

Giới thiệu Cảnh Sát Có Người Yêu

Editor: QueenRebel

Thể loại: Bách hợp, hiện đại.

Số chương: 85 + 2 PN (full)

Tiến trình: 2,3 ngày/1c

Giới thiệu:

Lần đầu tiên Diệp Từ nhìn thấy Tần Tiểu Mặc là khi Tiểu Mặc đang té lăn từ cầu thang xuống. Thật ra đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người bất cần như vậy, mà điều làm cho cô không thể tưởng tượng được chính là cái người thoát nhìn ngợ ngốc này lại là cảnh sát nhân dân, thế giới này rốt cuộc là làm sao vậy???

Nhưng vĩnh viễn cô cũng không biết, Tần Tiểu Mặc từ lần đầu nhìn vào mắt cô đã bị cô bắt mất hồn, tuy rằng mặt không đổi sắc nhưng đã hồn xiêu phách lạc mất rồi!

"Chị Diệp, kỳ thật ngay lần đầu tiên nhìn thấy chị em đã nghĩ muốn chị, cô gái xinh đẹp như vậy em phải thu phục được, đỡ phải gây họa cho thế gian..."

"Ăn cơm đi".

Diệp Từ gần như đỏ mặt, đem miếng sườn bỏ vào trong chén của nàng cảnh sát nhà mình...

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Diệp tổng, tổng giám đốc tập đoàn Lạc Mạn mời cô xế chiều đến nhà bọn họ thương lượng hợp tác công việc."

"Đến nhà bọn họ? Alma, cô không nói nhầm chứ?"

Diệp Từ nhú mày, nhìn Alma một cái làm Alma có chút hoảng. Làm việc bên người này lâu như vậy gần như là thư kí tri kỉ của tổng giám đốc vậy mà có khi Alma vẫn bị tổng giám đốc làm cho hoảng sợ.

Diệp Từ là tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Dục, năm nay vừa mới 28 tuổi, lai hai dòng máu Trung - Anh kế thừa gen di truyền rất tốt từ ba mẹ, cô cao 1m7, dáng người thon thả, tóc dài đen óng, lông mi cong, sống mũi cao cùng đôi mắt đẹp. Tuy nhiên, nếu nghiêm khắc nhận xét khuyết điểm của cô thì cô chính là mặt than (kiểu mặt lúc nào cũng lạnh không biết cười là gì, kiểu đồ lạnh lùng khó ưa), nói năng thận trọng. Nhất là lúc công tác, khí chất rất mạnh mẽ, mỗi lần Alma đứng bên cạnh tổng giám đốc đều có loại cảm giác mình dắt lửa thuê, áp lực nặng như núi... (dắt lửa thuê ~ ý ở đây là Diệp Từ làm việc theo phong cách bá đạo, cô cứ te te đi trước, phía sau có Alma thu dọn hậu quả).

"Không có sai, trợ lý của tổng giám đốc Lạc Mạn nói như thế, tôi cũng hiểu như vậy không tốt lắm, nhưng vị trợ lý kia bảo tôi trực tiếp nói cho cô biết là được." Alma nhú mày, tập đoàn Lạc Mạn cũng rất kỳ quái, đây là tập đoàn nước ngoài có công ty mẹ đặt ở nước Anh, lại tuyển chọn trợ lý tổng giám đốc là người Trung Quốc.

"Ừ, tôi biết rồi." Diệp Từ không thay đổi sắc mặt, gạt gạt đầu, tỏ vẻ cô sẽ giải quyết.

Viễn Dục là một tập đoàn gia tộc nổi tiếng trong giới. Tổng công ty ở Anh, có nhiều công ty con, chi nhánh lớn nhỏ ở các nước. Trên danh nghĩa, Viễn Dục sản xuất các loại sản phẩm xa xỉ, từ trang sức nước hoa, cho tới ô tô, vàng bạc đá quý.

Bởi vì mang tính chất là tập đoàn của dòng họ, cho nên dù Diệp Từ và ba cô bất hoà, nhưng ở các buổi yến tiệc xã giao lớn nhỏ vẫn đều có mặt cùng nhau, cũng có không ít tập đoàn công ty đến thiết lập quan hệ hoặc tỏ rõ ý muốn kết đôi hai tập đoàn với nhau.

Tập đoàn Lạc Mạn mới thành lập vài năm gần đây, tuy không lớn mạnh bằng Viễn Dục, nhưng tiền đồ không thể đo lường, tổng công ty Lạc Mạn cũng ở nước Anh, trước đó Viễn Dục tính toán hợp tác với Lạc Mạn vì thế mới có tình huống này xuất hiện.

Diệp Từ nhú mày cẩn thận suy nghĩ, không có nhớ ra tổng giám đốc bên Lạc Mạn có quan hệ đặc biệt gì với cô mà dám yêu cầu cô đi đến nhà hắn. Đang nghĩ ngợi thì ba cô gọi tới.

"Alo, ba, có chuyện gì sao?" Giọng Diệp Từ không một chút lo lắng.

"A, không có gì, chỉ là hỏi coi con có nhận được điện thoại của Tiêu Nhuận không?" ba của Diệp Từ là người Trung Quốc, lúc nói chuyện giọng nói luôn mang vẻ uy nghiêm truyền thống của đàn ông Trung Quốc.

Diệp Từ nhú nhú mày, Tiêu Nhuận là ai?

"Tiêu Nhuận?"

"Ừ, là tổng giám đốc đương nhiệm của Lạc Mạn. Ba của hần trước kia là chiến hữu của ta." Ba Diệp Từ giải thích.

Diệp Từ cười lạnh một tiếng, thì ra là như vậy, lại là từ nhảm chán biến thành thân cận, không thể không nói, Diệp Từ chán ghét việc kết đôi như vậy.

"Vâng, con đã biết."

Diệp Từ cúp điện thoại. Tuy rằng cô không muốn nhưng liên quan đến chuyện hợp tác làm ăn của Viễn Dục, nên không muốn cũng phải đi.

"Alma, giúp tôi sắp xếp một chút."

"Vâng." Alma gật gật đầu, tiếp nhận bảng kế hoạch Diệp Từ đưa cho mình rồi đi ra văn phòng tổng giám đốc, sau đó lịch sự đóng lại cửa phòng.

Diệp Từ mở hộp thư, thấy email Chung Tiểu Viên gửi cho mình, trong đó có ảnh chụp vào lễ mừng năm mới của cô ấy cùng Thẩm Tri, hai người trong ảnh rất vui vẻ, toàn thân mặc đồ màu đỏ, Chung Tiểu Viên tươi cười sáng lạn như có thể hoà tan băng tuyết.

Nội dung thư: Diệp Từ Diệp Từ, dịp lễ mừng năm mới A Tri dẫn tôi đi ngắm tuyết, chắc ở Anh có rất nhiều tuyết nhỉ, cô mau nhanh chóng tìm được người yêu, đến lúc đó nhớ nói cho tôi biết, tôi cùng A Tri đến thăm cô.

Diệp Từ cười cười, tắt đi hộp thư, chưa có reply lại.

Có lẽ, Chung Tiểu Viên là người mà Diệp Từ đã từng yêu. Lúc trước cô gái ngốc này đến cả cái tên cũng ngốc, lại như thế nào có thể hấp dẫn được mình, bản thân Diệp Từ cũng không biết rõ. Chỉ là bây giờ, hết thấy đều là quá khứ, Chung Tiểu Viên có Thẩm Tri, Diệp Từ cũng có cuộc sống mới của riêng mình.

Lúc một mình từ Trung Quốc bay trở về nước Anh, cô cũng đã suy nghĩ không ít. Cô phát hiện mình thế nhưng lại không có khổ sở như đã từng nghĩ, không biết là do cô có chuẩn bị tâm lý từ trước hay thật ra là vì cô cũng không yêu Chung Tiểu Viên. Bất quá cái loại cảm giác này quả thật không chịu nổi, rất giống cảm giác khi còn bé, chính cô đứng ở trong sân nhìn con mèo yêu quý của mình nuôi dưỡng bị đem đi, có chút không cam lòng.

Nhìn xong hết tài liệu, Diệp Từ liền tắt máy tính, thu dọn đồ, lấy chìa khoá xe ra khỏi văn phòng chuẩn bị về nhà.

Tại nhà họ Diệp:

"Tiểu thư, cô đã trở lại? Cô ăn cơm chưa?" A Mai mở cửa, cung kính hỏi han.

"Còn chưa có ăn." Diệp Từ để túi xách lên sofa, cởi áo khoác.

"Vậy cô chờ một chút, tôi đi chuẩn bị cơm trưa cho cô." A Mai lên tiếng, xoay người đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa trưa cho Diệp Từ.

"Tùy tiện một chút là được, không cần làm nhiều lắm" Diệp Từ dặn dò.

"Vâng."

Ở nhà ăn cơm trưa xong, Diệp Từ khó có được thời gian rảnh, liền nằm ở trên giường ngủ trưa một chút. Từ sau khi chia tay Chung Tiểu Viên, cô cũng ít khi về nhà.

3 giờ chiều, A Mai liền đứng giờ đánh thức Diệp Từ. Diệp Từ tỉnh dậy thay quần áo rồi ra khỏi phòng.

Đến cửa nhà, Diệp Từ đứng suy nghĩ, vẫn là nên lựa chọn một đôi giày cao gót. Đàn ông Trung Quốc thường không cao lắm, hy vọng tổng giám đốc Lạc Mạn bởi vì nhìn thấy cô cao hơn mà về sau có thể nhụt chí..

Ý tưởng như vậy thật sự có chút xấu xa, nhưng Diệp Từ cũng bị buộc bắt buộc dĩ mà thôi.

"Tiểu thư, túi của cô." A Mai đem túi xách đưa cho Diệp Từ.

"Ừm, cảm ơn chị. Tôi đi rồi chắc là sẽ không về ăn cơm chiều." Diệp Từ nói với A Mai.

"Vâng."

Diệp Tử lái xe, nhấn bàn đồ địa chỉ tìm đến Tiêu trạch. Đến khi nhìn toàn cảnh, Diệp Tử có chút kinh ngạc, cô không nghĩ tới Tiêu trạch lại là một dãy biệt thự kiểu Trung Quốc. Trong khuôn viên có rất nhiều loại cây Diệp Tử không biết tên, xem ra đều là những cây lâu năm.

Diệp Tử mới vừa dừng xe, đã có người mở ra cổng lớn, ý bảo Diệp Tử lái xe thẳng vào trong.

"Diệp tiểu thư, hoan nghênh đến thăm Tiêu trạch, lão gia và thiếu gia của chúng ta đều ở phòng khách chờ cô, mời cô đi theo ta." Một người nhìn qua có lẽ là quản gia chào đón Diệp Tử vào Tiêu gia.

"Được, cảm ơn." Diệp Tử mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, vẫn rất lịch sự nói cảm ơn với quản gia, rồi theo hắn đi vào Tiêu gia.

"Ha ha ha, lâu như vậy không thấy Tử Tử, giờ đã lớn thế này rồi, đến đây ngồi cạnh Tiêu gia gia uống trà." Vừa đi vào cửa Tiêu gia, liền có một ông lão tóc bạc chống quai trượng đứng lên cười nói với Diệp Tử.

"Tiêu gia gia, ngài khỏe." Diệp Tử hướng Tiêu gia gia cười gật đầu.

"Ai ai, tốt lắm, nhìn đứa nhỏ này, thật lễ phép. Tử Tử a, lúc con còn nhỏ Tiêu gia gia đã ôm bế con, chắc con không nhớ rõ rồi." Tiêu gia gia cười tủm tỉm nói.

"Ah... Con...Không nhớ rõ." Diệp Tử xấu hổ nói.

"Ha ha, không sao không sao, lúc đó còn nhỏ quá thôi."

"Chào cô, tôi là Tiêu Nhuận tổng giám đốc tập đoàn Lạc Mạn." Một người nam gương mặt góc cạnh đứng lên, vươn tay chào Diệp Tử.

Diệp Tử có chút thất vọng, Tiêu Nhuận cư nhiên còn cao hơn cô một cái đầu, xem ra kế hoạch của cô lại thất bại mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

"Chào anh, tôi là Diệp Tử." Diệp Tử bắt tay Tiêu Nhuận.

"Ha ha ha... Tử Tử a, đây là cháu trai của ta. Như thế nào, bộ dạng cũng không tệ lắm phải không, vừa nhìn đã thấy di truyền giống ta. Ngoại hình hẳn giống y như ta hồi trẻ." Tiêu gia gia cười nói. Diệp Tử vừa nghe liền hiểu được, đây không phải là đang thăm dò mình thì còn gì nữa.

"Dạ, tổng giám đốc Tiêu đúng là đáng vẻ khí khái, tuổi trẻ tương lai đầy hứa hẹn." Diệp Tử cười khách sáo nói.

"Các con không phải muốn bàn chuyện hợp tác sao, lão già như ta sẽ không xen vào, ta đi ra ngoài dạo một vòng, các con cứ trò chuyện đi a."

Tiêu gia gia chống quai trượng muốn đứng lên, Diệp Tử vội vàng đưa tay đỡ giúp. Tiêu gia gia vừa lòng gật gật đầu nhìn Diệp Tử.

"Tiêu gia gia đi cẩn thận." Diệp Tử vừa mới nói, chợt nghe tiếng động ầm ầm từ trên lầu truyền xuống.

"Ai ui!"

"Đau chết mất!"

Diệp Tử nghiêng đầu nhìn sang, thì thấy một cô bé gương mặt xinh như thiên thần từ trên cầu thang lăn xuống, ngã sấp ra. Diệp Tử nhú mày, cô nhìn thôi mà đã cảm thấy chắc là cả người đau lắm. (Tiểu Mặc tỷ xuất hiện 1 cách hoành tráng chưa? Haha)

"Nhóc con! Tại sao con lại ngã!" Tiêu gia gia sốt ruột cầm quai trượng chống lên sàn nhà.

"Em đây là làm sao vậy?!" Tiêu Nhuận nhú nhú mày, vội vàng đứng lên đỡ cô bé kia dậy.

"Chậm, chậm một chút! Đau!" Cô bé đem sức nặng toàn thân đều đặt ở trên người Tiêu Nhuận.

"Có bị sao không a..." Tiêu Nhuận đỡ cô bé ngồi lên sofa, Diệp Tử thì giúp đỡ Tiêu gia gia đi qua.

"Không được rồi không được rồi, có chỗ đau." Cô bé nói xong lại hít một hơi, giống như sắp rơi nước mắt. Diệp Tử trong lòng thờ dài. Đây rốt cuộc là ai và là chuyện gì a...

"Đau ở đâu? Gia gia nhìn xem." Tiêu gia gia hỏi.

"Chân, chân..." Cô bé mang theo vẻ mặt đáng thương, kéo ống quần lên. Thì ra chân đã sưng bầm lên một khối. Diệp Từ nghiêm túc nhìn lại lần nữa, đâu phải có một chỗ, ít nhất có tới ba bốn vết bầm, bất quá những chỗ khác trên người có lẽ không có bị gì.

"Em đó, rốt cuộc có phải là con gái hay không, đi đứng bất cẩn, mới có vài ngày em đã té ngã nhiều như vậy rồi." Mặc dù là lời giáo huấn, nhưng Diệp Từ nghe lại cảm thấy Tiêu Nhuận đang rất đau cho cô bé, trong lời nói của hắn có mang theo cưng chiều.

"Ah đúng rồi... Từ Từ à, đây là cháu nội của ta. Lớn lên ở Trung Quốc, mới qua đây không lâu". Tiêu gia gia đau lòng nhìn cháu gái này giờ, mới nhớ tới quay qua giới thiệu với Diệp Từ.

"Tiểu Mặc, đây là con gái của bác Diệp."

Mới vừa giới thiệu xong, Diệp Từ liền phát hiện cô bé kia ngay cả mắt cũng không chớp mà nhìn mình chăm chăm, còn thiếu điều muốn rơi nước miếng nữa thôi.

"Chị Diệp..." Cô bé đứng lên bắt tay Diệp Từ, cười tủm tỉm mà kêu một tiếng.

"Ừ" Diệp Từ nhìn xuống khoe miệng run rẩy, lên tiếng.

"Em là Tần Tiểu Mặc, chị cứ gọi em là Mặc Mặc đi!"

"Tần?"

"Ừ. Nhóc con theo họ với mẹ, luôn luôn ở trong nước." Tiêu Nhuận giải thích.

"Chị, chị thì sao?" Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt hỏi.

"A... chị tên Diệp Từ, em gọi chị Diệp Từ là được."

"Được."

"Chị Diệp, chị làm công việc gì?" Mới vừa trả lời còn chưa đến một giây, cô liền bị Tần Tiểu Mặc tấn công tiếp.

Về háo sắc của Tần Tiểu Mặc thật sự là làm Tiêu Nhuận cảm thấy mắt mặt, vội vàng cắt ngang lời em gái...

"...không phải em có việc muốn đi vội sao, mau đi đi, anh cùng Diệp tổng muốn nói một ít chuyện công việc."

"Tổng giám đốc!? Chị Diệp, chị là tổng giám đốc à... Oa, thật là lợi hại..." Tần Tiểu Mặc vẻ mặt hâm mộ kêu lên. Tiêu Nhuận xanh mặt. Đứa nhỏ này thật là em gái của hắn sao... Hắn cũng là tổng giám đốc có được không vậy, sao không thấy nó tỏ ra sùng bái như vậy chứ.

"Bây giờ em không có việc gì, em muốn ngủ ở nhà thôi." Mặc dù Tần Tiểu Mặc đang nói chuyện với Tiêu Nhuận nhưng ánh mắt lại không rời khỏi người Diệp Từ.

"Em..."

"Chị Diệp chị ở lại nhà chúng ta ăn cơm đi! Vú Trương nấu ăn rất ngon, Vú sẽ làm rất nhiều đồ ăn ngon a...Cơm Tây, đồ ăn Trung Quốc, Ấn Độ, Thái Lan đều ngon hết! Chỉ có chị không thể tưởng tượng được thôi, chứ không có gì là Vú làm không được.." Người này sao giống như đang chào hàng đầy mạnh mẽ thụ hàng hoá a...Diệp Từ mặt không đổi sắc cảm thán nghĩ.

Ngược lại Tiêu gia gia thấy Tần Tiểu Mặc nhiệt tình thì rất vừa lòng, không hổ là cháu gái của mình. Ánh mắt đều giống y như mình...Nếu Diệp Từ thật sự kết thành với cháu trai của mình, quan hệ gia đình khẳng định rất hoà hợp.

"Chuyện này...Chị..." Diệp Từ nghĩ muốn từ chối.

"Ồ lại đi mà, ở lại đi..." Tần Tiểu Mặc mang đầy hi vọng nhìn cô làm Diệp Từ thật sự khó cự tuyệt, đành phải gật đầu, coi như đồng ý.

"Thật tốt quá, em đi kêu vú Trương làm nhiều đồ ăn mới được..." Tần Tiểu Mặc hoan hô một tiếng, liền chạy vào phòng bếp.

"Thật ngại quá, để cô chê cười rồi. Tính cách em gái tôi lúc nào cũng vậy..." Tiêu Nhuận ngượng ngùng nói.

"Không có việc gì, em ấy....thực đáng yêu." Diệp Từ chỉ có thể nói như vậy.

Đến khi Diệp Từ biết được Tần Tiểu Mặc là cảnh sát, cô thực là bị chấn động kinh hoàng....Thì ra cô bé không chỉ đã tốt nghiệp rồi mà còn là cảnh sát a...

"Em tốt nghiệp ngành cảnh sát, khi đó toàn bộ khoá của em chỉ có năm nữ thôi, hắc hắc..." Tần Tiểu Mặc ăn một hơi cơm, ngây ngô nói.

"Năm nữ? Chuyên ngành nghiệp vụ gì?" Diệp Tử hỏi.

"Trình sát hình sự."

Tần Tiểu Mặc lại một lần nữa làm cho Diệp Tử chấn kinh.

"Haizz...Nhóc con này thật là muốn giết chúng ta mà, lúc ấy mẹ con bé không đồng ý vì nguy hiểm, không nghĩ tới nó lại lén trộm sửa nguyện vọng, còn chọn chuyên ngành trình sát, thiếu chút nữa làm ta tức giận đến thở không được." Tiêu gia già thống khổ khoát tay.

"Em nói coi...em học trình sát hình sự kiểu gì mà lại hồ nháo như vậy."

"Ai nói, em..."

"Bây giờ không phải em vẫn còn đứng ở cục cảnh sát bảo vệ sao?" Tiêu Nhuận chột trúng tim đen.

"..."

Nhắc tới chuyện này Tần Tiểu Mặc liền yên lặng. Đám người ở cục cảnh sát kia cũng không biết làm ăn kiểu gì, dám đem một người tốt nghiệp cao tài như cô xuống một phân cục xa lạ. Thật sự là có tài mà không được trọng dụng a...

Diệp Tử thấy biểu tình kinh ngạc của Tần Tiểu Mặc, cô hé miệng cười cười. Mà nụ cười này lại vô tình quấy rầy linh hồn nhỏ bé của Tần Tiểu Mặc mất rồi.

"Chị Diệp..."

"Huh?"

"Chị cười lên thật là đẹp mắt." Tần Tiểu Mặc ngơ ngác nói.

"Khụ... Cảm ơn." Diệp Tử hơi sững sốt, lời này giống như đã có ai nói qua với cô. Rất quen thuộc...rất quen thuộc.

"Tiểu Mặc, bị em quấy rầy, thiếu chút nữa chúng ta liền quên mất chính sự rồi." Tiêu Nhuận gấp một ít thức ăn cho Tần Tiểu Mặc, muốn cho cô ăn nhanh đi nhanh.

"Hai người cứ nói, em ngồi trong này cũng được mà." Tần Tiểu Mặc giống như thuốc cao bôi trên da chó, dính chặt lấy Diệp Tử không chịu rời đi. Tiêu Nhuận hít một hơi, hẳn thật sự là không còn cách nào với đứa em gái này, mặc kệ cô vậy.

"Là như vậy, Diệp tổng. Lạc Mạn lần này tính sản xuất một loạt nhẫn kim cương, nên nghĩ muốn cùng Viễn Dục hợp tác. Cô xem thử thế nào, đây là bản kế hoạch." Tiêu Nhuận đưa bản kế hoạch cho Diệp Tử, cô tiếp nhận, mở ra bắt đầu đọc từ trang thứ nhất.

"Ừm...bởi vì Viễn Dục có những nhà thiết kế rất đỉnh, chúng tôi chủ yếu là muốn đem thiết kế giao cho Viễn Dục."

"Tốt, tôi đại khái hiểu được. Kế hoạch viết thật sự kỹ càng tỉ mỉ, nhìn qua cũng biết đã tốn nhiều tâm sức." Diệp Tử đóng lại bản kế hoạch, khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Lạc Mạn chúng tôi rất có thành ý muốn cùng Viễn Dục hợp tác." Tiêu Nhuận cũng vô cùng nghiêm túc nói.

"Chị Diệp, như thế nào chị lại là tổng giám đốc của Viễn Dục a..." Tần Tiểu Mặc xen vào hỏi.

"Tiểu Mặc." Tiêu Nhuận nhướn mày kêu cô một tiếng.

Tần Tiểu Mặc nắm lấy tay áo Diệp Tử run nhẹ nhẹ một chút, Diệp Tử thì theo bản năng nói giúp.

"Tiêu tổng, không có sao, anh đừng hung dữ với cô bé như vậy."

Tiêu Nhuận nhướn mày, Tần Tiểu Mặc mà sợ hắn? Lời này nói ra chỉ sợ toàn bộ Tiêu gia đều sẽ cười ra tiếng.

Quả nhiên, nhìn đến Tần Tiểu Mặc tránh ở sau lưng Diệp Tử, cô nàng còn lộ ra khuôn mặt tươi cười đắc ý, Tiêu Nhuận đã hoàn toàn hiểu được. Nhóc con kia sợ là đang tính kế mà thôi.

"Chị Diệp..." Diệp Từ vừa quay đầu lại, Tần Tiểu Mặc lại giả bộ sợ mà rút lui về sau một chút.

"Aizz, đừng sợ, chỉ là Tiêu tổng có chút sốt ruột." Diệp Từ xoa xoa đầu Tần Tiểu Mặc. Cô bé này thật sự làm cho cô cực tuyệt không được.

"Dạ!" Tần Tiểu Mặc nhu thuận mà gật gật đầu.

Nhìn biểu tình vô hại của em gái mình, Tiêu Nhuận hơi run run khoe miệng, sau đó bình tĩnh lại.

"Tốt lắm, vậy hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ." Diệp Từ bắt tay với Tiêu Nhuận rồi đứng lên.

"Ừ. Hợp tác vui vẻ." Tiêu Nhuận lịch sự mỉm cười với Diệp Từ.

"Ừm, chị Diệp, chị nên thường đến đây chơi nha..." Tần Tiểu Mặc lười kéo tay Diệp Từ lưu luyến không chịu buông.

"Ừ được rồi." Diệp Từ lịch sự gật đầu. Trên thực tế cô không nghĩ muốn trở lại đây, ý tứ của Tiêu lão gia rất rõ ràng là muốn tác hợp cô và Tiêu Nhuận, đáng tiếc trước người đàn ông có phẩm chất tốt thế này cô lại không có một chút cảm giác nào.

Chuyện với Chung Tiểu Viên đã làm cho cô lao lực quá độ, chỉ sợ trong khoảng thời gian này toàn bộ lực chú ý của cô đều tập trung cho công việc.

Tần Tiểu Mặc đi theo Diệp Từ đến cửa nhà, sau đó đưa cô ra sân, vẫn không chịu trở vào.

"Xe của chị ở đây rồi, không cần tiễn nữa, em trở vào đi." Diệp Từ xoay người nói với Tần Tiểu Mặc.

"Không sao..." Tần Tiểu Mặc ngốc nghếch phản bác.

"Nhưng mà..." Diệp Từ nhú mày, không biết nên phản ứng thế nào.

"Chị dẫn em đến nhà chị chơi được không?" Tần Tiểu Mặc kéo kéo tay áo Diệp Từ, vẻ mặt rất chờ mong.

"Hả?" Diệp Từ vừa tỉnh mở miệng nói, lại không nghĩ tới Tần Tiểu Mặc sẽ đề xuất thỉnh cầu này.

"Được không?"

"Cái này....Không tốt lắm đâu."

"Chỉ chơi một chút thôi, buổi tối em tự trở về." Tần Tiểu Mặc chớp mắt nhìn Diệp Từ.

"Như vậy a, vậy được rồi. Buổi tối chị kêu tài xế lái xe đưa em trở về. Nhà của chị ở vùng ngoại thành." Tần Tiểu Mặc đều nói đến vậy nên Diệp Từ cũng khó từ chối, miễn cưỡng đồng ý.

"Tốt quá! Chị Diệp chờ em chút! Em trở vào nói một tiếng với gia gia!" Tần Tiểu Mặc cao hứng chạy vào nhà. Chạy một nửa đường lại quay đầu hô to:" Nhớ chờ em đó." Thấy Diệp Từ gật đầu, cũng không có ý định một mình rời đi, lúc này Tiểu Mặc mới hết lo mà xoay người tiếp tục chạy.

Diệp Từ đứng ở phía sau, nhìn thấy dáng vẻ cao hứng phấn chấn của Tần Tiểu Mặc, trong lòng cô nảy lên một loại cảm giác không nói rõ được.

"Hô... Em, em đã trở về." Chỉ chốc lát sau, Tần Tiểu Mặc thở dốc chạy trở lại.

"Ừ, lên xe đi." Diệp Từ gật gật đầu, lấy ra chìa khóa, mở cửa xe. Tần Tiểu Mặc ngồi vào ghế lái phụ.

"Chị Diệp, số điện thoại di động của chị là bao nhiêu a?" Tần Tiểu Mặc cài xong dây an toàn quay qua hỏi.

Diệp Từ nói ra một chuỗi số, Tần Tiểu Mặc thì lấy điện thoại di động ra rất nhanh ấn vào.

"Chị Diệp sinh nhật là ngày mấy tháng mấy a?"

"Chị Diệp, chị nhiều tuổi?"

"Chị Diệp, chị thuộc nhóm máu gì vậy?"

"Chị Diệp, chị tốt nghiệp trường nào?"

"Chị Diệp, chị thích xem chương trình thể loại nào a?"

"Chị Diệp, chị thích ăn đồ ăn gì?"

"Chị Diệp, chị là người ở nơi nào?"

"Chị Diệp, chị là chòm sao gì nhỉ?"

"Ah...là Ma Kết, thật là khéo nha..."

"Em cũng vậy à?"

"Không phải a, em là Bạch Dương."

"..."

Đọc theo đường đi, Tần Tiểu Mặc lái nhái giống như đang điều tra Diệp Từ. Mà Diệp Từ vẫn duy trì tính nhẫn nại, trả lời tất cả mọi vấn đề.

"Chị Diệp..."

"Còn có cái gì có thể hỏi sao..." Diệp Từ bất đắc dĩ mở miệng nói.

"Chị có phải thấy em phiền hay không?" Tần Tiểu Mặc chớp chớp đôi mắt, mắt lập tức long lanh như muốn khóc. Nhìn nàng rất giống đang bị ai khi dễ. Diệp Từ nhất thời áy náy, mình hẳn là nên tiếp tục kiên nhẫn một chút.

"Không có, em không nên nghĩ nhiều... Còn có gì muốn hỏi thì hỏi đi." Diệp Từ thanh âm nhu hòa lại.

"Chị Diệp...chị thật tốt." Nghe xong Diệp Từ nói, Tần Tiểu Mặc lại cười tươi rạng ngời.

Diệp Từ hơi hơi cong lên khoe miệng.

"Chị Diệp, chị có người yêu thích chưa?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Có lẽ có a..." Diệp Từ nghĩ nghĩ, không xác định mà trả lời.

"Có lẽ?" Tiểu Mặc âm thầm nhú mày.

"Ừ, chị cũng không phải thực xác định, đại khái là cũng từng vui vẻ. Bất quá người ta đã thích người khác, hiện tại... Hẳn là thực hạnh phúc." Diệp Từ cười cười.

Tần Tiểu Mặc nhìn thế nào đều cảm thấy nụ cười của chị Diệp là chua xót, trong lòng cũng theo đó có chút khó chịu.

"Haizzz..." Tần Tiểu Mặc thở dài.

"Sao vậy? Tiểu Mặc cũng có thích người nào sao?" Diệp Từ thấy Tần Tiểu Mặc có chút rầu rĩ không vui, lấy chuyện của mình hỏi lại cô.

"Có a..."

"Nhưng người đó cũng thích người khác..." Tần Tiểu Mặc nín cười, gật gù đầu. Trong nội tâm cô thấy không cam lòng.

"Như vậy a... Không có sao, cuối cùng cũng sẽ có một người ở nơi nào đó chờ em. Chỉ là người đó không nhất định là người mà em thích kia..." Diệp Từ an ủi.

"Nhất định là người đó." Tần Tiểu Mặc kiên định mà nói.

Diệp Từ không biết vì cái gì Tần Tiểu Mặc khẳng định như vậy, nhưng tóm lại đó là lý lẽ của cô ấy, cô cũng không tiện nói tiếp.

Kế tiếp, một đường không ai nói chuyện.

Tại nhà Diệp Từ

"Tối rồi." Diệp Từ tắt máy xe, vỗ nhẹ nhẹ gọi dậy Tần Tiểu Mặc đang lơ mơ ngủ.

"Tối rồi a, nhanh thật." Tần Tiểu Mặc dụi mắt. Nói xong mê mải. Rõ ràng lái hơn một giờ, vậy mà còn nói là nhanh.

"Ừ, xuống xe đi."

"A..."

Xuống xe, bị gió lạnh thổi qua Tần Tiểu Mặc mới thanh tỉnh lại.

"Phong cách châu Âu...thật đẹp." Tần Tiểu Mặc nhìn nhà của Diệp Từ xong thì rất thích. Kiến trúc nhà cô rất hoài cổ, cô không thích chút nào. Cô

không biết gia gia và anh Tiểu Nhuận vì cái gì lại chấp niệm với phong cách kiến trúc cổ như vậy.

"Đi thôi."

Diệp Từ dẫn theo Tần Tiểu Mặc đến cửa nhà. Sau đó từ trong túi lấy ra cái chìa khóa mở cửa.

A Mai nghe thấy tiếng khoá mở cửa, vội từ trong phòng đi ra.

"Tiểu thư, đã trở lại."

"Ừ, A Mai... Đi làm chút đồ ngọt, nhà có khách." Diệp Từ phân phó nói.

"Vâng" A Mai lên tiếng, sau đó nhìn thoáng qua Tần Tiểu Mặc.

"Chào A Mai, tôi là Tần Tiểu Mặc". Tiểu Mặc từ sau lưng Diệp Từ lộ đầu ra, cười cười chào hỏi A Mai.

"Tần tiểu thư, chào cô, hoan nghênh cô đến đây." A Mai đón tiếp Tần Tiểu Mặc, rót một ly nước cho cô rồi vội đi vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Ngồi đi." Diệp Từ để Tần Tiểu Mặc an vị ngồi trên sofa, vì cô là chủ nhà nên cũng lịch sự ngồi xuống cạnh cô ấy.

"Chị Diệp.."

"Sao?"

"Nhà chị thật lớn... bác Diệp đâu?" Tần Tiểu Mặc nhìn hướng trên lầu, cũng không phát hiện thêm ai. Vì thế lại cúi đầu đánh giá xung quanh.

Nhà Diệp Từ hoàn toàn theo phong cách Châu Âu, tất nhiên còn có một lò sưởi rất xinh đẹp. Trần nhà treo một chùm đèn lớn, kiểu thời phục hưng.

"Ba chị không có ở đây."

"Em thích ăn đồ ngọt gì? Chị kêu A Mai làm." Diệp Từ hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều về ba của mình, lập tức đổi đề tài. Nhưng mà... Cô quen rằng không phải tất cả mọi người ai cũng đều giống Tiểu Viên thích đồ ngọt, ít nhất Tần Tiểu Mặc không thích.

"Thôi... Em không thích ăn đồ ngọt, luôn cảm thấy ăn xong miệng ngọt rất khó chịu." Tần Tiểu Mặc lắc đầu nói.

"Chị Diệp, chị thích ăn đồ ngọt sao? Thích ăn cái gì?" Tiểu Mặc vẫn cảm thấy hứng thú với Diệp Từ, nên hỏi tiếp.

"Chị cũng không phải rất thích ăn, chỉ là... Hồi trước có người bạn đặc biệt thích, cho nên hỏi theo thói quen mà thôi..."

"Không sao. Thói quen có thể sửa đổi được mà...Em thì thích đồ ăn vặt Trung Quốc, khi nào chị quay về nước, chỗ em có rất nhiều rất nhiều đồ ăn vặt." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm nói, khuôn mặt cô thoát nhìn vô cùng thỏa mãn.

"Quảng Đông?"

"Oh, làm sao chị biết!" Ánh mắt Tần Tiểu Mặc sáng lên.

"Đã đi qua, quả thật có rất nhiều đồ ăn vặt." Diệp Từ lại không thể kiềm chế mà nhớ tới Chung Tiểu Viên, nhớ tới đoạn thời gian các cô cùng một chỗ, nhớ tới cô ấy mỗi ngày đều lôi kéo cô đi khắp nơi tìm quán ăn ngon.

"Ừ, bất quá em ăn một chút liền béo, gần đây cũng không ăn nhiều. Giảm béo!" Tần Tiểu Mặc nhéo nhéo thịt trên lưng mình, buồn khổ nói.

Kỳ thật cô cũng không béo, ngược lại thoát nhìn dáng người khá nhỏ nhắn. Diệp Từ hơi mỉm cười, không phát biểu ý kiến.

"Cười cái gì, là thật a, nhìn qua thấy em gầy, chứ em nặng lắm, thịt đều dồn ở trên đùi cùng trên bụng." Sợ Diệp Từ không tin, Tần Tiểu Mặc còn cầm tay Diệp Từ giơ lên lưng mình, về mặt góc nghiêng nhìn cô, giống như đang chờ đợi cô công nhận đúng như vậy.

Diệp Từ rút tay của mình ra, cảm giác hơi kì cục. Cô cháu gái của Tần gia sao có chút quái dị a... Nhất là loại nhiệt tình thể này... Nhưng nói đi cũng nói lại, cô rất thích Tần Tiểu Mặc, sáng sủa hoạt bát, không quá mức tùy hứng, nhiệt tình nhưng cũng không ra ngoài khuôn phép lễ nghĩa, nói chuyện làm gì

đều rất có chừng mực.

Tần Tiểu Mặc thấy Diệp Từ không trả lời cô, liền lên lút chọc lét Diệp Từ. Sau đó còn quay qua cười như đứa ngốc.

Diệp Từ bị Tần Tiểu Mặc đùa. Khóe miệng cô cười rộng hơn. Nhìn Diệp Từ tươi cười, Tần Tiểu Mặc cũng cười to. Vì thế khi A Mai từ phòng bếp đi ra, liền thấy được cảnh tượng kì dị đó...

"Tiểu thư."

"Khụ...có chuyện gì?" Diệp Từ giống ảo thuật gia, thoáng chốc thay đổi sang vẻ mặt lạnh lùng, làm cho trong lòng Tần Tiểu Mặc có một trận mất mát.

"Là như vậy...Bột lên men đã không còn, làm đồ ngọt có lẽ..." A Mai lo lắng nói.

"A.. không sao, cô ấy vừa vặn không quá thích ăn đồ ngọt."

"Buổi tối em chưa ăn bao nhiêu, lại ngồi xe lâu như vậy, vẫn là nên ăn khuya chút ít nha, em thích ăn cái gì?" Diệp Từ nghiêng đầu hỏi.

"Đơn giản là tốt rồi, nấu qua cái gì đó hoặc là... Cháo cũng được, em không kén chọn trong ăn uống." Tần Tiểu Mặc rất dễ nuôi.

"Trong nhà còn có sườn phải không, vậy làm cháo sườn đi, vừa vặn tôi cũng đói bụng." Dù Tần Tiểu Mặc nói vậy, nhưng Diệp Từ cũng không muốn ủy khuất khách.

"Được."

A Mai trở vào phòng bếp, Tần Tiểu Mặc bắt được cơ hội cùng Diệp Từ nói chuyện phiếm. Từ khi hậu toàn cầu nóng lên nói đến đồ ăn giữa Trung Quốc và Anh quốc, thật là chuyện trên trời dưới biển.

"Thực phẩm Trung Quốc gần đây cũng phát triển mạnh a, mua cá đều rất tươi ngon." Tần Tiểu Mặc rung đùi đắc ý nói.

"Em mà cũng đi mua thức ăn?" Diệp Từ có chút ngạc nhiên, theo lý thuyết mà nói cô ấy được gia gia và Tiêu Nhuận yêu thương làm sao trong nhà có thể không có người nấu cơm.

"Đương nhiên a, ở nhà em nấu cơm, em rửa chén, em quét rác, em đổ rác, em lau chùi cửa sổ, em tưới hoa...Việc nhà đều là em làm. Em không xa xỉ giống như gia gia và anh Tiêu Nhuận đâu, bọn họ còn có quản gia và người hầu..." Tần Tiểu Mặc không giống như đang nói đùa. Cuộc sống của bọn họ chính là giai cấp tư sản, làm cho cô là cô gái nhỏ bé thuộc tầng lớp vô sản luôn luôn phấn đấu, thật sự khó có thể thích ứng được a.

"Ừ, rất tốt." Diệp Từ dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Tiểu Mặc, làm cho cô một trận nhiệt huyết sôi trào.

"Tiểu thư, có thể ăn rồi." A Mai từ trong bếp đi ra, bưng theo mâm thức ăn. Đem cháo đặt ở trên bàn, sau đó lại vào phòng bếp.

"Ừ, chúng ta ăn thôi. Bây giờ cũng trễ rồi, em ở nhà chị một đêm đi, ngày mai chị đưa em về. Vừa vặn chị cũng phải đem giấy tờ hợp đồng đưa cho Tiêu tổng." Diệp Từ đứng lên, nói với Tần Tiểu Mặc.

"Được a." Tần Tiểu Mặc nghe Diệp Từ nói xong liền tươi cười.

Diệp Từ múc cho Tần Tiểu Mặc một chén cháo, tiếp theo múc cho mình một chén. Lúc này, A Mai lại từ bếp đi ra, mang thêm khô qua dồn thịt cùng đậu hà lan.

"A, nhiều vậy sao, thật phong phú, đã làm phiền chị..." Tần Tiểu Mặc vội vàng đứng lên định giúp A Mai bưng thức ăn.

"Tần tiểu thư cô ngồi đi, tôi làm được rồi." A Mai vội đi nhanh hai bước đem đồ ăn đặt ở trên bàn cơm.

"Ừ, em ngồi ăn đi, đừng khách sáo." Diệp Từ nói.

"A..được.. Thật làm phiền hai người". Tần Tiểu Mặc cảm thấy thật có lỗi.

"Không sao, em đến chơi thấy vui vẻ là được."

"Ừm, vậy em không khách sáo nữa." Tần Tiểu Mặc múc một muỗng cháo nhét vào miệng.

"Aizz! Cẩn thận nóng..." Diệp Từ nhắc nhở hiển nhiên đã muộn một bước, Tần Tiểu Mặc bị cháo nóng làm nhảy dựng lên, gấp đến hốc mắt đều đỏ, nước mắt muốn trào ra.

Thấy thế, Diệp Từ vội vàng đứng lên rót một ly nước đưa cho Tần Tiểu Mặc.

"Ăn từ từ chứ..." Diệp Từ bất đắc dĩ dằn dò. Từ khi nhận thức cô bé này, cô gặp mấy tình huống thật là....., cô bé không phải té ngã thì là bị phỏng, thực là sơ ý. Mỗi khi nhìn thấy cô ấy bị như vậy, cô đều đau lòng.

"Không... Không có sao, em đều thành thói quen rồi." Uống hết ly nước, Tần Tiểu Mặc đã đỡ hơn nhiều, trái lại còn an ủi Diệp Từ.

"Không có việc gì là tốt rồi, lần sau ăn cái gì thì lấy môi thử trước một chút xem có nóng không."

"Ừm, lần sau nhất định sẽ không bị phỏng miệng nữa..." Đây cũng không biết là lần thứ mấy Tiểu Mặc cam đoan, dù sao Diệp Từ cảm thấy không thể nào khinh suất.

"A Mai, tay nghề của chị thật tốt, cháo sừn rất ngon." Tần Tiểu Mặc bị phỏng vẫn không quên khen ngợi A Mai làm Diệp Từ dờ khóc dờ cười.

"Cảm ơn Tần tiểu thư khích lệ." A Mai hào phóng tiếp nhận lời khen của Tần Tiểu Mặc. Sau đó A Mai mỉm cười với Tiểu Mặc. Cô bé này, cô thực thích.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

"Thay đi, đây là áo ngủ, chắc cũng không sai biệt lắm với thân hình của em. Em thử nhìn xem. Chưa có mặc qua, là đồ mới đó." Diệp Từ lấy ra bộ áo ngủ trước kia Chung Tiểu Viên mua mà không có mặc, so so trên người Tiểu Mặc, cảm thấy rất thích hợp.

"A..." Tần Tiểu Mặc dừng một chút, cười cười tiếp nhận áo ngủ đi vào phòng tắm.

Kỳ thật Diệp Từ có thể cảm nhận được khi cô nhóc nhìn đến áo ngủ trong tay cô, thoáng có chút không vui. Tuy rằng Tiểu Mặc đã tận lực che giấu, nhưng bởi vì bình thường cùng nhiều người giao tiếp, tạo thành thói quen chú ý chi tiết cử chỉ nét mặt của người khác, cho nên Diệp Từ vẫn phát hiện, dù cô cảm thấy hơi kỳ quái. Có điều cô cũng không quá để ý. Mặc kệ cô nhóc đi...

Sau khi xoay người, nụ cười của Tần Tiểu Mặc liền tắt ngấm, lộ ra một loại ánh mắt như đã xác định được thêm chuyện gì.

Tắm rửa xong, Tần Tiểu Mặc mặc bộ áo ngủ "quả thật rất vừa người" kia đi ra phòng tắm. Mới vừa ra, liền nhìn thấy Diệp Từ ngồi trên giường lật xem một quyển nghiệp vụ kinh doanh.

"Chị Diệp...chị, thời gian rảnh còn đọc loại sách này a..." Từ nhỏ không hiểu sao Tần Tiểu Mặc đối với loại sách này lại có chút phản cảm, nếu không cô cũng sẽ không nghịch ý người nhà mà đi theo ngành cảnh sát.

"Ừ, nhàn rồi liền đọc một chút, trợ giúp nghiên cứu báo cáo tài vụ rất nhiều." Diệp Từ tỏ vẻ bất đắc dĩ. Quyển sách này là do Chung Tiểu Viên mua trước kia, sau đó cô thấy nó có thể giúp ích cho công việc của mình, liền dưỡng thành thói quen ngẫu nhiên cũng sẽ cầm lên nghiên cứu một chút.

"Bình thường công việc của chị chắc là mệt chết rồi...Anh của em mỗi ngày đều vội vàng bận rộn mà." Tần Tiểu Mặc bĩu môi, cô thật sự không chấp nhận loại công việc với cường độ này.

"Ừ, kỳ thật cũng không có gì..." Diệp Từ nghĩ nghĩ, không biết là do quá cực khổ hay sao mà đại khái cũng đã quen rồi.

Tần Tiểu Mặc gạt đầu, tỏ vẻ cô đã hiểu được.

"Em thì sao? Thực rảnh rồi sao?" Diệp Từ hỏi ngược lại.

"Quả thật không có chuyện gì làm, tốt nghiệp xong đã bị phân đến cục cảnh sát bảo vệ làm cảnh. Mỗi ngày đều đi tuần phố, điều giải một chút tranh cãi của dân chúng, ngoài ra cũng không có gì hay."

"Vốn là họ tính toán điều em đi khoa hồ sơ, nếu em không ra sức tranh thủ, ngay cả làm cảnh cũng làm không được." Tần Tiểu Mặc buồn bực nói.

"Như vậy không phải rất tốt sao, công tác không có gì nguy hiểm, lại ổn định." Diệp Từ có chút không hiểu lý tưởng của Tần Tiểu Mặc.

"Không! Chí hướng vĩ đại của em là một cảnh sát hình sự! Đã kích phấn từ tội phạm!" Tần Tiểu Mặc đầy khí thế tuyên cáo chí hướng lý tưởng của mình cho Diệp Từ nghe.

Chuyện vốn đang nghiêm túc, cũng không biết vì cái gì mà khi Diệp Từ nhìn đến biểu tình của Tần Tiểu Mặc, nhin không được, xì một tiếng bật cười.

"Chị Diệp chị cười cái gì a, em đang nói thật, lúc còn ở trường cảnh sát, em cảm sung bản là không có địch thủ, ngay cả mấy thằng con trai còn đánh không lại em." Diệp Từ nghe Tần Tiểu Mặc nói rất không có sức thuyết phục nhưng cô không muốn đả kích lòng tự tin của Tiểu Mặc, chỉ mỉm cười gạt gạt đầu. Diệp Từ tươi cười không chút nghi ngờ mang đến sự khích lệ lớn lao cho Tần Tiểu Mặc.

"Thật tốt..." Tần Tiểu Mặc ngây ngốc nhìn Diệp Từ, đột nhiên toát ra một câu. Làm Diệp Từ có chút không làm rõ được đây là tình huống gì.

"Em nói chị thật tốt, gia gia và anh Tiêu Nhuận cả ngày cười nhạo em, không tin em có thể đạt được chí hướng đó. Nhưng mà...một ngày nào đó em sẽ chứng minh cho bọn họ thấy." Nói lời này, Tần Tiểu Mặc vô cùng nghiêm túc. Trong lòng Diệp Từ bất chợt cảm động. Nói không rõ là vì cái gì, đại khái là vì lòng tin và dũng khí theo đuổi giấc mơ của Tiểu Mặc...

"Ừ, cố lên..."

"Đương nhiên rồi."

"Vậy bây giờ em tính ở Anh phát triển sao?" Diệp Từ không hiểu lắm suy nghĩ của cô bé này.

"Không phải a, làm sao có thể. Lần này chỉ là đến thăm gia gia và anh Tiêu Nhuận. Mười ngày sau phải đi trở về. Em phải hỏi mãi họ mới đồng ý cho em ở thêm mấy ngày." Tần Tiểu Mặc hơi nhủu mày, cô phát hiện mình có chút không muốn trở về. Nơi đó cách chị Diệp thật xa...

"Ừ, trở về nước rồi, có chuyện gì đều có thể nói với chị..." Diệp Từ mỉm cười nhìn Tần Tiểu Mặc.

Lời này Tần Tiểu Mặc thật là thích nghe, cô chỉ chờ đợi có như vậy.

"Ừm, nhất định!" Diệp Từ vốn cho rằng đây là lời khách sáo, nhưng không nghĩ tới... Tất nhiên, đó là chuyện sau này. Chuyện quan trọng nhất bây giờ của hai cô chính là ngủ ngon...

"Không còn sớm, em ngủ đi, chị không quấy rầy em, chị ở ngay phòng kế bên, có việc gì cứ gọi chị hoặc A Mai cũng được." Diệp Từ đứng lên, để sách lên lại giá sách.

"Được." Tần Tiểu Mặc gật đầu, nhìn Diệp Từ trở về phòng của mình.

Nằm trên giường, Tần Tiểu Mặc không phải không thừa nhận hôm nay là một ngày phi thường kỳ lạ. Cô không tin nhất kiến chung tình (một lần gặp mặt thương cả đời), nhưng không hiểu sao lại có cảm giác rất tốt rất khó giải thích đối với cô gái xinh đẹp phòng bên cạnh. Tần Tiểu Mặc biết mình cần phải làm gì.

Ngày hôm sau, Tần Tiểu Mặc dậy thật sớm, giường nhà Diệp Từ đặc biệt thoải mái, vừa lớn vừa êm, chăn cũng ấm. Tối hôm qua cô ngủ rất ngon, buổi sáng dậy sớm mà không thấy mệt.

Diệp Từ không có thói quen ngủ nướng, điều kiện không cho phép cô ngủ nướng. Cho nên sau khi Tần Tiểu Mặc tỉnh lại, Diệp Từ cũng tỉnh, hai người trên cơ bản là cùng nhau bước ra cửa phòng.

"Chào buổi sáng." Tần Tiểu Mặc cười chào Diệp Từ.

Diệp Từ nghe tiếng Tần Tiểu Mặc, cô quay đầu lại, cũng hướng Tiểu Mặc nói một tiếng "morning em". Sau đó liền đứng ở cầu thang đợi Tiểu Mặc cùng xuống dưới.

"Tối hôm qua ngủ ngon không?" Diệp Từ lịch sự hỏi.

"Ừ, thực thoải mái." Tần Tiểu Mặc vội gật đầu không ngừng. Khổ nỗi chỉ lo nhìn Diệp Từ, không để ý dưới chân liền hụt một bước. Tuy loại sự tình này thường xảy ra, nhưng Tần Tiểu Mặc vẫn theo bản năng kêu lên, may mà lần này có Diệp Từ kề bên, phản ứng cực nhanh đưa tay giữ cô lại.

"Hô..." Đứng vững rồi, Tần Tiểu Mặc thở một hơi. Thật sự là mạo hiểm vạn phần.

"Tại sao lại ngã, lần sau chú ý một chút." Diệp Từ cũng bị cô làm hoảng sợ, nhủu mày nhìn cô.

"Hi hi" Tần Tiểu Mặc quay qua nhìn Diệp Từ lại bắt đầu ngây ngô cười, chị Diệp thật sự quan tâm cô a...

"Tốt lắm, còn cười ngây ngô nữa, lo nhìn đường đi." Diệp Từ có chút bất đắc dĩ. Lôi kéo cô đi xuống, thẳng đến xuống đất rồi mới dám buông tay cô ra.

"Sợ là còn chưa bắt được kẻ trộm thì em đã bị té trước." Diệp Từ nhin không được nói ra một câu dìm hàng Tần Tiểu Mặc.

"Ách... Em, em, sẽ không đâu. Chỉ có đi xuống cầu thang mới như vậy." Tần Tiểu Mặc phản bác nói.

Diệp Từ cười cười, không nói gì. Lời này nghe qua thôi chứ không thể tin được...

"Ăn sáng đi, ăn xong chị đưa em trở về." Diệp Từ ngồi xuống, A Mai thấy Diệp Từ và Tần Tiểu Mặc, vội vàng vào phòng bếp đem bữa sáng ra. Món Trung Quốc và món Tây đều có.

"Tự em trở về được rồi. Chị khẳng định bận rộn nhiều việc." Tần Tiểu Mặc đỡ chén cháo A Mai múc cho cô, cười nói.

"Không sao, tiện đường mà."

Ăn xong điểm tâm sáng, Diệp Từ mang theo túi xách, cầm giấy tờ hợp đồng để đưa cho Tiêu Nhuận rồi dẫn Tần Tiểu Mặc ra xe.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Diệp tông, thật sự là đã làm phiền cô, em gái tôi thật sự là quấy rầy cô rồi. Còn để cô phải đưa con bé về đây, haizz..." Tiêu Nhuận thật có lỗi nói với Diệp Từ. Đều là tông giám đốc, hẳn biết thời gian với Diệp Từ rất quý giá.

"Không có việc gì, dù sao cũng là tiện đường. Tôi đem hộp đồng cho anh xem. Nếu có gì không hợp lý, thì gọi điện nói cho tôi biết." Diệp Từ đưa bản hộp đồng cho Tiêu Nhuận.

"Đây là tiếng Trung, còn có một bản tiếng Anh, tôi cảm thấy anh xem tiếng Trung đại khái thoải mái hơn, cho nên mang bản này đến trước."

"Tốt. Rất cảm tạ, chúng tôi sẽ không lãng phí thời giờ của cô. Lần sau có rảnh đến thăm...Chúng tôi sẽ rất hoan nghênh." Tiêu Nhuận bắt tay cười với Diệp Từ.

"Được."

"Chị Diệp, mai chị có đến không...em ở nhà chờ chị." Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt hỏi Diệp Từ.

"Ngại quá, gần đây chị có chút bận rộn, cho nên..." Nhìn đến biểu tình thất vọng của Tần Tiểu Mặc, Diệp Từ đột nhiên cảm thấy khó có thể nói tiếp.

"Cô không cần phải quan tâm đến con bé. Thật sự là đã làm phiền cô." Tiêu Nhuận kéo Tần Tiểu Mặc lại bên cạnh mình rồi nói với Diệp Từ.

"Không có gì, Tiểu Mặc thực đáng yêu. Vậy... Lần sau gặp lại." Diệp Từ cùng Tần Tiểu Mặc nói tạm biệt xong liền xoay người ra khỏi cửa Tiêu gia.

Thấy Diệp Từ đi xa dần, Tiêu Nhuận lúc này mới quay qua Tần Tiểu Mặc, vẻ mặt nghiêm túc, nói:

"Em rốt cuộc muốn làm gì, lần đầu tiên gặp mặt đã bỏ chạy theo người ta về nhà." Tiêu Nhuận rất ít khi nói chuyện với Tần Tiểu Mặc như vậy, đại khái bởi vì em gái từ nhỏ đã không ở chung với hắn, hắn cảm thấy mình không làm tròn nghĩa vụ một người anh, cho nên phần lớn thời gian hắn rất cung chiêu Tần Tiểu Mặc.

"Tại em thích chị ấy." Tần Tiểu Mặc cũng không thêm để ý thái độ của anh trai, tùy ý ngồi lên sofa, cầm một trái táo lên.

"Diệp tông quả thật không tồi, người có khí chất lại xinh đẹp, còn rất nhỏ nhẹ." Tiêu Nhuận nhẹ giọng lại, với việc Tiểu Mặc thích, hẳn lý giải rất đơn thuần, quả thật có số ít người rất ưu tú đến mức có thể hấp dẫn được người cùng giới. Có lẽ trùng hợp Diệp Từ lại có loại ma lực này.

Tần Tiểu Mặc hé miệng cười, từ chối cho ý kiến.

"Em về phòng trước đây." Tần Tiểu Mặc đứng lên, liền bị Tiêu Nhuận gọi lại.

"Tiểu Mặc, em cầm cái này." Tiêu Nhuận đem thẻ tín dụng nhét vào tay Tần Tiểu Mặc.

"Nghĩ muốn mua cái gì thì cứ mua, mỗi tháng đúng ngày anh sẽ chuyển tiền vào cho em, nếu không đủ dùng thì nói với anh."

Tần Tiểu Mặc nhìn cái thẻ trong tay mình: "Anh, em đã trưởng thành có việc làm, cũng không phải đứa nhỏ, đâu có còn lấy tiền tiêu vặt. Hơn nữa, tự em kiếm tiền cũng đủ dùng." Tần Tiểu Mặc đem thẻ nhét lại vào tay Tiêu Nhuận.

"Cầm đi, em không cần mẹ cũng phải dùng."

Tần Tiểu Mặc nhủ mảy, mở miệng muốn nói, lại nghe Tiêu Nhuận nói thêm:

"Cầm đi, vài năm nay anh cũng rất ít ở cạnh mẹ, bây giờ có thể kiếm được tiền, nên đưa cho mẹ, em cũng không thể ngăn cản anh báo hiếu a..."

"Dạ." Tần Tiểu Mặc không có nói cái gì nữa, cầm thẻ bỏ vào trong túi.

"Chỉ chớp mắt em đã lớn như vậy. Anh còn thật không muốn em trở về." Tiêu Nhuận xoa đầu Tần Tiểu Mặc, có chút phiền muộn.

"Về sau em thường xuyên qua thăm là được rồi." Tần Tiểu Mặc chớp mắt cười với Tiêu Nhuận.

"Hả? Sao tự nhiên tích cực như vậy, trước kia cầu em tới em cũng không chịu mà." Tiêu Nhuận nghi hoặc nói.

"Không có gì nha, thường qua thăm không phải tốt sao, dù sao gia gia và anh đều nhớ em. Bất quá... Vé máy bay thì anh trả đi, tiền lương gầy còm ít ỏi của em còn chưa đủ mua vé máy bay đâu."

"Đương nhiên." Tiêu Nhuận ôn nhu nói.

"Được rồi, tổng giám đốc đại ca, anh đi mau đi, em tìm gia gia chơi cờ đây." Tần Tiểu Mặc hất xì cắn một miếng táo, hí hửng đi lên lầu.

"Cẩn thận một chút, không lại té."

"A...."

Diệp Tử vừa đến công ty, di động liền rung lên. Lấy điện thoại di động ra, là tin nhắn từ một số máy xa lạ.

[Chị Diệp, này là số điện thoại di động của em, giữ liên lạc nha. (*^__^*)ps: bộ đồ hôm nay chị mặc nhìn đẹp lắm.] Diệp Tử cười cười, không có reply, tắt điện thoại bỏ lại vào túi.

Kế tiếp Diệp Tử phát hiện, vô luận cô mở ra QQ hay là MSN, dù sao bất luận phương thức liên lạc gì, đều có mặt Tần Tiểu Mặc. Minh rõ cuộc là có điểm nào hấp dẫn đến cô ấy a.

"Diệp tổng, đây là báo cáo tài vụ cuối tuần." Alma từ bên ngoài đi vào, đưa báo cáo cho Diệp Tử. Cô thần kỳ phát hiện trên mặt Diệp Tử cư nhiên có biểu tình ngoài ý muốn.

"Boss! Cô đang bị chuyện gì kích thích vậy?!" Alma kinh ngạc hỏi.

"Hả?" Diệp Tử ngẩng đầu, lại khôi phục mặt không đổi sắc.

"Khụ, không có gì."

"Tiền lời của công ty con ở Trung Quốc cuối tuần này không tới." Diệp Tử nhìn báo cáo nói với Alma.

"Ừm, là không tới, sản phẩm mới đã đưa ra thị trường Trung Quốc hồi cuối tuần, người mua rất nhiều, hơn nữa đều là số lượng lớn, rất mau trở thành dòng sản phẩm mặc tiền làm chủ thị trường bên đó."

"Ừ. Kêu Baron buổi chiều tới tìm tôi, sau đó cô đi sắp xếp một chút, ngày mai họp, kêu hết mấy nhà thiết kế. Thương lượng việc hợp tác với Lạc Mạn, cụ thể thì lát nữa ta sẽ gửi mail cho cô." Diệp Tử kí vào báo cáo, đưa trả cho Alma.

"Được."

"À...Đúng rồi, giúp tôi điều tra Tiêu gia, nhất là Tần Tiểu Mặc. Mau chóng đưa tới phòng làm việc của tôi."

"Vâng." Alma tiếp nhận tài liệu, gật gật đầu. Boss hạ nhiệm vụ thì không thể hỏi vì cái gì, Alma là một người có đạo đức nghề nghiệp, một cô gái thông minh.

Alma đi rồi, Diệp Tử tiếp tục vui đầu làm việc, mãi cho đến giữa trưa một chút, mới từ một đồng báo cáo ngẩng đầu lên, nhìn nhìn đồng hồ, nhớ tới chính mình hẳn là nên đi ăn.

[Phải nhớ ăn cơm trưa. Không nên ăn thức ăn nhanh, thói quen ăn uống của người nước ngoài rất không tốt cho sức khoẻ. Về sau có thể kêu chị Mai làm cho chị cơm hộp, ở trong phòng làm việc đặt thêm lò vi sóng nhỏ. (≡)]

Vừa mới nghĩ đến vấn đề ăn cơm, thì Tần Tiểu Mặc đã gửi tin tới rồi. Diệp Tử như trước vẫn không có reply, trừ bỏ chuyện hợp tác, Diệp Tử không nghĩ sẽ tiếp xúc nhiều hơn với Tiêu gia.

Cho dù là như thế, cô vẫn là không tự chủ được, trong đầu cân nhắc về tính khả thi về việc trong tin nhắn của Tiểu Mặc.

Hình như... Nghe cũng không tệ lắm, thực phẩm ở đây tương đối mà nói thì cô càng thiên vị đồ ăn Trung Quốc, ăn ngon lại có dinh dưỡng.

[sau khi ăn xong nhớ rõ ngủ trưa một chút. Như vậy buổi chiều mới có tinh lực.]

Diệp Tử đầu đầu nhìn di động, tin nhắn của Tần Tiểu Mặc cuộn cuộn không ngừng mà đến, đều là quan tâm đến mình, hình như không trở về cũng không phải tốt lắm.

Cẩn chặt rằng, Diệp Tử vẫn chưa có trả lời Tần Tiểu Mặc một tin nhắn nào.

Bỏ di động vào ngăn kéo, Diệp Tử dùng điện thoại riêng gọi cho Alma, kêu cô giải quyết vấn đề cơm trưa cho mình.

Bên kia, Tần Tiểu Mặc đang nằm trên giường êm, cứ một phút lại nhìn di động mấy lần. Tuy cô tin tưởng kiên trì chính là thắng lợi, nhưng vẫn không tự

chủ được, sản sinh một ít mắt mắt nhỏ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

"Đầu tiên, chúng ta nhìn đến chính là thiết kế bên ngoài, đây là một chiếc nhẫn bạch kim với kiểu dáng rất phổ thông, bạch kim là một trong các kim loại tinh khiết quý hiếm nhất, có màu trắng sáng. Cũng chỉ có bạch kim mới có thể xưng là bạch kim (nói nhảm, bạch kim hk gọi bạch kim thì gọi là gì?), hơn nữa không phải sở hữu màu trắng sáng đều là bạch kim. Bạch kim được xưng là vua của các kim loại, là lựa chọn tốt nhất cho nhẫn kết hôn, nên nhẫn kim cương lần này cũng là chọn dùng bạch kim. Kim cương được khảm trong đó, vô cùng đơn giản mỹ quan, nhẫn cưới truyền thống thường đặt kim cương ở mặt trên, đeo trên tay không được thuận tiện, mẫu thiết kế lần này sẽ không như vậy.

Từng viên kim cương nhỏ sẽ được khảm thành hình nửa cánh bướm ở mỗi chiếc nhẫn, như vậy có thể hấp dẫn người tiêu thụ mua một đôi. Cũng tượng trưng cho tình yêu của Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, tương đối phù hợp tư tưởng của người Trung Quốc, thuận lợi cho Viễn Dục và Lạc Mạn hợp tác phát triển thị trường Trung Quốc."

"Đây là sơ đồ phác thảo. Mọi người nhìn xem, cánh bướm phi thường tinh tế, không bỏ qua chi tiết nhỏ nào. Râu bướm, hoa văn đều vô cùng xinh đẹp. Mang theo hơi thở hoài cổ truyền thống. Thoạt nhìn qua tưởng cách này cần rất nhiều kim cương, nhưng thật ra so với một khối kim cương to đặt trên nhẫn thì kim cương khảm theo phương pháp này sẽ rất tiết kiệm nguyên liệu."

Baron đứng trước màn hình, giải thích thiết kế của mình, từng ảnh thiết kế liên tục chiếu trên màn hình. Các góc độ đều có, đội ngũ thiết kế của Viễn Dục đều ngồi phía dưới, nghiêm túc nghe Baron trình bày vấn đề ý tưởng thiết kế, thỉnh thoảng lại nhỏ giọng trao đổi, hoặc là gật gù đầu.

"Ừ, kiểu dáng thực độc đáo. Nhưng đã nghĩ tới chuyện có thể thiết kế thành một series chưa, mẫu thiết kế này có thể lấy làm chủ đạo." Diệp Tử đứng lên nói ra ý kiến của mình. Tuy cô không phải nhà thiết kế chuyên nghiệp, vì là tổng giám đốc, nên cô nói ra đề nghị của mình, còn quyền quyết định sẽ do đội ngũ thiết kế. Bọn họ đều là những nhà thiết kế chuyên nghiệp, cũng là người hợp tác dài lâu với Diệp Tử, cô tin tưởng bọn họ, cho nên cho bọn họ quyền lợi rất lớn. Nguyên tắc quản lý của cô chính là dùng người không nghĩ, nghĩ không dùng người.

"Chúng ta cũng có thương lượng qua, nhưng như vậy sẽ cần nguồn đầu tư rất lớn, vấn đề tài chính này..."

"Vấn đề tài chính không cần lo lắng, ngày hôm qua nhân sự phòng tài vụ đã họp bàn, thảo luận về sản phẩm lần này. Cũng đã thương lượng với phía Lạc Mạn, nguồn đầu tư cho series này không thành vấn đề." Diệp Tử nói cho đội ngũ thiết kế không cần lo về tiền bạc, chỉ cần bọn họ có thể làm ra sản phẩm chất lượng. Cô tin tưởng sản phẩm tiêu thụ tốt sẽ thu về được hơn nguồn đầu tư.

"Vậy được, chúng ta cũng có thể bắt tay vào thiết kế bộ sưu tập nhẫn cưới này được rồi."

"Ừ, quảng cáo lần này vẫn là giao cho Corrine đi. Phụ nữ hiểu thế nào là lãng mạn hơn đàn ông." Diệp Tử cười nói.

"Ha ha ha, tất nhiên, Corrine là nữ hoàng trong đội ngũ của chúng tôi, quảng cáo của cô ấy xem thật khó hiểu vậy mà cũng có thể hấp dẫn nhiều khách hàng như vậy, đây chính là điều làm tôi hoang mang bấy lâu nay." Baron trêu đùa.

"Ê ê, nói chuyện chú ý chút đi, cái gì gọi là quảng cáo khó hiểu, anh chính là không có văn hoá, không biết thương thức gì hết." Corrine bắt mồm phản bác.

"Nhưng Corrine vẫn là bảo bối của chúng ta." Một thiết kế người Mỹ bên cạnh Corrine lên tiếng.

Là nữ duy nhất trong đội ngũ thiết kế, Corrine không chỉ nổi tiếng trong ngành thiết kế, mà còn đứng top đầu về quảng cáo, cô ấy hiểu rõ tâm lý phụ nữ, luôn có thể đem sản phẩm quảng cáo làm cho chị em phụ nữ tìm đập thành thịch. Không chỉ kéo rất nhiều khách hàng về cho Viễn Dục, còn giúp Diệp Tử tiết kiệm một khoản lớn kinh phí quảng cáo.

"Anh nha, há miệng mắc quai. Đắc tội Corrine thì anh cứ chờ tử hình đi." Một nhân viên vũ vai Baron nói.

"Tổng giám đốc cô nên làm chủ cho tôi." Corrine đáng thương quay qua nói với Diệp Tử.

"Đương nhiên, đêm nay Baron tặng ca, những người khác cứ đi ra ngoài liên hoan vui chơi, tiền cứ tính cho tôi." Diệp Tử lạnh lùng tuyên bố một chuyện dị thường tàn khốc đối với Baron.

"Không thể được!!! BOSS, tôi sai rồi!!!!..." Baron kêu rên nói.

"Boss, có đi chơi với chúng tôi không a..."

"Không có thêm mỹ nữ xinh đẹp nào a..." Mọi người bắt đầu ồn ào.

"Tôi kêu Alma đi cùng mọi người." Diệp Từ nói.

"Cũng mới có một thôi. Không bằng kêu Alma đem theo mấy trợ lý này kia của cô ấy cùng đi theo a, tôi nghe nói mấy ngày hôm trước phòng thư kí lại có thêm mấy cô xinh đẹp vào làm việc, còn chưa có cơ hội làm quen nhau a.."

"Vậy thì các người tự bàn với các cô ấy đi, làm bữa tiệc mở rộng quan hệ hữu nghị cũng tốt." Diệp Từ tuy bận rộn nhưng vẫn quan tâm khuyến khích nhân viên tham gia hoạt động trao đổi tình cảm phát triển thêm quan hệ hợp tác trong công việc, một công ty mà nhân viên hiểu biết về nhau hơn thì hiệu suất công việc cũng sẽ cao hơn rất nhiều, nhất là với một tập đoàn lớn như Viễn Dục.

"Ye, boss chúng tôi yêu cô!"

"Đúng đúng, boss thật tốt nhất!"

"Có điều, yêu tôi thì cố gắng mà làm việc. Cho mọi người thời gian một tháng, phải làm xong phác thảo của dòng nhãn cưới lần này." Diệp Từ cầm bản vẽ trong tay, đứng lên.

"Không phải chứ."

"Boss quá tàn nhẫn mà. T^T"

Một đám người rên rì còn Diệp Từ thân nhiên đi ra phòng họp.

Trở lại văn phòng, vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp nuốt nước miếng, Alma đã đưa tư liệu điều tra vào.

"Boss, đây là tư liệu về Tiêu gia." Alma đem tư liệu đặt lên bàn làm việc.

"Ừ, tốc độ nhanh thật." Diệp Từ khen thưởng nói. Cô biết Alma có mạng lưới quan hệ rất rộng, nhưng cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có được.

"Cái này chỉ là những tư liệu cơ bản, nhà họ Tiêu rất khó điều tra. Hình như bọn họ có quan hệ gì đó với chính phủ Trung Quốc." Alma nhú mày, cô tra không được bối cảnh Tiêu gia.

"Ừ, tôi đã biết. Cô đi xuống trước đi." Diệp Từ cầm lấy tư liệu, rồi kêu Alma đi ra ngoài trước.

Tất nhiên Diệp Từ đoán được nhà họ Tiêu có quan hệ gì với chính phủ. Ba của Tiêu Nhuận và ba mình là chiến hữu, nếu ba của mình có thể dựa vào mối quan hệ này kiến tạo nên cơ nghiệp lớn như hiện nay, thì Tiêu gia đương nhiên cũng có thể. Vài năm nay Lạc Mạn phát triển rất nhanh cũng không phải là không có nguyên nhân.

Nhìn tư liệu về Tần Tiểu Mặc, Diệp Từ có chút ngạc nhiên.

Ba mẹ cô ấy ly hôn hai mươi năm trước, lý do là Tiêu Tuấn Vũ công khai mối quan hệ bên ngoài, còn làm cho Tần Tiểu Mặc có thêm một người anh trai cùng cha khác mẹ nữa.

Sau khi biết chuyện này, bà Tiêu kiên quyết ly hôn Tiêu Tuấn Vũ, Tiêu gia gia cũng giận tím mặt, đứng về phía con dâu, nhưng bà Tiêu nhất định không lấy một phần tiền từ Tiêu gia, mang theo bé con Tần Tiểu Mặc về Trung Quốc, tự mình làm việc nuôi lớn Tần Tiểu Mặc. Hai mẹ con cô ấy ở một căn phòng nhỏ chưa tới 30m2, tiểu học, trung học, Tần Tiểu Mặc cũng giống như những đứa trẻ bình thường khác, chỉ có điều thành tích của cô ấy rất ưu việt, lại nhu thuận hiểu chuyện hơn bạn đồng lứa rất nhiều. Đời này chuyện duy nhất mà cô ấy làm trái lời cha mẹ chính là lúc điền nguyện vọng thi vào đại học, lựa chọn ngành cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

"Cộc cộc." Diệp Từ mới vừa xem hết tư liệu về Tiêu gia, cửa phòng liền vang lên tiếng gõ cửa. Cô đem tư liệu nhét vào ngăn kéo rồi đứng lên.

"Mời vào."

"Diệp tổng, tổng giám đốc Tiêu của tập đoàn Lạc Mạn đến đây, hiện giờ đang ở phòng tiếp khách."

"Ừ, được. Tôi biết rồi." Diệp Từ xem xét lại trang phục trên người, lại lấy gương ra nhìn nhìn, xác định mình không có chỗ gì thất lễ mới cầm bản phác thảo thiết kế nhãn cưới lúc sáng đi ra văn phòng.

Tại phòng tiếp khách Viễn Dục.

"Anh, công ty của chị Diệp thật khí thế, anh xem cái cửa kính thật to này." Tần Tiểu Mặc ghé sát vào cửa, nhìn những người ở bên ngoài đi qua, đột nhiên có loại cảm giác rất vương giả. Loại cảm giác này chắc cũng là ý Diệp Từ tạo nên.

"Em nói cứ như Lạc Mạn không khí thế vậy." Tiêu Nhuận có chút không thích nghe, em gái như thế nào lại toàn đi khen người ngoài thế kia.

"Kém xa." Tần Tiểu Mặc bĩu môi.

"Sao chị Diệp còn chưa đến đây." Tần Tiểu Mặc quay đầu lại nhìn ngoài cửa, cô đã mỏi mắt chờ mong rồi nha.

"Em gấp cái gì. Vốn anh cùng Diệp tổng bàn chuyện làm ăn, dẫn em theo đã không thích hợp, sao em không ở nhà chơi với gia gia, làm gì mà cứ nằng nặc đòi theo anh đến đây hả." Tiêu Nhuận nhú mày, hẳn không muốn dẫn theo Tần Tiểu Mặc, nhưng nha đầu kia cứ nhây cả một buổi chiều, làm hắn đành phải đồng ý.

"Em thích."

"Làm sao chuyện gì em cũng muốn dính vào, chuyện công việc là nghiêm túc, nếu không phải hôm trước thấy em trò chuyện hợp với Diệp tổng, anh..." Tiêu Nhuận đang giáo huấn Tần Tiểu Mặc thì Diệp Từ từ ngoài đi vào.

"Tiêu tổng." Diệp Từ mang theo nụ cười xã giao, tức thì nhìn sang thấy Tần Tiểu Mặc liền hết cười nổi.

"Chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc kêu lên.

"Sao em cũng tới?" Diệp Từ theo bản năng cau mày hỏi.

"Diệp tổng, thật ngại quá, Tiểu Mặc..." Tiêu Nhuận xấu hổ muốn giải thích, lại bị Tần Tiểu Mặc hưng phấn đánh gãy.

"Chị Diệp hôm nay khí sắc thật tốt, hồng hào tươi tắn." Bởi vì Diệp Từ là con lai, ánh mắt cùng hơi thở đều mang theo khí chất của phụ nữ Anh quốc, điều này làm cho Tần Tiểu Mặc càng không cách nào kháng cự được.

Diệp Từ xấu hổ gật đầu, hơi hơi hé miệng, muốn nói nhưng lại không biết nên nói cái gì.

"Chị ăn trưa chưa? Giữa trưa chắc là chưa ăn gì phải không, em vừa hầm canh gà ở nhà, có đem theo một ít cho chị nè." Tần Tiểu Mặc ôm cánh tay Diệp Từ không chịu buông, kiên quyết kéo Diệp Từ đến ghế sofa, mở ra hộp giữ nóng. Mùi canh gà lập tức tràn ngập khắp toàn bộ căn phòng.

Tiêu Nhuận nhú mày, sao vừa rồi hắn không thấy Tần Tiểu Mặc cầm cái này trong tay nhỉ?!

"Này..."

"Hiện tại không muốn ăn sao? Không sao, để đây lát nữa ăn cũng được, dù sao cũng có bình giữ nhiệt sẽ không bị nguội." Tần Tiểu Mặc đẩy nắp lại, quay qua cười với Diệp Từ, nhìn rất ngọt.

"Cảm ơn." Diệp Từ chân thành nói với Tần Tiểu Mặc, cô bé ngốc này thật là tri kỉ. Diệp Từ có chút áy náy, cô không có trả lời tin nhắn nào còn hơi bài xích cô ấy, vậy mà cô ấy lại vẫn đối tốt với cô như vậy.

"Không cần nói cảm ơn, chỉ cần chị ăn hết chỗ canh này em sẽ rất vui vẻ." Tần Tiểu Mặc cũng thu bớt tươi cười, nghiêm túc nói.

"Ừ." Diệp Từ gật gật đầu.

"Diệp tổng." Tiêu Nhuận kêu Diệp Từ một tiếng, để cho Tần Tiểu Mặc im lại, chuyện công việc của bọn họ còn chưa nói được.

"À, ừ, là như vậy, đây là bản phác thảo thiết kế nhãn cưới của Baron trường nhóm thiết kế của công ty tôi. Tiêu tổng anh nhìn qua trước một chút đi, nếu thấy chỗ nào không tốt, tôi kêu hắn sửa lại." Diệp Từ phục hồi lại tinh thần, cầm bản phác thảo đưa cho Tiêu Nhuận.

"Baron là trường nhóm thiết kế của Viễn Dục? Tôi nghe tiếng đã lâu, hẳn không chỉ là thiết kế nổi tiếng của Viễn Dục, mà trong giới thiết kế trang sức tên tuổi đều đứng ở top đầu." Tiêu Nhuận vừa nhận bản phác thảo vừa nói. Diệp Từ đồng ý cho Baron giúp Lạc Mạn thiết kế, thật sự là đã nể mặt hắn, cũng biểu hiện thành ý muốn hợp tác của Viễn Dục với Lạc Mạn, Tiêu Nhuận vô cùng vừa lòng, hợp tác cùng Diệp Từ làm hắn cảm thấy thực thoải mái.

"Thật đẹp..." Tiêu Nhuận nhìn thoáng qua, nhìn không được cảm thán. Tần Tiểu Mặc đứng một bên hiếu kỳ cũng tiến đến xem.

"Hình cánh bướm! Sáng kiến thật tuyệt nha..." Hiển nhiên Tần Tiểu Mặc cũng đánh giá rất cao mẫu thiết kế này.

"Tiêu tổng vừa lòng là tốt rồi, về sản phẩm lần này, buổi chiều tôi cũng đã họp với đội ngũ thiết kế, mọi người đều tán thành thiết kế thành một series. Bộ sưu tập này ngoài nhẫn cưới, còn có vòng cổ, lắc tay, bông tai..." Diệp Từ nói ra.

"Nhưng làm bộ sưu tập này khả năng tài chính cần rất nhiều, bỏ ra nhiều vốn thì có chút phiếu lưu. Ý của tôi là, nếu Lạc Mạn không chấp nhận ý tưởng này của chúng tôi, vậy thì bộ sưu tập này Viễn Dục sẽ tự mình làm. Ý của Tiêu tổng thế nào?" Diệp Từ dò hỏi.

"Ừ... Ý tưởng này rất khả thi, bất quá chuyện này không phải tôi định đoạt, tôi còn phải trở về bàn lại ý kiến với ban giám đốc, nhưng có lẽ cũng không có vấn đề gì lớn, tập đoàn Viễn Dục lớn như vậy, chúng tôi rất tin nhiệm." Tiêu Nhuận cười gật đầu, kế hoạch này quả thật có thể mang lại thành công lớn. Bây giờ rốt cuộc hẳn có thể hiểu được vì sao mà một phụ nữ như Diệp Từ có thể chống đỡ Viễn Dục rất tốt, đều là do từng người trong đội ngũ đều có phẩm chất năng lực công việc thực tốt.

"Ừ, vậy anh về bàn lại rồi gọi báo cho thư kí của tôi, chúng ta sẽ định lại họp đồng." Diệp Từ gật đầu, cô biết chuyện này tám phần là có thể.

"ok."

Kế tiếp, Diệp Từ lại bàn luận một ít chi tiết về nhãn cưới với Tiêu Nhuận, trò chuyện với Diệp Từ càng nhiều, Tiêu Nhuận phát hiện mình càng vừa ý cô gái cường đại này, lúc nói chuyện hẳn thường bị Diệp Từ dẫn dắt chủ đề, kiến thức cũng mở rộng thêm không ít.

Ngược lại với Tiêu Nhuận, Tần Tiểu Mặc lại không mấy vui vẻ. Anh trai cùng chị Diệp trò chuyện thật lâu, hai người đều cười tươi như thế, Tần Tiểu Mặc không thể không cảm khái, bọn họ đúng là hai anh em, ngay cả ánh mắt đều giống nhau. Đương nhiên, đó cũng không phải là điểm tốt.

Tần Tiểu Mặc không hiểu lắm những vấn đề bọn họ nói với nhau, cô nghe có chút nhàm chán, liền dựa vào vai Diệp Từ mà ngẩn người. Chỉ cần ngắm Diệp Từ cũng thấy hạnh phúc, Tần Tiểu Mặc nhếch khoe miệng, cô càng thêm rõ ràng về sau mình phải làm gì.

"Tiểu Mặc, tỉnh tỉnh." Không biết qua bao lâu, Tần Tiểu Mặc bị thanh âm Tiêu Nhuận đánh thức, mơ màng mở to mắt, Tần Tiểu Mặc phát hiện mình còn dựa vào vai Diệp Từ, hơn nữa được một tác tiền một thước lại còn ngủ quên.

"Chị Diệp...mấy giờ rồi?" Tần Tiểu Mặc dụi mắt hỏi.

"6 giờ." Diệp Từ trả lời.

"Chúng ta đi thôi, công việc nói xong rồi, không quấy rầy Diệp tổng nữa."

"Không có gì, vừa vặn cũng đến giờ cơm, buổi tối liền cùng nhau ăn một bữa đi." Diệp Từ nhìn ánh mắt còn mông lung buồn ngủ của Tần Tiểu Mặc, cô nói ra đề nghị.

P/S: haizz, do mãi mê đọc truyện nên quên đăng chương mới giờ mới nhớ mà đăng.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Được!" Tần Tiểu Mặc nói rất lớn, có vẻ đã tỉnh hẳn.

Thật ra Diệp Từ cũng không có ý tứ gì khác, mời khách dùng bữa chung, kéo gần khoảng cách, hợp tác cũng dễ dàng hơn, đây là thói quen nhiều năm qua của cô. Nhưng lần này không biết vì cái gì, cảm thấy có chút lạ, có thể là bởi vì có thêm Tần Tiểu Mặc đi?!

"Nếu đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh." Tiêu Nhuận cũng từng ở một thời gian dài bên Trung Quốc, nên lời nói có vẻ nho nhã.

Trên đường đến nhà hàng, Tần Tiểu Mặc lôi kéo Diệp Từ hết nhìn bên này đến nhìn bên kia, không thể ngừng vui vẻ, đây là lần đầu tiên hai người cùng đi ra ngoài, mặc dù là tiện đường. Nếu như không có Tiêu Nhuận theo phía sau thì càng tốt hơn, Tần Tiểu Mặc thầm nghĩ.

"Em đến đây nhiều ngày như vậy mà chưa có đi lòng vòng tham quan sao?"

Diệp Từ thắc mắc hỏi.

"Không có, anh hai bận rộn không có thời gian dẫn em đi, gia gia thì lớn tuổi rồi em cũng không thể lôi kéo ông chạy theo em dạo phố cả ngày." Tần Tiểu Mặc mỉm cười trả lời.

"Vậy em cũng có thể tự mình đi dạo một vòng..."

"Em? Đừng nói giỡn, tiếng Anh của em ở Trung Quốc còn có thể nói tiếng bồi, còn qua đây thật là không dùng được, đàn gảy tai trâu." Tần Tiểu Mặc hít một hơi, cuộc sống ở đây thật là nghẹn chết cô, ngay cả một người để trò chuyện cũng đều không có.

Diệp Từ khẽ cong khóe miệng, sau đó lập tức bình thường lại. Nhìn được vẻ mặt kinh ngạc của Tần Tiểu Mặc quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Tới nhà hàng, Tần Tiểu Mặc đương nhiên ngồi xuống đối diện Diệp Tử, nhìn mặt chị Diệp, thì cơm gì cũng đều thơm ngon.

"Nhà hàng Trung Quốc này làm thức ăn hương vị rất truyền thống." Diệp Tử nói.

"Thức ăn Trung Quốc vẫn ngon nhất..." Tần Tiểu Mặc gấp một hạt đậu phộng bỏ vào miệng, nhai nói. Nhà hàng này đồng dạng với những nhà hàng lớn ở Trung Quốc, vừa ngồi xuống đã có người châm trà, sau đó đem ra mấy món nhỏ khai vị.

"Được rồi, gọi món ăn đi..." Diệp Tử đem thực đơn đưa cho Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc cũng không khách sáo với Diệp Tử, tiếp nhận thực đơn, lật xem. Tiêu Nhuận lại chỉ cười cười, tính toán cùng Diệp Tử nói chuyện phiếm, Diệp Tử đúng là một cô gái tốt đẹp, nếu có thể lấy cô ấy về làm vợ thì nhà họ Tiêu bọn họ nhất định lời to.

"Diệp tổng, cô lớn lên ở Anh quốc, tiếng Trung lại tốt như vậy, đúng là phi thường khó có được."

"Bởi vì ba tôi là người Trung Quốc, từ nhỏ trong nhà người hầu đều là nói tiếng Trung, ngược lại tiếng Anh tôi mới phải học thêm." Diệp Tử giải thích.

"Như vậy a, xem ra bác Diệp thực yêu nước, hôm nào tôi hẳn là nên đến chào hỏi bác một chút." Tiêu Nhuận nói.

"Ông ấy không ở cùng tôi, tôi mua cho ông ấy biệt thự ở ngoại ô, còn có vườn hoa hướng dương, tôi nghĩ ba tôi thích nơi đó." Diệp Tử không muốn nhắc tới ba cô nhiều, Tiêu Nhuận cũng nhạy cảm phát hiện, vì thế vội muốn nói lái sang chuyện khác. Lại bị Tần Tiểu Mặc chen vào.

"Oa, vườn hoa hướng dương, khẳng định rất xinh đẹp nha..."

"Ừ, rất xinh đẹp." Diệp Tử gật gật đầu. Cô thấy Tần Tiểu Mặc gọi món ăn xong rồi, liền cầm thực đơn đưa cho phục vụ.

"Ở quê em có rất nhiều hoa cải dầu, mùa hoa nở cũng rất đẹp, một mảnh rộng lớn toàn là hoa. Em dẫn chị đi xem được không?" Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt hỏi Diệp Tử.

Diệp Tử không tự chủ được mà gật gật đầu, chờ cô phục hồi lại tinh thần, bắt đầu kinh ngạc với việc Tần Tiểu Mặc cư nhiên xâm chiếm vào tư tưởng của cô.

"Có dẫn anh theo không?" Tiêu Nhuận cười hỏi.

"Không dẫn theo, bóng đèn." Tần Tiểu Mặc hèn mọn mà nhìn thoáng qua anh trai rồi tiếp tục ăn đậu phộng.

"Em, con bé này..." Tiêu Nhuận cười lắc lắc đầu.

"Chị Diệp, hôm nay giữa trưa ăn cái gì a?"

"Nhờ Alma đi mua giúp chị một phần thức ăn nhanh." Diệp Tử thành thật mà trả lời.

"Em biết chị sẽ như vậy... Cũng không trả lời tin nhắn của em..." Tần Tiểu Mặc mang theo chút oán niệm nói ra. Ngờ khí này không làm Diệp Tử thấy phản cảm, ngược lại làm cô có chút áy náy.

"Thực xin lỗi, hôm nay giữa trưa chị hơi bận..." Diệp Tử nhẹ nhàng cắn cắn môi, vẫn là tìm một cái cớ. Còn chưa nói xong Tần Tiểu Mặc liền không nói gì phát phát tay.

"Không có gì, em biết chị bận." Tần Tiểu Mặc rõ ràng ở nhà chờ muốn chết, nhưng vẫn tỏ ra như không có gì, cô không muốn làm cho Diệp Tử thêm ngại, quan tâm quá mức ngược lại sẽ phản tác dụng.

"Ừ." Diệp Tử thấy nhẹ nhõm hơn. Lúc này, món ăn cũng được đưa lên, Tiêu Nhuận và Diệp Tử mời qua mời lại khách sáo một hồi mới động đũa, Tần Tiểu Mặc thì không như vậy, cô cầm đũa gấp một miếng thịt bỏ vào chén Diệp Tử, Tiêu Nhuận hơi mím môi giật mình, hẳn còn tưởng Tiêu Mặc gấp cho hắn.

"Chị gầy như vậy, khẳng định thường ăn không ngon miệng, ăn nhiều thịt bỏ vào." Từ nhỏ Tần Tiểu Mặc đã đi học về sắc tố, cô biết đồ ăn nào tương đối có dinh dưỡng, sắc mặt Diệp Tử thoạt nhìn có chút tái nhợt, có thể là trường kỳ mệt mỏi, lại không có hấp thu đủ dinh dưỡng, cho nên mới như vậy.

"Ừm, cảm ơn." Diệp Tử không có cự tuyệt ý tốt của Tần Tiểu Mặc, bởi vì bây giờ nhìn cô có vẻ nghiêm túc hoàn toàn khác vẻ ngổ ngổ thường ngày.

"Anh của em thích ăn trứng cá nhất..." Tần Tiểu Mặc miệng nói là Tiêu Nhuận thích ăn, nhưng đũa lại hướng bỏ vào trong chén Diệp Tử. Tiêu Nhuận bắt đầu hoài nghi rốt cuộc đây là em gái hắn hay em gái Diệp Tử.

"Khụ..." Diệp Tử liếc mắt thoáng qua Tiêu Nhuận, nhìn biểu tình của Tiêu Nhuận cô đột nhiên có chút buồn cười.

"Em cũng ăn đi, cứ để chị tự gấp." Diệp Tử nhẹ giọng nói với Tiểu Mặc.

"Hehe" Tần Tiểu Mặc ngây ngô cười, sau đó liền cúi đầu ăn, Diệp Tử vừa ăn vừa quan sát Tần Tiểu Mặc cùng Tiêu Nhuận. Có thể nhìn ra được điểm

khác biệt rõ ràng giữa hai anh em, Tiêu Nhuận vừa nhìn đã biết là người có trải qua giáo dục nghiêm khắc, lưng ngồi thẳng tắp, tay cầm chén lên ăn từ tốn, lịch sự nhưng có vẻ hơi cầu nệ. Còn Tần Tiểu Mặc khi ăn miệng đầy cơm, có chút giống con sóc.

Cơm nước xong, ba người lên đường, Tiêu Nhuận dẫn Tần Tiểu Mặc về nhà, trước khi đi, Tần Tiểu Mặc bĩu môi không mấy vui vẻ, Diệp Từ nhìn bộ dạng Tần Tiểu Mặc, đột nhiên nảy sinh ý định mời cô ấy đến nhà mình ở một đêm, nhưng cô lại có chút do dự, ngay lúc cô còn do dự, Tiêu Nhuận đã kéo em gái của mình đi mất.

Tần Tiểu Mặc đi rồi, Diệp Từ đứng tại chỗ mấy phút đồng hồ, sau mới xoay người rời đi.

Về đến nhà, Diệp Từ liền vào phòng tắm rửa, xong hết cũng muốn gần khuya.

"Cộc cộc."

"Vào đi."

"Tiểu thư, tôi làm cho cô một ly sữa, cô uống ngay đi, tôi thấy cô mấy ngày nay ngủ không tốt lắm, nửa đêm hồi tỉnh hai ba lần." A Mai đặt sữa lên bàn làm việc của Diệp Từ.

"Ừ, cảm ơn." Diệp Từ nhẹ cười với A Mai.

"Tiểu thư ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

A Mai mở cửa phòng đi ra ngoài, Diệp Từ cầm ly sữa đang định uống, di động liền vang lên, có tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

[về đến nhà chưa?] là tin nhắn của Tần Tiểu Mặc. Diệp Từ nghĩ nghĩ, quyết định trả lời cô.

[ừ, mới vừa tắm rửa xong.] không hổ danh là tin nhắn, ngắn gọn rõ ràng. Nhưng vậy cũng đủ để cho Tần Tiểu Mặc cao hứng, ngắn cũng không sao miễn là có trả lời!

[em thì sao?] không đến một phút đồng hồ, Tần Tiểu Mặc lại nhận thêm một tin nữa, ý cười càng chiếm hữu khuôn mặt thiên thần của cô.

[em vừa về, anh Nhuận đưa em trở về liền đi công ty tăng ca. Chị cũng mệt mỏi một ngày rồi, nhanh nghỉ ngơi đi, em không quấy rầy chị. Ngủ ngon, mơ đẹp...Muahz] cuối tin nhắn còn kèm theo một icon mặt cười, Diệp Từ nhìn cái icon này giống như thấy được vẻ mặt ngốc nghếch của Tần Tiểu Mặc. Nhưng mà cái từ đơn ở cuối tin nhắn là có ý gì đây, Diệp Từ hơi thắc mắc, bất quá cũng không tiếp tục truy cứu vấn đề này, đại khái chắc cũng là một từ cảm thán mà thôi.

[ngủ ngon.]

Đế điện thoại di động xuống, Diệp Từ cầm lấy ly sữa trên bàn vừa rồi chưa kịp uống, sữa đã muốn lạnh một ít, chính là vào miệng độ ấm lại càng thêm thích hợp.

Cô lẫn lộn ở thương trường nhiều năm như vậy, nói không lo lắng là giả, cho nên trong công việc, cô không quá tự nguyện thân thiết với người trong giới, một chút tiếp xúc đều có thể làm cho cô thấy phản cảm, và lại cô cũng thường lạnh lùng, thoát nhìn cao ngạo, chuyện đồng ý gần gũi với người khác gần như là không xảy ra. Diệp Từ đã hơn hai mươi năm sống cô đơn, không có bạn bè quan tâm, không quá gần gũi với người thân, hết thấy đều tự thân tự lực. Ai không biết tưởng cô kiêu ngạo, thật ra trong lòng cô vẫn luôn khao khát có người chân thành quan tâm cô, không liên quan gì đến vật chất.

Diệp Từ không biết Tần Tiểu Mặc có phải thật sự quan tâm cô hay không, nhưng cô phải khống chế tâm tư của mình, không thể quá mức tin tưởng, không có hy vọng thì sẽ không có thống khổ.

Không biết là bởi vì ly sữa của A Mai hay vì tin nhắn của Tần Tiểu Mặc, đêm nay Diệp Từ ngủ rất ngon, ngày hôm sau đến 9 giờ mới tỉnh lại, dù sao cũng đã muộn, nên Diệp Từ cũng không gấp, đến công ty trễ chút cũng không sao.

"Tiểu thư, ăn sáng rồi hãy đi." A Mai dọn món ăn, vừa vặn thấy Diệp Từ từ trên lầu đi xuống.

"Không cần, buổi sáng tôi ăn không vào." Diệp Từ từ chối ý tốt của A Mai. A Mai nhủ mày, Diệp Từ vẫn luôn không ăn sáng, như vậy không tốt cho dạ dày chút nào. Nhưng cô chừa người giúp việc, cũng không dễ nói với Diệp Từ cái gì, đành gật đầu.

Lái xe vào đến công ty đã muộn 10 giờ, tất cả mọi người đang làm việc rất khí thế. Diệp Từ mới vừa vào văn phòng ngồi xuống, Alma liền gõ cửa đi vào.

"Diệp tổng, vừa rồi Tàn tiểu thư đến tìm cô."

"Em ấy bây giờ ở đâu?" Diệp Từ nhú mày, cô bé này hôm nay tự đi tìm mình, không bị lạc đường sao.

"Ở phòng tiếp khách."

"Gọi cô ấy đến đây chứ?" Alma hỏi.

"Không cần, tôi đi qua đó." Diệp Từ cầm túi xách đứng lên, cùng Alma đi ra văn phòng.

Khi Diệp Từ đi qua phòng tiếp khách, Tàn Tiểu Mặc đang dựa vào cửa sổ nhìn xe qua lại bên dưới. Diệp Từ hơi mỉm cười, gõ cửa.

"Chị Diệp!" Tàn Tiểu Mặc quay qua, nhìn thấy Diệp Từ, kêu lên vui mừng.

"Ừ, sao hôm nay lại tự mình đến đây." Diệp Từ kéo Tàn Tiểu Mặc ngồi xuống.

"Anh của em không rảnh, nên kêu tài xế đưa em tới đây."

"Ừ, chút nữa chị đưa em trở về." Diệp Từ nói.

"Không cần... Em không muốn về sớm vậy đâu, Alma nói hôm nay chị không có lịch công tác gì." Tàn Tiểu Mặc bất mãn nói.

"Nhưng...em không nói thì Tiêu gia gia sẽ lo lắng."

"Trước khi đi em đã nói với bọn họ hết rồi, gia gia còn rất vui khi thấy em đến chơi với chị."

"Vây...được rồi, dù sao hôm nay chị cũng không có việc gì, vậy để chị dẫn em ra ngoài đi dạo." Diệp Từ mỉm cười xoa đầu Tàn Tiểu Mặc.

Tàn Tiểu Mặc nhìn nụ cười đó mà ngây người, chưa kịp trả lời.

"Diệp tổng, Baron nói muốn tìm cô thảo luận một chút về chuyện thiết kế series nhãn cười." Alma gõ cửa, nói với Diệp Từ.

Diệp Từ theo bản năng nhú mày, cô vừa mới đồng ý dẫn Tàn Tiểu Mặc ra ngoài dạo phố.

"Chị đi đi, công việc vẫn quan trọng hơn, em có thể chờ chị, sau đó chúng ta ăn trưa rồi đi dạo, chị nhìn nè, em có mang theo com trưa đến, em tự mình làm lúc sáng." Tàn Tiểu Mặc ân cần nói với Diệp Từ.

"Tốt, vậy em chờ chị một chút, có gì cứ nói với Alma." Diệp Từ đứng lên, nhìn qua Alma nói: "Alma, đưa Tàn tiểu thư qua phòng nghỉ nhé."

"Tàn tiểu thư, mời."

"Vâng."

Tàn Tiểu Mặc lại nhìn thoáng qua Diệp Từ, rồi mới cầm túi đồ đi theo phía sau Alma.

Diệp Từ đi đến văn phòng Baron, thấy hắn đứng trước bàn làm việc nhìn tới nhìn lui bản thiết kế.

"Có chuyện gì vậy?" Diệp Từ vỗ vai hỏi Baron.

"Tôi hôm qua cảm hứng dâng trào, thiết kế một cái dây chuyền, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ gì đó không đúng." Baron buồn bực nói.

"Anh là nhà thiết kế, tôi không có biết rõ bằng anh, anh tìm tôi cũng đâu thể giúp được gì." Diệp Từ nhìn qua bản vẽ, bất đắc dĩ nói.

"Ừ, cô hẳn là hiểu được, cô là cảm hứng sáng tạo của tôi..." Baron thâm tình nhìn Diệp Từ, toàn bộ đồng nghiệp đều nhìn ra được hắn có tình ý với Diệp Từ, hắn không tin là Diệp Từ một chút cũng không biết.

"Baron, tôi không phải." Diệp Từ thực nghiêm túc trả lời, cô đương nhiên biết Baron đối cô là tâm tư gì, nhưng là cô đối Baron một chút cảm giác đều không có, cô thích phụ nữ.

Baron giữ chặt tay Diệp Từ, còn muốn nói điều gì, nhưng Diệp Từ lại rút tay ra.

"Baron, quan hệ của chúng ta chỉ có thể là như thế này."

Nói xong, Diệp Từ liền ra khỏi văn phòng. Baron ngơ ngác đứng tại chỗ, trong tay còn lưu lại độ ấm của Diệp Từ.

"A, như thế nào nhanh như vậy đã nói xong rồi?" Tần Tiểu Mặc thấy Diệp Từ nhanh chóng trở về, có chút kinh ngạc.

"Ừ." Diệp Từ ngồi xuống cạnh Tiểu Mặc, Tiểu Mặc rất nhanh phát hiện Diệp Từ có chút khác thường, cẩn thận quan sát có thể thấy chân mày Diệp Từ đang nhăn lại, còn có vẻ không yên lòng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?!

"Không vui?"

"Không có." Diệp Từ không muốn nói cho Tần Tiểu Mặc biết, lác lác đầu.

"Được rồi, đừng cả ngày phụng phịu." Tần Tiểu Mặc nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Diệp Từ.

"Chị ăn sáng chưa?"

"Chưa, buổi sáng ăn không vào."

"Không ăn sáng là không được, tổn thương dạ dày, ăn thành thói quen sẽ nuột trôi trôi, về sau chị nên ăn sáng." Tần Tiểu Mặc vừa nghe đến Diệp Từ không ăn sáng, lập tức liền nghiêm túc lên, giáo dục nói.

Diệp Từ cảm thấy tim của mình hơi hơi đập nhanh, giật mình, nhưng nhìn biểu tình không ngừng biến hoá của Tần Tiểu Mặc, lại bất giác bật cười.

"Cười cái gì..." giọng Tần Tiểu Mặc có chút làm nũng.

"Không, chị đói rồi, ăn cơm đi..." Diệp Từ thu lại tươi cười, nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ăn trưa xong, Diệp Từ dẫn Tần Tiểu Mặc ra khỏi công ty. Bữa cơm này cô ăn rất ngon, Tần Tiểu Mặc thật sự có tài nấu ăn, tuy rằng không quá tinh tế, nhưng làm món ăn gia đình bình thường như vậy đã là tốt lắm.

"Chị Diệp, chị đã đi dạo phố thế này với ai chưa?" Tần Tiểu Mặc kéo tay Diệp Từ, hai người bước chậm bên nhau trong không khí tràn ngập lãng mạn ở Anh.

"Cũng có vài lần, với khách hàng." Diệp Từ nhũu mày nghiêm túc ngắt lại, cô không có thời gian đi dạo phố, không có bạn bè, trừ bỏ ba cô thì không còn người thân nào.

"Như vậy, em có phải hay không là người đầu tiên đi dạo cùng với chị." Tần Tiểu Mặc cười tùm tùm hỏi. Diệp Từ hơi buồn cười, rõ ràng mình dẫn cô ấy đi dạo, hiện tại đổi ngược thành cô ấy hỏi mình. Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Diệp Từ vẫn học bộ dáng của Tiểu Mặc mà tùm tùm cười, gật đầu "Ừ."

Oxford là phố mua sắm hàng đầu ở Anh, hàng năm thu hút hàng trăm ngàn du khách đến ngắm cảnh mua sắm. Nó là một thiên đường thời trang ở phía tây London, trên con đường này có hơn 100.000 shop thời trang lớn nhỏ với rất nhiều thương hiệu nổi tiếng thế giới, khách du lịch người nào cũng có, da trắng da đen da vàng, bởi vậy Tần Tiểu Mặc cũng không biết cảm giác của mình thế nào.

"Mệt quá a." Mới đi dạo chưa được một tiếng, Tần Tiểu Mặc liền mệt, níu tay Diệp Từ, ra vẻ đáng thương nhìn cô, Diệp Từ nhìn ánh mắt Tiểu Mặc, lại đột nhiên sinh ra chút ít cảm giác đau lòng, không hiểu sao lại muốn cưng chiều bảo vệ cô ấy. (Rung rinh ồ)

"Chị đứng trên đường ngo ra làm gì a, em mệt..." Tần Tiểu Mặc bất mãn với vẻ ung dung tiêu sái của Diệp Từ, lại kéo kéo tay cô.

"A, không, không có gì... Tìm chỗ nào ngồi một chút đi." Diệp Từ khôi phục vẻ mặt không đổi sắc, lôi kéo Tần Tiểu Mặc tìm một quán cà phê.

"Làm sao đi dạo lâu như vậy mà cái gì cũng đều không mua, ai đến đây cũng mua sắm rất nhiều lúc trở về trong tay đầy túi lớn túi nhỏ..." Diệp Từ khuấy cafe, tùy ý hỏi. Tần Tiểu Mặc nhìn thấy cái gì mới lạ cũng lôi kéo cô hô to gọi nhỏ, nhưng cô ấy chỉ nhìn qua một cái rồi tươi cười lại kéo cô rồi đi, cái gì cũng chưa mua. Đi dạo một tiếng rồi mà trong tay hai người vẫn trống.

"Em con nhà nghèo làm gì có tiền mua đồ xa xỉ..." Tần Tiểu Mặc bĩu môi.

Diệp Từ nhin không được bật cười, Tần Tiểu Mặc là con nhà nghèo sao? Vậy thế giới này chắc 95% dân số đều là ăn mày hết.

"Cười cái gì?" Tần Tiểu Mặc trừng mắt nhìn.

"Nhà em cũng không nghèo."

"Đó là anh của em, không phải em... tiền lương của em còn phải nuôi mẹ nữa." Tần Tiểu Mặc cười nói, chuyện này gần như làm cho cô cảm thấy thực tự hào.

Diệp Từ biết cô cảnh sát thoát nhìn rất giống con nít này có nội tâm rất mạnh mẽ, có lẽ, so với mình còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

"Mẹ em nhất định rất tự hào vì em." Diệp Từ nghiêm túc nói.

"Không dám đâu, sau khi thi xong đại học rồi, mẹ bắt em quý ở phòng khách một ngày, còn lấy gậy đánh em, chị xem nè, còn để lại sẹo." Tần Tiểu Mặc giơ vết sẹo trên tay cho Diệp Từ nhìn. Sẹo rất dài, xem ra lúc ấy khẳng định bị đánh không nhẹ, nghĩ đến đây, Diệp Từ không tự chủ được mà nhúm mày.

"Tại sao vậy?" Diệp Từ vươn tay vuốt ve vết sẹo trên tay Tần Tiểu Mặc, không khỏi phát giác đau lòng.

"Bởi vì nguyện vọng chính em điên, chỉ điên ngành cảnh sát, mẹ rất đau lòng, không muốn em bị gặp chuyện không may, làm cảnh sát rất nguy hiểm." Tần Tiểu Mặc chun môi, nhớ tới hoàn cảnh lúc đó tim còn đập nhanh, nhưng vì cô kiên trì không ai thay đổi được, cho dù là mẹ đi nữa cũng vậy mà thôi.

"Cho nên... bây giờ em làm văn chức, cảnh giác gì đó mẹ em hẳn là vui vẻ." (cảnh giác theo ta nghĩ là cảnh sát đi lòng vòng tuần tra đặng ngừa cướp giật a, ta cũng hok rõ. Hìhì)

"Mẹ em đương nhiên vui vẻ, nhất định là mẹ kêu cậu sắp xếp, thời điểm tốt nghiệp thầy giáo rõ ràng nói em có thể vào hình cảnh..." Về mặt Tần Tiểu Mặc buồn khô, tuy rằng cảnh giác cũng là cảnh sát, nhưng cô vẫn chỉ muốn hướng tới hình cảnh...

"Cậu là quan chức lớn của tỉnh, loại chuyện này với ông ấy mà nói chẳng có là gì, gọi một cú điện thoại em đã bị điều xuống đây." Tần Tiểu Mặc hít một hơi. Thật ra mấy ngày nay cô cũng vẫn luôn gọi điện thoại cùng cậu nói chuyện, nhưng chưa có thoả thuận được, tuy cậu cũng muốn mình đi làm hình cảnh, nhưng nề mặt mẹ mình, vẫn luôn do dự.

"Cha mẹ nào cũng đều hi vọng con mình được tốt đẹp, với mẹ em mà nói, an toàn, sức khoẻ của em mới là quan trọng nhất." Diệp Từ nói chậm, ôn nhu khuyên nhủ.

"Ừ, em biết. Cho nên em cũng không cứng rắn quá mức với mẹ."

Vừa nói xong, di động liên vang lên, Tần Tiểu Mặc nhìn Diệp Từ ý bảo chờ một chút, rồi nhấn nút nghe.

"Ông cậu, vâng...con ở bên ngoài. Oh..."

"Là thật sự sao?!" đột nhiên trên mặt Tần Tiểu Mặc lộ rõ vẻ vui mừng.

"Tốt quá, cảm ơn ông cậu! Ông cậu con yêu người! Muaahz!" Cúp điện thoại, Tần Tiểu Mặc bắt đầu ngồi không yên, bộ dáng mừng rỡ như điên ngồi trên ghế xoay tới xoay lui, Diệp Từ nhìn mà buồn cười, liền hỏi cô nhận được tin gì vậy, Tần Tiểu Mặc bị kích động mở miệng giải thích với Diệp Từ.

"Cú điện thoại vừa rồi là cậu gọi tới, ông nói vừa bàn xong với mẹ em, mẹ đồng ý cho em đi hình cảnh."

"Ừ, thật tốt." Diệp Từ hé miệng, không biết làm sao, bỗng nhiên cảm thấy có chút lo lắng, làm cảnh sát đúng là rất nguy hiểm, nhất là hình cảnh, trên cơ bản đều xông pha chiến đấu tại tuyến đầu.

"Em vẫn luôn muốn đi tập kích, lần này xem như đạt ý nguyện."

"Tập kích? Cái này rất nguy hiểm!" Diệp Từ nhúm mày, bọn buôn lậu thuốc phiện phần lớn đều hung tàn, cô ấy là một cô gái nhỏ bé như vậy làm sao đấu với chúng được.

"Sẽ không sao, chị đừng thấy em nhỏ bé, có đôi khi ngược lại còn có lợi, di chuyển dễ dàng không bị phát hiện." Mắt Tần Tiểu Mặc loé sáng, giống như nghĩ tới điều gì, tức thời trên mặt nở nụ cười.

"Chị Diệp có phải chị lo lắng cho em?" Tần Tiểu Mặc cười hỏi, nụ cười kia thấy thế nào đều không có ý tốt.

"Khụ, dù sao... em cũng nên đề ý cẩn thận một chút." Diệp Từ bị Tần Tiểu Mặc đoán trúng tâm sự, có chút xấu hổ mà then thùng, vội vàng cầm lấy cà phê uống ngay một hơi.

Lúc này Diệp Từ có chút giống cô vợ nhỏ e lệ, Tần Tiểu Mặc ở trong lòng hắc hắc nở nụ cười, quả nhiên là mình nói trúng rồi.

"Ừ, vậy chị nên trả lời tin nhắn của em, nói không chừng ngày nào đó em liên..."

"Này, đừng nói bậy." Diệp Từ vội vàng ngăn Tần Tiểu Mặc, không cho cô tiếp tục nói.

"Hehe không nói." Tần Tiểu Mặc cười bắt lấy tay Diệp Từ.

Diệp Từ để Tiểu Mặc nắm, tay cô không lớn, nhưng mềm mại ấm áp, Diệp Từ không phủ nhận mình thích để cho cô nắm tay mình, không hiểu sao lại có cảm giác an toàn...

Đi dạo hơn phân nửa buổi chiều, Tần Tiểu Mặc chỉ mua một cái váy liền áo, cũng bởi vì Diệp Từ nói cô mặc váy dài rất hợp.

P/S: hết 3G rồi tháng này chỉ tới đây thôi. Đến 3 hay 4 tây có lại đăng tiếp, ta lặn đây.:bye:

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Muộn rồi, chị đưa em trở về." Diệp Từ thoát khỏi tay Tần Tiểu Mặc, nói.

Tần Tiểu Mặc âm thầm nhủ mảy, ấm áp trong tay biến mất, chưa kịp cao hứng, Diệp Từ đã muốn đuổi mình về.

"Không, em không muốn đi về." Tần Tiểu Mặc kéo tay Diệp Từ trì hoãn, không chịu lên xe.

"Chuyện này..." Diệp Từ nghĩ nghĩ, kỳ thật chính mình cũng không rất nguyên ý để cho cô ấy trở về, hôm nay cô rất vui vẻ, thật lâu không có vui vẻ như vậy.

"Đi chỗ chị được không...ngày mốt em phải trở về nước rồi. Em muốn ở cùng chị nhiều hơn một chút..." Tần Tiểu Mặc đáng thương nhìn Diệp Từ.

"Cái gì! Không phải em sẽ ở Anh thêm mười ngày sao?" Diệp Từ kinh ngạc hỏi.

"Vốn là có thể ở mười ngày, nhưng giữa trưa cậu em nói ngày kia muốn đưa em đi thị cục báo danh, cho nên..." Tần Tiểu Mặc không muốn rời đi Diệp Từ, nhìn thấy cô ấy vừa buông một chút cảnh giác với mình, như thế rất tốt, công tác phía trước cũng không phải là uống phí.

"Vậy, được rồi... Em gọi điện thoại nói cho Tiêu tổng và Tiêu gia gia biết đi." Diệp Từ vừa nghe đến Tần Tiểu Mặc ngày mốt phải trở về, trong lòng cũng dâng lên một ít luyến tiếc.

"Ừm." Tần Tiểu Mặc lên xe Diệp Từ, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho anh trai. Điện thoại đầu kia Tiêu Nhuận lại nghiêm túc giáo dục cô vài câu, Tần Tiểu Mặc luôn mãi cam đoan không xảy ra chuyện gì, Tiêu Nhuận mới chấp nhận hành vi này của cô.

"Lâu như vậy mới qua đây vài ngày, còn phải chia ra hơn phân nửa thời gian ở nhà người khác, không biết em nghĩ như thế nào nữa." Nói xong, Tiêu Nhuận liền cúp điện thoại.

Diệp Từ liếc mắt qua Tần Tiểu Mặc, chỉ biết cô ấy vừa bị mắng.

"Bị mắng rồi?"

"Đúng vậy, ghen tị tình cảm tốt đẹp của hai chúng ta..." Tần Tiểu Mặc vô lực nói.

Diệp Từ lắc lắc đầu, cô bé này vậy mà còn đùa giỡn được.

Diệp gia

"A Mai, tôi lại đến rồi..." Tần Tiểu Mặc vào cửa nhà Diệp Từ, thoải mái chào hỏi A Mai.

"Tần tiểu thư, tới rồi..." A Mai hòa ái đáp lại một câu.

"Ừ, A Mai, lại đây lại đây, tôi có chuyện nói với chị..." Tần Tiểu Mặc kéo A Mai vào phòng bếp.

"Aizz...từ từ..." A Mai bị Tần Tiểu Mặc kéo đi, quay lại nhìn nhìn tiểu thư nhà mình, thấy Diệp Từ không có phản ứng gì đặc biệt, lúc này mới quay đầu lại đi.

Diệp Từ vốn là chính là người mặt than, cho dù trong lòng có suy nghĩ mệnh mang trên mặt cũng không gọn sóng. Trong lòng cô đang nghi hoặc, rốt cuộc Tiểu Mặc tìm A Mai làm gì, hai người rõ ràng mới gặp mặt hai lần, cũng chưa nói quá mấy câu.

Phòng bếp

"Tần tiểu thư, cô tìm tôi..."

"À, như vậy, A Mai, tiểu thư của chị có phải không thích ăn điểm tâm sáng?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Ừ, trên cơ bản không ăn sáng, bất quá có đôi khi buổi sáng tôi nấu cháo, gọi cô ấy ăn thì cô ấy sẽ ngồi xuống ăn một ít." A Mai nghĩ nghĩ, nói.

"Như vậy a... Làm thế nào mới tốt đây, không ăn điểm tâm thực tổn thương dạ dày..." Tần Tiểu Mặc đứng thẳng, buồn khổ mà nghĩ biện pháp.

A Mai thấy cô quan tâm tiểu thư nhà mình, cảm giác tốt dành cho Tần Tiểu Mặc lại bay cao thêm một tầng.

"Về sau buổi sáng chị thường xuyên nấu cháo được không, cháo sườn, cháo thịt bò, cháo gà..." Tần Tiểu Mặc từng bước từng bước mà nói, hận không thể đem thực đơn liệt kê ra hết cho A Mai.

"Được, cái này không thành vấn đề." A Mai vội vàng đồng ý.

"Còn nữa, buổi trưa chị ấy đều ăn một ít thức ăn nhanh, một chút dinh dưỡng đều không có, tôi nghĩ phiền chị giữa trưa làm đồ ăn sau đó đưa đến cho chị ấy..." Tần Tiểu Mặc cảm giác thật có lỗi, nói như vậy hẳn là sẽ rất phiền toái đi, vốn việc này phải là mình làm mới đúng, nhưng tình huống hiện tại...

"Chuyện này, tiểu thư cô ấy có thể hay không..." A Mai có chút khó xử, cũng không phải sợ phiền, chỉ sợ Diệp Từ không đồng ý.

"Chị lo lắng cái này a, không có sao, chút nữa tôi nói với chị ấy...chị đồng ý là được rồi..." Tần Tiểu Mặc lại lấy ánh mắt trong veo nhìn A Mai, đến khi A Mai đồng ý cô mới thoải mái thở ra, lời kéo A Mai chạy về phòng khách.

"Tán gẫu cái gì, còn tránh đi chị..." Diệp Từ thật sự là tò mò, nhin không được mở miệng hỏi.

"Chút nữa nói, chị không phải muốn tắm sao, nhanh đi tắm." Tần Tiểu Mặc đem Diệp Từ đẩy mạnh về phòng tắm.

"Aizz, đừng đẩy, em cũng tắm đi, áo ngủ lần trước em mặc treo trong tủ quần áo, căn phòng đó cũng có phòng tắm..." Diệp Từ dằn dò, sợ mình chưa kịp nói đã lập tức bị Tần Tiểu Mặc đẩy đi.

"Biết rồi, dong dài..." đây Diệp Từ đi rồi, Tần Tiểu Mặc liền cười tủm tỉm mà lên lầu.

Diệp Từ ở trong phòng tắm sững sốt hồi lâu, lần đầu tiên... Có người ngại chính mình dong dài. Mà A Mai càng là tròn mắt há hốc mồm, cô lần đầu tiên... Nhìn thấy có người nói chuyện với tiểu thư như vậy.

Diệp Từ tắm rửa xong, liền đi qua phòng Tần Tiểu Mặc, mục đích là để nhìn xem cô bé này có bị té ngã trong phòng tắm hay không a...

Vừa đi vào phòng, liền nhìn thấy Tần Tiểu Mặc cầm khăn mặt đang lau tóc, trên bàn còn đặt hai ly sữa nóng.

"A Mai làm?"

"Ừ, chị ấy nói chị gần đây ngủ không ngon." Tần Tiểu Mặc gật gật đầu. Sau đó vỗ vỗ vị trí bên người, kêu Diệp Từ ngồi xuống cạnh cô.

"Như thế nào ngủ không ngon, công việc áp lực lớn sao?" Diệp Từ phát hiện Tần Tiểu Mặc cứ nhiên đứng đắn lên, Tần Tiểu Mặc như vậy sẽ làm cô có chút... Trong lòng là lạ, là cảm giác gì ngay cả chính cô cũng không biết rõ.

"Chắc vậy, khả năng là vì lần này hợp tác với Lạc Mạn, chuyện này chị tương đối coi trọng." Diệp Từ thẳng thắn thành khẩn nói.

"Công tác quan trọng nhưng thân thể quan trọng hơn, chị mất ngủ chính là muốn mau già. Đã vậy còn không ăn sáng, không sợ dạ dày bị phá hư a, dạ dày đau thực đáng sợ lắm." Tần Tiểu Mặc đe dọa nói.

Diệp Từ hé miệng cười, Tần Tiểu Mặc đang tưởng cô là trẻ con rồi ra sức dụ dỗ sao, còn dọa dẫm, cô cũng không phải chưa từng bị đau dạ dày.

"Cười cái gì, đây là chuyện nghiêm túc."

"À, không phải chị mới vừa hỏi em cùng A Mai nói cái gì sao? Bây giờ em nói cho chị biết..." Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt nhìn Diệp Từ.

Về mặt của Diệp Từ chính là bộ dạng "rốt cuộc em có nói hay không", trên thực tế lỗ tai đã sớm dựng lên để nghe.

"Kỳ thật cũng không có gì, chính là chị không ăn sáng sau đó còn tùy tiện ăn trưa. A Mai nói buổi sáng chị chỉ có thể ăn một chút cháo, em liền kính nhờ chị ấy về sau bữa sáng đều nấu cháo a, ăn chút thôi cũng được. Còn cơm trưa ngược lại có hơi phiền toái, em nhờ A Mai làm cơm đưa đến công ty..."

Tần Tiểu Mặc trộm nhìn biểu tình của Diệp Từ, thấy cô như trước mặt không đổi sắc, trong lòng có chút bồn chồn, không phải là ngại chính mình xen vào việc của người khác rồi nổi giận đi.

"Chuyện này thì liên quan gì tới em nhỉ?" Diệp Từ cau mày hỏi.

Diệp Từ vừa dứt lời, Tần Tiểu Mặc liền trắng bệch, quả nhiên là tức giận sao, nhưng lời này cũng quá đã thương người đi, Tần Tiểu Mặc cô cũng không phải lúc nào cũng tùy tiện quan tâm người khác như vậy.

Trên thực tế Diệp Từ thật không có ý tứ kia, cô chỉ là đơn thuần muốn biết muốn hiểu được, Tần Tiểu Mặc quan tâm cô như vậy là vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

"Chị đừng nóng giận, nếu chị mất hứng, coi như em cái gì cũng chưa nói được không?"

Diệp Từ nhìn biểu tình mất mát của Tần Tiểu Mặc, cảm thấy rất kỳ quái, cô có biểu hiện ra bộ dáng tức giận sao, cô hoàn toàn không có giận a...

"Chị chỉ là muốn biết vì cái gì em lại quan tâm chị như vậy, không có giận." Với loại chuyện này Diệp Từ chỉ có thể thẳng thắn nói ra.

"Như vậy a, không giận là tốt rồi..." Tần Tiểu Mặc đã biết ý tứ của Diệp Từ, nhất thời trên mặt lại hiện lên tươi cười.

"Vì cái gì?" Diệp Từ lại hỏi một lần nữa.

"Chị cảm thấy sao?" Tần Tiểu Mặc hỏi ngược lại.

Diệp Từ lắc lắc đầu, nếu cô biết sẽ không hỏi Tần Tiểu Mặc.

"Em cũng không biết." Tần Tiểu Mặc tựa đầu vào vai Diệp Từ, thấy cô ấy không có đẩy mình ra, liền được nước lân tới bắt đầu cọ sát.

"Đừng cọ, nhột." Diệp Từ bị Tần Tiểu Mặc cọ làm cho buồn cười, Tần Tiểu Mặc âm thầm cười cười, thì ra nơi chị Diệp miễn cảm là ở cổ. Cứ như vậy, Tần Tiểu Mặc cọ càng lợi hại hơn, đến khi làm cho Diệp Từ ngã xuống giường.

"Ngừng...ngừng lại..." Diệp Từ cười đến thở không được. Cho dù là cười như thế, cô cũng mang theo một tia rụt rè cùng dịu dàng, khiến Tần Tiểu Mặc tìm được thành thích.

"Chị Diệp..." Tần Tiểu Mặc ngừng động tác, nhìn thẳng Diệp Từ.

"Huh?" Diệp Từ cố gắng ngồi dậy, miệng còn hàm chứa ý cười, khoé mắt vẫn còn hơi đọng nước mắt vì vừa mới cười.

Cứ như vậy không hề dự liệu, Tần Tiểu Mặc nhẹ nhàng chạm vào môi Diệp Từ. (Aizz, hôn rồi, hôn rồi. Ta cũng muốn hôn muahzz)

Diệp Từ đang cười nhưng bởi vì cái hôn khẽ của Tần Tiểu Mặc, thay thế tươi cười chính là khiếp sợ.

"Em..." Diệp Từ muốn nói cái gì, lại bị Tần Tiểu Mặc ôm chặt lấy, cuối cùng cô cũng mất đi ngôn ngữ, ngây ngốc mà tiếp thu cái ôm ấm áp, nghĩ muốn mở miệng, nhưng lại không biết mở miệng có thể nói ra cái gì.

"Tốt lắm, trở về phòng ngủ ngon đi thôi..." Tần Tiểu Mặc buông lỏng tay ra, lôi kéo cô đứng lên, nhẹ nhàng đẩy cô ra ngoài cửa.

Diệp Từ cứ nhiên không có bất luận cái gì dị nghị, vô cùng nghe lời theo Tần Tiểu Mặc đi ra ngoài.

"Của chị!"

Tần Tiểu Mặc gọi lại Diệp Từ, cầm lấy ly sữa trên bàn, sau đó đem ly sữa nhét vào tay cô.

"Ngủ ngon, mơ đẹp."

Thẳng đến đi trở về phòng, sau đó uống hết sữa, Diệp Từ cũng chưa kịp phản ứng mới vừa rồi là xảy ra chuyện gì, cô chỉ có hảo cảm với Tiểu Mặc, xem Tần Tiểu Mặc như em gái, tuy cô ấy vẫn luôn nói thích mình, cũng rất săn sóc mình, thực quan tâm chính mình, nhưng cô chưa từng nghĩ qua Tần Tiểu Mặc đối với mình là ý tứ kia.

Tần Tiểu Mặc là người Trung Quốc, tương đối bảo thủ, hôn môi không phải tỏ vẻ lễ phép, điểm ấy cô khắc sâu mà hiểu được, đêm nay nếu Tần Tiểu Mặc hôn môi thăm nghĩ cho cô một cái tin tức, thì phải là tình cảm của cô ấy đối với cô cũng không đơn giản như cô từng nghĩ.

Vì thế... Một đêm không ngủ.

Sáng ngày thứ hai, Tần Tiểu Mặc đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua cô làm ra chuyện hoang đường gì, ảo não cúi đầu vào trong chăn, Tần Tiểu Mặc thật muốn rống to "Chết tiết kìm lòng không được!" Rõ ràng thời cơ chưa tới, thời cơ chưa tới a...

"Em lại nổi điên cái gì, nhanh chóng đứng lên. Ăn xong bữa sáng chị đưa em về nhà thu dọn đồ đạc." Diệp Tử đứng ở cửa phòng, mặt bình thản nói.

Tuy rằng cô vẫn là mặt không đổi sắc, nhưng Tần Tiểu Mặc cảm thấy cô đang giận. Đương nhiên, có giận cũng là bình thường, ngày hôm qua tự nhiên bị mình hôn một cái, đối là người khác cũng sẽ giận thôi.

"Ach." Tần Tiểu Mặc chột dạ mà lên tiếng, sau đó từ trên giường đứng lên. Vốn là nghĩ muốn cùng Diệp Tử xuống lầu, không nghĩ tới Diệp Tử nói xong liền quay đầu đi rồi.

"Xem ra đã thực nổi giận, nóng vội không được, về sau đánh chết cũng không phạm loại này sai lầm." Tần Tiểu Mặc than thở nói.

Ăn xong điểm tâm, Diệp Tử liền đem Tần Tiểu Mặc nhét vào trong xe, một câu cũng không nói.

"Chị Diệp..."

Diệp Tử trầm mặc.

"Chị Diệp..."

Im lặng là vàng.

"Chị Diệp..."

"Gọi làm gì." Nhịn không được, Diệp Tử rút cuộc phun ra ba chữ.

"Cuối cùng cũng chịu nói rồi, chị có giận thì cứ giận nhưng vẫn nên chú ý thân thể, hôm qua em đã nói với chị cái gì, chị còn nhớ rõ không? A Mai mỗi ngày sẽ làm cơm trưa mang đến cho chị." Tần Tiểu Mặc trước khi đi lại dặn Diệp Tử một phen, cô gái này với người bên ngoài quá mức sắc bén, mạnh mẽ, ngay cả thân thể của mình cũng không chịu chăm sóc tốt. Cô thật đúng là không buông được, phi thường không buông được...

"Ừ" Diệp Tử khẽ ừ, xem như đáp ứng rồi.

Diệp Tử lái xe nhanh, không đến nửa tiếng liền tới Tiêu gia, Diệp Tử dừng xe bên ngoài, không lái vào cổng. Tần Tiểu Mặc mở cửa xe.

"Chị Diệp, tối hôm qua... Thực xin lỗi." Thấy Diệp Tử không nghĩ muốn trả lời mình, Tần Tiểu Mặc liền nhấc chân xuống xe.

Diệp Tử nhìn Tần Tiểu Mặc cùng quần gia đi vào rồi, cô cũng không có lập tức lái xe đi. Mà là nhìn mấy cái cây già đang lay động trong vườn nhà Tiêu gia, trầm ngâm suy nghĩ, tự hỏi hồi lâu.

Tiêu gia

"Haizz.....Như thế nào nhanh như vậy phải trở về rồi, qua đây cũng chưa ở bao nhiêu ngày." Tiêu gia già nhìn cháu gái thu thập hành lý, không ngừng thở dài.

"Tuy rằng cùng con gái Diệp gia có quan hệ tốt đẹp là rất tốt, chính là con cũng không nên cứ ở nhà người khác a."

"Gia gia, về sau con rảnh liền bay qua gặp gia gia." Tần Tiểu Mặc quay qua nói với Tiêu gia già.

"Haizz... Hôm nào cũng dẫn theo mẹ con qua đây, đã lâu không gặp nó, ta cũng nhớ. Đề là do ba con làm chuyện đáng thất vọng, nhìn hấn làm ra cái chuyện tốt gì." Tiêu gia già nhún mày, quai trọng chống lên sàn nhà.

Thật sự là tức chết ông, đưa con bất hiếu, nhớ tới sẽ tức giận, có tiền đi học người khác ngoại tình, cư nhiên còn có con roi. Trọng điểm làm hại ông nghĩ nhớ cháu gái còn phải gọi nó từ ngàn dặm xa xôi về.

"Gia gia, đừng nóng giận, mấy năm nay con và mẹ có cậu con giúp đỡ, cuộc sống cũng rất tốt." Tần Tiểu Mặc an ủi Tiêu gia già.

"Khá lắm tiểu quý! Con nghĩ ta không biết, hai người các con ở một căn nhà nhỏ như vậy, mua thức ăn cũng tiết kiệm, đem con đường thành bộ dáng nhỏ gầy này. Mẹ con cũng vậy nữa, cũng như vậy để làm chi, tiền này là của ta cũng không phải của cái tên xấu xa kia."

"Gia gia, không có gì... không phải lúc nào cũng phải thịt cá thì ngày mới vui vẻ. Tiết kiệm ít tiền cũng đủ sống. Hiện tại con lại đi làm kiếm tiền, kinh tế trong nhà càng ngày càng tốt, sang năm có rảnh con cũng tính dẫn mẹ đi ra ngoài du lịch." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm nói, hình ảnh tiền lương rất cao, phúc lợi cũng tốt.

"Haizz, chính là đáng thương anh của con, từ nhỏ đã không có cha mẹ bên cạnh."

"Đạ... Mẹ có đôi khi buổi tối cũng trốn trong chăn trộm khóc, nghĩ nhớ anh hai mà không gặp được, chỉ có cảm ảnh chụp nhìn." Tần Tiểu Mặc nhớ tới cuộc sống khi còn bé, cũng hiểu được lòng có chút chua xót, tiền thiếu không tính là gì, cần kiệm đủ sống, chỉ có điều mẹ con cô đều nhớ anh hai, nhất là mẹ, buổi tối thường xuyên giấu cô khóc, nhưng thật ra cô đều biết. Loại tình huống này thẳng đến khi anh hai trưởng thành tiếp nhận công ty về sau mới thay đổi. Sau khi trưởng thành Tiêu Nhuận có tiền cũng dành thời gian bay trở về Trung Quốc thăm các cô.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Tiêu gia gia tự nhiên cũng là biết nỗi khổ trong đó. Bây giờ cả nhà phân chia, kiếm tiền nhiều hơn nữa cũng giúp được gì. Công ty là do ông cùng Tiêu Tuấn Vũ sáng lập, bất quá từ sau khi Tiêu Tuấn Vũ ly hôn mẹ Tần Tiểu Mặc, dọn ra ngoài ở cùng vợ nhỏ, ông liền dần dần bớt quyền lực của Tiêu Tuấn Vũ, đem cháu trai giữ bên người dụng tâm bồi dưỡng, đợi hấn trưởng thành bắt đầu dạy hấn chuyện công ty, may mà Tiêu Nhuận cũng là người không chịu thua kém, bản thân cũng miễn cảm với kinh tế hơn nữa được bồi dưỡng, tất nhiên đem Lạc Mạn phát triển ngày càng lớn.

"Đừng nói chuyện này nữa, gia gia, con không ở đây, gia gia cũng nên ngoan ngoãn uống thuốc, không có việc gì thì đừng chạy loạn." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm dận dỏ.

"Được được được, đều nghe cháu." Tiêu gia gia tự nhiên biết cháu gái thương mình, đáp ứng rất kiên quyết.

"Tiểu Mặc, không phải em nói lần này qua đây cần phải ở mười ngày thăm thú sao, như thế nào sớm như vậy phải trở về rồi?" Tiêu Nhuận từ bên ngoài đi tới, hỏi.

"Ừm, bên kia có chút việc." Tần Tiểu Mặc thuận miệng đáp.

"Em cho là em có thể giấu bao lâu? Vừa rồi anh đã gọi điện thoại cho cậu, cậu nói em lần này trở về là muốn đi thị cục báo danh, có phải hay không? Không phải đã sớm nói với em, hình cảnh nguy hiểm như vậy không nên đi làm, sao em không nghe." Tiêu Nhuận giáo huấn nói.

"Cái gì?! Hình cảnh!" Tiêu lão gia lập tức liền cả kinh.

"Còn là tập kích!" Tiêu Nhuận bổ sung một câu.

"Cái này không thể được!" Tiêu lão gia trong con giận dữ, mãnh liệt phản đối.

"Gia gia mẹ của con đã đáp ứng rồi."

"Mẹ con đáp ứng là chuyện của nó, ta không đồng ý, một đứa con gái, như thế nào có thể đi làm cái loại việc này! Nhiều nguy hiểm a, con là bé con của lão Tiêu gia, không thể đi!" Tiêu lão gia tức giận đến ánh mắt đều đỏ, nói cái gì cũng không chịu cho Tần Tiểu Mặc đi.

"Gia gia, không xảy ra chuyện gì đâu, cậu đều cam đoan với mẹ, con cũng cam đoan với gia gia, con sẽ chiếu cố chính mình thật tốt." Tần Tiểu Mặc đứng thẳng, cam đoan nói.

"Không được! Dù sao ta không đồng ý!" Tiêu lão gia kiên trì.

"Gia gia, lần sau con trở lại thăm gia gia, rất nhanh thôi!" Tần Tiểu Mặc chớp mắt, cầm lấy hành lý vừa thu thập xong, liền hướng ngoài cửa chạy. Tiêu lão gia lớn tuổi tay chân bất lợi, căn bản là bắt không được cô, liền mở mắt trừng trừng nhìn cô chạy ra khỏi nhà.

"Cháu mau đuổi theo! Ngốc đứng đây làm chi!" Tiêu lão gia quát Tiêu Nhuận. Tiêu Nhuận nhủu mày, đuổi theo.

Tiêu Nhuận chân dài chạy nhanh, cuối cùng cũng đuổi kịp Tần Tiểu Mặc.

"Tần Tiểu Mặc em đứng lại đó cho anh!"

"học...học...anh... Anh đừng bắt em..." Tần Tiểu Mặc sợ bị anh trai bắt được, vội vàng thở dốc tránh thoát.

"Khỏi tránh, anh cũng sẽ không bắt em trở về." Tiêu Nhuận tức giận mà nói.

Vừa nghe đến Tiêu Nhuận nói sẽ không bắt mình trở về, Tần Tiểu Mặc lập tức thở một hơi, tựa vào trên người Tiêu Nhuận ra sức thở.

"Gia gia rất lo lắng, anh cũng vậy..." Tiêu Nhuận nói.

"Em biết. Nhưng là em thật sự rất muốn làm... Thực xin lỗi." Tần Tiểu Mặc biết người trong nhà lo lắng cho mình, nếu có thể, cô cũng không hy vọng làm

cho người nhà lo lắng như vậy, nhưng cô không có khả năng vì vậy mà vứt bỏ giấc mơ của mình.

"Ừ, muốn làm liền đi làm đi, không đủ tiền thì nói anh, còn gia gia anh sẽ nói giúp cho. Có điều...em nên đạt được thành tích tốt, làm cho Tiêu gia chúng ta nở mặt nở mày, nếu không anh sẽ là người thứ nhất không tha cho em." Tiêu Nhuận xoa đầu em gái, ôn nhu nói.

"Thật sự sao? Anh đồng ý?" Tần Tiểu Mặc kinh ngạc ngẩng đầu, cô cho rằng anh Tiêu Nhuận sẽ theo phe gia gia.

"Ừ, tuổi của em hẳn là nên theo đuổi ước mơ. Nhưng em phải cẩn thận, không chỉ vì chính mình, còn là vì chúng ta. Có hiểu không?"

"Em hiểu, hẹn gặp lại anh, anh hai, em yêu anh!" Tần Tiểu Mặc lễ phép hành lễ với Tiêu Nhuận, nói lời tạm biệt, sau đó mang vác hành lý đi ra ngoài.

"Này, để anh đưa em..." Tiêu Nhuận đuổi theo, nơi này nửa ngày cũng không có đến một chiếc xe, muốn đi ra ngoài thực sự không dễ dàng.

Nhìn theo Tần Tiểu Mặc vào sân bay rồi, Tiêu Nhuận vội lái xe về nhà đỡ Tiêu lão gia. Hắn lớn lên cùng gia gia, cả hai người đều hiểu tính của nhau. Cho nên.. Không đến một tiếng, Tiêu Nhuận đã khuyên nhủ được Tiêu lão gia, vô cùng cao hứng mà đồng ý chuyện Tần Tiểu Mặc làm cảnh sát hình sự.

Tổng công ty tập đoàn quốc tế Viễn Dục

"Diệp tổng, bên Lạc Mạn vừa rồi gọi điện thoại lại đây, bảo tôi thuật lại. Bản phác thảo thiết kế cánh bướm kia, ban giám đốc bên đó rất vừa lòng, bọn họ cũng tỏ vẻ hứng thú với bộ sưu tập. Hy vọng chúng ta có thể mau làm hợp đồng cùng phác thảo hoàn chỉnh, bọn họ sẽ quyết định." Alma thuật lại lời nói của thư kí Tiêu Nhuận không sót một chữ cho cái người đang ngồi trên bàn làm việc mà như lạc vào cõi thần tiên kia.

"Diệp tổng." Alma thấy Diệp Từ không có ý tứ đáp lại mình, nên nhẹ nhàng kêu cô một tiếng.

"Diệp tổng."

"A?" Alma kêu lần thứ hai Diệp Từ mới từ trong thế giới của mình đi ra. Alma tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, thế giới này làm sao vậy, ngay cả tổng giám đốc nhà mình cũng sẽ thất thần.

Alma thuật lại lời vừa rồi một lần nữa.

"Tôi biết rồi. lát nữa, cô gọi điện thoại cho Lạc Mạn, nói hợp đồng cùng phác thảo rất nhanh sẽ có, kêu bọn họ đừng gấp, sau đó thay tôi biểu đạt một chút cảm tạ."

"Vâng."

"Ừ, Alma, chút nữa cô gửi tin cho nhóm thiết kế, nói bọn họ biết tin tức tốt này, bảo họ không ngừng cố gắng."

"Được."

"Không có việc gì nữa, cô đi làm việc đi, có việc tôi sẽ gọi điện thoại báo cô."

"Vâng." Alma gật gật đầu, đi ra ngoài làm chuyện của mình. Không biết vì cái gì, hôm nay tổng giám đốc có chút là lạ, phải nói gần đây tổng giám đốc đều có điểm là lạ, mà hôm nay đặc biệt kì quái.

Diệp Từ đương nhiên là đang suy nghĩ chuyện Tần Tiểu Mặc. Nói thật chuyện này làm cho cô có chút khiếp sợ, không phải cô không bị người khác thích qua, trên thực tế có nhiều người theo đuổi cô. Nhưng mấy người đó đều là vì gia thế của cô, cũng có người say mê khí chất cường đại khi cô công tác, nhưng vô luận là loại nào, Diệp Từ đều cảm thấy không đáng giá để mình chú ý. Thậm chí cô còn lười ứng phó với bọn họ.

Tần Tiểu Mặc thì khác, Diệp Từ nhìn ra được cô ấy là thật sự vui vẻ vì mình, không bởi vì yếu tố nào khác, chỉ bởi vì cô là Diệp Từ mà thôi.

Chưa có ai quan tâm cô như vậy, được quan tâm cùng thật tình yêu thích, cảm giác đó thực kì diệu, vô cùng kì diệu... Cô chưa bao giờ cảm thụ qua.

Diệp Từ đột nhiên cũng có chút tưởng niệm Tần Tiểu Mặc, rất đơn thuần... tưởng niệm. Cô có chút hối hận sáng hôm nay đối với cô ấy thái độ lạnh lùng, mình không nên đối xử với cô ấy như vậy, cô ấy chỉ là thích cô mà thôi, một chút sai đều không có.

Diệp Từ sờ sờ đôi môi ngày hôm qua bị Tần Tiểu Mặc hôn, trên mặt liền ửng đỏ.

P/S: chẳng hiểu lý do gì mấy hôm nay mệt rã rồi và rất buồn ngủ mặc dù đã ngủ đủ giấc. Haizz chẳng lẽ sắp tái phát bệnh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

[Chị Diệp, em đã về đến nhà. o(>_<)o] Diệp Từ đang làm việc đến đau đầu, QQ liên báo tin, mở ra xem, tất nhiên là tin nhắn của Tần Tiểu Mặc.

Không tự giác mà giương lên khóe miệng cười cười, tay Diệp Từ lập tức duỗi ra hướng về phía bàn phím.

[về đến nhà là tốt rồi, đi nghỉ ngơi một chút đi.]

[em không thấy mệt, hôm nay chị có ngoan ngoãn ăn cơm không?]

[ă, giữa trưa A Mai đưa tới, nhờ phúc của em, người trong công ty ai cũng nhìn chị giống như nhìn quái vật, nhất là Alma.] giữa trưa A Mai đưa cơm lại đây, vừa vặn cô nhìn máy tính lâu, mắt cũng bị mỏi, nên không kêu cô ấy đưa lên, mà tự mình đi xuống lấy, trên đường nhân viên Viễn Duy nhìn gói thức ăn trong tay cô, ánh mắt người nào nhìn cũng như muốn có lửa.

[tạo thói quen là tốt rồi.] Tần Tiểu Mặc thật cao hứng vì Diệp Từ ngoan ngoãn nghe lời mình, thân thể Diệp Từ quả thật không điều dưỡng không được.

[Ừ.]

[chị Diệp, em rất nhớ chị.../(ㄒoㄒ)/]

Gửi xong cái tin này, Tần Tiểu Mặc ngồi trước máy tính đợi ước chừng nửa tiếng, Diệp Từ cũng không nói thêm lời nào.

Hít một hơi, Tần Tiểu Mặc liền đứng dậy đi giúp mẹ làm việc nhà, cô vẫn là nóng vội dọa đến chị Diệp sao, chỉ là cô quả thật rất nhớ chị Diệp.

Bên này Diệp Từ vốn nghĩ muốn trả lời, nhưng không biết nên nói cái gì, ngồi trước máy tính suy nghĩ mười mấy phút đồng hồ, đến khi Alma tiến vào kêu chính mình.

"Diệp tổng, chút nữa còn có cuộc họp, nên chuẩn bị." Alma đem họp đồng đưa cho Diệp Từ.

"Nhanh như vậy đã đến rồi?" Diệp Từ kinh ngạc hỏi, đây không phải là vừa mới phân phó thôi sao.

"Vâng, nhân viên soạn họp đồng mấy ngày nay nghỉ đều đã trở lại, nhiều người, rất nhiệt tình. Thức đêm hoàn thành."

"Tốt. Tháng này cấp bọn họ cùng bộ thiết kế thêm tiền thưởng." Diệp Từ nhìn nhìn họp đồng trong tay, chất lượng cũng không tệ lắm, tính khả thi rất cao.

"Vâng."

"Báo cáo tài vụ của mấy công ty con bên Mỹ thì sao? Thiên Ứng, Uy Hàng rồi các công ty khác nữa..."

"Uy Hàng ngày hôm qua truyền tới, lát nữa tôi đưa cho cô. Về phần Thiên Ứng, còn chưa có."

"Thiên Ứng nên đổi quản lý." Diệp Từ nghĩ nghĩ, nói ra.

"Đem phó phòng quản lý họp đồng điều qua làm quản lý đi. Chút nữa cô đi nghỉ soạn thư cho hân đãi đi nơi khác." Diệp Từ nói với Alma.

"Được."

"Vậy tôi đi ra ngoài trước." Alma hướng Diệp Từ gật gật đầu, xoay người rời đi nhưng bị Diệp Từ gọi lại.

"Alma, cô cũng theo tôi nhiều năm, có hay không muốn đổi hoàn cảnh công tác, bên Trung Quốc thiếu một người phụ trách."

"Diệp tổng, tôi..." Alma nhú mày, cô hiểu được Diệp Từ là muốn tốt cho cô, muốn cô có chức vị cao hơn, nhưng cô quả thật còn không nghĩ rời đi nơi này.

"Cô nói cho tôi biết cô nghĩ muốn đi hay không."

Alma lắc đầu. Diệp Từ cúi đầu cười cười, kỳ thật kết quả này cô cũng nghĩ tới.

"Tốt, vậy tiếp tục đi theo tôi làm, ngày nào đó suy nghĩ lại liền nói với tôi. Tôi tin tưởng năng lực của cô."

"Được, cảm ơn Diệp tổng..." Alma mỉm cười với Diệp Từ, quay đầu rời khỏi văn phòng.

Với nhân viên, Diệp Từ luôn có thể vô cùng nhiệt tình tận tâm, làm người lãnh đạo Viễn Duy, không thể nghi ngờ là cô phi thường đủ tư cách, thường phạt phân mình, chỉ cần anh có năng lực, sẽ có thể đạt được điều anh muốn, vô luận là tiền tài, hay là quyền lực.

Tần Tiểu Mặc về đến nhà liền hạnh phúc nhiều lắm, bà Tần chưa bao giờ cùng con gái tách ra quá lâu như vậy, cho nên vào buổi tối Tần Tiểu Mặc trở về, hai người cùng nhau làm một bàn lớn đồ ăn.

"Đến đây, ăn nhiều chút, nhìn con ốm quá." Bà Tần gấp một miếng thịt gà bỏ vào chén Tiểu Mặc.

"Mẹ... Con mới đi vài ngày, gia gia cùng anh trai đều chọn món ngon cho con ăn, như thế nào ốm được." Tần Tiểu Mặc bắt đầu dĩ mà nói.

"Quên nữa, gia gia của con thân thể thế nào, có khỏe không? Còn anh hai con, haizz... Đã lâu không có gặp được anh của con." Bà Tần để đĩa xuống, nghĩ đến Tiêu Nhuận trong lòng bà liền khó chịu.

"Gia gia đã già, thân thể không thể nào tốt, mỗi ngày đều uống thuốc. Ngược lại anh hai thoát nhìn rất tốt. Vừa cao vừa đẹp trai, rất nhiều cô gái theo đuổi. Lạc Mạn cũng được anh hai phát triển rất khá. Mẹ...mẹ đừng khó chịu, anh thực sự yêu mẹ, anh nói làm xong việc liền tới thăm mẹ." Tần Tiểu Mặc an ủi.

"Ừ, vậy là tốt rồi..." bà Tần cười cười, nhiều năm trôi qua như vậy, con trai và con gái đều trưởng thành, hiểu chuyện.

"Mẹ, ăn đi... Mẹ làm sao đồng ý cho con theo hình ảnh, không phải vẫn luôn phản đối sao?" Tần Tiểu Mặc gấp đồ ăn cho mẹ, rồi hỏi.

"Con đó, chỉ biết làm ta giận. Tính tình cứng rắn như con, ta không đáp ứng con sẽ không đi sao? Chuyện con muốn làm ta chỗ nào ngăn được, mắt công đến lúc đó con cứng ngạnh với ta, còn không bằng bây giờ đáp ứng cho rồi, miễn một chút tranh cãi." Bà Tần là một người suy nghĩ sự tình thực toàn diện, luôn biết nên làm thế nào là tốt nhất.

"Mẹ... Mẹ thực..." Tần Tiểu Mặc cố gắng nghĩ, muốn tìm được từ ngữ để hình dung về mẹ, nhưng thật sự là vô pháp tìm được một cái từ chuẩn xác.

"Anh minh." Bà Tần nói.

"Đúng, là anh minh..." Tần Tiểu Mặc khoe miệng cười cười.

"Tốt lắm, ăn cơm mau, ngày mai không phải còn phải đi qua chỗ cậu báo danh sao, hôm nay sớm một chút nghỉ ngơi."

"Không phải đi qua chỗ cậu báo danh, phải đi thị cục, chỗ cậu là thuộc tỉnh."

"Sao hán không đem con đến tỉnh."

"Làm sao lập tức đi tới đó được, bất quá cậu nói nếu con tại thị cục làm tốt, rất nhanh có thể đi lên đó."

"Ừ, cố làm tốt. Gia gia của con biết chuyện này không?"

"Biết."

"Ông không ngăn cản con?"

"Ngăn cản, cũng không cho con trở về. Bất quá anh vừa gọi điện nói anh đã giúp con khuyên nhủ gia gia được rồi."

"Vậy là tốt rồi, gia gia của con là thật thương hai anh em con a... Đáng về không giống như..."

"Mẹ, quên đi. Anh em con có hai người yêu thương cũng rất tốt, không cần ông ta quản." Tần Tiểu Mặc nhún mày, biết mẹ lại nghĩ tới cái người cô hán nên xưng là cha. Qua nhiều năm như vậy, mẹ con cô đều hận ông ta, nói không hận là giả, làm sao có thể không hận được.

Từ nhỏ cuộc sống của cô cứ như công chúa, không nói xa hoa gì, nhưng cô là hòn ngọc quý trong nhà, có mẹ dịu dàng, cha đẹp trai, còn có anh hai và gia gia luôn đối với cô rất tốt, hết thảy đều không thể tốt đẹp hơn được nữa, nhưng đột nhiên có một ngày, mẹ liền mang theo mình rời đi, sau đó nói cho cô biết cha của cô không cần các cô nữa. Đến giờ Tần Tiểu Mặc vẫn không quên được ngày đó, cô và mẹ ra sân bay, gia gia dẫn theo anh trai tiễn các cô, cô còn ở sân bay ngây ngốc mà chờ cha, cô cho rằng cha còn có thể như trước kia ôm hôn cô sau cùng nói cô là tiểu công chúa mà ông yêu nhất. Kết quả rõ ràng, cô đợi lâu thật lâu cũng không đợi được, cuối cùng mẹ vẫn là lôi kéo mình đi mất.

P/S: edit đoạn cuối làm nhớ hồi ta còn nhỏ ghê. Lần đó bama ta cãi nhau mama dẫn ta đi, lên xe rồi còn hỏi mama là baba sao chưa đến baba hk đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Sớm hôm sau, Tần Tiểu Mặc chạy đến thị cục báo danh.

Cục trưởng là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, người không béo mập, rất khỏe mạnh, vừa thấy là biết bình thường có rèn luyện thường xuyên, nhìn có hơi khó nói chuyện, rất nghiêm túc. Thời điểm Tần Tiểu Mặc nhìn thấy hắn lập tức hợp thời mà nhớ tới Diệp Từ, bộ mặt hai người này đều lạnh lùng thật sự rất giống.

"Cục trưởng, Tần Tiểu Mặc đến báo danh." Tần Tiểu Mặc đứng thẳng tắp, hành lễ với cục trưởng.

"Ừ, không cần giữ lễ tiết, ngồi đi." cục trưởng Lâm gật gù đầu, trong mắt lộ ra một tia vừa ý đối với Tần Tiểu Mặc. Đứa nhỏ này thoát nhìn rất có kỷ luật, thật không hổ là xuất thân chính quy, mới đầu hắn còn sợ Tần Tiểu Mặc bởi vì đi cửa sau vào cho nên sẽ lười nhác.

"Vâng, cục trưởng." Tần Tiểu Mặc ngồi xuống.

"Tiểu Tần a, hôm nay là ngày đầu tiên cô đến thị cục chúng ta, tôi đơn giản đem tình huống giới thiệu một chút cho cô hiểu, cụ thể thì lát nữa đội trưởng hoặc là đội phó sẽ nói cho cô biết."

"Cục chúng ta có bốn đội, phân biệt là cần quét tệt nạn, đội tập kích buôn lậu, đội trọng án và đội chống tham nhũng. Tôi cho cô vào đội 2, thanh tra nói chuyên ngành của cô cùng cái này có liên quan, học rất khá, tôi tin tưởng hắn, cũng hy vọng cô sẽ không làm tôi thất vọng."

"Cục trưởng, tôi sẽ không để cho ngài thất vọng." Tần Tiểu Mặc đứng lên, cam đoan nói.

"Vâng là tốt rồi, đi thôi, tôi dẫn cô đi xem phòng làm việc."

Cục trưởng đứng lên, tính dẫn Tần Tiểu Mặc đi văn phòng đội 2, bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì, nghiêng đầu qua nói với Tần Tiểu Mặc: "Tôi họ Lâm, Lâm Giản."

"Lâm cục."

"Ừ."

Tổ tập kích cách văn phòng cục trưởng cũng không xa, đi hết hành lang, quẹo qua một cái liên tới, lúc hai người vào văn phòng, đồng nghiệp trong tổ đều đang vội vàng. Nhìn thấy cục trưởng tất cả mọi người đều dừng tay lại.

"Cục trưởng."

"Cục trưởng."

"Cục trưởng buổi sáng tốt lành."

Lâm cục hướng bọn họ gật gù đầu. Mọi người lại cúi đầu làm chuyện của mình.

Có hơn hai mươi người, đều là nam, Tần Tiểu Mặc liếc mắt một vòng, thật sự không có nhìn thấy người nữ nào.

"Hoàng Hạo, cậu lại đây." Cục trưởng kêu một người nam còn trẻ ngồi trên bàn làm việc ở cạnh cửa. Tần Tiểu Mặc nghĩ thầm, đại khái có lẽ là đội trưởng, không nghĩ tới đội trưởng trẻ tuổi như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tần Tiểu Mặc, Hoàng Hạo chính là đội trưởng đội 2.

"Hoàng Hạo, đây là Tiểu Tần, về sau ở đội 2 của các cậu. Hướng dẫn cho tốt." Cục trưởng vỗ vỗ bả vai Hoàng Hạo.

"Vâng, cục trưởng ngài yên tâm."

"Tiểu tần, đây là đội trưởng của cô. Đừng thấy trẻ mà coi thường, chính là người đánh tự do giỏi nhất cục." Cục trưởng cười nói.

"Đội trưởng! Tần Tiểu Mặc báo danh."

"Ừ, hãy làm cho thật tốt nhé." Hoàng Hạo gật gù đầu, cười tủm tỉm nói.

"Tốt, vậy các người trò chuyện đi, tôi đi về trước."

"Cục trưởng đi thông thả."

Nhìn cục trưởng rời đi rồi, Hoàng Hạo mới quay qua mọi người.

"Đến đây đến đây, mọi người ngừng việc, tôi giới thiệu một chút!" Hoàng Hạo vỗ vỗ tay, đem lực chú ý của các đồng nghiệp đều tập trung tới hắn.

"Hôm nay là ngày đầu tiên Tần Tiểu Mặc đến đội chúng ta báo danh, về sau cũng chính là một đóa hoa trong đội chúng ta a. Các cậu đều phải chiếu cố cô ấy." Hoàng Hạo cười nói.

"Đó là đương nhiên rồi, đội 2 của chúng ta lâu rồi không có em gái xinh đẹp nào tới a, buổi tối tổ chức một buổi hoan nghênh thấy thế nào?" Một người hơi béo đề nghị.

"Đúng đúng."

"Được, đêm nay tan việc chớ đi về a."

"Haizz, Tiểu Tần, buổi tối cô không có việc gì chứ?" Hoàng Hạo quay qua hỏi.

"Không có." Tần Tiểu Mặc cười cười, lắc đầu nói.

"Tốt rồi, vậy đêm nay."

"Tất cả mọi người trở về làm việc đi. Tiểu Đàm, vừa rồi nhận được báo án, nhà ga phát hiện kẻ tình nghi, cậu cùng Đại Đàm đi xem." Đại Đàm, Tiểu Đàm, thoạt nhìn như là anh em sinh đôi, tuy một cao một thấp, nhưng bộ dáng không khác bao nhiêu.

"Tiểu Tần, cô lại đây đi, tôi nói với cô về chuyện công tác." Hoàng Hạo nói với Tần Tiểu Mặc.

"Được."

"Đây là bàn làm việc của cô, chốc lát tôi kêu người giúp cô thu dọn một chút."

"Không cần đâu đội trưởng, tự mình tôi có thể thu dọn."

"Cũng được." Hoàng Hạo có ấn tượng rất tốt với Tần Tiểu Mặc, lúc nhìn cô, khóe miệng vẫn luôn lộ vẻ tươi cười.

"Đội chúng ta có ba nữ, công việc cũng tương đối đơn giản, chỉ là tiếp điện thoại báo án, kí án tử, nhưng khi nhân lực không đủ khả năng cũng phải đi hiện trường vụ án."

Tần Tiểu Mặc nhũn mày, như thế nào tới đây vẫn là làm công tác bàn giấy. Tuy có chút bất mãn, nhưng Tần Tiểu Mặc không có mở miệng, một hơi ăn thì không mập mạp liền được, chuyện này chưa cần gấp.

"Mỹ Lăng và Hiểu Hiểu ra ngoài hỗ trợ còn chưa có trở lại, chờ các cô ấy trở về tôi giới thiệu nhóm các cô ấy với cô."

"Được."

"Tiểu Tần, tôi nghe cục trưởng nói qua, cô là xuất thân chính quy, có học qua võ phòng thân không?"

"Không có, nhưng tôi được giải nhất khi thi đấu ở đại học." Tần Tiểu Mặc nói lên chuyện này rất là kiêu ngạo.

Nếu Diệp Từ nghe được lời này khẳng định sẽ không tin tưởng, cô bé này đi thang lầu cũng bị té, cư nhiên lại đạt giải nhất môn võ ở trường sao?!

"Không tồi, vậy cô có hứng thú theo chúng ta cùng đi ra ngoài làm việc hay không?"

"Có!"

"Ừ, vậy đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp, tạm thời cô vẫn là cùng Hiểu Hiểu các cô ấy làm một đoạn thời gian đi."

"Tốt quá. Cảm ơn đội trưởng."

Tần Tiểu Mặc thu dọn xong bàn làm việc đã là một tiếng trời qua, Hiểu Hiểu và Mỹ Lăng cũng không có xuất hiện, giữa trưa Tần Tiểu Mặc bị một đám đồng nghiệp nhiệt tình sống độc thân kéo đi dùng cơm. Mọi người rõ ràng rất hiếu kỳ, vây quanh Tần Tiểu Mặc cười ầm ầm. Vốn đội 2 rất ít con gái, lại còn có bạn trai hết, thật vất vả lại xuất hiện một cô gái nhìn qua rất tốt, bọn họ có thể không nháo cả lên sao.

Tần Tiểu Mặc tính cách thoải mái, giờ ăn cơm trưa liền cùng mười mấy đồng sự xưng huynh gọi đệ, còn nhận đội trưởng làm sư phụ, làm Hoàng Hạo rất cao hứng, miệng cười không thể rộng hơn được nữa.

Cơm nước xong, Tần Tiểu Mặc liền quay về văn phòng lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Diệp Từ. Vài ngày không thấy, cô nhớ Diệp Từ đến dạ dày đều đau.

[Chị Diệp, hôm nay em đi báo danh, trong đội hơn hai mươi người nam, ngoài em còn có hai người nữ, bất quá đồng nghiệp đều tốt lắm, em còn nhận đội trưởng làm sư phụ, đại khái ít lâu sau có thể tiếp nhận vụ án.]

Chỉ chốc lát sau, Diệp Từ trả lời lại tin của Tần Tiểu Mặc.

[ừ, coi chừng bị ăn đậu hũ.]

Tần Tiểu Mặc nhìn tin nhắn của Diệp Từ, xì một tiếng liền nở nụ cười, chị Diệp sao lại lo lắng chuyện này...Bất quá trong lòng Tần Tiểu Mặc rất ngọt

ngào, này có phải đại biểu chị Diệp cũng có chút thích cô hay không?!

Nhưng tin nhắn kế tiếp làm Tần Tiểu Mặc hoàn toàn cười không nổi.

[Lúc nhận vụ án em nên cẩn thận một chút, đừng lại té cầu thang, đội trưởng còn chưa đủ quan tâm chăm sóc cho em đâu.] Điều Diệp Từ lo lắng kỳ thật không phải dư thừa...

P/S: dạo này ta hơi lười vs lại bị thịt văn đề thờ hk nổi a. (Máu mũi nó cứ phun trào như suối)

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

[Ở đại học em đạt giải nhất thi đấu đối kháng.. -_-!]

[A...Giám khảo bị cận thị sao?]

Tần Tiểu Mặc nhìn tin nhắn Diệp Từ, đột nhiên phát hiện chị Diệp cũng biết nói đùa.

[chị chê cười em...]

[Không có.]

Tần Tiểu Mặc cảm lấy di động đang muốn trả lời Diệp Từ, thì hai người nữ mặc cảnh phục bước vào văn phòng, các cô thoát nhìn so với Tần Tiểu Mặc muốn lớn tuổi hơn một chút, khoảng 28-29 tuổi, nhìn hơi giống nhau, có thể bởi vì đều mặc cảnh phục, hai người này hẳn là Hiểu Hiểu và Mỹ Lăng.

"A, em gái, mới tới sao?" Hai người vừa tiến đến liền thấy Tần Tiểu Mặc, cô bé nhìn qua hơi ngốc này như thế nào lại tiến vào tổ tập kích buồn lậu đây.

"Ừ, tôi là Tần Tiểu Mặc, hai chị là Hiểu Hiểu và Mỹ Lăng phải không?" Tần Tiểu Mặc để điện thoại đi động xuống, đi qua chào hỏi.

"Em biết chúng tôi?"

"Ừ, đội trưởng vừa rồi có giới thiệu với tôi."

"A, đội trưởng cũng thật là, không có suy nghĩ, không nói sớm cho chúng tôi biết có em gái đáng yêu sẽ đến đây." Một trong hai người oán trách nói.

"Chị là Trần Hiểu Hiểu, cô ấy là Quách Mỹ Lăng. Hoan nghênh gia nhập đội 2 của chúng ta." Trần Hiểu Hiểu tương đối đứng đắn, cười nói với Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc đối với các cô cũng cười cười, ánh mắt cong thành vầng trăng, đặc biệt đáng yêu.

"Chị Hiểu Hiểu, chị Mỹ Lăng, kế tiếp phiền hai chị hướng dẫn em một chút." Tần Tiểu Mặc nói.

"Đương nhiên, điều chúng tôi phải làm. Hôm nay em mới đến, trước hết ở bên cạnh nhìn chúng tôi làm một chút cho quen thuộc, ngày mai chúng tôi bắt đầu chỉ cho em."

"Được."

Buổi chiều, Tần Tiểu Mặc liền ngoan ngoãn ở bên cạnh hai vị tiền bối nhìn các cô làm việc. Cũng không khó khăn lắm, tiếp điện thoại cùng thu thập sửa sang lại tư liệu án kiện, Tần Tiểu Mặc cũng có thể làm được, nhưng khả năng của cô sẽ không được thuần thục cùng kiên nhẫn như Trần Hiểu Hiểu và Quách Mỹ Lăng.

"Lão Hồng, có người gọi báo, ngày mai buổi tối tại công viên Tâm Đường sẽ có một cuộc giao dịch ma túy, anh cùng Đại Bảo đêm nay phải tăng ca." Để điện thoại xuống, Quách Mỹ Lăng nói với lão Hồng.

"Công viên Tâm Đường? Không phải chứ, nơi đó người nhiều như vậy..."

"Tại rừng cây nhỏ hướng đông bắc, hơn nửa là nửa đêm, không nhiều người lắm."

Hoàng Hạo nghe xong, nhíu nhíu mày.

"Không được, hai người không đủ, thêm người đi, cậu, cậu còn có cậu, tám người đều đi." Hoàng Hạo chỉ chỉ một nhóm đồng sự phía trước, nói ra.

"Aizz, được."

"Tôi đoán chừng lại giống lần trước, lần trước để bọn chúng trốn thoát, lần này thế nào cũng phải bắt bọn hần cho được!" Đại Bảo là một thanh niên nhiệt huyết, hận thấu xương bọn buôn lậu ma túy.

"Tốt, đêm mai gặp mọi người! Đến đến... Lại đây, chúng ta thương lượng một chút." Hoàng Hạo vỗ vỗ tay, tám đại lão gia buông việc trong tay, vây quanh đội trưởng.

"Đêm mai 10 giờ chúng ta bắt đầu cầm chốt" Hoàng Hạo nói.

"Được."

"Ừ, Hiểu Hiểu, giúp tôi tìm bản đồ vị trí đồng bắc công viên Tâm Đường."

"Sớm tìm rồi, đã gửi mail cho anh."

"Thông minh." Hoàng Hạo khen ngợi, hướng Trần Hiểu Hiểu nở nụ cười một chút, quay đầu tiếp tục thảo luận kế hoạch xuất động đêm mai với đồng sự.

Tần Tiểu Mặc hâm mộ nhìn Hoàng Hạo, cô cũng nghĩ muốn tham gia, nhưng cô vừa mới tiến vào, đội trưởng khẳng định sẽ không để cho cô đi cùng.

"Không biết em vận khí tốt hay là kém, ngày đầu tiên tiến vào liền có vụ án." Trần Hiểu Hiểu cười nói với Tần Tiểu Mặc.

"Có đôi khi mấy tháng đều không có một cái án tử nào, nhân rồi muốn chết."

"Chị Hiểu Hiểu, đại khái mất bao lâu mới có thể đi theo án tử a..." Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Cái này không nhất định, còn phải xem tư chất, nếu đội trưởng cảm thấy em có thể, rất nhanh có thể đi, hai ba tuần."

"Như vậy a..." Tần Tiểu Mặc nghĩ nghĩ, quyết định kiên nhẫn chờ đợi, dù sao từ từ sẽ đến thôi. Vừa lúc trong lòng đang nhớ người khác, phỏng chừng cũng rất khó toàn tâm toàn ý buông tay ra làm việc.

Nghĩ đến đây, Tần Tiểu Mặc nhìn không được lấy điện thoại di động ra, nhìn tới nhìn lui không có thêm tin mới nào, trong lòng không khỏi có chút mất mát, chị Diệp không nhớ mình sao, như thế nào không chủ động gửi tin nhắn.

Diệp Tử cũng không rảnh như Tần Tiểu Mặc, quản lý nhiều nhân viên như vậy trong công ty, tài vụ báo biểu chất đầy bàn làm việc, ngoài ra còn một ít số liệu khác. Một ngày nếu không phải đối mặt với máy tính chính là cảm họp đồng, trừ thời gian ăn cơm cùng nhân tin với Tần Tiểu Mặc thì thoải mái một chút, mặt khác thời gian đều cống hiến cho công việc.

"Diệp tổng, tôi đi đây." Alma thu dọn đồ xong, đi vào văn phòng Diệp Tử cùng cô nói lời tạm biệt, đã là 10 giờ tối.

"Ừ."

"Cô cũng đừng liều mạng, thân thể không tốt thì công tác sao tốt được." Alma bồi thêm một câu.

"Ừ, tôi xem xong hợp đồng này cũng sẽ về."

"Hợp đồng không phải đã xét duyệt qua sao?"

"Trường hợp này khá lớn, tôi muốn xem lại một lần."

Alma nhú mày, Diệp Tử cũng quá cẩn thận, hợp đồng này chính là từng bước từng bước đều xét duyệt, có thể có cái gì sai nữa.

"Đừng nhú mày nữa, đi nhanh lên đi, ngày mai chớ tới trễ." Diệp Tử ngắt đầu nói với cô thư kí trẻ tuổi xinh đẹp của mình.

"Vâng". Alma phất tay chào, mang theo túi xách đi ra ngoài.

Diệp Tử tại văn phòng ngay người mấy phút đồng hồ, xem xong hợp đồng xác định không có gì thiếu sót, lúc này mới thu dọn đồ đi về nhà.

Về đến nhà tắm rửa xong, Diệp Tử vừa lau mái tóc ướt sũng vừa đi vào phòng, ngồi trước máy tính. Máy tính Diệp Tử luôn mở, trừ bỏ vì công việc, càng nhiều vẫn là vì một ít riêng tư gì đó.

[Chị Diệp, chị Diệp, chị có ở nhà hay không a?]

[Kỳ quái, buổi tối giờ này không phải chị hẳn là về nhà sao?]

[Khi nào trở về kêu em nha.]

Diệp Từ vừa mở MSN liền hiện ra một chuỗi tin nhắn. Đầu là Tần Tiểu Mặc, còn tặng kèm một đồng icon đáng thương. Thời gian đại khái là hôm nay rạng sáng 4 giờ.

Diệp Từ biểu tình hơi hơi đổi khác, cô vậy mà chờ đợi mình. Có điều cô bé kia tựa hồ quên mất vấn đề cách biệt giờ giấc.

[Chị đã trở về, mới vừa tắm rửa xong.]

[a, sao chị lại ở nhà giờ này?] Tần Tiểu Mặc thật mau trả lời.

[Bây giờ ở Anh là 11 giờ tối. Sao em không gửi tin nhắn cho chị, còn chờ đợi ở đây, ngốc.]

[a, em quên mất vụ giờ giấc. Em nghĩ chị không trả lời khẳng định còn ở công ty, em sợ làm phiền chị cho nên không gửi tin nhắn cho chị a.]

[Ừ.]

[Hiện tại em ở nhà sao? Hay là đang ở đơn vị?]

[Về nhà rồi, mới vừa tan tầm.]

[Chị Diệp, chúng ta nói voice được không? Đánh chữ mệt quá...]

[Được.]

Tần Tiểu Mặc hưng phấn mà mở Skype. Khi nghe đến thanh âm Diệp Từ, tim cô bỗng nhiên liên đập nhanh, cảm giác... Cô đã thật lâu không có nghe được giọng nói của chị Diệp. Tần Tiểu Mặc cảm giác mình hoàn toàn bị mê hoặc, giọng chị Diệp không trầm thấp, nhưng mang theo mị hoặc.

"Tại sao không nói gì?" Diệp Từ hỏi.

"A, a... Không có gì, vừa mới ngẩn người thôi..."

"À, hôm nay ra mắt có tốt không?"

"Ừ, hoàn hảo. Đêm nay có nhiệm vụ, em...muốn đi theo... Nhưng đội trưởng khẳng định không cho em đi." Tần Tiểu Mặc trong giọng nói mang theo một tia mất mát.

P/S: lười nhưng chán nên post cho m.n xem. Tks đi, cmt đi cho ta hết lười...

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

"Không có kinh nghiệm xử lý vụ án thì đừng đi theo quá rồi." Diệp Từ giáo dục.

"Đi xem tích lũy kinh nghiệm thôi."

"Rất nguy hiểm." Diệp Từ nhú mày.

Tần Tiểu Mặc lần thứ hai cảm nhận được sự quan tâm của Diệp Từ, không khỏi nhếch môi cười cười. Ngữ khí cũng mang theo một tia nhẹ nhàng.

"Chị quan tâm em a?"

"Hừ." Diệp Từ hừ nhẹ một chút, không nói gì thêm. Tần Tiểu Mặc bị tiếng hừ nhẹ này làm cho động tâm, giống con mèo nhỏ móng vuốt bị cong. Ngao kiêu nữ vương thụ! Nàng thích nhất...

"Chị Diệp...hôm nay em nhìn thấy công ty con của Viễn Duy ở chỗ này a." Tần Tiểu Mặc thực hưng phấn nói, giống như phát hiện ra một châu lục mới.

"Ừ, ở nơi đó có một công ty. Rất lớn..." Diệp Từ nghĩ nghĩ, công ty con ở thành phố S kia là lớn nhất cả nước. Thành phố S ở vùng duyên hải, kinh tế đứng top đầu trong nước, Viễn Duy bán hàng xa xỉ tự nhiên sẽ mở công ty tại nơi tập trung nhiều người giàu có.

"Khi nào thì chị đến công ty con thị sát?" Tần Tiểu Mặc khờ dại hỏi.

"Thị sát?"

"Đúng vậy đúng vậy, tổng giám đốc không phải đều trực tiếp xuống thị sát tình hình sao? Tiểu thuyết TV đều nói như vậy..."

"Vậy Tiêu tổng có đi thị sát không?" Diệp Tử hỏi ngược lại, thanh âm không tự giác mang ý cười.

"A... Cái này..." Tần Tiểu Mặc đầu đầu suy nghĩ, anh Tiêu Nhuận thực lười biếng, chỉ khi nào đến thăm mẹ con cô thì mới thuận tiện đi công ty nhìn qua một chút.

"Cho nên em không cần mù quáng tin tưởng tiểu thuyết và TV..." giọng Diệp Tử giống đang dạy dỗ một đứa nhỏ.

"...Vậy chị cũng có thể đến đây nhìn một cái thôi, nhìn xem có người nào nhân hạ hay không, cách làm việc, bầu không khí công ty thế nào, đến thôi đến thôi, công ty của chị rất đẹp..." Tần Tiểu Mặc cực lực khuyên.

Diệp Tử hé miệng cười cười, cô bé này nghĩ mình không phát hiện ra ý đồ của cô ấy hay sao.

"Công ty con của Viễn Duy đều rất xinh đẹp, công ty tổng bộ là xinh đẹp nhất." Diệp Tử đột nhiên nảy lên ý tưởng muốn trêu đùa Tần Tiểu Mặc.

"Không giống nhau đâu, mỗi ngày chị làm việc khổ cực như vậy, lại đây chơi giải sầu cũng tốt a, nhà của em có chỗ cho chị ở, thật đó." Tần Tiểu Mặc nói chuyện thật ngốc không suy nghĩ, người như Diệp Tử nghĩ muốn ở chỗ nào mà không được, dựa vào cái gì muốn ở căn phòng nhỏ mấy chục mét vuông của cô đây.

"Ừ...chị sẽ suy nghĩ một chút..." Diệp Tử trong lòng nhảy dựng, không biết vì cái gì lại thốt ra như vậy.

"Thật sự a! Chị đừng nghĩ lâu quá nha, nghĩ kỹ rồi nhớ nói cho em biết!" Tần Tiểu Mặc vốn chỉ tính thử thăm dò, không nghĩ tới Diệp Tử thật sự để tâm, làm cô rất cao hứng, giống như ngày mai Diệp Tử sẽ đến đây liền vậy.

Các cô rõ ràng chỉ mới cách xa vài ngày a, thật là...Như thế nào em liền nhớ chị như vậy chứ.

"Được."

"Bên chị muộn rồi, ngày mai khẳng định chị phải dậy sớm đi công ty bận việc, mau đi ngủ đi."

"Ừ."

"Ngủ ngon. Đúng rồi, thuốc ngủ trong ngăn kéo em cầm đi rồi, chị khỏi tìm." Tần Tiểu Mặc cười tùm tùm nói, sau đó liếc sang thuốc ngủ đang đặt trên bàn.

"Em..." Diệp Tử không biết nên nói cái gì nữa, bắt đầu hít một hơi.

"Thuốc ngủ cũng không phải cái gì tốt, chị đừng dùng thường xuyên, sẽ có tác dụng phụ."

Chuyện này làm sao Diệp Tử không biết, có điều đôi khi áp lực quá lớn, buổi tối sẽ vẫn luôn ngủ không được, mở to mắt đến hùng hống chuyện này cũng không phải chưa gặp qua, loại cảm giác thống khổ muốn ngủ mà ngủ không được đâu phải ai cũng có thể hiểu được...Nhưng vô luận như thế nào, Tần Tiểu Mặc quan tâm làm cho cô cảm giác trong lòng ấm áp, con người chính là loài vật kỳ quái, khát vọng tự do, nhưng lại hy vọng có một người có thể trói buộc mình, không phải trói buộc một cách cưỡng chế, mà là tự nguyện vì mình hơn nữa bởi vì vậy mà cảm nhận được hạnh phúc. Sống qua hai mươi mấy năm, Diệp Tử đều khát vọng có người có thể chân chính mà trói buộc cô, hiện tại người này đã đến đây, Diệp Tử lại bắt đầu do dự, thật là cô ấy sao? Cô ấy có thể đáp ứng được hy vọng của cô sao?

"Về sau chị dùng ít hơn là được."

"Thực ngoan, mau đi ngủ đi, Mua hz..." Tần Tiểu Mặc tại Trung Quốc xa xôi, cho Diệp Tử một cái hôn, sau đó liền tắt cuộc gọi. Ngược lại Diệp Tử nghe tiếng hôn đó, nửa ngày cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

Lúc A Mai gõ cửa, Diệp Tử còn ở vào trạng thái chân không, A Mai chỉ thấy tiểu thư nhà mình vẻ mặt nghiêm túc mà tắt Skype, sau đó tắt MSN, cuối cùng đóng máy tính. Nhưng mà tiếng gõ cửa thì Diệp Tử hoàn toàn không nghe thấy. A Mai rút cuộc buông tha không gõ nữa mà kêu Diệp Tử.

"Tiểu thư, tiểu thư..." Diệp Tử không có nghe, vì thế A Mai lớn tiếng kêu lần nữa, lần này Diệp Tử mới có phản ứng, xoay đầu lại nhìn cô ngơ ngác.

"Làm sao vậy?"

"Tôi muốn hỏi tiểu thư, giữa trưa ngày mai muốn ăn những món gì, để tôi chuẩn bị."

"Đồ ăn bình thường Trung Quốc, cũng không biết cái gì tương đối ăn ngon là được, chị xem rồi nấu đi." Diệp Tử nghĩ nghĩ nói.

"À... Tần tiểu thư trước khi đi có đưa cho tôi mấy thực đơn khác nhau, tôi có xem sơ qua, đều rất tốt, dinh dưỡng được phối hợp thực cân đối, tôi lấy cho cô xem nhé?"

Diệp Tử có chút kinh ngạc, Tần Tiểu Mặc như thế nào thừa dịp cô không chú ý làm ra nhiều chuyện vậy, mà một chuyện cô cũng không biết.

"Ừ, được."

A Mai đã sớm mang theo thực đơn trong tay, Diệp Từ đáp ứng rồi, cô liền đưa cho Diệp Từ. Thực đơn là viết tay, tổng cộng bốn phần, bữa sáng bữa trưa bữa tối đều có, không chỉ có tên món ăn, nguyên liệu, thậm chí có vài công thức nấu tương đối phức tạp cô ấy còn liệt kê kỹ càng tỉ mỉ từng bước. Lúc A Mai nhìn đến mấy thực đơn đều ngây ngẩn cả người, cô gái nhỏ này thoạt nhìn mơ mơ màng màng, không nghĩ tới lại cẩn thận như vậy.

Không ngoài dự đoán của A Mai, Diệp Từ nhìn xong trong nháy mắt, lộ ra một tia biểu tình mê hoặc, tuy rằng rất nhanh liền điều chỉnh lại, nhưng từ ánh mắt của cô A Mai nhìn ra được cô cũng bị Tần Tiểu Mặc rung động.

"Cái này là cô ấy viết sao?!"

"Vâng, thực dụng tâm" A Mai gật gù đầu, khẳng định nói.

Diệp Từ đương nhiên biết Tần Tiểu Mặc phi thường dụng tâm, phần lớn món ăn bên trong đều thực hợp khẩu vị của cô, có thể thấy được tốn nhiều tâm sức. Diệp Từ bị rung động đồng thời cũng cảm nhận được mê hoặc, vì cái gì cô ấy luôn cho mình một ít kinh hỉ, tuy không phải chuyện gì lớn, nhưng luôn khiến cô cảm thấy ấm áp.

"Món ăn giống như thực hợp khẩu vị của tiểu thư à?" A Mai thử hỏi dò Diệp Từ, thấy Diệp Từ không có phủ nhận, lúc này mới thở ra một hơi.

"Nếu vậy tôi liền làm theo thực đơn của Tần tiểu thư."

"Ừ." Diệp Từ gật gù đầu, đem mấy thực đơn bỏ vào ngăn kéo. A Mai hít một hơi, may mắn cô nhìn xa trông rộng, đem thực đơn sao chép lại hết, bằng không hiện tại đã có thể phiền toái.

Tiểu thư gần đây làm sao vậy nhỉ, giống như sau khi quen biết Tần tiểu thư cũng mơ hồ không ít, không phải là bị lây bệnh đi.

Nhưng mà Diệp Từ cũng không có tâm tư lo lắng nhiều vấn đề như vậy, trong lòng từng đợt rung động làm cho cô không có biện pháp, không còn đầu óc suy nghĩ chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Tần Tiểu Mặc."

"Có!"

"Đi lấy cho tôi chén nước."

"Vâng!"

Tần Tiểu Mặc là người mới, tân binh có nghĩa là bị sai vặt, nhưng với Tần Tiểu Mặc mà nói, chuyện này cũng không là gì, cô vẫn vui vẻ chịu đựng, rất nhanh liền nhận thức được tất cả mọi người, để lại ấn tượng tốt với mọi người, cô bé này kiên định chịu làm, tính cách cũng tốt.

"Đội trưởng đội trưởng, kể cho tôi nghe tư thế oai hùng của các người tối hôm qua được không, tôi mất ngủ một đêm a." Tần Tiểu Mặc làm xong ít việc, vội vàng chạy đến bên cạnh Hoàng Hạo, quần quít lấy hấn hỏi chuyện ngày hôm qua.

"Cô đừng hỏi, tối hôm qua đội trưởng kêu một tiếng anh dũng a, hét lớn một tiếng liền hướng lên rồi, bọn nó còn không kịp phản ứng..." nam đồng sự Tiểu Lâm hướng Tần Tiểu Mặc nháy mắt, nói ra.

"Khụ." Hoàng Hạo ho khan một tiếng, trừng mắt nhìn Tiểu Lâm một cái. Tần Tiểu Mặc vừa thấy hai người bọn họ trao đổi ánh mắt liền biết tối hôm qua khẳng định xảy ra chuyện gì, càng tò mò muốn biết.

"Đứng đứng, cô không thấy được, đội trưởng một bước xông lên liền muốn cho tên buôn lậu kia một đám, không nghĩ tới người ta lộn ngược ra sau rồi đâm ngã đội trưởng, nếu không có Tiểu Lâm chạy đến giúp đỡ đội trưởng một phen, phỏng chừng bây giờ cô phải đi bệnh viện tìm hấn, hắc hắc..." Đại Vương hồn nhiên đem chuyện phát sinh tối hôm qua kể cho Tiểu Mặc.

"Ha ha ha ha ha ha, đội trưởng anh thật vô dụng, tôi cười chết mất thôi." Trần Hiểu Hiểu rất không nể tình mà cười ha ha, cô làm động tác lau nước mắt làm Tần Tiểu Mặc vốn đang ghen cười cũng bật cười lên, trong phòng làm việc lập tức cười ầm lên, làm cho Hoàng Hạo đỏ bừng mặt, cuối cùng vẫn là Mỹ Lăng sợ Hoàng Hạo chịu đả kích, mới kêu mọi người đừng cười nữa.

Hoàng Hạo dùng ánh mắt cảm kích nhìn Mỹ Lăng, lại phát hiện trên mặt cô ấy kỳ thật cũng mang theo ý cười chưa mất đi.

"Rồi có bắt được không?" Tần Tiểu Mặc ngừng cười hỏi.

"Đương nhiên, tôi đã ra tay, có thể có vấn đề sao, nhưng cũng vất vả lắm, chúng ta phé đi sức của chín trâu hai hổ mới tóm được." Đại Vương là người phương bắc, nói chuyện thẳng thắn.

"Không, tôi hôm qua bắt đầu là bọn thuộc hạ nhỏ lẻ, nhân vật lớn ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy đâu. Vụ án này không dễ ăn, chúng ta chuẩn bị chiến đấu trường kì thôi." Hoàng Hạo rút cuộc cũng là đội trưởng, nhìn sự tình cũng tương đối thấu triệt.

"Không phải đã thăm vấn sao, cũng phải tra ra điểm gì chứ?" Đại vương nói.

"Nếu đơn giản như vậy đã bị chúng ta tra hỏi ra thì nói làm gì, chờ coi đi, nhất định là cái gì cũng tra không được, mấy tay buôn ma túy giao hoạt lắm, vụ này không dễ dàng như vậy."

Tần Tiểu Mặc nhũn mày, Hoàng Hạo nói không có sai, thường thường loại buôn bán ma túy có tổ chức này, phía sau đều có trùm buôn ma túy lớn đỡ đầu, việc bọn họ phải làm không chỉ có bắt được mấy tiểu la lâu, quan trọng hơn là phải tra bắt được trùm buôn ma túy, mỗi ngày không biết nguy hại bao nhiêu người, chia rẽ bao nhiêu gia đình, Tần Tiểu Mặc rất hận bọn chúng.

"Có đội trưởng của chúng ta ở đây, cái tên buôn ma túy hung tàn kia sao có thể đào thoát được, đúng không.." Tiểu Lâm vỗ vỗ vai Hoàng Hạo.

"Bớt tăng bốc tôi giùm đi, các cậu cố gắng công tác thì tôi đã cảm tạ trời đất rồi."

"Đội trưởng, ngày hôm qua tóm bao nhiêu?"

"14.5 kg thuốc phiện."

"Cừ thật, một túi lớn chứ ít gì, đỡ hại biết bao nhiêu người." Trần Hiểu Hiểu chắc chắn lên tiếng, vụ tối qua cũng không coi là nhỏ, bọn người Hoàng Hạo xem như mạo hiểm, chỉ có vài người liền hành động, may mắn đối phương cũng không nhiều đồng bọn.

"Tra được tin tức của người báo tin không?" Hoàng Hạo hỏi.

"Không có, là nặc danh, hơn nữa dùng điện thoại công cộng, thanh âm cũng là bị biến dạng, căn bản là không có biện pháp xác nhận."

"Xung quanh điện thoại công cộng có camera không?" Tần Tiểu Mặc ngẩng đầu, hỏi.

Lời Tần Tiểu Mặc nói giống như bình tĩnh người trong mộng, Trần Hiểu Hiểu liền đứng lên chạy ra ngoài. Tần Tiểu Mặc nghỉ hoặc nhìn thoáng qua Hoàng Hạo.

"Cô ấy không nghĩ tới vấn đề này, chắc chạy đi thăm dò." Hoàng Hạo giải thích.

Thế lực cùng ý tưởng của Tần Tiểu Mặc đều tốt lắm, làm người khiêm tốn, biết che giấu tâm tình. Hoàng Hạo đột nhiên cảm thấy mình quả thực không nhìn lầm người, cô đúng là người có tài, nếu bồi dưỡng tốt về sau nhất định có chỗ trọng dụng. Bình thường tập kích buôn lậu rất cần nữ, vô luận là nằm vùng hay công tác gì thì nữ tương đối dễ dàng hơn, dễ làm bọn buôn ma túy mất cảnh giác. Mà tổ mình lại thiếu nữ để có thể theo chân bọn họ ra ngoài hành động. Hoàng Hạo yên lặng hạ quyết tâm, định dùng mọi phương thức bồi dưỡng Tần Tiểu Mặc.

"Gọi cô ấy quay về đi, tôi gọi điện thoại cho người phụ trách tiểu khu hỏi một câu là có thể tra ra." Tần Tiểu Mặc tìm ra số điện thoại của người quản lý khu vực điện thoại công cộng kia, cô gọi đi.

Tần Tiểu Mặc chỉ dùng ba phút đồng hồ liền nhờ được người phụ trách đồng ý tìm đoạn ghi hình thời gian kia.

"Hắn nói lập tức đem băng ghi hình đưa tới." Tần Tiểu Mặc để điện thoại xuống, nói với Hoàng Hạo.

Tiểu Lâm hướng Tần Tiểu Mặc giơ ngón tay cái lên, cô gái này không đơn giản như bề ngoài ngây ngốc của cô, rất giỏi a...

"Mỹ Lăng, gọi điện thoại kêu Hiểu Hiểu trở về đi." Đại Vương nói.

"Ừ."

Khi Trần Hiểu Hiểu trở về, băng ghi hình cũng vừa lúc được đưa tới, toàn bộ người trong đội đều vây quanh ở bên cạnh máy tính Tần Tiểu Mặc, cùng nhìn băng ghi hình ngày hôm đó.

"Là buổi chiều khoảng ba giờ, ba giờ hơn chút." Mỹ Lăng nói.

"Đoạn sau nữa, tiếp tục, được rồi... Ba giờ, chính là nơi này."

Rất nhiều ánh mắt cùng nhau nhìn chăm chăm màn hình, Tần Tiểu Mặc cũng mím môi.

Rất nhanh, 3h15", một bóng người hiện ra trong màn hình, dần dần phóng lớn, mọi người đều chăm chú.

"Thôi rồi!" Tiểu Lâm vỗ bàn. Người này lại đeo khẩu trang, mang dù, che quá kín.

"Người này có vấn đề." Hoàng Hạo cau mày nói.

"Có thể là tập đoàn đối đầu với bên buôn lậu ma túy, hoặc là nội gian gì đó hay không?" Mỹ Lăng nghĩ nghĩ, hỏi.

"Đương nhiên, không loại trừ khả năng này, nhưng cũng không thể kết luận, ngày mai sẽ thẩm tra xong, vừa vặn bọn Tiểu Lưu cũng từ tỉnh cục trở về, để coi tra được cái gì. Mỹ Lăng, cô sắp xếp một chút."

"Ừ."

"Manh mối này cũng không phải không có ích, Tiểu Mặc, rà soát nhận dạng từ hình dạng đầu người." Hoàng Hạo bắt đầu phân nhiệm vụ.

"Được." Tần Tiểu Mặc nhận được nhiệm vụ bắt đầu bận rộn. Toàn bộ văn phòng đều thoát khỏi bầu không khí thoải mái, bắt đầu trở nên khẩn trương nghiêm túc, Tần Tiểu Mặc vẫn luôn bận rộn đến 11 giờ tối mới từ cục công an đi ra.

"Tôi đưa các cô về, trễ rồi cũng không an toàn." Hoàng Hạo đứng ở cửa, nói với ba người Tiểu Mặc, Hiểu Hiểu và Mỹ Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

"Ai dám đến đùa giỡn với tôi, đội trưởng, tôi chính là cảnh sát cường hãn, ôi chao, ai dám xuống tay với tôi." Trần Hiểu Hiểu trừng mắt liếc Hoàng Hạo.

"Ừ, là cảnh sát ngồi bàn giấy."

Hoàng hạo cười như không cười mà nhìn Trần Hiểu Hiểu nói.

"Anh cũng so với tôi mạnh hơn chỗ nào đâu, bắt một tên buôn ma túy còn thất thủ."

"Aizz, được rồi được rồi, hai người các người bớt cười nhạo nhau đi, trước tiên chúng ta đưa Tiểu Mặc về đã." Quách Mỹ Lăng nói.

"Sớm như vậy trở về sao, đội trưởng không tính toán mời chúng tôi đi ăn khuya cái gì à?" Tần Tiểu Mặc cười nói.

"Đúng đúng, ăn khuya ăn khuya, tôi đói bụng đến ruột rút thành đoàn." Trần Hiểu Hiểu kiên quyết đứng bên cạnh Tiểu Mặc.

"Ừ đúng là đói bụng." Quách Mỹ Lăng cũng cười nói với Hoàng Hạo.

"Cho nên mới nói con gái chính là khó hầu hạ, đi... Đi ăn khuya thôi." Hoàng Hạo vung tay lên, mang theo ba cô gái đi vào một cái hẻm nhỏ, lúc Tần Tiểu Mặc bắt đầu nghĩ có phải hẳn tính đem ba người các cô đi bán hay không thì trước mắt lại xuất hiện một đám náo nhiệt.

Xuyên qua ngõ nhỏ có một mảnh đất trống rất lớn, cư nhiên có rất nhiều người bán hàng rong, tất cả đều là ăn khuya, cái gì cũng có, mùi thơm liên tiếp bay vào mũi Tần Tiểu Mặc.

Đừng nhìn địa phương hẻo lánh mà nghĩ thiếu vắng người.

"Hắc, tròn tròn mắt chưa, đây là căn cứ bí mật của chúng ta. Bởi vì khu này có nhiều cục công an, đồn công an, buổi tối tăng ca rất nhiều người đói bụng, có người cảm thấy làm ăn khuya ở đây nhất định rất đắt, cho nên cũng không biết từ lúc nào nơi này bắt đầu nhiều hàng quán ăn khuya, hiện tại càng ngày càng đông đúc." Hoàng Hạo giải thích với Tần Tiểu Mặc.

"Aizz, Tiểu Mặc, nơi này có món mực ăn rất ngon, tôi dẫn cô đi ăn, đi thôi đi thôi." Hiên nhiên Trần Hiểu Hiểu cũng không phải lần đầu tiên tới, lôi kéo Tần Tiểu Mặc đi đến một quầy hàng, Hoàng Hạo và Mỹ Lăng cũng theo sau.

"Hắc, đây không phải là đồng đội trong cục chúng ta sao? Tăng ca à? Đội 3, anh cũng ở đây? Như thế nào như vậy đều gặp ở đây..." Hoàng Hạo rất nhanh liền gặp người quen, sôi nổi theo chân bọn họ đi tới. Tần Tiểu Mặc nghe hẳn xưng hô chỉ biết mấy người này là các đội trưởng khác trong cục.

"Đúng vậy, mấy ngày nay vụ án nhiều, họp cái gì cũng cho tới khuya."

"Chính là vụ án của tổ trọng án gần coi như xong, đội cần quét tệt nạn của chúng tôi thì bận tới mày tới mặt."

Rất nhanh, Hoàng Hạo liền theo bọn họ tán gẫu, bởi vì bên tệ nạn cùng buồn lậu mà tủy có liên hệ luôn tương đối chặt chẽ, bởi vậy đội trưởng bên đó cùng Hoàng Hạo liền trò chuyện về án tử, Trần Hiểu Hiểu không thích nghe bọn họ trò chuyện mấy cái này, liền lôi kéo Tần Tiểu Mặc rời đi, trước khi đi còn dặn Hoàng Hạo chút nữa lại giúp các cô thanh toán.

"Đội trưởng chúng ta với mấy đội kia giống như đặc biệt trò chuyện hợp nhau a..." Tần Tiểu Mặc nói.

"Ừ. Đội bọn họ không phải lúc nào cũng có thể kiểm tra thuốc phiện, cho nên mỗi khi đi kiểm tra đột kích quán bar đều là hai đội cùng đi, đội bọn họ nhiều nữ hơn." Trần Hiểu Hiểu gọi ba xâu mực, lúc chờ thức ăn liền quay qua nói chuyện với Tần Tiểu Mặc.

"Nhiều nữ hơn?"

"Đúng vậy, đôi khi kiểm tra mấy cái này... Ừm, yêu cầu nữ cảnh sát." Quách Mỹ Lăng nói tương đối mập mờ, nhưng Tần Tiểu Mặc cũng nghe rõ.

"Ba xâu mực tới rồi đây."

"Cảm ơn chị Vương, tiền ở trên người đội trưởng chúng tôi a, chút nữa hân đến trả." Trần Hiểu Hiểu nhất định thường đến ăn, rất quen thuộc với chị chủ quán a. Chuyện này giống như rất bình thường, chủ quán cười tùm tùm với Trần Hiểu Hiểu, còn đưa mấy cái ghế cho các cô.

Ba người ngồi xuống, Tần Tiểu Mặc cắn một miếng, xốp nhuyễn, nhân bên trong như tan trong miệng, cùng gia vị làm cho hương vị thần kỳ ngon.

Lần sau có cơ hội nhất định phải mang chị Diệp lại đây ăn một lần, chị ấy khẳng định cũng thích. Tần Tiểu Mặc nghĩ nghĩ.

"Ăn ngon không?"

"Ừ, rất ngon, lần đầu tiên tôi ăn ngon như vậy."

"Đúng không, nơi này còn có rất nhiều món ăn vặt, cái gì cũng ngon. Bên cạnh còn có chè lạnh, chút nữa dẫn cô đi ăn." Trần Hiểu Hiểu cười, cắn một miếng mực to.

"Thịt bò khô bên kia cũng ngon, giá phải chăng, sạch sẽ, hương vị rất được." Quách Mỹ Lăng bổ sung.

"Ăn xong chè lạnh liền đi ăn khô bò thôi." Trần Hiểu Hiểu nói.

"Nhiều như vậy a..." Tần Tiểu Mặc chớp chớp đôi mắt, hai cô thoát nhìn cũng không béo, như thế nào có thể ăn nhiều vậy.

"Dù sao là đội trưởng trả tiền, cứ ăn thoải mái đi."

Tần Tiểu Mặc đi theo Trần Hiểu Hiểu và Mỹ Lăng, mỗi thứ đều ăn thử qua một lần, đến khi đoán chừng Hoàng Hạo có lẽ phá sản, ba người mới ngừng miệng.

Về đến nhà đã muốn 1 giờ, mẹ đã sớm ngủ, Tần Tiểu Mặc nhẹ bước vào cửa, buông túi xách đi tắm, xong rồi mới vào phòng mở máy tính.

[Chị Diệp chị Diệp...] Diệp Từ quả nhiên đang online.

[Đã mấy giờ rồi, sao còn không ngủ?] Diệp Từ thêm vào icon nhú mày.

[Hôm nay có nhiều chuyện thôi, tăng ca vừa trở về.]

[A, chị Diệp, buổi tối em cùng đồng sự đi ăn khuya, khu đó đồ ăn rất ngon, cái gì ăn vặt cũng có, hơn nữa hương vị tốt lắm, chị đến đây em sẽ dẫn chị đi ăn.] Tần Tiểu Mặc cười tùm tùm mà đánh chữ. Trước mắt hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Từ.

[Ừ.] Diệp Từ trên mạng cũng giống như ở ngoài, không nói nhiều lắm, lạnh lùng.

[Thực đơn là em viết?] Nhưng Diệp Từ vẫn không có nhin xuống, hỏi ra chuyện này.

[Là em, em sợ A Mai sẽ không làm. Hơn nữa em sợ chị cứ ăn mấy thứ đồ ăn kia, nên nghĩ viết ra nhiều món.] Kỳ thật khi Tần Tiểu Mặc viết món ăn trong lòng rất ngọt ngào, vừa nghĩ tới viết vì chị Diệp mà mình thích, liền không tự giác mà tốn tâm tư.

...

[Cảm ơn.] Diệp Từ suy nghĩ 10 phút, mới cẩn thận tại khung đối thoại gõ ra hai chữ. Không phải cô không biết nên nói cái gì, mà là nhiều lời muốn nói lắm, nhưng đều nói không nên lời.

Tần Tiểu Mặc cũng không thích Diệp Từ nói cảm ơn với mình, cảm thấy xa lạ, nhưng biết rõ tính cách Diệp Từ nên cũng không nói gì.

Hai người lại hàn huyên vài câu, lúc này mới chúc nhau ngủ ngon.

Tần Tiểu Mặc nằm ở trên giường nhỏ, đột nhiên cảm thấy thực hạnh phúc. Có người nhà yêu thương, có gia đình ấm áp, có công việc mình thích, có một

người dễ yêu, trong đêm nay, Tần Tiểu Mặc cảm thấy không gì có thể hạnh phúc hơn.

Có lẽ từ nhỏ không có được nhiều thứ, so với người khác Tần Tiểu Mặc càng dễ dàng thỏa mãn. Tuy rằng hiện tại Diệp Từ còn không có thích mình như cô mong muốn, nhưng mỗi ngày có thể nói mấy câu, nói chúc ngủ ngon với nhau, Tần Tiểu Mặc đã cảm thấy tốt lắm.

Đương nhiên, cô không có khả năng vĩnh viễn cùng Diệp Từ duy trì mối quan hệ thế này, cô thích Diệp Từ, cô nhận định trên thế giới này chỉ có mình có thể cho Diệp Từ hạnh phúc, cho nên cô sẽ nghĩ hết mọi biện pháp làm cho hai người ở cùng nhau, chỉ có sự nghiệp chỉ hướng thành công, cô mới có tư cách cho chị Diệp hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

"Diệp tổng, ngày mai có buổi huấn luyện văn hoá công ty cô muốn tham dự không?" Alma đi vào văn phòng Diệp Từ, nhìn thấy Diệp Từ vẫn như thường ngày ngồi ở bàn làm việc ký tên.

"Đi, đến nói vài câu. Ngày mai là quản lý đến huấn luyện sao?"

"Đúng vậy."

"Tốt, vừa rồi tôi nhận được mail của quản lý công ty con thành phố S bên Trung Quốc, nói bên đó có không ít vấn đề, hy vọng tôi qua một chuyến giải quyết, tôi nghĩ gần đây bên này cũng không có vấn đề gì lớn, cô chuẩn bị giúp tôi vé máy bay đi Trung Quốc ngày kia. À, đúng rồi, lát nữa nói với người huấn luyện chuẩn bị để cô ấy đi Trung Quốc công tác với tôi." Diệp Từ ngắt đầu nói với Alma.

"Vâng, được. Vậy có cần tôi đi theo không..."

"Không cần, cô ở đây giúp tôi xử lý công việc."

Alma gật đầu.

Sau khi Alma đi ra ngoài, Diệp Từ buông xuống báo biểu trong tay, đứng lên xoay người nhìn dưới lầu, cô đã muốn đứng ở vị trí cao nhất, không hiểu sao lại cảm thấy hư không, loại cảm giác này tựa hồ sau khi Tần Tiểu Mặc xuất hiện mới có, cô không phải người quá si tình, sau khi mang theo hành lý trở về Anh, tình cảm dành cho Chung Tiểu Viên giống như đã chôn vùi ở địa phương kia. Từ chuyện này có thể thấy được, cô không phải là một người có chấp, không thích thì không thích, cô sẽ không đi cưỡng cầu, có nói thêm cũng không được gì.

Chỉ là Tần Tiểu Mặc chủ động làm cho cô cảm nhận được điều mà trước kia cô chưa bao giờ cảm thụ qua... Khó có thể diễn tả bằng ngôn từ gì đó, dù sao bây giờ Tần Tiểu Mặc đã đi vào suy nghĩ của cô.

Mỗi ngày không ngừng nhắn tin, Tần Tiểu Mặc khi rảnh còn cùng cô nói voice, Diệp Từ bề ngoài thoát nhìn không được tự nhiên, thật ra chỉ cần cách hơn ba tiếng Tần Tiểu Mặc không liên lạc với cô, trong lòng cô liền thâm oán trách.

Lần này, đã muốn trôi qua một ngày, vậy mà từ tối qua Tần Tiểu Mặc bắt đầu không có liên lạc, Diệp Từ da mặt mông, không muốn chủ động tìm cô ấy, nhưng thật sự không yên lòng, sợ cô ấy đã xảy ra chuyện gì, vì vậy rõ ràng là mượn cớ đi công tác để đi nhìn Tần Tiểu Mặc.

Điện thoại vang lên, Diệp Từ phục hồi lại tinh thần, nghe máy.

"Diệp tổng, có phải cô có hẹn trước với quản lý tiêu thụ của tập đoàn Lạc Mạn?"

"Ừ, hẳn tới rồi sao?"

"Đúng vậy. Mr. Smith đang chờ ở phòng tiếp khách."

"Được, giờ tôi đi xuống. Có đem trái cây lên chưa?"

"Đã có, còn có một chút bánh ngọt và cà phê."

"Tốt, vất vả cho cô rồi."

Trong mắt nhân viên, Diệp Từ là một người sắp vô cùng tốt, khăng khái hào phóng, ôn nhu, đối với mọi người rất lịch sự.

"Bryon, đợi lâu chưa."

"Không có, cô xem, tôi đến chỗ các cô như đến quán ăn thưởng thức a." Quản lý tiêu thụ của Lạc Mạn là một người đàn ông trung niên người Anh. Hắn chỉ bánh cà phê trên bàn nói ra.

"Các cô ấy hẳn là nên đem cà phê đổi thành hồng trà, ông vẫn luôn thích hồng trà hơn cà phê." Diệp Từ cười cười, nói ra.

"Cô vẫn nhớ rõ?" Mr.Smith kinh ngạc hỏi, bọn họ chỉ dùng cơm chung một lần, hắn không nghĩ tới Diệp Từ có thể cẩn thận đến trình độ này.

Diệp Từ mỉm cười. Cô biết làm thế nào để tăng thiện cảm với khách hàng, chẳng qua chỉ cần cẩn thận quan sát rồi ghi nhớ, như vậy có thể giúp công ty của mình nâng cao hơn một bước, có gì lại không làm.

"Ha ha, cùng Diệp tổng hợp tác chính là thoải mái nhất. Tốt lắm, bây giờ chúng ta bàn về sản phẩm mới lần này, đây là hợp đồng bên phía tôi, đại khái tổng hợp lại một ít đề nghị của Viễn Duy cùng ý tưởng của chúng tôi, cô xem qua một chút."

"Được." Diệp Từ tiếp nhận hợp đồng, đặt ở một bên.

Bryon là một người Anh điển hình, rất có phong độ, nói chuyện công tác cũng lịch sự như vậy, Diệp Từ trò chuyện với hắn khoảng hai tiếng thì bàn xong công việc.

"Làm sao hôm nay Diệp tổng lại tự mình tiếp chuyện với tôi, tôi thực kinh ngạc a, cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

"Hôm nay quản lý tiêu thụ của Viễn Duy có chuyện nhà cần giải quyết, vừa vận tôi cũng rảnh, đến trò chuyện phiếm với ông đúng là làm tôi thật cao hứng."

"Vậy sao, ha ha ha..."

"Đương nhiên, đúng rồi, Tiêu tổng gần đây vẫn tốt chứ? Hoạt động gần đây đều không có nhìn thấy anh ta."

"Tiêu tổng đi Trung Quốc, hình như có chuyện gì muốn làm, cụ thể tôi cũng không biết rõ." MR.Smith cười rất chân thành, nói như vậy làm người khác không thể soi mói. Diệp Từ cười cười, kinh doanh như chiến trường, không ai sẽ đem nhược điểm và đòi tư tiết lộ cho người khác, về chuyện tổng giám đốc Lạc Mạn, khả năng nhân viên trong công ty chia nhóm mà thảo luận khí thế ngất trời, nhưng khi ra ngoài nhất định mọi người đều nói năng thận trọng. Đây là quy tắc ngầm của bất cứ tập đoàn công ty nào, Viễn Duy cũng vậy.

Tiêu Nhuận đi Trung Quốc, nhất định là đi tìm Tần Tiểu Mặc, đoán chừng có lẽ cũng vì chuyện Tiểu Mặc theo hình cảnh đi. Từ tâm tư riêng của Diệp Từ mà nói, cô hi vọng Tiêu Nhuận có thể giải quyết ổn thỏa chuyện này, nếu không sẽ nuôi dưỡng một mối họa ngầm, đừng nói người nhà Tiêu gia, mà ngay cả cô cũng không có cách nào thôi lo lắng. Nếu ở Anh thì tốt rồi, dù sao cô ấy ở đây có chuyện gì mọi người có thể chạy đến giúp, nhưng Tiểu Mặc ở Trung Quốc, đó là một địa phương thần bí và nguy hiểm hơn so với bất kì nơi nào khác, Diệp Từ hoàn toàn không có khả năng nắm bắt tình hình.

"Thật sự sao? Thật là trùng hợp, gần đây tôi cũng đang định đi Trung Quốc công tác, nói không chừng còn có thể gặp nhau a." Diệp Từ vẽ mặt kinh ngạc.

"A? hai người thật đúng là có duyên phận..."

Tiền Mr.Smith về rồi, Diệp Từ cầm di động nhấn vài chữ, sau đó lại xóa hết, để điện thoại xuống, qua vài phút lại lấy điện thoại ra lần nữa, cứ như thế mấy lần, mới cẩn thận nhấn gọi tin nhắn cho Tần Tiểu Mặc, kỳ thật nội dung cũng rất bình thường, chính là câu Tần Tiểu Mặc thường xuyên hỏi cô "Đã ăn chưa?"

Diệp Từ vốn cho rằng dựa theo tính cách Tần Tiểu Mặc, rất nhanh sẽ mừng rỡ mà trả lời tin nhắn của mình. Nhưng không nghĩ tới ngồi trước máy tính đợi hai tiếng, điện thoại vẫn không có động tĩnh gì, Diệp Từ nhìn chăm chăm muốn cháy cả điện thoại.

"Diệp tổng, buổi huấn luyện rất nhanh sẽ bắt đầu."

"Tôi biết rồi."

Diệp Từ đứng lên, nhét điện thoại vào túi áo. Ra khỏi văn phòng rồi, Diệp Từ lại lấy điện thoại chuyển sang chế độ rung, lúc này mới đi vào phòng họp.

Từng công ty đều có hoạt động văn hoá riêng của công ty đó, Viễn Duy cũng không ngoại lệ, Diệp Từ cảm thấy kiếm được tiền hẳn nên duy trì công ích, nhưng công ích không phải làm cho có, để lấy tiếng, cho nên ngoại trừ quyền góp tiền cho bên ngoài, hàng năm cô đều tổ chức buổi huấn luyện về phương diện này cho nhân viên, cũng sẽ tổ chức hoạt động quyền góp. Đối với chuyện này, Diệp Từ chưa bao giờ bắt buộc, nhưng trừ khi nhân viên Viễn Duy có tình huống đặc biệt nào đó, nếu không bọn họ đều sẽ đi theo Diệp Từ làm công ích.

P/S: tks + cmt đi. Hic buồn quá chừng

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

"Văn hoá là linh hồn của công ty, chúng ta dựa vào tinh thần văn hoá của nhau khích lệ chính mình, tin tưởng các vị ở Viễn Duy trong khoảng thời gian này cũng cảm nhận được sức mạnh tinh thần hợp tác lẫn nhau, vậy...có ai ở đây biết tinh hoa văn hoá của tập đoàn Viễn Duy là gì không?" Diệp Tử đứng trước mọi người, mỉm cười hỏi.

"Trả lời đúng có thưởng, 5 ngày nghỉ phép có lương." Diệp Tử tung ra viên đạn bọc đường.

"Tôi biết, tôi biết!"

"Minh nhiệt tình, đối xử tử tế với người khác, đồng nghiệp hợp tác, làm người vui sướng nhất trên thế giới!" (ta cũng chẳng hiểu lắm chỗ này a...)

"Ừ, tốt lắm."

Diệp Tử dùng yếu tố vật chất khích lệ, rất nhanh liền tạo được không khí, chuyện kể tiếp liền giao cho người quản lí.

"Được rồi, các vị đồng nghiệp thân mến, nhìn nơi này..." Maria là một quản lí đào tạo văn hoá doanh nghiệp rất có tài, đối với văn hoá tập đoàn Viễn Duy cô ấy nhận thức rõ mười phần, cũng biết làm thế nào để khơi dậy tính tích cực của nhân viên, Diệp Tử rất yên tâm khi đem những nhân viên mới giao cho cô ấy.

Diệp Tử đi ra phòng họp, vừa lúc gặp Baron từ trong phòng làm việc đi ra. Có chút xấu hổ, Baron thậm chí không dám giương mắt nhìn Diệp Tử.

Không nghĩ tới Diệp Tử mỉm cười hỏi Baron.

"Gần đây có tác phẩm nào mới không?"

Baron bất khả tư nghị mà chớp chớp đôi mắt, hắn không nghĩ tới Diệp Tử còn có thể để ý đến hắn. Kỳ thật từ sau sự kiện kia, hắn luôn hối tiếc, tự trách mình nhất thời xúc động, loại chuyện này hắn là nên từ từ mới đúng.

"Tôi... Tôi..."

"Còn đang sửa chữa mẫu thiết kế hoá bướm sao?"

"A... Ừ, có chút bộ phận chi tiết không quá vừa ý." Baron lắp bắp nói.

"Cố lên đi, theo bọn họ thương lượng, thời gian có hơi gấp, làm xong tha cho các người đi du lịch." Diệp Tử nói.

"Được..."

Baron hé miệng còn muốn nói điều gì, nhưng Diệp Tử đã muốn quay đầu đi đến thang máy, Baron nhìn bóng dáng Diệp Tử, không biết nên buồn hay vui.

Trở lại văn phòng, Diệp Tử lấy điện thoại di động ra, vẫn không thấy hồi âm của Tần Tiểu Mặc. Mím môi, cô lại gọi thêm một tin.

[Ngày mai chị về nước, đi thành phố S.] Gởi xong tin này, Diệp Tử liền tắt điện thoại, như là đứa nhỏ bốc đồng đang giận dỗi.

Tại Trung Quốc xa xa, Tần Tiểu Mặc căn bản không có nhìn đến tin Diệp Tử gửi cho mình, hai ngày nay cô quả thật có việc, Hoàng Hạo không biết thu được thông tin từ đâu, nói hai ngày này ở nhà ga sẽ có một tay buôn ma túy từ tỉnh khác đến buôn lậu, mang theo thuốc phiện trên người. Vì thế hắn khẩn cấp chia hơn 30 người trong đội thành 15 tổ, thay phiên tuần tra ở nhà ga, đương nhiên, mọi người đều mặc thường phục. Vốn Tần Tiểu Mặc không được đi theo nhưng Hoàng Hạo không chịu nổi sự nhây của Tần Tiểu Mặc nên rút cuộc thoả hiệp, đáp ứng cho cô chung tổ với người có kinh nghiệm phong phú là Đại Vương.

"Tốt lắm, đối tổ đi, Tiểu Mặc cô cũng đi tuần một ngày rồi, gần như không ăn gì, mau chóng về nhà nghỉ ngơi một chút, ngày mai cũng đừng tới đây." Hoàng Hạo vỗ vỗ vai Tần Tiểu Mặc, cô bé này quả thật không tồi, tuần tra suốt một ngày, một câu than thở cũng không có, vẫn luôn duy trì cảnh giác cao độ, không chút lơ là.

"Điều này sao có thể, ngày mai là chúng ta phụ trách khu phía nam." Tần Tiểu Mặc nhú nhú mày.

"Đại Vương đi cùng Tiểu Hoa, cô về nhà nghỉ ngơi đi." Hoàng Hạo cũng không trông mong lần này Tần Tiểu Mặc có thể lập công bắt người, hôm nay chỉ là muốn cho cô bé một chút kinh nghiệm thực tế mà thôi.

"Không được, đội trưởng, ngày hôm qua anh rõ ràng đáp ứng tôi." Tần Tiểu Mặc cau mày cự tuyệt nói.

"Bây giờ cô là người của đội 2, phải phục tùng mệnh lệnh! Tôi là đội trưởng!" Ngực khí của Hoàng Hạo lập tức thay đổi, nghiêm túc giáo huấn. Tần Tiểu Mặc mới tốt nghiệp cảnh sát, tâm khí còn cao ngạo, luôn không chịu thua, phải có người để ý tới, nếu không về sau nếu không có gì thì thôi, chứ có chuyện khẳng định là chuyện đại loạn, đó là lý do vì sao cậu của Tiểu Mặc muốn đem cô đến thị cục trước. Nơi này cảnh sát xuất thân từ quân ngũ tương đối nhiều, có thể bó buộc cô một chút.

"Rồi!" Tần Tiểu Mặc không tình nguyện mà đáp lời Hoàng Hạo rồi vào phòng nghỉ.

Hoàng Hạo giáo huấn Tần Tiểu Mặc thanh âm không nhỏ, vài đồng sự trong phòng nghỉ cũng nghe được, vừa thấy Tần Tiểu Mặc tiến vào, Đại Vương liền mở miệng an ủi.

"Tiểu Mặc, em vừa mới tiến vào, đừng gấp, chuyện gì cũng cần thời gian, đội trưởng nói đúng lắm. Ngày mai trước hết em ở nhà nghỉ ngơi đi, ngày một đường tốt tinh thần rồi thì lại đến tiếp tục chiến đấu."

"Ừ." Tất cả mọi người phụ họa nói.

Tần Tiểu Mặc không phải người không biết đạo lý, vừa rồi cũng là nhất thời sốt ruột, hiện tại hết giận cũng đã nghĩ thoáng hơn, mới khôi phục khuôn mặt bình thường, tươi cười cùng bọn Đại Vương nói vài câu, sau đó mang theo túi xách ra nhà ga.

Bởi vì lúc đi tuần tra đi động tắt âm thanh, cho nên cô không có nhìn đến tin nhắn của Diệp Từ nhắn, đến khi ngồi ở tàu điện ngầm, cô mới lấy đi động ra xem.

Không nghĩ tới vừa mở ra liền thấy được hai tin nhắn Diệp Từ gửi cho cô, nhất thời trong lòng một trận ngọt ngào, một ngày một mới lập tức liền biến mất.

[Chị Diệp chị muốn tới thăm em?! o(≧v≦)o~~ thật tốt quá! Máy giờ xuống máy bay? Em đi đón chị!]

[A còn nữa, hôm nay em đi tuần tra, đi động chính chế độ im lặng, không có nhìn thấy tin của chị! Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, tha cho em nhe!]

Diệp Từ vốn là tắt điện thoại, nhưng không biết vì cái gì một tiếng sau lại nhin không được mở lại điện thoại, cho nên liền nhận được tin của Tần Tiểu Mặc.

Nhìn đến Tần Tiểu Mặc giải thích, Diệp Từ trong lòng ghen khí một ngày tự nhiên lập tức toàn bộ tiêu tan, trong lòng nói không nên lời nhảy nhót, tựa hồ trong không khí đều tản ra màu hồng vui vẻ.

[Chị là đi công tác...] Diệp Từ cường điệu nói. Ngay cả chính cô cũng cảm thấy những lời này là giấu đầu lòi đuôi.

Tần Tiểu Mặc đương nhiên cũng đã nhìn ra, nữ vương nhà cô là ngao kiêu.

Cười tủm tỉm mà bắt đầu nhắn tin, Tần Tiểu Mặc không tính vạch trần Diệp Từ, một công đủ tư cách là khi nữ vương của mình ngao kiêu thì nên ở dưới cô ấy một bậc.

[Đi công tác a, chuyến bay đến mấy giờ?]

[Có người tới đón chị, em không cần tới đâu.] Sân bay nào cũng giống nhau đều ở vùng ngoại thành, gần đây Tần Tiểu Mặc giống như bận rộn nhiều việc, đi một chuyến hẳn là mệt chết đi.

[Vây cũng không được, em nhớ chị.. Em muốn trước tiên nhìn thấy chị!] Tần Tiểu Mặc đã muốn khẩn cấp, chỉ hận bây giờ không thể bay đến bên người chị Diệp.

[Tới đó chị sẽ đi thăm bác gái.] Diệp Từ thật mạnh miệng, rõ ràng là muốn đi để thấy Tần Tiểu Mặc, lại cứng rắn nói phải đi thăm hỏi bà Tần.

[Đáp máy bay xuống sẽ tới đây liền sao?]

[Ừ.]

[Ngồi máy bay mười mấy tiếng, về tới thì vẫn nên nghỉ ngơi trước.] Tần Tiểu Mặc nhũn mày, tuy rằng cô muốn nhìn thấy Diệp Từ, nhưng cũng không quên sợ Diệp Từ khổ cực a...

[Không phiền gì đâu.]

Tại sao có thể không phiền, Tần Tiểu Mặc có chút cảm động.

P/S: c này mất time của ta khá lâu a...hk phải khó mà tại lười nếu hk là post sớm cho mn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Diệp Từ không quá giỏi biểu đạt tình cảm, mỗi lần nói chuyện phiếm đều là nói lời cứng rắn, nhưng Tần Tiểu Mặc luôn có thể từ mấy câu ngắn gọn đó mà nhìn ra trong lòng cô đang suy nghĩ gì. Diệp Từ cũng thực quan tâm đến mình chẳng qua chỉ là mạnh mẽ mà thôi.

[Cứ như vậy đi, ngày mai chị sẽ đến.] Diệp Từ khí phách giải quyết dứt khoát. Sau đó qua vài giây lại nói thêm

[Ngày mai em có bận gì không? Có ở nhà không?]

[Có a, đợi trường cho em một ngày nghỉ.] Tần Tiểu Mặc nhất thời cảm tạ đội trưởng, cảm tạ tổ chức cho cô nghỉ đúng ngày!

[Ừ, ở nhà chờ chị.]

Gửi xong tin này, Diệp Từ không có động tĩnh gì nữa, vô luận Tần Tiểu Mặc nói gì cô cũng không trả lời. Khiến cho Tần Tiểu Mặc rất là buồn bực, bắt quá vừa nghĩ tới ngày mai có thể nhìn thấy chị Diệp, tâm tình của nàng lên xuống không yên, vừa bất an lại vừa rất chờ mong.

Sau khi về đến nhà, cô rốt cục nhìn không được, vào phòng bếp tìm mẹ.

"Mẹ, ngày mai con có người bạn lại đây, nói tới thăm mẹ một chút." Tần Tiểu Mặc nói với bà Tần.

"Hừm? Là bạn nào? Tiểu Vương hay là Tiểu Lâm? Hay là đồng sự mới trong đội?" Bà Tần cũng không thèm ngẩng đầu, tiếp tục cắt đồ ăn.

"Cũng không phải."

"Vậy là ai?"

"Con gái bác Diệp."

"Bác Diệp?" Bà Tần sững sốt một chút, là ai?

"Ừ, chính là... Ba của con hồi ở bên kia, người đó... Hình như là chiến hữu..."

"A! Lão Diệp." Bà Tần nghĩ tới, sau đó có chút giật mình hỏi: "Con quen biết con gái lão Diệp? Con bé như thế nào sẽ tới đây?"

"Lần trước không phải con qua đó thăm anh trai và gia gia sao, công ty của chị ấy đúng lúc hợp tác với bên anh Tiểu Nhuận, sau đó đến nhà của chúng ta, liền quen biết." Tần Tiểu Mặc nói hoàn toàn là sự thật, chẳng qua cô không có đem chuyện cô nhất kiến chung tình với Diệp Từ nói ra mà thôi.

"Vậy sao, rất tốt, đứa bé kia vừa thấy biết ngay có tiền đồ, khi còn bé cũng rất có lễ phép, bộ dạng lại xinh đẹp."

"Đúng không, chị Diệp nhìn rất được."

"Con bé với anh con hợp tác thế nào? Hai người tiếp xúc cỡ nào? Con xem con bé đối với anh con có ý tứ gì không?" Bà Tần ngưng động tác, bắt đầu lôi kéo Tần Tiểu Mặc hỏi. Bà rất thích cô bé kia, lại có tương lai, nếu có thể cùng con trai của bà kết hôn vậy thật đúng là trai tài gái sắc, một đoạn giai thoại.

Những lời này làm Tần Tiểu Mặc thấy không thích nghe, phi thường không thích nghe.

"Không thích không thích không thích rồi, chị ấy sẽ không thích anh của con." Tần Tiểu Mặc không mấy vui vẻ mà trả lời.

"Làm sao con biết? Con bé nói với con?"

"Chị ấy có người trong mộng rồi. Anh của con vẫn là sớm dập tắt hy vọng đi..."

"Haizz, con bé này con nói cái gì vậy, cái gì gọi là sớm hết hy vọng, anh con nếu thích con bé kia đương nhiên là dùng sức theo đuổi, theo đuổi thì sẽ được, anh con lại không tệ. Như thế nào con lại nói giúp người ngoài." Bà Tần rõ ràng không biết tâm tư con gái mình lúc này.

Tần Tiểu Mặc bủi môi, xoay người trở về phòng, mẹ nói chuyện thật đúng là làm người ta giận, chỗ nào đến phiên anh của cô chứ, chính cô còn đang theo đuổi đây này. Chẳng lẽ muốn cô đem người mình thích dâng đến trước ngực anh của cô sao, thật là...

Đêm nay Tần Tiểu Mặc cũng không ngủ được, vừa nghĩ tới ngày hôm sau có thể nhìn thấy chị Diệp cô liền kích động. Hôm sau mới sáng sớm cô đã thức dậy chuẩn bị.

"Lúc này mới 6 giờ hơn, con làm ầm ĩ cái gì a." Bà Tần bị Tần Tiểu Mặc đánh thức, ra khỏi phòng, hỏi.

"Buổi sáng thức ăn tương đối tươi ngon, con đi mua một ít đồ ăn trở về, buổi chiều chị Diệp mới tới, mẹ vào ngủ thêm một chút đi, lát nữa thuận tiện con mua đồ ăn sáng về cho mẹ."

"Mẹ muốn ăn cái gì?"

"Tùy tiện đi, ăn cháo là tốt rồi, thuận tiện mua vài cái trứng vịt muối, đã lâu chưa ăn, tự dung lại thêm." Bà Tần nói xong liền ngáp một cái, trở về phòng tiếp tục ngủ. Có con gái hiếu thuận thật tốt, bớt lo.

"Được. Mẹ mau ngủ đi."

Tần Tiểu Mặc mang theo túi xách, mặc đồ thể thao đi ra cửa, nên mua cái gì thì tốt đây. Chị Diệp có hơi thiếu máu, là do hàng năm không ăn cơm đúng giờ mới bị, mua cái gì làm canh bổ máu cho chị Diệp uống là được.

Đề coi... Tim heo, táo đỏ, cầu kỷ, đảng sâm, hạt sen, đường phèn. Uống ngon lại bổ, cái này không tồi. (Cầu kỷ là một vị thuốc bổ nhưng trong dân gian vẫn thường dùng trong bữa ăn. Lá dùng để nấu canh, hoa để pha trà, quả để ngâm rượu. Ở VN còn gọi là củ khôi, được trồng nhiều nhất ở vùng núi miền Bắc và có thể coi là một đặc sản ở Sa Pa, Lào Cai. Theo y học cổ truyền thì cái này dùng nấu canh ăn rất tốt cho bà mẹ sau khi sinh con, lành tính và bổ.)

"Ông chủ, tim heo bao nhiêu tiền một cái?"

"10 tệ."

"Giúp tôi gói lại đi."

Thịt heo mỗi ngày đều chỉ có một tim heo để bán, tới chậm liền không mua được, may mắn hôm nay cô thức dậy sớm. Tim heo này thoạt nhìn còn rất tươi.

Mua xong tim heo, Tần Tiểu Mặc lại mua gạch cua,...Gừng hành tôi khẳng định chị Diệp sẽ thích.

Đậu, rau giá xà lách... A, còn có trứng vịt muối của mẹ.

Có nên mua trái cây ko nhỉ? Đáp án đương nhiên là nên mua.

Vì vậy Tần Tiểu Mặc cong vẹo đi về nhà, nặng nề mang theo một đồng hồ...trên đường vô tình gặp được mấy đi ở chung lâu, còn hỏi cô có cần giúp hay không, cô đều một mực lễ phép từ chối, chuyện gì mình làm được sẽ không phiền toái người khác, đây là nguyên tắc của Tần Tiểu Mặc.

"Mẹ, con đã trở về, nặng chết mất thôi, mẹ mau tới đây giúp con, lấy trứng vịt muối của mẹ." Tần Tiểu Mặc còn không ngừng hô.

"Đến ngay đây, con bé này." Bà Tần vội vàng mở cửa tiếp nhận một phần đồ trong tay Tần Tiểu Mặc.

"Chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Diệp Từ. Ánh mắt liền sáng ngời. Cái gì cũng không nghĩ tới, mang theo một đồng hồ túi lớn hướng đến muốn ôm chầm Diệp Từ.

"Ôi trời con xem con kia! Làm gì vậy a!" Bà Tần toan bước lên phía trước ngăn cản, thật sự quá thất lễ. Bất quá bà vẫn chậm một bước, Tần Tiểu Mặc lập tức ôm lấy Diệp Từ. Có bà Tần ở đây, cô hận không thể liền một hơi hôn lên Diệp Từ.

"Tiểu Mặc." Diệp Từ nhìn thấy Tần Tiểu Mặc, khóe miệng cũng hiện lên một chút tươi cười, thật sự chính là một chút. Bất quá cô không có vươn tay đẩy ra Tần Tiểu Mặc, hơn nữa một tay đón được cô, một tay tiếp nhận một đồng hồ thức ăn trong tay cô.

"Thôi được, con bé đợi con này giờ, các con cũng rất lâu không gặp, ngồi đó ôn chuyện đi. Ta đi nấu cơm cho các con. Cô bé, con uống trà trước đi, ta rửa trái cây rồi đem ra cho con ăn." Bà Tần nhìn một đồng hồ trái cây trong tay Tần Tiểu Mặc, nói ra.

"Không cần, dì đừng vội, giữa trưa con trở về ăn là được."

"Không cần gì chứ, chị xem em mua nhiều đồ ăn như vậy, chính là nghĩ muốn làm cho chị a." Tần Tiểu Mặc như làm nũng nói.

"Đúng đó, đừng đi, thật vất vả mới đến chỗ chúng ta, dù thế nào cũng phải để chúng ta mời khách chứ."

"Vây...không đi."

"Mẹ, mẹ cũng đừng làm, để con đến làm đi. Con đã sớm nói để chị ấy thử xem tay nghề của con, mà chưa có cơ hội." Tần Tiểu Mặc không tình nguyện mà thoát ly cái ôm của Diệp Từ, lấy túi đồ ăn từ tay bà Tần bỏ vào bếp sau đó lại đi ra nói.

"Ừ, con làm đi." Bà Tần nghĩ con gái nấu ăn tương đối ngon, nên cũng không tranh nấu làm gì.

P/S:thật muốn làm thêm bộ cổ đại nữa nhưng đã ôm 4hó rồi nên đang phân vân haizz...

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

"Hai đứa trò chuyện đi, ta đi tìm di Vương, ngày hôm qua ta đồng ý đi chọn áo lông giúp nàng." Bà Tần cười nói.

"Dạ được, di cứ đi." Diệp Tử gật gật đầu, nói.

Thấy mẹ đi rồi, Tần Tiểu Mặc mới dám lại ôm dính Diệp Tử.

"Em đúng là không có xương cốt nha, đứng lên mau..." Diệp Tử có chút ngượng ngừng, giận dữ nói.

Tục ngữ nói tiểu biệt thắng tân hôn, lời này nói thật không có sai, hai người có một hai tháng không gặp, đều tưởng nhớ đến nhau, nhất là Tần Tiểu Mặc, hận không thể suốt ngày ôm đi động nhấm tin cùng Diệp Tử.

"Chị Diệp, sao chị tới sớm vậy, không phải buổi chiều mới có thể đến sao?" Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm hỏi, cô thấy lỗi tai Diệp Tử đã đỏ cả lên, nhất định là đang xấu hổ, hơn một tháng cố gắng cũng thật không uổng phí.

"Bay sớm hơn dự định." Diệp Tử tuyệt đối sẽ không nói cho Tần Tiểu Mặc là ngày hôm qua cô kêu Alma đặt vé máy bay đặc biệt.

"Thật tốt quá, em có thể ở cạnh chị lâu hơn một chút. Lần này ở đây bao lâu a..." Tần Tiểu Mặc đôi mắt trông mong mà nhìn Diệp Tử, hại Diệp Tử không đành lòng nói ra khả năng chỉ ở vài ngày phải đi trở về.

"Khi nào xong việc bên này thì trở về. Đại khái cần...vài ngày. Để coi tình hình."

"A... chỉ vài ngày sao..." Tần Tiểu Mặc quả nhiên có chút thất vọng. Bất quá cô rất nhanh lại vui vẻ, vài ngày cũng tốt, ít nhất giải được một ít nỗi khổ tương tư.

"Chị Diệp... Chị có nhớ em không?" Tần Tiểu Mặc mới cùng Diệp Tử nói một chút đã bắt đầu lộ rõ bản chất sắc lang.

"Một chút." Diệp Tử cau mày trả lời.

"Chỉ một chút sao..." Tần Tiểu Mặc không có tin tưởng lời Diệp Tử nói, cười tủm tỉm hỏi ngược lại.

Cô hỏi lại làm Diệp Tử ngượng ngừng...không thêm nhìn tới cô.

Tần Tiểu Mặc là theo văn khoa, từ nhỏ liền tiếp xúc cùng chủ nghĩa Mác, chủ nghĩa duy vật biện chứng linh tinh gì đó, cô phi thường hiểu được nguyên tắc kiên trì vừa phải, biến chất yêu cầu thông qua lượng biến tích lũy, cô không thể dục tốc bất đạt. Nghĩ như vậy, Tần Tiểu Mặc cũng không có tiếp tục ép hỏi nữa. Từ từ sẽ đến thôi, dù sao cô còn có thời gian.

"Hợp đồng với anh của em thế nào? Anh của em không khi dễ chị chứ?" Tần Tiểu Mặc khò đại hỏi.

Diệp Tử là thương nhân, so với Tiêu Nhuận càng thêm theo đuổi lợi ích, theo đuổi giá trị thặng dư. Làm sao có thể để Tiêu Nhuận khi dễ cô, cô không khi dễ Tiêu Nhuận là may rồi.

"Không, nói chuyện với hần rất tốt, trên cơ bản đều dựa theo quyết định của Viễn Dục. Bộ sưu tập này sau một tuần nữa mới có thể định ra sơ thảo, có lẽ nửa năm nữa có thể đưa ra thị trường." Diệp Tử nói.

"Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi. Vậy lần này chị đến Trung Quốc là làm cái gì?"

"Tôi tham gia một buổi tiệc trong ngành sản xuất trang sức quý, thuận tiện thị sát công ty ở đây một chút." Diệp Tử nói một phần sự thật, thật ra buổi tiệc này cô cũng không cần thiết ra mặt tham dự, thị sát càng là lời nói vô căn cứ. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì muốn gặp Tần Tiểu Mặc mà thôi.

"Anh của em đâu? Hần không phải cũng đến đây sao?" Diệp Tử hỏi.

"Cái gì?! Anh của em cũng đến đây sao?! Như thế nào không nói cho em biết a?" Tần Tiểu Mặc kinh ngạc hỏi, cô hoàn toàn không biết chuyện này.

"Không tới tìm hai mẹ con em sao?" Diệp Tử cũng có một chút kinh ngạc, Tiêu Nhuận nếu tới nơi này làm sao có thể không ghé qua đây, dựa theo tình huống thực tế thì hần vừa xuống máy bay phải chạy tới đây ngay mới đúng.

"Không có. Thôi mặc kệ anh ấy, đều là người lớn rồi, nhất định là có chuyện gì đó." Tần Tiểu Mặc phát tay, cô không thêm lo lắng cho anh cô đâu, đồ quỷ linh tinh.

"Ừ."

"Đói bụng không? Em làm điểm tâm cho chị." Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Đều nhanh đến giờ cơm rồi, để cùng ăn cơm trưa luôn đi, khỏi loay hoay." Diệp Từ cũng không muốn mới vừa gặp mặt Tần Tiểu Mặc thì cô liền phải bận việc.

"Vây cũng được."

"Một tháng này chị không có rảnh rỗi rồi cũng không ăn sáng à?" Tần Tiểu Mặc cảnh giác hỏi.

"Không có, sao em cứ như đề phòng trộm cướp vậy, ánh mắt đó là ý gì." Diệp Từ có chút buồn cười, nhìn thấy bộ dáng Tần Tiểu Mặc như đang gặp kẻ địch lại có hơi cảm động, cô bé này luôn quan tâm mình đến những chi tiết nhỏ mà ngay cả mình cũng không để ý. Loại quan tâm này giống như mưa xuân, không tiếng động ồn ào, nhưng lặng lẽ rơi trong lòng mình, làm cho mình không cách nào kháng cự.

"Em chỉ lo lắng chị vì ngại phiền phức mà không ăn thôi."

"A Mai bị em dạy thành chúa cần nhân, mỗi ngày thay đổi công thức làm cho chị bữa sáng, rồi giữa trưa cũng đưa đến công ty, ngày nào cũng nhắc nhở, chị có thể không ăn sao?" Tần Tiểu Mặc không biết là đã bỏ bữa gì với A Mai nữa, từ sau khi Tần Tiểu Mặc đi rồi, A Mai tựa như phụ huynh của cô vậy a...

"Cái này thôi... Không nói cho chị!" Tần Tiểu Mặc chớp chớp đôi mắt nhìn cô.

Diệp Từ bĩu môi, kỳ thật trong lòng cô vẫn vô cùng tò mò.

"Em vẫn cảm thấy nguyên liệu nấu ăn ở Anh không có tươi ngon như ở đây, cũng không dinh dưỡng bằng, vẫn là người trong nước tương đối chú ý hơn. Mấy ngày này để em tâm bô cho chị thật tốt." Tần Tiểu Mặc nói.

"Em nhìn nè, trên bụng thịt muốn đầy ra rồi, khỏi tắm bỏ." Diệp Từ tuyệt đối là khoa trương, trên bụng cô nếu có thể có thịt vậy thì Tần Tiểu Mặc chính là một quả cầu thịt rồi??!!

"Thôi đi chị ơi, thấy thịt chỗ nào đâu." Tần Tiểu Mặc đưa tay sờ sờ bụng Diệp Từ.

Diệp Từ giống như bị điện giật, nho nhỏ nhẹ run lên một cái.

"Khụ... Chị nhột à?" Tần Tiểu Mặc cười xấu xa, lại chỉ chỉ vào hông của cô.

"Đừng, đừng chọc..." Diệp Từ khoe miệng run rẩy một chút. Đây không phải là nhột, chỉ là cô...

"Em..Em đi nấu cơm." Tần Tiểu Mặc hiển nhiên cũng phát hiện, nhất thời đứng lên chạy vào phòng bếp. Tuy rằng cô có chút phúc hắc nhưng vẫn là loại thực thuần khiết. Ừ, đúng vậy, chính là như vậy...

Chỉ chốc lát sau, tại phòng bếp liền truyền đến âm thanh loảng xoảng, không phải chén rơi thì chính là đĩa rớt. Diệp Từ thật sự không thể ngồi yên trên sofa, liền đứng dậy đi vào phòng bếp.

"Giữa trưa làm món ngon gì vậy?" Diệp Từ có chút chờ mong, dù sao đây là lần đầu tiên cô thưởng thức tay nghề Tần Tiểu Mặc.

"Canh tim heo, còn có cua xào hành tỏi và một chút rau xanh."

"Canh tim heo?" Diệp Từ nhú mày, đây là cái gì a...

"Chút nữa chị uống thì biết ngay, uống rất tốt, lại bổ. A, đừng đứng ngây ra đây, qua phòng em chỗ cửa sổ, hái giúp em mấy cọng hành." Tần Tiểu Mặc chỉ huy nói.

"Ừ."

Lát sau Diệp Từ lại đi trở về.

"Phòng em là phòng nào?"

"Phòng bên phải. Đi vào chị có thể nhìn thấy hành trồng chỗ cửa sổ."

"Ừ."

Diệp Từ đi vào phòng Tần Tiểu Mặc. Không lớn, nhưng lại gọn gàng ngăn nắp, cửa sổ trồng rất nhiều loại thực vật, ngoài hành, còn có rau cần, bạc hà cùng cây mắc cở. Đều rất thực dụng, cần thiết cho nấu ăn. Diệp Từ nhỏ xuống vài cọng hành khá lớn, liền tính đi về phòng bếp, nhưng lúc xoay người không cẩn thận đụng phải con chuột trên bàn. Màn hình máy tính lập tức sáng lên. Diệp Từ liếc mắt nhìn qua, màn hình vậy mà lại là ảnh chụp của cô, cũng không biết là cô bị chụp khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Ảnh chụp thoát nhìn là chụp ở nhà cô, phòng khách rất rõ ràng là kiểu châu Âu, cô đang nhàn nhã ngồi trên sofa xem tạp chí, mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, tóc cũng tùy ý buộc lên, hai chân cũng để trên sofa, hình tượng không hề có gì đáng nói, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ thư giãn thả lỏng, không hiểu sao lại thấy có chút lười biếng.

Em ấy... Thật sự thích mình như vậy sao? Tại Diệp Từ lại đồ. Đây chính là thích rồi, nếu không thích tại sao có thể chụp ra bức ảnh đẹp vậy.

"Chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc hô to từ phòng bếp.

"A, đến, đến liền đây..." Diệp Từ hoảng hốt, xoay người đi nhanh, trong tay còn cầm mấy cọng hành, thử hỏi Diệp Từ làm sao lại làm loại chuyện này a, nhưng cô hiện tại căn bản là không có tâm tư nghĩ nhiều. Đầu óc đều là hình ảnh Tần Tiểu Mặc chụp cô.

"Như thế nào chậm như vậy a, nhỏ hành không cần chọn đâu." Tần Tiểu Mặc cười xấu xa một chút, vươn tay lấy mấy cọng hành đáng thương bị Diệp Từ gắt gao nắm ở trong tay.

"Chị khản trương cái gì?" Tần Tiểu Mặc rút cuộc nhìn ra sắc mặt Diệp Từ có chút không bình thường, giống như hơi phiếm hồng, còn có khản trương, vốn là đã lạnh lùng càng thêm nghiêm túc.

"Không có."

"Được rồi, vậy đừng phụng phịu, lại dọa em." Tần Tiểu Mặc kiễng mũi chân, cười tủm tỉm sờ sờ tóc Diệp Từ.

Tần Tiểu Mặc coi cô là bảo bối yêu quý hay là con cún nhỏ đây? Diệp Từ liền "ba" một tiếng đánh gạt tay nàng ra, đổi lại là biểu tình ủy khuất của Tần Tiểu Mặc. Trong lòng Diệp Từ đột nhiên nhảy dựng, bất giác vươn tay, xoa xoa trấn an Tiểu Mặc.

"Hắc hắc." Tần Tiểu Mặc cười ngây ngô hai tiếng, nghiêng đầu đi tiếp tục cắt cà chua, nhưng Diệp Từ vẫn nhìn thấy chỗ bị cô đánh trúng lúc này có hơi ửng đỏ.

"Giúp em đánh trứng gà." Tần Tiểu Mặc lấy trong tủ lạnh ra hai cái trứng gà, sau đó cầm một cái chén cùng một đôi đũa, đưa cho chị Diệp.

Diệp Từ nhìn trứng gà, nhũn nhũn mảy, đánh trứng gà thế nào đây...

"Chị... đừng nói là không biết đánh trứng gà nha?!" Tần Tiểu Mặc vừa thấy tư thế kia liền đoán được, thầm mắng mình sơ ý, chị Diệp lớn lên trong giàu có, làm sao có thể giống mình được.

"Em dạy chị." Diệp Từ ngược lại thực khiêm tốn, không biết thi học, không có gì hết.

"Ừ, để em chỉ cho chị." Tần Tiểu Mặc trong lòng một trận rung động, Diệp Từ bình dân như thế làm cho cô xúc động, trong một giây cô thậm chí cảm thấy các cô như một đôi yêu nhau lâu rồi vậy.

Haizz, đáng tiếc sự thật vẫn là tàn khốc, cô là đang trong giai đoạn theo đuổi.

"Trứng gà nè." Diệp Từ mặt không đổi sắc, nhét trứng gà vào tay Tần Tiểu Mặc.

"Ừ, được rồi. Chị cầm một cái trứng khác, bắt chước em. Cầm trứng đập nhẹ vào chén, tách nó ra, cẩn thận đừng làm rơi vỏ trứng vào." Tần Tiểu Mặc bắt tay đánh trứng trong chén, lòng đỏ nổi lên ở giữa chén, lòng trắng vây quanh bên cạnh, phi thường trong suốt.

"Đập nhẹ một chút?"

"Ừ, lại đây..." Tần Tiểu Mặc bắt được tay Diệp Từ, như bình thường cầm trứng gà gõ nhẹ nứt ra. Lúc buông tay, Tần Tiểu Mặc vạn phần không muốn, trộm sờ soạng bàn tay mềm mại của Diệp Từ vài cái mới chịu buông ra. Diệp Từ rất muốn摸摸 đầu cô bé này ra nhìn xem bên trong rốt cuộc cấu tạo thế nào, cô ấy cho là mình ngu ngốc sao, nhìn hành động rõ ràng như vậy không lẽ mình không biết làm. Bất quá Diệp Từ giả vờ không biết nói, dù sao bị đụng chạm cũng sẽ không mất miếng thịt nào.

"A... vỏ trứng rơi vào rồi..." Diệp Từ không cẩn thận liền đem vài miếng vỏ cũng đánh đi vào, cô hơi run rẩy, có chút xấu hổ.

Tần Tiểu Mặc nhìn không được, xì một tiếng liền nở nụ cười.

"Em, em không phải cười chị a... Ha ha ha ha... A ha ha ha ha..."

"Em đang cười tôi chứ là gì nữa." Diệp Từ oán thăm. Trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại chăm chăm vào Tần Tiểu Mặc.

"Được rồi, được rồi, đừng trừng mắt với em, lập tức cười xong..." Tần Tiểu Mặc cười đến không thờ được.

"Không cho cười." Diệp Tử thật không hổ là ngao kiêu nữ vương thụ, ngay cả bộ dáng trừng người cũng hút hồn như vậy. Đương nhiên lời này không thể nói ra trước mặt Diệp Tử, không thì Tần Tiểu Mặc phải hù quanh a...

"Ừ, em không cười." Tần Tiểu Mặc lau nước mắt, cầm lấy chiếc thìa vớt vỏ trứng ra.

"Được rồi, đem trứng gà đánh tiếp, lấy thìa cứ quấy như vậy." Tần Tiểu Mặc cầm chiếc thìa làm mẫu vài cái, sau đó nhét cái chén vào tay Diệp Tử.

Một Diệp Tử thật sự không có thiên phú nấu nướng, thiếu chút nữa đến cái chén cũng đánh rơi. Tần Tiểu Mặc lại đành phải cầm tay chỉ Diệp Tử.

Tần Tiểu Mặc cười đắc ý ở trong lòng, cô thật không có ý đồ gì hết, thật không có.

"Chị thật là không có thiên phú nấu ăn, giúp đến đây thôi, chị ra ngoài ngồi chờ ăn đi. Em thật đúng là thân tiểu thư mệnh nha hoàn." Tần Tiểu Mặc lấy trong tủ lạnh ra trái kiwi, nhét vào tay Diệp Tử. Sau đó bắt đầu vui đùa làm đồ ăn, cắt rau.

Làm xong chân gà, Tần Tiểu Mặc vừa ngẩng đầu, phát hiện Diệp Tử còn đứng ở phòng bếp, đang ăn ngon lành trái kiwi cô vừa đưa.

"Aizz sao chị còn ở đây, trong này toàn khói dầu." Tần Tiểu Mặc nâng cánh tay lau một chút khóe mắt.

Diệp Tử cũng không nói câu nào, quay đầu liền đi ra ngoài. Tần Tiểu Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác tính tiếp tục cắt thức ăn, lại thấy Diệp Tử cầm khăn tay đi tới, không nhiều lời liền lấy khăn tay lau trán cô, lại còn nhăn mày.

Ngoại trừ tiếng khăn tay đang chà sát trên mặt Tần Tiểu Mặc, phòng bếp không có thêm âm thanh nào nữa, im lặng làm cho lòng người phát hoảng, Tần Tiểu Mặc thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập mãnh liệt của cô và Diệp Tử.

"Em, em chụp hình chị hồi nào..." Diệp Tử kiên trì hỏi.

"A?" Tần Tiểu Mặc nhất thời còn chưa bình tĩnh phục hồi tinh thần, vẫn ngờ ra nhìn Diệp Tử.

"Máy tính, màn hình." Diệp Tử cắn cắn môi.

"Chị thấy được?" Lúc này Tần Tiểu Mặc đã trấn tĩnh lại, chị Diệp phản ứng như vậy chắc là đối với mình cũng động tâm. Tần Tiểu Mặc giống như được ăn mật, ngọt ngào tràn ngập.

"Ừ, vừa nãy nhỏ hạnh..."

"Ngày đó ăn xong bữa sáng, chị ngồi ở trên sofa xem tạp chí, em tránh ở phòng bếp, nhìn thấy dáng vẻ của chị... Rất xinh đẹp, em liền nhịn không được..." Tần Tiểu Mặc có chút ngượng ngùng, dù sao chụp ảnh lên cũng không phải là chuyện tốt gì.

"Em, đối với chị..." Diệp Tử nhàu mày, thiếu chút nữa liền hỏi ra vấn đề mình muốn hỏi nhất.

Tần Tiểu Mặc tự nhiên biết cô muốn hỏi cái gì, cũng đã chuẩn bị tốt câu trả lời.

Nhưng thường thường sự thật chính là trời không chiều lòng người, tiếng mở cửa của bà Tần làm hai người nháy mắt run lên, đi ra khỏi thế giới riêng của cả hai.

"Oh, sao hai đứa đều ở trong bếp." Bà Tần hoàn toàn không cảm nhận được không khí đặc biệt khảm trương trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

"Mẹ... tại sao mẹ trở về..." Tần Tiểu Mặc nhất thời cảm thấy phi thường buồn bực, thiếu chút nữa là cô tỏ tình được rồi.

"Dì Vương không ở nhà, đi du lịch với con gái và con rể rồi. Haizz.. Ta nói con đó, đến một lúc cũng phải mang con rể về cho ta a, từ nhỏ chưa thấy con thân cận với đứa con trai nào." Bà Tần ghen tị với con nhà người ta.

"Cái gì con rể a, không liên quan gì hết." Tần Tiểu Mặc trong lòng nhảy dựng, vội vàng liếc mắt trộm nhìn Diệp Tử một cái, thấy vẻ mặt cô vẫn bình thường, tựa hồ không có bị ảnh hưởng gì bởi lời nói của bà Tần.

Tần Tiểu Mặc thở ra một hơi đồng thời cũng có một chút thất vọng, tại sao chị Diệp không có ăn giấm..

Kết hôn sao...nếu em đã dám theo đuổi chị mà về sau còn kết hôn người khác thử xem, chị cho em chết không có chỗ chôn... Mấy chị gái nếu không ăn giấm thì thôi, chứ ăn rồi thì thật... Điểm ấy đừng nói Tần Tiểu Mặc không có phát hiện, ngay cả Diệp Từ cũng không phát hiện khí chất nữ vương tiềm ẩn của mình...

"Con còn không lo đi, sớm muộn lại thành gái lơ thời, kia gọi là gì nhỉ...à là thặng nữ." Bà Tần còn trẻ trung, không thiếu hiểu biết với mấy từ ngữ trên internet. (Thặng nữ = gái ế)

"Aizz, sao con chưa nấu xong nữa, làm Tiểu Từ đói bụng kia." bà Tần thấy Tần Tiểu Mặc một món cũng chưa làm xong, vội vàng thúc giục.

"Sắp rồi, con không phải đều chuẩn bị tốt hết rồi sao, còn nấu chút nữa là được." Tần Tiểu Mặc nhìn nhìn thức ăn đã cắt xong trên cái thớt gỗ, trả lời.

"Chị đi ra ngoài gấu với mẹ em một lát, em rất nhanh nấu xong thôi." Tần Tiểu Mặc ôn nhu nói với Diệp Từ.

"Ừ" Diệp Từ vẫn mặt than, gật đầu liền đi ra ngoài, trong tay còn cầm trái kiwi.

"Tiểu Từ, ba của con, thân thể có khỏe không?" Bà Tần lôi kéo Diệp Từ ngồi xuống, rót chén trà cho cô.

"Vẫn khoẻ ạ, người già sẽ luôn có chút ốm đau, nhưng cũng không phải bệnh nặng."

"Vậy là tốt rồi, ba của con là người mạnh mẽ. Con chú ý chăm sóc hẳn nhiều hơn chút." Bởi vì bà Tần đã quen biết cha Diệp Từ từ lúc còn trẻ, cho nên chuyện gia đình Diệp gia, bà cũng biết không ít.

"Dạ." Diệp Từ trầm mặc.

"Haizz.. Tiểu Từ à, chuyện nhà con, ta cũng biết không ít, năm đó huyền não không nhỏ, nhưng hẳn dù sao cũng là ba của con, hơn nữa tham gia quân ngũ nên tính cách tương đối cứng rắn, lúc con còn nhỏ, ta cũng khuyên nhủ ba của con không cần bắt cận nhân tình như vậy đối với con, nhưng ở đời ai lại không vọng tử thành long, vọng nữ thành phượng." (Bắt cận nhân tình = khó gần với lòng người, không theo thường tình con người. Vọng tử thành long, vọng nữ thành phượng = mong con trai thành rồng, mong con gái thành phượng.)

"Dì à, không phải vấn đề này, ba con..."

"Con đó, nói không chừng có cái gì hiểu lầm đi, không cần quá quyết kết luận." Bà Tần lắc lắc đầu, nói với Diệp Từ. Có một số việc đứng ở lập trường của bà không dễ nói ra, cũng chỉ có thể nói như vậy để Diệp Từ tự hiểu.

Diệp Từ nhúu mày, bác Tần nói là có ý gì... Chẳng lẽ nói...

Sau đó bà Tần cũng không nhắc tới chuyện này nữa, ngược lại lôi chuyện nhà mình ra nói, kể những chuyện hậu đậu của Tần Tiểu Mặc.

"Con biết không, từ nhỏ con bé đi thang lầu sẽ té, hồi tiểu học khi ra về, giáo viên còn phải kêu bạn học mỗi ngày đi theo nó, chỉ cần nó đi xuống lầu, thì bạn học phải nắm tay nó..." Bà Tần vừa nói vừa cười, Tần Tiểu Mặc lúc nhỏ rất ngốc, lớn lên giống như thay đổi thành người khác, tuy rằng bề ngoài thoát nhìn qua vẫn ngốc, nhưng bà Tần biết trong lòng con gái mình đã trưởng thành, có thể sẽ phản heo ăn lão hổ.

Nói đến chuyện thang lầu, Diệp Từ mãnh liệt đồng tình.

"Lần đầu tiên con nhìn thấy em ấy chính là lúc em ấy té lăn từ trên cầu thang xuống."

"Đúng không? Ta thấy nó hậu đậu thành thói quen. Hơn nữa chỗ cầu thang nhà gia gia của nó cũng có thảm, té cũng không đau."

"Dạ."

"Mẹ!!! Mẹ lại kể chuyện con hậu đậu!!!" Tần Tiểu Mặc từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bưng hai đĩa đồ ăn. Mới vừa ra lại nghe thấy mẹ đi nói xấu về mình trước mặt người trong lòng, thật sự đáng giận nha, làm cho mặt mũi của cô phải đỏ ở đâu đây.

"Không cần kể chị cũng biết." Diệp Từ nói một câu làm lòng Tần Tiểu Mặc nhất thời thật lạnh...

"Ta đã nói rồi mà, chuyện rõ ràng như vậy người nào mà không biết, một con còn dám đi làm cảnh sát, đến lúc đó chưa bắt được tội phạm đã tự té ngã trước rồi." Bà Tần ghét bỏ nói.

Lời này làm sao nghe quen tai vậy... Nghĩ tới, hình như mình cũng nói qua với em ấy như vậy. Diệp Từ hé miệng, lộ ra mỉm cười.

"Haizz!"

"Tiểu Từ à... Ta ăn cơm đi, tay nghề của con bé nhà ta cũng không tệ lắm." Bà Tần đứng lên, đi vào phòng bếp giúp Tần Tiểu Mặc dọn chén.

"Chị Diệp." Tần Tiểu Mặc ủy khuất mà kêu Diệp Từ một tiếng. Cô không muốn chỉ vì vài lần té cầu thang mà huỷ đi thanh danh một đời.

"Ừ" Diệp Từ đứng lên đi đến trước mặt Tần Tiểu Mặc, học bộ dáng vừa rồi của cô, xoa đầu cô.

Tần Tiểu Mặc nghe răng nhếch miệng lắc lắc đầu, thật là có điểm giống con cún nhỏ.

"Canh gì vậy?" Diệp Từ hít hít cái mũi, ngửi được một cỗ hương vị ngọt ngào từ trên bàn com truyền đến.

"Canh tim heo, em không phải mới nói với chị lúc nãy sao, lời của em chị không thèm để tâm gì hết." Tần Tiểu Mặc có chút bất mãn, lúc nãy mới vừa nói qua chị Diệp liền mau chóng quên.

Diệp Từ có chút ngưng ngừng, những lời này trong đầu cô quá một lần đã bị đánh rớt.

"Canh này là món sở trường của Tiểu Mặc, mỗi lần sau khi tới tháng nó đều làm, bỏ máu...hương vị cũng ngon lắm." Bà Tần cảm chén đi ra, nói bỏ sung.

"Ừ, khẳng định chị bị thiếu máu, thử xem đi." Tần Tiểu Mặc tiếp nhận chén trong tay bà Tần, giúp Diệp Từ múc một chén.

"Đến đây, ngồi xuống ăn." Bà Tần kêu.

"Dạ, dì cũng ngồi đi."

Ba người đều ngồi xuống hết rồi, com trưa mới bắt đầu. Dưới ánh mắt chờ mong của Tiểu Mặc, Diệp Từ nhấp một ngụm canh mà Tiểu Mặc làm vì cô. Hương vị tự nhiên ngon hơn cô nghĩ, mặn ngọt vừa miệng. Còn có mùi thơm ngát của cầu kỷ, táo đỏ cùng đẳng sâm.

"Uống ngon không?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Ừ, ngon lắm" Diệp Từ gật gật đầu, cho Tần Tiểu Mặc khẳng định rất lớn. Muốn từ miệng cô nhận xét ra hai chữ này chính là không dễ dàng.

"Ngon thì uống nhiều một chút." Tần Tiểu Mặc lập tức cười tươi như hoa.

Bà Tần nhìn biểu tình của con gái biến hoá trong nháy mắt, đột nhiên có loại dự cảm bất an, nhưng lại không biết nguyên nhân, chỉ cảm thấy có lẽ mình quá mức miễn cưỡng.

Thức ăn trên bàn thật phong phú, còn hợp khẩu vị, cho nên Diệp Từ cũng ăn không có kiêng dè gì, còn muốn nhiều gấp đôi so với bình thường, làm Tần Tiểu Mặc cao hứng muốn chết. Tục ngữ nói...Khụ, nghĩ muốn bắt được một cô gái, trước hết phải bắt được dạ dày của cô ấy. Tục ngữ nói như thế sao?!

Com nước xong, ba người phụ nữ liên tục chiến đấu ở chiến trường phòng khách, uống trà hàn huyên hơn một giờ, đến khi bà Tần bắt đầu ngáp.

"Không được rồi, chớp mắt ta cũng đã già, giữa trưa không ngủ là không được." Bà Tần thở dài nói.

"Dì à, dì còn trẻ." Diệp Từ nói.

"Lời này ta thích nghe, ha ha..." bà Tần nở nụ cười.

"Vậy con chào dì trước, lần sau có rảnh con lại đến thăm dì." Diệp Từ đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Mẹ, con đưa chị về." Tần Tiểu Mặc cũng đứng lên, vội vàng nói.

"Ừ, con không nói ta cũng kêu con đi." Bà Tần cười nói.

"Tiểu Từ, vẫn là nên chăm sóc tốt ba của con, con cũng bảo trọng, thân thể là quan trọng, dù sao sự nghiệp cũng đã thành công như vậy, đúng không?"

"Dạ, cảm ơn dì." Diệp Từ có chút xúc động, bà Tần là một trưởng bối tốt, cô rất thích bà Tần.

"Mẹ ngủ đi, tụi con đi đây." Tần Tiểu Mặc khoát tay, khẩn cấp lôi kéo Diệp Từ đi ra ngoài cửa.

Rốt cuộc cũng tới được thế giới riêng của hai người... Tần Tiểu Mặc hưng phấn nói không nên lời.

"Đi nhanh như vậy làm cái gì." Diệp Từ cau mày hỏi.

"A, rất nhanh sao, vậy em chậm một chút." Tần Tiểu Mặc kiềm chế tâm tình hưng phấn, kéo tay Diệp Từ bước chậm lại.

"Chị Diệp, không cần nhanh như vậy đã đi về được không, chúng ta..." Tần Tiểu Mặc vừa định nói "Chúng ta đi dạo công viên đi." Đã bị Diệp Từ cắt ngang.

"Vẫn là quay về khách sạn đi, có chút mệt."

"A." Tần Tiểu Mặc thất vọng.

"Đến chỗ chị đi." Diệp Từ nói.

Tần Tiểu Mặc thiếu chút nữa liền vui vẻ mà reo lên, kéo đôi bàn tay tinh tế của Diệp Từ mà vuốt ve. Diệp Từ cúi đầu nhìn hai bàn tay nắm chặt, đột nhiên cảm thấy không biết làm sao. Thật sự có loại cảm giác tình đầu đầy ngọt ngào.

"Bắt xe đi thôi, khách sạn nào?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Không cần, có xe."

Diệp Từ xuống máy bay liền kêu tài xế trực tiếp lái đến nhà Tần Tiểu Mặc, sau đó để xe ở đây. Về phần tài xế trở về như thế nào, chuyện đó ai biết được...

"Là tài xế của chị thật đáng thương." Tần Tiểu Mặc nhìn quanh bên trong chiếc Audi, xem ra vẫn là một cái xe mới.

"Tiền lương cao."

"Biết rồi, em biết hẳn tiền lương cao, chính là tiền lương cao tới đâu cũng buồn bực a, chị nhìn đi vốn công việc là lái xe, vậy mà lại đi về nhà nghỉ ngơi." (nói thiệt việc như vậy ta cũng mún làm a)

"Thoải mái."

"Được rồi, không nói lại chị." Tần Tiểu Mặc bĩu môi, Diệp Từ vẫn theo thói quen nói chuyện ngắn gọn có vài từ, nếu cô không thông minh, thật đúng là không dễ nghe hiểu ý tứ của chị Diệp.

"Còn bận rộn không?"

"Còn, hôm nay đội trưởng thả em một ngày nghỉ, mai còn tiếp tục tuần tra ở nhà ga, mấy hôm trước nhận được báo án nói nhà ga mấy ngày nay không yên ổn." Tần Tiểu Mặc chớp mắt. Diệp Từ nhều mày nói: "Đừng đi, mấy ngày này ở nhà nghỉ ngơi đi."

"Khó mà làm được, em xin đội trưởng đã lâu hẳn mới bằng lòng để em cùng đi tuần tra."

"Rất nguy hiểm."

"Không nguy hiểm thì cần cảnh sát tụi em làm gì. Được rồi, em biết chị lo lắng cho em, cũng không có ai muốn bị thương, chúng em có biện pháp đặc biệt bảo toàn chính mình." Tần Tiểu Mặc an ủi.

"Ừ"

"Chị lo lắng." Diệp Từ nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu. Một câu nói đó làm tâm Tần Tiểu Mặc muốn bay lên đám mây. Hôm nay Diệp Từ cho cô thật sự nhiều kinh hi.

"Chị Diệp... Em, em thích chị..." Tần Tiểu Mặc vui vẻ liền đem lời chôn giấu thật lâu ở trong lòng nói ra, hoàn toàn không có lo lắng hậu quả.

"Biết."

"Là cái loại này thích." Tần Tiểu Mặc cường điệu.

"Ừ"

"Vậy chị..."

"Tới rồi." Diệp Từ chuyển xe, dừng xe tốc độ rất nhanh, quả thực chính là hành văn liền mạch lưu loát. Tại thời điểm mấu chốt đánh gãy lời Tần Tiểu Mặc, thực hiện nhiên là có mục đích khác. Tần Tiểu Mặc không phải đứa ngốc, cô biết Diệp Từ muốn biểu đạt cái gì. Thất sách, thất sách a... Cô không nên sớm như vậy liền... Thật sự là chưa có kinh nghiệm.

Tần Tiểu Mặc ừ rừ hít một hơi.

"Đi thôi." Diệp Từ chân dài một bước liền xuống khỏi xe.

"Không phải ở khách sạn sao? Như thế nào có phòng ở..."

"Gọi bọn hán đặt khách sạn cho chị, nhưng khả năng là bọn họ nghĩ chị muốn đến chỗ thường ở." Căn phòng này là lúc cô mang Chung Tiểu Viên về nước ở, lần này trở về vẫn là ở nơi này, Diệp Từ ở trong lòng cảm thán vật giống như người.

"Đồ vật nơi này đầy đủ hết, bọn họ chuẩn bị cho chị?" Tần Tiểu Mặc nhìn đến trong phòng có đầy đủ hết vật phẩm sinh hoạt, cảm thấy người làm công ty cũng không dễ dàng, trừ công tác bình thường ra còn phải kiêm vai trò làm bảo mẫu cho lãnh đạo.

Diệp Từ dừng một chút, vẫn là ừ một tiếng. Máy đồ dùng này ngày trước đi mua cùng Tiểu Viên, đồ nào cũng vừa vặn mua một đôi, bất quá cô không muốn để cho Tiểu Mặc biết. Thật ra cũng không phải chuyện gì, ai mà không có một quá khứ, nhưng Diệp Từ cảm thấy có chút không được tự nhiên, đại khái sợ Tần Tiểu Mặc không vui.

Tần Tiểu Mặc là cảnh sát, về phương diện này rất có cảnh giác, có năng lực quan sát đặc biệt, cho nên không bao lâu cô cũng liền phát hiện, đồ dùng sinh hoạt đều là một đôi, chẳng lẽ ngoài Diệp Từ còn có người khác ở sao?!

"Đều là một đôi." Tần Tiểu Mặc cau mày nói, giọng điệu có chút nghiêm túc. Ngờ khí này làm Diệp Từ không hiểu sao lại ủy khuất.

Diệp Từ bị ủy khuất, giọng nói tự nhiên cũng không khá hơn chút nào.

"Vậy thì thế nào?" Lời này thốt ra giống như là đang khiêu khích, hơn nữa lúc nói mặt còn lạnh lùng.

"A, thực xin lỗi, em nhiều chuyện." Tần Tiểu Mặc cúi đầu nói.

"Chị nghỉ ngơi đi, em cũng nên về nhà." Tần Tiểu Mặc chưa xót cười cười, quay đầu bước đi. Diệp Từ đứng yên tại chỗ, nhìn bóng dáng Tần Tiểu Mặc rời đi, cắn cắn môi. Bản tính kiêu ngạo không cho phép cô giữ chặt Tần Tiểu Mặc, hơn nữa cũng không cần giải thích rõ ràng với cô ấy, nhưng trong lòng lại bởi vì Tần Tiểu Mặc rời đi mà bất ổn, ruột đều khó chịu quặn lên.

"Chán ghét, vừa mới gặp mặt."

"Tần Tiểu Mặc nguoi ngu ngốc a."

"Còn chưa có theo đuổi được mà."

"Cái này chị Diệp khẳng định tức giận."

"Phải dễ như thế nào đây."

"Tần Tiểu Mặc, tính kiên nhẫn cùng năng lực phân tích của nguoi đi nơi nào?!" Tần Tiểu Mặc mới ra khỏi căn hộ liền hối hận, cô so đo cái gì chứ, Diệp Từ khẳng định không phải có ý, giọng điệu của chị Diệp lúc nói chuyện vẫn luôn như vậy, là chính mình vừa rồi sốt ruột, cho nên mới dỗi chạy ra.

Các cô mới ngọt ngào không tới mấy phút đồng hồ, Tần Tiểu Mặc nghĩ đến đây...không được, cô phải quay lại.

Tự hồi mấy phút sau, Tần Tiểu Mặc liền xoay người chạy trở về.

"Leng keng leng keng."

"Chị Diệp!"

"Leng keng leng keng."

Mở cửa nhìn thấy Tần Tiểu Mặc, Diệp Từ mở to hai mắt, cô ấy không phải đi rồi sao.

"Chị Diệp, em... Thực xin lỗi." Tần Tiểu Mặc bỏ nhào vào trong ngực Diệp Từ, ôm hông của cô.

Cái ôm của chị Diệp thật thoải mái... Tinh tế mềm mại, còn có một mùi hương mộc lan thơm ngát.

"Không cần." Diệp Từ giờ tay lên ôm lại Tần Tiểu Mặc, nghẹn nửa ngày mới phun ra hai chữ này.

"Em không cần xin lỗi chị." Sợ cô nghe không hiểu, Diệp Từ lại bổ sung một câu.

Tần Tiểu Mặc không nói gì, lặng lẽ hưởng thụ, hiện tại có thể thiết thực ôm lấy chị Diệp, cảm thụ nhiệt độ cơ thể ôn nhu của chị Diệp, là loại sự tình tốt đẹp cỡ nào a...

P/S: buồn ngủ mà hk dám ngủ sợ thức trễ giờ a, hic hic đành lê lét edit tý

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

"Chị Diệp, chị nói cho em biết được không, rốt cuộc là bởi vì sao..." Một phen triển miên xong rồi, Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Từ ngồi ngay ngắn, rất có ý tứ nói chuyện nghiêm túc. (Ta cũng hk biết sao là triển miên nữa chỉ có ôm thôi mà.)

Diệp Từ giương mắt, tự hỏi bản thân, hơi rối nhưng vẫn quyết định nói cho cô ấy. Vừa rồi sau khi cô ấy đi ra khỏi phòng, chính mình đứng ở trong phòng thật lâu không có di động, hiện tại nhớ tới còn rét run cả người. Cô không biết tư vị này là như thế nào, nhưng hiện tượng này ít nhất thuyết minh Tần Tiểu Mặc đã chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng cô, cô cảm thấy mình hẳn là nên dành chút thời gian tự hỏi về vấn đề quan hệ của cả hai.

"Năm trước đi du thuyền cứu một cô bé người Trung Quốc, sau lại cùng một chỗ, sau khi cô ấy dưỡng thương tốt rồi thì chị dẫn cô ấy về đây, ở nơi này." Diệp Từ nói chuyện ngắn gọn, chỉ chọn trọng điểm mà nói. Không nói nhiều vấn đề, ví như cái cô bé kia có người mình thích, sau lại cùng cô ấy ở cùng nhau. Ví như chính mình đối với cô ấy là thật tâm thật lòng đến thế nào.

"Vậy...về sau thế nào?" Tần Tiểu Mặc nhíu mày, tiếp tục truy vấn.

"Về sau, cô ấy ở bên người cô ấy thích. Chị quay về Anh quốc." Vẫn là ngắn gọn hơn nữa mặt không đổi sắc, giống như cái người bị vô tình vứt bỏ kia không phải là mình.

Chuyện này... Tần Tiểu Mặc chăm chú suy nghĩ tình hình, cảm thấy vẫn là lợi nhiều hơn hại, chuyện chị Diệp có người yêu thích thì cô đã sớm biết, bây giờ biết ra người chị Diệp thích trước kia cũng là con gái, như vậy khả năng chị ấy tiếp nhận mình lớn hơn rất nhiều. Nghĩ đến đây, Tần Tiểu Mặc cảm thấy sĩ khí tăng cao. Lời Diệp Từ nói tiếp theo càng làm cho Tần Tiểu Mặc mừng rỡ như điên.

"Hiện tại không thích cô ấy."

Ý của chị là nói bây giờ chị không còn thích cô bé kia sao!

"Vậy chị..." Tần Tiểu Mặc muốn hỏi, vậy chị thích em sao. Nào nghĩ đến còn không có hỏi ra miệng, Diệp Từ liền vội đứng lên, bên tai rõ ràng ửng đỏ.

"Em trở về đi, trễ rồi không an toàn."

Em biết trễ không an toàn mà chị Diệp, nhưng bây giờ mới có 3 giờ chiều...Tần Tiểu Mặc bắt đầu đi hít một hơi.

"Vậy em đi về trước." Tần Tiểu Mặc mới vừa đi tới cửa. Đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, đi vòng vèo trở về.

"Hay là em làm cho chị com chiều xong thì trở về."

Diệp Từ nhìn nhìn về mặt úy khuất của Tần Tiểu Mặc, vẫn không thể nào nhẫn tâm cự tuyệt cô ấy. Hơn nữa...thật ra chính mình cũng không muốn để cô ấy đi về, mới vừa nói kêu cô ấy đi cũng là do nhất thời thẹn thùng đầu óc không rõ ràng mà thôi.

Vì thế, hai cô gái không được tự nhiên tiếp tục đi dạo thành phố mua đồ ăn.

"Chị Diệp, chị nói anh của em đã trở lại?" Tần Tiểu Mặc tâm tình vui sướng rồi lúc này mới nhớ tới mình còn có người anh trai.

"Ừ, tối mai có bữa tiệc trong ngành, hẳn là hẳn cũng sẽ tham dự." Diệp Từ cầm lấy một chai nước ép mâm xôi, bỏ vào xe đẩy.

"Làm sao có thể, còn không trở về nhà." Tần Tiểu Mặc nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra anh trai của mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

"Chắc là công việc có vấn đề...hắn cũng mới trở về thôi, có lẽ đi xử lý việc trước." Diệp Từ phân tích nói.

"Ừ, chờ anh ấy đến rồi hỏi." Tần Tiểu Mặc gật gật đầu.

"Chị Diệp, chị ăn đậu xào được không?"

"Ừ, không khó ăn."

Chị Diệp, chị xác định mình không khó ăn sao... Tần Tiểu Mặc thiếu chút nữa cười ra tiếng, này mà còn gọi không khó ăn, cho nói lại cũng không thể nói được.

"Vậy chị đến chọn đậu đi." Tần Tiểu Mặc xé cái bao giữ thực phẩm tươi đưa cho Diệp Từ.

"Cái này...chọn làm sao?" Nhiều như vậy biết chọn thế nào, cứ hốt đại bỏ vào bao là tốt rồi.

"Không cần cẩn thận chọn đậu, nhưng cũng nên chọn lấy mấy cái tươi, không quá mềm, như vậy thì tốt hơn, giống như vậy." Tần Tiểu Mặc lấy một cái làm mẫu cho Diệp Từ.

"Ừ" Diệp Từ nghiêm túc nhìn Tần Tiểu Mặc thực hiện, sau đó cũng bắt đầu chọn, cũng tượng mô tượng dạng*. Tần Tiểu Mặc đứng ở một bên, nhìn bộ dạng nghiêm túc chọn đậu của Diệp Từ, cái loại cảm giác mãnh liệt lại từ trong lòng dâng lên. Cô càng thêm xác định Diệp Từ chính là người mà bản thân mong muốn. (* làm theo gần giống.)

Diệp Từ chọn đậu cũng cảm nhận được ánh mắt nhiệt tình theo dõi mình của Tần Tiểu Mặc. Đương nhiên, quá mức miễn cảm, kết quả chính là cái lỗ tai càng thêm đỏ.

Chọn xong đậu, hai người lại đi qua khu đồ ăn vặt.

"Tiệc tối mai em cũng đến đi, nói không chừng anh của em sẽ xuất hiện ở đó." Diệp Từ nói.

Lý do tìm được cũng coi như đầy đủ, rất giống thật sự... Nhưng Diệp Từ tự mình biết rõ, nó chỉ là một cái cớ. - __-!

"Đêm mai a... Ừ!" Tần Tiểu Mặc tự hỏi một chút, cười tủm tỉm gật đầu. Đáp ứng rồi cô mới nhớ tới mai còn phải hỗ trợ đồng đội tuần tra. Đương nhiên, điểm ấy cô kỳ thật một chút đều không cần lo lắng, Hoàng Hạo chỉ hận không thể làm cho cô mấy ngày nay cũng đừng xuất hiện.

Mua xong nguyên liệu nấu ăn, hai người trở lại căn hộ. Buồng mấy túi đồ ra, Tần Tiểu Mặc thực tự giác ngồi vào cạnh Diệp Từ, cầm tay chị Diệp mà thường thức, Diệp Từ cũng không có cự tuyệt. Cứ như vậy ngồi lẳng lặng, Diệp Từ và Tần Tiểu Mặc đều không nói gì, thật khó có được thời gian tốt như vậy.

"Hơn một tháng không thấy chị, rất nhớ..." Tần Tiểu Mặc nói.

"Ừ" Diệp Từ không thể tự nhiên nói cô cũng nhớ.

"Em cuối cùng vẫn hay quên vấn đề cách biệt giờ giấc, có phải hay không sẽ thường xuyên làm phiền chị."

"Sẽ không."

"Chị hình như béo lên một chút, tay nghề A Mai thật không tệ." Tần Tiểu Mặc nhéo nhéo thắt lưng Diệp Từ làm Diệp Từ né tránh người qua một bên.

"Chị trốn em" Tần Tiểu Mặc ủy khuất nói.

"Nhột."

"Ừ...Được rồi, vậy em đổi sang sò chỗ khác." Tần Tiểu Mặc vô tội nói.

Diệp Từ nghiêng đầu qua tường mắt Tần Tiểu Mặc một cái, trong đầu rối rắm. Cô bé này không biết ngượng ngùng sao, không phải ai cũng được giống như Tần Tiểu Mặc không ngại mặt mũi.

"Không tới vài ngày nữa, chị lại phải đi về, em lo lắng." Tần Tiểu Mặc nghiêng đầu dựa lên lưng Diệp Từ.

"Cũng không phải trẻ con."

"Ngay cả trẻ con còn chăm sóc bản thân tốt hơn chị, chị cứ tự gây áp lực cho mình đi, sớm muộn cũng có ngày suy sụp." Lời này Tần Tiểu Mặc nói ra có chút dỗi. Nhưng bởi vì cô nghĩ tới Diệp Từ khi làm việc sẽ quên ăn quên ngủ, trong lòng liền khó chịu.

"Sẽ không." Diệp Từ ôn nhu nói.

"Sau này...chị chú ý hơn." Lại bồi thêm một câu.

"Lời này chị đều nói thiệt nhiều lần, nếu không phải em kêu chị Mai để ý chị, chị còn không thèm ăn cơm đâu."

"Em nói qua cái gì với A Mai?" Nguyên văn hết câu là: rốt cuộc em cùng A Mai nói gì mà làm cho chị ấy chăm chú để ý chị như kẻ trộm, không ăn một chút liền bắt đầu cãi nhai.

"Không có gì nha, con gái chị Mai vừa vặn cũng học ở trường trước đây của em, em đáp ứng giúp chị ấy để ý quan tâm một chút." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm nói.

"Không phải em tốt nghiệp rồi sao?" Diệp Từ nhủ mảy.

"Vâng tốt nghiệp rồi, nhưng người dạy vẫn ở đó thôi, từ giáo sư đến phụ đạo viên ai cũng chưa đi, còn phải tiếp tục giảng dạy học sinh chứ." Tần Tiểu Mặc nghĩ chuyện này tương đối từ lâu rồi hơn nữa còn có kế hoạch, sau khi tốt nghiệp đại học cũng không gây bất hoà với lãnh đạo trường học và giáo viên, thường thường còn đến chào hỏi một chút. Nói không chừng ngày nào đó còn có việc cầu mấy người bạn họ giúp đỡ. Chuyện A Mai nhờ liền thể hiện đầy đủ chiều sâu vấn đề mà Tần Tiểu Mặc đã tự hỏi trước đây.

Chương 29

"Nhìn vóc dáng em nhỏ nhắn vậy mà suy nghĩ mọi việc thật sâu xa nha." Diệp Từ trêu Tần Tiểu Mặc.

"Không có nha, tuy rằng em không cao như chị, nhưng cũng không nhỏ, em...em cũng cao 1m63 còn gì!" Được rồi, thật ra cô nâng chiều cao một chút so với thực tế, nhưng cái này cũng không quan trọng, không liên hệ.

"Em cao 1m63?"

"Ách... thấp hơn 1m63 một chút." Tần Tiểu Mặc chột dạ nói.

"Một chút?"

"Ừ, chỉ một chút."

"1m62?"

"1m6." Tần Tiểu Mặc mím môi thẳng thắn nói.

Diệp Từ nhìn không được hé miệng cười cười, cuối cùng câu này mới là lời nói thật. Cô bé này nhắc tới vấn đề chiều cao đã cảm thấy lòng tự tôn bị tổn thương, thật ra cũng không đến mức đó, con gái 1m6 không tính là thấp.

"Đừng cười nữa. Không phải so với chị thấp hơn 10 phân sao..." Tần Tiểu Mặc mím môi, có chút buồn bực, cô là công đó nha, cô muốn ở trên, cô muốn áp đảo, như thế nào lại có thể thấp hơn nữ vương đại nhân đây...

"Ừ, có 10 phân thôi mà." Diệp Từ xoa đầu Tần Tiểu Mặc.

"Thôi... Em đi nấu cơm cho đại tiểu thư đây." Tuy rằng không có ưu thế chiều cao, nhưng Tần Tiểu Mặc tin tưởng vững chắc khí thế của mình có thể áp chế được chị Diệp!

"Không cần làm nhiều đâu, chị có một người ăn không hết." Diệp Từ công đạo nói.

"Ăn không hết thì để tủ lạnh ngày mai giữa trưa ăn."

Nấu cơm xong, Tần Tiểu Mặc liền thật sự tính toán rồi đi, mặc dù rất luyến tiếc nhưng cũng không thể lộ rõ quá làm bà Tần phát hiện cái gì mờ ám. Ít nhất bây giờ cô có thể khẳng định Diệp Từ chạy tới Trung Quốc là bởi vì mình, cái này đủ làm cho cô cao hứng, cũng tăng không ít tự tin.

Lúc Tần Tiểu Mặc rời đi, Diệp Từ liền đứng ở cửa nhà nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô, sức sống bắn ra bốn phía. Cô bé này lúc nào cũng tinh lực dư thừa như vậy sao.

Nhà Tần Tiểu Mặc

"Mẹ, con đã trở về..." Tần Tiểu Mặc đứng ở ngoài cửa gõ gõ.

"Ừ, đến đây đến đây."

Bà Tần mở cửa, Tần Tiểu Mặc tâm tình rất tốt hướng mẹ mình cười cười.

"Con bé này, làm gì tâm tình tốt đến vậy. Mau vào đi, anh con tới rồi kia." Bà Tần nhìn thấy con mình, tâm tình cũng tốt. Cười vỗ vỗ Tần Tiểu Mặc, lôi kéo cô vào phòng.

"Anh!" Tần Tiểu Mặc nhìn thấy Tiêu Nhuận ngồi ở trên ghế sofa, vội vàng kêu một tiếng.

"Ừ, về rồi sao, lại đây ngồi. Như thế nào trẻ như vậy mới trở về?" Tiêu Nhuận vỗ vỗ bên cạnh sofa, hỏi.

"Đi đến chỗ chị Diệp." Tần Tiểu Mặc lôi kéo bà Tần cũng ngồi xuống.

"Cô ấy cũng đến đây?"

"Ừ, đi công tác. Không phải đêm mai có buổi tiệc gì sao... Chị ấy nói anh cũng đi."

"Cái đó, thật ra không cần đi cũng được." Tiêu Nhuận có chút kinh ngạc, Diệp Từ làm tổng giám đốc cũng quá cẩn thận đi, loại chuyện nhỏ nhoi này cũng chính mình tham dự.

"Cô ấy thật yêu công việc."

"Anh, chị Diệp nói anh đã sớm về nước, như thế nào không đến đây." Tần Tiểu Mặc trong giọng nói khó tránh khỏi oán giận, có chuyện gì quan trọng hơn so với về thăm nhà sao, mẹ chính là mỗi ngày đều ngóng trông đứa con trai này trở về thăm.

"Có một số việc."

"Sự tình gì so với về nhà còn quan trọng hơn!"

"Tiểu Mặc, anh con phát sinh công việc quan trọng, trễ một hai ngày cũng không có gì!" Bà Tần nói giúp Tiêu Nhuận.

Tiêu Nhuận biểu tình nghiêm túc, Tần Tiểu Mặc nhún mày, nhất định là anh có chuyện gạt mẹ con cô, bảo đảm không phải việc nhỏ.

"Mẹ, tối nay mẹ nấu cơm được không, con tâm sự với anh, đã lâu không gặp." Tần Tiểu Mặc cười nói với mẹ. Giọng hơi làm nũng, bà Tần cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ hai anh em tình cảm tốt, lâu không gặp có nhiều chuyện muốn tán gẫu. Gì chứ tình cảm anh em tốt đẹp chính là việc không thể tốt hơn, cho nên bà Tần cười vui vẻ đồng ý. Chờ mẹ đi vào phòng bếp rồi, Tần Tiểu Mặc mới dắt Tiêu Nhuận vào phòng mình.

"Nói mau, không rảnh cùng anh lòng vòng đâu."

"Ông ấy về nước."

"Ai?" Tần Tiểu Mặc sững sốt. Một lát sau mới kịp phản ứng.

"Ông ấy?"

"Ừ" Tiêu Nhuận cau mày lên tiếng.

"Mang theo mẹ con kia sao?"

"Ừ, vợ ông ấy cùng đứa con cũng về đây, ngày đó anh về nước vừa vặn ở trên đường gặp được ông ấy, ông ấy nói muốn quay về tới thăm mẹ và em một chút." Tiêu Nhuận cười lạnh, lấy hộp quẹt trong túi ra đốt điếu thuốc hút một hơi.

"Ít hút đi."

"Ừ, bình thường buồn phiền mới hút." Tiêu Nhuận biết em gái quan tâm mình, miễn cưỡng cười giải thích.

"Vậy mấy ngày nay anh phải đi ngăn cản ông ấy lại đây sao?"

"Ừ"

"Nói như thế nào?"

"Không như thế nào, anh kêu ông ấy đừng tới đây quấy rầy chúng ta, cả nhà chúng ta thật sự sống tốt, không cần ông ấy già mù sa mưa." Tiêu Nhuận lại rút một hơi thuốc, sắc mặt càng tối sầm.

"Anh khẳng định không phải nói như vậy, cùng ông ấy tức giận đi." Tần Tiểu Mặc hiểu biết anh trai của mình, gặp chuyện gì cũng có thể bình tĩnh mà chống đỡ, duy độc nhất chuyện này là không được.

"Đại khái ý tứ chính là như vậy." Tiêu Nhuận tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

"Ông ấy nói như thế nào?" Tần Tiểu Mặc kiềm nén tốt hơn Tiêu Nhuận, tiếp tục hỏi.

"A, còn không phải là kiểu cũ sao, nói muốn bồi thường chúng ta, sau đó nói ông ấy chính là nghĩ nhớ mọi người, đến thấy mặt hai mẹ con rồi lập tức bước đi."

"Ngay cả vợ con đều mang đến, sợ là tính toán ở đây lâu dài đi." Tần Tiểu Mặc nghĩ nghĩ, nói ra.

"Đại khái vậy. Ông ấy lần này trở về tựa hồ hạ quyết tâm muốn tới thăm mẹ và em, anh kêu ba người canh giữ ở cửa nhà, ông ấy cũng chưa hết hy vọng, ngay cả tương đầu thử trôi qua. Buổi sáng nay anh thật sự là chịu không nổi mới tự mình đi đến đây một chuyến." Tiêu Nhuận khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh. Ông ta là người đàn ông không có trách nhiệm, chỉ biết tổn thương mẹ mình, với anh em bọn họ mà nói đó là vết thương tuổi thơ không thể xóa nhòa.

Tần Tiểu Mặc cảm thấy từ góc độ nào đó, việc cô thích phụ nữ cùng người đàn ông không có trách nhiệm này có quan hệ rất lớn.

"Ừ, ông ấy muốn gặp thì cứ để ông ấy gặp em, nhưng vô luận thế nào không thể để cho ông ấy nhìn thấy mẹ. Vài năm nay mẹ thật vất vả mới vui vẻ lên, em không muốn ông ấy lại quấy rầy mẹ." Tần Tiểu Mặc nghĩ tới mẹ liền cảm thấy một trận co rút đau đớn trong lòng.

"Ừ, em yên tâm đi." Tiêu Nhuận xoa đầu em gái.

"Về sau không được xoa đầu em nha!" Tần Tiểu Mặc chụp được tay Tiêu Nhuận.

"Hắc, em lại bị gì đây, trước kia cũng hay xoa mà, sao không thấy em phản kháng a..." Tiêu Nhuận khó hiểu hỏi.

"Dù sao về sau không sờ là được rồi." Tần Tiểu Mặc than thở đi ra khỏi phòng.

Động tác này sau này chỉ là của riêng chị Diệp, ai cũng không được sờ đầu bảo bối của chị Diệp.

Tiêu Nhuận đứng ở phía sau thắc mắc không thôi, làm sao mới hơn một tháng không gặp, Tần Tiểu Mặc liền trở nên kỳ dị, toàn thân tế bào đều tràn ngập sung sướng. Chẳng lẽ là bởi vì cậu điều em ấy đến thị cục sao. Chuyện đó một muốn chết rồi cuộc có cái gì tốt, Tiêu Nhuận cảm thấy cả đời hắn cũng đều không thể lý giải ý tưởng của em gái, thật sự rất khó tưởng tượng hơn nữa còn có điểm kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

"Có thể nói hôm nay là thời gian quan trọng trong nhiệm vụ của chúng ta, dựa theo báo án, giao dịch phải là tiến hành hôm nay. Đại Vương, Tiểu Mặc, các người thủ phía nam. Tiểu Lâm lão Mã, các người phía Bắc..."

"Trang phục bình thường, đừng làm lộ rõ, ánh mắt đừng nhìn lung tung, nhất là Tiểu Lâm, chú ý một chút...Đại Vương nhớ để ý Tiểu Mặc, đây là lần đầu cô ấy chiến đấu, không có kinh nghiệm, rất nguy hiểm." Hoàng Hạo vẫn rất lo lắng sợ Tần Tiểu Mặc xảy ra chuyện gì.

"Nếu không... Hay là cô ở lại văn phòng cùng Hiếu Hiếu chờ động tĩnh đi." Hoàng Hạo thật cẩn thận hỏi han.

"Đội trưởng." Tần Tiểu Mặc nghiêm túc kêu Hoàng Hạo một tiếng, hắn đã biết Tần Tiểu Mặc kiên trì, liền cũng không khuyên nữa.

"Được rồi, hành động đi. Nhìn thấy kẻ tình nghi liền ấn nút trong tay các người, chúng ta lập tức qua cứu viện." Hoàng Hạo ra lệnh một tiếng, cả đội liền chia thành từng tổ nhỏ xuất phát.

Tần Tiểu Mặc và Đại Vương giả dạng làm một đôi tình nhân, cách phía nam 20m đứng đối mặt trò chuyện, biểu tình thoải mái như bình thường, ánh mắt lại thỉnh thoảng quét nhanh bên cạnh, tai nghe vô tuyến đeo ở tai Tần Tiểu Mặc, bởi vì tóc cô dài có thể thoải mái che lại tai nghe.

"Cửa Bắc, cửa Tây, cửa Đông, bao quát bên trong kẻ tình nghi chưa xuất hiện, tổ 1 tổ 2 tiếp tục quan sát." Thanh âm Hoàng Hạo từ trong tai nghe truyền tới.

"Nghe rõ." Tần Tiểu Mặc nhỏ giọng đáp.

"Đại Vương, nhìn thấy cái gì không?" Tần Tiểu Mặc ngọt ngào cười hỏi. Nội dung cùng vẻ mặt hoàn toàn không đồng nhất, Đại Vương cảm thấy dĩ thường bội phục kỹ năng đặc biệt này của Tần Tiểu Mặc. Quả nhiên là một tay rất thích hợp cho việc nằm vùng.

"Không có tình huống dị thường."

Cứ như vậy đứng hơn hai tiếng, Tần Tiểu Mặc và Đại Vương lại đi dạo một vòng rồi quay về đây, một buổi sáng cứ trôi qua như thế. Giữa trưa Hoàng Hạo kêu Tần Tiểu Mặc, Đại vương quay về nghỉ ngơi, thay đổi một tổ khác đi cửa nam.

"Đến đây, ăn cơm. Tiểu Mặc, phần này của cô... Đại Vương... vất vả rồi." Hoàng Hạo vỗ vỗ vai Đại Vương.

"Không có việc gì, đây không phải là vì nhân dân phục vụ sao." Đại Vương sang sang cười.

"Đúng vậy, cảnh sát nhân dân yêu nhân dân, cảnh sát nhân dân được nhân dân yêu ~~~" Tần Tiểu Mặc uống ngay một hơi nước, nói ra.

"Buổi chiều hai người các người đổi đi cửa Bắc, chú ý bên phải cửa Bắc có điểm mù, cameras chiếu không tới, tôi đoán chừng chỗ đó dễ dàng xảy ra chuyện."

"Ừ, đội trưởng anh yên tâm đi, anh quên sao? Tôi có luyện qua đánh nhau ở cự ly gần." Tần Tiểu Mặc giơ tay ra hiệu OK.

"Tôi cũng là tay tiểu cầm nã* thủ nổi tiếng thị cục nha!" Đại Vương không cam lòng tụt ở phía sau.

(Cầm Nã Thủ bao gồm các kĩ thuật Phân Cân (bứt gân), Thác cốt (rút xương), Bế khí (làm cho tắc thở), Điểm huyết (đoạn mạch). Trong tiếng Hoa, Cầm có nghĩa là bắt, chộp theo kiểu một con đại bàng bắt mồi hay một viên cảnh sát bắt một tội phạm. Nã có nghĩa giữ gìn kiểm soát. Như vậy, Cầm Nã là nghệ thuật bắt giữ, chộp và kiểm soát. Tiểu Cầm Nã Thủ là thuộc phái Võ Đang.)

"Hai người các người liền thôi đi, còn tiểu cầm nã thủ gì chứ, nhiệm vụ lần trước cũng không biết là ai bắt bả vai tên buôn ma túy một cái xong rồi té ngã trên mặt đất."

"Khụ, cái này... Nhân có thất thủ mã có thất đề* thôi." Đại Vương hướng Tần Tiểu Mặc chớp mắt vài cái, Tần Tiểu Mặc bị hai người bọn họ chọc cho bật cười.

(Người cũng có lúc thất thủ, ngựa có lúc sảy chân.)

"Được rồi, hai người các người tuần tra nghiêm túc." Hoàng Hạo không nghĩ quấy rầy bọn họ ăn cơm, dặn dò xong mấy điểm chú ý cho buổi chiều liền đi ra.

Tần Tiểu Mặc mới vừa ăn một hơi cơm, di động trong túi liền vang lên.

"Cô đang yêu ai sao? Mỗi ngày di động đều không ngừng có tin nhắn..." Đại Vương hỏi.

"Còn không phải đâu, đang giai đoạn theo đuổi... Sắp được rồi!" Tần Tiểu Mặc cười khẽ làm cái mặt quỷ, nghĩ tới chuyện này trong lòng liền vui vẻ, nghĩ muốn rụt rè một chút đều khó.

"Trời, tôi không nghĩ tới cô có thể coi mở đến thế, bất quá nữ truy nam cách tầng sa, hẳn là rất dễ dàng, nhìn cô như vậy... làm sao có chàng trai nào kháng cự được." Đại Vương nói ra, Tiểu Mặc đứng là một cô gái rất tốt, không có chỗ nào chê được.

Nữ truy nam là cách tầng sa*, nhưng vấn đề cô là nữ truy nữ, rất là gần sông cách núi a... khó khăn trong đó không phải người bình thường nào cũng có thể hiểu được.

(Nam truy nữ cách trọng sơn, nữ truy nam cách tầng sa, đại ý nói nam theo đuổi nữ là khó, như cách tầng tầng lớp lớp núi, còn nữ theo đuổi nam thì dễ dàng như cách mấy tầng cát mỏng.)

"Nhiều chuyện, ăn cơm đi..." Tần Tiểu Mặc liếc Đại Vương một cái, vui vẻ lấy điện thoại di động ra.

[Đang bận?] Vẫn là ngắn gọn hai chữ.

[À không, đang nghỉ ngơi, buổi chiều mới tiếp tục tuần tra, làm sao vậy? Có phải hay không nhớ em nha... $\alpha(\geq v \leq) \alpha \sim \sim$] Tần Tiểu Mặc tổng thích thêm emotion ở phía sau, kỳ thật... Còn rất ngốc.

[...] Diệp Từ vừa không phủ nhận cũng không khẳng định, mà là trực tiếp không nhìn đến lời khiêu khích của bạn Tần. Tư duy của người này đã muốn không thể so với người bình thường.

[Buổi chiều sớm một chút lại đây đi, chị giúp em trang điểm, sau đó đi mua một ít đồ vật.]

Tần Tiểu Mặc mở to mắt nhìn di động. Quay đầu nhỏ giọng hỏi Đại Vương: "Đại Vương, buổi chiều mấy giờ thay đổi người?"

"Bốn giờ, như thế nào? Muốn đi hẹn hò?"

"Ừ, hẹn hò." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm xoay đầu về trả lời tin Diệp Từ.

[Vậy 4:30 em đến, chị ở nhà chờ em nha.]

[Chị đi đón em.]

[Không cần, buổi chiều em không ở trong cục, nhà ga không an toàn, chị đừng đến đây.] Tần Tiểu Mặc không hề nghỉ ngơi liền cự tuyệt đề nghị của Diệp Từ, hôm nay dễ xảy ra tình huống tránh không kịp...

[Ừ.]

[Có cái gì cần em mua giúp chị mang đến không? Trái cây? Bánh ngọt? Đồ dùng sinh hoạt?]

[Không cần, đều có. Em công tác cho tốt đi, cẩn thận một chút.] Tần Tiểu Mặc nhìn tin nhắn này tràn đầy vui vẻ, lập tức liền cười lên.

"Đừng cười, cười nữa cơ miệng sẽ bị liệt đó. Nhanh ăn đi, chút nữa thay ca rồi." Đại Vương nhắc nhở.

"Ừ." Lập tức Tần Tiểu Mặc nâng lên cặp lồng đựng cơm, rất nhanh liền ăn no. Làm hại Đại Vương và Hoàng Hạo khen cô là nữ trung hào kiệt. Kỳ thật

cô chỉ là tương đối hào phóng mà thôi...

Tần Tiểu Mặc sau khi ăn xong nghỉ ngơi 15 phút đồng hồ, bắt đầu tuần tra buổi chiều. Buổi chiều trưa hồ có thêm vạt và một chút, ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống, giống như muốn thiêu đốt cả khu này. Tuy rằng trong nhà ga không quá nắng, nhưng không khí oi bức và gió nóng làm Tần Tiểu Mặc mồ hôi đầm đìa, toàn thân dính dính, hận không thể lập tức nhảy xuống sông tắm cho mát.

"Nóng quá." Đại Vương cũng đồng cảm với Tần Tiểu Mặc.

"Nhìn một chút đi, bây giờ là 3:45 rồi, còn 15 phút nữa có thể ra về." Tần Tiểu Mặc nhú mày nói ra. Xem ra hôm nay lại trắng tay, chỉ có thể giúp đỡ bắt vài tên móc túi.

"Ừ."

Thời gian lại lướt qua mười mấy phút đồng hồ, Tần Tiểu Mặc hít một hơi, quay đầu nói với Đại Vương "Tan tầm rồi, đi..." Còn chưa nói xong, chợt nghe đến giọng Hoàng Hạo rống lên trong tai nghe "1-2! Kẻ tình nghi xuất hiện, chú ý! Hướng ba giờ của Bắc! Khu vực điểm mù Cameras! Giao dịch chưa bắt đầu, nghe được thì trả lời!"

Tần Tiểu Mặc giữ chặt Đại Vương đang định đi trở về, một cái ánh mắt khiến cho Đại Vương hiểu được ý của cô.

"Nghe được, đang thông thả tới gần." Tần Tiểu Mặc nói với Hoàng Hạo.

"Cẩn thận không cần đá thảo kinh xà**."

"Hiểu rõ."

Tần Tiểu Mặc kéo Đại Vương nói nói cười cười đi đến cửa Bắc, không khác gì mấy người qua lại bên đường, chỉ khác là, ánh mắt thật cẩn thận hướng bên kia ngấm một chút.

ĐÀ THẢO KINH XÀ (打草驚蛇) Đánh cỏ động rắn, tấn công vào xung quanh kẻ địch khiến chúng hoảng sợ mà lộ diện.

Kể "Đà Thảo Kinh Xà" phát xuất từ một điển tích sau:

Vào đời nhà Đường có một quan huyện tên Vương Lỗ, một tham quan, thường quen hối lộ, vợ vết của dân. Thân nhân, bộ hạ của y cũng dựa vào thế lực để ăn có, làm trăm họ điêu linh. Một hôm Vương Lỗ nghe tin triều đình sai người xuống thanh tra, tìm hiểu dân tình và giải quyết những oan ức. Quan ngày đêm lo lắng, vì hàng ngàn lá đơn thưa kiện thuộc hạ hối lộ, hiếp đáp dân lành. Trong cơn hoảng loạn, Vương Lỗ đã phê trên một lá đơn: "Ngữ tuy đà thảo, ngô dĩ kinh xà", nghĩa là "Các ngươi tuy mới đập cỏ, ta đây đã sợ như rắn bị kinh động". Người đời sau dựa vào câu nói này và đơn giản thành bốn chữ "Đà thảo kinh xà".

Có một cậu bé 15 tuổi, rất thông minh và nhân hậu, bố mẹ đều qua đời, ở nhờ nhà người chú. Người chú này không con nối dõi nên coi nó như con ruột. Một hôm người chú ngồi ủ rũ, mặt mày buồn hiu, nó hỏi vì cớ gì, chú thành thật trả lời: "Chú không có con nối dõi, muốn cưới vợ hai mà thím của cháu ngăn cản hoài, bức quá!". Cậu bé ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói: "Chú đừng quá lo buồn, cháu sẽ có cách giúp chú. Cháu sẽ làm cho thím chịu để chú cưới vợ hai". Người chú không tin, chỉ biết cười buồn và cảm ơn sự quan tâm của cháu.

Một hôm sau khi hai vợ chồng cãi lộn về chuyện đó, người chú bỏ ra ngoài. Ở nhà cơm nước xong, cậu bé lấy thước đo đi đo lại nhà cửa, đất đai. Bà thím thấy vậy, tò mò hỏi: "Mày làm gì vậy?". "Cháu đo đất, đo nhà". Nó hồ hững đáp, và cứ tiếp tục làm. Bà thím bức mình, gắt: "Nhà đất của tao, sao mày đo?". Lúc bấy giờ nó mới trình trọng thưa: "Dạ thưa thím, cháu chuẩn bị sẵn từ bây giờ, vì chú thím không có con nối dõi, mai sau khi chú thím qua đời, tài sản này cháu ắt sẽ hưởng. Cho nên cháu đo sẵn, chuẩn bị sửa chữa về sau". Bà thím nghe xong, tâm tình hoảng sợ, buồn bức, vì sau khi mình chết, tất cả tài sản sẽ thuộc về tay người ngoài. Nửa đêm hôm đó, bà kêu chồng ngồi dậy bàn chuyện cưới vợ hai để có con nối dõi tông đường.

P/S: hehe dạo này toàn quảng boom giữa đêm...

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Bên kia có hai gã đang đứng lên kút, một tên thoạt nhìn còn chưa đến 25 tuổi, một tên khác nhìn qua khoảng 40 tuổi, tay gã già hơn vẫn luôn đút trong túi áo, thỉnh thoảng lại trộm ngó bốn phía. Xem ra hai tên này chính là kẻ tình nghi, Tần Tiểu Mặc nghĩ thầm.

"Tổ 1, nghe được mệnh lệnh của tôi mới được hành động."

"Nghe rõ."

"Hiện tại đi qua hướng bên kia."

Tần Tiểu Mặc kéo Đại Vương bắt động thanh sắc nhích lại gần, bởi vì người xung quanh không nhiều lắm, cho nên dù Tần Tiểu Mặc di chuyển rất thông thả nhưng vẫn khiến cho hai gã kia cảnh giác.

"Lên!" Mệnh lệnh Hoàng Hạo đưa ra, Tần Tiểu Mặc cùng Đại Vương giống hai con báo ập đến hai gã kia.

"Đừng nhúc nhích! Cảnh sát đây!"

Hai gã bị Tần Tiểu Mặc cùng Đại Vương bao vây sợ tới mức sững sờ ở tại chỗ, theo bản năng giơ tay lên. Tần Tiểu Mặc nhú nhú mày, làm sao có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy. Nhưng cô không thể nghĩ nhiều, vô luận thế nào đây cũng là kẻ tình nghi, vì thế Tiểu Mặc và Đại Vương mỗi người cầm tay một tên, Hoàng Hạo rất nhanh cũng mang theo một đại đội chạy đến.

"Đồng chí cảnh sát, tôi..." Gã 40 tuổi run rẩy kêu một tiếng, tựa hồ muốn nói cái gì.

"Chuyện này... Chúng tôi không làm chuyện gì phạm pháp." Tên trẻ hơn tiếp lời.

"Trong túi áo cất giấu cái gì, lấy ra đi." Tần Tiểu Mặc nghiêm túc nói.

"Đây, chỉ là một con vật nhỏ thôi."

Gã lấy ra một con chuột nhỏ, cả đội đều choáng váng. Thì ra là con gái hán ở nông thôn muốn nuôi một con, nên hán liền mua, nhờ đồng hương mang về, nhưng vì xe lửa không cho mang theo động vật nên hai người mới lén lút như vậy.

Thị cục.

"Quả thực vớ vẩn!" Hoàng Hạo vỗ cái bàn.

"Hoàng đội trưởng, lần này người báo án vẫn như trước là không có tìm ra được." Hiểu Hiểu cau mày nói.

"Hoàng đội trưởng! Anh lại đây nhìn! Hai người này không thích hợp, trời nóng như vậy lại đeo khẩu trang, anh nhìn đi..." Tần Tiểu Mặc ngồi trước máy tính, quan sát lại băng ghi hình nhà ga.

Hoàng Hạo đi qua, Tần Tiểu Mặc dừng hình ảnh lại, chỉ chỉ một gã trên màn hình. Đúng như Tần Tiểu Mặc nói, hán đeo khẩu trang, nhìn không thấy mặt, hơn nữa còn cúi đầu.

"Sau đó hán vào toilet bên phải cửa Tây, thấy không..." Tần Tiểu Mặc lướt tiếp.

"Không quá hai phút, cô ta liền đi vào." Tần Tiểu Mặc tiếp tục nói.

"Kì quái, cô ta còn ôm một đứa bé." Hiểu Hiểu chỉ vào màn hình, có chút ngạc nhiên nói.

"Một phụ nữ, còn ôm em bé, tiến vào WC nam, thật không phù hợp không ăn khớp." Tần Tiểu Mặc cau mày phân tích.

"Nhất định có vấn đề." Đại Vương nghiêm túc nói.

"Điện hồ ly son."

"Trong ngực cô ta chính là tử anh*." Hoàng Hạo nói.

(Tử anh ~ trẻ sơ sinh đã chết.)

"Cái gì?" Tần Tiểu Mặc đột nhiên giật mình.

"Đem thuốc phiện để vào trong bụng tử anh, tiến hành giao dịch. Loại thủ pháp này được bọn buôn lậu thuốc phiện chuyên nghiệp sử dụng rộng khắp..." Hoàng Hạo giải thích.

"Xem ra bọn này rất chuyên nghiệp."

Tần Tiểu Mặc gất gao nhú mày: "Tử anh... Là từ đâu tới?"

"Mua, bệnh viện, hoặc là phòng khám tư... Không nhất định là tử anh, cũng có khả năng còn sống."

"Đây rõ ràng là một sinh mệnh!!!" Tần Tiểu Mặc đứng lên kích động nói. Trong lòng quay cuồng, cảm xúc này làm cho cô mất khống chế.

"Tiểu Mặc, bình tĩnh đi." Hoàng Hạo cũng gắt gao cau mày, tuy rằng trong lòng hắn cũng rất phẫn nộ, nhưng hắn phải tỉnh táo lại.

Những người khác trong đội đều có kinh nghiệm phong phú hơn Tiểu Mặc, loại sự tình này cũng thấy tương đối nhiều, tuy trong lòng khó chịu nhưng không đến mức không thể không được như Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc suy nghĩ, thờ hồn hèn, hận không thể bắt hết bọn buôn ma túy tống tận lương tâm này rồi bắn chết hết.

"Đây chính là nguyên nhân và động lực của cảnh sát chúng ta không phải sao? Chúng ta cần phải tỉnh táo..." Hoàng Hạo ôn hòa khuyên nhủ.

"Đội trưởng, tôi đã biết..." Tần Tiểu Mặc đỏ cả mặt ngồi xuống, tuy rằng trong lòng cô vẫn là khó chịu, nhưng cô cũng suy nghĩ cẩn thận lời Hoàng Hạo nói.

Đúng vậy, đây là nguyên nhân cô lựa chọn làm một người cảnh sát.

Hoàng Hạo để lại năm người tăng ca phân tích vụ án, do kích động quá... Tần Tiểu Mặc bị hắn bắt trở về. Đi ra cục công an rồi Tần Tiểu Mặc mới đột nhiên nhớ tới chị Diệp bị chính mình xem nhẹ quên mất.

Vội vàng lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện bây giờ đã muộn năm giờ rưỡi, trễ hẹn một tiếng. Tần Tiểu Mặc nhanh chân bỏ chạy, đầu óc một mảnh trống không, thậm chí quên còn có xe taxi.

"Hộc..."

"Chị Diệp, chị Diệp, chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc đứng ở trước cửa nhà Diệp Tử, khẩn trương đập cửa.

Diệp Tử nghe được tiếng Tần Tiểu Mặc, vội vàng từ phòng bếp đi ra mở cửa.

"Em..." Diệp Tử một phen đem Tần Tiểu Mặc kéo vào, nhìn bộ dáng cô đầu đầy mồ hôi... có chút đau lòng.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi, em không phải cố ý bị trễ! Vốn là tan từ sớm, đột nhiên đội trưởng nói nhìn thấy tội phạm tình nghi, sau lại phát hiện bắt sai, trở về cục xử lý chút sự tình, chị đừng nóng giận..." Tần Tiểu Mặc sợ Diệp Tử giận, chị Diệp nhà cô chính là nhật lý vạn cơ*, thời gian còn quý giá hơn vàng. Lần này cô hại chị Diệp tổn thất bao nhiêu là vàng a...

(Nhật lý vạn cơ (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn ngàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.)

"Tối kíp, làm sao đầu đầy mồ hôi thế này." Diệp Tử nhíu mày, cầm khăn trên bàn lau sau ót Tần Tiểu Mặc, động tác vô cùng dịu dàng làm Tần Tiểu Mặc thoải mái đến không nhúc nhích, sợ mình cứ động lại dọa đến chị Diệp - bình thường rất khó ôn nhu được như vậy với cô.

"Chạy đến." Tần Tiểu Mặc nói.

"Như thế nào chạy đến!? Rất xa mà, sao không gọi taxi?" Diệp Tử kinh ngạc hỏi.

"Quên." Tần Tiểu Mặc ngượng ngùng cười.

"Ngốc!" Diệp Tử hí mắt, đem khăn nhét vào tay Tần Tiểu Mặc, sau đó đẩy cô vào phòng tắm.

"Tắm đi." Diệp Tử ở bên ngoài phòng tắm nói vọng vào.

Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt, chị Diệp cư nhiên không có nổi giận, còn ôn nhu kêu cô là đồ ngốc... A ha ha ha ha... Thế giới thật sự là tốt đẹp lắm...

"Chị Diệp... Em tắm xong rồi, quần áo, quần áo..." Y phục của mình đã muốn bẩn không thể mặc lại được, Tần Tiểu Mặc từ trong phòng tắm vờn đầu ra, muốn kêu Diệp Tử giúp cô tìm bộ quần áo khác mặc đỡ.

"Nè, cho em. Còn mới..." Diệp Tử từ bên ngoài đi vào mang theo chiếc váy lễ phục nhỏ nhắn, rất vừa vặn với Tiểu Mặc.

"Mặc xong rồi!" Tần Tiểu Mặc từ trong phòng tắm nhảy ra, ôm chị Diệp thơm ngào ngạt vào trong ngực.

"Rất vừa người!" Tần Tiểu Mặc ngẩng đầu lên cười nói.

"Buổi sáng chị đi mua cho em, thích không?" Diệp Tử ôm lấy Tần Tiểu Mặc, sờ sờ mái tóc ướt sũng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

"Thích..." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm nói.

"Làm sao chị biết size của em..."

"Lần trước tại Anh không phải cùng em đi mua một cái váy sao, không có quên size. Chị ước thử đáng váy cảm thấy sẽ rất hợp với em."

"Lúc đi dạo phố vừa vặn nhìn thấy, chị nghĩ em mặc vào sẽ đẹp nên mua." Diệp Tử lại bổ sung một câu, Tần Tiểu Mặc khi nghe vậy làm sao cũng đều cảm thấy chị Diệp đang che giấu cái gì đó.

Ôi trời, không phải là cô ý chạy tới chọn mua váy cho mình sao, còn giả bộ che giấu, Tần Tiểu Mặc vui vẻ nghĩ.

"Đứng dậy nào, chuẩn bị ra ngoài." Diệp Tử nâng dậy Tần Tiểu Mặc, nói.

"Huh? Sớm như vậy?"

"Tân trang lại cho em, sau đó đi ăn." Diệp Tử giúp Tiểu Mặc sửa lại tóc, sau đó lôi kéo cô ra cửa. Vừa rồi Diệp Tử gọi điện thoại kêu tài xế lại đây chờ, bây giờ xe đã đến rồi.

"Chị không thay quần áo sao?" Tần Tiểu Mặc nhìn chị Diệp ăn mặc bình thường. Chị Diệp đúng là đáng người tốt lắm, mặc đồ bình thường cũng có khí chất như vậy.

"Không có đem theo qua đây, ra ngoài mua thôi." Trong nhà Diệp Tử có một đồng váy dạ hội, tất cả đều là hàng thiết kế riêng, nhưng cô không thường mặc. Mấy cái váy dạ hội đó rất hoa lệ, rườm rà, Diệp Tử cảm thấy nó rất khoa trương nên ngại mặc ra ngoài. Trên thực tế, ở loại tiệc này phần lớn thiên kim phu nhân đều mặc như vậy, làm sao có thể gọi là khoa trương.

Tài xế chờ hai cô đến thương xá liền rời đi đặt chỗ nhà hàng. Diệp Tử và Tần Tiểu Mặc đều là người rõ ràng, thấy thích hợp liền mua, sẽ không mất thời gian lựa chọn nửa ngày. May mắn thẩm mỹ của hai người tương tự nhau, nhìn trúng cái nào cũng đều là cái đối phương thích.

Cuối cùng, Diệp Tử mua một bộ váy màu đen đơn giản, làn da trắng nõn của cô kết hợp với váy đen, không hiểu sao rất hài hoà, đôi giày cao gót đen càng làm Diệp Tử thêm vẻ phong tình vạn chủng.

"Cao như vậy còn mang giày cao gót." Tần Tiểu Mặc lẩm bẩm nói.

"Trường hợp này không có cách nào khác..." Diệp Tử thuận miệng đáp, sau đó nghiêng đầu qua giúp Tần Tiểu Mặc chọn giày.

"Hơn nữa đôi này cũng vừa thôi, không quá cao."

"Cái này coi được nè..." Diệp Tử đem một đôi giày cao gót đỏ tới trước mặt Tần Tiểu Mặc.

"Chị kêu em mang giày cao như vậy đi ra ngoài sao?! Gót giày thật cao a!" Tần Tiểu Mặc bị dọa đến lắc đầu liên tục.

"Em trắng." Làn da trắng mang màu đỏ rất nổi bật, Tiểu Mặc mang vào nhất định nhìn đẹp lắm, Diệp Tử rất muốn nhìn thấy bộ dáng mang giày cao gót của Tiểu Mặc.

Cứ như vậy, Diệp Tử mang theo ánh mắt kỳ vọng nhìn về phía Tần Tiểu Mặc, làm Tiểu Mặc không hiểu sao lại nhớ tới con sóc nhỏ trước kia mình từng nuôi.

"Được rồi, để em thử..." Tần Tiểu Mặc nhét bàn chân trắng nõn vào đôi giày đỏ.

"Thật đẹp..." Diệp Tử cảm thán nói, ánh mắt của mình quả nhiên không có sai, Tần Tiểu Mặc mang vào đôi giày này rất xinh đẹp.

"Tiểu thư, ánh mắt không tồi, đôi giày này đặc biệt thích hợp cô, chân cô trắng, mang giày đỏ rất xinh, cũng rất hợp với trang phục trên người." Người bán hàng thấy Tần Tiểu Mặc thử giày, vội vàng đi tới nói.

"Nhưng nó hơi cao quá..." Tần Tiểu Mặc không quen.

"Đây là mẫu mới ra năm nay, làm từ da bò, kiểu dáng đẹp, lượng tiêu thụ đặc biệt tốt, ở cửa hàng chúng tôi chỉ còn lại hai đôi." Người bán hàng cực lực chào hàng.

"Gói lại đi." Diệp Tử nói.

"Được, tôi lấy cho cô một đôi mới." Nhân viên bán hàng mặt mày hớn hở nói.

"Chờ một chút, đôi giày bao nhiêu tiền?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Giá gốc là 2.300, vừa vận hôm nay chúng tôi giảm 50%, giá sau khi giảm là 1.150." Người bán hàng nói.

"Cái gì! Mắc như vậy? Hơn nửa tháng lương ít ỏi của tôi, a...cô đừng vội gói lại, chúng tôi không mua." Tần Tiểu Mặc sợ tới mức vội vàng buông giấy ra, lôi Diệp Từ đi.

"Lấy đi." Diệp Từ nói với người bán hàng.

"Vâng, xong rồi, của cô đây, queo trái sẽ có một quầy thu ngân." Người bán hàng đưa hóa đơn cho Diệp Từ.

"Chị Diệp..." Tần Tiểu Mặc cau mày kêu Diệp Từ một tiếng.

"Sao vậy? Không có gì đâu, đi thôi." Diệp Từ lôi kéo Tần Tiểu Mặc bước đi.

"Mắc quá...mà em đâu có mang nó thường."

"Tiền nhiều lắm." Kiểm tiền nhiều lắm, xài không hết, cho nên em giúp chị xài đi. Chắc là ý tứ này, chị Diệp sao chị có thể đáng yêu vậy a... (Chết mất haha)

Tần Tiểu Mặc nhất thời bị Diệp Từ làm cho nghẹn nói không nên lời...Không phải công nuôi thụ sao, ít nhất trong tư tưởng truyền thống của Tần Tiểu Mặc hẳn nên là như vậy.

"Em vẫn là nên trả tiền lại." Tần Tiểu Mặc mím môi, đưa tay muốn cầm hoá đơn trong tay Diệp Từ.

"Em muốn để đi Tần tháng này ăn đưa nuôi sao?" Diệp Từ hung tợn nói.

"Không muốn..."

"Ừ."

Diệp Từ thực tiêu sái lấy ví tiền ra, đưa hoá đơn và thẻ tín dụng cho nhân viên thu ngân.

"Chào cô, mời cô kí vào."

Tần Tiểu Mặc ở một bên buồn bực mà nhìn, đột nhiên nghĩ thông suốt. Dù sao cũng như chị ấy nói, kiểm tiền nhiều như vậy cũng xài không hết đi.

Kế tiếp, Diệp Từ lôi kéo Tần Tiểu Mặc đi mua một ít trang sức, nhưng lúc đi làm tóc vô luận thế nào Tần Tiểu Mặc cũng không muốn hoà hiệp.

Làm đơn giản là được rồi, cô không muốn đem tóc làm rối loạn, hơn nữa, ngày mai cô còn phải đi làm.

"Không muốn làm thì không làm, đi ăn thôi." Diệp Từ cũng không ép Tần Tiểu Mặc, chỉ dịu dàng kéo tay cô đi ra cửa, vừa rồi thừa dịp Tần Tiểu Mặc mua đồ, cô đã gọi điện kêu tài xế đến đón.

"Thật đói." Tần Tiểu Mặc xoa xoa cái bụng nhỏ của mình, hôm nay làm việc nhiều, lại còn chưa ăn gì, nên bụng cô đã bắt đầu sôi sục kêu đói.

"Chị biết, đã kêu bọn họ bắt đầu nấu rồi, chút nữa đến có thể ăn liền." Diệp Từ hé miệng cười cười, vừa rồi lúc mua giày, cô đã nghe được tiếng kêu từ bụng Tần Tiểu Mặc, nhìn biểu tình cô ấy còn có vẻ không kiên nhẫn, nên cô biết cô ấy đói bụng rồi. Diệp Từ cứ nhẹ nhàng như vậy làm Tần Tiểu Mặc yêu đến chết, nhất là lúc này, lời nói của cô quả thực chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

"Tốt tốt tốt, đi nhanh thôi!" Mắt Tần Tiểu Mặc loé sáng, nhưng cô đã muốn đói bụng đến không đi nổi, vì thế khi tài xế nhìn thấy hai người, tình cảnh chính là như vậy: Diệp Từ đi phía trước, Tần Tiểu Mặc theo phía sau, Diệp Từ nắm tay Tần Tiểu Mặc ra sức mà lôi kéo, Tiểu Mặc không cần tốn quá nhiều khí lực, thật sự thoải mái a...

"Chị Diệp... Ăn cái gì vậy?" Hiện tại trong đầu Tần Tiểu Mặc chỉ nghĩ đến chữ ăn.

"Hình như là món Quảng Đông, thích không?" Diệp Từ nhú nhú mày, kỳ thật cô cũng không rõ lắm, tài xế mới vừa gọi nói cho cô biết thôi.

"Ừ, ăn cũng ngon..."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

"Ah... Em thích nhất là ăn cần tây xào tỏi và hạt điều..." Tần Tiểu Mặc miệng thì nói mình thích ăn, nhưng đưa cứ gấp vào chén chị Diệp.

"Thích thì ăn nhiều một chút, cứ gấp vào chén chị làm gì..." Diệp Tử nhìn thức ăn trong chén của mình, tỏi, cần tây và hạt điều phối hợp vô cùng hài hoà. Có thể nói đây là món đại biểu cho ẩm thực Quảng Đông, gần như đi nhà hàng nào cũng có món này.

"Chị ăn thử đi."

"Ăn ngon lắm."

"Đúng không, còn có cái này... Cũng rất ngon." Tần Tiểu Mặc tiếp tục chăm chỉ gấp vào chén Diệp Tử, không quên gấp thức ăn nhét vào miệng mình, cô thật sự rất đói bụng..

"Ừ." Diệp Tử không có tiếp tục từ chối, nhưng chén đã muốn đầy rồi không nhận được nữa, cho nên cô liền trực tiếp ăn miếng sườn chua ngọt từ đĩa Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc mở to mắt nhìn, vô cùng tự nhiên quay đĩa về miệng mình, sau đó cười duyên rữ với Diệp Tử.

Diệp Tử đột nhiên nhận thức được, máu nóng liền xông lên mặt, hai má và bên tai đều đỏ hồng, Tần Tiểu Mặc thật sự là... làm cho cô có chút chịu không được...(haha nữ vương thẹn thùng)

"Mau, mau lên ăn xong...rời đi." Diệp Tử cảm thấy hình như đây là lần đầu tiên mình nói lắp.

"Ừ." Tần Tiểu Mặc gật đầu. Sau đó lại quan sát thần tình đỏ bừng của Diệp Tử, rồi mới bắt đầu khoan khoái thưởng thức đồ ăn thơm nức trên bàn.

Cơm nước xong đã là gần 6:30 tối, tài xế chở Diệp Tử và Tần Tiểu Mặc đến nơi liền bị Diệp Tử đuổi về. Làm tài xế thật sự không dễ dàng..

"Chị Diệp, hay là... Em đi về nha..." Tần Tiểu Mặc nhìn cảnh tượng hoa lệ trước mắt, có hơi bối ngỡ.

"Không có gì đâu mà." Diệp Tử cười cười, lôi kéo Tần Tiểu Mặc đi vào trong

Trước cửa hội trường lui tới đều là xe sang trọng, cho dù có xe Tần Tiểu Mặc không nhận ra là loại xe gì, nhưng cũng biết là rất xa hoa. Trước cửa còn có một dàn trai đẹp, mỗi chiếc xe đến sẽ có một người mỉm cười tiến lên giúp mở cửa xe. Cũng có không ít nữ tiếp tân, mỗi người đều cao ráo xinh xắn. Đây là lần đầu Tần Tiểu Mặc thấy cảnh tượng này, ngoài cửa đã như vậy, không biết bên trong cửa còn như thế nào? Chắc hẳn rất nhiều ánh đèn vàng xanh rực rỡ?! Tần Tiểu Mặc càng nảy sinh ý định muốn rút lui.

"Chị Diệp... Em..."

"Không sao đâu, đi theo chị là được." Diệp Tử nắm tay kéo Tần Tiểu Mặc đi.

"Ừm." Tần Tiểu Mặc lại một lần nữa sa vào sự ôn nhu của Diệp Tử, thật sự là không có tiền đồ mà! Không có tiền đồ... Cô hung hăng trách chính mình.

"Chào cô, mời cô cho xem thư mời?" Nữ tiếp viên mỉm cười, ngọt ngào nói.

Cũng không tính là rất xinh đẹp, không có xinh như chị Diệp nhà mình, Tần Tiểu Mặc trong lòng âm thầm đánh giá.

"Tốt, cảm ơn cô, mời cô vào." Nữ lễ tân đưa lại thư mời cho Diệp Tử.

"Ừ." Diệp Tử nắm tay Tần Tiểu Mặc đi vào hội trường.

Hội trường cũng không có đến mức khủng bố như Tần Tiểu Mặc nghĩ, không quá nhiều đèn rực rỡ, nhưng bố trí rất sang trọng, âm áp, đèn vàng, cocktail, nhạc phát là hoà tấu.

Diệp Tử vừa đi vào hội trường, Tần Tiểu Mặc liền phát hiện bốn phía đều có ánh mắt loé sáng của mấy sinh vật giống đực bắt đầu vây quanh lại. =_!=

"Thì ra không phải ai thành công giàu có cũng đều là anh đẹp trai." Tần Tiểu Mặc lẩm bẩm.

Diệp Tử nghe Tần Tiểu Mặc thì thầm nói liền nở nụ cười, khoe miệng lộ ra lúm đồng tiền, làm Tần Tiểu Mặc càng cảm nhận nhiều hơn sức nóng từ mấy ánh mắt xung quanh.

"Sao em lại cảm thấy ai kinh doanh thành công cũng đều là anh đẹp trai?" Diệp Tử hỏi lại.

"Tiểu thuyết, kịch truyền hình còn điện ảnh nữa cái nào cũng nói như vậy. Có điều...sao ở đây xấu quá vậy...Trời, còn có ông bác hơn 40 tuổi nữa..." Tần Tiểu Mặc mở to mắt nói.

Diệp Tử nhìn đến vị bác mà Tần Tiểu Mặc nói, hẳn đang hướng các cô đi tới, vội vàng nói thầm bên tai kêu cô đừng nói lớn tiếng như vậy. Chị Diệp thì thầm làm Tần Tiểu Mặc thần hồn điên đảo, làm gì còn có tâm tư đi quan sát người khác.

"Diệp tiểu thư, tới thật sớm." Ông bác mỉm cười nói.

"Đúng vậy, mọi người khó được tụ họp, đương nhiên tôi nên đến đúng giờ." Diệp Từ lộ ra tươi cười xã giao.

"Đúng đúng."

"Vài ngày không thấy Diệp tiểu thư lại đẹp ra không ít, ha ha."

"Vương tiên sinh cũng nhìn trẻ lại không ít, sự nghiệp gia đình đều thành công tốt đẹp, lúc nào đó mời chúng tôi uống một chén đi." Diệp Từ nói.

"Đây chính là cô nói đó, ngày mai có thể đi không, cùng nhau uống một chén?" Ông bác tươi cười trông rất YD (YD = suy nghĩ bất chính), Tần Tiểu Mặc nhủ mảy, nhẹ nhàng kéo kéo Diệp Từ. Cô đâu biết rằng, loại xã giao này với Diệp Từ chỉ là chuyện nhỏ.

"Tham gia buổi này xong, tôi liền bay về Anh, không bỏ công ty được, lần sau đi, lần sau Vương tiên sinh đến Anh, tôi mời ông đi ăn, đừng nói uống một chén, uống một đêm tôi cũng tiếp." Diệp Từ nói ra, tuy ngoài cười nhưng trong không cười.

"Được, được. Ha ha ha ha..."

"Diệp tổng! Không thể tưởng được hôm nay cô cũng tới... Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn..." Tần Tiểu Mặc đảo ánh mắt qua, phía đông nam hướng ba mươi độ, có một anh trai hơn 28 tuổi diện mạo đáng khinh, đang đi tới các cô, cô nên cảnh giác!

"Lâm tổng, anh tổ chức tụ hội tôi làm sao dám không đến, cũng phải nể mặt anh chứ..."

"Ha ha, thật vinh hạnh. Thế nào? Nhìn cũng không tệ chứ?" Anh trai đáng khinh cười nói.

"So với mấy năm trước khác xa, rất có ý tưởng." Diệp Từ đáp lại.

"Chút nữa còn có tiết mục. Ha ha, mọi người cứ chơi vui vẻ... Tôi có đủ rượu, đói bụng cũng có đầu bếp, phân phó một tiếng là được."

"Được, làm phiền Lâm tổng rồi."

"Làm gì có."

Cứ như vậy, mấy gã đàn ông đến đây, đều bị Diệp Từ nói khéo, dần dần người tìm đến Diệp Từ cũng ít đi rất nhiều, kỳ thực tính cách làm việc lạnh lùng của Diệp Từ sớm nổi danh trong giới, vậy mà mỗi lần cô xuất hiện vẫn luôn có nhiều ong bướm bao quanh.

"Chị Diệp, thật nhiều người tìm chị nha..." Tần Tiểu Mặc ủy khuất mà biểu đạt bất mãn của mình, chị Diệp còn chưa có thời gian nói chuyện với mình.

"Ừ, rất nhanh sẽ không có nữa." Dựa theo kinh nghiệm bình thường, sau nửa tiếng nữa cơ bản sẽ không còn ai tìm cô, ngoại trừ mấy người cùng hợp tác.

"Chúng ta đi uống rượu đi!" Tần Tiểu Mặc nhìn xung quanh đủ loại cocktail đầy màu sắc, không hiểu sao trở nên hưng phấn, cô còn chưa uống qua cocktail. Được rồi, cô thừa nhận, ngay cả rượu trắng cô cũng chưa uống qua.

"Không được, Cocktail có tác dụng rất chậm." Diệp Từ nhíu mày, không chịu để cho Tần Tiểu Mặc uống.

"Một chút thôi..."

"Không."

"Một chút..." Tần Tiểu Mặc ủy khuất lắc lắc cánh tay Diệp Từ.

"Không."

Cuối cùng... Diệp Từ vẫn là nhìn không được khả năng mè nheo của Tần Tiểu Mặc, đồng ý cho cô uống một ly.

"Chỉ một ly thôi đó." Diệp Từ trừng mắt nói.

"Ừ, chỉ một ly." Tần Tiểu Mặc cắn cắn môi, ngốc nghếch đảm bảo.

"Nên uống màu nào a... Vàng? hồng? Hay là xanh?" Tần Tiểu Mặc cứ chọn lựa, không biết nên uống cái gì thì ngon.

Tần Tiểu Mặc chỉ chỉ ngón tay dùng phương pháp như khi chọn đại đáp án lúc đi thi.

"Uống cái này đi. Tác dụng chậm cũng nhẹ hơn một chút." Diệp Từ chọn một ly xinh đẹp nhất, đưa cho Tần Tiểu Mặc. Nguyên liệu gồm liqueur lựu, bạc hà, mật ong, Brandy mùi anh đào. Là một loại rượu ngọt, thích hợp uống sau khi ăn.

"Thật đẹp..." Tần Tiểu Mặc thật cẩn thận tiếp nhận ly rượu từ tay Diệp Từ. Khăn cấp đem ly rượu để sát bên miệng.

"Một hơi uống xuống, không cần nhấp từ từ, uống vậy tác dụng rất chậm." Diệp Tử đề nghị.

"Tiếc quá à, nhìn đẹp vậy." Tần Tiểu Mặc có chút phiền muộn mà nói.

Diệp Tử cười cười, cô bé này có đôi khi rất ngây ngốc.

"Được rồi, em nghe lời chị..." Vợ là trên hết, lời vợ nói lúc nào cũng đúng..nên nghe lời vợ... Tần Tiểu Mặc một hơi uống rượu vào trong bụng.

"Khụ... Khụ khụ khụ khụ khụ khụ..." Rượu này nóng vậy! Tần Tiểu Mặc bị sặc đến cong thắt lưng, che miệng. Ho vài cái, vùi đầu vào ngực Diệp Tử, Diệp Tử vội vàng dùng một tay ôm Tần Tiểu Mặc, một tay vỗ lên lưng cô. (Aaa, Tiểu Mặc thừa cơ ăn đậu hũ của Diệp Tử kia pakon)

"Em uống nhanh vậy." Diệp Tử đau lòng nói.

"Ừm... Khụ khụ." Tần Tiểu Mặc muốn nói, nhưng lại nói không ra tiếng.

"Từ từ rồi nói, uống miếng nước." Diệp Tử thuận tay cầm một ly nước, đưa đến bên miệng Tần Tiểu Mặc. Tần Tiểu Mặc vội vàng uống ngay, mới uống xong một hơi cô lại bắt đầu ho. Vừa ho vừa xoa tay.

Diệp Tử nhú mày, đưa mũi ngửi. Không xong rồi, là Brandy...không phải nước lọc.

Bởi vì chuyện này, mà rất nhiều ánh mắt đều nhìn sang đây, rất nhanh có một thanh niên tài giỏi cầm ly nước lọc đem tới. Diệp Tử lúc này đâu kịp nghĩ gì khác, nâng Tần Tiểu Mặc dậy để cô uống nước. Uống xong một ly nước Tần Tiểu Mặc mới cảm thấy cái nóng trong cổ họng giảm đi rất nhiều.

"Thật là khó chịu..." Tần Tiểu Mặc bị sặc đến muốn chảy nước mắt, đáng thương nhìn Diệp Tử.

"Đã kêu em đừng uống ngay mà." Diệp Tử rút khăn tay lau nước mắt cho Tiểu Mặc, hai người quán quýt một hồi mới nhớ tới anh đẹp trai vừa mang nước đến.

"Cảm ơn." Diệp Tử gật đầu với hắn, tỏ vẻ cảm tạ.

"Cảm ơn..." Tần Tiểu Mặc cũng nói theo.

"Không có việc gì là tốt rồi." Anh đẹp trai đúng là anh đẹp trai, cười rộ lên cũng đẹp, không có giống mấy người lúc nãy...nhất là không giống với gã đáng khinh kia.. Tần Tiểu Mặc cảm khái nghĩ.

"Cô là Diệp tổng của Viễn Duy phải không? Nhưng chưa nghe nói qua Diệp tổng có một em gái đáng yêu như vậy." Anh đẹp trai cười nói.

"Bạn bè thôi." Diệp Tử hiển nhiên không muốn nhiều lời.

"Chào em gái, đây là danh thiếp của anh. Anh họ Đồng, Đồng Hoa." Một cách bất ngờ, anh đẹp trai tự nhiên đưa danh thiếp cho Tần Tiểu Mặc, còn cười cười với cô.

"A... Công ty trách nhiệm hữu hạn...tổng giám đốc tài chính...thật lợi hại." Tần Tiểu Mặc nhìn nhìn danh thiếp, nói ra.

Kỳ thật trong lòng cô đang nghĩ là... không có lợi hại bằng chị Diệp...

Diệp Tử nghe Tiểu Mặc nói xong, nhú nhú mày, bất động thanh sắc kéo Tần Tiểu Mặc qua sát bên cạnh mình. (Nghĩ ngờ có ng ăn giấm)

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

"A Hoa! Bên này!"

Nghe được tiếng Tiêu Nhuận, ba người gồm cả Đồng Hoa đều đồng loạt xoay qua.

"Anh, sao anh cũng tới đây, không phải không đến sao?" Tần Tiểu Mặc kinh ngạc hỏi.

"A Hoa kêu anh đi chung với hắn, mọi người như thế nào... biết nhau vậy?" Tiêu Nhuận có chút không hiểu tình hình, làm sao ba người lại đứng cùng nhau.

"A, vừa rồi cô bé này bị sặc, ta mang nước đến giúp." Đồng Hoa giải thích.

"Ha ha, cậu lại làm người tốt." Hiển nhiên, Tiêu Nhuận và Đồng Hoa rất quen thuộc, vừa thấy mặt liền kề vai sát cánh.

"Đến đây, giới thiệu một chút đi." Đồng Hoa vỗ vỗ Tiêu Nhuận, nói.

"Ừ, A Hoa, đây là em gái tôi. Trước cậu không phải vẫn luôn nói muốn tôi dẫn cậu đi gặp sao, lần này thấy được rồi. Ha ha ha ha..." Tiêu Nhuận kéo Tần Tiểu Mặc đến bên cạnh mình, nói.

"Thế nào, có phải hay không thực đáng yêu." Tiêu Nhuận rất có điểm mề khen mề dài đuôi, nhưng dù sao đây cũng là em gái của hắn, nói thực thì Tiểu Mặc cũng đâu có tệ, hoàn toàn xứng đôi.

"Ừ, đáng yêu, ha ha ha..." Đồng Hoa vươn tay muốn xoa đầu Tần Tiểu Mặc, Tần Tiểu Mặc theo bản năng vọt trốn đến phía sau Diệp Từ.

"Wow, thân thủ thật nhanh." Đồng Hoa có hơi xấu hổ, nhưng lập tức liền tìm cho mình một cái bậc thang.

"Tôi là cảnh sát." Tần Tiểu Mặc kiêu ngạo nói ra, cánh tay nhỏ bé thuận thế ôm tay Diệp Từ. Nãy giờ Diệp Từ vẫn luôn cau mày, không biết vì sao nhưng cô không quá thích cái tên Đồng Hoa này.

"Diệp tổng, Tiểu Mặc đã làm phiền cô rồi." Tiêu Nhuận cười rụt rè với Diệp Từ, Đồng Hoa thì nháy mắt với Tần Tiểu Mặc, sau lại rõ ràng lôi kéo Tần Tiểu Mặc đi ra hoa viên.

"A..." Diệp Từ vội vàng muốn ngăn lại bọn họ nhưng bị Tiêu Nhuận ngăn cản.

"Không có gì đâu, cứ để bọn họ đi chơi đi, A Hoa sẽ không làm gì bậy bạ đâu, ha ha, tên đó hình như có ý với Tiểu Mặc nhà chúng ta..." Tiêu Nhuận sờ sờ cái mũi, cười nói.

Thật ra bản thân hắn có ý với Diệp Từ thì có, đương nhiên, cũng không ngoại trừ Đồng Hoa thật sự có ý với em gái của hắn, ít nhất hắn nhìn thấy tư thế vừa rồi của Diệp Từ chính là muốn đuổi theo Tiểu Mặc.

Diệp Từ nhú mày, không nói gì thêm, nhưng ánh mắt lại nhìn sang phía Tần Tiểu Mặc ở bên kia.

Bên Tần Tiểu Mặc tình huống cũng không tốt hơn chút nào.

"Anh, anh kéo tôi làm gì... Tôi muốn đi theo chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc bất mãn nói với Đồng Hoa.

"Aizz, em không phát hiện anh của em có ý với Diệp tổng sao, em ở đó làm bóng đèn làm gì. Hơn nữa, anh dẫn em đi chơi cũng có khác gì đâu." Đồng Hoa cư nhiên trêu đùa Tần Tiểu Mặc.

"Hừ." Tần Tiểu Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới hắn, người này thật sự là xen vào việc của người khác nha.

"Ha ha ha, đi. Anh dẫn em đi ăn." Đồng Hoa quả thực xem Tần Tiểu Mặc là trẻ con mà dụ dỗ, càng làm cho Tần Tiểu Mặc bốc hỏa hơn. Vợ cô muốn sắp thành chị dâu rồi, cô làm sao còn tâm tình ăn uống gì nữa.

Nghĩ đến đây, Tần Tiểu Mặc một trận buồn phiền, xoay người đi trở về.

"Aizz, em..." Đồng Hoa đuổi theo phía sau, nhưng không theo kịp đôi chân nhanh nhạy của Tần Tiểu Mặc, cô lập tức trở về bên cạnh Diệp Từ, ôm tay Diệp Từ không chịu buông, giống như một con gấu koala. (Ai muốn biết thì hãy hỏi gg sama nhoe:b)

Mà Diệp Từ hình như cũng thực hưởng thụ, biểu tình nhu hoà hơn rất nhiều. Đồng Hoa nhún vai với Tiêu Nhuận, tỏ vẻ hắn cũng bất lực.

"Anh, hai người các anh đi tìm mấy anh trai khác chơi đi. Em với chị Diệp đi qua bên kia nhìn xem." Tần Tiểu Mặc ôm tay Diệp Từ nói với Tiêu Nhuận.

"Cùng nhau thôi, đều là người quen mà." Đồng Hoa mặt dày, cười hi hi nói.

Ta khinh, ai với người là người quen. Bây giờ Tần Tiểu Mặc có thể xác định rõ mình không thích cái tên này. Hắn hao tâm tổn trí ba bốn lần muốn chia rẽ mình với chị Diệp rốt cuộc là có ý đồ gì!!

Nếu Đồng Hoa biết ý nghĩ trong đầu Tần Tiểu Mặc sợ là học máu chết mất thôi, hắn làm sao biết được Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Từ có JQ mà chia cách. (JQ = gian tình)

Tần Tiểu Mặc và Diệp Từ không biết lấy lý do gì để cự tuyệt, vì thật ra lời hắn nói cũng không có gì sai. Cho nên hai người cũng chỉ đành buông tha thế giới riêng của mình, theo chân hai chàng trai bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Tiểu nha đầu, em làm cảnh sát sao, ngồi phòng hồ sơ à?" Đồng Hoa hỏi Tần Tiểu Mặc.

"Tôi là hình cảnh, tập kích bọn buôn ma túy..." Tần Tiểu Mặc bất mãn phản bác.

Bộ dáng cao ngạo này làm Diệp Từ hé miệng cười cười.

"Hà?"

"Con bé quả thực rất hồ nháo. Làm cho lão gia tử tức giận muốn chết, tôi phải dỗ thật lâu mới êm xuôi." Tiêu Nhuận nhún mày, than thở.

"Anh~ anh là tốt nhất rồi. Gia gia hiện tại không có việc gì đi?"

"Không có việc gì, chỉ là ngẫu nhiên có thể nhắc tới, lo lắng cho em."

"Haizz, tháng sau em nghỉ vài ngày sẽ trở qua thăm ông, anh nói gia gia không cần lo cho em, chăm sóc ông cho tốt, gia gia lớn tuổi rồi." Tần Tiểu Mặc dằn dò.

"Vâng thưa đại tiểu thư." Tiêu Nhuận đáp ứng.

"Tình cảm anh em hai người thật tốt nha, A Nhuận thường xuyên nhắc tới em trước mặt anh." Đồng Hoa cười nói.

"Đương nhiên, mẹ của tôi chỉ sinh hai anh em chúng tôi mà." Tần Tiểu Mặc tức giận mà nói.

Trò chuyện cũng qua hơn một tiếng, ngoại trừ nói chuyện tào lao bên ngoài, Tiêu Nhuận và Diệp Tử thuận tiện cũng nói chút chuyện hợp tác. Loại tụ hội như này ngoài việc vun đắp tình cảm đồng thời cũng xúc tiến cho các công ty hợp tác với nhau.

"Chị Diệp, đầu em hơi choáng váng..." Nói xong Tần Tiểu Mặc liền lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống sàn nhà. Diệp Tử thấy cô không ổn, vội vàng đỡ lấy cô, sau đó để cô tựa vào trên người mình.

"Chị đã nói rượu này hơi nặng tác dụng chậm, vậy mà em còn đòi uống cho được." Diệp Tử oán trách Tần Tiểu Mặc một câu.

"Lầu hai hình như có canh giải rượu, Tiêu tổng, phiền anh đi một chuyến." Diệp Tử ngẩng đầu lên, khẽ cười với Tiêu Nhuận một chút, nói.

Hai anh em đều không có bất luận sức chống cự nào với Diệp Tử, Tiêu Nhuận cũng bị Diệp Tử tươi cười mê hoặc thất điên bát đảo, vội vàng đi lên lầu. Ngược lại Đồng Hoa đứng một bên, ánh mắt khẽ động, không biết nghĩ ra cái gì.

"Nóng." Tần Tiểu Mặc miệng nói xong nóng, lại nhắm thẳng ngực Diệp Tử chui vào. Rõ ràng là ăn đậu hũ, đây là nơi công cộng em gái nhỏ à...

"Vậy làm sao bây giờ, uống chút nước đá đi. Anh của em đi lấy canh giải rượu rồi." Diệp Tử giúp Tần Tiểu Mặc xoa xoa mồ hôi trên trán.

"Choáng váng đầu." Tần Tiểu Mặc ngẩng đầu ủy khuất nói, không biết là giả hay là thật.

Diệp Tử vẫy vẫy tay gọi phục vụ đằng xa lấy một ly nước đá đem đến, từng chút một đút vào miệng Tiểu Mặc.

Đồng Hoa đứng một bên buồn bực, hai người bọn họ coi hần như người vô hình... Mà hai đương sự cũng không biết là hành vi của các cô ở trong mắt người bên cạnh JQ đến cỡ nào...

Thẳng đến khi Tần Tiểu Mặc uống xong nước đá, Tiêu Nhuận mới thật cẩn thận bụng canh giải rượu đi tới, hần không có nhìn đến màn vừa rồi, nếu không Tần Tiểu Mặc thế nào cũng bị bại lộ.

"Đờ hơn chút nào không?" Lát sau khi uống xong canh giải rượu, Diệp Tử cúi đầu sát vào Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Đờ hơn rồi." Mặt Tần Tiểu Mặc đỏ hồng, không biết là bởi vì rượu hay bởi vì Diệp Tử.

Trách không được người xưa có nói: Mầu Đơn hoa hạ tử. Tổ Quý đã phong lưu. (Chết dưới tay ng đẹp thành quý cũng phong lưu. Mất mặt vs thành ngữ, tục ngữ TQ. Ta ngu a)

"Cho dù có thành không khí ta cũng chịu." Tần Tiểu Mặc nghĩ như vậy. (Mê gái dễ sợ haha giống ta)

"Đứng lên được không?"

"Ừ." Tần Tiểu Mặc hơi nhăn nhó vịn tay Diệp Tử đứng lên, chị Diệp ôm thật ấm áp, cô không muốn đứng lên chút nào. Tiêu Nhuận trở mình xem thường một cái, em gái nhà hần đột nhiên giả vờ mong manh thật đúng là làm cho hần nhìn không có quen, làm cảnh sát thể lực cũng không kém lắm, làm sao có thể không đứng dậy được, kêu cô nhảy múa khiêu vũ một đoạn cô còn có thể, vậy vì cái gì giờ lại giả vờ nhu nhược đây?! Đừng nói là giả vờ cho Đồng Hoa coi đi. Lúc này Tiêu Nhuận quyết định hợp tác em gái cùng Đồng Hoa. Hai cô nếu có thể đều kết hôn vậy không thể nào tốt hơn được nữa.

"Các vị khách, mời nhìn qua bên này, bên này..." giọng nam nhân đáng khinh thông qua micro truyền đến tai mọi người, hội trường rất nhanh liền yên tĩnh lại.

"Đầu tiên, tôi rất cảm ơn mọi người có thể tham dự buổi tiệc đêm nay, mục đích chúng ta tụ hội chắc mọi người cũng hiểu rõ, cùng ngành sản xuất với nhau, nhằm trao đổi tình cảm, nói chuyện công việc hợp tác đúng không. Để cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, năm nay tôi còn tổ chức trao giải thưởng, đương nhiên cũng không phải cái gì quá lớn, chỉ là một chút quà nhỏ nhoi, hy vọng mọi người có thể thích. Ha ha, phần thưởng của chúng ta chia làm ba giải nhất nhì ba, ít nhất còn có giải an ủi, anh có tôi cũng có mọi người đều có. Bây giờ mời mọi người lấy thư mời ra, mỗi thư mời đều có một con số.

Chúng tôi may mắn mời được thị trưởng Vương bỏ chút thời gian đến tham gia, mời thị trưởng Vương đến mở giải thưởng. Mọi người cho tràng pháo tay nào!"

Nam nhân đáng khinh vỗ tay đầu tiên, một nữ tiếp tân đưa thị trưởng lên sân khấu, một cô khác thì bụng hộp số đứng ở một bên.

"Hôm nay thật cao hứng khi có thể tham gia buổi tụ hội này..." Thị trưởng một phen mở màn xong, bắt đầu bốc số, đầu tiên là mở giải ba.

"Được, chúng ta đã có kết quả giải ba, số 1, số 8, số 18." Nam nhân đáng khinh nói.

Diệp Tử không có hứng thú với thể loại này, nhưng Tần Tiểu Mặc thì có, cô cầm thư mời của Diệp Tử nhìn qua.

"Số 2, số chị là số 2." Tần Tiểu Mặc kéo kéo Diệp Tử, nói.

Ngay lúc Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Tử nói chuyện, giải thưởng rất nhanh liền công bố được một nửa. Giải ba là một cái điện thoại di động. Giải nhì là một notebook, kế tiếp là giải nhất.

"Mọi người có muốn biết phần thưởng giải nhất là cái gì không?... Thị trưởng Vương mời ngài đến đây." Nam nhân đáng khinh tỏ vẻ bí mật, tất cả mọi người bị hấn làm cho tò mò đến khó chịu, rốt cuộc phần thưởng là gì.

"Thời khắc kích động lòng người cũng tới rồi...giải nhất...đoạt huy chương là...số 2!"

"Cho mời số 2 lên khán đài."

Tần Tiểu Mặc miệng mở thành hình chữ O, là thật sao, vận khí thật quá tốt đi, vậy mà lại trúng! Tần Tiểu Mặc hưng phấn kéo Diệp Tử đứng lên, sau đó đẩy Diệp Tử đi lên đài.

Lúc nam nhân đáng khinh nhìn thấy Diệp Tử và Tiêu Nhuận đồng thời đi lên, hấn sững sờ một chút. Xảy ra vấn đề gì... Dưới khán đài mọi người cũng bắt đầu xôn xao.

"Không phải nói chỉ có một giải nhất sao? Làm sao mà cả Diệp tổng và Tiêu tổng đều lên vậy."

"Đúng vậy, là chuyện gì xảy ra nhỉ?"

"Này... Diệp tổng Tiêu tổng, hai người các anh..." nam nhân đáng khinh có chút xấu hổ đi lên trước, nhận lấy thư mời của Diệp Tử và Tiêu Nhuận, nhìn đến trên mặt thư đều in số 2 giống nhau, hấn không biết phải làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"A! Lâm tổng, giải thưởng là gì? Làm sao chia hai đây!" Dưới đài có người nêu ý kiến.

"Cái này là một đôi nhẫn kim cương." Nam nhân đáng khinh mở thưởng ra, là một đôi nhẫn kim cương.

"Nhẫn tình nhân?"

"Ừ, là nhẫn tình nhân. Ừm, đính hôn." Nam nhân đáng khinh gật gật đầu, đột nhiên ánh mắt sáng rực.

"Nếu không thì Diệp tổng Tiêu tổng các người mỗi người một cái không phải tốt sao, dù sao nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, cũng không có gì sai." Đề nghị của hấn làm Tần Tiểu Mặc tức chết. Nhưng toàn bộ chỉ có mình cô tức giận, còn lại ai cũng vui vẻ, bắt đầu ồn ào. Hai người này thực thích hợp, đều là tổng giám đốc của tập đoàn, trai tài gái sắc, còn nghe nói trong nhà có quen biết, hoàn toàn phù hợp điều kiện gia thế để kết đôi với nhau. Với cả, nhìn lại Tiêu Nhuận thật rõ ràng có ý với Diệp Tử, mặt hấn đỏ hết cả lên.

"Như vậy tốt rồi! Mỗi người một cái đi!"

"Đúng đúng, như vậy tốt lắm."

"Hôn một cái! Hôn một cái!" Thậm chí có người trực tiếp bắt đầu rống to. Tần Tiểu Mặc dưới đài thiếu chút nữa rơi nước mắt. Chị Diệp là của cô nha! Các cô vừa mới có chút tiến triển... đám người này rốt cuộc kêu gào cái gì chứ...

"Đôi nhẫn này, là mẫu mới nhất năm nay của tập đoàn Viễn Duy chúng tôi phải không?" Diệp Tử cười đi lên phía trước, đem nhẫn kim cương cầm lên nhìn nhìn, hỏi.

"A, là mẫu đặc biệt của Viễn Duy." Nam nhân đáng khinh đáp.

"Mọi người yên lặng một chút, tin tưởng mọi người cũng biết, hiện tại Viễn Duy cùng Lạc Mạn đang hợp tác, trùng hợp cũng là nhân định hôn, Tiêu tổng là đối tác của chúng tôi, cũng là khách quý... Bên chúng tôi còn có hàng mẫu, vậy đôi nhân này cứ tặng cho Tiêu tổng đi, chúc Tiêu tổng sớm ngày tìm được người duy nhất của riêng mình, sau đó đồng hội đồng thuyền, ân ái yêu thương." Diệp Từ mỉm cười nói xong ý tứ của mình.

"Nếu Diệp tổng đã mở lời như vậy, chúng ta đây cũng chúc Tiêu tổng sớm ngày ra mắt Tiêu phu nhân, cũng không uổng phí tâm ý của Diệp tổng, ha ha..." Nam nhân đáng khinh thấy Diệp Từ cho bọn hắn một lối thoát, vội vàng đi tới giảng hoà.

"Nếu như vậy, tôi cũng không khách khí mà tiếp nhận, cảm ơn Diệp tổng và Lâm tổng." Tiêu Nhuận lập tức điều chỉnh tốt vẻ mặt của mình, tự nhiên hào phóng mà nhận nhận.

Dưới đài Tần Tiểu Mặc thờ dài một hồi, vốn là tất cả mọi người cho rằng chuyện này đã xong rồi, vậy mà vẫn có người cố tình thích ồn ào, không phát sinh chuyện gì hình như bọn họ cảm thấy chịu không nổi.

"Ai! Chớ đi chớ đi, như thế nào cũng sắp chia tay phải ôm nhau cảm ơn chứ."

"Đúng vậy, ôm nhau đi."

"Ôm nhau! Ôm nhau! Ôm nhau!" Dưới đài không chỉ có hô to, cư nhiên còn hô theo tiết tấu, Tần Tiểu Mặc tức giận đến thiếu chút nữa hít thở không thông.

"Đừng, không được nha!" Tần Tiểu Mặc gào thét nhưng dưới tình hình ồn ào này, thậm chí không ai nghe được có ý kiến phản đối.

Dưới đài hưởng ứng lớn như vậy, làm Diệp Từ cùng Tiêu Nhuận nhất thời cũng xấu hổ, dù sao cũng chỉ là một cái ôm, không có gì, ôm liền ôm đi, có lẽ Diệp Từ cũng sẽ không quá để ý. Tiêu Nhuận nghĩ như vậy, liền phát tay ý bảo dưới đài an tĩnh lại.

"Tốt lắm tốt lắm, chúng tôi như bạn bè sắp chia tay mà ôm nhau." Tiêu Nhuận nói.

Quả thật Tiêu Nhuận phỏng đoán đúng, đối với Diệp Từ mà nói, nhanh chóng đi xuống mới là quan trọng hơn, cô đã sớm nhìn thấy biểu tình xanh mét của Tần Tiểu Mặc, sợ là không mau đi xuống Tần Tiểu Mặc sẽ xông lên, lại gây ra chuyện gì.

"Ôm một cái! Ôm một cái! Ôm một cái!"

"Ôm một cái!"

Tiêu Nhuận nhìn qua Diệp Từ, thấy Diệp Từ gật gật đầu, vì thế hắn đi trở lại bên người Diệp Từ, giơ hai cánh tay ôm Diệp Từ. Diệp Từ nhủ vậy, Tiêu Nhuận ôm hơi lâu, cô vốn nghĩ làm bộ đáng ôm cho có lệ là tốt rồi.

Đúng lúc này, khán đài tựa hồ không chịu nổi sức nặng của hai người đứng lâu như vậy, bên phải hơi bị sụp xuống, vừa vặn là chỗ gót giày cao gót của Diệp Từ. Vấp một chút, Diệp Từ hơi loạng choạng, Tiêu Nhuận phản ứng ngược lại nhanh nhẹn, cúi người đỡ thắt lưng Diệp Từ, nhưng hắn cũng không đứng vững, cuối cùng hai người vẫn là ngã xuống, Tiêu Nhuận đè lên Diệp Từ, môi dán sát vào gò má Diệp Từ.

Mọi người yên lặng như tờ, sau ba giây đồng hồ, không khí lần thứ hai bị kích thích lên.

"Oh! Hôn rồi!"

"Hôn hôn!"

Tuy lúc nào Diệp Từ cũng mặt lạnh, nhưng đụng phải loại sự tình này, biểu tình trên mặt cũng có chút phản ứng, nhất là vừa nghĩ tới cảnh này bị Tần Tiểu Mặc nhìn thấy, Diệp Từ cũng có chút tay chân luống cuống, vội vàng muốn đẩy ra Tiêu Nhuận để đứng lên, chính là lực đẩy ngược lại làm môi Tiêu Nhuận lần thứ hai dán sát vào mặt cô.

"A!" Tần Tiểu Mặc phát cuồng, cô thật sự là chịu không nổi, vì thế ra sức đột phá đám người phía trước, chạy lên sân khấu kéo Diệp Từ ra khỏi Tiêu Nhuận, trừng mắt liếc anh trai mình một cái, rồi kéo Diệp Từ xuống đài, đi ra cửa hội trường.

Đột nhiên có một cô gái dưới đài chạy lên, mọi người bắt đầu ồ lên, rốt cuộc xảy ra chuyện gì...

"Chậm, chậm một chút..." Diệp Từ bị Tần Tiểu Mặc kéo đi không thờ nổi, thật không biết làm sao Tần Tiểu Mặc mang giày cao gót mà có thể đi nhanh như vậy.

Ra hội trường, Tần Tiểu Mặc lôi kéo Diệp Từ đi đến chỗ giữ xe, lấy chìa khoá trong tay Diệp Từ mở xe ra, rồi đẩy mạnh Diệp Từ vào trong.

"Em tức giận." Tần Tiểu Mặc cũng vào xe, nói với Diệp Từ.

Hai người dựa vào rất gần, nói chuyện nhiệt khí đều có thể chạm đến mặt đối phương, Diệp Từ không nghĩ tới dưới tình huống như vậy mà mình cư nhiên còn có thể đỏ mặt, thật sự là rất không có năng lực phòng ngự.

"Đã nhìn ra." Diệp Từ nói, thấp mí mắt không nhìn tới Tần Tiểu Mặc, kế tiếp sẽ phát sinh cái gì chính cô cũng không có nắm chắc.

"Vậy chị có biết em vì cái gì tức giận không?" Tần Tiểu Mặc thực bình tĩnh hỏi ra lời này, không còn nổi giận như vừa nãy.

Diệp Từ im lặng, không có gật đầu cũng không có lắc đầu.

"Chị rõ ràng biết đúng hay không?" Tần Tiểu Mặc từng bước một bắt đầu hướng dẫn Diệp Từ.

Diệp Từ vẫn im lặng.

"Nói chuyện với chị, chị đừng tránh né em." Tần Tiểu Mặc quay đầu Diệp Từ qua, làm mặt Diệp Từ đối diện với mình.

"Em sớm đã nói cho chị biết, em thích chị, cái loại thích này, chị rõ ràng cũng thích em đúng hay không." Tần Tiểu Mặc rút cuộc hỏi ra được, lời này làm cho cô thật vất vả.

"Chị..." Diệp Từ không biết nên trả lời Tần Tiểu Mặc thế nào, cô thích Tần Tiểu Mặc là điều không hề nghi ngờ, nhưng cô thật sự còn không có chuẩn bị tốt tâm lý muốn ở cùng nhau với Tần Tiểu Mặc, quá mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi. Cô trao ra bản thân hết thảy, kết quả là cái gì cũng không có được, trải qua một đoạn tình cảm làm cô mất nhiều lắm tinh lực, cô không muốn lại trải qua một lần nữa.

Chính là cô cũng thật không ngờ, Tần Tiểu Mặc không phải Chung Tiểu Viên, không phải tình yêu nào cũng đều yêu cầu cô trả giá trăm phần trăm, tìm được một người nguyện ý vì người trả giá thực không dễ dàng, nhưng nếu người nọ nguyện ý vì người hy sinh, chỉ cần người đáp lại một chút, như vậy cũng thật tốt lắm rồi.

"Chị cái gì? Nhanh lên trả lời em..." Tần Tiểu Mặc hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Từ liếc mắt một cái.

"Sẽ không!" Tính tình Diệp Từ cũng nổi lên, trên người cô đặc tính ngạo kiều nữ vương thụ hiển nhiên là không thể nghi ngờ. Bộ dáng này làm Tần Tiểu Mặc ôn nhu một ít.

"Vì cái gì không? Cho em một lý do." Tần Tiểu Mặc sờ khuôn mặt trắng hồng của Diệp Từ, nhẹ nhàng nói.

Diệp Từ nhú mày, bắt đầu liều mạng tìm lý do.

"Em là con gái."

"Ừ thì sao? Vậy thì thế nào? Chị thật sự để ý sao?" Tần Tiểu Mặc hỏi lại khiến cho Diệp Từ buông tha cái cố này.

"Yêu xa không lâu dài."

"Chị đòi tổng công ty quản lý đến đây đi, quốc gia phồn vinh hưng thịnh, kinh tế phát đạt."

"Hoặc là em đi qua đó." Tần Tiểu Mặc nói.

"Mặc kệ?" Diệp Từ động tâm, không phải công tác còn quan trọng hơn sinh mạng của cô bé này sao, đây là giấc mộng từ nhỏ đến lớn của cô, bây giờ lại vì lý do tùy tiện của mình mà mặc kệ tất cả sao.

"Ừ, mặc kệ." Tần Tiểu Mặc vui đầu vào xương quai xanh của Diệp Từ, vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng lướt qua một chút.

Động tác nhỏ này làm Diệp Từ chấn động.

"Không được!" Diệp Từ bắt lấy tay Tần Tiểu Mặc, nghiêm túc nói.

"Không thể vì chị..."

"Vì chị, em làm gì cũng có thể." Tần Tiểu Mặc đánh gãy lời nói của Diệp Từ, nói ra.

Được rồi, cô thừa nhận cô sớm biết Diệp Từ khẳng định sẽ không để cho cô từ bỏ công việc đi Anh quốc. Nhưng cô thật sự nguyện ý vì chị Diệp...

"Tiểu Mặc... Em còn nhỏ... Em..." Diệp Từ vừa mở miệng nhưng Tần Tiểu Mặc không muốn nghe nói nữa.

"Em chỉ nhỏ hơn chị vài tuổi, hơn nữa... đã là thế kỷ 21, làm sao tư tưởng của chị như vẫn còn dừng lại ở thập niên 60 vậy hử?" Tần Tiểu Mặc tiếp tục động tác nhỏ, hôn hôn xương quai xanh Diệp Từ.

Xương quai xanh của Diệp Từ phi thường xinh đẹp, không rất gầy, có chút thịt có vẻ càng thêm gợi cảm, Tần Tiểu Mặc tổng cảm thấy chính mình nhìn không đủ, cũng sờ không đủ.

"Đều là lấy cớ đúng không." Tần Tiểu Mặc không buông tha, nói tiếp.

Diệp Từ lần thứ hai im lặng.

"Chị Diệp, chị không nói em cũng biết vì sao có chết chị cũng không chấp nhận em. Chị so sánh em với cô ấy làm em thực không vui, em cũng không phải cô ấy. Nói thật em rất ghen tị, cô ấy xuất hiện sớm hơn em, chị yêu thích, còn đối với cô ấy tốt như vậy, chị còn chưa tốt với em đến thế..." Tàn Tiểu Mặc nhẹ nhàng cắn xương quai xanh của Diệp Từ một chút.

Tàn Tiểu Mặc đã sớm điều tra từ A Mai nên biết hết mọi chuyện, cô biết Diệp Từ trả giá bao nhiêu, chị Diệp thậm chí vì đưa cô ta về nước, đem hơn phân nửa công việc đều ném cho Alma.

Tàn Tiểu Mặc càng nghĩ càng khó chịu, trong lòng giống như bị mèo cào. Nhìn thấy Diệp Từ cắn môi, liền theo bản năng hôn lên.

Tàn Tiểu Mặc không có kinh nghiệm gì, chỉ học một chút từ tiểu thuyết, kịch truyền hình, cô mút đôi môi đỏ mọng của Diệp Từ, cảm nhận được nhiệt độ cực nóng.

Tàn Tiểu Mặc nhẹ nhàng mút vào môi làm Diệp Từ mở to hai mắt nhìn, thân thể không tự giác mà run rẩy. Hai người hô hấp cũng càng khó khăn hơn.

Tàn Tiểu Mặc vươn đầu lưỡi, một chút một chút mà liếm môi Diệp Từ, thỉnh thoảng còn muốn trượt vào. Tại sao một người không có kinh nghiệm có thể làm được chuyện này, thật không logic...Diệp Từ khóc không ra nước mắt. Nhưng cô không chống lại được đầu lưỡi của Tiểu Mặc.

Diệp Từ chậm rãi mở ra khớp hàm, Tàn Tiểu Mặc tựa như con rắn nhỏ lập tức liền xông vào, làm Diệp Từ hoảng sợ.

"Uhm..." Ngay cả không khí cũng trở nên cực nóng, lưỡi Tàn Tiểu Mặc không ngừng quấn quýt lấy Diệp Từ, hận không thể một khắc đều dính chặt không buông, vừa mới bắt đầu Diệp Từ còn trốn tránh, sau cũng dần rõ ràng là tùy cô.

P/S: hôm nay cố gắng lết thân già để ed chữ mấy truyện ta làm nói ra thực buồn là nó còn chậm hơn cả rùa. Haizz

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

"Hừm..." khi Diệp Từ thử đẩy ra Tàn Tiểu Mặc, thời gian đã giống như ốc sên lết qua 5 phút. Diệp Từ cảm thấy miệng đều môi, nhưng thật vất vả Tàn Tiểu Mặc mới có một cơ hội như này, làm sao có thể đồng ý buông cô ra. Nên lại liếm hơn mười giây nữa mới chịu buông tha Diệp Từ.

"Em là con cún sao!" Diệp Từ tức giận nói.

"Cũng không phải, động tình không chế không được nha." Tàn Tiểu Mặc liếc Diệp Từ một cái. Diệp Từ bị Tàn Tiểu Mặc chọc cho hé miệng cười không ngừng, mặt ngọt trong lòng cảm giác sắp trào ra ngoài.

"Đứng lên, ép tới khó chịu." Diệp Từ nhỏ giọng nói.

"Không dậy nổi, chị đã đáp ứng em đâu." Tàn Tiểu Mặc nổi tính xấu đùa dai, hôn lung tung lên mặt Diệp Từ, mỗi chỗ đều hôn một chút. Diệp Từ muốn trốn cũng không có chỗ trốn, gấp đến mức chỉ biết nhích tới nhích lui.

"Có đáp ứng hay không?" Tàn Tiểu Mặc lại hỏi một lần nữa.

Diệp Từ nghĩ nghĩ, thấy Tàn Tiểu Mặc lại muốn hôn lên mặt mình, vội vàng gật đầu đồng ý.

"Chị đáp ứng rồi?" Tàn Tiểu Mặc xác nhận lại.

"Ừ." Diệp Từ gật gật đầu, có chút thẹn thùng quay mặt đi.

Bà xã ngự ty nữ vương thẹn thùng! Bóng đèn trong đầu Tàn Tiểu Mặc lại sáng lên, tâm tình liên tục dâng cao, rốt cuộc cũng an toàn rơi xuống đất.

"Đi!" Tàn Tiểu Mặc rời khỏi người Diệp Từ, sau đó một tay kéo chị Diệp đi.

"Đi chỗ nào?" Diệp Từ thật là khó hiểu.

"Về nhà về nhà." Tàn Tiểu Mặc lôi Diệp Từ ra khỏi ghế sau, nhét vào ghế lái, còn mình vòng qua đầu xe ngồi vào ghế phụ.

"Về nhà để làm gì?" Diệp Từ cảm thấy đêm nay Tàn Tiểu Mặc tám phần là điên rồi... câu nào nói ra cũng làm cô không hiểu được.

"Về nhà thay quần áo nha, chẳng lẽ chị mặc như vậy đi hẹn hò?" Tàn Tiểu Mặc cười hi hi nói, từ khi Diệp Từ vừa tiếp nhận mình, miệng của cô càng

mạnh dạn hơn.

"Hẹn hò?" Diệp Tử nhìn đồng hồ trên xe, khẽ giật mình.

"10 giờ." Đã là 10 giờ tối, hẹn hò gì nữa.

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đêm nay đi ăn thức ăn nhanh đi!" Tần Tiểu Mặc hưng phấn xoay tới xoay lui trên ghế, không có nửa phần yên tĩnh, Diệp Tử nhìn mà đau cả đầu.

"Sao lại là thức ăn nhanh?"

"Bởi vì chỉ có cửa hàng thức ăn nhanh mới mở suốt 24 giờ!" Tần Tiểu Mặc đương nhiên nói. Diệp Tử thở dài, đây là cái gì tư duy đây...

"Chị đưa em về nhà." Diệp Tử khởi động xe, không quan tâm đến đề nghị kỳ quái của Tần Tiểu Mặc.

"Không về nhà đâu!" Tần Tiểu Mặc nói.

"Chúng ta vừa mới cùng một chỗ. Ồi, em không muốn về nhà, không muốn về nhà, muốn hẹn hò..." Tần Tiểu Mặc bắt đầu xấu tính làm nũng, dù sao ý chính vẫn là không muốn về nhà, một đêm tốt đẹp cùng người đẹp chính là ý nghĩ từ lâu của cô.

"Vậy thì quay về chỗ chị đi." Vừa vặn xe chạy đến một ngã rẽ, Diệp Tử quyết đoán đánh tay lái, chạy qua hướng bên phải. Tần Tiểu Mặc không lẽ trong đầu không biết rõ sao, bắt quá cứ theo ý chị Diệp thôi.

"Cũng tốt." Tần Tiểu Mặc vui vẻ quơ quơ chân, cảm thấy có chút khó chịu, liền thoát chân ra khỏi giày cao gót.

"Xong rồi!" Tần Tiểu Mặc toát ra một câu, thiếu chút nữa làm Diệp Tử phát hoảng.

"Làm sao vậy?"

"Chúng ta bỏ anh Tiêu Nhuận ở lại kia rồi!" Tần Tiểu Mặc nói.

"Giờ em mới nhớ tới à, trễ rồi." Diệp Tử trở mình xem thường, hy vọng Tiêu Nhuận có thể tự mình giải quyết, nếu như có thể thuận tiện giúp mình thu dọn chiến trường vậy thì càng tốt.

Trên thực tế... sau khi hai người bọn họ đi rồi, Tiêu Nhuận vô cùng bình tĩnh kỹ càng phân tích tỉ mỉ một chút chuyện vừa phát sinh, sau đó lại phát biểu một vài lời, lúc mọi người dưới đài còn đang sững sờ, hắn tiêu sái đưa lại micro cho người chủ trì, sau đó xuống đài.

"Vẫn là ở nhà thoải mái nhất!" Diệp Tử mới vừa mở cửa, Tần Tiểu Mặc liền chạy vội vào trong phòng, nằm ngã lên sofa, phi thường thân thiết cọ cọ trên ghế sofa mềm mại.

Diệp Tử sùng nịch cười cười, xoay người đóng cửa lại, lại cầm lấy điều khiển mở máy điều hoà.

"Lại đây ngồi." Tần Tiểu Mặc ngồi dậy, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, còn thuận tiện giơ hai tay mở ra cái ôm ấm áp của mình.

"Tắm rửa đi." Diệp Tử liếc qua Tần Tiểu Mặc, quyết định bắt quá bị ăn đậu hũ.

"Buổi chiều không phải tắm qua rồi sao?" Tần Tiểu Mặc cọ xát không muốn đi tắm rửa.

"Bắn, tắm lại." Diệp Tử đi tới kéo Tần Tiểu Mặc, sau đó lần thứ hai nhét cô vào phòng tắm.

"Oh Không có quần áo." Tần Tiểu Mặc ở trong phòng tắm la lên.

"Mặc của chị." Diệp Tử nói xong cũng đi về phòng của mình, cô cũng cần phải tắm.

Và lại cô còn phải tắm nhanh hơn cô nàng kia một chút, nếu không ai đưa quần áo cho cô ấy đây, Diệp Tử hít sâu một hơi.

May mắn Diệp Tử tắm rửa tương đối mau, sau đó cầm quần lót nội y cùng áo ngủ đi ra khỏi phòng, áo ngủ nội y là của mình, quần lót là mới mua sau này, dù sao các cô cũng đã quan hệ đến mức này, nội y đã dùng qua chắc cũng không có sao, Diệp Tử thầm nghĩ.

Nhưng khi cô đem nội y tới phòng tắm rồi mới biết kỳ thật vẫn là có sao, bởi vì...

"Chị Diệp, nội y này là của chị sao?"

"Ừ."

"Em nhỏ hơn chị mà!" Tần Tiểu Mặc khóc không ra nước mắt, ở trong phòng tắm khoa tay múa chân, cô không có đồi núi như Diệp Tử mà...

"A, thì ra là như vậy..." Diệp Tử gật gật đầu, khoe miệng hiện ra tươi cười, sau đó xoay người.

"Vậy đừng mặc."

Tần Tiểu Mặc ở trong phòng tắm đỏ mặt, sau đó nhìn nhìn mình trong gương, cắn răng một cái, không mặc thì không mặc!

Kết quả chính là Tần Tiểu Mặc thật sự không có mặc.

"Thật sự nhìn đoán không ra sao?" Tần Tiểu Mặc quán quít hỏi Diệp Từ.

"Nhìn đoán không ra." Diệp Từ mặt không đỏ tâm không khiêu mà lắc lắc đầu, tiếp tục việc trong tay mình.

"Không phải đâu, cũng không phải rất nhỏ, hồi trung học mỗi ngày mẹ đều làm sườn hầm đu đủ cho em ăn đó." Tần Tiểu Mặc cúi đầu nhìn nhìn, sau đó lại ngấm ngấm Diệp Từ, hình như là to hơn mình - __-!

"Nhìn đi đâu vậy!" Diệp Từ liếc Tần Tiểu Mặc một cái, da mặt người này thật dày.

"Ừm...cũng đâu sao, dù sao mai mốt cũng phải nhìn." Tần Tiểu Mặc cười tùm tùm từ phía sau ôm eo Diệp Từ, eo nhỏ tinh tế có xúc cảm tốt lắm, Tần Tiểu Mặc nhìn không được thoải mái mà hít một hơi, thực thỏa mãn.

Diệp Từ xoa tay Tần Tiểu Mặc, đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, chưa từng có hạnh phúc qua như vậy.

"Mai mốt phải làm sao đây?" Diệp Từ nhỏ giọng hỏi han.

"Yên tâm đi, từ từ sẽ đến, chuyện gì cũng sẽ lắng đọng lại." Tần Tiểu Mặc nhẹ nói, tựa vào lưng Diệp Từ dùng mặt cọ cọ.

"Hai ngày sau chị phải trở về Anh." Diệp Từ hít một hơi.

"Tháng sau nghỉ ngơi em đi thăm chị." Tần Tiểu Mặc nói.

"Ừ."

"Em dần thân vài năm nữa, ba mươi tuổi liền từ chức sống cùng chị." Tần Tiểu Mặc cắn răng nói.

Diệp Từ không nói gì, cô không biết nên nói cái gì, Tần Tiểu Mặc thích công việc này đến thế, làm cho cô ấy hạ quyết định như vậy tự cô cũng biết là có bao nhiêu khó khăn, cô thật sự cảm động. Chỉ là...sự tình sau này ai biết được.

"Thật đó, tin tưởng em được không?"

"Ừ."

"Được rồi, ngày đầu tiên bên nhau, không cần nói nhiều vấn đề như thế. Nghĩ nhiều dễ gặp chuyện không hay, tội mình cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, vậy là tốt rồi." Tần Tiểu Mặc buông tay ra, đến trước mặt Diệp Từ, nhón chân nhẹ hôn Diệp Từ.

"Ừm, về sau lại nói." Diệp Từ nghe theo Tần Tiểu Mặc.

"Ừ, bây giờ, tội mình làm pudding đi, pudding thật ngọt ngào." Tần Tiểu Mặc lười kéo Diệp Từ vào phòng bếp.

Tần Tiểu Mặc tựa hồ đặc biệt yêu thích làm bếp, nhất là làm cho Diệp Từ ăn.

"Lấy cái gì làm?"

"Ngày hôm qua đi siêu thị em có mua nguyên liệu, còn trong tủ lạnh." Tần Tiểu Mặc vốn là tính làm cho Diệp Từ ăn trước khi rời đi, dù sao hôm nay đặc biệt cao hứng, cứ làm trước cũng được.

Diệp Từ chớp chớp đôi mắt, cô tự nhiên đều không có phát hiện.

"Chị thích ăn nào loại? Pudding trứng, pudding caramen hay là pudding trái cây? Ngày hôm qua em mua... xoài, còn có kiwi."

Diệp Từ tự hỏi một chút, vẫn là cảm thấy pudding caramen tương đối hợp khẩu vị của mình, kỳ thật lúc ở Anh, Alma cũng thường xuyên đi mua cho mình để uống trà, cô thích đồ ngọt ở cửa hàng dưới lầu Viễn Dục, mua chỗ nào ăn cũng thấy không ngon bằng.

"Được rồi, vậy làm caramen."

"Đường cát, nước... bột." Tần Tiểu Mặc đem đường cát và nước rót vào trong nồi, mở gas. Cầm một đôi đũa đưa cho Diệp Từ.

"Giúp em khuấy, cứ khuấy thấy vàng nâu, khuấy đến đặc lại mới được."

"Ừ." Diệp Từ tiếp nhận chiếc đũa bắt đầu khuấy, ánh mắt lại nhìn Tần Tiểu Mặc.

Chỉ thấy Tần Tiểu Mặc lấy ra vài cái trứng gà trong tủ lạnh, đập bỏ vào chén, cũng bắt đầu đánh trứng. Đánh xong lại bỏ qua một bên, nhận đĩa từ tay cô, tiếp tục khuấy đường cát trong nồi.

"Chắc là được rồi." Tần Tiểu Mặc tắt bếp, đổ đường cát sền sệt vào trứng gà đã đánh lúc nãy, tiếp tục đánh.

"Lấy sữa ra làm nóng, cho vào chút tinh dầu hương thảo."

Diệp Từ hoàn toàn chỉ là trợ thủ, nhưng là có đôi khi làm trợ thủ cũng tốt, Diệp Từ nghĩ như vậy.

"Ừ." Diệp Từ rất ít làm những chuyện thủ công, càng miễn bàn nấu cơm, nhưng chuyện nhỏ này cô vẫn sẽ làm. Tuy rằng không thích nhưng cũng làm nóng sữa tốt lắm.

"Vậy được rồi." Tần Tiểu Mặc đổ sữa vào khuấy đều, sau đó đem khuôn đúc nhét vào bên trong lò nướng.

"Rất đơn giản phải không?"

Tần Tiểu Mặc vừa rửa tay vừa quay qua hỏi Diệp Từ.

"Phiền phức." Nếu một mình cô khẳng định sẽ không đi làm mấy việc phiền như này.

"Chị thiệt là không có tình thú gì, họ chuẩn bị phòng cho chị có cả lò nướng và nhiều phương tiện khác, còn có thể làm bánh ngọt nữa."

"Ừm" Diệp Từ không phủ nhận mình là một người không có tình thú.

"Nếu chị thích ăn em sẽ dạy A Mai làm, như vậy em không ở đó thì chị cũng có thể ăn được." Tần Tiểu Mặc lôi kéo Diệp Từ đi ra ngoài phòng khách.

"Em làm." Có chút thời điểm rõ ràng là cùng một việc, nhưng đối một người làm là có thể trở nên phi thường ôn nhu, Diệp Từ cảm thấy không ai sẽ ôn nhu được như Tần Tiểu Mặc, đại khái là như vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

"Được rồi, được rồi, được rồi tốt lắm ôi chào!" Tần Tiểu Mặc từ phòng bếp chạy ra, trong tay còn bưng pudding caramen người gấp người thích, hương vị hoàn hảo.

"Em coi chừng té!" Diệp Từ vừa thấy tư thế này của Tiểu Mặc đã cảm thấy lo sợ, không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần đầu gặp mặt ở Anh, cả người run lên, vội vàng đứng lên ngăn cản Tần Tiểu Mặc.

"Đừng chạy!"

"Ôi trời! Em chỉ là đi thang lầu mới dễ dàng té thôi! Đừng có làm em giống như mấy đứa trẻ yếu kém nha." Tần Tiểu Mặc bắt mắt oán giận, đưa pudding trong tay cho Diệp Từ.

"Khó nói." Diệp Từ cũng không tin mấy chuyện ma quỷ của Tần Tiểu Mặc, với cô bé này thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tiếp nhận cái bánh, Diệp Từ quay đầu liền đi trở về, Tần Tiểu Mặc đi theo sau cô, đi chưa được hai bước liền lao đảo, nhào tới trên lưng Diệp Từ, thiếu chút nữa cũng làm Diệp Từ ngã theo.

"Ôi!" Tần Tiểu Mặc kêu một tiếng.

"Em coi em kia! Chị nói em rồi, đi đứng phải cẩn thận!" Diệp Từ nghiêng đầu qua giáo huấn.

"Dạ! Tôi sai tôi sẽ sửa đổi! Xin tổ chức trừng phạt tôi!" Tần Tiểu Mặc lập tức nghiêm, sau đó thẳng tắp hành lễ.

Diệp Từ lấy khuỷu tay nhẹ nhàng huych Tần Tiểu Mặc một chút, rồi tào nhả bưng pudding ngồi lên sofa.

Chân thật dài, thật khá... nước miếng Tần Tiểu Mặc đều nhanh chảy xuống.

"Không có thìa (muỗng) em để chị dùng miệng ăn sao." Diệp Từ nói, cũng ở trong lòng khuyên bảo mình nên tập quen với loại tình huống này.

Tần Tiểu Mặc không nói hai lời quay đầu liền chạy vào phòng bếp, lấy một cái muống rất nhỏ.

"Thìa (muống) nè."

"Sao nhỏ vậy?"

"Em mua đó, đáng yêu không?" Tần Tiểu Mặc múc một miếng pudding, đưa đến bên miệng chị Diệp.

"A~ "

"Tần Tiểu Mặc, bỏ âm cuối giùm chị đi." Diệp Từ mặt không đổi sắc nói ra.

"Chị thử một lần thôi~ "

"Không được làm bộ đáng yêu."

"Thử một chút." Tần Tiểu Mặc lập tức thay đổi thành vẻ mặt nghiêm túc.

Diệp Từ không nói gì, hé miệng ăn miếng bánh.

"Thế nào, ngon không?" Tần Tiểu Mặc vô cùng chờ mong nhìn Diệp Từ.

"Ngon." Diệp Từ ngẩng đầu, cho Tần Tiểu Mặc một nụ cười sáng lạn. Thế giới của Tần Tiểu Mặc nhất thời xuân về hoa nở, không còn đen tối. Chuyện này...đây là lần đầu tiên chị Diệp cười với cô như vậy, thật đáng yêu...

Thừa dịp Tần Tiểu Mặc còn sững sờ, Diệp Từ đoạt lại cái thìa, tự mình múc từng thìa ăn ngon lành, thật đúng là rất ngon, so với nơi bán dưới lầu Viễn Duy còn ngon hơn, vừa đủ ngọt không quá gắt, mềm mịn càng làm người ta yêu thích không thôi, không nghĩ tới cô bé này thật sự có tài, Diệp Từ hé miệng cười cười, mai mốt có thêm cũng có biện pháp giải quyết rồi.

"Chị Diệp, chị cười tươi thật đáng yêu, vậy sao chị không thường xuyên cười chứ."

"Không có quen."

"Rất ít cười?"

"Ừ."

"Vậy về sau em sẽ làm cho chị quen." Tần Tiểu Mặc nhéo nhéo hai má chị Diệp, dựa đầu vào bả vai của chị Diệp.

"Ừ." Diệp Từ thậm chí nghe được mùi chanh thơm ngát trên tóc Tần Tiểu Mặc.

Ăn xong pudding là đến thế giới ẩm áp của hai người.

Diệp Từ không để ý sự phản đối của Tiểu Mặc, cứ lấy ra DVD, mở đĩa phim kinh dị vừa mua. Màn mở đầu làm Tần Tiểu Mặc muốn hét lên.

"Này, đây là chiếu cái gì a!!!" Tần Tiểu Mặc mở to mắt nhìn màn hình, xem chút muốn ngất xỉu, một đôi tay máu chảy đầm đìa còn có tiếng cười đầy khủng bố, bối cảnh âm nhạc làm cho cô sợ muốn chết. Nhìn qua Diệp Từ, vậy mà chị ấy còn mỉm cười được...

"Chị, dọa người vậy mà chị còn cười được..." Tần Tiểu Mặc khều eo Diệp Từ, yếu ớt nói.

"Phim này hay mà." Diệp Từ sâu kín nói.

"Không, không có hay gì, em không xem cái này đâu, đổi sang phim tình cảm đi được không, hài kịch cũng được..." Tần Tiểu Mặc lay lay cánh tay Diệp Từ.

"Phim này không phải rất được sao, phim Thái Lan là hay rồi." Diệp Từ xem không chớp mắt.

Lúc này, trên màn ảnh bắt đầu xuất hiện càng ngày càng nhiều thứ làm Tần Tiểu Mặc sợ hãi, âm thanh và hình ảnh phối hợp trình độ rất cao, vô cùng dễ khiến cho người khác sinh ra cảm giác sợ hãi, nhất là đối với Tần Tiểu Mặc...

"Kỹ xảo thực không tồi." Diệp Từ vừa coi vừa đánh giá.

Cuối cùng Tần Tiểu Mặc rõ ràng toàn bộ đầu đều chôn ở trong ngực Diệp Từ. Diệp Từ vừa coi vừa vuốt đầu Tần Tiểu Mặc, tóc mềm mại xúc cảm tốt lắm, trong ngực ẩm áp, cảm giác cũng không sai. (Đầu hũ đầy trời hờhò)

Một tiếng trôi qua.

"Xong rồi chưa?" Tần Tiểu Mặc ở trong ngực Diệp Từ hỏi bằng giọng rất suy yếu.

"Gần hết rồi."

"A..."

"Ngẩng đầu lên đi, hết kinh dị rồi." Diệp Tử nói.

"Thật sao?"

"Ừ, đa nghi cái gì, đã muốn hết phim rồi."

Nghe xong lời Diệp Tử nói, Tần Tiểu Mặc rút đầu ra khỏi vùng ngực ấm áp.

"Rùa." Diệp Tử mặt lạnh còn cười nhạo.

"Còn không phải bởi vì chị muốn xem loại phim này sao, về sau không bao giờ cùng chị xem nữa." Tần Tiểu Mặc oán giận, coi loại phim này thật sự là tự ngược mình, bắt quá được chị Diệp ôm thật thoải mái.

"Không tệ mà."

Tần Tiểu Mặc ai oán liếc nhìn Diệp Tử, các cô quả nhiên không ở cùng một trình độ...

"Cổ đau." Tần Tiểu Mặc dựa vào người Diệp Tử.

Diệp Tử nhìn qua Tiểu Mặc rồi vươn tay giúp cô xoa cổ.

"Đau... Đau quá đau... Chị nhẹ tay một chút." Tần Tiểu Mặc bắt đầu kêu.

"Không xoa mạnh ngày mai càng nhức, nếu bị sái cổ thì không tốt..." Diệp Tử dùng lực càng mạnh, Tần Tiểu Mặc liền như con gà chết, ra sức kêu la.

Xoa xong rồi, Tần Tiểu Mặc nửa chết nửa sống nằm ở trong lòng Diệp Tử, nhờ chị Diệp xoa cổ thật sự là so với tuần tra ở nhà ga suốt một ngày một đêm còn khó chịu hơn.

Đã muốn khuya rồi, Tần Tiểu Mặc và Diệp Tử vẫn là không muốn đi ngủ, giống như sợ vừa ngủ tỉnh dậy cảnh trong mơ sẽ bị đập tan đi, thực là một ý nghĩ ngu ngốc. Chỉ là hạnh phúc tới quá dễ dàng có khi cũng không phải là chuyện tốt...

"Trễ rồi." Diệp Tử nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, nói ra.

"Ừ, đi ngủ chưa?" Tần Tiểu Mặc mở mắt, nhìn Diệp Tử. Hôm nay Tần Tiểu Mặc có nhiều áp lực nên hơi mệt mỏi.

"Ngủ thôi." Diệp Tử gật gật đầu.

Tần Tiểu Mặc gian nan rời khỏi người Diệp Tử, xoa cổ thực tự nhiên mà đi vào hướng phòng chủ nhà, cũng chính là phòng Diệp Tử.

"Em..." Mặt Diệp Tử có chút nhăn nhó.

"Hửm?" Tần Tiểu Mặc quay đầu nhìn Diệp Tử, chờ nghe.

"Ngủ phòng chị sao?" Diệp Tử hỏi.

"Đương nhiên." Về mặt Tần Tiểu Mặc chính khí nghiêm nghị, đúng lý hợp tình.

"Ừ." Diệp Tử hướng bên phải đi đến phòng dành cho khách, may mắn nơi này có nhiều phòng ngủ.

"Aizz, sao chị đi vào phòng cho khách ngủ..." Tần Tiểu Mặc nóng nảy, tiến lên giữ chặt Diệp Tử.

"Chẳng lẽ em muốn chị ngủ chung với em?" Diệp Tử ngác nhiên nói, biểu tình này làm Tần Tiểu Mặc nhất thời không biết chị Diệp đang phản ứng thiệt hay giả vờ.

"Chẳng lẽ không theo em ngủ?" Tần Tiểu Mặc hỏi lại.

Diệp Tử dùng vẻ mặt không thể nào tin được nhìn Tần Tiểu Mặc, ánh mắt kia rất giống đang nhìn một tên cầm thú... -_-|||

"Ánh mắt chị như vậy là sao..." Tần Tiểu Mặc cũng phát hiện, bắt đầu hít một hơi. Kéo chị Diệp vào phòng ngủ.

"Yên tâm đi, lúc này mới ngày đầu tiên, em sẽ thực rụng rè." Tần Tiểu Mặc nói. (Há há Tiểu Mặc thực sự rụng rè. TM: Chị Diệp~. DT: Ngoan, em rất rụng rè. Ta:... *cạn lời*)

"Ừ." Diệp Từ rút cuộc thả lỏng. Tần Tiểu Mặc vẫn là nên rụt rè đi.

Tần Tiểu Mặc lên giường cũng kéo theo Diệp Từ lên. Có tiền thật tốt, giường vừa lớn vừa êm, thoải mái hơn nhiều so với cái giường nhỏ của cô, Tần Tiểu Mặc thoải mái hít một hơi.

Diệp Từ cũng theo Tần Tiểu Mặc nằm xuống, nằm gần bên cạnh.

Tần Tiểu Mặc ở trên giường lăn qua lăn lại, thỉnh thoảng lại đụng chạm Diệp Từ một chút.

"Tập trung ngủ đi, lăn qua lăn lại làm gì?" Diệp Từ cảm thấy Tần Tiểu Mặc lại bắt đầu giả ngốc, có đôi khi giống như con nít, có đôi khi lại cảm thấy cô ấy kiên cường hơn cô rất nhiều.

"Thật thoải mái, thật thoải mái, thật thoải mái..."

"Ừ, vậy sau khi chị đi rồi, em liền qua đây ở đi, hôm nay chị đã gọi điện kêu người giúp chị mua rồi." Diệp Từ nghiêm túc, xuống tay mau lẹ.

"Mua căn hộ này sao?"

"Ừ, sau đó họ nói cho chị biết đã sớm mua xong rồi."

"A?"

"Alma làm giúp."

"Alma thật hiểu chị..." Tần Tiểu Mặc lẩm bẩm nói.

"Ừ, từ lúc chị lên làm tổng giám đốc của tập đoàn, cô ấy liền đi theo chị, rất nhiều năm." Diệp Từ trái mền ra đắp lên người Tần Tiểu Mặc.

"Thật ghen tị với hâm mộ nha."

"Sao?"

"Cô ấy theo chị thật nhiều năm, nhìn qua rất nhiều bộ dáng của chị, thực hiểu biết chị." Tần Tiểu Mặc giải thích, hơn nữa rốt cuộc không còn lẩn lộn, ngoan ngoãn nằm sát bên người Diệp Từ.

"Chỉ là thư kí." Diệp Từ không biết nên an ủi Tần Tiểu Mặc thế nào, liền nói ra lời cô cảm thấy có tác dụng nhất.

"Em biết chỉ là thư kí, nếu không chị còn có thể bên em sao, chẳng qua cô ấy khẳng định đã cùng chị vượt qua một đoạn thời gian thực gian nan. Hừm, coi như em chiếm tiện nghi, gần nhất liền biến thành người phụ nữ của tổng giám đốc." Tần Tiểu Mặc cười cười nói.

"Bộ dáng chật vật khó khăn thì không muốn để em thấy đâu." Diệp Từ ôm người Tần Tiểu Mặc.

"Vì sao?"

"Không tốt."

"Sao không tốt?"

"Chính là không tốt."

Diệp Từ cũng nói không ra được lý do, dù sao chỉ muốn mình để lại hình tượng tốt đẹp trong lòng Tần Tiểu Mặc mà thôi. Trước kia gian nan, khó khăn, dù sao đều là quá khứ. Nếu cô biết khẳng định còn thêm đau lòng, lại nói liên miên căn nhắc, cô đau lòng thì Diệp Từ cũng không cảm thấy dễ chịu chút nào.

"Em cũng chỉ đau lòng cho chị thôi." Quả nhiên, tuy rằng Tần Tiểu Mặc không biết Diệp Từ năm đó gian khổ đến thế nào nhưng vẫn hiểu là đau lắm. Diệp Từ trong lòng như tan ra, cô bé này thật khờ.

"Bớt ăn đậu hũ." Cho dù đau lòng chị, em cũng không được lợi dụng thời cơ, trong đêm tối, mặt Diệp Từ đỏ thành một mảnh. (Rụt rè đây)

"Vậy cũng không được. Không ăn đậu hũ người mình yêu chẳng lẽ đi ăn của người khác a..." Tần Tiểu Mặc kỳ quái nói.

"Em dám."

"Không dám không dám, xin chị giám sát." Tần Tiểu Mặc cười hi hi không chút đứng đắn.

"Tốt lắm ngủ đi, ngày mai em còn phải đi làm." Diệp Từ nhắc nhở.

"A, thiếu chút nữa quên mất." Cô hứng khởi đến quên mất mình còn phải đi làm.

Tần Tiểu Mặc dán sát vào người Diệp Từ, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

"Rời giường." Diệp Từ nghe tiếng chuông báo, xoa xoa mắt, đẩy người nằm bên cạnh.

"Em muốn ngủ..." Tần Tiểu Mặc nhỏ giọng lắm bầm, một chút dấu hiệu muốn thức đều không có.

"Đi làm mau, muộn rồi." Diệp Từ lại đẩy Tần Tiểu Mặc.

"Đi làm..."

"Ừ, em còn phải đi làm." Diệp Từ đáp, vừa ngồi dậy vừa nâng đầu Tiểu Mặc.

"A, đi làm!" Vừa nghe đến đi làm, Tần Tiểu Mặc lập tức bật dậy, tìm quần áo khắp nơi.

"Bên kia kia, ngày hôm qua giúp em giặt rồi." Diệp Từ đem quần áo hong khô dưới điều hoà, bây giờ chắc cũng khô rồi.

"Thực đảm đang, lại đẩy hôn một chút." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm.

"Đánh răng." Diệp Từ đẩy cô ra, xuống giường.

"A, quên, đánh răng." Tần Tiểu Mặc xuống giường, cầm quần áo vào phòng tắm. May mắn ngày hôm qua mình thông minh, đã mua bàn chải đánh răng và khăn mặt, a ha ha ha...

"Em cũng không phải thật khách khí, còn coi nơi này như nhà mình à." Diệp Từ lắc đầu, cười nói.

"Nhà chị chính là nhà em! Bảo bối ơi hôn một cái! Moaz. Đi làm thôi." Tần Tiểu Mặc từ trong phòng tắm đi ra, bỏ nhào vào trước mặt Diệp Từ, hôn một chút.

"Được, đi thôi. Chị đưa em đi." Diệp Từ cũng thay xong quần áo, cầm lấy túi xách và chìa khoá xe, đẩy Tần Tiểu Mặc, đi ra mở cửa.

"Hắc hắc, chị yêu đưa em đi làm..." Tần Tiểu Mặc vẻ mặt hạnh phúc tung tăng đi theo sau Diệp Từ, vừa đi vừa nói, Diệp Từ đi phía trước thiết hết nói nổi. Từ ngày hôm qua, người này liên bất đầu không được bình thường...

Cục cảnh sát cách chỗ Diệp Từ không phải rất xa, với tốc độ lái xe của Diệp Từ mười phút đã tới. Vấn đề là trong mười phút này, Tần Tiểu Mặc cực kì tàn ác quấy rầy Diệp Từ.

"Em có để cho chị lái xe hay không vậy?"

"Thì chị cứ lái đi."

"Tay đừng có sờ đùi chị."

"Sờ chút thôi mà."

"Em tự sờ em đi." Diệp Từ khôi phục biểu tình mặt than.

"A, được rồi." Tần Tiểu Mặc đem tay của mình dời về lại trên đùi mình, cười tủm tỉm.

Rất nhanh liền tới cổng cục cảnh sát, Tần Tiểu Mặc lưu luyến xuống xe.

"Chị Diệp, chút nữa chị đi đâu?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Quay về công ty, có chút việc." Vô luận ở nơi nào Diệp Từ đều bận rộn như vậy, mấy ngày nay đã lãng phí nhiều thời gian.

"A... Vậy em tan làm sẽ quay về nấu cơm cho chị." Tần Tiểu Mặc nghĩ nghĩ, nói ra.

"Không trở về nhà sao? Di sẽ lo lắng." Diệp Từ nhủ mày, có thể ở bên Tần Tiểu Mặc lâu hơn thì tốt, nhưng về phía di Tần thật sự không có việc gì sao...

"Không có việc gì đâu, em đã nói với mẹ mấy ngày nay dẫn chị đi chơi, lại nói có anh của em nữa nên mẹ mới sẽ không để ý tới em." Tần Tiểu Mặc không lo lắng, phát tay, cô đã lớn vậy rồi, cũng không nên bị quản thúc mỗi ngày.

"Ừ, đêm nay cũng ở chỗ chị sao?"

"Đúng đúng."

"Vậy chị đi mua thêm phim." Diệp Từ nghiêng đầu nói.

"Không cần! Tự mình vẫn là ngôi trò chuyện cùng nhau thôi..." Tần Tiểu Mặc còn vô cùng sợ hãi với cuộn phim tới qua.

"Không được, cứ quyết định như vậy. Em nhanh đi làm đi." Diệp Từ đóng cửa xe lái đi, để lại một mình Tần Tiểu Mặc đứng ở tại chỗ khóc không ra nước mắt.

== _ == _ == _ ==

Văn phòng đội 2.

"Chào mọi người, buổi sáng tốt lành." Tần Tiểu Mặc đi vào văn phòng, buông túi xách.

"Chào buổi sáng, sao mặt đầy hồng quang vậy, có chuyện gì tốt đấy." Đại Vương trêu chọc.

"Ừ, vui vẻ."

"Như thế nào? Rốt cuộc theo đuổi được rồi?"

"Đúng vậy, không dễ dàng." Tần Tiểu Mặc nhếch miệng cười cười.

"Tôi đã nói rồi. Nữ truy nam cách tăng sa, cô nhất định có thể." Đại Vương giơ ngón tay cái lên.

"Oh! Cô theo đuổi người khác! Không hổ là cảnh sát chúng ta ha, nữ trung hào kiệt!" Tiểu Lâm nghe được bọn họ nói chuyện, vội vàng chạy tới giúp vui.

"Không phải chứ Tiểu Mặc, người kia điều kiện tốt như vậy. Đáng giá để em phải theo đuổi sao?" Hiểu Hiểu không thể hiểu được, đồng dạng là nữ, cô lại vô phương lý giải ý tưởng theo đuổi ngược này của Tần Tiểu Mặc, con gái không phải đều thích hưởng thụ quá trình được theo đuổi sao, làm sao Tần Tiểu Mặc lại đi ngược lại.

"Không tệ, aizz, dù sao đây không phải trọng điểm. Tôi thích người đó, không theo đuổi chẳng lẽ mở to mắt nhìn người khác theo đuổi sao?" Tần Tiểu Mặc ngồi xuống.

"Đúng vậy, chúng ta là giang hồ nữ hiệp, coi trọng thì cứ theo đuổi, ra vẻ rụt rè làm gì, Trần Hiểu Hiểu điểm ấy so ra kém Tiểu Mặc, vừa thấy là biết ngồi văn phòng rồi. Chậc chậc..." mấy tên đội 2 trò chuyện trêu đùa, nói đến lung tung.

"Bối, tôi nói anh không phải xem thường tôi thì còn là thế nào nữa, ngồi văn phòng thì làm sao, không có tôi và chị Mỹ Lăng thì tư liệu ở đâu đưa cho các người! Ở đó mà còn đòi bắt bọn buồn ma túy, bắt cái đầu anh!" Trần Hiểu Hiểu nguyền hấn một cái.

"Được rồi, tôi nói sai, chị Trần tha thứ cho tôi đi."

"Ai là chị Trần của anh, tôi còn trẻ hơn anh."

"Trần muối mè..."

"Nhìn các người mới sáng sớm liền tranh cãi, chuẩn bị đi làm kìa." Hoàng Hạo vừa tiến đến chợt nghe giọng Trần Hiểu Hiểu và Tiểu Mã, bắt đầu nói.

"Chúng tôi không phải tranh cãi, là hữu ái, là phương thức trao đổi tình cảm của chúng tôi." Tiểu Mã khoa trương mà nói.

"Xi."

"Ha ha ha ha..."

Mọi người đều bật cười, mà ngay cả Trần Hiểu Hiểu vốn đang phụng phịu cũng bị chọc cho bật cười.

"Đội trưởng, tôi đi thay quần áo đã." Tần Tiểu Mặc đứng lên, cầm cảnh phục trong tay.

"Đi đi, đổi xong quần áo trực tiếp đi phòng họp." Hoàng Hạo dặn dò.

"Ok." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm, cầm cảnh phục đi đến phòng thay đồ.

Các đồng nghiệp đều đến văn phòng mới đổi cảnh phục, dù sao mặc cảnh phục đi trên đường cũng không tốt lắm.

Đổi xong cảnh phục, Tần Tiểu Mặc liền như thay đổi thành người khác, tư thế oai hùng hiên ngang, thái độ nghiêm cẩn. Diệp Tử mà nhìn thấy Tần Tiểu Mặc lúc này sợ là sẽ càng thêm yêu thích.

"Cốc cốc."

"Vào đi."

Trong phòng hội nghị, tất cả mọi người đã tới, ngồi vây quanh bàn, Hoàng Hạo đứng ở trước màn hình, cầm con chuột laser trong tay.

"Nhìn nơi này, những thứ này là manh mối chúng ta phát hiện hôm qua, ngày hôm qua có vài người không ở đây, hiện tại các cậu đều có mặt, tôi muốn nghe ý tưởng của các cậu." Hoàng Hạo nói.

"Tôi cảm thấy chuyện ngày hôm qua sợ là có liên hệ với báo án giả lần trước, thủ pháp cũng không mấy khác nhau, hơn nữa phi thường cẩn thận, chọn điện thoại công cộng đều là góc không có camera, còn không thì lại che mặt. Quần áo cũng ăn mặc kín đáo, chúng ta không nhìn ra khuôn mặt của hắn, mà ngay cả thân hình cũng không phán đoán được." Đại Vương lên tiếng nói ra nhận định.

Hoàng Hạo cau mày nghe xong Đại Vương nói, gật gật đầu, không phải không có lý.

"Là một trùm ma túy lớn, chuyện này không dễ điều tra."

"Ừ, đội trưởng, nên cẩn thận."

"Ừ, tôi sẽ kêu thêm người, tại nhà ga an bài nhiều hơn người mặc thường phục tuần tra." Hoàng Hạo nhăn mày, hắn cũng hiểu được chuyện này không đơn giản, bọn họ vô huyệt nhiều lần, không có khả năng là do trùng hợp.

"Được rồi. Chút nữa tôi chia tổ cho các cậu làm 3 tổ, từng tổ chọn ra một tổ trưởng, chia ra các hướng đi điều tra một chút."

"Tổ 1, do Đại Vương phụ trách, cậu có nhiều năm kinh nghiệm. Tiểu Mặc tổ phó, dù sao cũng học qua lý luận có hệ thống. Tiếp theo trong tổ là...Trần Hiểu Hiểu, Tiểu Lâm, lão Mã, Đàm Tử..."

"Tổ 2... Tổ 3..."

Hoàng Hạo chia xong danh sách, liền chuyển sang vấn đề khác.

"Kế tiếp chuyện này cũng rất quan trọng, cấp trên gần đây bắt đầu ra lệnh càn quét tệ nạn. Một đội phải đi đột kích quán bar khách sạn, một nửa đội chúng ta cũng cùng đi. Không thiếu nam, nữ thì cần hai người, mà chúng ta có ba người. Các cậu xem coi để ai ở lại."

Trần Hiểu Hiểu, Tần Tiểu Mặc và Quách Mỹ Lăng đều nhìn nhau.

"Đội trưởng tôi sẽ đi, để chị Mỹ Lăng hoặc chị Hiểu Hiểu ở lại đi." Tần Tiểu Mặc xung phong nhận việc.

"Ừm vậy Mỹ Lăng ở lại đi, cô tương đối cẩn thận, xử lý vấn đề cơ mật qua tay cô tôi tương đối yên tâm." Hoàng Hạo gật đầu, nói.

"Đội trưởng..." Trần Hiểu Hiểu mở to mắt.

"Ngồi xuống, tôi cũng không oan uổng cô, cô cùng Tiểu Mặc đi càn quét tệ nạn đi, cũng rèn luyện một chút." Tính xúc động của Trần Hiểu Hiểu thật đúng là không thích hợp xử lý vấn đề cơ mật, chỉ sợ không cẩn thận làm lộ ra chuyện gì thì liền xong đời.

"Chúng ta đi càn quét tệ nạn?" Trần Hiểu Hiểu hỏi.

"Không phải, là đi trợ giúp càn quét. Không phải cô chưa từng làm qua, chỉ là bọn họ càn quét, còn chúng ta ở một bên nhìn, khu vực tệ nạn buôn lậu thuốc phiện cũng nhiều. Có thể bắt được bao nhiêu thì bắt. Trong bar có nhiều thanh thiếu niên, cứ như mấy con chuột cống tháo chạy, chúng ta cứ bắt từng người." Hoàng Hạo hiển nhiên cũng rất hận mấy tên này, phá hoại sức khỏe và gia đình hạnh phúc của người khác.

"Ừ, phải." Trần Hiểu Hiểu uống một hơi nước, xem ra ngày hôm nay lại không dễ chịu lắm, việc này thật mệt, nếu truy bắt tốt thì không nói gì, còn lỡ có đánh nhau thì xui rồi...

"Chị Hiểu Hiểu, sao phải có nữ?" Tần Tiểu Mặc nhỏ giọng, khẽ chạm vào hỏi Trần Hiểu Hiểu.

"Em không biết à, chắc chắn, vừa mở ra, bên trong một đám người khoả thân, nam cảnh sát cũng không dám đụng vào người các cô ấy, không phải nên cần có nữ cảnh sát sao. Bên bọn họ có nhiều nữ hơn chúng ta, nhưng tỉ lệ cũng thấp, cho nên muốn chúng ta nhúng tay vào. Mà bên bọn họ thực muốn hãm hại người khác sao, biết rõ đội chúng ta chỉ có ba nữ, còn muốn gây áp lực cho đội trưởng." Trần Hiểu Hiểu nói với giọng khinh bỉ.

"Là như thế sao."

"Việc này cũng không dễ. Có khi còn đánh nhau." Trần Hiểu Hiểu nhắc nhở.

"Hừm?"

"Đánh nhau, đánh dữ lắm, có nhiều tên không muốn sống, trên người còn có dao. Không cẩn thận liền bị thương, nếu lỡ có đánh nhau đều là người bên đội cần quét tệt nạn phụ trách, bọn họ đều có luyện qua đánh nhau, tôi thì không thể được."

Trần Hiểu Hiểu hít một hơi, năm đó không chịu lo học tập, bây giờ thì khổ rồi.

"Không có việc gì, em có luyện qua, còn đạt giải nhất nữa." Tần Tiểu Mặc nói.

"Thật sao?"

"Ừ." Rốt cuộc Tần Tiểu Mặc cũng có đất dụng võ, cô cảm thấy vô cùng vui mừng.

"Em được đấy, vậy tôi nhờ vào em." Trần Hiểu Hiểu vẽ mặt kinh hỉ.

"Ừ, hãy chờ xem. Đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy."

"Được."

"Aizz, hai người các cô sao lại nói chuyện riêng! Có nghe tôi nói hay không vậy! Còn có... chút kỉ luật nào của tổ chức hay không." Hoàng Hạo nhìn Tần Tiểu Mặc và Trần Hiểu Hiểu tám chuyện riêng, cau mày đập lên bàn.

"Chúng tôi sai chúng tôi sửa!" Trần Hiểu Hiểu nói to.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

"Tan họp." Hoàng Hạo tuyên bố tan họp, tất cả mọi người lục tục đứng lên, đi ra khỏi phòng họp.

"Bình thường cũng nhanh như vậy sao?" Tần Tiểu Mặc hỏi Trần Hiểu Hiểu, đây là lần họp đầu tiên kể từ khi cô vào thị cục.

"Đúng vậy, người trong đội chúng ta đều giống khi, mỗi ngày đều nhích tới nhích lui không yên, không tập kích thì cũng đánh nhau. Kêu bọn họ ngồi lâu thật sự là tra tấn bọn họ." Trần Hiểu Hiểu sớm đã quen với cảnh tượng này, quay qua giải thích với Tần Tiểu Mặc.

"Bình thường cũng thấy mọi người ngồi lâu mà..."

"Văn phòng có thể nói chuyện phiếm, còn ở đây quá nghiêm túc."

"A...ra là như vậy." Tần Tiểu Mặc đi theo Trần Hiểu Hiểu ra phòng họp, đột nhiên cũng thấy không khí thoải mái hơn rất nhiều, phòng họp quả nhiên là có chút ngọt ngào, cũng không biết là do tâm lý hay bên trong thật sự thiếu không khí.

"Nhiệm vụ hôm nay... rất thống khổ." Trần Hiểu Hiểu vẽ mặt đau khổ nói.

"Cái gì?"

"Sao chép văn kiện cơ mật... Viết tay... dày như vậy." Trần Hiểu Hiểu lấy tay diễn tả cho Tần Tiểu Mặc.

Nhìn Trần Hiểu Hiểu mô tả thì nó dày chẳng khác gì một quyển sách giáo khoa trung học.

"Nhiều như vậy sao?"

"Đúng vậy, rất nhiều đó. Ba người chúng ta cả ngày cũng không chép lại hết, tôi phải hạ mình kéo vài mỳ nam đến giúp thôi." Trần Hiểu Hiểu than thở.

Than thở xong lại cảm thấy chuyện này hẳn là nên lập tức hành động, liền lôi kéo Tần Tiểu Mặc quay lại tìm Hoàng Hạo. Lúc này Hoàng Hạo cũng từ phòng họp đi ra.

"Đội trưởng, văn kiện cơ mật không sao chép hết được! Kêu thêm người giúp!"

"Duyệt, bao nhiêu người?" Hoàng Hạo cũng sáng khoái, lập tức đáp ứng.

"Không nhiều lắm, vài người thôi." Tần Tiểu Mặc nói.

"Tôi làm được thay cho năm người, tôi làm cùng các cô." Hoàng Hạo nói.

"Anh quá đề cao chính mình rồi, không đủ đâu."

"Được rồi, vậy... Tiểu Lâm, Tiểu Mã, Đặng Tử! Hôm nay sao chép cơ mật, không được lười biếng, chép xong rồi có thể tan tầm, chép không xong phải tăng ca cho xong!" Hoàng Hạo kêu lại vài người phía trước.

"Không phải chứ đội trưởng..."

"Đội trưởng!"

"Tinh thần chủ nghĩa nhân đạo ở đâu đây..."

Ba nam cảnh sát nhất thời xoay người kêu rên.

Sao văn kiện không phải chuyện dễ dàng, mấy người về văn phòng ngồi xuống mãi tới trưa, tay Tần Tiểu Mặc muốn mềm nhũn cũng mới sao được 15 trang, nhìn qua bên Trần Hiểu Hiểu thì thấy hơn cô cũng không bao nhiêu, nhìn ra khoảng 20 trang. Nhưng biểu tình của Hiểu Hiểu cũng không mấy thoải mái, thỉnh thoảng lại lắc tay cho đỡ mỏi.

Lại nhìn qua bên Hoàng Hạo, sức chiến đấu thật tốt, không giống các cô cứ chép từng chữ từng chữ rề rề. Bốn người họ đều chép nhanh vùn vụt.

"Đội trưởng, không phải anh nói phải làm nghiêm túc sao? Như thế nào các anh chép được nhanh như vậy?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Chúng tôi bốn người viết chữ mau, chép nhanh hơn." Hoàng Hạo tươi cười với Tần Tiểu Mặc.

"Kỳ thật trước kia việc này đều là bốn người bọn hắn làm, lần này hơi nhiều." Quách Mỹ Lăng giải đáp cho Tần Tiểu Mặc. Chép sách thôi, hỏi đi học ai chưa từng làm qua, chép nhiều thì có tốc độ nhanh hơn.

"Ừ, chúng tôi gọi cái này là thương hoa tiếc ngọc." Đặng Tử gật gù đầu.

"Chúng tôi chép xong rồi, các cô thì sao?" Tiểu Lâm nghiêng qua hỏi.

"Cuối cùng cũng xong!" Trần Hiểu Hiểu vung tay liền đem chữ cuối cùng viết xong.

"Hoàn thành!"

"Thật tốt quá, tan tầm."

"Ừ, tan đi." Hoàng Hạo vung tay lên, rất có loại cảm giác đại xá thiên hạ.

Tần Tiểu Mặc đứng lên đem hơn mười tờ giấy đưa cho Hoàng Hạo, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Mặt mày hớn hơ vậy Tiểu Mặc?" Hoàng Hạo nói.

"Phải thôi, cô ấy có đôi có cặp rồi, có thể không cười sao. Khi nào kết hôn nhớ mời chúng tôi đó." Đại Vương đứng từ xa nói vọng sang.

"Được thôi." Tần Tiểu Mặc cười cười, nói.

"A... Đây, cái này thành..." Hoàng Hạo còn chưa có phục hồi lại tinh thần, nói lắp bắp.

"Đó là người ta... thần tốc."

"Đội trưởng cũng lớn rồi, lại rất anh tuấn, khi nào thì tìm chị dâu cho chúng tôi đây." Tần Tiểu Mặc vỗ vỗ bả vai Hoàng Hạo.

"Thôi đi, ai lại muốn làm vợ của cảnh sát hình sự chúng ta. Cũng không phải không nói qua, chưa đến ba tháng lại phải chia cách, chúng ta làm ngày làm đêm, tiền lương cũng không phải rất cao." Hoàng Hạo thờ dãi.

"Thì cứ thử xem sao."

"Làm sao chưa thử, người ta vừa nghe nói cô làm hình cảnh, lập tức liền từ chối, làm công việc này không những phải tuân theo mệnh lệnh, dù cho có người đẹp cũng phải từ chối. Bất quá tôi làm được công việc mình yêu thích." Hoàng Hạo hiện ngang lăm lăm nói. Mấy người độc thân trong đội đều có cùng cảm xúc nên đồng lòng than thở một phen.

"Ngày mai tôi tìm mấy người bạn học giới thiệu cho các anh, đa số đều làm trong ngành, cũng có đồn cảnh sát." Tần Tiểu Mặc đồng tình nói.

"Oh! Giới thiệu cho chúng tôi a Tiểu Mặc." Bọn họ đều kích động, kêu lên.

"Tốt quá."

"Thôi tôi đi trước đây, đi hẹn hò với người của tôi đây." Tàn Tiểu Mặc cười tủm tỉm mang túi xách bước đi. Đi ra cổng lớn, đột nhiên mất phương hướng, cô không biết nên đi hướng nhà chị Diệp hay là đi qua công ty. Nhất thời không biết thế nào, Tàn Tiểu Mặc đành lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Từ.

"Chị Diệp."

"Sao?"

"Đang bận sao?"

"Nhìn một chút bản báo cáo lợi nhuận, làm sao vậy? Giữa trưa nghỉ ngơi?" Diệp Từ buông báo cáo trong tay, ăn một miếng cơm.

"Không phải, hôm nay em chỉ lên cục nửa ngày, đội trưởng cho bọn em tan sớm, chị đang dùng cơm?" Tàn Tiểu Mặc nghe được thanh âm nhai nuốt.

"Ừ"

"Thức ăn nhanh?"

Diệp Từ không dám thừa nhận, nhưng không muốn nói dối, mở miệng không biết nói cái gì cho phải.

"Nhất định là vậy rồi."

"Có thịt, còn có tôm." Diệp Từ nói.

"Còn không phải thức ăn nhanh..."

"Của công ty, không tính là thức ăn nhanh." Diệp Từ nhú nhú mày.

"Công ty à, vậy tốt hơn một chút, chị đang ở công ty sao?" Tàn Tiểu Mặc dừng bên đường, ngoắc một chiếc taxi.

"Ừ, ở công ty."

"Em qua đó tìm chị được không?" Ngữ khí của Tàn Tiểu Mặc không giống như đang hỏi, mà là đang thông báo.

"A.."

"Chờ em một chút."

"Được."

Đáp ứng xong Diệp Từ liền cúp điện thoại.

"Bác tài, tập đoàn Viễn Dục..." Tàn Tiểu Mặc đột nhiên quên tên gọi của công ty con ở đây.

"A, chỗ đó à, được rồi, ngồi đi." Xem ra danh tiếng của tập đoàn Viễn Dục tại thành phố S cũng không phải nhỏ, cô còn chưa nói tên ra thì tài xế taxi đã biết rồi.

Tới nơi, Tàn Tiểu Mặc trả tiền cho bác tài rồi xuống xe. Thì ra đây là công ty con của Viễn Dục, bình thường Tàn Tiểu Mặc cũng có đi ngang qua, nhưng không nghiêm túc nhìn, hôm nay mới biết được đây là sản nghiệp của Diệp gia.

"Chào cô, xin hỏi cô tìm ai?" Tiếp tân vừa thấy Tàn Tiểu Mặc tiến vào, liền mang theo mỉm cười chào hỏi.

Tàn Tiểu Mặc nhìn thoáng qua, phát hiện tiếp tân của Viễn Dục rất xinh đẹp, còn có tố chất.

"Chào cô, tôi tìm Diệp tổng." Tàn Tiểu Mặc gật đầu chào cô tiếp tân, lễ phép trả lời.

"Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

"Không có, nhưng vừa rồi tôi có nói cho chị ấy biết mình sẽ đến..." Xem ra mấy ngày nay cũng không ít người tìm đến Diệp Từ, nữ tiếp tân ứng phó thật sự có kinh nghiệm.

"Vâng, xin hỏi cô họ gì?"

"Tôi họ Tàn."

"Được, mời cô chờ một chút được chứ, tôi gọi điện thoại hỏi lại." Tiếp tân ý bảo

Tần Tiểu Mặc chỉ có thể ngồi đợi ở sofa.

"Cảm ơn."

"Không có gì."

Tần Tiểu Mặc không có ngồi xuống, đứng ở một bên chờ tiếp tân gọi điện thoại.

"Nói máy nội tuyến số 1."

"Vâng, cảm ơn."

"Diệp tổng, phía dưới có vị khách họ Tần, Tần tiểu thư nói đã có hẹn trước với cô, cô xem..."

"A, đúng rồi, dẫn Tần tiểu thư lên đi."

Cúp điện thoại, tiếp tân lại lịch sự cười với Tần Tiểu Mặc.

"Tần tiểu thư, tôi dẫn cô đi lên."

"Được, cảm ơn."

Tiếp tân dẫn Tần Tiểu Mặc đi vào thang máy, nhấn nút lên lầu 16.

"Nơi này rất cao, đều là của công ty các cô sao?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"A, không phải toàn bộ đâu. Từ lầu 9 trở xuống là chúng tôi thuê. 10 tầng ở trên mới là khu làm việc của Viễn Dục." Tiếp tân cũng không kiêng kị vấn đề Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Tối rồi, văn phòng tổng giám đốc là phòng thứ hai bên trái." Thang máy dừng lại, tiếp tân chỉ vị trí văn phòng cho Tần Tiểu Mặc.

"Cảm ơn cô." Tần Tiểu Mặc nói xong liền đi tới văn phòng Diệp Từ.

"Cộc cộc."

"Vào đi."

Tần Tiểu Mặc mở cửa, liền nhìn thấy Diệp Từ đang dùng cơm, vừa ăn cơm vừa xem báo cáo.

"Tình yêu ơi, em đến rồi đây." Tần Tiểu Mặc vừa đi vào văn phòng liền không có hình tượng, ném túi xách lên sofa, chạy đến trước mặt Diệp Từ.

"Ừ, em ngồi đi."

"Sao chị ăn cơm còn nhìn cái này nữa, thật không tốt cho thân thể, đừng nhìn nữa. Ăn xong lại coi tiếp cũng không muộn đâu." Diệp Từ nghe lời Tần Tiểu Mặc, buông báo cáo ra, chuyên tâm ăn cơm.

"Èo, chị thật đúng là tập trung ăn cơm vậy à, cũng không thèm liếc nhìn em một cái." Tần Tiểu Mặc lại bắt mồm, oán giận nói.

"Tự em nói, không tốt cho thân thể còn gì." Diệp Từ ngẩng đầu nhìn Tần Tiểu Mặc một cái, lại cúi đầu tiếp tục ăn.

"Em nói xem báo cáo lúc ăn không tốt, chứ không phải nói nhìn em thì không tốt." Tần Tiểu Mặc ngồi xuống, rót một ly nước uống.

"Tiếp tân của công ty chị có tố chất thật khá." Tần Tiểu Mặc trôi chảy khen cô tiếp tân vài câu. Những lời này vậy mà lại làm Diệp Từ ngẩng đầu lên.

"Như thế nào? Em có ý gì với cô ấy sao?" Diệp Từ cười như không cười, nói với Tần Tiểu Mặc.

"A, điều này làm sao có thể, em có chị rồi, chị là tốt nhất nha. Lại đây, cười cái đi." Tần Tiểu Mặc lại trêu đùa chị Diệp, hôn lên môi chị Diệp một cái.

"Có mờ đó."

"Không sao, vừa vặn em chưa ăn cơm." Tần Tiểu Mặc liếm liếm môi.

"Chị đang ghen à?" Tần Tiểu Mặc cảm thấy hứng thú, bắt đầu hỏi.

"Không có, nói giỡn..."

Tần Tiểu Mặc rung mình một cái, trời ơi đây mà là bộ dạng nói giỡn của chị Diệp sao, rõ ràng chính là ý tứ "hầu em dám nói có, chị liền bóp chết em"...

"Chưa ăn cơm sao?" Diệp Tử nắm chắc trọng điểm hỏi Tần Tiểu Mặc.

"Uhm, chưa ăn, vừa tan sở em liền qua đây. Nhớ chị..." Tần Tiểu Mặc ôm Diệp Tử.

"Ừ, cho em nè." Diệp Tử đưa cà mên cho Tần Tiểu Mặc, cô mới ăn một nửa trong đó. Thói quen ăn uống của Diệp Tử rõ là tổ chất của tiểu thư khuê các, ăn từ trái qua phải, không giống Tần Tiểu Mặc cứ chọt chỗ này chỗ kia, ăn đến cuối cùng cà mên đựng cơm nhất định là nhìn vô cùng thâm thâm.

"Chị ăn no rồi sao?"

"Uh."

"Thật hả?"

"Ăn không vô." Diệp Tử kéo tay Tần Tiểu Mặc sờ sờ lên bụng mình, chứng tỏ là mình đã ăn no.

"Được rồi, em ăn phần còn lại của chị." Tần Tiểu Mặc tuyệt nhiên không để ý, tiếp nhận chiếc đĩa trong tay Diệp Tử bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

"No rồi." Tần Tiểu Mặc buông cà mên, rút khăn tay lau miệng, còn thuận tiện vỗ bụng chứng tỏ ăn no.

"Bữa sáng chưa ăn?"

"Chưa ăn, buổi sáng họp, sau đó sao chép văn kiện, khá bận..." Tần Tiểu Mặc ôm Diệp Tử ngồi xuống.

"Không phải có khoa hồ sơ sao?"

"Là văn kiện cơ mật của bên đây, cục trưởng muốn bọn em làm, khả năng sợ bại lộ ra cái gì."

"Ừ"

"Cục cảnh sát thật lớn, đến bây giờ em còn không nhận thức hết mọi người. Hơn hai trăm người..." Tần Tiểu Mặc có chút phiền muộn.

"Nhiều người vậy sao?" Trong tưởng tượng của Diệp Tử, cục cảnh sát cùng lắm mấy chục người thôi.

"Tất nhiên, đội của em đã mấy chục người rồi. Còn ba đội khác nữa, ngoài ra còn có khoa điều tra, khoa hồ sơ, quản lý nhân khẩu ra vào...rất nhiều." Chính Tần Tiểu Mặc cũng không rõ ràng lắm, lắc lắc đầu không nói tiếp nữa.

"Ma Tước tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn." (chắc là câu chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ: ý chỉ là dù là vậy gì lớn hay nhỏ thì nó đều có đủ các tác dụng cần thiết của riêng nó. Tự ta lăm nhăm a, ai muốn biết rõ search gg đi nha hìhì)

"Cái gì Ma Tước, phân cục của bên em là rất lớn rồi. Bất quá không có lớn như của tỉnh..." Tần Tiểu Mặc nói.

Tuy rằng lời này thật là vô nghĩa, thị cục đương nhiên nhỏ hơn tỉnh cục, nhưng có đôi khi hai người ở cạnh nhau nói những chuyện vô nghĩa cũng có thể thực hạnh phúc.

"Khi nào chị quay về Anh?" Tần Tiểu Mặc lưu luyến hỏi.

"Ngày mốt đi, hình như là bay buổi chiều." Diệp Tử cũng có chút luyến tiếc, vừa mới bên nhau được vài ngày lại phải rời đi.

"Ngày mốt!!!" Tần Tiểu Mặc từ trên sofa bật dậy, ngày mốt cô phải đi theo đội càn quét tệ nạn rồi.

"Ừ, sao vậy?" Diệp Tử thắc mắc nhìn Tần Tiểu Mặc, ngày mốt thì có chuyện gì...

"Ngày mốt em..." Tần Tiểu Mặc nghĩ lại, nếu để Diệp Tử biết cô đi càn quét tệ nạn, nhất định sẽ lo lắng, chuyện này kiên quyết không thể nói cho chị ấy biết. Vậy nên nói sao cho tốt đây...

"Ngày mốt em phải tiếp tục sao văn kiện... Đội trưởng nói rất quan trọng." Tần Tiểu Mặc cau mày nói.

"Không có việc gì, đừng tới tiền. Chị vốn cũng không muốn để em đi tiền..." Cảnh tượng ly biệt luôn tương đối thương cảm, dựa theo tính cách Tần Tiểu Mặc khẳng định sẽ rất quyến luyến ở sân bay, nghĩ tới liền thấy khổ sở, cho nên Tần Tiểu Mặc vẫn là không cần đi thì tốt hơn.

"Nhưng em muốn gặp chị lần cuối..."

"Nói lung tung." Diệp Tử liếc Tần Tiểu Mặc một cái.

"A, em nói sai rồi nói sai rồi, đồng ngôn vô kỵ đồng ngôn vô kỵ." Tần Tiểu Mặc vỗ vỗ miệng mình. (lời con nít nói không có kỵ, không cần để ý)

"Đồng ngôn?" Diệp Tử hé miệng cười cười, hình tượng này của Tần Tiểu Mặc thật đúng là rất giống con nít.

"Đừng cười đừng cười, mỗi lần em nói sai mẹ của em đều nói như vậy..."

"Em thường xuyên nói sai?"

"Ừm, thường xuyên. Mẹ của em kiêng kỵ đặc biệt nhiều..." Tần Tiểu Mặc bĩu môi nói.

"Em nha, ngốc." Diệp Tử lắc lắc đầu, tỏ vẻ không quá tin nhiệm chỉ số thông minh của Tần Tiểu Mặc

"Chán ghét em?" Tần Tiểu Mặc cười xấu xa hỏi.

Diệp Tử lắc lắc đầu, không nói gì. Làm sao có thể chán ghét cô được...

"Được rồi, em chỉ là nhớ chị quá nên đến nhìn một chút, chị tiếp tục công việc đi, em về nhà đây, buổi chiều mua đồ ăn xong sẽ ghé nhà chị." Tần Tiểu Mặc cầm túi xách, nói với Diệp Tử.

"Ừ, chị kêu người đưa em về?"

"Không cần đâu, em đi bus là được rồi, ở đây giao thông tiện lợi."

"Ừ, cẩn thận một chút." Diệp Tử cũng không miễn cưỡng, nói một câu liền ngồi xuống tiếp tục xem báo cáo.

Tần Tiểu Mặc nhìn thế nào cũng cảm thấy Diệp Tử thật xinh đẹp, nhìn không được hấp dẫn lại đi trở về hôn lên mặt Diệp Tử một cái.

Nhưng lúc Diệp Tử ngẩng đầu lên, cô lại giống như con thỏ chạy ra ngoài.

Đứa nhỏ này... Diệp Tử cười cười, lại cúi đầu.

==_==_==_==_==

Tần gia

"Mẹ, con đã về rồi!" Tần Tiểu Mặc mở cửa, vừa cời giày vừa kêu lên.

"Về rồi, vào phòng đi, có máy lạnh." Bà Tần từ trong phòng nói vọng ra.

"Anh cũng ở đây?"

"Ừ, ở đây, chúng ta đang nói chuyện."

"Chờ con một chút." Tần Tiểu Mặc đem trái cây nhét vào tủ lạnh sau đó đi vào phòng. Trong phòng, bà Tần ngồi trên giường, Tiêu Nhuận ngồi ghé bên cạnh, hai người trò chuyện rất vui vẻ, bà Tần cười đến thấy rõ các nếp nhăn.

"Mẹ và anh nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy." Tần Tiểu Mặc đi tới, nằm ngã xuống giường.

"Không có một chút hình tượng, sao đi ra ngoài lâu như vậy, làm ta lo lắng." Bà Tần vỗ vỗ Tần Tiểu Mặc, cau mày nói.

"Không phải lo mà..."

"Hai người đang nói chuyện gì đó?" Tần Tiểu Mặc nhanh chóng nói sang chuyện khác.

"Không có gì, tâm sự chuyện gần đây của anh con. Hần nói hần có người yêu thích, hahaha...nói không chừng rất nhanh con liền có chị dâu." Bà Tần cười đến sáng lạn.

"A, thật sự/ Là ai?" Tần Tiểu Mặc trong lòng "Lộp bộp" một chút, ngồi xuống hỏi.

"Là Tiểu Tử đó, không tệ, anh con nếu có thể kết hôn cùng con bé, ta liền ủng hộ, thật tốt quá. Ta thấy con cũng rất thích con bé phải không Tiểu Mặc, hẳn là con nên nói giúp anh của con." Bà Tần nói.

"Con..." Tần Tiểu Mặc thật sự là hết chỗ nói rồi, cô cũng không thể nói rõ với mẹ đây là người yêu của con gái mẹ nha, bà Tần mà nghe được chắc giảm thọ mất.

"Mẹ, chưa biết được đâu, con cũng không biết cô ấy có thích mình không nữa." Tiểu Nhuận bất đắc dĩ nói. Nhìn thấy mẹ có vẻ nhất định phải có con dâu, hẳn có chút chột dạ.

"Lo cái gì nha, con ưu tú như vậy, làm sao Tiểu Tử không thích được. Hơn nữa...con khờ quá, nếu con bé không có ý gì với con thì hôm trước đã không đến thăm ta." Bà Tần vỗ nhẹ người Tiểu Nhuận.

Trong mắt người làm mẹ, con của mình luôn ưu tú nhất, tuy rằng Tiểu Nhuận đúng là thật sự rất ưu tú.

"Mẹ..." Tiểu Nhuận có chút bất đắc dĩ.

"Mẹ, chị Diệp sắp về nước rồi. Chút nữa con phải đi, dẫn chị ấy đi dạo xung quanh." Tần Tiểu Mặc nói.

"Vậy sao, tốt rồi, dẫn anh con theo đi." Bà Tần vui vẻ nói.

Lời này thiếu chút nữa làm Tần Tiểu Mặc ghen chết, cô có thể giới riêng của hai người, mang theo cái bóng đèn làm gì, mà cái bóng đèn này còn có ý đồ với người cô yêu nữa chứ...

"Mẹ... hình như không có thuận tiện, tụi con nói chuyện phiếm giữa con gái với nhau, anh ở đó làm gì, hơn nữa con còn muốn ngủ ở nhà chị Diệp." Tần Tiểu Mặc yên chuyện tìm một cái cớ.

"Đúng đó, mẹ, mẹ thật là...con và cô ấy còn hợp tác công việc, còn nhiều cơ hội gặp mặt. Hơn nữa mấy ngày nữa con cũng phải quay về Anh mà." Tiểu Nhuận nhún nhún vai ngăn trở tâm huyết dâng trào của bà Tần.

Bà Tần ngẫm nghĩ cũng thấy có lý.

"Thôi được rồi, vậy con chuẩn bị đi đi. À, mang theo vật này. Khối ngọc này cho con, mang theo đi." Bà Tần lấy ra một khối ngọc xanh biếc từ trong ngăn kéo đưa cho Tần Tiểu Mặc.

"Cái này... Mẹ, miếng ngọc này." Tần Tiểu Mặc mở to mắt nhìn.

"Con với anh con đều có, ta chuẩn bị cho cả vợ của anh con và chồng của con, đêm nay con đưa cho Tiểu Tử đi." Bà Tần thật sự nghĩ liền làm liền, Tần Tiểu Mặc thật bất đắc dĩ.

"Mẹ...không tốt đâu, chị Diệp cũng chưa nói là thích anh của con."

"Mẹ, sao mẹ nghĩ gì liền làm nhanh như vậy."

"Aizz, sao con không hiểu gì hết, bây giờ là thời đại nào rồi, con gái tốt không có nhiều đâu, từ nhỏ ta đã nhìn thấy Tiểu Tử, hiện tại sự nghiệp cũng thành công, đáng người thì khỏi phải bàn. Lại còn hiếu thuận, con không nắm chặt thì bị người khác đoạt mất." Bà Tần dạy dỗ con trai.

Tần Tiểu Mặc ở trong lòng oán thầm, chị Diệp sớm là của người khác rồi. Bất quá như thế nào đều là của người nhà...

"Mẹ, mẹ đem cất vào đi, con đi đây." Tần Tiểu Mặc vội vàng đem miếng ngọc nhét vào trong tay bà Tần, nhảy xuống giường muốn đi.

"Haizz, hai đứa con thật là..."

"Tiểu Mặc, đây là của chồng con sau này, gặp người thích hợp thì cho hắn." Bà Tần xuất ra một khối ngọc khác, đưa cho Tần Tiểu Mặc.

"Cái này thì có thể." Mắt Tần Tiểu Mặc sáng ngời, đoạt lấy ngọc vội bỏ chạy.

"Cảm ơn mẹ!"

Bà Tần nhìn bóng dáng con gái chạy ra khỏi phòng, lộ ra tươi cười. Bà có hai đứa con như vậy, đời này coi như đáng giá.

Sau khi dọn dẹp phòng, tắm rửa thay quần áo đem theo đồ dùng hàng ngày, tất nhiên có mang theo ngọc bội, Tần Tiểu Mặc khoan khoái đi đến một siêu thị lớn gần nhà Diệp Tử.

Tần Tiểu Mặc nhìn nhìn đồ ăn, lăm bầm nói.

"Nếu có thời gian thì tốt rồi, đi chợ mua, thực phẩm tươi ngon hơn. Nên mua tôm không nhĩ, hay là mua cá biển, tương đối có dinh dưỡng."

Suy nghĩ trong chốc lát, Tần Tiểu Mặc ngừng đầu kêu người bán giúp cô chọn làm một con cá, sau đó mang theo giỏ đồ đi tiếp qua gian khác.

Thịt cá kho ăn rất ngon, chắc chị Diệp sẽ thích.

"Tiểu Mặc? Tiểu Mặc là con sao?" Một giọng vui mừng từ phía sau truyền đến, làm Tần Tiểu Mặc hoảng sợ, là ai đây.

Quay đầu lại, Tần Tiểu Mặc rốt cuộc biết cô gặp ai.

Cười lạnh một chút, Tần Tiểu Mặc xoay người tiếp tục đi.

"Tiểu Mặc!" Người đàn ông đuổi theo, kéo tay Tần Tiểu Mặc.

"Buông tay." Tần Tiểu Mặc lạnh lùng nói.

"Tiểu Mặc, ta là cha con a..." Giọng người đàn ông phi thường sốt ruột, bởi vì khăn trương còn mang theo một tia hồi hộp.

"Cha? Ông nói thật hay quá..." Tần Tiểu Mặc thoát khỏi tay người đàn ông, tiếp tục đi đến quầy thu ngân.

Người đàn ông lo lắng đi theo sau Tần Tiểu Mặc, hình như rất muốn cùng Tần Tiểu Mặc nói cái gì đó, nhưng lại không thể nào nói ra khỏi miệng.

"Chào cô, tổng cộng là 50 tệ."

Tần Tiểu Mặc đưa tiền cho người thu ngân, cầm túi đồ bước đi.

"Hoá đơn của cô."

"Cảm ơn." Tần Tiểu Mặc tiếp nhận hóa đơn, cười chào nhân viên thu ngân, xoay người lại tiếp tục đi.

Lúc này ông Tiêu đã rất sốt ruột, bước nhanh theo sau Tiểu Mặc.

"Tiểu Mặc, con hãy nghe ta nói..."

"Không có gì để nói. Ông đừng đi theo tôi, tôi có việc." Tần Tiểu Mặc không kiên nhẫn nói, tâm tình tốt đẹp đều bị hấn làm hỏng.

"Tiểu Mặc, chúng ta ngồi xuống tâm sự đi, bên kia có quán cà phê, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được chứ." Ông Tiêu đi nhanh hai bước, giữ chặt Tần Tiểu Mặc.

"Buông tay." Tần Tiểu Mặc cũng không muốn cùng hắn nói gì, sự tình đều tới nước này, không có gì hay để tán gẫu. Cô không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Tần Tiểu Mặc dùng chút lực, ông Tiêu kêu "ôi" một tiếng liền buông tay. Tần Tiểu Mặc liếc mắt nhìn hắn, mang túi đồ tiếp tục đi hướng nhà Diệp Từ.

Nhưng ông Tiêu vẫn không buông tha, vẫn đi theo sau Tần Tiểu Mặc.

Chỉ chốc lát sau liền tới trước cửa nhà Diệp Từ.

Ôi buồn ngủ, chắc về sau sẽ có c thường xuyên hơn. Ráng ed cho xong hết các truyện rồi nghỉ xả hơi. Lười

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Lúc Diệp Từ mang túi xách bước xuống xe, từ xa nhìn thấy một người đàn ông hơn 50 tuổi kéo tay Tần Tiểu Mặc, còn vẻ mặt của cô thì rất không kiên nhẫn, thậm chí còn buông túi đồ trong tay để thoát khỏi tay người đó.

Cảm giác đầu tiên của Diệp Từ chính là Tần Tiểu Mặc gặp phải lưu manh. Bỏ túi xách vào lại trong xe, rồi tìm con dao nhỏ giấu trong túi, xong rồi Diệp Từ mới chạy về hướng Tần Tiểu Mặc.

"Ông đang làm gì đó!" Diệp Từ kéo Tần Tiểu Mặc về phía sau mình, về mặt chính khí nhìn Tiêu Tuấn Dật.

"Cô là?" Tiêu Tuấn Dật thấy có người ngoài, rốt cuộc buông tay Tần Tiểu Mặc ra, có hơi xấu hổ hỏi Diệp Từ.

Diệp Từ thấy Tiêu Tuấn Dật không giống dân lưu manh, lúc này mới nghi hoặc mà quay qua nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Tôi là cha của Tiểu Mặc." Tiêu Tuấn Dật nói.

A, cha sao, Tần Tiểu Mặc cười lạnh một tiếng, quay đầu bước đi. Diệp Từ đại khái cũng hiểu được là xảy ra chuyện gì, nhìn sang cô cảnh sát nhỏ của mình đang tức giận, rồi quay lại nói với Tiêu Tuấn Dật: "Chú Tiêu, chú đi về trước đi, bây giờ khả năng là em ấy không muốn nhìn thấy chú, chút nữa, con cùng em ấy nói chuyện."

Lời này thực có nghệ thuật, vừa lễ phép lại uyển chuyển biểu đạt ý tứ xin Tiêu Tuấn Dật tạm thời đừng tới quấy rầy Tần Tiểu Mặc.

"Ừ, cảm ơn." Tiêu Tuấn Dật cô đơn gật đầu, lúc này mới chịu xoay người rời đi.

Diệp Từ nhìn Tiêu Tuấn Dật đi rồi, lúc này mới lo lắng quay đầu đuổi theo Tần Tiểu Mặc.

"Tiểu Mặc, Tiểu Mặc!" Diệp Từ đuổi kịp, giữ chặt cô. Đi đến trước mặt Tần Tiểu Mặc, tâm Diệp Từ có chút đau nhói, lần đầu tiên cô nhìn thấy Tần Tiểu Mặc lộ ra vẻ mặt này, nụ cười lạnh lùng, ánh mắt còn mang điểm trống rỗng.

"Không có việc gì." Tần Tiểu Mặc nghe thấy giọng Diệp Từ lo lắng, phục hồi lại tinh thần, miễn cưỡng cười cười.

"Chúng ta trở về rồi nói." Diệp Từ thở dài một hơi, lời kéo Tần Tiểu Mặc trở về nhà, đóng cửa mở máy điều hoà.

Tần Tiểu Mặc vốn cho rằng vừa vào nhà Diệp Từ sẽ bắt đầu hỏi nhưng không có. Diệp Từ kéo cô vào nhà rồi liền bỏ cô ngồi trên sofa.

Tần Tiểu Mặc nhìn bóng dáng bận rộn của Diệp Từ, mở miệng mấy lần nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì.

"Nước dừa hấu nè." Diệp Từ từ phòng bếp đi ra đưa cho Tiểu Mặc một ly nước trái cây.

"Em không thích nhiều đá phải không, chị không bỏ nhiều đá."

"Ừ, nhiều đá sẽ không ngọt." Tần Tiểu Mặc cúi đầu, tuy rằng không cười, nhưng vẻ mặt đã bớt khó chịu hơn lúc này.

"Nói một chút đi, xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Từ ngồi xuống, hỏi.

Tần Tiểu Mặc hít một hơi, vẫn là đem mọi chuyện trước sau nói ra, lúc bé người lớn nào cũng dùng giọng điệu thương hại nói chuyện với cô, anh cô từ nhỏ đã hiểu chuyện, ngoài tự chăm sóc bản thân còn phải bảo vệ cô. Hai mẹ con cô và anh trai ở riêng, có suy nghĩ muốn tâm sự gì đều phải gọi điện. Anh em cô đều hận người đàn ông này, hận rất nhiều, nên từ lúc đó cô liền không tin tưởng tình cảm của đàn ông.

"Mấy ngày hôm trước anh của em chính là đi xử lý chuyện này, không nghĩ tới ông ta cư nhiên từ nước ngoài đã trở lại, còn mang theo vợ con. Em tuyệt đối sẽ không để ông ta gặp mẹ." Tần Tiểu Mặc lại có chút kích động, ngừng đầu nói với Diệp Từ.

"Tốt, không cho nhìn thấy di, nhưng ông ấy thế nào cũng là cha của em, cũng đã tìm đến đây không thể nào không nhìn ông ấy nha." Diệp Từ nói.

"Ừ, em biết rồi, chờ chị đi rồi có rảnh nói sau." Tần Tiểu Mặc không nghĩ lãng phí thời gian quý giá của hai người vì chuyện này, vì vậy tâm tình dần sáng sủa hơn.

"Haizz, không nói chuyện này nữa, chị xem em mua cho chị rất nhiều đồ ăn ngon." Tần Tiểu Mặc chỉ chỉ vào túi đồ to để trước cửa.

"Được, không nói chuyện này nữa. Để chị coi em mua cái gì cho chị." Diệp Từ cười cười, đi qua đem túi đồ lại.

"Cái này cái này cái này cái này... Còn có đồ ăn vặt." Kỳ thật Diệp Từ rất ít ăn đồ ăn vặt, từ nhỏ cô đã được giáo dục đến mức không cảm thấy hứng thú với đồ ăn vặt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kích động của Tần Tiểu Mặc, Diệp Từ cũng bắt đầu suy nghĩ lại thái độ nhìn nhận của mình, không biết có thật ngon như Tiểu Mặc nói không...

"Nhưng mà bây giờ không thể ăn, sắp ăn cơm." Tần Tiểu Mặc đứng lên tính nấu cơm cho Diệp Từ.

"Em có chút giống A Mai." Diệp Từ nói một câu làm Tần Tiểu Mặc không biết nói gì.

"Hử? Cái gì?!" Tần Tiểu Mặc tròn to mắt nhìn Diệp Từ.

"Giống bảo mẫu."

"Vậy không phải chị có lợi quá còn gì, khỏi phải tốn tiền thuê bảo mẫu." Tần Tiểu Mặc vờ ngớ ngẩn nói với Diệp Từ, mang túi đồ tiến vào phòng bếp.

Diệp Từ thì mở laptop ngồi làm việc ở phòng khách một chút.

"Có thể ăn rồi." Hơn một tiếng sau, Tần Tiểu Mặc từ phòng bếp nói vọng ra.

"Mới hơn năm giờ." Diệp Từ nâng mắt kiếng, ngừng đầu nhìn.

"Thức ăn mau nguội, nhanh ăn thôi. À, em có cái này cho chị nè." Tâm tình Tần Tiểu Mặc thật tốt, cũng nhớ tới chuyện mình có đem theo miếng ngọc trong túi.

"Nhắm mắt lại." Tần Tiểu Mặc đến ngồi xổm trước mặt Diệp Từ.

"Cái gì mà thần bí như vậy?" Diệp Từ gỡ mắt kiếng ra, nhắm mắt lại hỏi.

"Đây." Tần Tiểu Mặc bỏ miếng ngọc lạnh lẽo vào trong tay Diệp Từ. Lúc cái lạnh chạm vào tay, Diệp Từ liền mở mắt, thấy vật trong tay mình giống hệt như mặt dây chuyền trên cổ Tần Tiểu Mặc.

"Cái này..."

"Mẹ nói là chuẩn bị cho chồng tương lai của em. Bây giờ em đưa cho chị." Tần Tiểu Mặc khoan khoái nói.

Diệp Từ cầm miếng ngọc trong tay, cảm thấy nặng trĩu, không chỉ có tình yêu của Tần Tiểu Mặc, còn có hy vọng của di Tần, cô nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

"Chị nè, anh của em vậy mà lại thăm mền chị." Tần Tiểu Mặc thỉnh thoảng nói một câu đùa Diệp Từ nhảy dựng. Cô đương nhiên có thể nhìn ra Tiêu Nhuận thích cô, nhưng cô sợ Tần Tiểu Mặc nghĩ nhiều.

"Anh ấy còn nói cho mẹ biết, mẹ em nói rất thích chị, muốn chị làm con dâu, còn muốn em tạo cơ hội cho anh trai. Em mới không làm vậy đâu, chị là của em..." Tần Tiểu Mặc hơi dỗi, lấy đầu nhẹ úp vào bụng Diệp Từ.

"Ừ, chị không thích hán." Diệp Từ xoa nhẹ lưng Tần Tiểu Mặc.

"Chị thích em." Tần Tiểu Mặc kiêu ngạo cười nói.

"Ừ. Thích." Diệp Từ cũng không che giấu, gật đầu đáp lời.

"Mẹ của em chuẩn bị 2 khối ngọc, vốn là muốn lấy cái của anh đưa cho chị, nhưng bị em từ chối khéo rồi." Tần Tiểu Mặc bĩu môi nói.

"Không phải đều như nhau sao?"

"Tuy rằng hình dạng giống nhau, nhưng ý nghĩa thì không giống nha." Tần Tiểu Mặc dùng ánh mắt kì quái nhìn sang Diệp Từ.

"Ừ, không giống nhau." Diệp Từ gật đầu. Nếu Tần Tiểu Mặc cho cô, vậy cô càng biết mình nên làm thế nào.

"Đeo cho chị đi." Diệp Từ nói với Tần Tiểu Mặc.

"Ừ, cái này tháo ra được sao?" Trên cổ Diệp Từ đang đeo chính là dây chuyền mặt kim cương sản xuất với số lượng giới hạn, vô cùng xinh đẹp.

"Tháo ra đi."

"Ừ." Tần Tiểu Mặc thật cẩn thận giúp Diệp Từ gỡ dây chuyền xuống, rồi đổi bằng mặt ngọc của mình, sau đó đeo lại lên cổ trắng nõn của Diệp Từ.

"Nam mang Quan Âm, nữ mang Phật." Tần Tiểu Mặc vừa lòng nhìn mặt dây chuyền trên cổ Diệp Từ, đặt trên người chị Diệp càng thêm đẹp...

"Phật?"

"Ừ, Phật cười, người Trung Quốc chúng ta tin Phật hơn, tin tưởng Phật có thể mang đến cho mọi người niềm vui và sự bình an, cho nên mọi người đều sẽ mua ngọc hình Phật cho con mình."

"Ừ, rất thoải mái." Đây là lần đầu Diệp Từ mang ngọc khí, cảm giác rất tốt, mặt ngọc lạnh lẽo chạm vào làn da nóng rực liền tản mát ra khí nhu hoà, thoải mái hơn đeo vàng và bạch kim.

"Được rồi, ăn cơm đi, không thôi nguội mất." Tần Tiểu Mặc lôi kéo Diệp Từ đi đến trước bàn ăn, múc cho Diệp Từ một chén.

"Canh lạnh qua đậu hũ, giải nhiệt, ăn nhiều một chút."

"Lạnh qua?"

"Ừm..." Tần Tiểu Mặc lúc này mới ý thức được không thể nói từ này với người sống ở nước ngoài, vì thế vội vàng sửa lại. (Lạnh qua là tiếng địa phương)

"Khô qua."

"A...Rất khô, không cần." Diệp Từ cầm chén đưa cho Tần Tiểu Mặc.

"Không khô, khô qua ăn rất ngọt, còn có đậu hũ và gia vị sườn heo đó." Tần Tiểu Mặc đẩy chén trở lại.

"Chị nhìn trên mặt chị kìa, có nổi mụn rồi, lúc trước đâu có." Tần Tiểu Mặc sờ nhẹ lên gò má Diệp Từ.

"Đau..." Diệp Từ đau đến hít một hơi.

"Nên uống nhiều nước lọc. Buổi tối em làm chè đậu xanh cho chị. Về bên kia rồi không ai làm cho chị đâu..." Tần Tiểu Mặc đáng thương nói.

Người này rõ ràng chính là nghiện nấu ăn cho mình còn tỏ vẻ đáng thương như vậy, Diệp Từ nhẹ mím cười.

"A Mai."

"Làm sao giống nhau được!" Tần Tiểu Mặc kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Ừ, quả thật không giống nhau, A Mai làm ngon hơn em mà." Diệp Từ cố ý nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Không có khả năng!" Tần Tiểu Mặc oán giận phủ nhận.

"Xi, nổ." Diệp Từ rốt cục không nhịn được bật cười, lúm đồng tiền nơi khóe miệng như ẩn như hiện, thoát nhìn cư nhiên còn có vẻ khí chất cổ điển của những mỹ nữ thời xưa, Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, Tần Tiểu Mặc cảm thán.

"Chị trêu em..." Tần Tiểu Mặc rốt cuộc phát hiện, chị Diệp gần đây trở nên xấu xa không ít, không biết có phải do tiếp xúc với mình hay không nữa. (Haha tự nhận mình phúc hắc lun)

"Ăn cơm đi." Diệp Từ ngừng cười, nói với Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc ra về uly khuất, cũng ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm.

"Ngày mai mấy giờ chị bay?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Buổi chiều 5 giờ."

"Để em coi ngày mai có thể tới kịp không..." Tần Tiểu Mặc tự hỏi một chút, nếu tối mai mới hành động thì 5 giờ còn có thể đi được.

"Không cần, em công tác đi. Cũng không phải không gặp nữa..."

"Em sẽ nhớ chị." Tần Tiểu Mặc nói.

"Ừm."

"Em nằm mơ cũng thấy chị."

"Ừm."

"Em thường xuyên mơ thấy chị."

"Hử?"

"Mơ thấy chị làm một ít chuyện thực không trong sáng với em." Tần Tiểu Mặc trong mắt tỏa ánh sáng.

"Cái gì?" Diệp Từ dừng đĩa lại, mím cười nhìn Tần Tiểu Mặc. Cô thật muốn nghe xem chuyện gì là không trong sáng.

"Giống như... hôn lên em... Sau đó còn..." Tần Tiểu Mặc vừa định nói tiếp đã bị Diệp Từ cắt ngang.

"Dừng lại. Kể tiếp thì đến trình tiết cũng đều không còn nữa. Trong đầu em sao toàn chuyện loạn thất bát tao vậy." Diệp Từ rất muốn tách đầu Tiểu Mặc ra xem bên trong não rốt cuộc có cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

"Cái gì? Đội tuần cảnh nhiều người như vậy mà không điều người cho chúng ta dùng được sao?" Hoàng Hạo ngồi ở bàn làm việc, gọi điện thoại, giọng hơi kích động, Trần Hiểu Hiểu và Tần Tiểu Mặc nhìn nhau, dừng lại công việc đang làm.

"Tuần cảnh sẽ không thể hiệp trợ phá án sao? Chúng ta trên người ăn mặc cảnh phục cũng như nhau thôi!"

"Ừh! Đội hình cảnh chúng ta đi trợ giúp bên cần quét tể nạn, một tổ, bên chúng ta cũng điều vài người đi."

"Được, tôi tự mình đi tìm cục trưởng."

"Ừh, cứ như vậy đi." Hoàng Hạo cúp điện thoại, đứng lên liền đi ra bên ngoài.

Hoàng Hạo vừa đi, mọi người trong phòng liền tụ lại.

"Đội trưởng bị làm sao vậy?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Nhất định là vì chuyện chiều nay xuất quân, bên đội tuần cảnh thiếu người. Mấy vụ nguy hiểm thế này, bên đó làm sao có thể cho người của họ đi, bình thường bọn họ cũng chỉ bắt một ít trộm cắp." Tiểu Lâm nói.

"Thiếu người?"

"Ừm, đội chúng ta không đủ, muốn điều thêm người bên dưới đến làm việc. Chủ yếu hành động lần này phải các người đi, đội trưởng sợ các người gặp chuyện không may. Bình thường đều do tôi và mấy lão khác đi thì không sợ xảy ra chuyện gì."

"Hiện tại phòng chừng phải đi tìm cục trưởng, cục trưởng lên tiếng thì nhất định có thể điều thêm người."

Tán gẫu xong mọi người lại ngồi trở về chỗ của mình làm tiếp công việc, hoặc là

thì thăm nho nhỏ với người bên cạnh, bình thường lúc không có nhiệm vụ đội hình cảnh vẫn tương đối thoải mái, có thể làm chút chuyện riêng. Tất nhiên là Tần Tiểu Mặc lấy điện thoại di động ra nhắn tin với Diệp Từ.

[Đang làm gì?]

[Ở công ty xử lý chút việc.]

[Em lại nhớ chị.]

[Ừ, chị cũng nhớ em.]

[Buổi chiều chị phải đi...]

[Chút nữa về chị tìm em.]

[Hắc hắc, được.]

Diệp Từ bỏ điện thoại vào túi xách, bung lên cafe uống một hơi.

"Chú Tiêu."

"Ừ."

"Con biết chú nghĩ muốn cùng Tiểu Mặc bình tĩnh mà nói chuyện, nhưng em ấy tựa hồ đối với chú rất chống đối." Diệp Từ nói.

"Ừ, anh em nó vẫn luôn chống đối ta. Là ta có lỗi với chúng..." Tiêu Tuấn Dật áy náy.

Biết có lỗi mà chú còn làm vậy? Diệp Từ ở trong lòng oán thầm, nhưng ngoài mặt cũng không có biểu hiện ra chút gì.

"Con có thương lượng một chút với em ấy, hôm qua cũng chỉ là nhất thời kích động, em ấy vẫn nguyên ý cùng chú ngồi xuống nói chuyện."

"Thật sự sao! Vậy thì tốt quá! Để ta hỏi nó khi nào thì gặp được..." Tiêu Tuấn Dật hưng phấn lấy điện thoại di động ra muốn gọi Tần Tiểu Mặc.

"Chú Tiêu, trước chờ một chút đi. Em ấy nguyên ý nói chuyện với chú nhưng em ấy hy vọng chú tôn trọng ý tứ của hai anh em em ấy, không cần xuất hiện trước mặt dì Tần. Con nghĩ chuyện này Tiêu Nhuận cũng nói qua với chú..." Diệp Từ thực lễ phép cười cười với Tiêu Tuấn Dật.

"Ừ, nó có đề cập qua... Chỉ là nhiều năm như vậy không thấy, ta..."

"Chú Tiêu, bây giờ chú cũng có gia đình, vô cùng hạnh phúc không phải sao? Hy vọng của dì Tần cũng chỉ có Tiêu Nhuận và Tiểu Mặc, chú đến quấy rầy đi làm gì nữa." Diệp Từ khuyên nhủ.

"Haizzz....Ta chỉ là lo lắng bà ấy."

"Chú Tiêu, con vốn hoàn toàn không có lập trường nói những lời này, nhưng con cùng Tiểu Mặc quan hệ rất tốt, con không hy vọng em ấy bị chút tổn thương nào nữa, đối với em ấy mà nói dì Tần rất là quan trọng."

"Ta biết."

"Ta rất có lỗi với mẹ con bà ấy, điểm ấy ta không phủ nhận, nhưng ta và Liên Lan thật yêu thương nhau, hơn nữa khi đó ta trắng tay bỏ nhà đi, ta..."

"Chú Tiêu, tình cảm không phải tiền tài có thể cân nhắc, dì Tần căn bản không cần không phải sao. Nếu không dì cũng không tắt yếu vì chứng minh điều đó mà mang theo Tiểu Mặc về nước. Tiêu Nhuận ở lại Anh là bởi vì Tiêu gia gia không muốn để hấn rời đi, ông muốn người nối nghiệp Lạc Mạn là cháu của mình chứ không phải tiểu miêu tiểu cầu không biết đến từ nơi nào. Dì Tần đương nhiên không muốn tách biệt con trai, nhưng dì cảm thấy con trai ở với Tiêu gia gia thì có tương lai hơn, cho nên dì mới nhịn đau chỉ mang Tiểu Mặc đi. Thứ cho con vô lễ, nhưng chú thực có chút ích kỉ." Diệp Từ nói chuyện thân nhiên, lại có lực, gần từng tiếng đều đánh vào trong lòng Tiêu Tuấn Dật.

Những năm gần đây hấn vẫn luôn lừa mình dối người, cho là mình cung cấp vật chất cho bọn họ coi như bồi thường vậy cũng đủ rồi, nhưng hấn quên bọn họ là người, cũng có tình cảm cảm xúc, không phải như con cún nhỏ cho ăn no rồi thì có thể mặc kệ. Hấn chính là đầu sỏ làm cho hai mẹ con Tần Tiểu Mặc và Tiêu Nhuận thống khổ nhiều năm như vậy. Nếu hấn không quá dung túng bản thân và có thêm chút ý thức trách nhiệm, vậy thì sẽ không có chuyện gì phát sinh.

"Tiêu Nhuận sẽ mang theo Tiểu Mặc tới, chú liên hệ Tiêu Nhuận là được. Nói chuyện thì có thể, nhưng đừng mang theo vợ con chú...chú hiểu không?" Diệp Từ cảm thấy chính mình có chút nhiều chuyện, nhưng cô không muốn nhìn thấy Tần Tiểu Mặc khó chịu, có tâm sự thì nhất định phải trò chuyện, nếu như có thể mở ra khúc mắc thì tốt rồi. Nhưng vô luận như thế nào, phải tránh bớt những chuyện không hay, Diệp Từ coi như giúp Tần Tiểu Mặc loại trừ đi sự khó chịu này.

"Cái này ta biết, ta đương nhiên sẽ không làm như vậy." Tiêu Tuấn Dật cảm thấy

hy vọng của mình bây giờ đều dồn hết lên cô gái xinh đẹp trước mặt, hai đứa con của mình giống như đều rất nghe theo cô ấy.

"Hôm nay thật đã làm phiền chú. Đến lúc đó Tiêu Nhuận xếp xong thời gian sẽ báo cho chú biết." Diệp Từ lấy tiền ra, đặt lên bàn.

"Để ta trả." Tiêu Tuấn Dật vội đi đến quầy, Diệp Từ cũng không tranh giành, chỉ ngồi trên ghế nhìn theo.

Người đàn ông này cũng đã già, thời trẻ làm ra những chuyện đáng trách, nhưng hiện tại hấn tìm về Tần Tiểu Mặc và Tiêu Nhuận đại khái cũng là hy vọng bọn họ có thể tha thứ cho mình, cởi bỏ khúc mắc nhiều năm trong lòng.

★★★

Tần gia

"Dì Tần!"

"A, Tiểu Từ đến rồi sao!" Bà Tần vừa mở cửa trong ra, nhìn thấy Diệp Từ, vội vàng vui vẻ mở cửa ngoài cho Diệp Từ vào.

"Hôm nay như thế nào có thời gian rảnh mà lại đây?" Bà Tần cười tùm tùm lôi kéo Diệp Từ ngồi xuống.

"Buổi chiều con về nước, nên đến thăm dì một chút." Diệp Từ mỉm cười.

"A...thật là một đứa nhỏ tốt."

"A Nhuận, mau ra đây, Tiểu Từ đến chơi, hai con tâm sự đi." Bà Tần kêu Tiêu Nhuận ra, còn mình cười trộm đi vào phòng.

Diệp Từ không nói gì, xem ra dì Tần thật sự tính tác hợp cho mình và Tiêu Nhuận. Phải tìm thời gian thích hợp, hẹn Tiểu Mặc và Tiêu Nhuận đi ra nói rõ ràng mới được, nếu không sự tình sẽ trở nên khó giải quyết, Diệp Từ yên lặng suy nghĩ.

"Diệp tổng." Tiêu Nhuận nhìn thấy người mình thích, trong lòng vui vẻ, nhưng lại không thể biểu lộ quá mức, liền cười chào Diệp Từ một tiếng.

"Gọi tôi Diệp Từ là được rồi, Tiểu Mặc cũng gọi tôi là chị, không cần khách sáo như vậy." Diệp Từ nhẹ cười, nói.

"A, được." Tiêu Nhuận đương nhiên là thích nghe lời này.

"Ừm, kỳ thật tôi có việc riêng đến tìm anh." Diệp Từ đi thẳng vào vấn đề mà nói.

"Tìm tôi?" Tiêu Nhuận một trận mừng thầm.

"Ngày hôm qua Tiểu Mặc đến chỗ tôi, lúc tôi trở về nhìn thấy em ấy và chú Tiêu đứng trước khu nhà..." Vừa nghe thấy Tiêu Tuấn Dật đi tìm Tiểu Mặc, Tiêu Nhuận lập tức nhủ mảy lại.

"Ông ta đi tìm Tiểu Mặc làm gì?!" Tiêu Nhuận dè dặt giọng hỏi. Sợ bà Tần trong phòng nghe được.

"Muốn nói chuyện."

"Không phải tôi đã sớm nói với ông ta rồi sao. Ông ta cứ sống cuộc sống của mình đi, đừng tới quấy rầy chúng tôi." Tiêu Nhuận có vẻ rất phiền lòng.

"Anh ngồi đi, tôi có chuyện nói với anh." Diệp Từ tính toán tạm thời làm một người bạn thân thiết, khai đạo cho hai anh em nhà này một chút.

"Ừm." Tiêu Nhuận ngồi xuống.

"Ông ấy không có ác ý, chỉ là muốn tận lực bù lại sai lầm hồi trẻ. Hơn nữa, tuổi cũng đã già, dù sao hai người cũng là con trai và con gái của ông ấy." Diệp Từ nghiêm túc nói.

"Uh, chuyện này tôi biết, nhưng ông ta gây tổn thương cho gia đình chúng tôi, tôi thật sự không có cách nào xoá tan vết thương này, tin tưởng Tiểu Mặc cũng sẽ như tôi thôi."

"Tôi không phải nói anh cứ như vậy mà xoá tan hận thù rồi tiếp nhận hẳn, nhưng dù sao cũng nên gặp nhau nói chuyện. Ông ấy cũng đáp ứng tôi sẽ không tìm đến dì Tần, anh cứ dẫn theo Tiểu Mặc đến trực tiếp gặp ông ấy đi. Nếu không ông ấy sẽ không từ bỏ, đến lúc đó kinh động dì Tần không phải càng phiền phức hơn sao?"

"Uh" Tiêu Nhuận cảm thấy Diệp Từ nói có lý, gật gật đầu. Lập tức quyết định đi gặp Tiểu Tuấn Dật một lần.

"Vậy đi, anh xếp thời gian rồi báo cho ông ấy biết. Hôm qua Tiểu Mặc cũng đồng ý với tôi sẽ đi gặp rồi. Mọi người từ từ mà nói chuyện." Diệp Từ nói.

"Cảm ơn cô." Tiêu Nhuận nghiêm túc nói.

"Không có gì, giúp tôi chăm sóc Tiểu Mặc. Tôi đi trước đây." Diệp Từ nói xong

đứng lên xoay người đi. Tiêu Nhuận ngồi trên sofa tiêu hoá câu Diệp Từ vừa nói ra sau cùng.

Giúp cô ấy chăm sóc Tần Tiểu Mặc? Lời này nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên. Con bé Tiểu Mặc là em gái của mình, làm sao lại biến thành mình giúp cô ấy chăm sóc. Tiêu Nhuận bị rối rắm không lý giải được. Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể giải thích là vì quan hệ giữa hai cô gái luôn dễ dàng tốt hơn, có đôi khi hoàn hảo đến không hiểu được.

"Sao nhanh như vậy đã rời đi rồi! Hai con tán gẫu cái gì?" Bà Tần trong phòng đi ra, thấy Diệp Từ đi rồi, có chút thất vọng.

"Không tán gẫu gì đâu, nói một ít chuyện công việc thôi." Tiêu Nhuận thực bình tĩnh nói dối.

"Sao không nói những chuyện khác, không phải con thích con bé sao, Tiểu Từ thật không tệ đâu." Bà Tần có hơi sốt ruột.

"Mẹ, con còn chưa đến 30, mẹ gấp cái gì." Tiêu Nhuận buồn cười nói.

"Ai gấp cho con, ta sốt ruột cho Tiểu Từ thôi."

"Cô ấy hình như không có ý với con, trở về Anh con sẽ hẹn gặp cô ấy một lần. Mẹ cũng đừng lo xa quá."

"Vậy con nên nắm chặt, mẹ chờ có cháu bông rồi đó."

Từ Tần gia đi ra, Diệp Từ liền lái xe đến thị cục tìm Tần Tiểu Mặc. Tới cổng thị cục, Diệp Từ gọi điện cho Tiểu Mặc, Tiểu Mặc nhận được điện thoại, hưng phấn đi ra, chui vào xe.

"Ăn cơm chưa?" Diệp Từ hỏi.

"Chưa ăn đâu, còn một tiếng nữa mới tan tầm." Tần Tiểu Mặc nắm tay Diệp Từ.

"Uh, vừa rồi đi ngang qua có mua cái này." Diệp Từ đưa một túi bánh xốp cho Tần Tiểu Mặc.

"Oh, bánh xốp." Tần Tiểu Mặc cầm lấy một cái nhét vào miệng.

"Ăn thật ngon."

"Uh."

Tần Tiểu Mặc lại lấy ra một cái nữa đút cho Diệp Từ. Diệp Từ hé miệng cắn một miếng nhỏ.

"Thật đúng là thực nữ, chắc chắn." Tần Tiểu Mặc đem phần còn lại nhét vào miệng mình.

"Chút nữa chị ra sân bay, em công tác phải cẩn thận đó." Diệp Từ xoa đầu Tiểu Mặc.

"U." Tần Tiểu Mặc có chút chột dạ, chị Diệp không biết hôm nay mình có nhiệm vụ đi.

"Nếu không có chuyện gì, QQ của chị vẫn luôn để online." Diệp Từ nói.

"Hắc hắc, uh, tan tâm em sẽ chạy về nhà tìm chị, nếu chị nhớ em." Tần Tiểu Mặc nói.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

"Được rồi."

Lưu luyến chia tay xong, Tần Tiểu Mặc đi xuống xe, đứng ở trước cổng nhìn Diệp Từ rời đi. Sau đó mới chậm chạp lê bước trở về văn phòng.

"Ồ, vừa rồi tôi nhìn thấy bên ngoài có đậu một chiếc Audi đời mới nhất, Tiểu Mặc, đừng nói đó là của bạn trai chất lượng tốt mà cô theo đuổi nha?" Tiểu Lâm vừa cười hỏi vừa đi vào phòng Tần Tiểu Mặc.

"Ừ, cô ấy phải về Anh quốc..." Tần Tiểu Mặc rầu rĩ không vui ngồi xuống.

"A? Là người Anh sao?" Trần Hiểu Hiểu nhiều chuyện, vội vàng từ phía sau vurun đầu qua nói.

"Ừ, là con lai, sống ở bên đó." Tần Tiểu Mặc đem kế hoạch nhiệm vụ buổi chiều lấy ra nhìn lần nữa.

"Không phải chứ, điều kiện tốt như vậy sao! Bời...Tôi nói, lúc nào đó cô giới thiệu bạn trai cho tôi đi, tôi không cần là con lai, chỉ cần có chút tiền và đừng quá xấu là được."

"Được nhiều đó, cho dù có hết điều kiện, người ta cũng không muốn cộ" Đặng Từ đã kích Trần Hiểu Hiểu. Tựa hồ cùng Trần Hiểu Hiểu tranh cãi là phương thức giải trí duy nhất của mọi người trong đội.

"Ê, anh..."

"Được rồi, tám năm cái gì nữa, chuẩn bị xuất phát đi. Năm phút nữa tập hợp trước cổng. Tần Tiểu Mặc, Trần Hiểu Hiểu, hai người các cô đi theo đội trưởng đội một đến quán bar Hoành Hoa, cùng mọi người phá án." Hoàng Hạo nói xong liền đi ra ngoài, đoán chừng phải đi chuẩn bị công tác.

Trần Hiểu Hiểu cùng Tần Tiểu Mặc nhìn nhau liếc mắt một cái, vội vàng lấy chìa khoá mở ngăn kéo lấy súng rồi đi ra khỏi phòng.

"Tốt rồi, đội hai bên này."

Lên xe, Tần Tiểu Mặc và Hiểu Hiểu tựa như thay đổi thành người khác, vẻ không đứng đắn tiêu biểu, trong xe cảnh sát im ắng, bởi vì là đột kích hành động, cho nên xe cũng không mở đèn cảnh sát hay hú còi.

"Lần này kế hoạch hành động hẳn là mọi người đều biết rồi chứ? Quy mô lớn, có hợp tác với cứu hộ và phòng cháy, tuần cảnh, trị an, hình sự đều tham dự. Xe chúng ta đi quán bar Hoành Hoa tiến hành đột kích. Hoành Hoa là bar lớn nhất thành phố, mỗi ngày lượng khách rất lớn, sau quán bar có rất nhiều phòng, khả năng có nhiều phần tử xấu chọn lựa làm nơi giao dịch, cho nên mục tiêu của chúng ta đêm nay chính là rà soát mấy phòng đó. Phía trước nếu có thể không kinh động đến thì tốt. Hoặc là chờ phía sau xong rồi hãy nhìn đến phía trước. Có rõ chưa?" (ta chưa rõ lắm, haiz tại bỏ bê lâu quá quay lại ù ù cạc cạc vậy đó m.n thông cảm)

"Hiểu rõ."

"Hiểu rõ."

"Hiểu rõ."

"Tần Tiểu Mặc, Trần Hiểu Hiểu, hai người các cô đi theo phía sau Vương Cường, không cần đi phía trước, nếu thấy bọn buôn lậu thuốc phiện, liền tiến lên, còn không có, thì các cô hỗ trợ ở phía sau." Đội trưởng đội một chỉ huy nói.

"Vâng."

"Rõ".

Tới chỗ ngồi, Tần Tiểu Mặc mới phát hiện quy mô cần quét lần này thật không phải nhỏ, các cô đi theo một xe tuần cảnh, có điều đây chưa phải hành động quy mô lớn nhất, cho nên không có sự hỗ trợ của đặc công, trên cơ bản chỉ có hình cảnh hành động, còn tuần cảnh phụ trách bắt người áp giải về đồn chờ xử lý. (Hình cảnh: cảnh sát hình sự, tuần cảnh: cảnh sát tuần tra "trong mấy phim TVB có cs đi lòng vòng trên đg đó là tuần cảnh đó")

"Hành động, các người, từ phía sau từ từ vào đi."

"Đội bên trái từ bên này bọc đánh."

"Còn bên đây, đội bên phải."

Đội trưởng ra nhiệm vụ, ngồi trên xe chỉ huy từ một nơi bí mật gần đó.

Tất cả mọi người nghe theo sự an bài của đội trưởng mà hành động. Tần Tiểu Mặc cầm súng trong tay, đi theo sau Vương Cương, Trần Hiểu Hiểu theo sát bên cạnh Tiểu Mặc, tay cũng cầm súng, cảnh giác nhìn bốn phía.

"Tổ ba, từ cửa trước đi vào. Đừng làm kinh động. Chờ mấy tổ kia hành động rồi hãy vào." Đội trưởng tiếp tục chỉ huy.

Tổ trưởng tổ ba ra hiệu cho người trong tổ, tất cả đều gật gật đầu.

"Hành động!" Mệnh lệnh truyền tới, động tác mọi người bắt đầu nhanh, chân cũng rất nhanh đi đến gian phòng nghỉ.

"Đừng nhúc nhích, cảnh sát đây."

"Không được nhúc nhích."

"Các người muốn làm gì!"

Mấy người trước Tiểu Mặc rất nhanh đã văng cửa phòng, dựa theo nguyên tắc hành động.

Hình cảnh hành động nhanh chóng hơn nữa có trình tự, chỉ lát sau liền không chế được tình hình. Quả nhiên không ngoài dự đoán của đội trưởng, trong gian phòng phía sau quán bar đều là nam nữ đang mua bán dâm, có người đã coi hết, có người vẫn còn ít vải trên người, nhưng nhìn thấy cảnh sát, trước tiên ai cũng che mặt lại.

"Đứng lên! Mặc quần áo vào..."

"Đi, lại đây bên này." Một người cảnh sát đi vào trong phòng bắt đầu xử lý.

"Đồng chí cảnh sát, anh hiểu lầm rồi, tôi đây là..." Trong phòng vậy mà còn có gã đàn ông không cam lòng muốn giải thích.

"Tôi hiểu lầm? Anh nhìn trên người anh xem còn có mảnh vải nào không? Còn kêu ca cái gì, ngồi xổm xuống." Cảnh sát cũng không kiên nhẫn nghe bọn hắn giải thích, mắt thấy thực tế rõ ràng rành rành.

Lúc này đội trưởng đội một cũng từ trên xe bước xuống, đi đến gian phòng lớn nhất.

"Đội trưởng, cái này là ở trong phòng tìm được, là một cuộn phim."

"Đội trưởng! Đây là bộ bài tú lơ khơ..."

"Đội trưởng, còn có giường đôi."

"Đội trưởng, khóa không phù hợp yêu cầu."

"Ừ, trước đem mấy cái sai quy định thu hồi đi. Kiểm tra lần nữa xem còn gì không." Không thể nghi ngờ nơi này là một ổ mại dâm. Đội trưởng đội một không hề là một hình cảnh có kinh nghiệm lão làng, hẳn biết cách đột kích thế nào để đạt được thu hoạch lớn nhất.

"Tốt, chúng ta đi phía trước nhìn xem."

Đội trưởng vung tay lên, mấy người hình cảnh liền đi theo, cảnh sát mặc cảnh phục và thường phục đều đã sớm ở bên ngoài đợi thật lâu, chờ đội trưởng đi ra rồi bọn họ mới đem đám người vừa bắt được dựng đứng lên, ai bị bắt giữ, ai phải phạt tiền đều tùm ở đó, không buông tha một người.

"Hình như... không có chuyện gì cho chúng ta làm..." Tần Tiểu Mặc có chút thất vọng, nói nhỏ bên tai Trần Hiểu Hiểu.

"Vốn là không có chuyện gì cho chúng ta đâu, phía sau này không dễ dàng bắt được bọn buôn lậu, bọn họ biết giao dịch ở đây sẽ dễ dàng toàn quân bị diệt, cho nên đều giống nhau, trộn lẫn trong quán bar, chút nữa khả năng sẽ đụng phải." Trần Hiểu Hiểu giải thích.

"Như vậy sao, giống nhau ở chỗ nào?"

"Giống nhau đều hành động ở quầy bar, bỏ thuốc vào trong ly người khác."

"Bọn chúng ở sàn nhảy tương đối nhiều, nơi đó rất hỗn loạn, chúng ta khó bắt được chúng." Trần Hiểu Hiểu nói.

"Ừ, em đã biết, trong chốc lát quan sát xem."

"Đi, em đi theo tôi, tuy rằng tôi đánh nhau không được, nhưng nhãn lực cũng không tệ lắm, vừa thấy một cái là trúng người liền, xem ánh mắt của tôi làm việc nè." Trần Hiểu Hiểu vỗ vai Tần Tiểu Mặc.

Hoàng Hạo để Trần Hiểu Hiểu đi cùng Tần Tiểu Mặc cũng không phải không có lý, kinh nghiệm thực tiễn của Hiểu Hiểu tương đối phong phú, lại là con gái, có thể hợp sức với Tần Tiểu Mặc.

"Ừh."

Bởi vì sợ quấy nhiễu lên, cho nên các tổ chia nhau hành động. Ai bắt tệ nạn thì bắt, ai bắt buôn lậu thuốc phiện thì lo tập trung thuốc phiện, Tần Tiểu Mặc và Hiểu Hiểu cũng sớm đi vào.

Trần Hiểu Hiểu mang theo Tần Tiểu Mặc lập tức hướng quầy bar đi đến, phía sau có vài người dân phòng và cảnh sát mặc thường phục đi theo.

"Anh đang làm gì?" Trần Hiểu Hiểu vừa đi vào quầy bar, liền nhanh chóng kéo tay một người đàn ông. Tần Tiểu Mặc nhìn hẩn chăm chăm, chỉ thấy vẻ mặt hẩn hơi chột dạ, khuôn mặt đáng khinh, trong tay nắm một ít chất kết tinh màu trắng.

"Ma túy đá à?" Trần Hiểu Hiểu cười lạnh một tiếng, nói.

Gã nhìn thấy cảnh phục trên người Trần Hiểu Hiểu, run lên một cái. "Đồng chí cảnh sát, tôi là người tốt, ma túy đá gì chứ, đây là chút đường thôi, tôi vừa kêu phục vụ lấy, cô xem tôi..."

"Vô nghĩa nhiều lời như vậy làm chi, có phải hay không ma túy đá, kiểm nghiệm liền biết được." Cảnh sát bên cạnh nhìn thấy Trần Hiểu Hiểu nháy mắt ra dấu với hẩn, vội vàng đến tiếp nhận, áp giải hẩn đi.

"Đi!"

"Đừng nhìn, các người! Không được nhìn!" Cảnh sát mặc thường phục bắt gã đó đi ra ngoài, thỉnh thoảng hét to vài câu, để mấy người khác đừng nhìn về phía bên này.

Nhưng động tĩnh lớn như vậy, các cô còn mặc cảnh phục, nếu không phải quá say thì ai lại không biết là đang xảy ra chuyện gì, mấy người trong bar cũng chột dạ, thấy cảnh sát đều sợ hãi, do đó đa số mọi người bắt đầu xôn xao, nôi đuôi nhau đi ra khỏi bar.

"Tiểu Mặc, tên kia, áo gió màu đen, có vấn đề." Trần Hiểu Hiểu chỉ vào một gã áo khoác đen cách các cô mấy mét, nói ra.

Chỉ thấy gã đó vẻ mặt lo lắng, tay vẫn đặt trong túi quần, thỉnh thoảng lại nhìn qua hướng các cô, vừa nhìn là biết có vấn đề. Nhưng tên này thân hình tương đối cao lớn, so với tên gầy nhom khô quắt lúc này khác xa, bởi vậy Trần Hiểu Hiểu không dám tùy tiện hành động.

"Ok."

Trần Hiểu Hiểu cũng nháy mắt ra hiệu cho đồng đội phía sau, kêu bọn họ theo giúp Tiểu Mặc.

"Tiên sinh, ông..." Tần Tiểu Mặc mới vừa mở miệng, gã càng bước đi nhanh hơn, động tác này cho thấy Trần Hiểu Hiểu phán đoán không sai, hẩn thật có vấn đề.

Mọi người nhìn nhau liếc mắt một cái, đồng thời rất nhanh đuổi theo hẩn.

"Đứng lại!"

"Người, đứng lại!"

Gã dùng sức đẩy đám người phía trước ra che chắn, hướng cửa quán bar chạy ra. Mấy người Tần Tiểu Mặc truy đuổi phía sau. Đám đông chật chội làm các cô luôn xem chút nữa là đuổi kịp hẩn.

"Đứng lại!"

Gã này thoạt nhìn cũng là một tay già đời có kinh nghiệm phong phú, hẩn biết loại đột kích này bên ngoài sẽ vây đầy xe cảnh sát, bởi vậy chỉ chạy ra hướng thoát hiểm. Bên trái quán bar có một cửa thoát, vừa đi ra là đụng một cái hẻm nhỏ, mọi người không nghĩ đến gã lại vòng vo chạy ra cửa này, tay chân lạnh lẽo chui vào ngõ nhỏ. Tần Tiểu Mặc không chút suy nghĩ, liền chạy theo hẩn vào hẻm, mấy người Trần Hiểu Hiểu đều bị ngăn ở ngoài, chỉ có thể từng bước thông qua.

"Người đứng lại đó cho ta!" Tần Tiểu Mặc đuổi theo, bắt lấy tay hẩn.

Hẩn dùng sức, cụng đầu vào Tần Tiểu Mặc. Cô bắt bả vai hẩn, vốn định quật ngã hẩn, nhưng tên này quá mức cường tráng, Tiểu Mặc cho tới bây giờ chưa từng thử đánh nhau với người cường tráng đến thế này.

Tần Tiểu Mặc không định đánh áp sát, cô rất nhanh đã học được "sát chiêu", dễ dàng tạo thành thương vong, nhưng đối phó với gã không có vũ khí trong tay, các thế đánh gần tương đối thích hợp.

Nghĩ đến đây, Tần Tiểu Mặc trong lòng liền có chủ ý, hai tay nắm lại thật tự nhiên. Lúc này hắn ta cũng sợ, từ trong ngực lấy ra một con dao nhỏ đâm tới Tần Tiểu Mặc. Cô nhanh chóng vươn tay trái bắt cổ tay đối phương. Sau đó rất nhanh giờ chân phải đá vào chân trái của hắn, làm tên xấu xa mất đi trọng tâm. Lúc này Tần Tiểu Mặc nhân cơ hội dùng tay phải ôm chặt người hắn, vận dụng hết sức lực quật hắn về phía trước.

E hèm, ta đã trở lại và vô lại hơn xưa keke. Giỡn xù chứ ta hem có vô lại đâu nha nên đọc xong nhớ thanks cho ta đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Lúc này, cảnh sát chìm cũng theo tới kịp, bắt lấy tên tội phạm đã bị Tần Tiểu Mặc đè trên mặt đất, hắn vội vàng còng tay tên đó lại, rồi xốc gã lên khỏi mặt đất.

"Trong ngực giấu cái gì?" Tần Tiểu Mặc đi lên trước hỏi.

Gã không nói lời nào, chỉ khinh miệt cười cười, Tần Tiểu Mặc nhún mày.

"Giúp tôi nhìn coi trong áo hắn có gì?" Tần Tiểu Mặc nói với viên cảnh sát.

"Ừ." Đối phương gật đầu, cho tay vào trong áo gã, lục soát một hồi mới tìm được ở túi trong áo có một bọc nhỏ chứa những thứ giống như viên thuốc.

"Cái này..."

Tần Tiểu Mặc tiếp nhận cái bọc, soi dưới ánh đèn đường, nhìn nhìn.

"A, là thuốc phiện dạng mới nhất, bắt được nhân chứng vật chứng đầy đủ. Dẫn về đi." Tần Tiểu Mặc nói.

"Uh" viên cảnh sát kéo gã đi trở về. Gã vừa đi còn vừa giãy giụa.

"Còn muốn trốn gì nữa, thành thật hối lỗi đi." Cảnh sát rống lên một câu với gã, lúc này gã mới chịu yên một chút.

"Tìm thêm vài người đến áp giải đi, tên này rất quan trọng." Tần Tiểu Mặc nhìn loại thuốc phiện mới nhất, như đang suy nghĩ gì đó. Loại chất độc này trong lúc còn chế tạo nghe nói hiệu quả phi thường mau, hơn nữa tác hại cũng lớn hơn, Tần Tiểu Mặc trong lúc lướt qua cơ sở dữ liệu có nhìn qua, hiện tại loại này hắn là chưa chảy vào thị trường, vậy mà gã lại có hàng trong tay nhanh như vậy, xem ra phía sau nhất định có con cá lớn, nói không chừng có liên quan tới án tử mà đội cô đang điều tra, nhất định không thể để gã chạy thoát.

Bởi vì lo suy nghĩ, Tần Tiểu Mặc rơi lại phía sau, cách người cảnh sát kia đại khái khoảng 5-6 bước xa. Ngay khi mọi người cho rằng bắt được người rồi không có chuyện gì nữa thì có một bóng người từ bên cột điện xông tới, đưa tay muốn đoạt lấy bọc thuốc trong tay Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc theo bản năng nắm chặt bọc thuốc phiện, thân mình né qua bên phải, tránh thoát con dao nhỏ của kẻ đó. Lúc này viên cảnh sát phía trước nghe được thanh âm vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Tần Tiểu Mặc đang gặp nguy hiểm, nhanh chạy tới hỗ trợ, gã đàn ông này thấy có cảnh sát tiến đến, biết đánh không lại, liền buông tha bọc thuốc trong tay Tiểu Mặc, nhưng lại dùng sức hương dao nhỏ đâm đến trước ngực Tiểu Mặc.

"A..."

Tần Tiểu Mặc do có luyện tập qua, phản ứng nhanh chóng, thoát khỏi mũi dao của tên đó, tuy tránh được nhát dao trước ngực, nhưng không tránh được nhát kế tiếp. Con dao nhỏ xẹt qua phía dưới xương quai xanh của Tần Tiểu Mặc.

"Người đứng lại!!" Viên cảnh sát rút súng ra bắn tên tội phạm.

Có thể là bởi vì không chuyên nghiệp, hắn không bắn trúng tên kia, hai ba lần bắn đã để gã đào thoát.

Trần Hiểu Hiểu vừa tiến vào hẻm nhỏ thì nhìn thấy Tiểu Mặc nằm té trên mặt đất, nhất thời sợ tới mức kinh hồn lạc phách, hét lên một tiếng.

"Gọi 120!!! Mau gọi 120!!! Tiểu Mặc!!" Tiếng hét của Trần Hiểu Hiểu đến chói tai, người cảnh sát đứng bên cạnh cô thấy cảnh tượng này vội vàng lấy điện thoại gọi 120. (120: Là sdt khẩn gọi cấp cứu của TQ)

[Đội trưởng, đội trưởng! Chúng tôi đang ở hẻm nhỏ cạnh quán bar, đội hai có người bị thương, chúng tôi ở đây còn đang áp giải một tên buôn ma túy, mau cứu viện.]

Trần Hiểu Hiểu vội vàng chạy đến bên người Tần Tiểu Mặc, bởi vì không biết cô có bị thương tổn đến nội tạng hay không, cho nên không dám tùy ý di chuyển cô, chỉ có thể gọi tên của cô.

"Tiểu Mặc, Tiểu Mặc, em không có việc gì chứ, em đừng dọa tôi, Tiểu Mặc."

"Chị Hiểu Hiểu..." Tần Tiểu Mặc mở to mắt, thanh âm suy yếu.

"Em, em không có việc gì chứ, có chỗ nào đau, nói cho tôi biết..." Trần Hiểu Hiểu thiếu chút nữa rót nước mắt, áo Tần Tiểu Mặc đều nhanh ướt hết, trên áo dính rất nhiều máu.

"Bị đâm dưới xương quai xanh, chị đừng có gấp... Hiện tại em có hơi choáng, đại khái do đổ máu quá nhiều. Trong tay em có một bao thuốc phiện là vật chứng, chị thu hồi đi, đừng để bị đoạt lấy." Hồi học ngành cảnh sát, Tần Tiểu Mặc có học qua xử lý miệng vết thương khẩn cấp, cho nên cô biết được mức độ nguy hiểm vết thương của mình.

"Được, được..." Trần Hiểu Hiểu lấy cái bọc nhỏ trong tay Tiểu Mặc, nhét vào trong áo lót của mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trần Hiểu Hiểu nắm tay Tần Tiểu Mặc, cố gắng nói chuyện cùng cô để cô đừng hôn mê. Nhưng Tần Tiểu Mặc chống đỡ không nổi nữa, trước khi xe cứu thương đến cô đã hôn mê bất tỉnh.

"Alo, đội trưởng, anh nhanh lên đến đây. Tiểu Mặc ngất đi rồi..." Trần Hiểu Hiểu sốt ruột quát lên.

"Tôi tới rồi! Các cô ở đâu?!"

"Bên hẻm nhỏ, anh xem bên kia...xe cứu thương đến chưa?"

"Đến rồi, chờ ở bên ngoài, hiện tại chúng tôi dùng cang đến nâng Tiểu Mặc đi ra ngoài."

"Aizz, hai người các anh, nhanh lên, mau đem cang đến đây, mở cửa lớn hơn một chút..." Cách điện thoại, Trần Hiểu Hiểu nghe được Hoàng Hạo đang chỉ huy, đại khái biết được hán đã ở chỗ nào rồi. Tâm lúc này mới yên ổn lại, Tần Tiểu Mặc là đi theo cô, bây giờ lại xảy ra chuyện, trong lòng cô rất khổ sở.

"Hiểu Hiểu!"

"Đội trưởng! Bên này, mau tới đây!" Đi theo sau Hoàng Hạo là vài người y tá và một bác sĩ, bọn họ nâng cang đi đến. Còn có mấy người đồng sự trong đội hai, chắc là Hoàng Hạo đã dặn dò trước nên bọn họ liền đi hướng về phía tên tội phạm, có lẽ tính áp thẳng gã về cục cảnh sát.

"Thế nào?!" Hoàng Hạo sốt ruột chạy tới hỏi.

"Ngất đi rồi, mất máu quá nhiều." Trần Hiểu Hiểu nói.

Lúc này cang cũng lại đây, y tá thật cẩn thận nâng Tần Tiểu Mặc lên cang, xoay người liền mau mau đi ra bên ngoài.

"Làm sao bây giờ?" Trần Hiểu Hiểu hỏi.

"Hai chúng ta đi theo xe cứu thương, tay buôn ma túy có bọn Đại Vương lo liệu, dám động người của chúng ta, phải cho bọn chúng biết mùi!" Hoàng Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Đi, chúng ta đi thôi." Trần Hiểu Hiểu chạy theo Hoàng Hạo, lúc này mới nhớ tới trong áo lót của cô còn có bọc thuốc phiện.

"Đội trưởng, đội trưởng. Vừa rồi trước khi Tiểu Mặc ngất xỉu, có đưa cho tôi một bao thuốc phiện, nói là vật chứng." Trần Hiểu Hiểu lấy cái bọc ra đưa cho Hoàng Hạo.

"Uh." Hoàng Hạo gọi Đại Vương đến, đưa thuốc phiện cho hán mang về cục, còn dặn hán cẩn thận đừng để ai đoạt lấy.

Lên xe cứu thương, Hoàng Hạo nhìn thấy bác sĩ đã muốn xử lý gàn xong miệng vết thương của Tần Tiểu Mặc.

"Bác sĩ! Thế nào rồi?" Hoàng Hạo gấp đến độ quên chú ý lễ phép.

"Mất máu quá nhiều làm cho hôn mê tạm thời, miệng vết thương không sâu, nhưng rất dài. Đoán chừng về sau sẽ lưu lại sẹo."

"Vậy... vậy hiện tại có nguy hiểm không?" Trần Hiểu Hiểu hỏi tiếp.

"Tôi đã giúp cô ấy xử lý rồi, miệng vết thương là do dao nhỏ tổn thương, khả năng sẽ sinh mủ, vừa rồi có chích uốn ván, hiện tại xử lý một chút nữa là được. Không có gì nguy hiểm." Bác sĩ thoát nhìn rất có kinh nghiệm, xử lý đâu vào đấy.

Nhưng khi băng gạc đung tới miệng vết thương, Trần Hiểu Hiểu thấy lông mày Tần Tiểu Mặc nhíu lại, có lẽ là cảm thấy đau.

"Bác sĩ, ông có thể hay không... tận lực nhẹ tay một chút, em ấy giống như rất đau." Trần Hiểu Hiểu cau mày nói.

Nếu là mấy tình huống khác, bác sĩ mặc kệ người có đau hay không, nên làm như thế nào thì làm như thế đó, nhưng lần này cũng không biết là do nhìn

thấy nhóm người này mặc cảnh phục mà sợ hãi hay bởi vì cảm thấy Tần Tiểu Mặc là vì người dân mà bị thương, nên bác sĩ rất có lương tâm, thật sự rất cẩn thận xử lý cho cô, Tần Tiểu Mặc cũng không nhủu mày thêm lần nào nữa.

Đưa đến bệnh viện, xử lý thêm hồi lâu, rồi bác sĩ kêu vài người y tá đến dẫn dò một phen liền đi ra khỏi phòng.

Lúc bà Tần và Tiêu Nhuận nhận được cuộc gọi của Hoàng Hạo, mặt trắng không còn chút máu, nhất là bà Tần, xem chút đã ngất xỉu, con gái bảo bối từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị tổn thương nghiêm trọng như vậy, lần này sẽ không xảy ra chuyện gì đi.

Nghĩ đến đây, bà Tần hận không thể lập tức liền bay đến bệnh viện.

"A Nhuận, nhanh lên... Nhanh lên dẫn ta đi bệnh viện." Bà Tần đứng lên lôi kéo Tiêu Nhuận đang lo lắng suông.

"Được rồi, mẹ, không có việc gì. Mẹ yên tâm, yên tâm, đội trưởng của Tiểu Mặc nói không có nguy hiểm tánh mạng, mẹ đừng..." Tiêu Nhuận trong lòng cũng sốt ruột, nhưng dù thế nào trước hết phải trấn an bà Tần cái đã.

"Aizz, chúng ta nhanh lên đi thôi... Nhanh lên." Bà Tần lôi kéo Tiêu Nhuận ra khỏi cửa, lên xe, bà bắt đầu lo sợ đầy bất an, miệng thỉnh thoảng lẩm bẩm nhắc tới chuyện gì đó.

"Ta đã nói không cho nó làm cảnh sát, rất nguy hiểm, con xem đi, lần đầu tiên ra trận hành động liền bị thương, không lo không được mà."

"Mẹ, mẹ cũng đừng nhắc nữa, Tiểu Mặc thông minh như vậy, sẽ không xảy ra đại sự gì đâu." Trong khoảng thời gian này Tiêu Nhuận đã muốn bình tĩnh lại, hần đại khái đoán được Tần Tiểu Mặc sẽ không có chuyện gì nên không có gấp rút như bà Tần.

"Haiz..."

Tới bệnh viện, Tiêu Nhuận và bà Tần vội vàng đi vào.

"Là đội trưởng Hoàng phải không? Xin hỏi hiện giờ em gái của tôi..." Nhìn thấy Hoàng Hạo bên ngoài phòng bệnh, Tiêu Nhuận có chút sốt ruột lôi kéo hần hỏi.

"A, anh là anh trai của Tiểu Mặc? Còn dì là mẹ?"

"Ừ, là chúng tôi." Bà Tần nhanh chóng đáp lời.

"Không đại sự gì, chỉ là mất máu quá nhiều. Vết thương không sâu, hơi dài. Nghỉ ngơi vài ngày chờ vết thương khép lại thì không có việc gì. Hiện tại cô ấy đang truyền máu, còn chưa có tỉnh, bác sĩ nói không nên đi vào quấy rầy cô ấy." Hoàng Hạo giải thích.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Làm ta lo chết được." Bà Tần thở dài một hơi, nước mắt cứ như vậy rơi xuống, có thể nảy giờ kiềm nén quá lâu.

"Được rồi, dì đừng khóc. Không phải đã ổn rồi sao... Tiểu Mặc lập công, chờ cô ấy tỉnh lại chúng ta còn khen thưởng cô ấy." Hoàng Hạo thấy bà Tần rơi nước mắt, vội vàng ngồi xuống an ủi.

"Ta không cần nó lập công, có thể không để cho mình bị thương ta liền vừa lòng. Tâm trạng thấp thỏm lo lắng này, ta còn chưa quen được." Hoàng Hạo vừa nghe bà Tần nói nhận thấy trong ngoài đều lộ ra ý tưởng để Tần Tiểu Mặc từ chức. Cái này không thể được, Hoàng Hạo và Trần Hiểu Hiểu lại một phen khuyên giải an ủi, nói một hồi mới khuyên được bà Tần.

"Chờ nó tỉnh lại rồi nói sau, sao đến giờ còn chưa có tỉnh." Bà Tần nhìn vào trong phòng bệnh.

"Tiếp máu chút nữa sẽ tỉnh. Nhưng có lẽ phải nằm viện thêm vài ngày." Trần Hiểu Hiểu nói.

"Phải mau nấu thuốc bồi bổ cho nó, bổ máu... Con trai, con giúp ta đi mua ít đồ. Chút nữa trở về nấu mấy món bồi bổ cho em gái con, đồ ăn trong bệnh viện không thể nào ăn ngon được." Bà Tần thấy Tiểu Mặc không có nguy hiểm gì, tinh thần cũng tỉnh táo hơn, quay qua nói với Tiêu Nhuận.

"Được... vậy đi, con đi trước nộp viện phí, rồi về nhà tắm rửa lấy thêm quần áo."

"A, anh của Tiểu Mặc, không cần đâu, Tiểu Mặc bởi vì công tác mà bị thương, số tiền này nhà nước sẽ trả." Hoàng Hạo đứng lên ngăn cản.

1c nữa là pp các nàng nhé, tại buồn ngủ quá xá ảh. Định post nhiều hơn mà chu công cứ hú hoai nên gắng beta chương nữa rồi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

"Vây Tiểu Mặc sẽ không phiền các anh chiếu cố nữa, các anh có việc bận cứ đi đi, có chúng tôi ở đây rồi." Tiêu Nhuận nhìn đáng vẻ có chút chật vật của Hoàng Hạo và Trần Hiểu Hiểu, quan tâm nói.

"Nói cũng đúng, chúng tôi phải về sở cảnh sát, còn có một số việc. Chút nữa Tiểu Mặc tỉnh, nhờ anh nói với cô ấy cứ an tâm ở bệnh viện dưỡng vài ngày, không cần gấp gáp trở về sở, chúng tôi có thời gian cũng sẽ tới thăm cô ấy." Hoàng Hạo sợ Tần Tiểu Mặc vừa tỉnh liền vội vã trở về theo đuổi vụ án nên dạn trước với Tiêu Nhuận.

"Ừ, được."

"Thực xin lỗi, tôi không có bảo vệ tốt Tiểu Mặc." Trần Hiểu Hiểu có lỗi nói với Tiêu Nhuận.

"Cô không có nghĩa vụ bảo hộ em ấy, em ấy cũng là một người cảnh sát." Tiêu Nhuận cười với Trần Hiểu Hiểu.

Trần Hiểu Hiểu giật mình, chàng trai này, rất lịch sự.

Tiêu Nhuận lại cùng bà Tần chờ đợi trước cửa phòng bệnh, đến khi bác sĩ nói đã truyền máu xong, hai người mới dám tiến vào phòng.

Truyền máu xong chưa đến một tiếng, Tần Tiểu Mặc rớt cuộc cũng tỉnh lại.

"Mẹ?" Tần Tiểu Mặc hơi hơi nheo mắt, nhìn thấy mẹ đang ngồi bên cạnh.

"Ôi, con tỉnh rồi? Thấy thế nào?" Bà Tần thấy Tần Tiểu Mặc tỉnh, vội vàng đứng lên nhìn cô.

"Con trai mau kêu bác sĩ đến đây." Bà Tần quay qua nói với Tiêu Nhuận.

Tiêu Nhuận ấn chuông ở đầu giường, bác sĩ rất nhanh đã tới.

"Không có gì trở ngại, ở bệnh viện thêm hai ngày để quan sát là có thể xuất viện." Bác sĩ kiểm tra một chút, cảm thấy cơ thể của Tần Tiểu Mặc đều rất bình thường, liền rời đi. Trong phòng chỉ còn lại ba mẹ con cô.

"Mẹ, con không sao, cũng không thấy đau chỗ nào." Tần Tiểu Mặc quả thật chính là trọn tròn mắt nói dối, rõ ràng bị dao rạch một đường đau đến không chịu được, bởi vì gấn xương quai xanh cho nên cô cũng không dám dùng sức cử động. Cả người vô lực nằm trên giường bệnh.

"Làm sao lại không đau, con đó nha, lúc nào cũng vậy... Lần sau phải cẩn thận chứ, con nói coi, có bắt được cũng không ai tăng lương cho con, vậy con còn liều mạng làm gì?" Bà Tần oán giận nói.

"Mẹ, lời này..." Tiêu Nhuận chạm vào bà Tần, không cho bà nói tiếp.

"Mẹ, con là cảnh sát mà." Tần Tiểu Mặc biết mình làm cho mẹ lo lắng, trong lòng cũng rất áy náy.

"Anh, anh giúp em lo liệu xuất viện đi, em muốn quay về xem tình hình trong sở cảnh sát." Tần Tiểu Mặc ngẩng đầu lên nói với Tiêu Nhuận.

"Không được, em phải nằm dưỡng ở đây vài ngày, đội trưởng em có nói, cho em nghỉ ngơi. Trong sở không phải chỉ có mình em, bớt lo đi." Tiêu Nhuận nghiêm mặt, yêu cầu này cũng thật quá phận đi.

"Haizz..." Tần Tiểu Mặc thấy nói gì cũng không động đậy được Tiêu Nhuận, đành phải hít một hơi. Dù sao vụ án này cũng không nhanh kết thúc, trước để đội trưởng điều tra vậy.

Thôi xong rồi, bây giờ là mấy giờ, chị Diệp trở về Anh rồi, có phải hay không sẽ gọi cho mình hoặc gửi tin nhắn! Tần Tiểu Mặc chợt nhớ tới chuyện này, trong lòng bắt đầu âm thầm sốt ruột. Chuyện cô bị thương ngàn vạn lần không thể để cho chị Diệp biết, nếu không thế nào chị ấy cũng gấp đến mức lại từ Anh bay trở về đây cho coi.

"Anh, anh Nhuận, di động của em đâu! Di động!" Tần Tiểu Mặc thỉnh linh cuồng quát dọa bà Tần và Tiêu Nhuận giật cả mình.

"Em gấp cái gì, có chuyện gì?" Tiêu Nhuận cau mày lấy điện thoại từ trong ngăn kéo, nhưng chưa đưa cho cô, bây giờ Tần Tiểu Mặc còn không có sức để mà ấn điện thoại.

"Chị Diệp không biết đã trở về nước an toàn chưa, anh nhìn điện thoại em có tin nhắn nào không. Hoặc là...cuộc gọi nhớ?" Tần Tiểu Mặc nói với Tiêu Nhuận.

"Uh." Tiêu Nhuận quai dị liếc nhìn Tần Tiểu Mặc một cái, mở ra điện thoại di động của cô.

"Thật là có." Tiêu Nhuận nói.

"Mở ra cho em nhìn... Anh đừng nhìn nha." Tần Tiểu Mặc sợ trong tin nhắn Diệp Từ gửi có nói cái gì ái muội để Tiêu Nhuận nhìn thấy thì không tốt. Trên

thực tế, loại chuyện này tỉ lệ phát sinh là rất nhỏ, Diệp Tử gửi tin cũng rất uyển chuyển.

[Chị đến sân bay, em phải biết chăm sóc bản thân đó.] Tin nhắn rất đơn giản, cũng đủ làm cho Tần Tiểu Mặc yên lòng, lúc này mới nghĩ đến Diệp Tử hẳn là còn đang trên máy bay.

"Cô ấy bay lúc 5 giờ chiều, bây giờ còn chưa qua tới Anh đâu, em gấp cái gì không biết." Tiêu Nhuận nói.

"Uh." Tần Tiểu Mặc lúc này mới yên lòng lại.

"Đề di động lên từ đâu giường đi."

"Uh."

"Anh, nếu chị Diệp hỏi đến, anh đừng nói chị ấy biết là em bị thương nha." Tần Tiểu Mặc dặn Tiêu Nhuận.

"Ừh." Tiêu Nhuận nhanh đồng ý, vừa vặn hẳn cũng không muốn Diệp Tử lo lắng Tiểu Mặc.

"Con đói không?" Bà Tần mặc kệ mấy chuyện trên trời dưới đất này, bà chỉ lo lắng cho thân thể của Tần Tiểu Mặc.

"Dạ đói lắm."

"Ta trở về nấu chút đồ ăn cho con." Bà Tần đứng lên nói.

"Dạ, mẹ... Giúp con lấy thêm quần áo mới nha."

"Ừh."

"Anh, anh chở mẹ về đi."

"Ừ, em ở một mình có ổn không?" Tiêu Nhuận vẫn có chút lo lắng.

"Đi đi, em đã lớn rồi, không có việc gì đâu."

Thật vất vả làm cho bà Tần và Tiêu Nhuận an tâm rồi đi, bây giờ Tần Tiểu Mặc mới thở ra một hơi.

"Ai ôi..." Miếng vết thương thật đúng là đau, khẳng định sẽ để lại sẹo, Tần Tiểu Mặc thở dài, nửa người trên vừa động chút liền đau.

==_==_==_==_==_==

Tần Tiểu Mặc xảy ra chuyện, Diệp Tử đương nhiên không biết, lúc cô xuống máy bay đã là ngày hôm sau. Alma lái xe đến chờ cô ở bên ngoài sân bay.

"Diệp tổng, hoan nghênh trở về." Alma mở cửa xe chào đón Diệp Tử, chính mình cũng ngồi xuống.

"Gần đây công ty không có chuyện gì chứ?" Diệp Tử hỏi.

"Không có chuyện gì lớn. Đúng rồi, sản phẩm hợp tác với Lạc Mạn, đã muốn thiết kế xong rồi. Toàn bộ serie đều có rồi, sắp tới là có thể làm hàng mẫu."

"Tốt, cái này tôi biết."

"Vâng... Ngày hôm qua họ gọi điện thoại lại đây, nói cô có rảnh thì ghé qua xem đi."

"Ừh."

"Còn nữa, bên Thái Hà sẽ có buổi ra mắt sản phẩm mới."

"Không đi được không?"

"Tốt nhất vẫn là nên đi, vì công ty này có quan hệ hợp tác với Viễn Duy."

"Ừh."

Về đến công ty, Alma đem chuyện xảy ra mấy ngày nay ở công ty và những kế hoạch cần làm báo cáo hoàn tất hết cho Diệp Tử.

Vài ngày không ở đây, sự tình cũng chồng chất lên. Diệp Tử ngồi xuống bắt đầu không ngừng kí tên, xử lý công việc. Vẫn luôn vội bận rộn, nhất thời cũng không nghĩ đến chuyện gọi điện cho Tần Tiểu Mặc. Chỉ đơn giản nhấn một cái tin: [Chị tới rồi, đừng lo lắng.] Càng không có để ý Tần Tiểu Mặc có trả lời lại tin nhắn này hay không.

Chờ tới khi cô nhớ đến, đêm đã muốn khuya.

Lúc này chắc Tiểu Mặc đang làm việc, đại khái nhiệm vụ có lẽ cũng muốn hoàn thành rồi, giờ ở bên kia phải là 9 giờ sáng, không biết em ấy dậy chưa. Diệp Từ chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, uống ngay một hơi cà phê, nhìn bánh pudding caramen trên bàn, đột nhiên cũng rất muốn nghe được thanh âm Tần Tiểu Mặc. Vì thế Diệp Từ lấy điện thoại di động ra...

Lúc này cô mới phát hiện, Tần Tiểu Mặc cư nhiên chưa có trả lời lại.

"Bận rộn như vậy sao?" Diệp Từ lẩm bẩm.

Đồng thời thuận tay gọi đến số Tần Tiểu Mặc. Lúc này, tại Trung Quốc xa xôi, Tần Tiểu Mặc đã sớm tỉnh, đang vô cùng hưởng thụ món canh gà mà bà Tần làm cho cô.

"Mới sáng mà uống canh gà thực ngán." Tiêu Nhuận nói. Vốn là hẳn muốn bà Tần nấu cháo ăn nhẹ cho buổi sáng là được, còn bà Tần thì lo lắng Tần Tiểu Mặc không đủ dinh dưỡng, thế nào cũng phải nấu canh gà mang lại đây. Tần Tiểu Mặc thấy đồ ăn ngon cũng không từ chối, húp từng ngụm uống xong một chén lớn.

"Có dinh dưỡng."

"Ngon quá." Tần Tiểu Mặc thỏa mãn liếm liếm môi. Hai ngày này, vết thương của cô cũng đã khá nhiều, có lẽ buổi chiều là có thể xuất viện.

"Điện thoại reo kia, a, Tiểu Từ." Bà Tần cảm lấy di động của Tiểu Mặc, nhìn thấy trên màn hình là ảnh chụp của Diệp Từ, liền đưa cho Tần Tiểu Mặc.

"Thật sự! Chị Diệp gọi cho con?" Tần Tiểu Mặc tiếp nhận di động, vẻ mặt vui sướng.

"Chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc tiếp điện thoại kêu lên. Bà Tần chịu không nổi, lắc lắc đầu, ngược lại Tiêu Nhuận thì rất có hứng thú với cuộc nói chuyện của các cô.

"Hai ngày nay không xảy ra chuyện gì chứ? Sao còn chưa gọi cho chị?" Giọng Diệp Từ thực ôn nhu, làm lòng Tần Tiểu Mặc cũng tan thành nước.

"Không có việc gì không có việc gì, có hơi bận rộn, rồi nhất thời quên..." À, chị Diệp, chị ăn sáng chưa?" Tần Tiểu Mặc khờ dại hỏi.

Diệp Từ bật cười lên tiếng, cô bé này vẫn không thể nào nhớ tới chuyện giờ giấc sai lệch.

"Cười cái gì?" Tần Tiểu Mặc không hiểu chuyện gì.

"Sai giờ." Diệp Từ nói.

"A, ôi thật là, sai giờ... Hiện tại bên London là..." Tần Tiểu Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tiêu Nhuận, vẻ mặt nịnh nọt.

"Hơn nửa đêm." Tiêu Nhuận nói.

"A! Hơn nửa đêm! Sao chị còn chưa ngủ nữa chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc thiếu chút nữa kêu lên, rồi lại nghĩ dù sao đây cũng là bệnh viện nên mới giảm âm xuống.

"Mới vừa tan làm. Lập tức về nhà." Diệp Từ cười cười, nói ra.

"Như thế nào lại làm muộn đến vậy chứ..." Tần Tiểu Mặc nhún mày.

"Mấy ngày hôm trước dồn nhiều công việc nên hiện giờ tương đối bận rộn..."

"Nhưng ngày mai cũng không thể vậy được, 11 giờ phải lên giường ngủ, nếu không hôm sau không có tinh thần đâu." Tần Tiểu Mặc lại bắt đầu thuyết giáo.

"Uh, được rồi." Diệp Từ đáp ứng rất kiên quyết.

Tần Tiểu Mặc nhìn thoáng qua Tiêu Nhuận và mẹ của mình, đột nhiên chui vào trong chăn, lúc chui vào không cẩn thận đụng phải miệng vết thương, "Ồ!" một tiếng.

Diệp Từ nheo mắt, hỏi "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Tần Tiểu Mặc vội vàng đáp.

"Nhớ em không?" Tần Tiểu Mặc nhỏ giọng hỏi.

"Nhớ." Diệp Từ cũng không có che giấu, trực tiếp trả lời.

"Rất ngoan."

"Uh."

"Em cũng nhớ chị."

"Uh." Bên kia điện thoại, khoé miệng Diệp Từ cũng mang theo mỉm cười.

"Tốt lắm chị mau đi ngủ đi, để em lo chết." Tần Tiểu Mặc đem chăn xốc lên.

"Được, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tần Tiểu Mặc cúp điện thoại, mới phát hiện bà Tần cùng Tiêu Nhuận đều dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn cô.

"Mọi người nhìn gì a..." Tần Tiểu Mặc chột dạ hỏi.

"Con trốn trong chăn làm gì vậy?" Bà Tần hỏi.

"Không có gì đâu, bí mật, không thể để cho hai người nghe được." Tần Tiểu Mặc vung tay lên, nói cho có lệ.

Bà Tần cũng không thấy có cái gì khó hiểu, dù sao từ nhỏ Tần Tiểu Mặc có đôi khi rất kì lạ, nhất là khi tâm tình tốt, làm chuyện gì cũng thấy kì quái.

Ngược lại hiện tại Tần Tiểu Mặc có chút cảm giác mình làm chuyện bất hợp pháp lừa gạt người nhà.

Oaoa, vừa beta vừa ngủ gật nên có sai sót gì rộng lòng lượng thứ và báo lại. Oáp đi ngủ đây, m.n good night, "quản an", ngủ ngon...

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

"Hoan nghênh nữ anh hùng của chúng ta trở về ~~~ "

"Hehe".

Ở bệnh viện ngày người bốn ngày, Tần Tiểu Mặc rút cuộc như ý nguyện về tới đội hai, sáng nay vừa mới tiến vào cửa văn phòng, Tần Tiểu Mặc không khỏi bất ngờ. Tất cả mọi người đều đứng ở cạnh cửa nghênh đón nàng, Trần Hiểu Hiểu còn ôm một bó hoa tươi đưa đến tay nàng, Tần Tiểu Mặc quả thực chỉ có thể dùng cụm từ "thụ sủng nhược kinh" để hình dung. <~~ được yêu thương sủng ái mà lo sợ >

"Sao đột nhiên như vậy..." Tần Tiểu Mặc không tìm được ngôn từ nào để diễn tả.

"Hiểu Hiểu đều đem biểu hiện ngày hôm đó của cô nói cho chúng tôi biết hết rồi, làm tốt lắm! Không hổ là người của đội chúng ta!" Phó đội trưởng đi tới vỗ vai Tần Tiểu Mặc, hào sảng cười lớn.

"Phó đội! Anh chụp đến miệng vết thương của Tiểu Mặc rồi!" Trần Hiểu Hiểu vội vàng chạy tới ngăn cản phó đội trưởng, khi nghe Trần Hiểu Hiểu kêu lên, phó đội trưởng mới xấu hổ cười, nhanh rút tay trở về.

"Không có việc gì, ổn hơn rồi." Tần Tiểu Mặc cười nói.

"Sao ổn nhanh được chứ, vết thương thật dài, tôi nhìn thấy đã đau rồi." Hoàng Hạo nói.

"Thật sự tốt hơn rồi, vết thương không quá sâu." Năng lực hồi phục của Tần Tiểu Mặc rất không tệ, tuy rằng vết thương chưa có hoàn toàn lành lặn, nhưng ít nhất không chảy máu nữa đã bắt đầu kết mồi.

"Lần này nhờ cô mà vụ án của chúng ta có bước đột phá quan trọng, giả mà cô bắt được, nhất định là đi quán bar thử nghiệm thuốc. Tuyệt đối là cá lớn, nếu không trong tay hẳn không có khả năng có hàng mới như vậy, tên đàn Tiểu Mặc cũng trốn không thoát đâu. Tiểu Mặc, chờ chúng tôi báo thù cho cô, sớm muộn cũng có một ngày bắt hết bọn chúng!" Hoàng Hạo nhiệt huyết nói.

"Phải! Đội hai nghe đây, trong khoảng thời gian này ai cũng nên cảnh giác hơn, thù của Tiểu Mặc chúng ta phải báo, nếu không người bên đội khác sẽ mắng chúng ta là loại người yếu ớt nhu nhược, khuất phục kẻ khác."

"Rõ!"

Trong lúc nhất thời, không khí bị kích động lên. Tần Tiểu Mặc đứng ở cửa phòng nhìn một đám người tràn đầy nhiệt huyết, bất chợt cảm thấy bị thương cũng không uống phí.

"Chút nữa họp, tiếp tục thảo luận vụ án." Hoàng Hạo nói.

Xem ra mấy ngày nay không có Tần Tiểu Mặc, đội hai cũng không có thông thả, mỗi ngày đều họp thảo luận về vụ án, cũng không biết có tra được cái gì không, Tần Tiểu Mặc ngồi xuống, cắm hoa vào lọ hoa trên bàn.

"Tiểu Mặc a~~~~, nghe nói cô có thể kéo chân, còn có chiêu gì... kỹ thuật đánh áp sát tinh túy. Bớt chút thời giờ dạy cho ta đi." Đặng Tử lại gần nói với Tiểu Mặc.

"Ha?" Đầu óc Tần Tiểu Mặc co rút một chút, nghiêng đầu nhìn Đặng Tử, vẻ mặt mờ mịt. Nàng khi nào thì học được mấy đòn chân này chứ.

"Em không biết sao? Hiểu Hiểu kể với chúng ta rồi nha, ngày đó em kéo chân một cái liền làm tên tội phạm ngã nhào xuống. Sau đó trở mình..." Đặng Tử giống như đang kể chuyện tiểu thuyết võ hiệp, tái hiện lại cảnh tượng ngày hôm đó.

"Đặng Tử, ban đầu tôi muốn dùng tiểu cảm nã thủ*, sợ hấn chạy thoát tôi đành kiềm hấn lại. Chị cảm thấy... kéo chân có thể hợp lý sao?" Tần Tiểu Mặc bất đắc dĩ nói. < * - có giải thích ở chương 30 >

"Tôi làm sao biết Trần Hiểu Hiểu nói dối đâu!" Đặng Tử vỗ đùi, phản ứng lại.

"Trần Hiểu Hiểu lại đây cho tôi!"

"Giờ chứ, đội trưởng bảo chúng ta họp kia. Đi thôi đi thôi." Trần Hiểu Hiểu vừa đứng lên liền muốn chạy.

Suốt buổi sáng, Tần Tiểu Mặc đều tại phòng họp cùng Hoàng Hạo và các đồng nghiệp thảo luận vụ án. Tay buồn ma tuý lần trước nói năng rất thận trọng, mặc cho hỏi như thế nào cũng không khai ra. Cho nên hết thấy chuyện này chỉ do Hoàng Hạo phán đoán mà thôi.

"Để tôi đi hỏi." Tần Tiểu Mặc nói.

"Chúng ta hỏi bốn ngày cũng chưa hỏi ra được, cô được sao?" Đại Vương hoài nghi hỏi Tần Tiểu Mặc.

"Môn tội phạm tâm lý tôi học không có tề đâu, để tôi đi thử xem..." Tần Tiểu Mặc quyết định đi thử.

"Được, không sống thì chết, đi thử đi." Hoàng Hạo giải quyết dứt khoát.

Bởi vì sau giờ Ngọ mới thăm vấn, cho nên giữa trưa Tần Tiểu Mặc com nước xong còn có thời gian trò chuyện với chị Diệp.

"Alo, chị Diệp.... chị ăn com chưa?" Tần Tiểu Mặc vừa hút sữa chua vừa hỏi.

"Ừ, mới vừa ăn no. Em đang ăn cái gì?" Diệp Tử vẫn luôn nghe được tiếng hút rột rột của Tần Tiểu Mặc nên tò mò.

"Sữa chua."

"Sữa chua... Sẽ phát ra loại âm thanh này?" Hôm nay lòng hiếu kỳ của Diệp Tử thật đúng là trỗi dậy.

"Ừ, nó bị đặc, em đang cố gắng hút." Tần Tiểu Mặc nói xong lại hút một chút.

"..."

"Chị Diệp."

"Huh?"

"Bây giờ chị có bận hay không?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Không bận, làm sao vậy?"

"Không bận mau trở về nhà nghỉ ngơi đi."

"Ừ, buổi chiều còn có buổi giới thiệu sản phẩm cần phải tham dự." Diệp Tử ngẩng đầu nhìn màn hình máy tính, nói ra.

"Tôi sẽ về nhà nghỉ ngơi."

"Ừm."

"Mấy ngày nay... em bận lắm sao?" Rốt cuộc Diệp Tử cũng hỏi. Mấy ngày này Tần Tiểu Mặc hình như cũng rất bận, đừng nói là điện thoại ngay cả tin nhắn cũng không có bao nhiêu, làm cho cô có hơi hoang mang rối loạn, cảm thấy giống như là đã xảy ra chuyện gì.

"A, đúng vậy, có hơi bận. Đây không phải là... phải chép văn kiện sao, cho nên... Không có việc gì nữa, em hết bận rồi, mai mốt sẽ không xem nhẹ chị nữa." Tần Tiểu Mặc cười nói lấy lòng.

"Ừ, nếu không tôi sẽ gọi cho em." Diệp Từ bình thản nói.

"A... chủ động vậy sao, em rất vui. Hôn một cái nào." Cách điện thoại, Tần Tiểu Mặc cho Diệp Từ một cái hôn thật to.

"Uhm... cúp đây." Diệp Từ vội vàng cúp điện thoại. Tần Tiểu Mặc không cần nghĩ cũng biết bên kia Diệp Từ bị kích động thành cái dạng gì, nhất định là lỗ tai đều đỏ. Người lớn như vậy rồi mà còn ngượng ngùng, Tần Tiểu Mặc cảm thấy mình thật sự nhột được bảo vật a...

"Ôi trời, anh cười trộm chuyện gì rất là rõ ràng nha, làm việc đi." Hoàng Hạo vỗ vai Tần Tiểu Mặc, cười nói.

"Được, đi thôi. Qua phòng thẩm vấn." Tần Tiểu Mặc đứng lên, cười hi hi kéo Hoàng Hạo đi.

"Tôi ở phòng theo dõi nhìn camera, người và Đại Vương đi vào tra hỏi. Đừng động thủ... nếu không sẽ phiền lắm." Hoàng Hạo cảnh cáo trước.

"Biết, đội trưởng anh thấy tôi giống người động tay động chân sao."

"Giống, cii đem hấn đánh đến rất thảm, gãy xương, hiện tại còn chưa hồi phục mà." Hoàng Hạo liếc Tần Tiểu Mặc một cái.

"Đó là do bản thân hấn tự té." Tần Tiểu Mặc có chết cũng không thừa nhận là do mình đánh hấn thành ra như vậy.

"Hmm, dù sao lúc đó là do phản ứng tự vệ mới đánh nhau, còn bây giờ vào thẩm vấn thì không thể đánh." Hoàng Hạo căn dặn kỹ, hôm trước hấn đến thẩm vấn tức giận xém chút đánh chết tên đó, rủi lẩn này Tần Tiểu Mặc thiếu kiên nhẫn, hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm.

"Yên tâm đi." Tần Tiểu Mặc trấn an rồi cùng Đại Vương đi vào phòng. Thấy bọn họ vào rồi, Hoàng Hạo cũng quẹo phải qua phòng theo dõi.

"A, cục trưởng?" Hoàng Hạo vừa vào liền thấy cục trưởng ngồi trên ghế, mắt nhìn chăm chăm màn hình.

"Ừ, ngồi đi. Cùng nhau nhìn xem, vụ án này rất quan trọng." Ánh mắt cục trưởng hoàn toàn không rời màn hình, tuy tiện chỉ cái ghế bên cạnh kêu Hoàng Hạo ngồi xuống.

"Vâng."

Phòng thẩm vấn

"Tiểu Mặc, đây là tư liệu cá nhân của hấn." Đại Vương đưa hồ sơ cá nhân của gã buôn ma túy này cho Tần Tiểu Mặc. Nàng đã xem qua trước đó, bây giờ bắt đầu tính toán hỏi.

"Tính danh."

"Trâu Giai."

"Tuổi."

"27."

"Làm chuyện này đã bao lâu?" Tần Tiểu Mặc khi tra hỏi, mặt không đổi sắc y như Diệp Từ, làm cho người ta có cảm giác uy nghiêm.

Đây là điều kiện tiên quyết khi tra hỏi tội phạm, Tần Tiểu Mặc trực tiếp hỏi gã làm bao lâu, mà không phải có làm hay không. Dù sao liền nhận định chuyện này là hấn làm. Phương thức này dễ dàng làm cho tội phạm để lộ ra đầu mối.

Nhưng gã này khi nghe Tần Tiểu Mặc hỏi vậy, lại lựa chọn im lặng, chống cự một cách tiêu cực.

"Nói đi, anh cứ rõ ràng, nói thẳng ra, đối với anh chỉ có lợi chứ không có hại. Chỉ cần anh nói, chúng ta sẽ nguyện ý về phía anh, dù sao chúng ta không thù hận gì nhau, chúng ta làm chuyện này cũng không phải mới một hai ngày, anh buôn ma túy, chúng ta nhìn ra được. Xét ra thì, chúng ta không cần phải... khó xử nhau. Mọi người tranh giành phần ăn đều không dễ dàng, đúng không?"

"Có cơ hội anh nên nắm chắc, mất đi cũng đừng hối hận."

Mấy lời tỏ vẻ quan tâm này càng dễ làm cho tội phạm tình nghi cảm thấy đồng cảm, làm cho bản thân hấn mở miệng.

Trước đó Tần Tiểu Mặc đã nắm rõ, dựa vào tính cách và bối cảnh đặc thù của Trâu Giai nghĩ ra kế hoạch chu đáo chặt chẽ.

Trâu Giai vẫn như trước hạ quyết tâm, một câu cũng không nói. Đại Vương ở bên cạnh làm nhiệm vụ ghi chép tức đến muốn bốc hỏa. Gã này bị tra hỏi

đều đều bốn ngày nay mà cái gì cũng không moi được từ gã.

"Trâu Giai, con của anh... 4 tuổi phải không, ngày hôm qua tôi đi nhà trẻ nhìn qua..." Tần Tiểu Mặc vừa định nói tiếp, đã bị Trâu Giai kịch liệt cắt ngang.

"Cô làm gì con tôi!!!" Trâu Giai mở to hai mắt, thoát nhìn rất dọa người, nếu không phải đang hỏi cung, có khi hắn sẽ lập tức xông lên đánh Tần Tiểu Mặc một đấm.

"Anh kích động cái gì, tôi dẫn đứa nhỏ đi ăn KFC, sau đó đi mua vài món quần áo. Hình như lâu rồi chưa được ăn qua thịt thì phải, ngày hôm qua nó ăn rất nhiều..." Về mặt Tần Tiểu Mặc đau khổ. Trâu Giai nghe đến đó, trên người giống như mất đi khí lực trở nên mềm nhũn.

"Tiểu Mặc hỏi tôi ba mẹ nó đi đâu, giáo viên ở nhà trẻ cũng hỏi." Tần Tiểu Mặc nói.

"Anh ở chỗ này thì tôi biết rồi, nhưng còn mẹ đứa bé thì sao?" Nàng tiếp tục hỏi.

"Coi nói cái gì! Thẩm Lệ, nàng không ở nhà!? Nàng đi đâu?" về mặt Trâu Giai như khó có thể tin được.

"Tôi nghe hàng xóm nói mấy ngày hôm trước hình như nàng mang theo một đồng hành lý rời đi rồi." Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt, nói.

"Cái gì! Nàng bỏ Tiểu Mặc đi rồi? Làm sao có thể được." mặt Trâu Giai trắng xanh.

"Ừ, đây là giấy xác nhận xuất cảnh của Thẩm Lệ, tự anh coi đi." Tần Tiểu Mặc đưa một phần văn kiện trong tay cho Trâu Giai.

"Vô luận như thế nào, hiện tại tội của anh là đã định rồi. Nói hay không đều phải ngồi tù, nếu anh nói, chúng ta sẽ xử lý khoan hồng. Hơn nữa, chúng ta sẽ đáp ứng anh, Tiểu Mặc nhất định sẽ được chăm sóc tốt, dù sao đứa nhỏ cũng không làm chuyện gì sai đúng không, mới có 4 tuổi thôi... Nhưng nếu anh không đáp ứng, một khi ngồi tù rồi, Tiểu Mặc rất nhanh sẽ bị đưa vào cô nhi viện vì không có người giám hộ, điều kiện nơi đó thật sự không tốt đâu."

"Tự anh chọn đi." Tần Tiểu Mặc đem vấn đề quay ngược về cho Trâu Giai.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

"Thấy sao?"

Trâu Giai không nói chuyện, chỉ cúi đầu xuống gật gật.

"Được, tranh thủ xử lý khoan hồng, Đại Vương, nhớ ghi vào..." Tần Tiểu Mặc nói một câu, Đại Vương lập tức bắt đầu tiến vào quy trình.

Trải qua nửa tiếng tự thuật của Trâu Giai và hơn một tiếng hỏi cung của Tần Tiểu Mặc, vụ án rốt cuộc cũng có phương hướng rõ ràng hơn.

Trâu Giai đúng là một kẻ ngoại đạo, có một lần ở trong quán rượu quen biết một tay buôn ma túy. Sau đó bởi vì thế từ phải sinh sản, có đứa nhỏ rồi cũng cần nhiều tiền hơn. Bí bách sinh kế, hắn quyết định đi theo tay buôn ma túy kia.

"Là kẻ đâm tôi hôm đó?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Ừ, là hắn."

"Nói một chút cơ bản về hắn đi. Tên tuổi, địa chỉ gia đình, cụ thể một chút, còn có hắn làm chuyện này đã bao lâu."

"Tôi không biết tên thật của hắn, nhưng ai cũng gọi hắn là lão Cửu. Đại khái khoảng 30 tuổi, địa chỉ tôi không biết, mỗi lần đều là hắn liên hệ tôi. Những chuyện khác tôi cũng không biết, hắn càng không nói với tôi. Có điều... hình như hắn thường xuyên giao hàng ở công viên Tâm Đường."

"Công viên Tâm Đường?" Tần Tiểu Mặc nhíu mày, nàng nhớ rõ lúc mới vừa vào đội hai liền có một nhiệm vụ ở công viên này.

"Mỗi lần đều chính là ở đó, nơi rộng lớn nhất ở công viên Tâm Đường, hắn nói nơi đó vắng người, rất ít người qua lại." Hắn nói tới đây, liếc nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Có phải là chỗ rừng cây không?" Tần Tiểu Mặc tiếp tục tra hỏi.

"Đúng đúng, rừng cây phía đông bắc." Hắn có vẻ rất ngạc nhiên không biết sao Tần Tiểu Mặc có thể biết được, chẳng lẽ cảnh sát đã nắm giữ được những căn cứ chính xác rồi sao, nghĩ đến đây, hắn nhíu nhíu mày.

Tần Tiểu Mặc cùng Đại Vương nhanh chóng liếc nhau, xác định vụ án kia nhất định có liên hệ với chuyện này.

"Trước giờ anh làm mấy vụ rồi?"

Hắn tỏ ra không muốn trả lời câu hỏi này.

"Cái này..."

"Nói. Tiểu Mặc đã muốn đáng thương lắm rồi..."

"Tôi nói, tôi nói!" Hắn nghĩ tới đứa con của mình, cắn chặt răng.

"Hai vụ."

"Vụ án tử anh ở nhà ga." Tần Tiểu Mặc thốt ra.

"Đúng vậy..." Hắn một lần nữa kinh ngạc, gật gật đầu thừa nhận.

Tần Tiểu Mặc vỗ cái bàn đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thì ra là anh làm..." Đại Vương thấy thế, vội vàng đứng lên ấn Tần Tiểu Mặc ngồi lại xuống ghế.

"Đừng kích động." Đại Vương thấp giọng nói.

Tần Tiểu Mặc hít sâu một hơi, sau đó thông thả gật gật đầu. Lúc này, Hoàng Hạo trong phòng theo dõi cũng thở ra, cục trưởng liếc mắt nhìn sang hắn một cái.

"Tiếp tục khai đi." Tần Tiểu Mặc lớn tiếng nói.

"Mấy ngày hôm trước, lão Cửu nặc danh gọi điện thoại đến sở cảnh sát báo án, cố ý muốn hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát. Kỳ thật vụ của tôi không phải chủ yếu, cùng một ngày cùng thời gian, ở công viên Tâm Đường, bọn họ có một vụ buôn bán lớn. Số hàng đó là muốn buôn lậu sang châu Âu. Chuyện này là mấy hôm trước lão Cửu sau khi uống rượu nói ra, chắc là không có sai đâu." Trâu Giai cũng coi như thành thật, đem chuyện mình biết được khai ra không sót một chữ.

"Còn một vụ nữa thì sao?" Đại Vương hỏi.

"Còn một vụ chính là hôm đó, đến quán bar thử nghiệm thuốc mới, thuận tiện kiểm thêm nguồn khách hàng."

Trâu Giai nói thật dễ nghe, "khách hàng". Không biết hắn ra tay đã muốn gieo tai họa cho bao nhiêu gia đình.

"Anh có chơi không?" Tần Tiểu Mặc nhẹ giọng hỏi.

Hắn vội vàng khuôn hoảng lắc đầu: "Đương nhiên không chơi, thứ này nghiện nhiều rất đáng sợ, tiền cứ thế mà đốt vào đó, tôi bán cái này thấy rất nhiều..."

"Vậy sao anh còn bán? Anh có biết một lần anh bán ra hủy bao nhiêu người bao nhiêu gia đình không?" Tần Tiểu Mặc hỏi ngược lại. Lúc này hắn giống như đã ý thức được sai lầm của mình, mí mắt sụp xuống không nói gì thêm, hắn không có cách nào phản bác Tần Tiểu Mặc, nằng nói rất đúng.

"Tốt lắm, hôm nay liền dừng ở đây thôi, anh suy nghĩ một chút xem còn có cái gì chưa khai báo hay không, ngày mai chúng ta trò chuyện thêm lần nữa." Tần Tiểu Mặc đứng lên, nói với Trâu Giai.

"Vậy con tôi..."

"Con của anh không có việc gì, cho dù trong sổ không xuất ra tiền an bài cho đứa nhỏ, tôi cũng sẽ lo được, không cần anh quan tâm."

"Cảm ơn."

Tần Tiểu Mặc không có lên tiếng trả lời, lập tức đi ra phòng thẩm vấn, Đại Vương thu dọn hồ sơ vụ án trên mặt bàn cùng với bản ghi chép của mình, rồi đi theo Tần Tiểu Mặc rời khỏi.

"Ha ha, không tôi, không tôi!" Tần Tiểu Mặc vừa ra tới, liền đụng phải Hoàng Hạo đang đi thường cao hứng, và ngài cục trưởng với vẻ mặt vui mừng.

"Chào cục trưởng." Tần Tiểu Mặc cười gật đầu chào.

"Không tôi, tôi biết là cô có thể, Tần thánh đề cử người quả thật không có sai, không hổ là xuất thân từ cảnh giáo, học tập tốt, có gan đánh nhau, ngay cả tâm lý học khi thẩm vấn cũng đều rất xuất sắc." Cục trưởng khích lệ nói.

"Cục trưởng, quá khen rồi." Tần Tiểu Mặc cười nói.

"Hãy làm cho thật tốt nhé." Cục trưởng nói câu động viên, rồi xoay người đi về văn phòng của mình.

Hoàng Hạo thấy cục trưởng đi rồi, lúc này mới yên tâm, lôi kéo Tần Tiểu Mặc trở về phòng.

"Này! Các đồng chí, đêm nay tôi mời, chúng ta ăn thật ngon một bữa! Một là chúc mừng đồng chí Tần Tiểu Mặc bình an trở về, hai là chúc mừng Trâu Giai rốt cuộc chịu mở miệng, vụ án có tiến triển rồi." Hoàng Hạo tiến văn phòng, bắt đầu nói to.

"Cứ vui vẻ quyết định vậy đi!" Trần Hiểu Hiểu nghe được có ăn, lập tức đứng lên.

"Đội trưởng, tốn tiền lắm." Tần Tiểu Mặc mở to mắt nhìn Hoàng Hạo, cười nói.

"Phá được vụ án không phải sẽ có tiền thưởng sao. Tiền thưởng tính sau... tôi cứ bỏ sung dinh dưỡng đã." Hoàng Hạo cười ha ha, nhìn ra được tâm tình hân đang rất tốt.

"Đội trưởng!" Các đồng nghiệp trong đội nhất thời nổ tung, mọi người cười nói, mấy đồng nghiệp khác phòng đi ngang qua đều không hẹn mà cùng nhìn vào trong này.

"A, đội trưởng, lời khai thế nào? Vụ án này..." Một hồi lâu sau, cuối cùng có người nhớ tới muốn hỏi chuyện vụ án.

"Đây là ghi âm, tôi mở cho các người nghe a." Đại Vương lấy ra băng ghi âm, mở lên, mọi người nghiêm túc lại, không còn cười nói ồn ào nữa, bắt đầu lắng nghe. Thẳng đến khi bản ghi âm kết thúc rồi, bọn họ vẫn chưa có ai lên tiếng.

"Tốt lắm, nghe xong rồi." Đại Vương nhấn nút dừng lại.

"Cho nên ý của hân là nói... thời gian qua chúng ta đều bị bọn chúng đùa giỡn xoay vòng sao?" Tiểu Lâm giật mình, có chút không dám tin tưởng.

"Uh." Đại Vương trầm trọng, gật gật đầu.

"Lần này không phải chó ngáp phải ruồi bắt được một người sao. Có một thì sẽ có hai. Lão Cửu kia, nếu chúng ta không bắt được, khẳng định sẽ trở về mặt báo..."

"Ý cô là nói... phải tìm hiểu nguồn gốc?" Đặng Tử đoạt lời Tần Tiểu Mặc.

"Đúng vậy."

"Có địa chỉ của Lão Cửu sao?" Hoàng Hạo tự hỏi một chút.

"Không có, nhưng tôi nhớ kỹ bộ dáng của hân." Tần Tiểu Mặc gõ gõ đầu.

"Tốt, ngày mai tôi mời chuyên gia họa người đến."

"Gần đây phương thức này rất được lưu hành, tôi nghe nói ngày hôm qua bên sở Thành Nam đã tận dụng kỹ thuật này phá án và bắt giam được hai vụ...tên kia...bức tranh rất giống kẻ trộm..." Lão Mã là người đồng bắc, nói chuyện mang khẩu âm của vùng đông bắc, đồng sự trong đội cũng thường xuyên cười hân vì chuyện này.

"Bức tranh giống kẻ trộm..." Trần Hiểu Hiểu nói.

"Ha ha ha ha ha..."

"Ha ha..."

"Mắc cười quá."

Buổi tối, Hoàng Hạo mời đồng nghiệp đi ăn lẩu, có 15 người, ăn ba mươi mấy đĩa thịt cừu Aga**, còn một đồng món khác, thiếu chút nữa ăn luôn cả Hoàng Hạo. Tần Tiểu Mặc vẫn luôn bị mời rượu, từ lúc đầu là bia đến cuối cùng là rượu đế, xem chút nữa là nôn hết ra. Lúc bị Đại Vương đưa về nhà đã là nửa đêm 12 giờ, bà Tần ra mở cửa. < **~~~Argali (hay cừu aga, sống ở vùng Tây Bắc, Hoa Bắc,...Trung Quốc), sừng có hình xoắn ốc >

"Con như thế nào lại uống thành như vậy, haizz, miệng vết thương còn chưa lành hân mà!" Bà Tần sốt ruột, nóng nảy nói.

"Không có việc gì, không chết được." Tần Tiểu Mặc cố gắng đứng thẳng.

"Con nói gì vậy! Thật là... A Nhuận! A Nhuận! Đi ra giúp một tay!" Nghe được thanh âm của bà Tần, Tiêu Nhuận từ trong phòng đi ra.

"Tiểu Mặc lại làm sao vậy?" Tiêu Nhuận nhíu mày hỏi.

"Đồng sự tụ hội uống rượu, con xem..." Tiêu Nhuận kéo Tần Tiểu Mặc về bên cạnh mình, sợ bà Tần mệt.

"Chưa bao giờ thấy nó điên cuồng như vậy."

"Khả năng gần đây vui vẻ đi, công tác khó tránh khỏi uống chút rượu, mẹ ngủ trước đi, con giúp em tỉnh bớt rượu rồi cũng đi ngủ." Tiêu Nhuận nói.

"Ừ, được rồi. Con cẩn thận một chút..."

Đem Tàn Tiểu Mặc nằm ngay ngắn trên giường, Tiêu Nhuận cũng vỗ vỗ quần áo đi về phòng ngủ.

Tàn Tiểu Mặc nằm lăn qua lăn lại, miệng còn than thở "chị Diệp, chị Diệp. Chị Diệp..." Lăn không biết bao lâu, rốt cục cầm lấy điện thoại gọi cho Diệp Từ.

"Alo".

"Chị Diệp, em rất nhớ chị..."

Diệp Từ vừa nghe đến giọng nói nhừ nhụa của Tàn Tiểu Mặc, liền có hai kết luận. Một là nàng chưa tỉnh ngủ, hai là uống say rồi. Nhẩm tính thời gian, phát hiện bây giờ là rạng sáng 12:34 phút, không thể nào là chưa tỉnh ngủ, vậy thì phải là uống rượu.

Diệp Từ ngẫm nghĩ mình không làm trinh thám thật đúng là lãng phí nhân tài mà...

"Uống rượu sao?"

"Không có..." Tàn Tiểu Mặc một mực phủ nhận.

"Uống bao nhiêu?"

"Một chai rượu đỏ hai chén rượu đế." Tàn Tiểu Mặc thốt ra, sau đó nhẹ xoa huyệt thái dương, thật sự đau đầu.

"Ừ".

Tàn Tiểu Mặc nhìn trong tay di động, tròn tròn mắt. Ừ một tiếng liền cúp điện thoại là chuyện gì xảy ra đây.

Vì thế Tàn Tiểu Mặc lại gấp gấp gọi trở lại, chuẩn bị chân thành giải thích.

"Alo".

"Chị Diệp! Em sai rồi". Tàn Tiểu Mặc tự trách mình.

"Huhm?"

"Về sau không bao giờ uống rượu!" Tàn Tiểu Mặc cam đoan.

"Có thể uống một chút." chị Diệp quả nhiên là một chị gái ôn nhu hiền lành lương thiện đầy tốt đẹp, cư nhiên lại trả lời như vậy. Tàn Tiểu Mặc nhất thời có loại xúc động lệ rơi đầy mặt.

"Ừ!"

"Đồ." Diệp Từ bổ sung thêm.

"Trộn lẫn Sprite..." Tàn Tiểu Mặc tiếp tục nói.

"Ừ" Diệp Từ lần này tương đối hài lòng với câu trả lời của Tàn Tiểu Mặc, âm điệu nhẹ hơn không ít.

"Chị Diệp, em rất nhớ chị..." thấy chuyện này giải quyết xong rồi, Tàn Tiểu Mặc mới dám bắt đầu làm nũng.

"Ừ".

"Chị có nghĩ nhớ em không?"

"Nhớ." Diệp Từ nói chuyện vĩnh viễn là ngắn gọn, nhưng một chữ này cũng đủ làm cho Tàn Tiểu Mặc trong lòng ngọt như mật.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

"Chờ vụ án này kết thúc em trở qua đó tìm chị." Tần Tiểu Mặc đắc ý nói.

"Vụ án? Vụ án gì?" Diệp Tử lại nắm chắc trọng điểm, nhú mày hỏi.

"A... Cái đó, chỉ là một vụ án, vụ án nhỏ thôi, ha ha ha..." Tần Tiểu Mặc lại bắt đầu pha trò, xem chút lộ ra rồi.

Nhưng Diệp Tử cũng không phải kẻ ngốc, vừa nghe thấy ngữ khí của Tần Tiểu Mặc là biết chắc chắn không phải vụ án nhỏ.

"Có nguy hiểm không?" Diệp Tử ném tư liệu trong tay lên bàn, ngồi xuống thở ra một hơi, công việc này của Tần Tiểu Mặc thật sự làm cô kinh hãi không thôi, sợ một ngày sẽ có người gọi điện thoại đến nói cho cô biết rằng Tần Tiểu Mặc bởi vì nhiệm vụ mà hi sinh.

"Không quá nguy hiểm đâu." Tần Tiểu Mặc cười nói.

"Ừ".

"Chị Diệp..."

"Em mà chết ở nơi nào thì tôi sẽ không biết, không ai cho tôi biết đâu." Diệp Tử chợt nói ra một câu.

"..." Tần Tiểu Mặc không nói gì, đột nhiên con áy náy từ trong lòng cuộn cuộn không ngừng toát lên. Nàng rõ ràng đánh giá thấp chỉ số thông minh của Diệp Tử... Chị Diệp khẳng định biết tính chất nguy hiểm của nghề này, chẳng qua sợ chính mình lo lắng cho nên không có nói ra, vậy mà hiện tại mình gặp nguy hiểm cũng không nói cho chị Diệp biết, chỉ là... nàng không muốn để chị Diệp lo lắng mà thôi.

"Cúp đây!"

Không đợi Tần Tiểu Mặc nói chuyện, Diệp Tử liền lập tức tắt điện thoại.

"Alma. Vào đây một chút." Cô dùng điện thoại nội bộ, gọi tìm Alma.

"Diệp tổng, cô tìm tôi?" Chỉ chốc lát sau, Alma liền từ dưới lầu đi lên.

"Ừ, tìm một người giúp tôi theo sát Tần Tiểu Mặc. Đem hoạt động của nàng, đều báo cáo cho tôi biết." Alma có loại xúc động muốn té ngã xuống đất, vị trí thư ký thật là, ngoài công sự, còn phải giúp boss giải quyết vấn đề riêng.

"Cùng ngày." Diệp Tử nhấn mạnh thêm.

"Vâng!"

Alma bắt đầu đi nhận mệnh, sau đó giúp Diệp Tử đóng cửa lại.

Đối đãi với người không thành thật, thì không thể dùng phương pháp thành thật. Diệp Tử âm thầm nghĩ như vậy, cuộc sống hàng ngày của cô ở Anh khó có được yên bình còn không phải bởi vì cái người không có lương tâm kia sao. Hiện tại ngay cả mức độ nguy hiểm cũng lừa gạt cô được, thật làm cho người ta phát giận mà.

Thời gian nhảy đến ngày hôm sau, Tần Tiểu Mặc bởi vì say rượu mà lần đầu tiên đến muộn, đương nhiên, muộn không phải chỉ có một mình nàng.

"Các người thật sự là yếu, mới uống có bao nhiêu cân rượu đế, liền say thành như vậy." Đại Vương là người phương bắc hào sảng, uống rượu cứ như uống nước, không hề áp lực.

"Nhất là Tiểu Mặc, mới uống có mấy chén là gục rồi." Tiểu Lâm khinh bỉ nhìn thoáng qua Tần Tiểu Mặc.

"Ôi trời người ta là con gái có được không, làm sao có thể so với Đại lão gia các người". Trần Hiểu Hiểu giúp Tần Tiểu Mặc phản bác.

"Hắc hắc hắc, còn đến chưa được phân nửa sao!" Hoàng Hạo đi tới, đem tư liệu để lên bàn.

"Đội trưởng anh tới rồi! Làm thôi làm thôi..." Tiểu Lâm nịnh nọt nói.

"Tiểu Mặc, đến phòng làm việc của tôi một chút." Hoàng Hạo liếc Tiểu Lâm xong quay qua nói với Tần Tiểu Mặc.

"Được." Tần Tiểu Mặc thu gọn đồ trên bàn, rồi đi theo Hoàng Hạo vào văn phòng đội trưởng.

"Tiểu Mặc, cấp trên gửi xuống văn kiện, muốn điều cô đến tổng cục công an tình hiệp trợ phá án." Hoàng Hạo đưa văn kiện cho Tần Tiểu Mặc, muốn chính nàng tự xem.

Tần Tiểu Mặc tiếp nhận văn kiện, xem xong vẫn mờ mịt như cũ nhìn Hoàng Hạo, không biết nên vui hay buồn.

"Này..."

"Vụ buôn lậu thuốc phiện này trên đó thành lập tổ chuyên án. Tổ trưởng tổ chuyên án là đại đội trưởng hình cảnh của tổng cục, muốn điều người từ phân cục lên đó trợ giúp. Cục trưởng đã đề cử cô."

"Tôi? Vì cái gì là tôi?" Tần Tiểu Mặc có chút kinh ngạc, nói như thế nào cũng không thể là chính mình a, so về tuổi, mấy người trong đội ai cũng lớn hơn nàng. So về thành tích, cũng không phải là nàng.

"Bởi vì vụ án này cô tốn nhiều công sức, cũng tham dự toàn bộ quá trình, tương đối hiểu biết vụ án." Hoàng Hạo giải thích.

"Ừ" Tần Tiểu Mặc gật gật đầu, nói như vậy còn chấp nhận được.

"Cấp trên có hơi do dự, nhưng áp không được sự đề cử cực lực của cục trưởng." Hoàng Hạo nói.

"Cấp trên do dự... Là cứu cứu của tôi?" Tần Tiểu Mặc hỏi dò. < cứu: cậu - anh/em trai của mẹ >

Hoàng Hạo không nói gì, gật gật đầu.

"Cứu cứu hẳn không hy vọng cô đi mạo hiểm, vụ án này rất nguy hiểm. Mặt sau nhất định là một con cá lớn. Bắt tội phạm không chỉ cần nhiều kinh nghiệm, còn đặc biệt tàn nhẫn. Cô mới vừa vào không lâu, lại không có bao nhiêu kinh nghiệm.." Hoàng Hạo nhíu mày, kỳ thật hẳn cũng không yên tâm, dù sao Tiểu Mặc mới vừa bị thương, còn chưa có khỏi hẳn. Nếu lại bị thương lần nữa, lương tâm hẳn sẽ khó mà qua được.

"Không có việc gì, tổ chức chỉ chỗ nào tôi đánh chỗ đó, vụ án này xong rồi, tôi còn có thể trở về đây không?" Tần Tiểu Mặc phát hiện mình cũng không muốn rời đi đội hai.

"Đương nhiên, tôi cũng không thả cô đi. Ha ha ha..." Hoàng Hạo cười nói.

"Ừ".

"Vậy cô chuẩn bị đi, ngày mai liền đến tổng cục báo danh." Hoàng Hạo đặc biệt thích Tần Tiểu Mặc, vô luận là làm cấp dưới hay là bạn bè, nàng đều là một người dễ làm người ta yêu mến. Còn chưa nói, tính tình tốt, thông minh hơn nữa còn hiểu lòng người.

"Ừ, được. Tôi hiện tại đi trước chuẩn bị một chút, nói tạm biệt với bọn họ." Tần Tiểu Mặc nói.

"À, đây là tư liệu vụ án, bao quát hết những tài liệu mà chúng tôi phân tích, đều mang theo hết đi." Hoàng Hạo chỉ vào một đồng lớn tư liệu chất đầy trên bàn cho Tần Tiểu Mặc.

"Nhiều như vậy?"

"Ừ, trải qua điều tra, kẻ tình nghi khá nhiều, là một ổ tội phạm. Nhìn nè, ba năm trước, có một vụ buôn lậu thuốc phiện rất lớn, vẫn luôn dở dang, chưa phá được. Ngày đó chúng ta đem vụ này nhảy ra, phát hiện thủ pháp và các phương diện khác đều phi thường tương tự vụ lần này. Vụ án năm đó làm vài cảnh sát lão làng hy sinh, cho nên hiện tại tổng cục mới coi trọng như vậy, nếu thẩm tra thật sự cùng vụ án trước có liên quan. Đoán chừng tổng cục cho dù có liều mạng cũng muốn phá tận gốc nó..."

"Thì ra là như vậy." Tần Tiểu Mặc tỏ vẻ lý giải, gật gật đầu.

"Những tài liệu này cô lấy về xem đi, bên tổng cục tư liệu còn nhiều hơn, về vụ án buôn lậu thuốc phiện 981. Buổi chiều để cô nghỉ ngơi, không cần đến làm, ở nhà nhìn tư liệu đi."

"Còn nữa, nhiệm vụ lần này tương đối bí mật, trong lúc thi hành nhiệm vụ sẽ không thể sử dụng di động, chút nữa đi ra ngoài ngoài cũng đừng nói cho bọn họ biết cô được điều đến tổ chuyên án, nói phải đi công tác là được rồi."

"A, được thôi. Cảm ơn đội trưởng!"

Tần Tiểu Mặc ôm một đồng lớn tư liệu, bị kích động ra khỏi văn phòng đội trưởng.

"Chuyện gì mà vui vẻ vậy?" Đại Vương nhìn thấy Tần Tiểu Mặc ôm một đồng đồ đi đến, vẻ mặt còn hồng hào, liền trêu chọc.

"Các anh chị em trong đội ơi, ngày mai tôi phải đi công tác! Các người chờ tôi trở lại nha!" Tần Tiểu Mặc nói to.

"Cái gì? Đi công tác, đi chỗ nào?" Trần Hiểu Hiểu vội vàng hỏi.

"A... Áp giải phạm nhân, ở một cái núi nhỏ..." Tần Tiểu Mặc tùy tiện nói loạn.

"Phạm nhân? Em đi áp? Giống như... Chúng ta không làm loại chuyện này bao giờ nha." Trần Hiểu Hiểu nghi hoặc nói.

"Trường hợp đặc biệt, trường hợp đặc biệt thôi. Người kia ở tại khe suối buôn lậu thuốc phiện, rất đáng giận!" Ánh mắt Tần Tiểu Mặc xoay động, nói

ra...

"Thật vậy sao, bây giờ bọn buôn lậu này quả thật rất đáng giận, người ta là nông dân, một năm kiếm được bao nhiêu đâu, vậy mà còn hãm hại người ta xuống hố, thật sự là..."

"Bởi vậy, cho nên không phải bắt được rồi sao, đồn công an bên đó kêu chúng ta đi hỗ trợ, đội trưởng thấy ta nhàn rồi, liền kêu ta đến đó áp về." Tần Tiểu Mặc nói.

"Thì ra là như vậy, vậy cô làm cho tốt nha, ở nông thôn địa phương muối nhiều, chắc chắn, khổ như thế hẳn là nên kêu trai da dày thịt béo như Đại Vương đi mới đúng, như thế nào gọi cô đi." Trần Hiểu Hiểu lại bắt đầu khó hiểu dụng ý của Hoàng Hạo.

"Anh ngốc quá, đây là đội trưởng cho Tiểu Mặc đi rèn luyện một chút." Đại Vương xen mồm nói.

"Ừ, tôi cũng nghĩ vậy." Tần Tiểu Mặc thấy lối thoát rồi, rút cuộc thở ra một hơi.

Buổi chiều, Tần Tiểu Mặc không có đi làm, liền ngồi ở nhà, một là coi hồ sơ, hai là Tiêu Nhuận nói năng đi theo hẳn giải quyết chút việc, nhưng không chịu nói là chuyện gì, cứ thần thần bí bí.

"Anh, rốt cuộc là chuyện gì?" Tần Tiểu Mặc lười biếng, nằm úp sấp ở trên giường, hỏi.

Tiêu Nhuận đóng cửa lại. Tần Tiểu Mặc nhìn thấy động tác của Tiêu Nhuận, vội vàng ngồi dậy, biểu tình cũng có vẻ nghiêm túc hơn.

"Chuyện của ông ta sao?"

"Ừ, nói là nghĩ muốn nói chuyện. Ông ta... lần trước tìm em phải không?" Tiêu Nhuận hỏi.

"Ừ". Tần Tiểu Mặc gật gật đầu.

"Sao em không nói với anh, nếu Diệp Từ không lại đây nói, anh còn không biết nữa." Tiêu Nhuận hơi trách cứ.

"Chị Diệp đến tìm anh?" Vừa nghe đến Diệp Từ, Tần Tiểu Mặc liền kích động, xem chút bật dậy khỏi giường.

"Em làm gì kích động vậy?" Tiêu Nhuận nhú nhú mày.

"A... không có việc gì, anh tiếp tục đi. Chị Diệp nói cái gì?" Tần Tiểu Mặc chớp mắt một chút, thu bớt sự vui vẻ của mình lại.

"Nàng kêu anh và em hẹn người đó nói chuyện một lần, dù sao sớm hay muộn cũng phải giải quyết. Huống chi ông ta đã đáp ứng Diệp Từ là không đến tìm mẹ, hai chúng ta cũng không có gì mà cô kỵ." Tiêu Nhuận nói.

"Ông ta đáp ứng chị Diệp là không đến tìm mẹ? Bộ chị Diệp đi tìm ông sao?"

"Ừ".

"Đi khi nào nhỉ? Sao em không biết?" Tần Tiểu Mặc nhú mày hỏi.

"Hình như vào buổi sáng hôm nàng lại đây..."

Tần Tiểu Mặc hơi khiếp sợ, chị Diệp...cư nhiên lên lút sau lưng nàng làm nhiều chuyện như vậy. Nàng... cảm động muốn rơi nước mắt.

"Anh cũng có chút giật mình, quan hệ của em với nàng... tốt lắm?" Sắc mặt Tiêu Nhuận có chút kỳ quái, không thể nói rõ là tốt hay không tốt, nhưng có hơi vẩn vơ.

"Tốt lắm" Tần Tiểu Mặc không chút do dự nói.

"A.... Nữ nhân hữu tình, anh thật sự lý giải không được". Tiêu Nhuận nhún vai. Tần Tiểu Mặc thiếu điều muốn thốt ra "Chúng ta mới không phải hữu tình."

Nhưng bây giờ còn chưa đến thời điểm, Tần Tiểu Mặc đành ngậm chặt miệng lại.

"Cứ quyết định vậy đi, anh hẹn ông ta 4 giờ chiều." Tiêu Nhuận nói.

"Ừ".

"Ngày mốt anh trở về Anh, em chăm sóc mẹ cho tốt."

"A, nhanh như vậy sao?"

"Đúng vậy, tổng bộ ở bên kia có nhiều việc. Không rời đi lâu được."

"Được rồi, không được khi dễ chị Diệp nha, kinh doanh cũng phải nhượng bộ chị ấy một chút." Tần Tiểu Mặc bổ sung.

Lời này làm Tiêu Nhuận muốn trợn tròn mắt, người này rốt cuộc là em gái của ai đây.

"Công và tư phải rõ ràng, trách không được em không thể kinh doanh thương trường."

"Hừm, gì chứ. Em mà tiếp quản công ty thì bây giờ nhất định nhà chúng ta phá sản là cái chắc."

"Em cũng biết vậy sao".

"Ừ, cho nên em làm một người cảnh sát nhân dân là được rồi, bảo vệ mọi người!".

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

"Uhm. Em cẩn thận hơn đi, đừng làm cho mẹ lo lắng."

"Nói tới cái này, anh...ngày mai em được điều đi lên tổ chuyên án, em sợ mẹ đoán mò, anh che giấu giùm em nhe." Tần Tiểu Mặc bắt đầu nói ra chủ ý của mình cho Tiêu Nhuận.

"Cái gì? Tổ chuyên án? Rất là nguy hiểm đó...Em đến đó làm gì?" Tiêu Nhuận lo lắng hỏi.

"Người giám hộ dân a! Cứ quyết định vậy đi...Anh giúp em nói với mẹ. Ngày mai em phải đi rồi, ở bên chỗ cữu cữu. Anh cứ nói...em đi nghỉ ngơi, qua cữu cữu chơi vài ngày." Tần Tiểu Mặc đều nghĩ sẵn lý do tốt lắm.

"Em là đang kêu anh giúp em lừa gạt mẹ đó."

"Cái gì lừa gạt đâu, đây là nói dối có thiện ý, anh hiểu không. Ở nước ngoài lớn lên thật là..." Coi rě liếc nhìn Tiêu Nhuận, Tần Tiểu Mặc bắt đầu lẩn lộn trên giường, giường nhỏ phát ra âm thanh cọt két, Tiêu Nhuận bịt kín lỗ tai ra khỏi phòng Tần Tiểu Mặc.

"Hắc hắc, rốt cuộc làm cho anh đi rồi." Tần Tiểu Mặc nhảy dựng lên mở ra máy tính. Nhìn thấy chị Diệp đang online, bắt đầu khoan khoái gọi.

【chị Diệp, chị Diệp...】

Diệp Từ nhìn thấy tin nhắn QQ của Tần Tiểu Mặc, không chút suy nghĩ nhấn X tắt đi.

【chị Diệp ~~~ còn đang giận ha? Đề ý em một chút đi.】

【chị Diệp, là em sai. Em thẳng thắn còn không được sao?】 Tần Tiểu Mặc bắt đầu dĩ nghĩ muốn thẳng thắn liền thẳng thắn đi, dù sao... cũng không nên gian dối người yêu, đã ở cách xa nhau, mà không nói cho rõ với nhau, vấn đề sẽ từ từ càng sâu hơn, dễ dàng làm mối quan hệ bị đổ vỡ a...

【muộn rồi.】 hai chữ này của Diệp Từ làm cho Tần Tiểu Mặc cả người tóc gáy đều dựng thẳng lên. Đây, đây là có ý gì...

【cái gì muộn?】 Tần Tiểu Mặc run rẩy hỏi.

【biết hết rồi.】 mấy chữ này làm Tần Tiểu Mặc lo muốn chết.

【chị, chị cũng biết?】 Tần Tiểu Mặc đau khổ hỏi.

【ừ.】

【làm sao chị biết?】

【thăm từ từ.】

【cái gì!!!!!! Chị vậy mà lại tiêu tiền cho cái này?!】 tư duy Tần Tiểu Mặc luôn khác hẳn với người thường, nàng không để tâm chuyện Diệp Từ kêu người ta điều tra chuyện của nàng, chỉ lo chú ý mỗi việc... Diệp Từ lãng phí tiền...

Diệp Từ khước miệng cong lên, gạt mình, cô cho rằng Tần Tiểu Mặc sẽ bối vì cái này làm to chuyện với cô, không nghĩ tới... Cô quả nhiên yêu phải một người kỳ lạ sao?!

【 không mắc. 】

【 bao nhiêu? 】 Tần Tiểu Mặc thực muốn biết ý của Diệp Tử không mắc là bao nhiêu.

【 một vạn 】 < 1 vạn = 10.000 tệ (cny) ≈ 34tr8 vnd >

Lúc này Tần Tiểu Mặc hoàn toàn muốn khóc, một vạn mà kêu không mắc... chỉ bằng mấy câu nàng kể ra, vậy mà tới một vạn... Nàng phát đau, nàng không bao giờ dám gạt chị Diệp nữa.

【 còn sống? 】 khoe miệng Diệp Tử lộ ra một tia âm trầm tươi cười, tùy tay đánh hai chữ.

【 đa tạ quan tâm, tạm thời còn sống. 】 Tần Tiểu Mặc nhin xuống xúc động, hít hít cái mũi.

【 có bạn gì không? Có thể nói voice hay không? 】 Diệp Tử chủ động yêu cầu nói voice.

【 không bạn! 】

Tần Tiểu Mặc dùng tốc độ nhanh nhất gõ ra hai chữ, sau đó nhấn voice call.

"Chị Diệp chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc muốn nhìn thấy Diệp Tử, vì thế nàng lại tắt cuộc gọi, chuyển sang mở video call.

"Được rồi, ô, nhìn thấy khá rõ, vẫn là chị Diệp thông minh nhất." Tần Tiểu Mặc mắt cũng không chớp, nhìn Diệp Tử trên màn hình vẫn xinh đẹp mê người như trước.

"Miệng vết thương nghiêm trọng không? Đã tốt hơn chưa? Cho tôi xem." Diệp Tử nói một hơi.

"A, miệng vết thương ở phía dưới xương quai xanh, phải cởi áo ra mới xem tới được, ôi chao." Tần Tiểu Mặc nói xong liền đưa tay tính cởi áo.

"Chị thật sự muốn xem sao? Cứ cởi ra mà trò chuyện à." Tần Tiểu Mặc xấu xa cười.

"Em, em đừng cởi." Quả nhiên, mặt chị Diệp đỏ thành một mảnh, có vẻ vô cùng thuần khiết.

"Chị Diệp, em hoài nghi chị vẫn còn nụ hôn đầu tiên đó... ô mà cũng không phải, ngày đó trên xe em hôn qua rồi." Tần Tiểu Mặc lại bắt đầu trở thành sói giả.

"Sớm không còn." Diệp Tử cũng không cấp cho Tần Tiểu Mặc một chút mặt mũi, nói ra liền đã kích nàng.

"A.... vậy...vậy thì lần đó với em nhất định là lần thoải mái nhất mãnh liệt nhất!" Không biết vì sao, Tần Tiểu Mặc nghĩ muốn tranh cao thấp. Nhớ tới cái người gọi là Chung Tiểu Viên mà trước đây chị Diệp thích, trong lòng nàng liền không thể cam lòng, không phục. Tên gì mà khó nghe muốn chết, vừa nghe là biết béo ú rồi. < viên ~ tròn, hình tròn, tròn trĩnh >

nghe lờ Diệp Tử thiết tình chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như vậy, tuy nàng nói rất đúng sự thật.

"Đúng không?"

Tần Tiểu Mặc theo đuôi vấn đề tới cùng, chị Diệp đánh khuất phục gât gât đầu, Tần Tiểu Mặc mới hài lòng mà cho cô một cái mỉm cười.

"Sao buổi chiều lại không đi làm?" Diệp Tử hỏi.

"Em bị điều đến tổ chuyên án trên tổng cục, nên đội trưởng cho ở nhà nghỉ ngơi." Tần Tiểu Mặc vẫn quyết định thành thật nói ra.

"Cái gì?!!!! Tổ chuyên án?!" Lần đầu tiên Diệp Tử không bình tĩnh đến mức này, Tần Tiểu Mặc cũng sợ ngây người, sững sờ trước máy tính.

"Tổ... tổ chuyên án. Chị Diệp, chị làm sao vậy..." Tần Tiểu Mặc nhát gan hỏi.

"Em nói coi làm sao?! Vốn dĩ bắt bọn buôn ma túy tôi đã đủ lo lắng rồi! Có nhiệm vụ thì không nói cho tôi! Bị thương cũng không nói cho tôi! Bây giờ đột nhiên lại nói với tôi, em phải đi tổ chuyên án!" Sợ rằng đây là lần đầu Diệp Tử nói một chuỗi câu dài đến thế.

"Chị Diệp, chị đừng lo lắng, không có việc gì đâu, tổ chuyên án có vũ khí thiết bị tốt, còn có đặc công, mà chị biết không, có chuyện gì nguy hiểm họ sẽ không để em lên đầu, em chỉ là đi phân tích vụ án thôi." Tần Tiểu Mặc có chút luống cuống, nói tùm lùm, ý đồ trấn an Diệp Tử, nhưng... vài giây sau nàng liền phát hiện hết thảy đều là phí công.

"Em đỡ tôi như đang đỡ trẻ con sao! Một lần coi như không có gì, mà đây là lần thứ hai!"

Nói xong, "cạch" một tiếng liền đứt liên lạc. Sau đó, Tần Tiểu Mặc thấy nick chị Diệp off xuống rồi.

Quá hoảng hốt, lần này chị Diệp thật sự nổi giận, rất rất tức giận a.... Tần Tiểu Mặc cầm lên điện thoại bắt đầu gọi, sau khi gọi hai lần, Diệp Tử tắt luôn

điện thoại.

Thôi xong đời... Tàn Tiểu Mặc khóc không ra nước mắt. Thật vất vả theo đuổi được chị Diệp a, nàng thật là ngu ngốc mà.... Lúc này, cái tệ hại của việc yêu xa bắt đầu lộ ra rồi. Trên mạng tìm không thấy người, di động thì tắt máy, lại nghìn dặm xa xôi.... biết làm thế nào đây, nghĩ muốn dỗ dành lại cũng đều không có cơ hội, Tàn Tiểu Mặc ngồi trên giường vò đầu bứt tai.

"Đi thôi, 3:30 rồi". Lúc này, Tiêu Nhuận đi tới thúc giục Tàn Tiểu Mặc.

"A, xem chút em quên mất..." Bị chuyện Diệp Tử làm cho rối loạn, Tàn Tiểu Mặc thở dài một hơi, đi nói xong chuyện này rồi trở về tìm chị Diệp vậy, cùng lắm thì gửi bưu kiện, gửi đến khi nào chị Diệp trả lời lại mình mới thôi.

Khi Tàn Tiểu Mặc và Tiêu Nhuận đi ra phòng khách, bà Tần đang ngồi trên sofa xem tivi, thấy hai người giống như tính đi đâu, liền hỏi một câu. Tàn Tiểu Mặc tùy tiện tìm một lý do nói dối bà Tần cũng sẽ tin.

"Sớm một chút trở về."

"Dạ".

Bởi vì nội dung cuộc nói chuyện tương đối riêng tư, cho nên Tiêu Nhuận hẹn Tiêu Tuấn Vũ ở một quán cafe khá yên tĩnh, ba người bọn họ tính thêm nhân viên phục vụ cũng mới 6 người.

"A Nhuận! Tiểu Mặc!" Lúc Tàn Tiểu Mặc cùng Tiêu Nhuận đi vào quán cafe, Tiêu Tuấn Vũ đã ngồi trước ở đó, nhìn thấy bọn họ, Tiêu Tuấn Vũ vội vàng đứng lên, vẻ mặt mừng rỡ.

"Hai đứa tới rồi."

Tiêu Nhuận và Tàn Tiểu Mặc đều không nói gì, kéo ghế ra ngồi xuống.

"Đã lâu không gặp, hai con...đều lớn như vậy." Tiêu Tuấn Vũ có chút nhát gan, nhưng niềm vui trong ánh mắt không giấu đi đâu được.

"Uhm" Tàn Tiểu Mặc lên tiếng.

"Hay là trước gọi vài món ăn đi, ta nhớ rõ Tiểu Mặc trước kia thích ăn chân gà nhất." Tiêu Tuấn Vũ đưa tay định gọi người phục vụ.

"Không cần, có việc gì cứ nói đi. Chút nữa tôi phải về nhà nấu cơm cho mẹ nữa." Tàn Tiểu Mặc ôn hoà mà đàm nhệ Tiêu Tuấn Vũ.

"Bà ấy... khỏe sao?" Tiêu Tuấn Vũ hỏi.

Lúc này, Tàn Tiểu Mặc giương mắt liếc nhìn Tiêu Tuấn Vũ một cái, không nói gì.

"Có liên quan gì đến ông sao". So với Tàn Tiểu Mặc, Tiêu Nhuận nói chuyện càng không nề tình.

"Ta chỉ muốn biết bà ấy sống thế nào, hai đứa con đừng nói như vậy... dù gì ta và mẹ các con cũng là vợ chồng, một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, huống chi chúng ta..."

"Tôi đã nói rồi, nếu lúc ông cùng người đàn kia bỏ đi có thể nghĩ được như vậy, thì bây giờ chúng ta cũng không cần ngồi ở chỗ này." Thanh âm Tiêu Nhuận có hơi lớn.

"Anh". Tàn Tiểu Mặc nhú mày, dưới mặt bàn khẽ cầm tay Tiêu Nhuận, muốn để hắn bình tĩnh lại một chút.

"Mọi chuyện đều là quá khứ, trôi qua lâu như vậy, ta thật sự rất nhớ các con, mấy năm gần đây, tuy rằng sống bên vợ con rất vui vẻ, nhưng ta cũng không có quên các con, thật sự, tin tưởng ba ba..." Tiêu Tuấn Vũ cơ hồ dùng thái độ khẩn cầu nói chuyện với anh em nàng.

Một chút xúc động cũng không có khả năng, Tàn Tiểu Mặc nhớ tới lúc nhỏ ba ba chơi đùa cùng nàng, cồng nàng trên cổ, dẫn nàng đi ăn... Nhưng, người đàn ông này cũng rõ ràng trước mắt mình tôn thương mẹ. Tàn Tiểu Mặc cắn chặt răng, kiên trì không thỏa hiệp.

Tiêu Nhuận càng kiên định hơn Tiểu Mặc.

"Ba ba? Coi như hết." Tiêu Nhuận cười lạnh, đứng lên bước đi.

Sau khi thấy anh trai đi ra ngoài, Tàn Tiểu Mặc mới đứng lên, liếc nhìn Tiêu Tuấn Vũ.

"Chúng tôi không có cách nào chối bỏ quan hệ máu mủ với ông, đúng vậy, ông là ba của chúng tôi. Nhưng chuyện này không có nghĩa ông có thể tôn thương chúng tôi, nhất là mẹ..." Tàn Tiểu Mặc buông ra một câu, liền đuổi theo Tiêu Nhuận. Tiêu Tuấn Vũ ngồi đơ tại chỗ, nhìn bóng dáng hai anh em nàng rời đi, hốc mắt đỏ cả lên.

"Anh! Anh..." Tàn Tiểu Mặc thở hồng hộc đuổi theo, kéo tay Tiêu Nhuận.

"Học học..."

"Anh, đừng chạy nhanh như vậy. Đừng tức giận..." Tàn Tiểu Mặc biết bọn họ khẳng định không thể chấp nhận được. Mỗi lần đụng tới chuyện này Tiêu Nhuận liền trở nên khó kiểm soát.

"Anh thật sự chịu không nổi, nhiều năm qua, làm sao ông ta có thể yên tâm thoải mái như vậy chứ!"

"Ông ta không có yên tâm thoải mái, ông chỉ cảm thấy cuộc sống đó thích hợp với ông. Anh... nhiều năm rồi, nhìn thoáng hơn chút được không..." Tàn Tiểu Mặc sau khi bị Diệp Tử ảnh hưởng, thế giới quan hiển nhiên có biến hoá không ít... khoan dung hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Tuy là tan rã trong không vui, Tàn Tiểu Mặc vẫn cảm thấy không sao, dù gì đây chỉ mới là lần đầu gặp lại. So với chuyện này, nàng càng để ý chuyện chị Diệp đang giận hơn, vì thế vừa về tới nhà, Tàn Tiểu Mặc liền trốn vào phòng bắt đầu cầm điện thoại gọi đi. Chính là có gọi bao nhiêu lần, bên kia vẫn báo là điện thoại đã tắt. Bất đắc dĩ, Tàn Tiểu Mặc đành phải gọi đến số công ty Viễn Dục.

"Thật ngại, Diệp tổng của chúng tôi không ở công ty. Mời cô để lại tên và phương thức liên lạc được chứ? Chúng tôi sẽ truyền đạt lại."

"Ừ, nếu nàng trở lại, thì nói với nàng, Tàn Tiểu Mặc có việc tìm nàng."

"Vâng, được."

"Cảm ơn."

"Rất vinh hạnh được phục vụ cô."

Thất vọng cúp điện thoại, Tàn Tiểu Mặc lại gọi đến số điện thoại nhà Diệp Tử, người nghe là A Mai, A Mai nói buổi chiều Diệp Tử có gọi về báo là vài ngày tới sẽ không về nhà, không cần đến đưa cơm cho nàng. Bởi vì Diệp Tử thường xuyên đi công tác, cho nên A Mai cũng không có hỏi nàng đi đâu.

Lúc này Tàn Tiểu Mặc hoàn toàn choáng váng, chị Diệp đi đâu rồi không biết.

"Nha đầu, ăn cơm!" Tiêu Nhuận ở ngoài cửa hô to.

"A... nghe rồi." Tàn Tiểu Mặc để điện thoại di động xuống, mặt mày nhăn nhó, lo lắng không yên. Trong lòng nàng sợ chị Diệp nổi giận rồi lại sợ hay là gặp chuyện gì không may. Tiểu Mặc gốc nhất định là đang tự mình loạn tưởng.

"Con đừng dầm nữa, cơm bị con dầm nát hết kia. Con là bị gì vậy.." Bà Tàn nhú mày nhìn Tàn Tiểu Mặc - linh hồn nhỏ bé của nàng đã sớm bay về nơi xa rồi.

Tiêu Nhuận cho rằng Tàn Tiểu Mặc bởi vì cuộc gặp mặt lúc chiều mà suy nghĩ nên mới mắt hồng mắt vía, vội lên tiếng giúp nàng che giấu.

"Tiểu Mặc, em ấy giống như hơi phát sốt, mới hồi chiều. Tụi con vừa đi bệnh viện..."

"Cái gì?! Vậy sao hai đứa còn gặt ta làm gì..." Bà Tàn sốt ruột.

"Còn không phải sợ mẹ lo lắng sao. Bác sĩ nói không có việc gì, hạ sốt xong rồi." Thấy bà Tàn muốn đưa tay sờ trán Tiểu Mặc, Tiêu Nhuận vội bỏ sung.

"Không nói sớm để ta nấu cháo cho nó. Hai đứa con thật sự là hồ nháo mà... Được rồi, không muốn ăn thì đừng ăn, để ta đi nấu cháo." Bà Tàn lấy cái chén ra khỏi tay Tàn Tiểu Mặc. Nhìn sắc mặt tái nhợt của con gái, bà Tàn cảm thấy rất khó chịu.

"Mẹ, không cần, con không ăn đâu. Con về phòng đây." Tàn Tiểu Mặc đứng lên trở về phòng.

Kế tiếp, Tàn Tiểu Mặc vượt qua buổi tối thống khổ nhất đời nàng. Thật vất vả đến 12 giờ khuya, bà Tàn buộc nàng phải đi ngủ. Đóng cửa tắt đèn nằm trên giường, Tàn Tiểu Mặc không sao ngủ được, trần trọc mãi, hận không thể lăn luôn từ trên giường xuống.

Mơ mơ màng màng tới rạng sáng ba giờ, Tàn Tiểu Mặc mới hơi hơi buồn ngủ, vừa nhắm mắt lại, di động trên đầu giường liền vang lên.

"Nghe..." Tàn Tiểu Mặc chưa tỉnh ngủ, thanh âm mơ màng.

"Tàn Tiểu Mặc, đi ra đây cho tôi". Giọng Diệp Tử lạnh lùng từ trong điện thoại truyền tới, làm Tàn Tiểu Mặc sợ tới mức giật mình, nhất thời liền thanh tỉnh

lại.

"Chị Diệp!!!!!! Rốt cuộc chị cũng khởi động máy!" Tần Tiểu Mặc ngồi dậy, kích động nói.

"Đi ra." Diệp Từ lặp lại một lần.

"Huh? Đi ra ngoài? đi chỗ nào?" Tần Tiểu Mặc nhìn thoáng qua đồng hồ, 4 giờ sáng.

"Cửa nhà."

"Sao?" Tần Tiểu Mặc đi đến cửa sổ nhìn xuống. Cừ thật, ánh đèn xe chị Diệp chiếu sáng, chị Diệp thì mặc một bộ đồ tây màu đen đứng cạnh xe, còn cầm di động.

"A, sao chị về đây! Em cúp đây, chị chờ đó, em lập tức đi xuống!" Tần Tiểu Mặc cầm di động, mở cửa phòng liền chạy ra bên ngoài, ngay cả quần áo còn chưa có thay, trên người vẫn mặc áo ngủ.

"Hộc... chị Diệp". Tần Tiểu Mặc thở hổn hển bỏ nhào vào trong ngực Diệp Từ, hít một hơi mùi hương trên người Diệp Từ. Mới có vài ngày không thấy, nàng đã nhớ chết được, thật sự là tưởng niệm đến phát điên.

Nhưng Diệp Từ lại không có ôn nhu, trực tiếp kéo Tần Tiểu Mặc vào trong xe.

"O... đi chỗ nào vậy chị Diệp". Tần Tiểu Mặc có chút hoảng, chị Diệp thoát nhìn có hơi khác lạ.

"Về nhà."

Dọc theo đường đi, Diệp Từ đều không nói gì, cũng không có để ý lời nói của Tần Tiểu Mặc, vẫn không đổi sắc mà lái xe. Bởi vì là nửa đêm về sáng, trên đường không có bao nhiêu xe cộ, tốc độ lái của Diệp Từ càng lúc càng nhanh. Chờ đến lúc Tần Tiểu Mặc nhận ra Diệp Từ khác lạ chỗ nào, các nàng đã đến căn hộ của Diệp Từ.

"Chị Diệp..."

Diệp Từ kéo Tần Tiểu Mặc vào phòng, đem Tần Tiểu Mặc dán sát cửa, ngay cả đèn cũng không thềm mở.

"Chị..."

"A..."

Trong bóng đêm, Tần Tiểu Mặc mở to hai mắt nhìn, chị Diệp cư nhiên chủ động hôn nàng, hơn nữa... rất táo bạo. Nghĩ đến đây, Tần Tiểu Mặc bất chợt hưng phấn lên. Đây... Quả thực chính là phúc lợi a...

Tay ôm Diệp Từ, dùng một chút lực, hai người liền đổi vị trí cho nhau. Diệp Từ bị Tần Tiểu Mặc áp lên cửa. Bởi vì chiều cao chênh lệch, Tần Tiểu Mặc còn phải kiễng mũi chân. Diệp Từ giúp đỡ hơi nâng eo Tiểu Mặc, Tiểu Mặc liền thực hiểu chuyện thuận tay choàng qua cổ chị Diệp.

Lại hôn nhau một lần nữa, Tần Tiểu Mặc nhẹ nhàng hạ xuống khoé miệng Diệp Từ. Lông mi Diệp Từ khẽ rung động, cái hôn của Tiểu Mặc rất nhẹ, rất ấm, giống như có một mảnh lông vũ vừa rơi xuống tim cô, chạm vào, ngứa ngáy.

Nụ hôn vừa qua đi, Tần Tiểu Mặc không chút khách khí vẫn dán lên đôi môi Diệp Từ, sau đó còn liếm liếm.

Diệp Từ kinh ngạc nghĩ: "Huhm? Hôm nay sao Tần Tiểu Mặc có thể thành thật như vậy, có điều..." Rất nhanh, cô liền phát hiện mình quá ngây thơ rồi, cô nghĩ không có sai, đây chính là Tần Tiểu Mặc, làm sao có thể thành thật được chứ.

Tần Tiểu Mặc lại tùy ý liếm qua môi Diệp Từ, cái lướt nhẹ này làm thân người Diệp Từ không tự chủ được run lên một cái, nội tâm bắt đầu xao động, trong cơ thể giống như có cái gì vừa bị Tần Tiểu Mặc khơi lên...

Cứ như vậy, Diệp Từ ôm chặt hơn làm cho Tần Tiểu Mặc hôn sâu hơn. Thấy chị Diệp có phản ứng, tự nhiên Tần Tiểu Mặc cũng không cam lòng tụt lại phía sau, thừa cơ hội đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng Diệp Từ.

"A..."

Lần hôn này có lẽ khác với thường ngày, cái gì gọi là ôn nhu, mềm mại, căn bản ngay cả bóng dáng đều không có. Ngược lại mang theo tính chất xâm lược... đầu lưỡi nhỏ của Tiểu Mặc không ngừng theo đuổi, cuối cùng như ý nguyện quấn lấy lưỡi Diệp Từ, nhẹ mút lên.

Miệng công tác cũng không ảnh hưởng tay hành động. Tần Tiểu Mặc vừa hôn Diệp Từ, vừa động tình sờ lên eo Diệp Từ, lướt qua quần áo vướng bận, rốt cuộc Tiểu Mặc cũng sờ được làn da nhẵn nhụi trơn láng, bên hông mềm mại, một ít săn chắc, là kết quả rèn luyện ngẫu nhiên của Diệp Từ. Điều này càng gia tăng xúc cảm, tay Tiểu Mặc chậm rãi duỗi ra sau lưng Diệp Từ vuốt ve, da thịt của chị Diệp làm nàng sờ đến phát nghiện, hoàn toàn không muốn buông ra, không bao giờ nghĩ muốn buông ra.

Hai phút qua đi, Diệp Từ rốt cuộc nhịn không được, cố gắng dùng sức đẩy Tần Tiểu Mặc ra, khi hai đôi môi tách rời, cả hai đều thở nặng nhọc.

"Thực xin lỗi." Chờ hai người bình ổn hơi thở, Tần Tiểu Mặc cau mày nói khẽ với Diệp Từ.

Diệp Từ nhẹ mỉm cười, vươn tay xoa đầu nhỏ của Tần Tiểu Mặc, còn không biết trong đó đang suy nghĩ cái gì. Cô dịu dàng nói: "Đến trên giường nha? "

Tần Tiểu Mặc nghe xong Diệp Từ nói, ngẩng đầu. Khóe miệng lộ ra nụ cười mờ ám. Lửa tình vừa mới tắt, lại bị châm...

Tần Tiểu Mặc không có buông ra bàn tay đang đặt trên lưng Diệp Từ, hai người ôm sát tiến vào trong. Diệp Từ cũng cảm thấy toàn thân đều nóng rất.

"Nóng không?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Nóng."

Tần Tiểu Mặc không nói hai lời, liền bối rối giúp Diệp Từ cởi bỏ nút quần áo. Cả hai vừa tiến vào phòng ngủ vừa sờ soạng giúp đối phương giải phóng những gì vướng bận trên người, còn chưa đến được phòng ngủ, đã muốn chi còn lại bra và quần lót.

"Tự mình... có nên tắm rửa một cái không?" Đứng ở cửa phòng tắm, Tần Tiểu Mặc ôm Diệp Từ, ôn nhu hỏi.

"Tắm qua một chút được chứ?" Tần Tiểu Mặc ngẩng đầu hỏi một lần nữa.

Diệp Từ nhẹ nhàng gật gật đầu, cô cũng không hy vọng lần đầu tiên của mình và Tiểu Mặc là qua loa cho có.

"Thật tốt, quần áo đều muốn cởi xong hết rồi." Tần Tiểu Mặc cười nói.

Vì thế, Tần Tiểu Mặc lôi kéo Diệp Từ đi vào phòng tắm. Trước gương, Tần Tiểu Mặc chậm rãi giúp Diệp Từ bỏ đi nội y.... cả thân người Diệp Từ bao gồm cả bộ ngực đều trắng nõn xinh đẹp, hai hạt anh đào màu hồng nhạt nổi lên, thoát nhìn phi thường động lòng người.... khuôn ngực chị Diệp cũng xinh đẹp tự nhiên, giống hình dáng hai cái chén nhỏ. Cởi xong áo ngực, Tiểu Mặc liền thuận tay cởi luôn quần lót...

"Chị, chị đi vào trước đi." Tần Tiểu Mặc đẩy Diệp Từ về hướng bồn tắm, sau đó mới tự mình cởi hết.

"Nước ấm rồi." Diệp Từ quay qua nói với Tần Tiểu Mặc.

"Ừ".

Bồn tắm này rất lớn có thể chứa đủ cả hai người. Diệp Từ ngồi trong bồn tắm nhìn Tần Tiểu Mặc ngồi đối diện cũng đang đồng dạng khoả thân, mặt cô mơ hồ ửng đỏ. Trong lúc Tần Tiểu Mặc tắm cho cô giống như thành kính đối đãi thánh vật, chân tay luống cuống và sự xấu hổ của Diệp Từ hầu như tan biến hết... Diệp Từ nghĩ, đại khái có lẽ đây là cảm giác được người ta trân quý đi...

Nàng thật sự yêu mình, giờ phút này trong lòng Diệp Từ tràn đầy cảm động. Thoa sữa tắm xong, Tần Tiểu Mặc liền mở vòi hoa sen cho Diệp Từ, dòng nước ấm áp mềm nhẹ tưới lên lưng, làm Diệp Từ thoải mái muốn thở ra một hơi, đương nhiên càng làm cho cô hường thụ hơn hết chính là sau lưng có một người ôn nhu đối đãi... < đại khái chắc là chà lưng.">

Tắm rửa xong, Tiểu Mặc là người đầu tiên bước ra bồn tắm, Diệp Từ cũng theo sau đứng lên. Giương mắt nhìn thoáng qua Diệp Từ, nàng đột nhiên liền đỏ mặt.

Tần Tiểu Mặc lấy khăn tắm trên giá treo nhét vào tay Diệp Từ: "Khăn tắm nè, tự chị lau người đi, em ra... lấy cho chị máy sấy tóc."

Nói xong, Tần Tiểu Mặc có hơi thẹn thùng chạy ra khỏi phòng tắm, đi lấy máy sấy.

Tiếp nhận khăn tắm từ tay Tần Tiểu Mặc, Diệp Từ cười cười, người này thật đúng là tên gốc đáng yêu.

Lau khô người rồi, Diệp Từ cũng đi về phòng, Tần Tiểu Mặc đã ngồi sẵn trong phòng chờ cô, trên tay còn cầm máy sấy.

"Ngồi đi, em giúp chị sấy tóc." Tần Tiểu Mặc nói.

"Ừ".

Diệp Từ ngồi xuống, Tần Tiểu Mặc mở máy, luồn tay qua từng lớp tóc mà sấy khô...

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: (h)

(Cá nhân mình thấy tác giả viết chương này hơi lủng củng, bất quá vẫn ngọt ngào...)

Mình đã cố gắng để nó đọc trôi chảy hơn ● ~ ●

Mọi người xem vui nha ♪(¬_¬) ♪

Máy sấy thổi ra gió nóng, thổi tới trên tóc, trên lưng, mang đến một mảnh ấm áp, Diệp Từ cảm thấy giờ phút này không khí im lặng lạ thường, nhưng nếu có thể cứ như vậy cũng không sao.

Đương nhiên, loại ý tưởng này là không thực tế, chưa đến năm phút đồng hồ, tóc Diệp Từ cũng đã ráo được tám phần. Tàn Tiểu Mặc vừa định buông máy sấy, tay đã bị Diệp Từ nắm chặt.

"Ngốc tử, tóc em cũng ướt sũng kìa, làm khô tóc đi." Diệp Từ đứng lên, kéo Tàn Tiểu Mặc ngồi xuống ghế.

"Em, em có thói quen tự làm." Tay chân Tàn Tiểu Mặc có chút luống cuống.

"Không sấy khô sẽ bị đau nửa đầu." Diệp Từ hoàn toàn không cho Tàn Tiểu Mặc đường sống nào, không cho nàng phản bác, giúp nàng sấy tóc.

"Tóc vênh hết cả lên." Diệp Từ nhăn mày, nhìn sau gáy Tàn Tiểu Mặc. Nhúm tóc này sấy thế nào cũng đều cong vênh lên, cô nhìn mà thấy khó chịu.

"Mặc kệ nó." Tàn Tiểu Mặc không có quan tâm lắm.

"Không được, đề cho bằng." Vừa dứt lời, Diệp Từ liền nghiêng người tiến đến áp vào gáy Tàn Tiểu Mặc. Cô... quên là mình không có mặc quần áo.

Ngay tại lúc nghiêng người kia, hạt anh đào của Diệp Từ không cẩn thận lướt qua nơi mẫn cảm phía sau lưng Tàn Tiểu Mặc, hai người đồng thời run lên.

"Chị..." Diệp Từ vừa định mở miệng giải thích cái gì. Nhưng không đợi cô mở miệng, Tàn Tiểu Mặc liền vụt đứng dậy, đem Diệp Từ ngã lên chiếc giường king-size mềm mại phía sau.

"Chị Diệp, chị thật xinh đẹp..." Tàn Tiểu Mặc lẩm bẩm nói, hôn lên trán Diệp Từ. Diệp Từ nhắm mắt lại, cảm thụ được xúc cảm mềm mại mà Tàn Tiểu Mặc mang đến cho cô, cái trán, lông mi, ánh mắt...

Lúc Tàn Tiểu Mặc hôn lên mắt Diệp Từ, Diệp Từ thiếu chút nữa là kêu nhỏ ra... Thật thoải mái... Mí mắt không tự giác rung động. Tàn Tiểu Mặc cảm giác được phản ứng nhỏ bé của Diệp Từ, ở trong lòng âm thầm nở nụ cười, nơi này chắc là chỗ mẫn cảm của chị Diệp rồi,... ở vậy thì hôn thêm vài cái. Nghĩ đến đây, Tàn Tiểu Mặc còn trộm vươn đầu lưỡi điểm điểm lên mí mắt Diệp Từ, động tác mờ ám này làm Diệp Từ theo bản năng kẹp chặt hai chân lại. Tàn Tiểu Mặc cười cười, sau đó lướt môi qua cằm cổ bóng loáng của Diệp Từ, dừng ở xương quai xanh.

Tàn Tiểu Mặc không thể không thừa nhận mình là một người nghiện, dễ bị xương quai xanh chi phối. Nhìn đến xương quai xanh nhô ra, đầy thanh lịch, dĩ nhiên gọi cảm của chị Diệp, trong lòng Tàn Tiểu Mặc đột nhiên có một con dục vọng mãnh liệt không biết nên phát tiết ra như thế nào, nàng nhịn không được hôn lên. Nụ hôn tinh tế ướt át làm hạt anh đào của Diệp Từ hơi hơi đứng thẳng, Diệp Từ nhủ thầm, cắn cắn môi, không để cho mình phát ra một tia thanh âm nào.

"A...thật tốt..." Tàn Tiểu Mặc nhẹ giọng nói.

Tàn Tiểu Mặc vừa dứt lời, Diệp Từ liền nghiêng mặt qua, không nhìn tới động tác của nàng. Tiểu Mặc hơi ngẩng đầu, nhìn hai gò má và lỗ tai phồng hòng của chị Diệp, đột nhiên nàng cúi đầu, ngậm lấy hạt anh đào đang rung động dựng lên.

"A." Bất thành linh kích thích làm Diệp Từ rớt cuộc nhìn không được kêu lên tiếng, có điều thanh âm không lớn chỉ giống tiếng kêu của con mèo nhỏ, bất quá như vậy cũng đủ khơi gợi lên tình cảm mãnh mẽ mãnh liệt của Tàn Tiểu Mặc.

Tàn Tiểu Mặc ngậm hạt anh đào của Diệp Từ, đầu lưỡi có kỹ xảo đảo quanh, còn dùng răng cọ nhẹ.

"A...Tiểu Mặc, Tiểu..." mặt Diệp Từ nổi lên ửng hồng, cả người cứng nhắc, toàn thân bắt đầu nóng lên, thậm chí còn nóng hơn nước nóng để tắm vào mùa đông...

Lúc này, Tàn Tiểu Mặc vươn tay phải, xoa đầu vú làm hại Diệp Từ không tự chủ được hơi run rẩy lên, một dòng nước ấm như vừa chảy xẹt qua bụng...

Tàn Tiểu Mặc cảm giác được cái run của Diệp Từ, ngẩng đầu cười xấu xa. Trực tiếp trượt người xuống, nghĩ muốn tách ra hai chân chị Diệp. Diệp Từ bị động tác đột ngột của Tàn Tiểu Mặc làm cho sợ hãi, theo bản năng khép chân lại, không muốn tách ra.

Tay Tàn Tiểu Mặc vuốt từ phía dưới chân thẳng đi lên, nhẹ tách ra đôi chân đang dính sát nhau.

"Đều ướt đầm..."

Tàn Tiểu Mặc đen tối nói ra một câu làm chị Diệp xem chút khóc ngập giường, so với vừa rồi mặt càng đỏ hơn gấp bội phần, thân mình cũng run rẩy nhiều hơn.

"Ngoan, đừng run rẩy..." Tần Tiểu Mặc hôn cặp đôi trắng như tuyết của Diệp Từ, cái miệng nhỏ nhắn từ từ hôn lên phía trên, thật cẩn thận, hôn đến nơi thần thánh kia.

"Uhhh..." Diệp Từ nhin không được phát ra âm giọng mũi, nước mắt chọt theo hai má rơi xuống. Cô....

"Thoải mái không?" Tần Tiểu Mặc không có ngưng đầu, cũng không biết lời này là hỏi ai. Diệp Từ còn chưa kịp phản ứng, Tần Tiểu Mặc đã tiếp tục hành động.

Chất dịch ngọt lành của Diệp Từ chảy ra, Tần Tiểu Mặc khẽ nhếch miệng, nhin không được vuron đầu lưỡi đi liếm, đến thế nào cũng thấy không đủ.

"A.... Tần Tiểu Mặc, em không cần..." Diệp Từ cố dùng chất giọng uy nghiêm bình thường để ngăn lại Tần Tiểu Mặc, nhưng dưới tình huống này, vô luận cô phát ra âm thanh gì cũng đều nghe như tiếng ngấm yếu ớt gọi tình.

"Uhm" Tần Tiểu Mặc dùng giọng mũi đáp lời, cũng không biết là lên tiếng cho có lệ hay có ý gì khác, dù sao nàng sẽ không dừng lại. Động tác ngẫu nhiên nhẹ cắn của nàng rốt cuộc làm Diệp Từ kịch liệt run rẩy đồng thời chất dịch cũng tuôn ra nhiều hơn...Đôi chân trắng dài câu chặt qua sau mông Tần Tiểu Mặc, Diệp Từ thở ra một hơi.

Tần Tiểu Mặc đứng lên, nhìn đến biểu tình có chút mệt mỏi nhưng đầy mê ly hạnh phúc của Diệp Từ, bất chợt nàng cũng cảm thấy thỏa mãn, toàn thân đều tràn ngập khí lực.

"Chị Diệp."

"Huh?" Diệp Từ thanh âm không chút khí lực, mang theo biếng nhác.

"Chuẩn bị tốt chưa?"

"A?"

"Em muốn đi vào..."

Nói xong, không chờ Diệp Từ có phản ứng, Tần Tiểu Mặc nhớ tới vị trí vừa rồi, ngón tay thật cẩn thận từng chút một tham tiến vào động khẩu thần bí kia.

May mắn ngày hôm qua mới cắt móng tay, điều này làm Tiểu Mặc rất vừa lòng, bằng không thế nào cũng làm chị Diệp bị đau, nàng không muốn chị Diệp bị đau chút nào.

Bởi vì sợ thương tổn đến chị Diệp, khi đi vào Tần Tiểu Mặc rất cẩn thận, tận lực không để cho Diệp Từ cảm nhận dù chỉ một chút khó chịu. Diệp Từ tựa hồ cũng không cảm thấy chỗ nào đau đớn, sắc mặt ửng hồng, trên ngực phập phồng, miệng không ngừng nhẹ rên. Tần Tiểu Mặc thỉnh thoảng lại ngừng đầu lên nhìn biểu tình của chị Diệp, thấy chị Diệp không có việc gì, ngón tay mới tiếp tục thẳng hướng vào trong.

Rất nhanh, Tần Tiểu Mặc liền gặp trở ngại.... Nàng lo lắng chậm rãi thăm dò, mới vừa thử nhích một chút, Tần Tiểu Mặc chợt nghe tiếng kêu đau của chị Diệp. Một tiếng này rõ ràng cũng tiến vào lòng nàng, co rút như chính nàng bị đau.

Vì thế, Tần Tiểu Mặc liền khẩn trương theo, dừng lại động tác.

"Đau sao? Em..."

Diệp Từ nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương như sắp ra trận của Tần Tiểu Mặc, miễn cưỡng mỉm cười, trấn an: "Đừng lo, cũng không phải quá đau..." Diệp Từ không phải là người sợ đau, loại đau đớn này còn nằm trong phạm vi mà cô chịu được.

Tần Tiểu Mặc nhìn đến nụ cười của Diệp Từ, tâm như tan thành nước, ôn nhu hôn lên mép đôi môi, lại tiếp tục động tác.

Thời điểm đi vào, Tần Tiểu Mặc rõ ràng cảm giác được Diệp Từ run lên một cái, cúi đầu nhìn liền nhận ra có máu theo ngón tay của mình chảy ra, tuy không nhiều lắm nhưng cũng tuyệt đối không ít.

"Có đau không? Làm thế nào..." Tần Tiểu Mặc trong lòng co lại thành một đoàn.

Diệp Từ lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói câu: "Em ngốc...."

Câu nói phù hợp tình cảnh này làm cho tên ngốc Tần Tiểu Mặc cười ngây ngô, bắt đầu vui đùa làm việc.

Ngón tay xinh đẹp của Tiểu Mặc theo nhịp ra ra vào vào, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng nước ướt át. Diệp Từ hận không thể che kín lỗ tai ngăn cách với thế giới thực tại, cô vậy mà lại phát ra loại thanh âm hại người khác mắc cỡ thế này.

Có thể là do thời đại học, Tần Tiểu Mặc có luyện qua súng ống, cho nên trên ngón tay xinh đẹp cũng không thiếu vết chai, do vậy trong lúc ra vào, vết chai ngẫu nhiên xẹt qua cửa mình mềm mại của Diệp Từ, làm cô run rẩy một trận, sau đó kiểm chế không được đành đưa thân người phối hợp theo động tác của Tiểu Mặc.

"Uhhh....Tiểu Mặc, Tiểu Mặc..." Diệp Từ ní non kêu tên Tiểu Mặc, hay tay nắm kéo drap giường, mi mắt nhắm chặt.

"Nhanh sao?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"U..." Tại thời điểm Diệp Từ muốn khóc lên, Tần Tiểu Mặc đẩy nhanh mấy ngón tay, thỉnh thoảng còn hôn lên đùi cô.

Khi Diệp Từ nâng hông lên dùng sức ép chặt ngón tay của nàng, Tần Tiểu Mặc biết chị Diệp sắp tới rồi, tốc độ tay càng nhanh hơn nữa.

"A!..." Rốt cuộc, sau con run rẩy kịch liệt, thân mình Diệp Từ ngã ở trên giường, không ngừng thở hổn hển. Sau khi Diệp Từ lên đỉnh rồi, Tần Tiểu Mặc cũng không lập tức rút tay ra, mà thả chậm tốc độ từ từ vuốt ve nơi mềm mại đó, đến khi Diệp Từ ngừng run rẩy.

Diệp Từ nằm ở trên giường, đôi mắt xinh đẹp mệt mỏi nhắm lại, nhưng bộ ngực vẫn không ngừng phập phồng như trước.

Tần Tiểu Mặc bò xuống giường chạy đến phòng tắm, lấy một cái khăn mặt, sau đó chạy trở về phòng, giúp Diệp Từ lau khô thân dưới. Nàng tựa hồ vừa hoàn thành xong nhiệm vụ trọng đại nhất, cười hi hi nằm xuống bên cạnh chị Diệp, vòng tay qua ôm chặt.

"Kỹ thuật của em thế nào?" Tần Tiểu Mặc hôn môi Diệp Từ, rồi hôn lên chóp mũi tràn đầy mồ hôi.

"Uhm, kinh nghiệm phong phú." Diệp Từ mở to mắt, nhìn thẳng Tần Tiểu Mặc, làm Tiểu Mặc chột dạ không thôi.

"Không phải đâu, em là coi tiểu thuyết coi...hình ảnh... học theo.." Tần Tiểu Mặc cũng đỏ mặt, ngượng ngùng nói nhỏ.

Diệp Từ im lặng mỉm cười.

Kể tiếp mấy phút đồng hồ sau, hai người vẫn không nói gì, Tần Tiểu Mặc ôm Diệp Từ, cảm giác không khí đặc biệt tốt đẹp. Nhưng bầu không khí này rất nhanh bị đánh vỡ khi Diệp Từ nhìn đến miệng vết thương của Tiểu Mặc.

"Đây là miệng vết thương?" Diệp Từ nhăn chặt mày, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve vết thương của nàng.

"Ừ, chị đừng lo lắng quá, không có nghiêm trọng lắm. Lại không sâu, chỉ hơi dài thôi, sẽ nhanh lành lặn, chị nhìn coi." Tần Tiểu Mặc nói.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

"Ngốc!"

Diệp Từ cười cười. Tay dùng một chút lực, ấn ấn miệng vết thương còn chưa khỏi hẳn kia.

"A!!!! Đau..." Tần Tiểu Mặc đau đến nỗi muốn lệ rơi đầy mặt. Nàng ngẩng đầu ủy khuất nhìn Diệp Từ.

"Biết đau sao?" Diệp Từ mềm lòng, nhẹ nhàng sờ sờ chỗ vừa rồi, chính cô cũng đau lòng đưa ngón tay.

"Đau..." Tần Tiểu Mặc mắt chứa lệ, gật gật đầu.

"Vậy chị hỏi em, nếu như chị bị người ta đâm, em có đau lòng không?" Diệp Từ nhẹ giọng hỏi.

"Đau lòng! Ai dám đụng đến chị, em giết kẻ đó!!!!" Lúc này Tần Tiểu Mặc ngược lại trở nên kích động.

"Em đau lòng bao nhiêu chị đau lòng bấy nhiêu, không cần gạt chị nữa. Ít nhất chị có thể cùng em, bây giờ công ty cũng đi vào quỹ đạo, trên cơ bản cũng không cần chị làm cái gì, có rảnh thì ký tên, tham gia một ít xã giao thôi." Diệp Từ đau lòng Tần Tiểu Mặc, thời điểm này có người bồi bên cạnh nàng sẽ tốt hơn nhiều.

"Ừm...em không bao giờ gạt chị. Thật tốt..." Tần Tiểu Mặc ôm chị Diệp, hít vào thật sâu.

"Lúc chị tức giận làm em sợ muốn chết, tìm không thấy chị, chỗ nào cũng tìm không thấy." Tần Tiểu Mặc lại bắt đầu ủy khuất.

"Nếu không thì sao? Cứ buông tha cho em vậy sao? Không dễ dàng như vậy." Diệp Từ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Đó cũng chỉ là nói dối có thiện ý thôi mà." Tần Tiểu Mặc tiếp tục ủy khuất.

"Ác ý lừa bịp."

"Không phải!"

"Phải."

"Được rồi, phải." Trong lòng Tần Tiểu Mặc âm thầm nắn mình một phen "Tần Tiểu Mặc mày đúng là đồ sợ vợ đáng xấu hổ, đúng là đồ sợ vợ mà.."

Lúc này trời đã muốn hừng sáng, Tần Tiểu Mặc cảm di động mới phát hiện đã là buổi sáng bảy giờ. Nàng vội vàng đứng lên mặc quần áo, sau đó cân lại Diệp Từ đang muốn ngồi dậy theo.

"Chị ngủ tiếp một hồi đi, vừa này....khụ, đủ mệt rồi." Tần Tiểu Mặc xấu xa nói.

Diệp Từ liếc Tần Tiểu Mặc một cái, cướp chặn lại che người mình, mặt dần đỏ lên.

"Giống như động phòng hoa chúc đêm tân hôn..." Tần Tiểu Mặc vừa đi ra ngoài vừa nói.

"Em có đi hay không?" Diệp Từ rất muốn cầm cái đèn ngủ ném tới trên mặt Tần Tiểu Mặc. < chị Diệp có máu bạo lực ngầm...>

"Đi đây....haizzz... lần này không biết khi nào mới có thể trở lại, điện thoại cũng không được dùng. Chị có bỏ em không a?" Tần Tiểu Mặc đau khổ quay qua hỏi.

"Em nói cái gì? Lần này còn không được mang theo di động ha?" Diệp Từ bật dậy, cũng không màng đến cái chân đã tụt xuống, bị Tần Tiểu Mặc thấy được cảnh xuân tươi đẹp.

Chỉ thấy Tần Tiểu Mặc nuốt nước miếng, tâm tư cũng không biết chạy đi nơi nào.

"Em còn ngần nhìn cái gì chứ, nói mau." Diệp Từ kéo chăn che lại cảnh xuân, nghiêm túc hỏi.

"À, vì vụ án sự tình trọng đại thôi, một là sợ nhân viên phá án tiết lộ cơ mật. Hai là vì sự an toàn của mọi người. Dù sao cũng không khác gì bị cách ly." Tần Tiểu Mặc bắt đầu đi bừa môi.

"Hơn nữa hôm nay phải đến tổng cục báo danh. Aizz... chị thì làm sao đây, em lại không thể đưa chị ra sân bay." Tần Tiểu Mặc rất thất vọng mà chạy đến, nhào vào người chị Diệp.

"Chị còn dự tính ở cùng em vài ngày, xem ra hôm nay phải trở về rồi." Diệp Từ cũng rất thất vọng với loại tình huống hiện tại.

"A... Thật sự a, em không phải... Không phải..." Tần Tiểu Mặc buồn bực muốn chết, thời điểm máu chốt như này còn phải đi làm...làm sao để cân bằng khoảng cách giữa hai người, đây vẫn luôn là vấn đề làm cho nàng rối rắm.

"Ừ, không có việc gì, em đi đi. Sớm phá xong vụ án là có thể nhìn thấy chị, đến lúc đó chị lại bay trở về gặp em." Diệp Từ đau lòng sờ sờ tóc Tần Tiểu Mặc. Thật không phải dễ dàng gì cho cô bé này, giữa ước mơ và người yêu, buông cái nào ra cũng không đành. Theo lý thường, Diệp Từ cảm thấy mình lớn hơn hẳn là nên lui một bước, cô hiểu rõ sức nặng của một người khi theo đuổi giấc mộng của mình.

"Uhm" Tần Tiểu Mặc ngửa đầu nhìn Diệp Từ. Nàng khẳng định đã ủy khuất cô gái này, nàng không hứa hẹn được tương lai, thậm chí ngay cả sự an toàn của bản thân cũng không thể đảm bảo, nhưng chị Diệp vẫn không chút do dự đem hết thân bản giao phó cho mình. Trong lòng Tần Tiểu Mặc yên lặng cam đoan, nàng nhất định sẽ trao trọn con tim cho chị Diệp, không giữ lại một chút nào.

Tại thời khắc ôn nhu này, chuông điện thoại vang lên thật sự phá hỏng không khí, nhưng đây là cuộc gọi của Hoàng Hạo, Tần Tiểu Mặc không thể không nghe.

"Đội trưởng, buổi sáng tốt lành."

"Chào buổi sáng."

"Chuyện gì vậy?"

"À, là như vậy. Bên tổng cục gọi nói hôm nay có nhiệm vụ, tất cả mọi người đều bận rộn, nhất thời chưa lo việc của cô được. Buổi chiều cô hãy tới báo danh. Cô không bị phá cho tình giấc chứ? Tiếp tục ngủ đi."

Tần Tiểu Mặc đen mặt, này mà gọi là không tỉnh, không tỉnh sao nghe được. Nhưng tin tức này với nàng mà nói chẳng khác gì trời hạn gặp mưa.

"A! Tốt rồi!" Tần Tiểu Mặc vô cùng thoải mái.

"Được rồi, tôi tiếp tục ngủ a, ngày hôm qua tăng ca, xương cốt đều nhức mỏi..." Hoàng Hạo than thở một tiếng liền cúp điện thoại.

"Chị Diệp! Buổi chiều em mới đi, có thể ở cùng chị thêm một buổi sáng!" Tần Tiểu Mặc thuận thực cởi quần áo, nhảy lên giường chui vào trong chăn, ôm Diệp Từ.

"Đi tắm rửa, sau đó ngủ thêm một hồi đi." Diệp Từ đẩy ra cái ôm gắt gao của Tần Tiểu Mặc.

"Không ngủ, khó có được thời gian ở cùng chị cho tới trưa. Còn chưa có sờ đủ nữa, ngủ gì chứ!" Tần Tiểu Mặc không muốn lãng phí thời gian, tròn mắt không chịu ngủ.

Diệp Từ lo ngại là "công" lúc nào cũng mệt hơn, từ chối mất nửa giờ rồi cuộc Tiểu Mặc cũng ngủ, còn thỉnh thoảng chép miệng tỏ vẻ nàng ngủ thật ngon.

Diệp Từ nhìn Tần Tiểu Mặc say ngủ, cảm thấy rất hạnh phúc... không biết khi nào sẽ có thể mỗi ngày đều như vậy.

Lúc Tần Tiểu Mặc tỉnh giấc, trong ngực đã không có ai, đồng hồ báo thức trên đầu giường không ngừng vang lên, Tần Tiểu Mặc nhảy xuống giường gọi tên Diệp Từ, nhưng không có ai đáp lại.

Trở về phòng rồi, Tần Tiểu Mặc mới phát hiện trên tay mình có đeo nhẫn.

"Diệp biến?!" Tần Tiểu Mặc nhìn chiếc nhẫn trên tay, có chút không dám tin tưởng.

Vừa lúc điện thoại lại vang lên, là Diệp Từ.

"Alo, chị Diệp! Chị đi lúc nào..."

"Ừ, tỉnh ngủ rồi?"

"Haizz, chị thừa dịp em ngủ mà lên đi..." Tần Tiểu Mặc buồn bực.

"Không muốn đánh thức em nên chị đi trước, có thích chiếc nhẫn không? Hôm trước mới vừa làm được hàng mẫu, em là người đầu tiên..." Diệp Từ dành riêng một cái tặng cho Tần Tiểu Mặc.

"Thích." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm, sờ sờ nhẫn trên tay. Cảm giác thật kỳ diệu, mấy tháng trước nhìn đến nó còn là một bản vẽ, hiện tại đã nằm trên tay mình.

"Ừ, không quen đeo thì để lại." Diệp Từ cười cười, nghĩ đến vừa rồi đeo nhẫn cho Tần Tiểu Mặc, trong lòng thực thỏa mãn, liền trêu chọc Tiểu Mặc.

"Đương nhiên là quen rồi, để nằm không sẽ bám bụi." Tần Tiểu Mặc làm sao không muốn đeo, để mặc nó bám bụi chứ.

"Chị Diệp, sao chị biết size nhẫn của em."

"Trước kia thừa dịp em ngủ, lên đo." Diệp Từ thực thẳng thắn nói cho Tần Tiểu Mặc.

"Ô, mưu đồ đã lâu." Tần Tiểu Mặc kinh hô.

"Ừ, em vui vẻ là tốt rồi." Diệp Từ trầm nghĩ, Baron mà biết mình đem nhẫn thiết kế của hắn đến lấy lòng người yêu, không biết có rửa mình không a....

Bất quá, cũng chẳng có quan hệ gì... Tiểu Mặc vui vẻ là được rồi.

"Đương nhiên vui vẻ, chị đối với em thật tốt quá... Nhưng không cho chị đối người khác tốt như vậy đâu nha." Tần Tiểu Mặc cảnh giác nói.

"Ừ".

"Ngoan".

"Em chuẩn bị một chút đi đến sờ đi, chị cũng phải lên máy bay rồi. Khi nào có thể dùng điện thoại thì nhắn tin cho chị." Lần đầu Diệp Từ dặn dò Tiểu Mặc.

"Được!"

"Chị Diệp, em sẽ nhớ chị! Muahzzz..."

Nói xong, Tần Tiểu Mặc liền cúp điện thoại. Câu "chị cũng vậy", Diệp Từ còn chưa kịp nói ra. Nhìn di động lác lác đầu, Diệp Từ mang theo hành lý bước vào sân bay.

Tổng cục

Văn phòng chánh thanh tra

"cộc cộc"

"vào đi".

"Lão cừu... Con tới rồi." Tần Tiểu Mặc đi vào văn phòng, liền hướng sô pha ngồi xuống.

"Con coi lại bộ dáng của con kia, tùy tiện." Tần Kì vừa thấy cháu gái, nhin không được phê bình một câu.

"Ồi, nếu tính con nội liêm đã không đi học ngành cảnh sát." Tần Tiểu Mặc khoát tay áo, từ nhỏ lão cừu đều thích nhắc nhở nàng, nói lần nữa tới lui mãi, nàng nghe đều phiền.

"Nói cũng phải, con rất có vài phần khí khái giống ta, nghe nói vừa vào thị cục không lâu đã bắt được tội phạm? Còn moi được đầu mối quan trọng?" Tần Kì mỉm cười đi đến trước mặt Tần Tiểu Mặc, hỏi.

"Chuyện tất nhiên, người tưởng con và anh họ là cùng một dạng sao, chỉ biết ngâm thơ làm câu đối".

"Anh họ con là người làm công tác văn hoá, làm sao có thể như con được."

"Lão cừu! Con cũng có văn hóa đại học, tốt nghiệp khoa chính quy chứ bộ! Cảnh giáo! Văn võ song toàn!" Tần Tiểu Mặc bắt mắt nói.

"Ừ, con lợi hại... Đúng rồi, anh họ con mới vừa thi đậu nghiên cứu sinh." Tần Kì cười tủm tỉm nói.

"Trời, cứ học hoài như vậy hấn sẽ không tìm được vợ đâu."

Tần Kì bị Tần Tiểu Mặc nói làm cho ghen, cẩn thận nghĩ nghĩ cảm thấy nàng nói cũng đúng, học lâu liền giống như con một sách, làm gì có cô gái nào nguyện ý đến nhà bọn họ đây.

"Bối, ta nói, trong ngành của con có bạn nữ nào chưa yêu đương thì giới thiệu cho anh con một chút."

"Cừu! Người lại nói lạc đề! Con là tội báo danh!" Tần Tiểu Mặc nhất thời cảm thấy bất lực.

"Báo danh thì đến tìm tổ trưởng tổ chuyên án đi, ai kêu con trực tiếp chạy đến chỗ ta làm chi". Tần Kì ngồi xuống, nói ra.

"Haizz, không phải cục trưởng của con báo con tới tìm người sao?!" Tần Tiểu Mặc kinh ngạc nhìn cừu cừu.

"Ồ, cái tên Lâm Giản này..." Tần Kì cười lắc lắc đầu, có lẽ hấn nghĩ dù sao Tiểu Mặc cũng là cháu mình, cũng không cần đi theo nguyên tắc. Kỳ thật càng là quan hệ họ hàng thì càng phải theo đúng quy tắc.

"Thanh tra Tần..." Hai người vừa trò chuyện, cửa liền mở. Tần Tiểu Mặc nghe thấy liền giật mình, nhanh đứng thẳng người lên. Tần Kì cũng y hệt thẳng người, đứng trước mặt Tần Tiểu Mặc.

"Ừ, không tồi, Tần Tiểu Mặc đúng không, tôi cũng nghe qua cục trưởng các cô nói rồi, vụ án này đối với các người thật đúng là..." Tần Kì nói tới đây, nghiêng đầu qua nhìn tổ trưởng tổ chuyên án.

"Cô đến rồi sao? Tại sao không gõ cửa chứ..." Tần Kì nói.

"Xin lỗi ngài thanh tra, tôi nhất thời quên mất.... nếu không để tôi đóng cửa ghé lại sau?" Tổ trưởng tổ chuyên án nói xong liền tính đi ra đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

"Được rồi, cô đến đây. Tôi giới thiệu cho cô một chút." Tần Kì vẫy tay với tổ trưởng tổ chuyên án, kêu hấn tiến vào.

"Đây là Tần Tiểu Mặc, từ phân cục điều đến, nàng đã theo dõi toàn bộ quá trình vụ án này. Cậu cố gắng trọng dụng nàng." Tần Kì rất hợp tình vỗ vỗ vai tổ trưởng tổ chuyên án - Trần An Khánh - đã có hơn 10 năm làm đội trưởng hình cảnh, Tần Kì nghĩ thầm "nếu để cháu gái của ta bị thương thì người chết chắc".

"Rõ" Trần An Khánh gật đầu hành lễ với Tần Kì.

"Tiểu Mặc, mấy ngày này cô liền đi theo tổ trưởng Trần, hấn đã làm đại đội trưởng hình cảnh ở tổng cục mười mấy năm, bây giờ là tổ trưởng tổ chuyên án, các người đều là do hấn điều phối, phải nghe theo lệnh hấn."

"Rõ."

"Tốt lắm, không có chuyện gì nữa, các người có thể đi làm việc." Tần Kỳ mở miệng đuổi người. Tần Tiểu Mặc liền cùng Trần An Khánh ra văn phòng.

Dọc theo đường đi, Trần An Khánh và Tần Tiểu Mặc thảo luận một chút vụ án, hai người cùng nhau phát hiện vài điểm đáng ngờ. Trần An Khánh rất vừa lòng Tần Tiểu Mặc, xem ra sự kiên trì của mình không đặt nhầm người, dừng nói là nàng vẫn luôn theo vụ án này, cho dù nàng không có theo, thì rất khó gặp người có tư duy logic như nàng, làm cho hắn được mở rộng không ít.

"Đến đây, đến đây, bên này, giới thiệu với các người một người." Vào văn phòng, Trần An Khánh đã kêu mọi người tụ tập lại, giới thiệu Tần Tiểu Mặc.

Tổ chuyên án thật là khác biệt, không nói tới thiết bị đầy đủ, nhân tài còn đông đúc, đặc công, hình cảnh, cảnh sát nhân dân được điều động đến, thậm chí ngay cả pháp y và thám tử đều có. Lúc ban đầu, Tần Tiểu Mặc còn suy nghĩ sao lại điều động cảnh sát nhân dân, nghĩ một chút cũng liền hiểu được, có lẽ cơ sở cảnh sát nhân dân có lực lượng quần chúng làm trụ cột có thể kêu gọi hiệp trợ, lúc điều tra khó tránh khỏi tiếp xúc với dân chúng, cơ hội tiếp xúc giữa cảnh sát nhân dân và người dân tương đối nhiều, dễ nắm được tâm lý bọn họ, do đó khi tra án có thể đạt hiệu suất và chất lượng mục đích cao hơn.

"Tiểu Mặc, đây là hồ sơ của mấy năm trước, cô xem một chút. Thủ pháp và mục đích phạm tội đều rất giống với vụ án này." Hoàng Hạo quả nhiên nói không sai, Tần Tiểu Mặc vừa tới ngày đầu tiên, Trần An Khánh liền giao hồ sơ cho Tần Tiểu Mặc, để cho nàng phân tích một chút.

"Đây là ảnh chụp lúc ấy của tội phạm. Là do quần chúng chụp... cô nhìn đi." Mọi người làm thành một vòng tròn, thảo luận vụ án, Trần An Khánh ngồi cạnh Tần Tiểu Mặc, chỉ chỉ tấm hình lưu trữ trong hồ sơ.

"Người này!" Tần Tiểu Mặc nhìn ảnh chụp người này... hai mắt đều mở to.

"Người này làm sao?" Thấy bộ dáng khiếp sợ của Tần Tiểu Mặc, Trần An Khánh liền vội vàng hỏi. Mọi người cũng đều khẩn trương nhìn nàng...

"Là lão Cừ, lão Cừ! Ngày đó chính là hắn dùng dao đâm tôi..." Tần Tiểu Mặc nói.

"Cô nói cái gì! Cô xác định là hắn sao? Thật là hắn?..."

"Đúng vậy, là hắn, bên miệng hắn có nốt ruồi, không sai đâu, chính là hắn..." Tần Tiểu Mặc kiên định nói.

"Tốt, vậy hai vụ án này hoàn toàn là cùng một chỗ. Chúng ta phải vì những vị cảnh sát trưởng bối đã hy sinh mà báo thù... quyết không để tội phạm cứ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật." Trần An Khánh ý chí chiến đấu tràn đầy, lên tiếng.

"Rõ" mọi người trong tổ chuyên án rất có quyết tâm và tin tưởng phá giải vụ án này, vụ này không chỉ quan hệ đến cục công an, cảnh sát nhân dân, còn có liên quan đến sự hy sinh đáng giá của mấy vị trưởng bối.

"Hiện tại chúng ta đã có một manh mối đáng chú ý, giữa hai vụ án, mấu chốt chính là nhân vật này. Kẻ này... gọi là lão Cừ, không rõ tên thật. Chỉ cần quơ được hắn, tỷ lệ phá án liền tăng lên rất cao."

"Kẻ tội phạm tình nghi, khả năng xuất hiện cao nhất là ở địa điểm... khách sạn Hoành Hoa. Bởi vì trận càn quét lần trước đã đánh động lão Cừ, bởi vậy tôi đoán gần đây hắn sẽ càng thêm cẩn thận, tuy không nhất định sẽ thường xuyên xuất hiện, nhưng chúng ta không thể thả lỏng cảnh giác, sớm bắt được hắn ngày nào thì vụ án này sẽ sớm phá được ngày đó. Tiểu Mặc đã đối đầu trực diện với hắn, cho nên chuyện bắt người này phải giao cho các người. Tiểu Mặc, trận này, cô tận lực không cần ra mặt ở nơi đó, dùng sức lực điều tra từ Trâu Giai, nói không chừng còn có thể tra ra thêm những thông tin khác."

"Rõ". Tần Tiểu Mặc gật gật đầu, xem ra hành động lần này nàng cũng không thể tham gia.

"Còn nữa, vì cô cùng hắn trực tiếp giằng co, cho nên rất có khả năng hắn sẽ tìm người giải quyết cô, dù sao cô cũng biết được khá nhiều, cho nên chúng tôi hơi lo lắng, quyết định tìm một người theo bảo vệ cô..." Trần An Khánh nhíu mày nói.

"Cái gì? Bảo hộ bên người? Không cần... tổ trưởng, tôi có thể tự bảo vệ mình thật tốt." Tần Tiểu Mặc nhất thời có loại cảm giác bị xem thường, nàng là một người cảnh sát, vậy mà còn muốn nhờ người khác tới bảo hộ...

"Cô không nên hành động theo cảm tính, phần tử phạm tội đều rất hung ác, bọn chúng trong tối cô ở ngoài sáng, căn bản khó lòng phòng bị, chúng ta sắp xếp người bên cạnh cô, ngoài chuyện bảo vệ cô, còn có một nguyên nhân, cũng là muốn tóm được hắn, cô hiểu chứ? Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất." Trần An Khánh không có bối vì Tần Tiểu Mặc cự tuyệt mà tức giận, hơn nữa còn phân tích lợi và hại, tận lực làm cho Tiểu Mặc cam tâm tình nguyện tiếp thu.

< "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất" (Bất úy nhất vạn, duy úy vạn nhất) là 1 câu thành ngữ dân gian Trung Quốc, nó có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. >

"Được rồi." Tần Tiểu Mặc nghĩ nghĩ, vẫn là tiếp nhận.

"Cô đồng ý là tốt rồi. Như vậy... Vương Cường đến đây, cậu mang đại khái 4 người, bảo hộ Tiểu Mặc. Thao tác cụ thể tôi sẽ không giải thích, đây cũng không phải lần đầu tiên cậu làm chuyện này." Trần An Khánh tín nhiệm, vỗ vỗ bả vai Vương Cường.

Vương Cường là một người thoát nhìn rất nghiêm túc, là một chàng trai người phương bắc, hần không cao, đứng giữa đám người cũng khó tìm ra hần, trước kia hần là bộ đội đặc chủng, sau khi xuất ngũ thì làm công tác bảo hộ ở đại đội hình cảnh, đã trải qua rất nhiều vụ án, không chỉ có bảo hộ cảnh sát trọng yếu, còn bảo hộ nhân chứng và phạm nhân, cho tới bây giờ chưa từng thua kẻ nào, Trần An Khánh rất yên tâm với người này.

"Vương Cường tuyệt đối có thể bảo vệ tốt cho cô, mấy ngày nay cô cứ an tâm. Bên phía quán bar, tôi sẽ phái người theo sát. Cô liền... ở nơi nào nghiên cứu thêm về vụ án. Hoặc là nghiên cứu coi nên tiếp tục thăm vấn Trâu Giai thế nào." Trần An Khánh nói.

"Rõ" Tần Tiểu Mặc bắt đầu đi gập gập đầu, bây giờ nàng đã thành đối tượng trọng điểm được bảo vệ, ra cửa đều có người đi theo.

"Lưu Bác Văn, cô và Trạch Khải dẫn người đi quán bar cảm điểm quan sát đi, mặc thường phục...tôi điều động thêm cho các cậu 50 người."

"Đủ không?" Trần An Khánh lại bổ sung một câu.

"Được rồi." Trạch Khải ra dấu, tỏ vẻ dư dả rồi.

"Vậy... 10 giờ đêm nay, Bác Văn lên trước, ngày mai tới Trạch Khải, hai người các người chia lượt, chăm chú quan sát. Ban ngày thay ca để ngủ nghỉ dưỡng lại tinh thần, biết không?"

"Rõ."

Phân phối xong nhiệm vụ, Tần Tiểu Mặc liền lén lút trở về văn phòng cừu cừu.

"Con lại đến đây làm chi?"

"Con quên cầm theo hành lý." Tần Tiểu Mặc quang minh chính đại, lôi kéo hành lý của mình đi ra ngoài.

"Này, từ từ đã."

"Tần Tiểu Mặc!"

"Dạ?"

"Có phải con giấu di động trong hành lý." Tần Kì không thèm ngẩng đầu, khẳng định một câu.

Tần Tiểu Mặc dừng bước, dùng bộ dáng chính trực xoay lại nói: "Làm sao người biết?!"

"Ta là cừu cừu của con."

"Ôi trời, cừu cừu ơi, di động rất quan trọng với con a...." Còn phải đem theo để liên lạc với tình yêu chứ, Tần Tiểu Mặc ở trong lòng hò hét.

"Con cần di động để làm chi."

"Con liên lạc với mẹ a."

"Ta sẽ nói với mẹ con sau."

"A.... Con nói chuyện yêu đương! Con muốn nói chuyện với người yêu!" Tần Tiểu Mặc hô lên.

"Cái gì? Nói chuyện yêu đương?" Tần Kì vừa nghe đến câu này, hai mắt toả sáng, đứng lên đi đến Tần Tiểu Mặc.

"Là ai? Người nào? Trong nhà điều kiện thế nào? Bao nhiêu tuổi? Tốt nghiệp ở đâu?"

"Lão cừu, người đang điều tra hộ khẩu a. Con chỉ nói cho người biết, đừng nói với mẹ con nha, con còn chưa công khai đâu. Anh và mẹ đều không biết." Tần Tiểu Mặc nói với Tần Kì.

"A, nam hay nữ?" Tần Kì hỏi.

"Người nói coi....." Tần Kì là người duy nhất trong nhà biết Tần Tiểu Mặc thích phụ nữ, cái này phải cảm ơn năng lực quan sát sắc bén khi làm cảnh sát nhiều năm của Tần Kì, hần phát hiện từ sơ trung, cháu gái của mình đã thích nhìn chăm chăm mấy cô nàng xinh đẹp. Cháu gái nhà người ta toàn nhìn mấy anh đẹp trai thôi, còn cháu nhà mình thì đặc biệt, làm sao không thể nghi ngờ.

"Ô, xinh đẹp chứ? Từ nhỏ con toàn thích nhìn theo mấy cô xinh đẹp thôi."

"Xinh đẹp a, rất đẹp, con lai mà..." Tần Tiểu Mặc nghĩ tới chị Diệp, lập tức liền lộ vẻ tự hào.

"Vậy sao, ở nước ngoài?"

"Ừ, ở Anh."

"Yêu xa ha!"

"Đúng vậy, vất vả lắm, cho nên... cho con giữ di động đi mà!" Tần Tiểu Mặc tìm được cái thang liền muốn leo lên.

"Ok, con giữ đi." Tần Kì phát tay, phê chuẩn.

"Cảm ơn cứu cửu!" Tần Tiểu Mặc tính hôn lên Tần Kì, liền bị hấn cản lại.

"Nhưng đừng để bị phát hiện, có bị bắt tại trận cũng không được khai ta ra." Tần Kì nói.

"Dạ rõ".

"Lão cửu, bây giờ con đều giống như bị giam lỏng, tổ trưởng còn phái 5 người theo sát con." Tần Tiểu Mặc bĩu môi, cáo trạng với Tần Kì.

"Ừ, bảo hộ con. Có cái gì không tốt, con còn trẻ tuổi nghĩ muốn chết ha, mẹ con làm như thế nào, anh con, gia gia của con, còn có... Người đó của con."

"Được rồi được rồi, đúng là...anh hùng không có đất dụng võ mà." Tần Tiểu Mặc cảm khái nói.

"Kêu con làm cái gì thì làm cái đó đi, đừng nhiều lời vô nghĩa. Nghe theo sự an bài đi..." Tần Kì nhíu nhíu mày, Tần Tiểu Mặc còn nhỏ, không biết chuyện nội bộ đấu đá nhau, sẽ rất dễ dàng gặp chuyện không may, không chỉ dễ bị phản tử tội phạm gây nguy hiểm, còn có công an bên trong, nội bộ sẽ xuất hiện một số người, muốn liều mạng chen ép.

"A,.."

"Tổng cục đã sắp xếp ký túc xá cho con, ở trong ký túc xá tại cục công an."

"Ta tìm người dẫn con đi."

"Không cần đâu, không cần đặc biệt vậy, để con nhờ Tiểu Yên dẫn đi được rồi."

Tần Tiểu Mặc khoát tay, tỏ vẻ không cần.

"Tiểu Yên? Lúc này mới chưa bao lâu, con hoà đồng nhanh vậy hả..." Tiểu Yên là từ một phân cục khác điều đến, làm pháp y ở tổ chuyên án, so với Tần Tiểu Mặc còn muốn nhỏ hơn một tuổi.

"Đương nhiên."

"Haizz.. Con toàn lừa mấy cô gái nhà người ta, khi nào mới ra mắt một anh chàng cho Tần gia chúng ta đây." Tần Kì thở ra cảm thán.

"Lão cửu, người biết là không thể nào."

"Được rồi. Con đi đây, người tiếp tục làm việc đi. Chờ con ra tù liền đến thăm người..." Tần Tiểu Mặc phát phát tay với Tần Kì, lôi kéo hành lý ra cửa.

"Nó nói cái gì vậy trời, cái gì gọi là ra tù chứ." Tần Kì thật hết cách với cô cháu gái này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Phiên ngoại đặc biệt đêm thất tịch: Thú cưng

Ngày Thất Tịch, theo văn hóa phương Đông, (Châu Á), nhất là các nước Đông Á và Đông Nam Á, là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là Ngày Valentine châu Á. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngâu với nhiều dị bản. Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo trong ngày này và để cầu mong lấy được ông chồng tốt. Ngày này còn có các tên gọi khác như:

Khất xảo tiết (乞巧節; qǐ qiǎo jié - Lễ hội thể hiện tài năng)

Thất thư đàn (七姐誕; qī jiě dàn - Sinh nhật cô em thứ bảy)

Xảo tịch (七夕; qiǎo xī - Đêm kỹ năng).

Nhật Bản cũng kỷ niệm lễ hội này để kỷ niệm ngày gặp gỡ của Orihime (織姫 Chức Cơ) (tức sao Chức Nữ và Hikoboshi (彦星 Ngạn Tinh) (tức sao Ngưu Lang), gọi là lễ Tanabata (七夕) và Chilseok (칠석) tại Hàn Quốc.

-----/

12 giờ khuya ngày 23 tháng tám

Tháng tám tiết trời vẫn nóng bức như trước, nhưng tốt xấu gì cũng coi như lập thu, ban đêm gió vẫn mang theo khí lạnh, lay động những ngọn cây ven đường, nơi này là dãy biệt thự ở vùng ngoại ô nước Anh, thời tiết nóng bức bên ngoài cũng không ảnh hưởng đến bên trong biệt thự...bởi vì luôn có máy lạnh.

"Chị Diệp chị Diệp!" Tàn Tiểu Mặc lay người đang ngủ rất say bên cạnh mình.

"Huhm?" Diệp Từ không có mở to mắt, dùng giọng mũi thẳm thì một tiếng, lúc này cô đang ngủ say như chết, Tàn Tiểu Mặc cũng không biết bị cái gì lại muốn lay động, đánh thức cô dậy.

"Tỉnh dậy đi, ôi chao, đêm nay là thất tịch đó!" Thanh âm hưng phấn của Tàn Tiểu Mặc vang vọng khắp cả căn biệt thự, A Mai ở lầu một cũng xém chút bị đánh thức, may mắn biệt thự cách âm cũng không tệ lắm, A Mai trở mình một cái rồi cũng tiếp tục đắm chìm vào mộng đẹp.

Nhưng Diệp Từ ngủ bên cạnh Tàn Tiểu Mặc thì lại không có vận may như vậy, hơn nửa đêm bị đánh thức ai cũng không thể hoà nhã nổi, nhưng tính tình Diệp Từ tương đối ôn hoà, nên cũng không có tức giận với sự khuấy đảo của Tiểu Mặc, chỉ ngồi dậy, hơi hơi mở mắt, liếc nhìn Tiểu Mặc một cái rồi ngã xuống tiếp tục ngủ.

"Ôi trời, sao chị lại nằm nữa rồi, mau dậy thôi!" Tàn Tiểu Mặc nâng người Diệp Từ lên.

"Ngồi dậy đi.."

"Trung Quốc và nước Anh sai biệt giờ, em lại quên..." Diệp Từ yên lặng niệm xong câu này, liền nhắm hai mắt lại.

"A ô em quên." Tàn Tiểu Mặc lúc này mới nhớ tới vấn đề lệch múi giờ, nhức đầu cũng nằm xuống. Diệp Từ cảm nhận được Tàn Tiểu Mặc rút cuộc ngưng làm âm ỉ, mới xoay qua, ôm lấy Tàn Tiểu Mặc, tiếp tục ngủ.

Tàn Tiểu Mặc bấu môi, hôn mặt Diệp Từ một cái, sau đó tìm một vị trí thoải mái trong ngực chị Diệp, cảm nhận hơi thở thơm mát của chị Diệp, rồi cũng nhắm hai mắt lại, được rồi kỳ thật nàng cũng rất buồn ngủ.

Giấc ngủ này kéo dài qua 8 tiếng, khi rời giường Tàn Tiểu Mặc hồi hận muốn chết.

"Qua mắt rồi..." Tàn Tiểu Mặc ai oán liếc nhìn Diệp Từ. Tình trạng của Diệp Từ thì hoàn toàn không giống Tiểu Mặc, bởi vì cô hiếm khi được ngủ thẳng đủ giấc một lần, cho nên hôm nay thần thái đặc biệt sáng láng. < ý Tiểu Mặc là hai người không cùng trải qua nửa đêm ngày thất tịch >

"Không phải chỉ mới bắt đầu ngày này được mấy tiếng thôi sao." Diệp Từ cười cười, xoa đầu Tàn Tiểu Mặc.

"Một chút cũng không lãng mạn gì..." Tàn Tiểu Mặc bắt mồm nói.

"Ủm.. Chút nữa đi ăn rồi xem phim rồi đi dạo phố?" Diệp Từ hỏi dò, không biết tiểu cô nương nhà cô lại có chủ ý gì đây.

"Không có sáng tạo..."

"Huhm? Vậy..." Diệp Từ nhú nhú mày, hai người bên nhau cũng hơn một năm, cô vẫn không thể đoán ra mấy ý tưởng tình quái trong đầu nàng.

"Tình yêu oi, em muốn nuôi thú cưng!" Tàn Tiểu Mặc hô lên.

"Sao? Nuôi...con gì? Chó hay mèo?" Diệp Từ mở to mắt, nghiêng đầu hỏi.

"Không...để coi...Tụi mình đến cửa hàng thú cưng coi thử trước đi." Vừa dứt lời, Tàn Tiểu Mặc liền kéo Diệp Từ ra cửa.

Diệp Từ vào ngày rảnh rồi không có việc gì liền tâm huyết dâng trào, rất chi là sùng nịch người yêu, đi đến cửa hàng thú cưng thì đi, dù sao cũng không thiếu tiền, nhà cũng rộng rãi, lựa chọn nuôi thú cưng có lẽ không tệ. Bất quá...ngày thất tịch mà hai người trải qua hình như không có giống người ta, cửa hàng thú cưng sao ?!

"Chị biết chỗ nào có cửa hàng thú cưng không?" Tàn Tiểu Mặc ngồi ở trong xe xoay tới xoay lui, một chút cũng không yên.

"Uhm, trong thành phố chắc chắn có, nhưng mà...em muốn nuôi con gì? Nếu là mấy con vật bình thường thì cứ đến cửa hàng phổ thông nào cũng có, còn nếu là..." Diệp Từ nhú nhú mày, không phải cô nguyên ý nghĩ đến phương diện kia, nhưng sở thích của Tiểu Mặc khá cổ quái, may mắn là còn nằm trong phạm vi mình có thể chịu được.

"Đương nhiên không giống bình thường rồi!" Tần Tiểu Mặc hưng phấn nói.

Thấy chưa, cô biết mà... Diệp Từ bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

"Uhm, trong thành phố có một cửa hàng, ở khu vực tương đối vắng vẻ, trước kia Alma có dẫn tôi đi một lần."

"A, bên trong có cái gì?"

"Em đến thì biết, chủ là người Trung Quốc ..." Diệp Từ nhủ mày, đôi khi thật sự không thể không bội phục người Trung Quốc.

"Khẳng định là rất hợp với em..." Tần Tiểu Mặc thì thầm tự nói.

Tối nọ, Tần Tiểu Mặc mới biết được Diệp Từ là có ý gì... cửa hàng này thật sự có chút không bình thường...

Có đủ loại rắn đầy màu sắc, bò cạp, nhện to, ếch đủ màu, thằn lằn châu Mỹ, cái gì cũng có...

Ông chủ nói tiếng Anh cũng rất tốt, Tần Tiểu Mặc và Diệp Từ vừa đi vào, ông chủ liền tiến lại cười chào các nàng rồi xả ra một đồng tiếng Anh.

"Nghe không hiểu." Tần Tiểu Mặc chỉ ngây ngốc nói.

"Ô! Đồng hương!" Ông chủ ở nơi đất khách quê người, hiếm khi nghe được tiếng Trung Quốc, lập tức liền kích động, thiếu điều muốn nắm tay Tần Tiểu Mặc mà rung rung nước mắt.

"Đồng hương muốn mua những thứ gì, cứ việc chọn, tôi khẳng định sẽ giảm giá ở mức cao nhất!" Ông chủ rất nhiệt tình, lời này làm ánh mắt Tần Tiểu Mặc loé sáng, cảm thấy thực hứng thú với những thứ trong cửa hàng.

"Người đẹp, người đẹp!"

Nghe được ai kêu gọi mình, Tần Tiểu Mặc nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện ai ngoài ba người bọn họ.

"Ha ha, đồng hương, ở đây này... đây là chú vẹt tôi lấy từ Trung Quốc..."

"Thật sự à! Nó biết nói chuyện! Thật đáng yêu!" Tần Tiểu Mặc lôi kéo Diệp Từ tới gần con vẹt cả người đen thui, chú vẹt cũng không có bị nhốt trong lồng, chỉ đứng trên một thanh trúc.

"Nó... không cần lồng sắt sao?" Tần Tiểu Mặc quay đầu hỏi ông chủ.

"Không cần, không cần!" Chú vẹt hồi đáp.

"Ha ha ha... Không cần, chú vẹt này ta huấn luyện từ nhỏ, rất biết nghe lời, vung tay lên nó liền biết mà bay xuống, học nói chuyện cũng mau, người dạy một hai lần nó có thể học được, bất quá không nhớ được, cái gì thường nói mới có thể nhớ kỹ."

"Nhìn đi, lông đen mượt, tuyệt đối là giống chim tốt."

Trong giọng nói của ông chủ có điểm kiêu ngạo, quả thật, chú vẹt này rất tốt. Tật xấu của Tần Tiểu Mặc lại tái phát, trong lòng ngứa lên.

"Con vẹt này... ông có bán không?"

"Cái này..." Ông chủ có chút do dự, nhìn bộ dáng hai nàng như là kẻ có tiền, chỉ là hẳn thực luyện tiếc chú chim mà mình đã nuôi từ nhỏ tới lớn.

"Đôi chủ thì nó có thể thích ứng được không?" Diệp Từ mở miệng hỏi.

"Cái này... Hẳn là có thể, chỉ cần cho ăn đầy đủ, bình thường dùng nhiều chút thời gian bồi bên cạnh nó, đại khái ba bốn tháng cũng có thể quen thuộc các người." Loài chim khác với loài chó, ý thức trung thành cũng không quá mạnh mẽ, dễ ngã theo chiều gió.

"Ông chủ, cứ ra giá tiền, chúng tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt." Diệp Từ lập tức liền nắm chắc tâm lý của ông chủ, ông chủ tình tế nghĩ nghĩ một chút cũng đồng ý. Dù sao hẳn có nhiều thời gian, huấn luyện lại một chú chim với hẳn mà nói cũng không tính là chuyện gì khó khăn.

"Được, vậy giá tiền..."

"Ông chủ, cứ nói đi, chúng ta không trả giá. Quân tử thì không đoạt đồ tốt của người khác, chúng ta hiểu điều đó." Diệp Từ nói.

Ông chủ nghe Diệp Từ nói xong, liền cười vui vẻ, mặt mày hớn hớn, ra một cái giá mà theo Tần Tiểu Mặc là rất cao, nhưng Diệp Từ thì cảm thấy không đáng là bao...

"Chị Diệp..."

"Không có gì đâu, lẽ vật cho đêm thất tịch, em thích là tốt rồi." Diệp Từ cười cười nói.

"Đến đây." Ông chủ đưa tay ra, chú vẹt liền bay đến trên tay của hắn. Ông chủ đem vẹt chuyển qua tay Tàn Tiểu Mặc, lúc đầu nó không muốn, nhưng bởi vì là ý của chủ nhân, cho nên cuối cùng cũng thỏa hiệp, ngoan ngoãn đứng ở trên tay Tàn Tiểu Mặc, Tàn Tiểu Mặc cao hứng gần như muốn nhảy dựng lên.

"Nên mang theo lồng sắt đi, nửa đường bay mất thì khổ. Các người về đến nhà huấn luyện lại nó, chờ nó quen thuộc hoàn cảnh môi trường, sẽ không bay đi." Ông chủ đưa ra cái lồng sắt, ôm con vẹt trên tay Tàn Tiểu Mặc bỏ vào lồng.

Thanh toán xong, Diệp Tử cầm lấy một đồng lớn thức ăn và đồ dùng cho vẹt, Tàn Tiểu Mặc thì ôm chú vẹt bảo bối của mình, đi ra khỏi cửa hàng thú cưng.

"Thật đáng yêu a..." Tàn Tiểu Mặc vờn tay đi đùa chú vẹt, nó cũng không sợ người, chỉ nghiêng đầu nhìn Tàn Tiểu Mặc.

"Người tên gì?" Tàn Tiểu Mặc hỏi.

Vẹt ta không thèm để ý tới Tàn Tiểu Mặc.

"Tên." Diệp Tử nói.

"Vẹt, vẹt..." Lần này vẹt nghe hiểu, vội vàng gật cổ hòng rống lên.

"Gi, chỉ kêu vẹt thôi à, để chúng ta nghĩ cho người cái tên mới." Tàn Tiểu Mặc cười hi hi nghiêng đầu sang nhìn Diệp Tử, hy vọng Diệp Tử nghĩ ra được một cái tên cho con vật đen thui này.

"Tiểu Hắc." Diệp Tử thốt ra.

"Thật là không sáng tạo!" Tàn Tiểu Mặc lèm bèm.

"Tiểu Hắc! Tiểu Hắc!" Ngược lại chú vẹt kêu lên, tựa hồ rất thích cái tên này.

"Người thích sao?"

"Tiểu Hắc! Tiểu Hắc!"

Tàn Tiểu Mặc từ bỏ, không hỏi ý kiến nó nữa.

"Tiểu Hắc thì Tiểu Hắc vậy."

Cảm thấy dẫn theo con vẹt đi ăn ở ngoài rất gây chú ý, Tàn Tiểu Mặc quyết định mua thức ăn ở siêu thị tự mình về nhà làm. Tại siêu thị tốc chiến tốc thắng mua xong đồ ăn, Tàn Tiểu Mặc nhanh chạy về xe.

Trên xe, Diệp Tử cùng Tiểu Hắc đều phi thường im lặng chờ Tàn Tiểu Mặc trở về. Ai cũng không nói gì...

"Nó như thế nào không kêu om xòm nhì." Tàn Tiểu Mặc tò mò hỏi.

"Không biết."

Diệp Tử vừa dứt lời, Tiểu Hắc liền kêu lên, thanh âm vừa to vừa ngọt mà. Nghe ông chủ nói, đây là chim mái.

"Thật ồn ào..." Tàn Tiểu Mặc nói.

"Ừ...một chút..."

Về đến nhà đóng cửa chính và cửa sổ lại, Tàn Tiểu Mặc liền khẩn cấp thả Tiểu Hắc ra. Còn Tiểu Hắc thì cứ như đại gia, chậm rì đi ra khỏi lồng, mở ra đôi cánh, bay lên đậu ở miệng bình hoa, uống nước trong bình hoa...

"A, chị Diệp! Chị nhìn nó kia! Ghê chết được!" Tàn Tiểu Mặc bắt mắt hơ.

"Nếu nó có thể vẫn luôn như vậy thì bớt việc cho mình." Diệp Tử trấn an Tàn Tiểu Mặc.

"Cũng đúng."

Con vẹt này không có sợ người, Tàn Tiểu Mặc hưng phấn chạy về phòng lấy một món trang sức kim cương đem ra, đeo lên cổ vẹt, nó lắc đầu, không làm món đồ rớt ra được nên cũng không thèm để ý tới nữa.

"Tàn Tiểu Mặc, đây là lắc tay năm trước tôi tặng em dịp Trung Thu..." Diệp Tử đi ra, bắt đầu dĩ nhiên nhắc nhở.

"Không có gì đâu, trong ngăn kéo có cả đồng mà, chỉ lấy một cái cho Tiểu Hắc thôi. Chị nhìn đi, không phải rất xinh đẹp sao."

Tần Tiểu Mặc cũng không phải lần đầu làm loại chuyện này, Diệp Tử hít một hơi rồi cũng đi vào phòng bếp, dù sao cô đã quen rồi...

"Tình yêu ơi, em yêu chị!" Tần Tiểu Mặc hướng phòng bếp hô to.

"Tình yêu ơi, em yêu chị!" Những lời này, chú vẹt ngược lại học thật nhanh.

Nghe thanh âm ấm ỉ của cả hai từ phòng khách, Diệp Tử cúi đầu hé miệng nở nụ cười... Hạnh phúc rất đơn giản, chỉ cần một cô gái đáng yêu hay ôn ào, và một con thú cưng cũng đồng dạng ôn ào giống người nọ... vậy là đủ rồi.

Tìm hiểu thêm

Trong những phong tục Thất tịch 七夕, phong tục có thời gian lưu truyền lâu nhất, phạm vi lưu truyền rộng nhất thuộc về "khất xảo" 乞巧 (xin được khéo tay). Tại các vùng khác nhau, phương thức khất xảo và nội dung trong ngày Thất tịch cũng khác nhau. Vùng Tấn nam có tập tục dùng rom lúa mạch mới của năm đó bện thành chiếc cầu, còn có các hình Ngưu Lang, Chức Nữ, bé trai, bé gái, con trâu, chim hi thước... bện bằng rom đặt ở đầu chiếc án, hoặc dùng giấy màu cắt thành những hình đó dán trên tường. Sau khi khấn nguyện xong, lấy ra 7 cây kim khâu, dùng chỉ màu xuyên qua lỗ kim, nếu xỏ qua 7 cây một cách thuận lợi thì xem như đã xin được sự khéo tay.

Trong các món của ngày Thất Tịch, Xảo quả (巧果) là món ăn nổi tiếng nhất. Xảo quả còn có tên gọi khác là "Khất xảo quả" (乞巧果子), là một loại bánh ngọt rán mỏng được làm từ bột, đường (hoặc mật), và mè.

Đầu tiên, những người phụ nữ sẽ cho đường vào nồi và nấu lên, sau đó cho bột và mè vào. Khi hỗn hợp đã nhuyễn, họ đặt lên bàn và cuộn thành một tấm mỏng, sau đó cắt ra theo hình vuông hoặc trụ tròn. Những thỏi bột này được nặn thành những hình dạng khác nhau và được rán cho đến khi vàng ươm.

Xảo quả không đơn giản chỉ là một món ăn, tặng Xảo quả cho người thương trong ngày Thất Tịch đồng nghĩa với lời tỏ tình say đắm nhất. Vậy nên, theo dòng thời gian, Xảo quả của lễ Thất Tịch đã trở thành biểu tượng và lời tuyên ngôn mãnh liệt cho tình yêu.

Vùng Hàng Châu 杭州, Ninh Ba 宁波, Ôn Châu 温州 của Triết Giang 浙江, vào ngày mùng 7 tháng 7 mọi người dùng bột làm thành những chiếc bánh có hình tròn nhỏ cho vào trong dầu chiên lên gọi là "xảo quả" 巧果. Buổi tối nơi sân quét dọn sạch sẽ, bày ra xảo quả, gương sen, ngó sen, củ ấu... bà con bạn bè ngồi quây quần bên nhau, các cô gái đối mặt với trăng xỏ kim "khất xảo".

-----//
Vùng nông thôn Thiệu Hưng 绍兴 vào ngày Thất tịch, vào lúc nửa đêm, nhiều thiếu nữ núp vào chỗ tối để lên nghe những lời thủ thi của Ngưu Lang Chức Nữ khi gặp nhau trên cầu ô, tục gọi là "thính thiên ngữ" 听天语. Tương truyền cô gái nào nghe được những lời thủ thi của họ, ngày sau nhất định sẽ có được một tình yêu kiên trinh ngàn năm không thay đổi.

Tại Phúc Kiến 福建 vào ngày mùng 7 tháng 7, nhiều người chuẩn bị thực phẩm dâng lên Chức Nữ, cầu xin Chức Nữ ban cho năm tới dưa trái được mùa. Mọi người thay nhau cúng bái trước án, có người xin khéo tay, có người xin con, có người xin được sống thọ, cũng có người xin về tình duyên.

Thời cổ, ngày Thất tịch còn có tập tục phơi áo, phơi sách. Theo truyền thuyết làm như thế có thể tránh được mối mọt. Nguyễn Hàm 阮咸, một trong "Trúc lâm thất hiền" thời Đông Tấn, gia cảnh bần hàn, ngày mùng 7 tháng 7 thấy nhà người phơi lụa là trong sân, ông cũng lấy chiếc tạp dề ra phơi. Có người hỏi ông lý do, ông đáp rằng: "Chưa thể tránh được tập tục". Nhà tuy không có gì để phơi, nhưng vẫn không thể tránh được thế tục, đành phải làm như thế. Còn như phơi sách, trong Thế thuyết tân ngữ 世说新语 có thuật lại câu chuyện thú vị: vào ngày mùng 7 tháng 7, Hác Long 郝隆 nằm phơi bụng dưới ánh mặt trời. Mọi người thấy kì lạ liền đến hỏi. Hác Long đáp rằng: "Ta đang phơi sách".

Phong tục thất tịch nhiều thú vị ở các nơi đã tăng thêm sắc thái phong phú cho lễ tiết dân gian của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Tối ký túc xá, Tần Tiểu Mặc nhanh nhanh ném hành lý vào phòng, nhào lên giường lấy điện thoại di động ra gọi cho Diệp Tử.

Tắt máy.

Tần Tiểu Mặc lúc này mới nhớ tới Diệp Từ hấn là còn đang ngồi trên máy bay, haizz... Có lẽ vì mình mà chị Diệp bị áp lực không nhẹ, trong lòng Tần Tiểu Mặc này sinh áy náy. Quả nhiên mình là một người phiền toái, vẫn luôn làm phiền người khác, vô luận là công việc hay tình cảm đều không ngoại lệ. Vừa rồi Vương Cường dẫn Tần Tiểu Mặc về ký túc xá, sau đó cùng mấy anh em khác về ký túc xá bên cạnh, chắc là đơn vị tạm thời xếp bọn họ ở đó để thuận tiện bảo vệ cho nàng.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Tiểu Mặc trải qua sinh hoạt rất hư không và tịch mịch, trừ ăn, ngủ, thì chỉ còn gọi điện hoặc nhắn tin với chị Diệp. Lúc mới vừa nhận được cuộc gọi của Tiểu Mặc, Diệp Từ cũng rất kinh ngạc, không phải nói không thể gọi điện thoại sao, làm Tần Tiểu Mặc phải một phen thêm nắm thêm muối giải thích. Nghe xong Diệp Từ cũng an tâm, có thể liên lạc qua lại đương nhiên tốt hơn nhiều, cứ như vậy sự lo lắng của Diệp Từ cũng liền giảm bớt một nửa. Có điều sau khi về Anh, Diệp Từ đều bận rộn công việc của mình, không thể giờ phút nào cũng trò chuyện cùng Tiểu Mặc được, bởi vậy Tần Tiểu Mặc cảm thấy càng ngày càng nhàm chán, rốt cuộc chạy trở về đơn vị.

"Tổ trưởng.. Tôi hư không, tôi tịch mịch, tôi lạnh..." Tần Tiểu Mặc kéo kéo tay áo Trần An Khánh, sâu kín nói.

"Có chỗ giường để làm gì." Trần An Khánh thoát khỏi tay Tiểu Mặc, tiếp tục phân tích vụ án.

"Tổ trưởng.. Tôi thật sự rất nhàm chán... Hơn nữa anh không biết là tôi và các người cùng một chỗ sẽ tương đối an toàn sao? Vương Cường chỉ có 5 người, còn chỗ các người tới mấy trăm người. Nói không chừng mấy ngàn đều có..." Tần Tiểu Mặc nói.

"Có thể nhiều vậy, nhưng bây giờ còn là giai đoạn chuẩn bị, không cần quá nhiều, mấy chục người là đủ rồi, chỉ là bắt một kẻ tình nghi mà thôi."

"Haizz, anh cũng không thể phớt lờ. Công phu của hấn không tồi, lại biết nặng nhẹ, nói không chừng còn có thể chống lại trình sát. Nếu không bên tổ chức kia cũng sẽ không trọng dụng hấn." Tần Tiểu Mặc nhắc nhở.

"Uhm, cô đã đánh tay đôi với hấn, có gì cần phải chú ý không... ví dụ như hấn sử dụng loại công phu nào..."

"Tổ trưởng, bây giờ không phải đang bình luận võ thuật đấy chứ... Đánh áp sát khẳng định hấn đánh không lại tôi, trọng điểm là hấn có giấu dao nhỏ. Dao pháp không tồi, xem ra là có luyện qua, biết vị trí nào là tổn thương nặng nhất. Ra tay rất chuẩn xác, mau lẹ." Tần Tiểu Mặc nhớ tới lần trước giằng co, mảy mòi nhử lại.

"Thương thế của cô cũng không quá nặng a".

"Tại tôi phản ứng nhanh tránh được, bằng không hiện tại cô chắc chắn không gặp được tôi rồi."

"Chứ không phải do may mắn sao."

"Được rồi, được rồi, đội trưởng, nói thật, các người phải cẩn thận, mặc dù có đặc công, nhưng cũng không thể lơ là. Hấn ở ngoài sáng chúng ta ở trong tối a, chính anh nói với tôi như vậy còn gì."

"Uh, tôi kêu bọn họ mang thêm dao trên người."

"Dao cái gì chứ, có dao cũng đánh không lại hấn đâu, hấn chính là lão bánh quẩy, mặc thường phục ít nhất nên có thêm một khẩu súng vắt bên hông a". < lão bánh quẩy ~ lão già lươn lẹo, nhiều kinh nghiệm...>

"Ừ, để tôi sắp xếp." Trần An Khánh cảm thấy Tần Tiểu Mặc nói cũng có lý, muốn không bị thương phải chuẩn bị thật tốt, thật sự không được thì rút súng ra bắn đui lão Cừu, không chết là được.

"Có thể cho tôi đi theo không? Tôi không xuống xe, chỉ xem chút thôi." Tần Tiểu Mặc xin xỏ.

"Ngồi chung xe với tôi?"

"Ừ, ngồi bên cạnh anh, tôi khẳng định không quấy rầy anh." Tần Tiểu Mặc nịnh nọt nói.

"Không quấy rầy là đủ rồi sao?"

"Tôi giúp anh đưa ra chủ ý." Tần Tiểu Mặc bổ sung nói.

"Được, vậy cô cứ tới. Vừa vặn tôi cũng điều bọn Vương Cường đến đây trợ giúp một chút, hấn rất giỏi võ, nếu thực nhìn thấy lão Cừu, hấn sẽ là người thứ nhất xông lên."

"Ồi, đội trưởng thật tốt quá! Nhớ là cho tôi theo rồi đó!"

"Bên bọn Bác Văn, ngay cả bóng dáng lão Cừu cũng còn chưa thấy được mà."

"Không có gì đâu, chờ là gặp được."

"Bên Tiểu Yến cũng đang điều tra cẩn thận, đi khu vực chỗ quán bar nhìn xem có tìm được thêm manh mối gì không. Bởi, tôi nói, nếu cô nhàn rỗi không có việc gì làm, thì quay về phân cục nhìn xem có tên buôn lậu thuốc phiện tình nghi nào nữa không, nếu thấy thì chụp tới hỏi một câu, nói không chừng

cũng có thể tra ra thêm cái gì đó."

"Được! Ngày mai liền đi! Làm tôi nhàn đến mức cả người đều ngứa!" Tần Tiểu Mặc chính là loại người không thể ngồi yên, không quan tâm là làm việc gì miễn là có làm, chứ để nàng trong trạng thái rảnh rỗi ba ngày, khẳng định nàng không chịu được, phải làm loạn.

"Ừ".

"Tôi đến khoa tài vụ một chút, hôm nay phát tiền lương rồi ~~~" Tần Tiểu Mặc nghĩ dùng tiền lương lần này mua món quà tặng Diệp Từ.

"Cô là từ phân cục điều tới, nhận lương hẳn là nên đi khoa tài vụ bên phân cục, còn ở đây thì không có đâu." Trần An Khánh gọi Tần Tiểu Mặc lại, dặn dò.

"A... Được rồi, vậy ngày mai càng thuận tiện." Tần Tiểu Mặc nhún vai, tỏ vẻ không có gì, quay đầu trở về ký túc xá.

Tại nước Anh, công ty tổng bộ Viễn Dục

"Alo" Diệp Từ nghe điện thoại, đem bản kế hoạch cầm trong tay ném lên bàn.

"Alo, chị Diệp! Là em nè... ăn cơm chưa?" Vừa nghe alo, Tần Tiểu Mặc đã bắt đầu ngốc nghếch cười, Diệp Từ nghe được tiếng cười của Tần Tiểu Mặc, cảm thấy áp lực công việc trưa giờ đều không còn nữa.

"Mới vừa ăn."

"Ăn món gì?"

"A Mai làm gà xối mỡ, còn có tôm hấp trứng". Diệp Từ nói.

"Không có rau xanh?"

"Rau xà lách."

"A... rất cân đối." Tần Tiểu Mặc gật gật đầu, rất vừa lòng.

"Là thực đơn của em còn gì, hôm nay thứ tư." Diệp Từ cười cười, hiện tại A Mai đều là dựa theo Tần Tiểu Mặc mà nấu, Diệp Từ cảm thấy phần lớn đồ ăn đều hợp khẩu vị của mình.

"A, em quên, em có chú ý qua, chị không thích ăn hành gừng tỏi và tất cả các loại nặng mùi, giống như rau thơm, rau cần này kia. Nhưng lại thích ăn bạc hà..." Đây là điều Tần Tiểu Mặc không nghĩ ra.

"Vốn cũng không thích, nhưng ăn nhiều thành thói quen, hương vị cũng không tệ."

"Lần sau trở qua, em sẽ trồng bạc hà trong sân nhà chị, lúc nấu ăn cũng thuận tiện hơn rất nhiều, muốn dùng thì cứ trực tiếp hái là được, lại tươi ngon. Dù sao bạc hà là loại dễ trồng..."

"Tốt thôi."

"Tình yêu ơi, em nhận tiền lương rồi!" Tần Tiểu Mặc hưng phấn nói, đối với người lần đầu được nhận lương mà nói, chuyện này vẫn là rất mới lạ.

"Vậy sao, chắc cao hứng lắm phải không." Diệp Từ có thể cảm nhận được sự vui sướng của Tần Tiểu Mặc, nàng vất vả công tác sau một tháng, rồi cuộc cũng nhận được bù đắp từ công việc, mặc dù cô không trải qua, nhưng suy nghĩ một chút cũng hiểu được... là rất vui vẻ đi.

"Đương nhiên a, không giống như tháng trước thiếu hụt, ôi, rõ ràng là được tăng thêm tiền lương mà." Tần Tiểu Mặc không hề nghĩ ra, chẳng lẽ đơn vị cắt bớt.

"Có phải là do thuế hay không?" Diệp Từ nhắc nhở.

"Đề em coi".

"A... hình như thật là vậy!!! Mới tăng mấy trăm khối tiền lương, còn chưa đủ khấu trừ nữa..." Tần Tiểu Mặc buồn bực.

"Cũng không có sao, không thiếu tiền." Diệp Từ đúng là không thiếu tiền, vậy thì người yêu của cô có thể thiếu tiền sao, tất nhiên là không thể. Ý của chị Diệp, Tần Tiểu Mặc tự nhiên có thể hiểu được, chỉ là nàng nuôi không nổi người yêu thì coi như xong, làm sao còn để cho người yêu nuôi lại mình chứ.

"Không giống nhau đâu".

"Ừ".

"Được rồi, vậy gần đây chị có hoạt động gì?" Tần Tiểu Mặc nằm úp sấp trên giường, hỏi. Mỗi lần như vậy, nàng liền đặc biệt hoài niệm cái ôm ấm áp mềm mại của chị Diệp.

"Tối nay có một buổi tiệc từ thiện."

"Rất nhiều người đi?"

"Ừ, rất nhiều công ty có tiếng."

"Một mình chị sao?"

"Baron cùng đi với chị."

"Cái gì?! Tên đó! Cái tên có mưu đồ gây rối ngoài nghề với chị!!!" Tần Tiểu Mặc hoàn toàn không có quên cái người hảo sắc nhìn Diệp Từ ngây ngô cười, vừa thấy liền chán ngấy rồi.

"Chị đã nói rõ ràng với Baron rồi, lần này thật sự là do yêu cầu công việc, vì lần hợp tác này hắn cũng có tham gia..." Người không bao giờ giải thích như Diệp Từ vậy mà lại phá lệ giải thích rõ cho Tần Tiểu Mặc nghe.

"Ừ~~ ngoan, em không có nghi ngờ chị đâu, ngoan.." Tần Tiểu Mặc nghe ra trong lời Diệp Từ có ẩn chứa bối rối, vội lên tiếng trấn an.

"Ừ" nghe vậy thanh âm Diệp Từ mới bình ổn lại.

"Chỉ là em không thích hắn, cả ngày cứ đăm đăm nhìn chị, nhớ tới là em thấy khó chịu." Tần Tiểu Mặc run lên, thiếu chút nữa nổi cả da gà.

"Ừ, chị cũng không thích."

"Không có việc gì thì đừng để ý hắn a."

Diệp Từ bất đắc dĩ cười khổ, Baron là thiết kế chính của cô, không phải cô nghĩ muốn không để ý thì cứ không để ý. Nhưng có những lời nên giữ lại trong bụng, Diệp Từ luôn đứng ở phương diện Tần Tiểu Mặc nói gì thì cô nghe nấy, bởi vậy cô không tốn sức liền trả lời một câu "Ừ".

"Ngaoan quá, lại đây... hôn thưởng một cái. Muahzz.." Tần Tiểu Mặc hôn một hơi vào điện thoại, chọc cho Diệp Từ cười không ngừng.

"Được rồi... Chị nhanh làm việc đi, buổi tối không được ngủ sau 12 giờ đâu." Tần Tiểu Mặc nói.

"Một chút nữa".

"12 giờ."

"Một chút nữa đi."

"12 giờ rưỡi". Tần Tiểu Mặc thờ dài, sau đó nhường một bước.

"Ừm."

"Được rồi, em cúp đây..." Tần Tiểu Mặc nói.

"Ừm."

Hai người cứ lưu luyến, ai cũng không muốn cúp máy trước, cuối cùng vẫn chưa có ai tắt máy.

"Lần sau muốn gọi cho chị thì cứ nhá máy là được, để chị gọi lại cho em, đỡ tốn tiền của em." Diệp Từ nói.

"A, được rồi..."

"Cúp đi".

"Ừ".

Cuối cùng, vẫn là Tần Tiểu Mặc cúp điện thoại trước, ai cũng muốn giữ máy, nhưng làm sao trò chuyện suốt một ngày, không muốn cúp cũng phải cúp.

Có hai chuyện thống khổ nhất khi yêu xa, một là muốn gặp mà không thể gặp. Hai là lãng phí tiền điện thoại. < chắc thời chưa có viber v.v.. >

Tần Tiểu Mặc luôn rất nhạy cảm vấn đề này, nếu có thể, nàng không bao giờ muốn trải qua. Thật sự rất thống khổ, có lẽ Diệp Từ đã ném trái, cho nên sẽ dễ qua hơn Tần Tiểu Mặc.

"Diệp tông."

"Vào đi."

"Alma, đúng lúc quá, bản kế hoạch này không có vấn đề lớn, nhưng vấn đề nhỏ thì một đồng, kêu phòng kế hoạch sửa lại đi". Diệp Từ đem bản kế hoạch đưa cho Alma.

"Vâng, tổng tài, cafe của cô đây." Alma trước đặt cafe lên bàn, sau đó mới vươn tay tiếp nhận bản kế hoạch.

"Ừ".

"Còn nữa, tiệc từ thiện tối nay cô cũng đi đi". Diệp Từ đột nhiên nhớ tới lời nói của Tần Tiểu Mặc, không nghĩ muốn tham dự một mình cùng Baron.

"Vâng, được".

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

"Trước hết, phi thường cảm tạ mọi người có thể tham dự buổi tiệc từ thiện tối nay của chúng tôi... hôm nay có mặt ở đây đều là những công ty hoặc cá nhân có hợp tác, tôi đại biểu..."

Người chủ trì buổi tiệc đứng dưới ánh đèn sáng choang, cầm micro nói xong lời cảm ơn nghìn lần như một. Hôm nay Diệp Từ mặc quần áo sang trọng, váy dài đỏ kéo dài đến sàn nhà, thể hiện đầy đủ dáng người cao gầy của Diệp Từ, một đôi giày gót đen càng làm cho cô nổi bật giữa đám người.

Bên cạnh Diệp Từ là một chàng trai mặc vest đen - Baron, thiết kế chính của Viễn Duy, cũng là bạn nam đi cùng cô đêm nay. Vốn hai người bọn họ đã là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ làm cho người ta phi thường hâm mộ, mà giờ đây đứng bên trái Diệp Từ còn có một cô gái cũng thực làm cho mọi người ngưỡng mộ - Alma.

"Minh không phải là bóng đèn sao! " Alma ở trong lòng rủa thầm. Có mù cũng đều nhìn ra Baron không có ý gì tốt, bởi vậy tổng giám đốc luôn thích kêu nàng đi theo yểm trợ, nếu không phải vì tiền thưởng thêm, nàng nhất định sẽ nói ra ý kiến của mình.

"Tổng giám đốc, chút nữa tôi có thể mời cô nhảy một bài không?" Baron cười hỏi.

Trung Quốc có câu tục ngữ, không đánh người mang khuôn mặt tươi cười. Diệp Từ hiểu được đạo lý này, không tiện trực tiếp từ chối, đành ra hiệu bằng mắt với Alma, hy vọng nàng có thể tự giác đứng ra giúp mình giải quyết, đánh rụng vấn đề khó xử này.

Thư ký của tổng tài, tự nhiên là phải toàn năng, tuy không thể kì vọng nàng tham gia thể vận hội Olympic, nhưng hẳn là nàng có thể đánh thắng được tiểu tam < kẻ thù ba >, càng có thể đấu được lưu manh, Diệp Từ vô cùng hài lòng năng lực nghiệp vụ của Alma.

"Baron anh kì vậy, hai người đi khiêu vũ không sợ tôi một mình ở đây bị trai khi dễ sao?" Alma nghiêm mặt nói. Diệp Từ vút cho nàng biểu tình "tốt lắm, tiếp tục đi", rồi ngẩng đầu yên lặng nghe người chủ trì nói mấy lời vô nghĩa.

"Cái này... Alma cô nói nghe thật buồn cười, nơi này người nào cũng là trí thức hoặc tinh anh, làm sao sẽ khi dễ cô được, tôi thấy cô nên thừa dịp này tìm một bạn trai ưu tú mới đúng, hai chúng ta nhường không gian lại cho cô." Baron ngoài cười nhưng trong không cười, nói ra.

"Không, tôi còn được đi theo tổng giám đốc vài năm nữa đâu, chuyện thương yêu rất mờ ảo."

"Ừ, lấy sự nghiệp làm trọng, tốt lắm. Alma, tháng này tăng tiền thưởng gấp đôi." Diệp Từ khen ngợi.

Nếu Diệp Từ đã mở miệng, Baron cũng chỉ đành bỏ qua không nói nữa.

"Tổng giám đốc, một hồi làm sao bây giờ?" Alma đưa ly rượu cho Diệp Từ, hỏi.

"Chắc hẳn sẽ không tiếp tục..." Diệp Từ nhu mày lại, dung mạo cô xinh đẹp động lòng người. Ngay cả Alma đều cảm thấy mình kém hơn, càng miễn bàn Baron đang đứng cách đó không xa, nhìn chằm chằm Diệp Từ.

"Tổng giám đốc, cô quá ngây thơ rồi." Alma liếc Baron một cái, thấy hắn nóng lòng đứng ngồi không yên, có chút lo lắng thay cho Diệp Từ.

"VẬY..." Diệp Từ cũng không có chủ ý.

"Hành sự tùy theo hoàn cảnh đi." Diệp Từ hít một hơi, loại sự tình này thật khó giải quyết mà. So với công tác còn hại não hơn nhiều, phải nghĩ cách từ

chối làm sao để không làm xói mòn nhân tài của công ty, dù sao người tài khó có được, nếu Baron đi rồi, công ty sẽ chịu tổn thất rất lớn.

Alma nhăn mặt, hành sự tùy theo hoàn cảnh rất không đáng tin, không cẩn thận một câu sẽ làm vấn đề trôi dạt đến đâu không biết a...

"Được rồi, kế tiếp là show time, mời mọi người tận tình say sưa vui vẻ đi." Người chủ trì vừa dứt lời, người phía dưới cũng đã tự giác mà tìm bạn nhảy. Baron chủ động hướng Diệp Từ đi tới.

"Diệp Từ!" Lúc này, Tiêu Nhuận cư nhiên hợp thời xuất hiện.

Diệp Từ hơi đắn đo, rồi thực tự nhiên hướng về phía Tiêu Nhuận, lý do duy nhất bởi vì hắn là anh trai của Tần Tiểu Mặc.

"A Nhuận!" Diệp Từ chọn một cái xưng hô tương đối thân mật, chỉ là cô quên... Baron nghe không hiểu tiếng Trung, chỉ có Tiêu Nhuận và Alma nghe hiểu được.

"A! Cô cũng ở đây, khiêu vũ không?" Tiêu Nhuận nghe thấy Diệp Từ xưng hô với hắn như vậy, quả thực là như mở cò trong bụng, kích động nói.

Baron không phải tên ngốc, từ sắc mặt Tiêu Nhuận liền có thể nhìn ra, Diệp Từ nhất định là đã làm gì nên hắn mới vui sướng vậy, nhất thời mặt Baron tối sầm lại, chân cũng bước nhanh hơn.

"Được!" Diệp Từ âm thầm liếc mắt một cái, vội vàng đồng ý, đưa tay cho Tiêu Nhuận.

Baron đi tới, Tiêu Nhuận cảm nhận được khí tràng mạnh mẽ của Baron thì nhú mày.

"Đây không phải là Tiểu tổng sao, như thế nào cũng tới." Baron đi đến bên cạnh bọn họ, lên tiếng hỏi.

"Ừ, trùng hợp thật, tôi không nghĩ Tiểu Từ cũng ở đây." Tiêu Nhuận lịch sự cười cười, nói ra.

"Thật không, vậy anh là đang..."

"A, nhìn thấy người đẹp, tự nhiên là muốn mời người đẹp nhảy cùng, không phải sao?" Tiêu Nhuận đã nhìn ra địch ý của Baron, thiên tính của người đàn ông giúp hắn dựng lên một lớp bảo hộ. Lại là một hồi ác chiến.

"Đúng vậy, có điều tôi đã mời người đẹp trước rồi..."

"Thật không? Nhưng người đẹp cũng đáp ứng tôi rồi..."

Ánh mắt hai người tập trung nhìn về phía Diệp Từ, Diệp Từ rút lại nụ cười, khôi phục biểu tình mặt than lạnh lùng.

"Baron anh có thể mời Alma, nàng là đoá hoa của công ty chúng ta, không phải ai cũng có thể mời nhảy được đâu." Diệp Từ theo thói quen đẩy lên người Alma.

"A, vậy... được, chúng ta ra nhảy một bài đi". Alma thấy tình hình không ổn, kéo Baron hướng ra sàn nhảy, nhưng nàng không nghĩ tới động tác này càng thêm chọc giận Baron. Hắn nghĩ Diệp Từ rõ ràng là liên hợp với hai người kia xa lánh hắn mà!

"Buông ra." Baron vượt khỏi tay Alma, đi trở về bên người Diệp Từ.

"Tôi thích cô, cũng không phải mới nói lần đầu, rốt cuộc chỗ nào làm cho cô không hài lòng tôi sẽ sửa, người không thể vô duyên vô cớ mà từ chối ta như vậy!" Baron nói.

"Tôi cũng đã sớm nói qua, tôi không có cảm giác với anh. Anh chỗ nào cũng tốt, tài hoa hơn người, hài hước, lịch sự,... Cái chính là tôi không thích. Rồi anh cũng có thể tìm được người mình thích thôi." Diệp Từ không muốn tổn thương Baron. Cô biết cảm giác thích một người, theo đuổi mà không được là đau đớn thế nào, cô chỉ muốn giảm loại thương tổn này đến mức thấp nhất, nhưng có lẽ cô đã chọn sai phương pháp.

"Đây đều là lý do! Cô nói... Nói cho tôi biết, rốt cuộc là bởi vì sao!" Baron không chế con tức giận, thấp giọng hỏi.

"Tôi đã thích người khác." Diệp Từ nói ra những lời này đồng thời theo bản năng nhìn qua hướng Tiêu Nhuận. Từ trên mặt Tiêu Nhuận, Diệp Từ có thể nhìn ra bóng dáng của Tiểu Mặc, vì thế...khoé miệng bất giác cong lên mỉm cười, ánh mắt cũng dịu dàng hơn.

Hành động này rõ ràng làm cho ba người ở đây đều hiểu lầm... nhưng cảm thụ của ba người tựa hồ không giống nhau. Trong đó cảm xúc mãnh liệt nhất là Tiêu Nhuận, thì ra không phải chỉ có mình hắn đơn phương thâm mến, Diệp Từ cũng thích hắn sao?! Khó trách nàng vừa mới đồng ý lời mời khiêu vũ của mình.

Baron ngây ngẩn cả người, hắn nghĩ qua không biết bao nhiêu nguyên nhân làm cho Diệp Từ cự tuyệt mình, nhưng duy nhất không ngờ rằng Diệp Từ sẽ yêu Tiêu Nhuận, bọn họ mặc dù có qua lại vì kinh doanh, nhưng Baron chưa bao giờ nhìn thấy Tiêu Nhuận theo đuổi Diệp Từ, thậm chí ngay cả lái xe tới đón nàng tan tầm đều chưa từng có, điều này làm sao có thể được chứ!

Baron tựa hồ không tiếp thụ được đã kích này, cuối cùng vẫn là xoay người bỏ đi.

"Tiểu Tử!" Tiểu Nhuận kích động kêu Diệp Tử một tiếng. Diệp Tử phục hồi lại tinh thần, đột nhiên kinh ngạc phát giác mình vừa làm ra chuyện gì...

"Tiểu Nhuận, anh đừng hiểu lầm... Không phải..." Diệp Tử không biết nói sao cho rõ, Tiểu Nhuận đang kích động căn bản nghe không vào bất cứ lời nào nữa.

"Alma, cô giúp tôi giải thích một chút, tôi có chút chuyện phải đi trước." Đêm nay Diệp Tử thật sự là hỗn loạn, cô phát hiện mình không có cách nào đối diện với khuôn mặt của Tiểu Nhuận được, vì thế vừa nói xong một câu với Alma, liền vội vàng đi ra khỏi hội trường.

Tuy rằng bọn họ đều giảm âm lượng khi nói, nhưng động tĩnh vẫn là bị người chú ý, đã có người liên tiếp hướng về các nàng nghe ngóng, nên Alma không có cách nào chỉ bận tâm Tiểu Nhuận được, nàng nghĩ mau chóng ổn định lại tình hình mới là quan trọng. Nếu không thì không biết báo chí ngày mai sẽ viết ra những chuyện thế nào nữa. Nữ giám đốc xinh đẹp của Viễn Duy có quan hệ không rõ với cả hai đại gia trong giới kim cương?! Kiểu nào cũng có tin tức mới nhất liên quan đến tình tay ba của Diệp Tử.

Về đến nhà, Diệp Tử quăng túi xách lên sofa, cởi giày, nhứt chí ngồi phịch trên sofa.

"Tiểu thư, đã trở lại? Đói bụng không? Có muốn ăn khuya chút gì hay không..." A Mai từ phòng bếp đi ra, lau đôi tay còn ướt lên người.

"Uhm, không cần. Ăn không vô..." Diệp Tử xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy sao đêm nay hỗn loạn quá, ngày mai cô phải làm thế nào đây.

"Buổi chiều Tiểu Mặc có gọi tới, kêu tôi chuẩn bị cho cô, nàng nói làm ngọt một chút, nhất định phải làm cho cô ăn, nói cô hơi bị thiếu máu." A Mai nghiêm túc nói. Nghe được là ý của Tần Tiểu Mặc, sắc mặt Diệp Tử bỗng thay đổi.

"Vậy để trong phòng tôi đi, tôi tắm trước đã."

"Vâng".

A Mai nghiêm nhiên chấp hành theo nhiệm vụ thần thánh mà cô chủ giao cho nàng.

Diệp Tử tắm rửa xong đi ra, tinh thần đã muốn tốt hơn rất nhiều, nhất định phải giải thích rõ cho Tiểu Nhuận, lỡ mà bị Tần Tiểu Mặc biết được thì sẽ phiền phức lắm. Vốn quan hệ giữa ba người bọn họ đã rất kỳ quái, Diệp Tử không muốn làm cho nó càng thêm phức tạp.

Vấn đề với Baron cũng không phải quá lớn, tìm vài đồng sự thiết kế có quan hệ thân thiết với hần an ủi một chút thì dễ rồi, hần là nhân tài không thể thiếu của Viễn Duy, cho nên Viễn Duy cũng cho hần phúc lợi khá cao, tin tưởng hần sẽ không ngoác đến nỗi bởi vì chuyện này mà bỏ đi công việc tốt như vậy.

Lo nghĩ nghĩ, Diệp Tử nhìn lướt qua món ăn khuya trên bàn. Phát hiện là pudding caramen lần trước Tiểu Mặc làm cho cô ở Trung Quốc, nhất thời liền tươi tỉnh hơn.

Diệp Tử dùng muỗng xắn một miếng, thật cẩn thận bỏ vào trong miệng. Tay nghề A Mai quả nhiên không phải số một cũng là số hai, pudding rất mềm mịn, nhưng so với Tiểu Mặc làm mà nói thì ngọt hơn chút, mùi sữa cũng nặng hơn. Dù sao vẫn là ăn rất ngon, Diệp Tử chấm cho A Mai 80 điểm.

Mới vừa ăn xong, tin nhắn Tần Tiểu Mặc đã tới.

【chị Diệp, ăn pudding chưa?】

【mới vừa ăn xong.】

【thế nào, A Mai với em, chị thấy ai làm ngon hơn.】 trong giọng nói của Tần Tiểu Mặc mang theo chờ đợi.

【A Mai làm thật là ngon.】

Tần Tiểu Mặc đang nằm trên giường ở ký túc xá, nhìn thấy câu này nàng cảm thấy buồn ối là buồn.

【nhưng chị thích ăn pudding do em làm hơn.】 không đến ba giây, Diệp Tử liền bồi thêm một câu.

Hắc hắc... Tần Tiểu Mặc nhìn không được nằm sấp ở trên giường cười ngậy ngô ra tiếng, rồi sau đó càng cảm thấy hưng phấn hơn, lần qua lần lại trên giường.

Lăn xong, lòng Tiểu Mặc đã muốn nhuộm thành một mảnh, tan thành nước mênh mông, không tự chủ được mà nhắn một câu:

【chị Diệp, em yêu chị...】

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

"Tổng giám đốc, vừa rồi có tổng giám đốc Tiêu Nhuận bên Lạc Mạn gọi điện tìm cô." Diệp Từ vừa vào văn phòng, liền nhận được cuộc gọi nội tuyến từ thư ký, nói là Tiêu Nhuận vừa tìm cô. Diệp Từ hít một hơi, cái gì tới thì phải tới, cô có trốn cũng không được.

"Giúp tôi gọi đến Lạc Mạn." Diệp Từ nói.

"Vâng."

Chỉ chốc lát sau, cuộc gọi đã chuyển đến Tiêu Nhuận. Diệp Từ đang suy nghĩ nên mở lời thế nào, Tiêu Nhuận đã nói trước cô một bước.

"Tiểu Từ, tối nay có rảnh không? Chúng ta cùng đi uống rượu đi." Tiêu Nhuận nghiêm túc nói, ngày hôm qua sau khi trở về hần liền lập kế hoạch coi nên làm thế nào để theo đuổi được Diệp Từ.

"Thực xin lỗi, Tiêu tổng, đêm nay tôi vừa vận có một hội nghị." Diệp Từ sửa lại xưng hô, có vẻ xa lạ hơn nhiều.

"Rất quan trọng." Diệp Từ lại bồi thêm một câu.

"Như vậy a, còn... Ngày mai thì sao?" Tiêu Nhuận có chút thất vọng, không có chú ý tới biến hoá trong xưng hô của Diệp Từ.

"Gần đây... đều khá bận rộn." Diệp Từ nói.

"Vậy giữa trưa tôi qua tìm cô, cô có ở công ty chứ?" Tiêu Nhuận có thể nói là bám riết không tha.

"Uhm". Diệp Từ thật sự không có cách nào khác để từ chối nữa, chỉ có thể lên tiếng đáp ứng.

"Ok, vậy chờ tôi đó." Nói xong, Tiêu Nhuận liền cúp điện thoại, có lẽ hần nhận được cuộc gọi nội tuyến khác, nên cúp máy rất vội vàng.

"Diệp tổng, là Tiêu tổng sao?" Alma đang ở bên cạnh, nghe được đối thoại, nàng thật cẩn thận hỏi.

"Ừ".

"Cô không thích Tiêu tổng phải không?"

"Ừ, tôi nói tôi thích người khác, nhưng không phải hần." Diệp Từ hiếm khi giải thích cùng Alma.

"Vậy cô không nên trốn tránh hần, nói rõ ràng không được sao, như vậy kéo dài đối với ai cũng không tốt, cô hần là hiểu điều đó" Alma có ý tốt nhắc nhở.

"Ừ, tôi biết." Diệp Từ làm sao không biết được, nhưng Tiêu Nhuận là anh trai của Tiểu Mặc, cô thật sự hơi khó nói.

Suốt buổi sáng, Diệp Từ đều ngồi ở văn phòng tự hỏi vấn đề này, rốt cuộc là nói hay là không đây, cuối cùng cô rút cuộc suy nghĩ cẩn thận, gọi cho Tần Tiểu Mặc.

"Alo" bên kia điện thoại là thanh âm mơ màng của Tần Tiểu Mặc, như vừa mới tỉnh ngủ, đáng yêu muốn chết, Diệp Từ nghe mà cảm thấy lòng mình trở nên mềm mại.

"Là chị..." Thanh âm Diệp Từ bắt gặp cũng nhẹ nhàng hơn.

"Chị Diệp?!" Tần Tiểu Mặc vừa nghe đến là giọng Diệp Từ, liền tỉnh hơn phân nửa, hưng phấn xém chút bật dậy ngay.

"Sao giờ này còn ngủ?" Giờ này đúng ra Tiểu Mặc không có ngủ, Diệp Từ suy luận một chút rồi hỏi.

"Tối hôm qua cùng theo dõi tội phạm, không có ngủ." Tần Tiểu Mặc xoa xoa hai mắt, ôi chao, chị Diệp là đang quan tâm mình.

"Không nên luôn ngày đêm điên đảo, à.. không phải tạm thời tổ trưởng không cho em tham gia sao?" Diệp Từ hỏi.

"Muốn bỏ lệnh cấm rồi, nguy hiểm cũng giảm đi một nửa nên tổ trưởng cho em đi chung theo dõi, em ngồi trong xe, cũng không có gì nguy hiểm, chỉ là giúp tổ trưởng phân tích thêm về vụ án." Tần Tiểu Mặc nói sự thật, không phải bởi vì sợ Diệp Từ lo lắng mà nói dối, trải qua chuyện lần trước, nàng có muốn cũng không dám nữa.

"Ừ. Chị có chút việc muốn nói với em." Diệp Từ bình tĩnh nói.

"Sao? Có chuyện gì? Chị nói đi..." Tần Tiểu Mặc không biết Diệp Từ muốn cùng nàng nói cái gì, hình như có vẻ là chuyện nghiêm túc, bất quá mặc kệ chị Diệp nói cái gì, nàng đều tin tưởng có thể vượt qua.

Kể tiếp, Diệp Từ kể lại đầu đuôi toàn bộ chuyện tối hôm qua. Không yên mà chờ Tần Tiểu Mặc phản ứng lại, trong lòng rối rắm, chỉ sợ Tần Tiểu Mặc

giận dữ.

"Không phải chứ!!!!!!!" Quả nhiên, Tần Tiểu Mặc có chút kích động, Diệp Từ nhú mày.

"Tại sao lại tới hai người theo đuổi chị!!!!" Trọng điểm mà Tần Tiểu Mặc chú ý không ăn nhập gì với Diệp Từ - ____-!

Diệp Từ mở to hai mắt không tin được, lúc này Tần Tiểu Mặc còn nghĩ đến vấn đề đó, không phải nàng nên để tâm đến chuyện của anh trai mình sao?!

"Bất quá... nhìn bên ngoài... em cũng đủ biết hai người bọn họ thích chị." Tần Tiểu Mặc nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói ra.

"Huhm?"

"Cái tên kia, nhà thiết kế gì đó, trong công ty của chị, háo sắc, động tay động chân... hừ..." Tần Tiểu Mặc hừ một tiếng, mỗi lần nhớ tới tên đó là cả người nàng khó chịu. Vừa nghĩ tới thân thể trắng mịn của Diệp Từ...hmm... Chị nàng mới có thể sờ thôi!

"Ừ, hán... hôm nay không có đến làm."

"Tốt nhất mai một đừng đến nữa! Chỉ có em mới có thể sờ chị!" Giọng Tiểu Mặc lớn hơn một ít.

"Ừ, chỉ cho em sờ." Diệp Từ trấn an, hoàn toàn không ý thức được mình vừa mạnh miệng nói cái gì.

"Hắc hắc, chị nói đó nha."

"Ừ."

"Em... không lo lắng cho anh của em sao?" Diệp Từ hỏi dò.

"Lo cho anh làm gì, anh kiên cường lắm, còn mơ tưởng giành chị với em, người yêu của em gái, làm sao giành được chứ. Anh cứ nhiên dảm thừa dịp em không ở đó, có ý đồ với chị, không thể tha thứ..." Tần Tiểu Mặc nghĩ tới lần trước ở trong phòng nghe anh và mẹ nói chuyện, trong lòng liền bốc hỏa.

Một mặt là nỗi giận, mặt khác.... trong lòng khó chịu. Thật sự rất khó chịu, nếu Diệp Từ là bạn gái của anh, mẹ khẳng định sẽ rất vui vẻ đi. Nếu để cho mẹ biết mình và Diệp Từ mới là một đôi, tuyệt đối sẽ không chúc phúc các nàng đâu, đừng nói chúc phúc, sợ khả năng là sẽ đánh gãy chân nàng sau đó đuổi nàng ra khỏi nhà luôn.

"Vậy chút nữa chị..."

"Nói rõ ràng với anh đi, như vậy không minh bạch, cũng không tốt cho chúng ta. Nhưng mà... trước hết đừng nói anh biết mình quen nhau." Con áy náy trong lòng Tiểu Mặc lại không ngừng mạnh mẽ xuất hiện, nàng làm cho chị Diệp không thể công khai mối quan hệ này ra ánh sáng, nhưng... thật sự nàng còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng.

"Ừ, không có gì đâu. Bây giờ còn chưa phải thời điểm thích hợp, khi nào em muốn nói thì nói sau, chị không ý kiến." Diệp Từ trái lại an ủi Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc im lặng, không biết vì cái gì, rất muốn khóc... Nàng ngoài miệng vẫn luôn nói yêu Diệp Từ, nhưng thực tế không có làm gì nhiều, không giống Diệp Từ... Bây giờ ngẫm lại, Diệp Từ chưa từng nói qua lời yêu nào với nàng, nhưng từng cái động tác, từng cái biểu tình, đều gián tiếp cho thấy rõ Diệp Từ yêu nàng ra sao. Yên lặng đến không nghe được tiếng động nào.

"Huh?Làm sao vậy?" Chị Diệp nhận thấy sự khác lạ của Tiểu Mặc, nhẹ nhàng hỏi.

"Không có gì." Tần Tiểu Mặc rất ngốc, lắc đầu, vứt rưng ý định muốn khóc của bản thân.

"Ừ". Diệp Từ không biết Tần Tiểu Mặc bị làm sao, nhưng nàng không muốn nói thì cô cũng không ép nàng.

"Em nhớ chị." Trong giọng nói Tần Tiểu Mặc mang theo ủy khuất. Không biết khi nào mới gặp mặt nữa, nàng thật sự rất nhớ Diệp Từ, nhớ thể nào cũng không thấy đủ, mỗi ngày đều nhớ lúc nào cũng nhớ.

"Chị cũng vậy."

"Rất nhanh có thể nhìn thấy, chờ một chút thôi." Diệp Từ an ủi.

"Ừ".

"Diệp tổng, Tiêu tổng đến đây. Cô muốn gặp không?" Thư ký gọi đến báo, Diệp Từ trầm giọng, nói: "Dẫn hán lên đây đi."

"Vâng".

Nhận cuộc gọi xong, Diệp Từ vội vàng cầm lấy điện thoại: "Vừa rồi tiếp cuộc gọi nội tuyến, chờ lâu không, anh của em đến rồi..."

"Không lâu, chị mới nói vài câu mà. Ừ, vậy chị nhanh đi ứng phó với anh, em cúp đây".

"Ừ".

"Hôn một cái, muahzz" Tần Tiểu Mặc cách điện thoại hôn Diệp Từ một cái xong liền cúp điện thoại.

Diệp Từ cong cong khóe miệng, tâm tình không hiểu sao lại tốt lên.

"Cộc cộc."

"Mời vào."

"Tiêu tổng, ở đây." Thư ký dẫn Tiêu Nhuận tới, rồi đi xuống.

Tiêu Nhuận đi vào, vẻ mặt tươi cười, trên người là bộ vest đen may thủ công của Ý, tay đeo đồng hồ phức cổ. Vừa nhìn qua là thấy đẹp trai phi phàm, hơn nữa chỗ nào cũng đều lộ ra khí chất quý phái sang trọng. Nếu như là các em nữ sinh, có lẽ sẽ không em nào chống cự nổi sức hút này, một nụ cười của Tiêu Nhuận là có thể bắt các em làm tù binh hết rồi.

Nhưng lúc này trong lòng trong mắt Diệp Từ đều là hình bóng cô em gái đáng yêu của chàng trai này, chỗ nào còn mấy may chú ý đến hấn nữa.

"Tiểu Từ." Tiêu Nhuận cười kêu Diệp Từ một tiếng.

"Tiêu tổng." Diệp Từ theo thói quen xã giao cười cười.

"Cô... đây là..." Tiêu Nhuận dù có ngốc, cũng hiểu được ý tứ của Diệp Từ.

"Thực xin lỗi, ngày hôm qua tôi có thể đã nói những lời làm cho mọi người hiểu lầm. Tôi quả thật đã có người mình thích, nhưng có phải anh hay không thì..." Diệp Từ có lỗi nói.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nhuận dần tắt đi, chân mày cũng nhíu lại. Thấy dáng vẻ này của hấn, Diệp Từ càng áy náy, cho người khác hy vọng rồi lại để họ thất vọng tuyệt đối là loại chuyện rất tàn nhẫn.

"Vậy sao cô lại nhìn tôi... là bởi vì Baron?"

"Uhm". Diệp Từ gật gật đầu.

"Rất xin lỗi."

Tiêu Nhuận không nói gì, cau mày nhìn Diệp Từ vài lần.

"Chính là tôi thích cô." Tiêu Nhuận nói.

"Thực xin lỗi, nhưng tôi có người mình thích rồi." Diệp Từ cau mày cự tuyệt nói.

"Còn chưa kết hôn không phải sao, vậy tôi vẫn có cơ hội mà, có thể cạnh tranh công bằng chứ?" Tiêu Nhuận dường như không định buông tay, hỏi.

"Ừm, chỉ là tôi thực yêu nàng." Diệp Từ nhẹ giọng nói. Câu nói mà trước mặt Tần Tiểu Mặc, cô chưa bao giờ nói qua. < trong tiếng Trung phát âm anh ấy, cô ấy giống nhau >

"Yêu sao..." Tiêu Nhuận có chút gật mình, hấn thật không ngờ Diệp Từ sẽ dùng đến chữ này, tựa hồ rất nghiêm túc.

"Ừ, tôi yêu nàng. Cho nên... xin lỗi anh." Diệp Từ kiên định, gật gật đầu.

"Vậy... Hấn yêu cô không?" Tiêu Nhuận hỏi.

"Yêu".

"Nàng yêu." Diệp Từ thay đổi ngữ khí, cô tin tưởng Tần Tiểu Mặc, tựa như cô tin tưởng chính bản thân mình.

"Ừ, vậy..." Tiêu Nhuận vốn là muốn hỏi, nếu cô không hề thích hấn nữa, có thể hay không quay về tìm tôi. Nhưng lời còn chưa nói ra, đã cảm thấy chính mình tự mất.

"Vậy chúc cô hạnh phúc." Tiêu Nhuận nói.

"Cám ơn, chúng tôi sẽ." Diệp Từ không lo lắng cho tương lai của mình và Tiểu Mặc, chỉ cần Tần Tiểu Mặc vẫn như trước nguyện ý ở bên mình, như vậy mặc kệ có mưa gió bão bùng gì, cô đều nguyện ý cùng Tiểu Mặc, thậm chí giúp nàng vượt qua.

"Vậy tôi đi trước." Tiêu Nhuận cười nói, khôi phục phong độ tao nhã.

"Ừ".

"Đúng rồi, ngày mai cô cho người đem bản kế hoạch đến nhé" Tiêu Nhuận trừ bỏ là một người thích Diệp Tử, còn là một doanh nhân.

"Được". Diệp Tử chân thành tươi cười với Tiêu Nhuận, người này không hổ là cùng một nhà với Tiểu Mặc, năng lực hoàn toàn tương xứng, hơn nữa... cũng thực phóng khoáng. Rồi hẳn sẽ có hạnh phúc của riêng mình.

"Tôi đi nhé". Nói xong, Tiêu Nhuận tiêu sái đi ra ngoài.

Diệp Tử lại vừa giải quyết xong một chuyện phiền toái, thở một hơi, rồi xoay người sang làm việc khác.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Hôm nay Tần Tiểu Mặc có chút nhàm chán, sáng sớm đã mặc cảnh phục gọn gàng, lạch đạch chạy tới tổng cục, Trần An Khánh thật sự đau đầu, không biết nên làm thế nào với bà cô nhỏ này đây.

"Tại sao cô lại đến đây?"

"Nhàm chán thôi."

"Sao không ở ký túc xá coi TV hay gì đó, nếu không để tôi cho người lắp máy tính cho cô?" Trần An Khánh hỏi.

"Không cần, không rảnh chơi đâu, hồ sơ đều xem xong rồi, cũng phân tích cho anh xong rồi, anh tính qua cầu rút ván à." Tần Tiểu Mặc bất mãn, lúc nói chuyện tay cũng không nhàn rỗi, cầm máy đóng sách trên bàn Trần An Khánh, bắt đầu nghịch.

"Tôi bận làm việc, cô không đổi chỗ khác chơi được hả?"

"Oh, tôi đi tìm Bác Văn và mấy người kia đây." Tần Tiểu Mặc bật đứng lên, tính chạy ra ngoài.

"Trở lại cho tôi! Cô đi làm loạn cái gì! Không phải cô chưa thể lộ mặt sao!" Trần An Khánh chặn Tần Tiểu Mặc lại.

"A.... ui quên mất, tôi quên mình không thể lộ diện..." Tần Tiểu Mặc sờ sờ tóc, đứng yên vài giây, rồi lại chạy ra ngoài.

"Cô đi đâu vậy?!"

"Tôi đi về thị cục chơi! À quên... làm việc, tra hỏi phạm nhân!" Tần Tiểu Mặc chạy ra văn phòng, hô lên.

Trần An Khánh trở mình một cái xem thường, hẳn bất kể năng đi làm ở đâu, miễn không quấy rầy lúc hắn làm việc là được. Tuổi trẻ thật tốt, mỗi ngày náo loạn như vậy mà tính lực vẫn còn đủ mười phần, trách không được gần đây vô luận là phân cục hay tổng cục thành phố đều thích chiều mộ những người trẻ tuổi nhiệt huyết.

Phân cục công an thành phố S

"Các đồng chí! Tôi đã trở về!" Tần Tiểu Mặc đặt mông ngồi vào vị trí của mình, hít một hơi, thật đúng là hoài niệm.

"Ừa sao về rồi, áp giải xong phạm nhân rồi hả?" Trần Hiểu Hiểu cười cười vỗ vai Tần Tiểu Mặc.

"Ách..." Tần Tiểu Mặc quên còn có vấn đề này.

"Đúng vậy, áp giải xong rồi! Đội trưởng cho tôi nghỉ ngơi, tôi trở về thăm một chút, rất nhớ mọi người". Tần Tiểu Mặc đảo vòng ánh mắt, nói dối.

"Oh, không mang cái gì về cho tôi à?" Trần Hiểu Hiểu lật xem túi áo Tần Tiểu Mặc.

"Ở nông thôn làm gì có cái gì mang về được cho mọi người. À... Trâu Giai, mọi người có thăm vấn lại hắn không? Có tiến triển gì không?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Có hỏi, nhưng cũng không nói thêm gì." Trần Hiểu Hiểu bĩu môi, sau buổi thẩm tra của Tiểu Mặc, bọn họ có tái thẩm tra, hỏi đi hỏi lại cũng không hỏi ra thêm được thông tin nào.

"Còn con của hần, mọi người tính thế nào?" Tần Tiểu Mặc đột nhiên nhớ tới chuyện này, hỏi.

"Đội trưởng xử lý, cũng không biết là an bài thế nào nữa." Trần Hiểu Hiểu tỏ vẻ cũng không rành lắm.

"Tốt. Chị làm việc đi, tôi đi tìm đội trưởng báo cáo công tác đã." Tần Tiểu Mặc nói xong đi đến văn phòng đội trưởng, gõ cửa.

"Vào đi."

"Đội trưởng!" Tần Tiểu Mặc vừa vào đã kêu Hoàng Hạo một tiếng.

"Ừa, sao cô trở về rồi?" Hoàng Hạo có chút kinh ngạc, hình như chưa nghe báo là vụ án kết thúc mà, một chút tin phong phanh hần còn chưa thu được.

"Trở về thẩm tra Trâu Giai chút, bên kia sợ ta lộ danh tính, không cho ta đi theo ra hiện trường, suốt ngày ở ký túc xá chờ như con ngốc, ta sắp điên rồi." Tần Tiểu Mặc oán giận nói.

"Ừ, tốt hơn cô đừng ra mặt." Hoàng Hạo gật đầu.

"Đi thôi, tôi cùng anh thẩm tra."

"Được".

Kết quả không ngoài dự đoán của Hoàng Hạo, Trâu Giai cái gì cũng không chịu nói. Nhưng Tần Tiểu Mặc tổng cảm thấy hần còn có cái gì chưa nói hết ra, nếu không làm thế nào lúc nâng hỏi lại không rên một tiếng.

"Khẳng định còn điều gì đó." Tần Tiểu Mặc than thở.

"Ừ, tôi cũng hiểu. Nhưng không có cách nào, hai ngày nữa áp giải đi rồi, lên toà án. Sau khi định tội sẽ đưa vào tù giam." Hoàng Hạo nói.

"Hần kín miệng thật."

"Ừ".

"Tốt lắm, cô trở về đi, sắp tan tầm rồi, hay cô muốn ở lại ăn chiều với chúng tôi?" Hoàng Hạo cười hỏi.

"Không được, tôi phải về nhà một chuyến!" Tần Tiểu Mặc vui tươi hơn hờ phát tay chào Hoàng Hạo, chạy ra khỏi cục.

Khi về đến nhà, bà Tần đang nấu cơm, nhìn thấy Tần Tiểu Mặc cũng giật mình.

"Sao con trở về, không phải có nhiệm vụ sao?"

"Cứu cứu đặc biệt phê chuẩn cho con về thăm! Mẹ đang nấu con sao? Làm món gì ngon vậy?" Tần Tiểu Mặc chạy vào phòng bếp nhìn, lâu không về nhà cũng nhớ nhà.

"Không làm món gì đặc biệt, nghĩ là con không về, anh con thì quay về Anh rồi. Có một mình ta nên nấu gì." Tần Tiểu Mặc nghe thấy trong lời bà Tần có ẩn ẩn oán trách.

"Ôi trời, chỉ là do nhiệm vụ thôi, tình huống đặc biệt, xong nhiệm vụ rồi con sẽ trở lại." Tần Tiểu Mặc an ủi.

"Ừ, rửa tay ăn cơm đi, ta làm thêm ít bánh chèo chắc là đủ."

"Dạ, đã lâu chưa ăn cơm mẹ nấu." Tần Tiểu Mặc rửa sạch tay, giúp bà Tần dọn chén. Kỳ thật đồ ăn hôm nay cũng không tính là thiếu, một món cá khô, một đĩa rau xanh, còn có canh bí đỏ.

"Ngồi đi, thất thần làm gì." Bà Tần đứng cạnh bàn ăn nói với Tần Tiểu Mặc, mà thật ra Tiểu Mặc đang suy nghĩ về chị Diệp.

"A a" Tần Tiểu Mặc kịp phản ứng, cười ngồi xuống.

"Ăn ngon chứ?"

"Dạ ngon, mẹ nấu ăn có tiến bộ rồi." Tần Tiểu Mặc khen bà Tần một câu.

"Haizzz"

"Con khen mẹ mà, còn than thở gì a?"

"Anh con vừa gọi điện đến, nói sắp có được vợ tương lai thì vuột mất, làm cho ta buồn bực." Nghe đến đó, Tần Tiểu Mặc ngược lại cảm thấy hứng thú, tuy rằng nàng đã nghe Diệp Tử nói qua một lần, bất quá nàng còn rất muốn biết Tiểu Nhuận phản ứng thế nào.

"Chị Diệp sao?" Tần Tiểu Mặc mang vẻ mặt mù mịt, hỏi.

"Đúng vậy, chị Diệp của con đúng là một cô gái thật tốt, sao lại không vừa mắt anh con chứ." Bà Tần nghĩ không ra, trong mắt bà, con trai mình chính là người đàn ông tốt nhất.

"Làm gì cứ phải coi trọng anh của con mới được?!"

"Anh con không tốt chắc?"

"Không phải a, anh của con rất tốt, có điều chị Diệp cũng rất tốt." Tần Tiểu Mặc nhớ tới Diệp Tử liền ngây ngốc, cười đến vui vẻ.

"Con đúng là cái đứa cánh tay khuỷu tay đều hướng hết ra ngoài < bênh vực theo người ngoài >, haizz, cũng không biết người nào có thể làm cho Tiểu Tử yêu đến vậy. Con không có nghe anh con nói đâu, chắc chắc..." Bà Tần cảm khái.

"Cái gì?! Anh của con nói cái gì?" Tần Tiểu Mặc mở to mắt, sốt ruột hỏi.

"Con gấp cái gì, cũng không phải người tìm vợ là con."

Dù sao cũng là vợ của con mà thôi, Tần Tiểu Mặc oán thầm trong lòng, lại tiếp tục hỏi.

"Anh con nói Tiểu Tử nói là đã yêu người khác, hơn nữa biểu tình lúc nói cũng rất kiên định, hán cảm thấy không có hy vọng gì, nên không bám theo tới cùng nữa."

"Biểu tình kiên định?"

"Ừ".

"Con tò mò cái gì, có quan hệ gì với con đâu." Bà Tần gõ nhẹ đầu Tiểu Mặc, ngăn cản nàng lại hỏi tiếp.

"Con là quan tâm anh mình còn gì." Tần Tiểu Mặc than thở.

"Ta thấy con không phải quan tâm anh mình, mà là quan tâm chị Diệp của con thì có. Đúng là đứa em gái không có lương tâm" bà Tần nhìn Tần Tiểu Mặc nói, bộ dáng của bà như là hét cách rồi, có dạy nàng cũng không được.

"Cũng như nhau thôi mà." Tần Tiểu Mặc không kiên nhẫn, khoát khoát tay.

"Còn con nữa, khi nào thì có bạn trai dẫn về đây. Đã lớn rồi, trì hoãn thêm vài năm lại thành bà cô già." Bà Tần chuyển đề tài, khiến Tần Tiểu Mặc muốn bỏ trốn cho xong.

"Bạn trai? Mẹ...con còn nhỏ mà..." Tần Tiểu Mặc cười giả lả, bắt đầu ra vẻ trẻ con.

"Nhỏ cái gì? Con nhìn qua tường còn nhỏ, chứ đã tốt nghiệp cũng hơn một năm, còn chưa có bạn trai! Ôi trời, con với anh con, thật sự là làm cho người ta phát sầu, thật là..." Bà Tần cảm thấy mình lo lắng muốn mau bạc đầu, con gái người ta 25 tuổi không có bạn trai đã sốt ruột, còn gái ngoan nhà mình, nói tới đã nhảy lên nhảy xuống. Còn vô tư không quan tâm cái gì, đừng nói bạn trai, từ nhỏ đến lớn chưa nghe nàng nói qua có hảo cảm với nam sinh nào.

"Được rồi, đừng nói cái này được không." Tần Tiểu Mặc nhũ nhủ mày, có chút không kiên nhẫn.

"Con không kiên nhẫn gì chứ... con nên..."

"Hôm nay canh ngon, con ăn hơn một chén, còn nữa không mẹ?" Tần Tiểu Mặc còn chưa nghe bà Tần nói xong đã vội cắt ngang, nàng không biết bà Tần sắp nói tiếp cái gì, nhưng nàng không muốn tiếp tục ngại mẹ mình nhìn ra điểm gì bất thường.

Bởi vì sợ mẹ lại hỏi về chuyện bạn trai, buổi tối Tần Tiểu Mặc cũng không ở nhà, mà mang theo tiền lương vừa lãnh đi ra ngoài chọn mua quà.

Chị Diệp không biết sẽ thích quà gì nhỉ?! Trang sức là không được rồi, Viễn Duy là công ty trang sức nổi tiếng thế giới, chị Diệp sẽ không thiếu những trang sức hiếm lạ đâu.

Nên mua cái gì đây...Tần Tiểu Mặc đi dạo một vòng ở thương xá, từ lầu 1 đến lầu 5, lại từ lầu 5 dạo về lầu 1, quần áo chị Diệp cũng không thiếu, sách cũng vậy, Tần Tiểu Mặc cảm thấy cái gì dùng tiền mua được, chị Diệp cũng không thiếu hoặc không quá quan tâm đến.

Nhưng là ai cũng thật không ngờ, Tần Tiểu Mặc cuối cùng mua một hũ ước nguyện xinh đẹp và một lọ kẹo lớn trở về ký túc xá.

Bao kẹo chỉ có màu vàng cùng màu bạc, có vẻ không tồi. Tần Tiểu Mặc tách kẹo ra khỏi giấy gói, kẹo thì bỏ vào trong lọ, còn giấy gói kẹo giữ lại.

Nếu cách đây nửa năm, có người nói với Tần Tiểu Mặc nàng sẽ gấp một hũ tình yêu tặng người yêu, khẳng định Tần Tiểu Mặc sẽ khinh bỉ ra mặt, vậy mà hôm nay nàng lại làm loại chuyện này... Tần Tiểu Mặc âm thầm tự khinh mình. Thật vất vả gấp được ba cái. Nàng càng gấp càng hư, toàn ném vào thùng rác. Mở máy tính lên...nàng nhớ rõ đã từng xem qua một trang web có hướng dẫn gấp nhẫn.

Tìm cả buổi, Tần Tiểu Mặc rốt cuộc cũng tìm được, từng bước làm theo, bắt đầu gấp giấy gói kẹo. Vừa mới gấp nhìn thế nào cũng không đúng, Tần Tiểu Mặc liền hủy đi một lần rồi lại một lần, đến lần thứ tám, mới gấp ra được hình dáng như mong muốn.

"Ồi, cuối cùng cũng được!" Tần Tiểu Mặc thiếu điều muốn cầm cái nhẫn trong tay bật dậy hoan hô. Phải biết rằng với tính tình bộp chộp nóng nảy như nàng, có thể ngồi yên trên ghế làm loại chuyện này thật sự rất khó.

Gấp được một cái rồi thì những cái sau cũng dễ dàng hơn rất nhiều, rốt cuộc Tần Tiểu Mặc cũng gấp xong toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Diệp Từ đang ngồi ở văn phòng uống cafe thì nhận được quà của Tiểu Mặc gửi đến. Alma nhũn mảy, cầm trong tay một cái hũ thủy tinh xinh đẹp đi tới.

"Tổng giám đốc, mau đến nhận. Tôi giúp cô ký nhận rồi." Alma đặt hũ thủy tinh lên bàn, cười cười với Diệp Từ, rồi đi ra ngoài.

Nụ cười quý dị của Alma làm Diệp Từ phải nhũn mảy nghi hoặc.

Diệp Từ vươn cánh tay thon dài cầm lấy cái hũ, trong hũ chứa rất nhiều nhẫn gấp bằng giấy màu vàng màu bạc đan xen, trên mặt còn vẽ emotion thoát nhìn rất ngốc.

"Tiểu Mặc..." Diệp Từ chớp chớp đôi mắt, lập tức liền nghĩ tới ai gửi cái này cho cô. Cũng chỉ có cô bé kia mới gửi loại đồ vật này thôi.

Cô chưa từng nhận món quà nào như thế này, cảm giác thực mới lạ, cô mở nắp lấy ra một cái nhẫn xem xét, bên trong viết "Chị là của em."

Lấy ra thêm một cái nữa, bên trong viết "Tình yêu, em rất nhớ chị."

Mặt trong còn có ngày tháng, mỗi một cái nhẫn đều là độc nhất vô nhị... Diệp Từ cong khoé miệng mỉm cười, lấy từng cái từng cái ra nhìn. Nhìn muốn gần hết, cư nhiên phát hiện một cái nhẫn thật, mặt trong nhẫn có khắc dòng chữ bằng tiếng Anh "You are mine."

Nhẫn rất đơn giản, không có kim cương, không có khắc hoa văn, chỉ là một vòng tròn bóng loáng khắc chữ bên trong. Chất liệu đại khái cũng không phải là bạch kim, Diệp Từ lồng nhẫn vào ngón áp út tay trái, không hiểu sao rất thích hợp. Vuốt nhẫn trong tay, Diệp Từ cứ mỉm cười suốt, thái độ thật khác thường, biểu tình này làm cho quản lý Trần vừa đi vào văn phòng nhìn thấy liền sợ tới mức muốn quay đầu đi ra ngoài để xác nhận lại.

"Vào đi."

"... Vâng." Quản lý Trần run rẩy đi tới, đưa hồ sơ nhân viên cho Diệp Từ.

"Cái này cũng cho tôi?" Hôm nay Diệp Từ đặc biệt không cau mày, nếu thường ngày khẳng định đã muốn bắt đầu cau có rồi, quản lý Trần cũng không phải mới ngày đầu làm ở vị trí này, sao hồ sơ thế này còn mang cho cô xem ?!

"Ah, không phải đâu, hai người này, tôi cảm thấy cũng không tệ lắm từ năng lực làm việc, bằng cấp cho đến nhân phẩm, các phương diện khác, ta nghĩ có thể xem xét cho họ thăng chức." Quản lí Trần giải thích.

"Ừ, để ở đây đi." Diệp Từ gật gật đầu, hiện tại cô làm gì có tâm tư để mà làm việc, hận không thể lập tức bay về Trung Quốc đi tìm Tần Tiểu Mặc, chỗ nào còn muốn nhìn đến đại thúc quản lí này nữa.

Quản lí Trần yên lặng ngắm qua một màn cảnh xuân phơi phới rõ ràng phát ra từ tổng tài của mình, sau đó xoay người ra khỏi văn phòng. Ngay cả tổng tài của mình đều đã biết yêu đương rồi, thế giới này thật sự là rất kỳ diệu.

【 nhận được quà rồi. 】 Diệp Từ vẫn không thể nào nhịn được, liền gửi ngay một tin nhắn cho Tiểu Mặc.

【 nhận được rồi sao! Tình yêu... nhắn hợp tay chứ? =V=】

【 ừ, thích hợp, em làm sao biết size nhắn của tôi? 】

【 đoán . 】

【 ... 】

【 ôi giới không thích hợp còn có thể sửa đeo trên cổ a, sẽ không sai . 】 Tần Tiểu Mặc ngược lại nghĩ rất chu đáo, kiểu gì Diệp Từ cũng dùng được.

【 thích không? 】

【 thích. 】

【 đeo rồi ? 】

【 ừ. 】

【 nhắn đôi đó, em mua giống nhau như đúc.】

Lại qua vài giây, Tần Tiểu Mặc liền gửi thêm một tấm ảnh chụp, quả nhiên, trên tay nàng là một cái nhẫn y hệt.

【 đẹp đó. 】

【 em biết chị thích loại đơn giản này mà, bắt quá... chị đừng có chê nó nha, dù gì nó cũng không thể đẹp bằng nhẫn của công ty chị. 】

【 cái này đẹp mà. 】 Diệp Từ đeo nhẫn trên tay, tựa như có được toàn thế giới.

【 em cắt nhẵn điệp biến rồi, tiếc không muốn đeo, hắc hắc... 】 Diệp Từ có thể hình dung ra được bộ dáng đang ngây ngô cười của Tiểu Mặc.

【 ngốc. 】

【 ừ, ngốc, không phải chị thích người ngốc sao. 】

【 ừ. 】 Diệp Từ chớp chớp đôi mắt, đột nhiên có chút muốn khóc, không biết vì cái gì lại cảm thấy loại hạnh phúc thế này cứ nhiên sẽ xảy ra với mình. Từ nhỏ đã thiếu khuyết tình thương, tuy rằng mặt ngoài Diệp Từ tỏ ra lãnh cảm, trên thực tế so với ai khác, cô càng là người mong muốn được yêu thương, Tần Tiểu Mặc luôn cảm thấy mình không có cho Diệp Từ được cái gì, nhưng nàng không thể nào biết được, đối với Diệp Từ mà nói, Tần Tiểu Mặc cho cô rất nhiều, là tình cảm vô giá, vật chất không thể sánh bằng...

Buổi tối, Tần Tiểu Mặc lại theo thường lệ yêu cầu được cùng đi theo dõi, Trần An Khánh thấy mấy ngày nay đều không có chuyện gì liền đáp ứng cho Tiểu Mặc theo cùng.

"Nếu không thì theo dõi thêm đêm nay nữa, rồi đổi chiến thuật, cứ tiếp tục như vậy chúng ta cũng không chịu nổi. Nhìn xem còn có địa phương nào khác đáng nghi hay không" Trần An Khánh nói.

"Không, tôi cảm thấy vẫn nên tiếp tục đợi, hấn chính là nhìn ra được chúng ta không có tính nhẫn nại, đây chính là con cá lớn, bắt được sẽ có bước đột phá quan trọng." Tần Tiểu Mặc phản đối.

"Nhưng cứ thế này chúng ta hao phí quá nhiều nhân lực vật lực ." Ngồi ở trong xe, Trần An Khánh thảo luận phương hướng chiến lược với Tần Tiểu Mặc, mỗi người mỗi ý khác nhau.

"Đó cũng là vấn đề." Tần Tiểu Mặc nghĩ nghĩ, quả thật không thể không thừa nhận suy tính toàn diện của Trần An Khánh.

"Quan sát xong hôm nay rồi nói sau, làm khó bọn Bác Văn, chắc họ mệt chết rồi." Trần An Khánh hít một hơi.

"Ừ." Tần Tiểu Mặc nghiêm túc gật đầu, nhìn camera theo dõi trên xe.

"Tổ trưởng! ! ! ! ! Mục tiêu!" Tần Tiểu Mặc chỉ vào một người đàn ông khá gầy vừa xuất hiện trên camera, đây không phải là lão Cửu sao!

"Thật là hấn!"

"Bác Văn, Bác Văn , mục tiêu xuất hiện, nhanh lên! Đề phòng. Thông tri bọn họ! Phía đông bắc quán bar! Hình như hấn còn chưa phát hiện ra các người!" Trần An Khánh vội vàng thông báo cho Bác Văn.

"Thu được!" Giọng Bác Văn khẩn trương, bắt đầu vào trạng thái phòng bị, trong camera, thấy mười mấy người mặc thường phục dần dần hướng phía đông bắc đi đến, Tần Tiểu Mặc ở trên xe thật sự là nhìn không được, mở cửa xe nhảy ra ngoài.

"Cô làm gì đó !"

"Tôi đi hỗ trợ!" Tần Tiểu Mặc nhảy xuống xe.

"Cô không được đi! Haizz!" Trần An Khánh sốt ruột, vội vàng vẫy vẫy tay ra hiệu cho Luru Cường đang ngồi ở phía sau, đi ra kéo nàng trở về.

Có điều Luru Cường lại không nhanh bằng Tần Tiểu Mặc, đành phải mở to mắt nhìn Tiểu Mặc chạy vào quán bar.

"Đi vào, đi theo nàng vào đó, bảo hộ nàng. Cần thận một chút! Tránh đả thảo kinh xà!" Trần An Khánh nói với Luru Cường.

"Rõ."

Luru Cường mặc thường phục bình tĩnh đi vào quán bar, toàn thân thả lỏng ngoại trừ ánh mắt một chút cũng không dám lơ là, lo tìm kiếm bóng dáng Tần Tiểu Mặc trong đám người hỗn độn.

Chỉ chốc lát sau liền tìm được rồi, Tần Tiểu Mặc cách không xa Bác Văn, chậm rãi hướng tới gần lão Cửu. Vòng bao vây càng ngày càng nhỏ, Tần Tiểu Mặc cách lão Cửu cũng càng ngày càng gần. Rốt cuộc, lúc Tần Tiểu Mặc còn cách không đến ba thước, trực giác sắc bén giúp lão Cửu phát hiện có biến, hình như có nhóm người đang chậm rãi tới gần hắn. Làm tội phạm lâu như vậy, lão Cửu thật sự có năng lực quan sát.

Đã nhận ra bất thường, lão Cửu xoay người bước đi. Bác Văn thấy lão Cửu phát hiện, liền lập tức hạ lệnh "Sơ tán quần chúng, bắt người! Mau!"

Một đại bộ phận thường phục đều hướng về lão Cửu chạy tới, lưu lại nhóm nhỏ người sơ tán quần chúng. Tiểu Mặc hiển nhiên không thuộc về nhóm người sau.

Khi nhìn thấy lão Cửu muốn chạy thoát thân, Tần Tiểu Mặc phản ứng nhanh chóng đuổi theo, đám người mặc thường phục cũng theo sát tới gần, cách lão Cửu không bao xa. Bởi vì chuyện lần trước, nên lần này Tần Tiểu Mặc đã nhìn xa trông rộng, duy trì một khoảng cách nhất định với lão Cửu, phòng ngừa hắn lại đâm mình một dao.

Quả nhiên, lúc Tần Tiểu Mặc sắp bắt được lão Cửu, hắn xoay người hướng Tần Tiểu Mặc đâm tới, Tần Tiểu Mặc nhanh lách người sang phải, tránh thoát đòn tấn công hung ác, thừa dịp lão Cửu còn chưa khôi phục lại, Tần Tiểu Mặc vươn chân đá lên đầu gối hắn một đá, hắn liền không tự chủ được, quỵ người xuống, dao nhỏ cũng rớt ra, Tần Tiểu Mặc vội vàng đá văng con dao ra xa, loạt động tác vừa hoàn thành, đám người kia cũng chạy đến kịp, thấy lão Cửu nằm úp sấp té trên mặt đất, vội vàng đè hắn, còng tay lại, sau đó mới kéo hắn lên.

"Chống cự cái gì!"

"Không được nhúc nhích!"

Đám người này đều ngồi im theo dõi đã lâu, ai cũng muốn điên rồi, bây giờ thật vất vả quơ được người, tự nhiên đều phát tiết lên người lão Cửu, không phải đá thì chính là hét vào mặt hắn.

"Hô, rốt cuộc cũng bắt được anh ." Tần Tiểu Mặc vỗ vỗ tay, nhảy đến bên cạnh lão Cửu, cười tủm tỉm nói.

"Lại là cô!" Lão Cửu hé mắt, không nghĩ tới cuối cùng mình lại rơi vào tay ranh con này, đúng là viễn vông mà.

"Chính là tôi." Tần Tiểu Mặc liếc lão Cửu một cái.

"Kéo hấn về đi, mọi người vất vả rồi!" Tần Tiểu Mặc nói với các đồng nghiệp.

"Ha ha, đêm nay nên mở tiệc ăn mừng một chút!"

"Đúng vậy đúng vậy."

Tất cả mọi người rất vui vẻ, sau khi áp giải lão Cửu lên xe cảnh sát, Tần Tiểu Mặc lại hưng phấn trở về xe Trần An Khánh.

"Tổ trưởng! Bắt được rồi!" Tần Tiểu Mặc vừa lên xe, liền cười nói với Trần An Khánh.

"Cô đó, cô không biết là phải nghe theo lệnh sắp xếp sao! Cô không đi cũng có thể bắt được hấn." Trần An Khánh cau mày giáo huấn. Nếu Tần Tiểu Mặc mà xảy ra chuyện gì chắc hấn sẽ bị chánh thanh tra lột hết da mất thôi.

"Haizz! Tôi là hình cảnh cơ mà! Anh nghĩ tôi là người sợ bị thương sao! Tôi không sợ bị thương!" Tần Tiểu Mặc cau mày nói.

"Tôi đây là giám miễn thương vong không cần thiết! Vì tổng cục tiết kiệm tài nguyên!"

"Được rồi, lần sau sẽ nghe lời anh." Tần Tiểu Mặc nói không lại Trần An Khánh, chỉ có thể cắn cắn môi, nhận thua.

"Đừng có mà giả vờ hứa cho qua chuyện."

"Tôi biết rồi!" Tần Tiểu Mặc không cam lòng đáp lời.

Trở lại tổng cục, Trần An Khánh liền vọt vào văn phòng chánh tranh tra để báo cáo công tác, còn Tần Tiểu Mặc vui tươi hơn hở, đi vào phòng thông báo tin tốt cho các đồng nghiệp trong tổ chuyên án.

"Tiểu Mặc! Nghe nói các người quơ được lão Cửu!" Mới vừa vào cửa, Tiểu Yên đã hướng Tần Tiểu Mặc hét lớn.

"Làm sao các người cũng biết! Tin tức lan nhanh vậy ha!" Tần Tiểu Mặc kinh ngạc nói.

"Ôi giờ, Bác Văn đã sớm gọi điện nói, tốc độ của người quá chậm."

"Thì ra là như vậy."

"Công lớn thần a, đêm nay đi uống một chén?" Một đồng nghiệp nhóm kỹ trình đề nghị.

"Đúng rồi đó." Lời mời vừa nói ra, đều có người đáp ứng.

"Uống gì mà uống, ngày mai không cần làm việc a, không thăm tra làm sao biết có đầu mối gì! Đêm dài lắm mộng có biết hay không!" Lúc này, Trần An Khánh đã đi vào, giáo huấn cả đám một phen.

"Bị phát hiện rồi ..." kẻ đầu tiêu nhún nhún vai, bộ dáng lảng nghe giáo huấn.

"Được rồi, chuẩn bị đi. Mỗi người viết một phần kế hoạch thăm vấn đưa đến cho tôi. Cùng lắm buổi tối tôi mời các người ăn một bữa." Trần An Khánh nói.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

"Chị Tần ơi! Không biết viết kế hoạch thăm vấn đâu! Chị giúp tôi viết đi!" Trong phòng phát ra liên tiếp tiếng kêu rên, mấy người trong tổ chuyên án bắt người thì còn có thể chữ viết thăm vấn, một chữ cũng nghẹn mất nửa ngày.

"Xem lại sách đi, tâm lý thăm vấn, những yếu điểm khi thăm vấn... mấy cái đó thế nào trong sách cũng có, xả đại mấy trăm chữ là tốt rồi." Tần Tiểu Mặc đưa ra chủ ý.

"Nào có dễ dàng như vậy a!"

Đang ồn ào thì Trần An Khánh đi đến.

"Không được tìm người viết thế, bằng không thì phải viết lại toàn bộ cho tôi."

"Tổ trưởng! Trực tiếp thăm tra đi! Viết kế hoạch làm gì a! Không có việc gì nữa thì thăm vấn thôi!" Bác Văn nói.

"Đúng vậy, trực tiếp thăm vấn thôi." Tất cả mọi người đồng ý nói.

"Không có kế hoạch thì thăm tra thế nào, hỏi loạn à. Không lẽ các người nghĩ muốn hỏi gì cũng được câu trả lời, viết kế hoạch là vì không lãng phí thời gian tình lực." Trần An Khánh nói.

"Ừ, đúng đó..." Tần Tiểu Mặc tỏ vẻ đồng ý, vì thế còn gập vài ánh mắt xem thường.

"Tiểu Mặc, kế hoạch của cô tôi xem rồi, chính thể cũng không tệ lắm, có chút chi tiết còn cần sửa lại một ít, giống như chỗ này, nhược điểm của hân, biết là chúng ta tóm được hân, nhưng là hiện tại chúng ta tạm thời còn chưa có phát hiện chứng cứ rõ ràng, cho nên chỗ này sẽ không thể viết như vậy." Trần An Khánh cầm bản kế hoạch của Tần Tiểu Mặc nói với nàng.

"Ừ, được, để tôi sửa lại."

Kỳ thật tổ chuyên án có cao thủ chuyên môn thăm vấn, căn bản cũng không cần dùng đến đám người kia và Tần Tiểu Mặc, nhưng Trần An Khánh vẫn có ý muốn bồi dưỡng bọn họ từ các phương diện. Nếu có thể được, sau khi vụ án khép lại về sau còn có thể lưu bọn họ lại làm việc.

Buổi chiều, bắt đầu thăm vấn. Tiểu Vương là nhân viên chuyên môn thăm vấn, có kỹ xảo thăm vấn cao siêu và kinh nghiệm phong phú, đại diện cho tổ chuyên án vào phòng thăm tra. Đám người Tần Tiểu Mặc thì theo dõi ở phòng quan sát.

"Tên."

"Lão Cửu."

"Danh tính thật".

"Các người không phải biết rồi còn gì."

"Mời phối hợp công tác của tôi."

Thẩm vấn lão Cửu quả thật rất phiền toái, có thể nói lão là cáo già, tuyệt đối không thiếu kinh nghiệm. Căn bản không dễ dàng giống như Trâu Giai, lần trước nàng thẩm vấn không tính là cái gì, khả năng chỉ là mèo mù đánh lên chuông chết mà thôi.

Người thẩm vấn chuyên nghiệp đúng là khác biệt, ngay cả khí thế đều cao hơn người bình thường, một vòng thẩm đã làm sắc mặt lão Cửu muốn trắng bệch, Tần Tiểu Mặc ở đây học hỏi được không ít. Tuy lão Cửu có chút chột dạ, nhưng có thể nhìn ra được tố chất tội phạm trong người còn rất mạnh, vẫn như trước cái gì cũng đều không nói, Tiểu Vương đã uống muốn hết hai bình nước, nhưng vẫn không đã động được gì.

"Thay đổi người đi, kêu lão Mã đến." Trần An Khánh nói với Trương Cường.

"Được." Lão Mã cũng là cao thủ thẩm vấn giống Tiểu Vương, một nửa tội phạm trong tỉnh đều là qua tay hắn thẩm tra, kinh nghiệm tương đương Tiểu Vương, hiện tại vừa lúc lão Cửu bị vây đến mỗi một, đưa lão Mã vào gần nghĩa với thành công một nửa, còn thật sự không được thì cùng hắn tra hỏi tiếp lần sau, dù sao bọn họ cũng còn nhân lực và thời gian. Thẩm vấn nhiều lần cũng sẽ ra thôi.

Không ngoài dự đoán của mọi người, lão Mã đi vào còn chưa nói mấy câu, sắc mặt lão Cửu liền có biến đổi lớn.

"Nói đi..."

"Tôi..."

Mấy người Tần Tiểu Mặc trong phòng theo dõi mở to mắt nhìn, chờ lão Cửu nói ra vụ án, lúc này, cửa phòng thẩm vấn chợt mở.

"Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi, các người có thể tan tâm."

Là phó thanh tra! Tần Tiểu Mặc đứng lên, mắt thấy chân tướng sắp trôi lên mặt nước, phó thanh tra đang làm cái gì vậy! Trong phòng thẩm vấn, lão Mã cũng hiện ra vẻ khó hiểu. Chính là ngại mặt mũi của phó thanh tra, nên hắn cũng không nói gì, cầm lấy sổ ghi chép ra khỏi phòng. Sau đó, màn hình theo dõi tối đen.

"Tổ trưởng! Đây là có chuyện gì?" Tần Tiểu Mặc quay đầu hỏi Trần An Khánh.

"Không biết." Trần An Khánh nhú mày, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

"Này!"

"Đi vào hỏi một chút phó thanh tra đi..." Tần Tiểu Mặc đứng lên hướng phòng thẩm vấn đi đến.

"Tiểu Mặc! Không được, hắn là phó thanh tra..." Trần An Khánh cau mày giữ chặt Tần Tiểu Mặc.

"Phó thanh tra thì làm sao?!"

"Cô chưa nghĩ kĩ đã tính loạn rồi, hơn nữa... Hắn làm như vậy... Có nguyên nhân của hắn đi." Trần An Khánh nhú mày, tuy rằng hắn cũng không suy nghĩ được làm vậy là vì lý do gì.

"Mặc kệ! Chúng ta mất nhiều công sức như vậy!" Tần Tiểu Mặc chạy đến phòng thẩm vấn. Chờ nàng đến nơi, cửa vừa mở, phó thanh tra đi ra.

"Phó thanh tra! Vừa rồi..." Tần Tiểu Mặc nổi giận đùng đùng, còn chưa nói hết ra đã bị lời nói bình tĩnh của phó thanh tra đánh gãy.

"A, không có gì, vừa rồi tôi vào xem, thuận tiện làm hắn khai hết ra, đây là ghi chép." Phó thanh tra đưa ghi chép cho Trần An Khánh, sau đó ưỡn bụng đi mất.

Mọi người nhìn nhau, ai cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

"Trước hết nhìn coi ghi chép gì đi." Trần An Khánh hít một hơi, mặc kệ là chuyện gì, bọn họ đều không có tư cách quản, chỉ để ý làm tốt chuyện của mình, những thứ khác liền đều giả không biết.

"Ừ". Tất cả mọi người gật gật đầu.

"Hắn nói... Bọn họ là một đội." Trần An Khánh nói.

"Ừ, hợp lý" Tiểu Yến gật gật đầu, tỏ vẻ lời này có độ chân thật cao.

"Tổng cộng... 15 người." Trần An Khánh nói.

"Không có khả năng!" Tần Tiểu Mặc lắc đầu, tỏ vẻ không thể nào.

"Hắn thừa nhận mấy vụ án trước đều là bọn hắn làm, đem thuốc phiện đặt ở trong cơ thể tử anh."

Tất cả mọi người nhủ mảy, lời này nửa thật nửa giả, độ công nhận không cao. Nhưng Trần An Khánh cảm thấy lời khai là sự thật.

"Tôi cảm thấy là thật. Nhìn đi... Ngày mốt, tại bến tàu bọn họ có một cuộc chạm trán, người mua bên đối phương là một phú hào, mang theo 3 người, bên bọn họ thì phải đi 7 người." Trần An Khánh nhìn lời khai, nói.

"Chúng ta đi sao?" Tần Tiểu Mặc tổng cảm thấy người này có điều gì đó, không biết có nên tin tưởng hay không

"Đi! Thật vất vả mới có chút manh mối." Trần An Khánh quyết định nói.

"Chính là... Không sợ có mai phục sao?" Tần Tiểu Mặc nhủ nhủ mảy, hỏi. Tin tưởng lão Cửu là phiếu lưu rất lớn, huống hồ vừa rồi phó thánh tra vào đó cùng hắn nói cái gì mọi người cũng đều không biết. Sự tình luôn luôn sẽ xảy ra bất trắc.

"Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên xuất trận, điểm ấy trạng huống vẫn có thể ứng phó, yên tâm." Tần Tiểu Mặc nghĩ cái gì Trần An Khánh tự nhiên cũng hiểu được, lần này cần phải cẩn thận vạn phần, hắn tính toán phải đi ba trăm cảnh lực mai phục tại nơi đó, cho dù có bị mai phục, nhân số của đối phương cũng không thể vượt qua bọn họ. Lại nói cảnh viên đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, phần tử tội phạm cho dù có giáo hoạt cũng không có khả năng thoát khỏi vòng vây của bọn họ.

"Chút nữa các người trở về, ở nhà chuẩn bị đi, ngày mai lại đến thảo luận kế hoạch nhiệm vụ, ngày mốt thì bắt đầu hành động, một người mang theo 10 cá nhân."

"Được".

"Kỹ trình ở lại, các người trở về đi."

Tần Tiểu Mặc cau mày trở lại ký túc xá, tổng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói được, hít một hơi, nằng lặn một vòng trên giường, mặc kệ vậy.

"Alo, chị Diệp, ôm một chút... em rất nhớ chị..." Tần Tiểu Mặc gọi cho Diệp Từ, mới nửa ngày chưa cùng chị Diệp nói chuyện, tâm nàng đã ngứa ngáy khó chịu.

"Ôm, hôm nay buổi sáng có thuận lợi không?" Thanh âm Diệp Từ thực ôn nhu. Tần Tiểu Mặc vừa nghe đến giọng nói của Diệp Từ, trong lòng liền tràn ngập năng lượng, giống như một ngày không thuận lợi cũng tiêu biến.

"Ngày hôm qua bắt được lão Cửu, hôm nay thẩm tra, đến thời điểm mấu chốt thì phó thanh tra đi vào, tắt camera, mọi người ở phòng theo dõi cũng không biết hắn và lão Cửu nói cái gì, lúc ra tới thì hắn ném bản ghi chép cho tụi em rồi rời đi. Em cảm thấy rất kì lạ." Tần Tiểu Mặc nói hoài nghi của mình cho Diệp Từ nghe.

"Rất là không bình thường, sau đó mọi người còn tra hỏi thêm lão Cửu không?" Diệp Từ hỏi.

"Không có ôi chào, em vốn là muốn đi tra hỏi lần nữa, mới vừa mở cửa, liền nhìn thấy hắn cười cười với em, sau đó tổ trưởng chạy tới đóng cửa lại, không cho em thăm vấn một mình." Tần Tiểu Mặc bắt đầu kể đi nói.

"Ừ, đơn vị của em hẳn là rất kỷ luật."

"Đương nhiên rồi, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân ~ cũng là thiên chức của cảnh sát tụi em thôi." Tần Tiểu Mặc ngữ khí bắt đầu cười khê.

Diệp Từ tại đầu kia điện thoại cũng nhin không được bật cười.

"Chị cười cái gì?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Không, chỉ là không quá tin tưởng em sẽ tuân theo kỷ luật." Diệp Từ mang theo ý cười nói.

"Ách... Cái này, ha ha ha ha..." Tần Tiểu Mặc ngốc nghếch nở nụ cười. Diệp Từ nói đúng, làm cho nàng đuối lý, toàn bộ cục công an có lẽ chỉ có mình là người không nói kỷ luật nhất.

"Em nha, lúc nào cũng xúc động nóng nảy."

"Xúc động là ma quỷ, làm liền hối hận." Tần Tiểu Mặc bắt đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Biết là tốt rồi, về sau bớt làm mấy chuyện thiếu suy nghĩ, làm chị có không ít lo lắng" Diệp Từ nói.

"Thực xin lỗi, em biết em làm cho chị lo lắng, hôn một cái để bồi thường vậy." Tần Tiểu Mặc nói.

"Hmm"

"Muaizz." Tần Tiểu Mặc cách điện thoại tặng cho Diệp Từ một cái hôn lớn.

"Haizz.. em nhớ... muốn ôm hôn chị, bây giờ chỉ có thể ôm chầm, đúng là kiểu sinh hoạt cảm dục mà..." Tần Tiểu Mặc ôm chầm lẫn lộn trên giường, ảo tưởng cái chầm chính là chị Diệp thơm mềm ấm áp của mình.

"Xử lý xong việc hiện tại thì sẽ đến tìm em, 6 tháng cuối năm ổn định hơn, công việc của chị cũng ít đi một chút." Diệp Từ làm sao không nhớ tiểu nha đầu đang ôm ý nghĩ xấu xa kia chứ.

"Uhm, chỉ là chờ đến sáu tháng cuối năm thôi mà, em có thể chịu đựng" Tần Tiểu Mặc bủi môi nói.

"Người ta yêu trong nước còn đỡ, tội mình yêu xa hai nước khác nhau, quá cực khổ... chờ em về hưu thì trở về Anh mình cùng hưởng thụ cuộc sống êm ả, bình dị thôi." Tần Tiểu Mặc nghĩ tới loại sinh hoạt này đã cảm thấy hạnh phúc, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chị Diệp, muốn hôn thì hôn. Mỗi sáng tỉnh dậy đều có thể nhìn ngắm khuôn mặt chị Diệp thật xinh đẹp...

"Ừ, sống bình yên." Khoé miệng Diệp Từ mỉm cười, không biết có phải là do nghĩ đến cảnh tượng giống như Tiểu Mặc đang nghĩ hay không.

Tần Tiểu Mặc đương nhiên cũng sẽ không biết, sau khi cúp điện thoại, Diệp Từ đã kêu Alma mua một mảnh đất ở ngoại ô nước Anh, trước tiên trồng nho và một số loại cây trái khác mà Tần Tiểu Mặc thích ăn.

Tần Tiểu Mặc chỉ lơ đãng một câu, một cái khát khao, Diệp Từ đều muốn tận lực giúp nàng hoàn thành. Bởi vì nguyện vọng của nàng chính là nguyện vọng của Diệp Từ, nàng vui vẻ Diệp Từ cũng sẽ cảm thấy vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

"Tiểu Mặc ngày mai cô đi theo Tiểu Vương nhóm kỹ trình. Hai người các người dẫn theo 15 người." Trần An Khánh nói.

"Không được. Như thế nào mỗi người đều độc lập hành động, còn tôi phải theo cùng Tiểu Vương." Tần Tiểu Mặc nhún nhún mày.

"Cái này..." Trần An Khánh không biết nên giải thích thế nào với Tần Tiểu Mặc, chẳng lẽ phải nói rõ nguyên nhân là do cứu cứu của người sao?!

"Đội trưởng!"

"A?!"

"Anh có phải hay không nên đối xử bình đẳng!?"

"Ừ, cái này đương nhiên, tôi..."

"Vậy để tôi giống với mọi người!"

"Được rồi, vậy cô cũng dẫn theo 15 cá nhân..."

"Uhm"

"Cái này không thể khác được, hành động lần này chỉ có cô và Tiểu Yến là nữ, nàng ở phía sau thì an toàn rồi, nhưng cô thì tôi hơi lo lắng." Trần An Khánh lần này dù có chết cũng sẽ không nhượng bộ.

Kỳ thật Tần Tiểu Mặc cũng không tính cự tuyệt, vì không muốn cho chị Diệp thương tâm khó chịu, nàng hoàn thành nhiệm vụ đồng thời cũng phải bảo vệ tốt chính mình, từ lúc hai người bọn họ quen nhau, thân thể và tâm tư của cả hai đã muốn hợp thành một rồi.

"Được rồi, 15 người, chọn mấy người cường tráng chút nha, lần trước xem chút là bị tội phạm áp đảo lại..." Tần Tiểu Mặc sờ sờ xương quai xanh, trong lòng còn sợ hãi.

"Ok, cho Lưu Cường theo cô, cũng dẫn mấy người thân thủ tốt theo cùng." Trần An Khánh mỉm cười nói, khó có khi nha đầu kia chịu nghe lời.

"Tiểu Yến, ngày mai cô... ở cơ quan, uhm, chuyện này xong rồi thì tôi gọi người đến sau. Còn Bác Văn, cô dẫn người bọc đánh từ phía sau tại chỗ này. Lần này có nhiều cảnh lực lắm, cô dẫn đi 100 người, thấy được không, chỗ bến tàu này. Trừ phi bọn họ nhảy xuống biển."

"Rõ."

"Chúng ta trước hết án binh bất động. Sau đó..."

"Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể khinh địch."

"Theo lời khai của lão Cửu, thì bọn chúng có súng, các người cũng đều có súng, tin tưởng thuật bắn súng khá tốt, nhắm kỹ trước khi bắn."

"Còn nữa, các người... Chú ý hợp tác. Điểm ấy thì tôi không lo, trong khoảng thời gian này tôi thấy mọi người hợp tác khá ăn ý, tôi tin các người có thể hiểu ý nhau từ cách ra dấu hiệu bằng tay và ánh mắt... Ngày mai tôi cũng đi theo các người, nên cứ yên tâm."

"Tổ trưởng anh rời núi a! Tôi nghe nói đã nhiều năm anh không ra tay!"

"Tổ trưởng anh theo giúp chúng tôi sao? Hắc hắc, tôi đã có thể vứt bỏ lo lắng rồi." Mọi người nghe nói Trần An Khánh cùng hành động đều hưng phấn lên, để cho đại đội trưởng hình cảnh ra tay cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Vụ án này liên quan đến vài tiền bối, tôi muốn tự mình tóm được chúng, đây là ý chung của tổng cục cũng là ý nghĩ riêng của tôi." Nói đến đề tài nghiêm trọng này, tất cả đều trầm mặc, nhưng Trần An Khánh cảm giác được trong không khí tinh thần mọi người dần dần sôi sục hơn.

"Tổ trưởng, yên tâm đi, chúng ta nhất định đồng tâm hiệp lực, vụ án này không phá được thì chúng ta không quay về!" Tần Tiểu Mặc cười, vỗ vỗ bả vai Trần An Khánh.

"Đúng vậy, tổ trưởng, yên tâm đi."

"Tôi tin tưởng các người. Cố lên..." Trần An Khánh nhìn chung quanh một vòng các thành viên trong tổ chuyên án, ngữ khí kiên định nói. Hắn không biết nhiệm vụ lần này sẽ xuất hiện tình huống gì, có lẽ sau khi hoàn thành nhiệm vụ bọn hắn sẽ mất một cơ sở ít người, nhưng vô luận kết quả thế nào, bọn hắn đều phải làm được, đây là trách nhiệm cũng là lựa chọn của toàn đội.

Hợp xong, Tần Tiểu Mặc liền chạy tới văn phòng Tần Kỳ.

"Cửu cửu."

"Haizz, đến đây, ngày mai ra nhiệm vụ rồi, hiện tại thế nào." Tần Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy cô cháu gái, vội vàng đứng lên kéo nàng lại, sau đó đưa chai nước có gas trên bàn cho nàng.

"Có chút khát trương."

"Con lớn rồi, người như thế nào còn đưa cho con đồ uống này a, người cũng ít uống đi, không tốt cho sức khỏe." Tần Tiểu Mặc trả lại chai nước, rót cho mình một ly nước lọc.

"Hắc, đây là lúc nào mà tới phiên con dạy ta."

"Chuyện gì không đúng thì nói ra thôi, đây không phải là người dạy con sao." Từ nhỏ, Tần Tiểu Mặc đã không có ba bên cạnh, nên cửu cửu liền giống như ba của nàng, quan hệ hai người rất tốt, có đôi khi Tần Tiểu Mặc nói chuyện còn không lớn không nhỏ.

"Được được, nghe rồi cháu gái."

"Uhm"

"Cái này cho con, bảo vật của riêng lão cửu ta, ngày mai con cẩn thận một chút, bảo vệ tốt chính mình, vạn nhất mà xảy ra chuyện gì thì mẹ và anh trai có lỗi da ta mất. Cho nên... không vì mình thì hãy vì ta và mẹ con. Quên mất, không phải còn người yêu nữa sao, tình yêu của con có lẽ cũng không muốn nhìn thấy con một thân toàn là máu." Tần Kỳ lấy một khẩu súng từ ngăn kéo ra, đưa cho Tần Tiểu Mặc.

"Oh, nhìn tay súng này! Lão cửu! Người là thần a, làm sao lại có thứ này." Tần Tiểu Mặc cầm súng lên ước lượng, kinh hi nói. Đây chính là hàng tốt, không dễ có được, súng của các nàng không thể nào so cùng cấp bậc với cái này.

"Hm, đã nói là bảo vật rồi mà, cầm đi, có thể không cần dùng thì đừng dùng đến, còn nếu có chuyện khẩn cấp, liền lấy ra bảo vệ sinh mạng của mình." Tần Kỳ vỗ vai Tần Tiểu Mặc.

"Aizzz"

"Lão cửu, thật sự là quá đẹp... làm xong nhiệm vụ liền cho con đi." Tần Tiểu Mặc ánh mắt sáng ngời, đây chính là thứ mà nàng luôn tha thiết ước mơ.

"Cắt giấu súng ống chính là phạm pháp."

"Bộ người không phải là cắt giấu riêng sao?"

"Ta khác." Tần Kỳ xem thường nói.

"Được rồi, thanh tra đại nhân..." Tần Tiểu Mặc bủn rủn. Nhưng chỉ chớp lát sau lực chú ý lại bị hấp dẫn sang chuyện khác.

"À, ta nghe nói... anh con thất tình à, mẹ có mấy ngày nay than thở." Tần Kì hỏi.

"Đúng vậy, ai kêu anh thâm mến người yêu của con làm gì." Trong giọng Tần Tiểu Mặc rất có điểm vui sướng khi người khác gặp họa.

"Khá tốt, con cũng không vừa, còn giành được người yêu trước cả anh con. Chắc chắn..."

"Lão cừu, xin chú ý ngôn từ, cái gì gọi là giành chứ, con chính là quang minh chính đại theo đuổi tới tay, hơn nữa, phải nói là anh trai giành với con mới đúng." Tần Tiểu Mặc không thích nghe lời này, dựa vào cái gì mà nàng phải giành với anh mình chứ, rõ ràng là nàng thích chị Diệp trước, và lại cả hai nàng đều có tình ý với nhau.

"Đều cùng một ý thôi."

"Không giống nhau nha."

"Được rồi, là anh con giành với con, đúng là không trưởng thành."

"Nói vậy thì được."

"Là anh yêu đơn phương, còn tình yêu của con vẫn yêu con." Tần Tiểu Mặc đắc ý nói.

"Con thì sao?"

"Con cũng yêu nàng." Tần Tiểu Mặc bật thốt lên.

"Chắc chắn, người trẻ tuổi thời nay... Haizz" Tần Kì hít một hơi, ngồi trở lại ghế làm việc của mình.

"Mà lão cừu, năm đó người theo đuổi mợ cũng tốn không ít khí lực đi, mợ xinh đẹp như vậy, lại còn đáng cao gầy." Mợ Tần Tiểu Mặc là một người phụ nữ xinh đẹp ôn nhu, tuy rằng bây giờ đã có tuổi, nhưng khí chất khác xa so với bạn cùng lứa tuổi. Có thể nói là đảm đang mọi việc.

"Chuyện đương nhiên, theo đuổi một năm mới được, không dễ dàng."

"Quả thật, nhưng người hiện tại cũng rực rỡ không kém, ôi chao là chánh thanh tra đó nha."

"Ai bảo ta có thực lực quá làm gì, không còn cách nào."

"Hehe, miễn cưỡng thừa nhận vậy." Tần Tiểu Mặc cười cười, nói.

"Nha đầu." Tần Kì hô Tần Tiểu Mặc một tiếng.

"Dạ?"

"Ba của con ngày hôm qua tới tìm ta."

"A." Tần Tiểu Mặc không có giật mình, cúi đầu uống một hơi nước, lên tiếng đáp, sau đó cũng không nói gì.

"Hai anh em các con đúng là cố chấp từ nhỏ đến lớn, mẹ con hận hấn thì còn có thể... nhưng hai đứa... dù có thế nào hấn cũng là cha của các con." Tần Kì khuyên nhủ.

"Cừu cừu..." Tần Tiểu Mặc nhún mày, hiển nhiên không muốn thảo luận vấn đề này, Tần Kì cũng nhìn ra.

"Được rồi được rồi, chờ con xong nhiệm vụ trở về thì nói sau. Còn chuyện tình cảm của con nữa, hai chúng ta nói chuyện nghiêm túc một lần luôn."

"Lão cừu tốt nhất." Tần Tiểu Mặc đứng lên ôm Tần Kì, có cừu cừu giúp đỡ mọi việc sẽ dễ dàng hơn, nhất là chuyện với chị Diệp.

"Được, con nhanh về nghỉ ngơi đi, trận chiến ngày mai không dễ dàng, đừng làm thất vọng đội trưởng cũng như cảnh phục trên người con."

"Rõ. Mời thủ trưởng kiểm duyệt!" Tần Tiểu Mặc hành lễ chào Tần Kì, sau đó ra ngoài.

Tần Kì nhìn bóng dáng Tần Tiểu Mặc hít một hơi. Nói không lo lắng là không thể nào, hấn thật sự rất lo lắng Tần Tiểu Mặc, nhưng cũng không thể cứ đặt nặng phía dưới mà bảo vệ, trưởng thành chính là việc bắt buộc của đời người.

Trở lại ký túc xá, Tần Tiểu Mặc tắm rửa sạch sẽ, rồi mở máy tính video call với chị Diệp - người mà nàng mong nhớ ngày đêm, nói hơn hai tiếng, toàn lời ong bướm, cũng may trong phòng làm việc của Diệp Từ không có người nào khác, bằng không họ sẽ nổi da gà hết cả lên.

"Ngủ chưa? Mai em còn nhiệm vụ mà." Diệp Từ nói.

"Mới 10 giờ thôi." Tần Tiểu Mặc chu miệng, không muốn tắt máy, nàng còn chưa nhìn chị Diệp cho đủ.

"Ngày mai em phải dậy sớm." Diệp Tử nắm rõ hành tung của Tiểu Mặc trong lòng bàn tay, bao quát cả mấy giờ ngày mai nàng phải đi tập hợp, mấy giờ thì bắt đầu hành động.

"Được rồi." Tần Tiểu Mặc không cam lòng đáp ứng. Lời nói của người yêu thì không thể ngỗ nghịch, hơn nữa, chị Diệp cũng là vì quan tâm muốn tốt cho nàng.

"Ừ, ngủ đi. Xong nhiệm vụ thì gọi điện thoại cho tôi." Diệp Tử dặn dò.

"Ummm".

"Sao còn không cúp?!" Tần Tiểu Mặc đáp ứng rồi còn chưa tắt cuộc gọi, Diệp Tử thắc mắc hỏi.

"Phần thưởng trước khi ngủ." Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt, nói ra.

"Mmm..." Diệp Tử rất ngạc nhiên, nhìn quanh bốn phía một chút, rồi cách máy tính cho Tiểu Mặc một cái hôn gió. Hôn xong mới phát hiện mình đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì, trong phòng làm gì có người nào chứ....

"Thật là ngốc" Tần Tiểu Mặc cười hi hi nói.

Diệp Tử nhú nhú mày, không nói gì.

"Chị Diệp, chị thật đáng yêu..." Tần Tiểu Mặc nói đến đây, vẻ mặt rất ngu ngơ.

"Tình yêu ơi, em yêu chị." Nói xong, Tần Tiểu Mặc liền nhanh cúp máy.

Cô bé này, lúc cần ngưng ngưng thì không thấy nàng có một tia ngưng ngưng nào, đến khi nói lời này cũng biết ngưng sao?! Diệp Tử cười lắc lắc đầu.

Cô luôn có loại cảm giác bất an, nhiệm vụ này không xong thì trong lòng cô vẫn luôn không thể an tĩnh được. Ngày mai nữa thôi là tốt rồi, Tiểu Mặc hoàn thành xong nhiệm vụ, cô cũng không cần lo lắng đề phòng như vậy nữa.

Nhưng để thoát khỏi cảm giác này, cô phải đánh đổi bằng lo lắng gấp N+1 lần suốt cả ngày mai.

Tối hôm đó, trong mơ Tần Tiểu Mặc gặp được chị Diệp, mơ thấy chị Diệp đuổi theo, đột nhiên hiện ra trước mặt mình...

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Ngày hôm sau, 10 giờ Tần Tiểu Mặc liền tỉnh ngủ, bởi vì Trần An Khánh nói nhiệm vụ là buổi tối, muốn các nàng tập trung mười hai vạn phần tinh thần, cho nên trước lúc ra nhiệm vụ, các nàng muốn ngủ bao lâu cũng được, chỉ cần không ảnh hưởng công tác buổi tối. So với lớp trẻ hiện nay có thể ngủ một mạch đến 12 tiếng, thì Tần Tiểu Mặc được coi là ngoại tộc, ngủ say chưa bao giờ quá 8 tiếng, trên cơ bản theo đồng hồ sinh học đến giờ tỉnh liền tỉnh dậy.

Sau khi thức, Tần Tiểu Mặc nằm thêm trên giường một chút rồi mới dậy làm bữa sáng kiêm bữa trưa. Bởi vì chỉ có mỗi mình ăn, cho nên cũng không làm quá phong phú, nấu mì bên trên có trứng và cà chua tùy tiện cho xong bữa.

Tần Tiểu Mặc vừa bung mì lên bàn, Diệp Tử đã gọi tới.

"Alo, chị Diệp."

"Dậy rồi?"

"Uhm, mới vừa nấu ăn xong thì chị gọi tới." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm nói, sáng sớm nghe được thanh âm chị Diệp thật sự là chuyện làm tâm tình người ta vui sướng.

"Ăn cái gì?"

"Cà chua, trứng".

"Đơn giản như vậy?" Diệp Tử nhủ nhủ mảy, nhìn mấy món ăn A Mai đưa tới trên bàn, đột nhiên có chút đau lòng giùm cho Tiểu Mặc, thời điểm nàng ở cùng mình, đều tận lực nấu nhiều món ngon phong phú cho mình thưởng thức, còn lúc có một mình, cái gì nàng cũng qua loa được, giỏi nhất chính là trứng chiên.

"Ăn cũng ngon mà." Tần Tiểu Mặc an ủi. Nàng biết Diệp Tử khẳng định đang nghĩ lung tung, sớm biết không nên nói cho chị ấy.

"Đừng có mà, em nhìn em kìa, ốm nhom gầy teo, chính là không đủ dinh dưỡng". Diệp Tử bắt mẫn nói.

"Chị Diệp, em vốn là người nghèo mà, có điều em là nhỏ xinh, rất nhiều người muốn dáng người này còn không được đó nha." Tần Tiểu Mặc hài hước nói.

Đang đau lòng, nghe lời này Diệp Tử sao còn cười được, ngược lại mày nhăn càng chặt hơn.

"Dù sao em cũng nên chăm sóc mình tốt một chút, ở xa nhau, chị cũng không có cách nào... haizz..." Ở xa nhau, tôi cũng không có cách nào chăm sóc em được, em ngốc.

"Chị Diệp, chị càng ngày càng dong dài rồi, sắp trở thành bà cô già rồi đó, hắc hắc hắc...." Tần Tiểu Mặc cảm thấy tim mình mềm nhũn, chị Diệp bởi vì mình mà thay đổi thật nhiều, những biến hoá này nàng đều xem ở trong lòng.

"Hmm, bởi vì ai?"

"Em em em"

"Uh, cho nên em phải đối tốt với em"

"Được rồi, em đã biết, lần sau ăn một mình cũng nấu com đảng hoàng. Không thức đêm, không bừa bãi qua loa, làm nhiệm vụ thì chú ý cẩn thận,...."

"Làm được thì hãy nói nha."

"Đương nhiên có thể."

"Ừ, nhớ kỹ đó."

"Được."

"Ăn com đi, không thôi nguội hết."

"Muaizzz"

Bên kia điện thoại, Diệp Tử không nói gì, qua hai giây thì cúp máy. Tần Tiểu Mặc thậm chí có thể tưởng tượng bên đầu dây kia chị Diệp đang đỏ bừng mặt.

Nghĩ lung tung một hồi, Tần Tiểu Mặc mới nhớ tới mình còn phải ăn. Dừng đùa gắp mì, mới phát hiện nước hết nóng rồi, lại có hơi ngán ngẫm, nhưng Tần Tiểu Mặc vẫn cau mày bắt chấp mà ăn, không ăn no ra nhiệm vụ nhất định sẽ đối.

Buổi chiều trước khi ra cửa, Tần Tiểu Mặc đem vũ khí của Tần Kì nhét vào trong cánh phục, bởi vì vật kia tương đối tinh xảo, cho nên có nhìn sơ qua cũng đoán không ra. Tuy nhìn tinh tế vậy nhưng lực xuyên thấu rất mạnh, dựa vào thuật bắn súng của Tần Tiểu Mặc, tuyệt đối chỉ cần một phát là có thể bắn rụng một người.

Tổng cục

"Đã chuẩn bị tốt hết chưa?" Thành viên trong tổ chuyên án đứng thành hàng thẳng tắp trước mặt Trần An Khánh, chuẩn bị nghe lời dặn cuối trước khi xuất trận. Tần Kì đứng cạnh Trần An Khánh, chờ sau khi hắn nói xong thì bổ sung thêm vài câu, thuận tiện cổ vũ nhiệt huyết cho các thành viên.

"Chuẩn bị tốt."

"Có chứng cứ mới bắt, không thể tùy tiện, hiểu chứ? Lần này chúng ta xử lý không tốt sẽ đá thảo kinh xà. Về sau muốn điều tra cái gì cũng khó khăn."

"Hiểu được!"

"Tốt. Có lên! Tôi tin tưởng các người, các người đều là tinh anh, là cảnh sát nhân dân ưu tú nhất của chúng tôi." Trần An Khánh cười nói.

"Đúng, nhìn trên vai các người đang đeo là cái gì, các người chính là cảnh sát nhân dân." Tần Kì phụ họa.

"Một trận đáng đánh, trở về sẽ tăng lương và phát tiền thưởng cho các người. Lập công thì ta và tổ trưởng mời các người đi ăn một bữa, nhà hàng quán ăn nào cho các người chọn... nhưng đừng ăn hết chúng tôi là được." Tần Kì cười nói.

"Oh, thanh tra không được nuốt lời a..."

"Thật tốt quá, tôi sớm muốn ăn lẩu cua ở Hương Mãn Lâu!" Viên đạn bọc đường của Tần Kì quả nhiên hữu dụng, mọi người lập tức càng thêm tin tưởng tràn đầy.

Tần Tiểu Mặc hướng Tần Kì chớp chớp mắt, nở nụ cười.

Tần Kì ho khan một chút, làm bộ như không thấy được, động tác của hai người bọn họ bị Trần An Khánh nhìn ra, chỉ cảm thấy buồn cười.

"Tốt lắm, xuất phát."

Đại bộ phận cảnh sát sớm đã mai phục xung quanh bến tàu. Có mấy người thường phục đã đến bến tàu quan sát từ 8 giờ sáng. Tổ chuyên án vì sợ đứt dây động rừng, cho nên chạng vạng mới lái xe đến mảnh đất trống sát bến tàu.

"Hiện tại tình huống thế nào?" Trần An Khánh vừa xuống xe, liền hỏi người phụ trách mà hắn an bài quan sát ở hiện trường.

"Tin báo cáo không phát hiện có tình huống gì đặc biệt, bến tàu cũng không phát hiện ai khả nghi, hàng hoá lui tới đều giống bình thường."

"Không đứng lăm, làm sao một chút động tĩnh đều không có." Tần Tiểu Mặc nhíu mày.

"Địa hình chỗ này chưa có nhúc nhích gì là bình thường. Trước tiên các người dẫn người của mình đến địa điểm mai phục, chuẩn bị sẵn sàng." Trần An Khánh vung tay lên, liền quyết định mai phục trước rồi tính sau.

"Rõ."

Vì thế mọi người dựa theo kế hoạch đã định, làm đúng vị trí của mình, duy chỉ có Tần Tiểu Mặc, mắt phải cứ bị giật, dự cảm không tốt, thế nào cũng đều cảm thấy nhiệm vụ đêm nay không thích hợp.

Nhưng nghĩ tới mình đã đáp ứng nghe theo mệnh lệnh Trần An Khánh, không muốn bởi vì sự tùy hứng của mình mà phá hủy toàn bộ bố cục, vậy thì xong đời.

Vì thế Tần Tiểu Mặc vẫn cùng bọn Lưu Cường đến khu vực mình phụ trách để mai phục, không dám có bất kì động tác nào, thẳng đến 11 giờ, gần nửa đêm..

Tần Tiểu Mặc ngồi chờ ở đây đã muốn 6 tiếng, trên người không biết bị bao nhiêu muỗi cắn, đương nhiên đây không phải trọng điểm, trọng điểm là nàng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Bọn họ ngay từ đầu đã nghĩ độ tin cậy trong lời khai lão Cừu là rất cao, cho dù lời khai giả, cũng nghĩ theo hướng bọn tội phạm sẽ mai phục ở đây, nên dự bọn họ chạy tới nơi này, cho nên bọn họ liền chuẩn bị thật tốt, bất quá cùng nhau sống chết một phen miễn là bắt được chúng.

Nhưng giờ nhảy ra một ý nghĩ, rồi có một khả năng khác thì sao?

Phó thanh tra đi vào phòng thẩm vấn, tắt camera theo dõi, rồi đưa ra một đoạn ghi chép.

Không nhanh như vậy! Hắn chỉ đi vào chưa đến 10 phút! Làm sao có thể viết ra một đoạn ghi chép toàn diện như vậy! Dù cho lão Cừu nói liên tục thì cũng không đủ thời gian! Lúc này, trong đầu Tần Tiểu Mặc hiện lên chính là nụ cười quỷ dị của lão Cừu.

"Đương đông kích tây!" Tần Tiểu Mặc đứng lên chạy ra khỏi vòng mai phục.

"Tần Tiểu Mặc lại làm gì không biết! Lưu Cường, các người nữa, đuổi theo mau! Những người khác không được nhúc nhích!" Trần An Khánh không biết Tần Tiểu Mặc làm gì, vội đứng lên chỉ huy.

Thu được mệnh lệnh của Trần An Khánh, Lưu Cường mang theo mười mấy người một khắc cũng không dám trì hoãn đuổi theo Tần Tiểu Mặc, chính là phản ứng trễ hơn nàng nên đuổi kịp là một chuyện khó khăn.

Chỉ chốc lát sau đã không thấy tăm hơi bóng dáng Tần Tiểu Mặc đâu.

"Đội trưởng Trần, không thấy người đâu."

"Đuổi theo mau, nàng chạy về hướng công viên Tâm Đường, nhanh đi!" Trần An Khánh vội vàng nói, Lưu Cường cũng không dám chậm trễ, chạy theo hướng đó.

Lưu Cường mới vừa chạy vào công viên Tâm Đường, đã bị một cỗ lực lượng kéo vào trong bụi cây.

"Ai..."

"A..." Luru Cường còn không có hô lên đã bị bịt miệng.

"Đừng lên tiếng, là tôi!" Tần Tiểu Mặc nhỏ giọng nói.

Thì ra là Tần Tiểu Mặc.

"Các người cũng tiến vào, nhanh lên!" Tần Tiểu Mặc quay qua nói với mười mấy người đi phía sau.

Dù sao vẫn đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, Tần Tiểu Mặc vừa dứt lời, bọn họ liền tay chân mau lẹ lách vào.

"Suyt... nhìn phía trước kìa, có giao dịch."

"Ý cô là..." Luru Cường mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới bọn họ cư nhiên bị lừa, hiện tại toàn bộ cảnh lực đều ở bến tàu bên kia, nên làm sao bây giờ.

"Nhanh lên gọi điện thoại cho tổ trưởng, gọi điện thoại, đừng dùng bộ đàm, kêu hân nhanh chóng điều cảnh lực đến đây, chúng ta ở trong này ổn định chờ." Tần Tiểu Mặc nói với Luru Cường.

"Không có di động! Không cho mang..." Luru Cường có chút khóc không ra nước mắt.

"Chết chưa!" Tần Tiểu Mặc gấp đến độ muốn to tiếng.

"Làm như thế nào?" Luru Cường cũng không có chủ ý.

"Anh trở về tìm người" Tần Tiểu Mặc chọn một người thoạt nhìn không có sức chiến đấu trong đám người, kêu hân chạy về báo tin. Còn lại thì ở đây trợ giúp nằng.

Tần Tiểu Mặc đem lực chú ý gắt gao đặt ở cuộc giao dịch cách đó không xa. Nhân số bên đối phương thoạt nhìn không nhiều lắm, tính cả hai phe cũng không đến 30 người, chỉ bằng một góc so với toàn cảnh lực, nhưng hiện giờ các nằng cũng chỉ có mười mấy người, nếu thực đánh nhau, phần thắng không có bao nhiêu.

Tần Tiểu Mặc ở trong lòng yên lặng tính toán, hy vọng bọn họ giao dịch lâu một chút, chờ được đến khi Trần An Khánh lại đây. Chính là chuyện không theo ý người.

Không đến ba phút đồng hồ, đối phương thật giống như đã hoàn thành xong giao dịch, một khi đã xong, bọn chúng sẽ rút lui rất nhanh chóng. Tần Tiểu Mặc biết mình không thể đợi được nữa, thành bại là quyết định ở lúc này.

"Không thể đợi." Luru Cường nói.

Xem ra ý tưởng mọi người đều giống nhau.

"Ừ, Luru Cường, anh di chuyển từ bên trái, đánh bất ngờ."

"Được".

"Một mình anh có thể đánh bao nhiêu người?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Đánh tay đôi 4 người không là vấn đề."

"Tốt."

"Các người đều đeo súng chứ?"

"Có".

"Ừ, đừng nghĩ nhiều quá, lúc nào cần rút súng cứ rút, đừng do dự, an toàn của mình là quan trọng nhất."

"Mấy người các anh, đi từ bên phải, có thể hạ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tôi cũng không biết bọn chúng có súng hay không, nhưng dao nhất định là có. Đừng để cho bọn chúng lấy dao hoặc có cơ hội đoạt súng."

"Rõ."

Trong phút khẩn cấp, tất cả mọi người lựa chọn nghe theo Tần Tiểu Mặc. Căn cứ theo an bài, tận lực di chuyển cẩn thận đến vị trí Tiểu Mặc chỉ định, không dám kinh động đến bọn tội phạm đang thực hiện giao dịch.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

"Hàng ở trong này, anh cứ kiểm tra..."

"Uh, hàng không tệ. Tiền tôi đã chuyển vào tài khoản của anh, kiểm lại đi."

"Uh, hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ." Tội phạm đem hàng giao qua tay người mua.

Thời cơ tốt! Tần Tiểu Mặc ánh mắt sáng ngời, quay đầu ra hiệu cho Luru Cường. Luru Cường gật gật đầu, mang theo vài người đột kích từ phía sau.

"Lên!" Luru Cường không hổ là xuất thân từ bộ đội đặc chủng, đánh nhau rất chuẩn xác, dùng võ thuật quân đội, lực sát thương rất mạnh, một chút đều không lưu tình, vừa mới đi lên đã đánh cả ba tên tội phạm, tiếng "bốp bốp" không ngừng vang lên, phỏng chừng xương cốt bọn chúng đều gãy.

"Mẹ nó!"

Tay buôn ma túy quả nhiên cũng không phải vừa, sau khi bị Luru Cường tập kích bất ngờ hạ 5 người, hấn lập tức rút súng ra nhắm Luru Cường.

"Tiến lên!" Tần Tiểu Mặc hô to cho 7, 8 người đi theo nàng biết, còn nàng cũng chạy vội lên, muốn phân tán lực chú ý của tay buôn ma túy.

Chiến lược của Tần Tiểu Mặc không thể nghi ngờ là chính xác, đột nhiên có 8,9 người lao tới dọa bọn chúng nhảy dựng, súng cũng quơ loạn, không biết nên nhắm đối tượng nào.

Bên phía người mua đã sớm chạy ra công viên, tốc độ rất nhanh, may mắn Tần Tiểu Mặc đã an bài 4 cảnh sát đứng chặn ở cửa sau công viên, trên người cảnh sát đều có súng và còng tay, bên kia hấn là không có vấn đề gì lớn, còn lại chính là nhóm phía bên này.

Tần Tiểu Mặc nhíu nhíu mày, tình thế không tốt lắm, các nàng chỉ có 9 người, đối phương thì tới 20 người, hơn nữa trên tay người nào cũng có một khẩu súng.

Tần Tiểu Mặc đảo ánh mắt, phát hiện tay một buôn ma túy đứng cách nàng không xa, xem ra hấn chính là kẻ cầm đầu. Bất giác thì bắt vua trước, đây chính là thực tế không thể thay đổi.

Lúc này đã đánh loạn, bởi vì bọn họ còn tận lực không muốn thương tổn tội phạm cho nên cũng không lập tức rút súng ra, vừa rồi Tần Tiểu Mặc có nói qua, đại khái người nào chịu trách nhiệm những tên nào, như vậy đánh nhau tương đối không luống cuống tay chân. Chốc lát sau, Luru Cường đã giải quyết xong mấy tên buôn ma túy thuộc phạm vi của mình, rồi hướng Tần Tiểu Mặc chạy tới.

"Tên đó."

Tần Tiểu Mặc chuyển đầu qua phía tên đầu sỏ, nhỏ giọng nói với Luru Cường.

"Được, đánh thôi." Luru Cường là một người tốc chiến tốc thắng, chớp một cái đã cách không xa tên cầm đầu, hấn thấy tình thế không tốt, liền giơ súng lên bắn, hấn cũng mặc kệ có ảnh hưởng tính mạng người nào hay không. Luru Cường thân tay nhanh nhẹn, né qua một bên tránh được viên đạn, hơn nữa chỉ còn cách hấn không đến một thước.

Tần Tiểu Mặc cũng lập tức đuối qua bên kia, bên cạnh đầu lĩnh có hai người bảo tiêu, nhiệm vụ của Tiểu Mặc là kéo hai gã đó ra, để Luru Cường thành công bắt sống tên đầu sỏ.

Bởi vì bọn họ nhân số ít hơn, đầu súng sẽ mau chóng bị diệt toàn quân, cho nên mọi người không hện mà cùng lựa chọn đánh vật tay không, Luru Cường đánh được thì Tần Tiểu Mặc cũng không yếu, thậm chí có phần linh hoạt hơn. Có thể tiếp cận bọn chúng đã là bước đầu tiên thắng lợi.

Thời điểm cùng chúng mặt đối mặt, Tần Tiểu Mặc trong lòng vui vẻ, nhưng vừa tiếp nhận một đòn, nàng liền thu hồi mừng thầm, bình tĩnh đối phó với hai gã nhìn như dễ giải quyết kỳ thật là đối thủ khó chơi.

Vừa tránh thoát một đòn đá hiểm của đối phương, Tần Tiểu Mặc nhíu mày, gã không giống như mấy tên buôn ma túy thông thường, rõ ràng là có trải qua hệ thống học tập, thậm chí có chút giống với...

"Võ thuật bên ngành cảnh sát!" Tần Tiểu Mặc hô ra tiếng.

Đối phương nghe được tiếng la của Tần Tiểu Mặc, tựa hồ khẩn trương lên, động tác cũng càng thêm dùng sức càng thêm có lực sát thương, thậm chí có ý tứ muốn xử luôn Tần Tiểu Mặc. Tần Tiểu Mặc không dám lơ là, bao nhiêu bản lĩnh đều đem hết ra, khổ nỗi chúng lại là hai gã đàn ông to lớn, Tần Tiểu Mặc rất nhanh cảm thấy mình đã cố hết sức, thậm chí lực bắt tòng tâm..

Luru Cường thấy bộ dáng khó chống đỡ của Tần Tiểu Mặc, cũng nóng nảy, bọn họ đang ba người đánh nhau, Luru Cường sợ ngộ thương Tần Tiểu Mặc, vì thế bất chấp tất cả, rút súng ra từ trong ngực, bắn một phát vào đùi tên cầm đầu.

"A!!!!!!!" Đầu lĩnh bị phát súng chuẩn trúng đùi, kêu một tiếng liền ngã xuống.

Nghe đến tiếng la của lão đại, bọn người buôn ma túy có vẻ bối rối, nhưng vẫn dấy dưng cảnh sát, dù sao ai cũng không muốn bị bắt.

Đầu lĩnh ngã xuống, tạm thời chạy không được, lúc này Luru Cường có thể thả lỏng mà chạy qua giúp Tần Tiểu Mặc.

Khi Luru Cường đuổi tới, vừa vặn Tần Tiểu Mặc chống đỡ không được, xem chút đã bị một gã vịn gãy tay. Luru Cường trong lòng cũng sốt ruột, sợ Tần Tiểu Mặc bị thương, cho nên vừa lên đến đã tiếp chiêu, xoay tay của đối phương làm hắn không thể nhúc nhích, đoán chừng là tay gã cũng muốn gãy rồi.

Tần Tiểu Mặc thấy Luru Cường tới, trong lòng cũng thở ra một hơi, lấy chút sức bắt đầu đánh tên còn lại.

"Luru Cường, hình như là võ thuật của cảnh sát." Tần Tiểu Mặc lớn tiếng nhắc nhở.

"Uh." Luru Cường không phải ngồi không, Tần Tiểu Mặc biết đến chuyện này hẳn làm sao có thể không biết, mới vừa giao thủ hắn liền phát hiện, mà những thế võ này hắn đã học qua nên biết cách phải đối phó thế nào.

Bộ đội đặc chủng một người đấu với mười võ cảnh đều không vấn đề, huống chi ở đây chỉ có hai tên. Nhưng đối với cảnh sát cùng ngành mà nói, hai tên này không phải dễ chơi.

Chỉ chớp lát sau Luru Cường đã đánh gục một tên khiến gã nằm trên mặt đất, gã bên Tần Tiểu Mặc cũng kiên trì không bao lâu, lại có Luru Cường qua tiếp tay nên hắn nhanh chóng đầu hàng.

"Còng tay hắn lại." Tần Tiểu Mặc nói với một đồng nghiệp cảnh sát bên cạnh.

"Uh"

Các đồng chí cảnh sát trải qua huấn luyện nên sức chiến đấu tương đối mạnh mẽ, mới trôi qua mười mấy phút đồng hồ, đã muốn bắt gần hết 20 tay buôn ma túy.

"Giống như có tiếng xe cảnh sát." Tần Tiểu Mặc nhíu mày, nói.

"Uh, chắc là người của đội trưởng đã tới." Luru Cường hồi đáp.

Vừa dứt lời, tên bảo tiêu vừa rời đầu hàng liền vùng thoát khỏi cảnh sát viên muốn chạy trốn, Tần Tiểu Mặc nghe được động tĩnh, xoay người nghĩ phải bắt được hắn, ngay tại thời điểm xoay người...

"Tiểu Mặc!!!!!!!" Một viên đạn không biết từ đâu bất ngờ quét qua Tần Tiểu Mặc, tốc độ rất nhanh, Luru Cường thậm chí không có thời gian để đỡ đạn giúp Tiểu Mặc, chỉ có thể mở to mắt nhìn viên đạn bay xuyên vào ngực trái Tần Tiểu Mặc...

"Tiểu Mặc!"

"Tiểu Mặc!"

"Tiểu Mặc!"

Đám người tổ chuyên án và Trần An Khánh vừa tới cứ như vậy trừng mắt nhìn Tần Tiểu Mặc ngã xuống.

Luru Cường từ phía sau tiếp được thân thể đang ngã của Tần Tiểu Mặc.

"Luru Cường cậu không nên cử động, cẩn thận coi chừng viên đạn lệch vị trí!"

"Kêu xe cứu thương mau!"

"Các người còng tay chúng lại! Nhanh lên!!!!" Trần An Khánh vừa nhìn thấy Tần Tiểu Mặc hôn mê bất tỉnh, trên ngực còn chảy máu liền phát hoả, hô to với mấy người đang đứng thất thần bên cạnh.

"Được được.."

Phục hồi lại tinh thần mọi người bắt đầu bận việc, rất nhanh liền áp giải hết phạm nhân lên xe cảnh sát. Trước đó đã chuẩn bị tốt cho một trận ác chiến nên Trần An Khánh có điều một xe cấp cứu đi theo, bởi vậy ít phút sau y tá đã nâng cang chạy tới, bác sĩ đi theo bên cạnh, cũng có chút sốt ruột.

"Thế nào?" Bác sĩ hỏi.

"Đạn bắn trúng ngực trái." Luru Cường nói.

"Ngực trái?!" Bác sĩ thốt lên.

"Uh, rất nguy hiểm sao bác sĩ?"

"Anh đúng là hỏi vô nghĩa, trái tim ngay tại ngực trái, nếu viên đạn vào tim, vậy hết thuốc chữa."

"Các người từ từ đến đây, chậm rãi thôi, cẩn thận." Bác sĩ nói với Trần An Khánh xong, bắt đầu chỉ huy y tá chuyển Tiểu Mặc lên cáng, tận lực không di động nàng, sợ làm lệch vị trí viên đạn, vậy thì trách nhiệm phải chịu có thể to lắm. Chưa nói tới phiền toái từ người nhà của nạn nhân, chỉ đàn cảnh sát này thôi cũng đủ cho hần ăn cháo rồi.

Trần An Khánh hoàn toàn luống cuống, gấp đến độ cứ đứng tại chỗ xoay quanh. Đột nhiên nhớ tới hần là nên báo cáo cho cục trưởng.

"Cục trưởng."

"Sao, thế nào rồi, bắt được không?"

"Bắt được rồi nhưng mà...."

"Ha ha... Nhưng cái gì? " Tần Kì nghe đã bắt được bọn buôn ma túy, tâm tình tốt lắm, phá lên cười.

"Nhưng Tiểu Mặc, nàng bị thương..."

"Cái gì?! Tôn thương chỗ nào?!!!" Tần Kì nghe được tin tức này lập tức cười không nổi, vội vàng hỏi.

"Viên đạn bắn vào ngực trái, còn chưa xác định có nguy hiểm hay không, tôi đang theo xe cứu thương, chuẩn bị đến bệnh viện thành phố, cục trưởng anh nhanh đến đây!"

"Cậu nói cái gì?! Viên đạn bắn vào ngực trái sao?!"

"Uh!" Trần An Khánh đều nhanh muốn khóc, đây là cái chuyện gì a...

Tần Kì không nói hai lời nhanh chóng cúp điện thoại, mặc áo khoác, bởi vì lo lắng khẩn trương nên hần không lái xe mà trực tiếp bắt xe chạy tới bệnh viện.

Vừa vào đại sảnh, liền nhìn thấy Tiểu Yến còn có Bác Văn và vài người khác đang đi tới đi lui, bộ dáng nghiêm túc, mảy mui chắt.

"Tiểu Mặc ở nơi nào?!" Tần Kì hỏi ngay.

"Cục trưởng sao anh lại tới đây?" Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, thật không ngờ Tần Kì cũng tới.

"Nói mau! Ở nơi nào?!"

"Mới vừa đẩy vào phòng cấp cứu, đội trưởng đi theo, ở lầu 2!" Tiểu Yến nói.

Tiểu Yến còn chưa nói hết rõ ràng, Tần Kì đã chạy về hướng cầu thang. Hai ba bước đã có mặt ở lầu hai, nhìn thấy Trần An Khánh đang đứng ở hành lang nói chuyện với bác sĩ.

"Tiểu Mặc thế nào rồi?!" Tần Kì thở hồng hộc chạy tới, hỏi.

"Rất nguy hiểm, phải giải phẫu, một chút nữa thôi là viên đạn ghim thẳng vào tim"

Trần An Khánh đơn giản hoá một đồng lời bác sĩ vừa nói với hần, thuật lại ngắn gọn cho Tần Kì nghe.

"Kia... Vậy mổ đi chứ!" Tần Kì nhất thời luống cuống, cũng may còn chưa ngắt xui, nếu Tiểu Mặc xảy ra chuyện gì, toàn bộ Tần gia sẽ náo loạn cho coi.

"Cái này... Giải phẫu sẽ phẫu lưu rất cao, chỉ có 25% khả năng thành công." Bác sĩ chần chờ nói.

"Phải làm!"

"Có phải người thân không? Chúng tôi có một phần giấy cam đoan, yêu cầu người nhà ký tên. Nếu giải phẫu thất bại, các người phải tự chịu trách nhiệm"

"Lấy lại đây!" Tần Kì biết lúc này tốc chiến tốc thắng mới là tốt nhất cho Tần Tiểu Mặc, cứ do dự sẽ dễ dàng xảy ra vấn đề, hiện tại cần nhất là mau tranh thủ, thời gian vô cùng quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Ký xong, Tần Kì cau mày bắt đầu không ngừng đi qua đi lại trước phòng phẫu thuật.

"Thanh tra, anh bình tĩnh một chút, khẳng định Tiểu Mặc sẽ không có việc gì." Trần An Khánh tuy sốt ruột, nhưng nhìn thấy bộ dáng Tần Kì còn sốt ruột hơn mình, không khỏi lên tiếng khuyên nhủ.

"Haizz... con bé này, thật là! Chính là không nghe lời! Từ nhỏ đến lớn đều như vậy!"

"A đúng rồi!" Tần Kì nhớ tới mình còn chưa có báo tin cho những người khác, liền cầm lấy di động gọi điện thoại.

"Alo, A Nhuận à! Con ở đâu? Bên Anh sao?"

"Đúng vậy, cữu cữu, có chuyện gì vậy?" Tiểu Nhuận nghe thấy giọng Tần Kì có hơi sốt ruột, mi mắt phải cũng bắt đầu giật giật, không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì, vội hỏi.

"Tiểu Mặc vừa rồi làm nhiệm vụ bị bắn vào ngực trái, hiện đang cấp cứu! Haizz.."

"Cái gì?!!!" Tiểu Nhuận đứng lên, kích động làm cho Diệp Từ ngồi đối diện cũng phải nhú mày.

"Chờ đó, con lập tức bay về, đừng nói cho mẹ của con, tin của bà không tốt lắm!" Tiểu Nhuận nói với Tần Kì.

"Con cho ta là đồ ngốc sao, đương nhiên ta sẽ không nói, bắt quá tin tức sẽ lan nhanh, chống đỡ không được bao lâu a!" Tần Kì gấp đến mức dậm chân trên hành lang.

"Có thể chống đỡ được bao lâu thì cứ chống, làm phẫu thuật xong thì nói cho mẹ cũng không muộn."

"A Nhuận, xác suất giải phẫu thành công, chỉ có 25%." Tần Kì nói ra tin tức trầm trọng này cho Tiểu Nhuận.

"25%..." Tiểu Nhuận ngây ngẩn cả người. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới em gái sẽ biến mất khỏi thế giới của mình, chưa bao giờ dám nghĩ qua điều đó.

"Uh. Con trở về nhanh lên..." Tần Kì hết biết nói cái gì nữa, vội vàng cúp điện thoại.

Tiểu Nhuận ngẩn ngơ nhìn di động trong tay, không biết nên làm gì bây giờ, phản ứng như bị ngưng trệ.

"Tiêu tổng, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì sao?" Diệp Từ cau mày hỏi, trực giác nói cho cô biết chuyện này cùng Tần Tiểu Mặc có liên quan, bởi vậy trong lòng tuy rằng rất sốt ruột, nhưng vẫn tỏ ra nhẫn nại.

"Tiểu Mặc... đi nhiệm vụ bị thương, xác suất giải phẫu thành công chỉ có 25%". Tiểu Nhuận biết Diệp Từ có quan hệ tốt với Tiểu Mặc, nên cũng không giấu làm gì.

"Cái gì..." cái ly trong tay Diệp Từ rơi xuống đất, Tiểu Nhuận cảm thấy toàn thân khí lực của Diệp Từ tựa hồ đều bị rút đi hết rồi, khả năng thống khổ không thua gì chính mình.

"Thực xin lỗi, Diệp tổng, tôi phải đi trở về, hạng mục này tôi sẽ trao toàn quyền cho một người bên công ty chúng tôi, đến lúc đó hắn sẽ qua thảo luận với các cô." Tiểu Nhuận giờ không còn tâm tình bàn chuyện làm ăn, tùy tiện nói vài câu rồi cầm cặp táp tính đi ra ngoài.

"Tiêu Nhuận! Tôi với anh cùng đi." Diệp Từ gọi lại Tiểu Nhuận.

Tiểu Nhuận quay đầu nhìn thấy Diệp Từ đứng lên bối rối, đang thu thập một chút đồ đạc, nước mắt đã muốn không ngừng rơi xuống, giống như không khống chế được nữa. Trong lòng Tiểu Nhuận có chút kinh ngạc, quan hệ hai người đã tốt đến vậy sao, hay là do phụ nữ yếu ớt dễ rơi nước mắt đây?!

"Được thôi."

"Alma! Gọi phi cơ! Nhanh lên!" Diệp Từ cơ hồ là quát lớn, Alma không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe ngữ khí của Diệp Từ cảm thấy có gì đó không ổn, chạy vào nhìn thấy dáng vẻ hiện tại và nước mắt của Diệp Từ, càng thêm không dám trì hoãn một giây nào, vội vàng đi làm.

Chính là dù có gặp thế nào, cũng phải mất mười mấy giờ mới bay về tới. Diệp Từ cảm thấy mình sắp phát điên rồi, trừ việc rơi nước mắt cô không biết mình còn có thể làm cái gì, vừa nghĩ tới bộ dáng đầy máu của Tiểu Mặc, Diệp Từ liền đau lòng, vô cùng đau đớn,...

"Diệp Từ, cô, cô đừng khóc... Tiểu Mặc sẽ không có việc gì đâu." Tiểu Nhuận nhìn thấy dáng vẻ này của Diệp Từ, trong lòng cũng càng thêm khó chịu. Lời này nói ra không biết là an ủi Diệp Từ hay là an ủi mình.

Diệp Từ đã muốn khóc đến mức nói không nên lời, đừng nói đến chuyện Tiêu Nhuận chưa thấy qua Diệp Từ như vậy mà ngay cả Alma theo cô nhiều năm còn chưa thấy qua, bình thường tổng giám đốc rất ít khi biểu tình ra mặt, làm sao giờ lại có thể khóc thành cái dạng này a.... Alma thấy tình cảnh này cũng không thoải mái, vì thế nhanh tay liên hệ với phi cơ.

"Tốt rồi, Diệp tổng, họ lập tức tới liền, uống ly nước đi, đừng khóc." Alma rót một ly nước, thấy Diệp Từ không nghĩ muốn uống, nên nàng đặt ở trên bàn.

"Alma..." Diệp Từ nghẹn ngào kêu một tiếng. Yếu ớt hơn nữa còn có bất lực, Alma đi lên trước ôm lấy Diệp Từ, vỗ vỗ vai cô.

"Ồn rồi, không có việc gì." Alma không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể dùng cái ôm ấm áp của mình an ủi cô gái thoát nhìn có vẻ bất lực này một chút.

Tiêu Nhuận càng rối rắm, sau khi bình tĩnh lại, hấn cầm điện thoại gọi cho Tần Kì.

"Cứu cứu, hiện tại thế nào rồi?"

"Còn trong phòng phẫu thuật a, có lẽ phải giải phẫu 7, 8 tiếng." Tần Kì nhìn nhìn ánh đèn trước phòng phẫu thuật, nói ra.

"Được, vậy người hỗ trợ phong tỏa một chút tin tức, đừng làm cho truyền thông đào bới ra cái gì, nhất là mẹ của con, tận lực giấu đi."

"Rồi, ta vừa gọi điện thoại cho mẹ và biểu ca con, kêu bọn họ qua nhà mẹ con, cố hết sức dời đi lực chú ý của bà ấy."

"Uhhh"

"Con cũng đừng sốt ruột quá, vừa rồi bác sĩ có đi ra một chút, nói tình hình hiện tại tương đối ổn định, viên đạn không có đi vào tim, nếu giải phẫu cẩn thận, chắc là không có vấn đề. Lát nữa viện trưởng của bọn họ sẽ đến đây tiếp ca giải phẫu Tiểu Mặc, yên tâm đi, viện trưởng Trương là bạn học trước đây của ta, hấn sẽ làm hết sức." Bây giờ Tần Kì đã bình tĩnh rất nhiều, nhìn qua có lẽ ca phẫu thuật này tương đối nắm chắc.

"Tôi đã nói rồi mà, bác sĩ hiện nay chính là thích khuyếch đại sự thật, vốn là không có gì lớn bị bọn họ nói lên rất nặng." Trần An Khánh bên cạnh than thở.

"Vây là tốt rồi!" Tiêu Nhuận dần lỏng mày ra, nghe lời Tần Kì nói, ít nhất không đến mức đánh mất sinh mạng.

Mới vừa cúp điện thoại, Diệp Từ liền nghiêng đầu qua nhìn Tiêu Nhuận, hỏi hấn tình hình hiện tại.

"Tỷ lệ phẫu thuật thành công khá lớn, không có sao rồi, cô đừng khóc." Tiêu Nhuận nói.

"Uhm" Diệp Từ quệt nước mắt, muốn cười nhưng cười không nổi, cả người còn hơi run rẩy, Tiêu Nhuận nhìn Diệp Từ cũng thấy đau lòng, cô gái này thế nhưng không phải thuộc về mình. Tuy Tiêu Nhuận không quá khó tiếp nhận sự thật nhưng vẫn còn có chút tiếc nuối.

Lúc Tiêu Nhuận cùng Diệp Từ đuổi tới bệnh viện, đã là mười mấy tiếng sau.

"Cứu cứu! Thế nào?! Tiểu Mặc đâu!" Tần Kì ngồi ở ghế chờ hành lang lâu ba, giống như đang dằn dò chuyện gì đó với Trần An Khánh, nghe thấy tiếng Tiêu Nhuận mới quay đầu lại.

"Suyt... Nhỏ giọng thôi, nơi này là bệnh viện." Tần Kì nói với Tiêu Nhuận.

"Sao rồi?"

"Mấy tiếng trước mới đưa đi ICU*, bác sĩ nói cơ bản đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng cần quan sát thêm, nếu không có gì nữa, thì mới chuyển qua phòng bệnh phổ thông." Tần Kì thở dài một hơi, nhìn thấy Tiêu Nhuận rồi, lòng hấn cũng thả lỏng dễ chịu hơn, trọng trách trên người đều nhẹ đi.

< * ICU - Intensive Care Unit: phòng săn sóc đặc biệt, điều trị tăng cường >

"Tốt, không có việc gì là tốt rồi..." căng thẳng suốt chặng đường đi của Tiêu Nhuận giờ mới thả ra được.

Diệp Từ đứng phía sau nghe được tin này cũng thở ra nhẹ nhõm, yếu đuối dựa trên người Alma.

"Tổng tài, tổng tài..." Alma giúp đỡ Diệp Từ, kêu nàng vài tiếng.

"Haizz! Diệp Từ... Mau, Alma, đỡ nàng ngồi xuống, tôi đi rót ly nước." Tiêu Nhuận vội vàng giúp đỡ Alma để Diệp Từ ngồi dựa vào ghế, môi Diệp Từ tái nhợt thoát nhìn rất dọa người.

"Tổng tài bị tụt huyết áp, nàng vẫn hay bị thiếu máu, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao." Alma nói.

"An Khánh, đi tìm bác sĩ xin chút đường gluco." Tần Kì nói với Trần An Khánh bên cạnh. < Glucose là thuốc dịch truyền/chất dinh dưỡng. Sau khi uống glucose hấp thu rất nhanh ở ruột. Ở người bệnh bị hạ đường huyết thì nồng độ định trong huyết tương xuất hiện 40 phút sau khi uống. Glucose chuyển hóa thành carbon dioxyd và nước đồng thời giải phóng ra năng lượng. >

"A... được"

Đây chắc là chị Diệp mà Tiểu Mặc nói tới, người nàng yêu. Tần Kì vừa nhìn liền biết, khí chất và diện mạo đều xứng đôi với Tần Tiểu Mặc. Đúng là thực ưu tú, hơn nữa nhìn ra nàng rất yêu Tiểu Mặc, cũng trách không được Tiểu Mặc vẫn khẳng khẳng một mực.

"Cảm ơn." Khi Tần Kì đưa nước đường gluco cho Diệp Từ, Diệp Từ ngẩng đầu cùng hân hân nói lời cảm ơn, sắc mặt tái nhợt hơi có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng ánh mắt vẫn còn đỏ hồng.

"Nếu không, A Nhuận, con dẫn cô ấy về nhà nghỉ ngơi một chút đi..." Tần Kì nói.

"Không cần, cảm ơn người, tôi nghỉ ở chỗ này chờ Tiểu Mặc được đẩy ra." Nói xong lời này, hốc mắt Diệp Từ lại trở nên ngập nước, giống như nói thêm câu nữa nước mắt sẽ chực rơi xuống.

Nước mắt cả đời cô chắc dành để dùng hết hôm nay rồi.

Bác sĩ từ trong phòng bệnh đi ra, lúc này Diệp Từ vội vàng đứng lên chạy tới hỏi bác sĩ tình hình thế nào, phản ứng so với Tần Kì còn nhanh hơn.

"A, người bệnh hiện tại tương đối ổn định, đợi lát nữa nếu không có gì có thể chuyển ra phòng bệnh phổ thông." Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nói.

"Cảm ơn bác sĩ!" Diệp Từ rút cuộc buông được lo lắng, nở nụ cười.

"Uh, người nhà nên chú ý chăm sóc, tuy không có nguy hiểm tính mạng, nhưng còn phải chú ý biến chứng. À, đúng rồi, sau khi thuốc tê hết hiệu lực, khả năng sẽ vẫn còn đau, các người nên cùng nàng nói chuyện phiếm, dời đi lực chú ý của nàng, ngàn vạn lần đừng để nàng đụng tới miệng vết thương."

"Miệng vết thương cũng không thể dính nước, mấy việc cần chú ý chút nữa y tá sẽ nói cho các người biết, tôi đi trước đây. Có việc gì thì đến phòng làm việc của tôi tìm tôi."

"Cảm ơn." Tiểu Nhuận khách khí cảm ơn bác sĩ, đưa bác sĩ quay về văn phòng thuận tiện hàn huyên thêm về tình trạng của Tiểu Mặc.

Diệp Từ thì đứng ở cửa ICU, không ai biết cô đang suy nghĩ gì.

"Cô là Diệp Từ phải không" Tần Kì đi tới, đứng ở cạnh Diệp Từ.

"Vâng" Diệp Từ nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Tiểu Mặc đã nói về cô với ta." Tần Kì nở nụ cười.

"Huh?" Diệp Từ nghiêng đầu qua nhìn Tần Kì.

"Nó nói cô là người nó yêu."

Diệp Từ có chút kinh ngạc, cô không biết Tiểu Mặc sẽ cùng cừu cừu nhắc tới cô, các nàng không phải nói qua trước hết không nói cho người lớn trong nhà sao.

"Không cần kinh ngạc, chuyện Tiểu Mặc ta cũng biết, đại khái là từ thời sơ trung đã bắt đầu, ta phát hiện nó cảm thấy hứng thú với nữ sinh hơn nam sinh. Chuyện này trong nhà chỉ có một mình ta biết." Tần Kì giải thích.

"Vây..."

"Ta không phản đối, cái này không phải nghĩ muốn sửa có thể sửa. Nhưng mẹ của nàng khẳng định không thể nghĩ như vậy, cho nên về sau khả năng các người sẽ rất khó khăn." Tần Kì nhắc nhở.

"Uhm, tôi có nghĩ qua." Diệp Từ gật gật đầu, không phủ nhận sự thật mà Tần Kì nói.

"Vây cô còn có thể kiên trì sao?"

"Sao lại không? Chỉ cần nàng nguyện ý, tôi có thể." Diệp Từ kiên định trả lời.

Tần Kì cười gật gật đầu, hân muốn chính là lời cam đoan của Diệp Từ.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Khi Tần Tiểu Mặc được y tá đẩy ra, Diệp Từ cũng vừa nói chuyện với Tần Kì xong, nghe được tiếng cửa mở, cô vội đứng lên chạy qua hướng Tần Tiểu Mặc.

"Này, đừng tới quá gần người bệnh!" Y tá lên tiếng ngăn cản.

"Ừm, chị y tá, nàg...thế nào rồi?" Diệp Từ kiềm chế sốt ruột trong lòng, nghĩ muốn tới gần Tần Tiểu Mặc, nhưng chỉ có thể cố đứng cách xa một ít.

"Bây giờ chuyển qua phòng bệnh phổ thông, đã qua nguy hiểm, nhưng vừa rồi hẳn là bác sĩ cũng có nói với các người, phải cẩn thận biến chứng, nếu miệng vết thương nhiễm trùng cái gì sẽ rất phiền toái."

"Uh, tốt quá, bác sĩ có nói qua mấy chuyện này..."

"Chút nữa tới phòng bệnh tôi sẽ nói chi tiết hơn với cô, còn giờ nhường đường một chút..." Y tá ngại Diệp Từ chặn đường, kêu cô dịch qua bên cạnh.

"A,.. được"

"Người nhà có thể theo tôi đi vào, những người khác đi về trước đi, không cần lưu nhiều người như vậy." Y tá bắt đầu đuổi người.

"Tôi..." Diệp Từ sốt ruột, không thể xem cô như người nhà sao.

"Vậy hai chúng ta cùng vào có được không?" Tần Kì nhìn thấu tâm tư Diệp Từ, mở miệng nói với y tá.

"Cũng được, chỉ hai người thôi." Y tá đẩy Tiểu Mặc về phòng bệnh, giúp nàng an ổn hết thấy, xong thì bị Tần Kì kéo qua một bên để hỏi kĩ mấy lời dặn dò của bác sĩ.

Diệp Từ ngồi ở bên giường bệnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tần Tiểu Mặc, hốc mắt lại đỏ. Không ai có thể hình dung lúc cô nghe được tin dữ kia, tâm tình cô biến chuyển thế nào, không thể diễn tả bằng ngôn từ, trong nháy mắt đó, thậm chí Diệp Từ cảm thấy toàn bộ thế giới của cô đều sụp đổ.

"Đừng thương tâm, Tiểu Mặc từ nhỏ thân thể luôn khoẻ mạnh, bị thương ngoài da lập tức mau lành." Tần Kì nói chuyện với y tá xong, liền đi tới vỗ vai Diệp Từ, nhỏ giọng an ủi.

"Uhhh" Diệp Từ gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn nặng nề. Một lần, hai lần, ba lần... sau này sợ là nàng vẫn còn bóng ma ám ảnh, làm sao còn dám để Tiểu Mặc một mình ở Trung Quốc làm loại chuyện nguy hiểm này.

"Thật ra tôi không muốn em ấy theo hình cảnh, quá nguy hiểm, mỗi ngày tôi đều lo lắng hãi hùng. Hơn nữa... ở xa rất khó chịu." Diệp Từ nhìn Tần Tiểu Mặc nói ra.

"Uh, ta hiểu được".

"Nhưng mà em ấy nói đây là lý tưởng của em ấy, tôi không thể bởi vì tâm tư của riêng mình, hoặc là do... cảm xúc mà buộc em ấy từ bỏ lý tưởng của em ấy."

"Tiểu Mặc là một cảnh sát giỏi, các phương diện đều rất xuất sắc."

"Uh, tôi biết vậy, cho nên mới không thể kêu em ấy đến Anh. Kỳ thật nếu tôi mở lời, tôi nghĩ em ấy hẳn là sẽ nghe theo..." Trong lòng Diệp Từ rất rõ ràng, Tần Tiểu Mặc rất xem trọng cô, trên cả lý tưởng của chính mình.

"Vụ án này xong rồi ta sẽ khiến cho nàng lui về, nếu tiếp tục chắc sẽ làm mẹ nàng hồng mắt. Con bé này có năng lực tự gánh vác cuộc sống rất mạnh, nhưng có chút phương diện quả thật làm cho người ta không khỏi lo lắng." Tần Kì hít một hơi, đến giờ hẳn còn chưa nói cho chị gái biết chuyện Tiểu Mặc.

Diệp Từ gật gật đầu, cô cũng sẽ không để Tần Tiểu Mặc tiếp tục dần thân sâu vào nữa.

"Nàng hiện tại cũng không có gì nguy hiểm, cô đi về nghỉ ngơi một lát đi, ta kêu A Nhuận lại đây canh chừng, còn có biểu ca và mợ của Tiểu Mặc nữa". Tần Kì nói với Diệp Từ.

"Nhưng mà..." Diệp Từ nhìn Tần Tiểu Mặc, không muốn bỏ đi đâu.

"Vừa rồi hình như thư ký của cô tìm cô có chuyện gì đó, trước hết cô hãy dàn xếp xong việc của mình rồi hãy đến đây, nếu không khi nàng tỉnh nhìn thấy bộ dạng của cô thế này nhất định sẽ đau lòng áy náy."

"Uhm, vậy tôi về trước rửa mặt sửa sang lại bộ dáng một chút, nếu Tiểu Mặc tỉnh, nhớ nói Tiêu Nhuận gọi điện cho tôi biết, hẳn có số của tôi. Đã làm phiền người, cữu cữu..." Diệp Từ xưng hô thế này làm Tần Kì thấy ảm áp trong lòng.

"Được"

Dặn dò xong, Diệp Từ liền kéo thân thể mỏi mệt ra khỏi phòng bệnh, cô đã cố gắng một ngày một đêm không ngủ, hiện tại tinh thần rất kém.

Ngoài phòng bệnh, Alma đang chờ cô.

"Diệp tổng."

"Uh, Alma, cô cũng mệt mỏi một ngày cùng tôi rồi, trở về nghỉ chút đi."

"Trở về?"

"A, quên mất, tôi có mua một căn hộ, cô chưa tới nên không biết, gọi điện kêu người bên này đến đón đi."

"Vâng".

Nói chuyện điện thoại xong, Diệp Từ cùng Alma đi tới cửa bệnh viện chờ xe công ty.

"Alma, có lẽ tôi sẽ ở trong nước một thời gian khá lâu, công ty bên kia nhờ cô quản một chút, kỳ thật với tình hình hiện tại, tôi có ở đó hay không cũng không phải vấn đề gì lớn." Diệp Từ nói.

"Sao được chứ? Công ty không thể thiếu cô được."

"Tôi tin tưởng bộ máy quản lý của Viễn Duy, không phải phía sau còn có ban giám đốc và cổ đông sao, việc nhỏ cứ để họ quyết định, chuyện lớn thì nói tôi biết, tôi sẽ xem tình hình mà sắp xếp thời gian trở qua." Diệp Từ hạ quyết tâm tạm thời không rời đi Tần Tiểu Mặc.

"Nhưng mà..."

"Lão Trần, Alex, Molly bên kia tôi đều dặn dò qua. Lúc tôi không ở đó, bọn họ sẽ đại diện toàn quyền giúp tôi." Diệp Từ xoa mày nói ra.

Đây cũng không biết là chuyện tốt hay xấu, dù sao Diệp Từ rút cuộc quyết định buông tay để bọn họ làm, còn mình một lòng một dạ ở lại với bà cô nhỏ đang nằm bệnh viện.

"Tôi cũng ở lại." Alma nói.

"Cô ở lại làm cái gì, trở về đó giúp bọn họ, nếu công việc có vấn đề gì tôi sẽ trút trách nhiệm cho cô và bọn họ đó."

"Tôi không ở bên cạnh sẽ có nhiều chuyện không thuận tiện cho cô..." Alma sợ không có mình ở cạnh Diệp Từ sẽ loạn, nằng đi theo Diệp Từ thật nhiều năm, ngay cả phương diện sinh hoạt của Diệp Từ cũng có nhiều chuyện đều do nằng lo liệu xử lý.

"Không có việc gì, kêu bọn họ tìm cho tôi thêm một người trợ lý sinh hoạt đi. Còn công việc có chuyện gì thì tôi sẽ tìm cô." Diệp Từ cười cười nói ra.

Alma im lặng một hồi, sau đó mới nặng nề gật đầu.

Xe đến, Diệp Từ vào xe, dựa vào lưng ghế ngủ, dưới mắt còn thâm quầng, Alma nhìn thấy mà một trận đau lòng, nằng đã lâu rồi không có nhìn thấy bộ dáng tiêu tụy thể này của tổng tài.

Một khi uỷ quyền cho người khác, phòng chừng có thể kéo theo nhiều chuyện xảy ra, đầu tiên lão Diệp tổng < ba Diệp Từ > khẳng định sẽ tìm Diệp Từ gây phiền toái, chính là Diệp Từ nơi nào còn lo lắng được đến việc này.

Diệp Từ cũng không biết mình như thế nào xuống được xe, mơ mơ hồ hồ về tới phòng, khi tỉnh lại đã là tám giờ sáng ngày hôm sau.

Diệp Từ vừa tỉnh liền nhìn khắp phòng tìm điện thoại di động của mình.

"Alma! Alma! Có thấy di động của tôi không?" Diệp Từ hô lên.

"Tôi giúp cô để di động trong ngăn kéo." Alma đi tới, nói.

"Uh".

Diệp Từ mở ngăn kéo lấy điện thoại ra, có hai cuộc gọi nhớ, đều đến từ Tiêu Nhuận. Diệp Từ vội vàng gọi lại.

"Alo, Tiêu Nhuận! Tiểu Mặc thế nào rồi?"

"A, đừng có gấp, không có việc gì, rạng sáng 4 giờ đã tỉnh lại, nhưng còn rất suy yếu, không thể nói chuyện." Tiêu Nhuận nói.

"Tôi lập tức qua đó!"

Tần Tiểu Mặc nghe được thanh âm Diệp Từ trong điện thoại truyền đến, trong lòng run một chút, chết tiệt, nằng đoán đúng mà, chị Diệp khẳng định cùng

trở lại với anh Tiêu Nhuận.

"Cô đừng vội a, dù sao ở đây cũng không có chuyện gì, có mọi chiều cổ nàng. Cô tắm rửa ăn no rồi hãy đến đây."

"Vậy cũng được". Diệp Từ nghe được Tần Tiểu Mặc tỉnh lại, rốt cuộc thở ra nhẹ nhõm, sau mới cúp điện thoại.

"Diệp tổng, cô nên sửa soạn lại một chút, bằng không Tần tiểu thư nhìn thấy cũng sẽ khó chịu." Alma đồng ý với quan điểm của Tiêu Nhuận, hình tượng Diệp Từ lúc này quả thật khác xa trước kia.

"Uh." Diệp Từ đương nhiên biết các nàng là muốn tốt cho mình, cô cũng không muốn để Tiểu Mặc áy náy. Vì thế Diệp Từ kêu Alma làm bữa sáng cho mình, còn mình thì chạy đến phòng tắm.

Nhìn mình trong gương, phản ứng đầu tiên của cô chính là nhăn mặt. Phản ứng thứ hai là lập tức cởi quần áo, vào bồn, tắm rửa gội đầu.

Tắm xong đi ra, Diệp Từ mới khôi phục một ít khí chất lúc trước.

"Diệp tổng, đói bụng chưa, tôi không có đi mua thức ăn được cho nên ở đây có nguyên liệu gì thì tôi làm cái đó." Trên bàn, Alma vừa dọn ra món chân giò hun khói kèm trứng ốp lă, nghe mùi thơm hương vị chắc không tệ. Giờ phút này, Diệp Từ quả thật đã đói, bụng đều kêu vang, nhìn món ăn trên bàn lập tức ngồi xuống, cầm đũa bắt đầu ăn.

"Cô không ăn sao?" Trước khi ăn, Diệp Từ hỏi Alma một câu.

"Tôi ném qua rồi, cô ăn đi, ăn không đủ thì trong nồi vẫn còn đó."

"Uh"

Diệp Từ trải qua giáo dục chính quy, cho nên dù cô đang rất đói bụng nhưng vẫn ăn chậm rãi, nhìn rất có phong phạm của tiểu thư khuê các. Còn nếu là Tần Tiểu Mặc, nhất định là không nói nhiều lời liền cầm đũa gắp thức ăn nhanh bỏ vào miệng mình, kế tiếp chính là đầu lưỡi bị phỏng cho coi...

Nghĩ đến bộ dáng đáng yêu của Tần Tiểu Mặc, Diệp Từ hé miệng cười cười.

Ăn no rồi mặc xong trang phục, Diệp Từ ném Alma ở nhà, chính mình một người lái xe đến bệnh viện.

Thời điểm Tần Tiểu Mặc giương mắt nhìn thấy Diệp Từ, thì Diệp Từ đã đứng ở trước giường bệnh, từ trên cao nhìn xuống mình, cau mày. Ánh mắt đều bộc lộ là cô tức giận. Dù vậy, Tiểu Mặc vẫn thấy được dưới mắt chị Diệp có một vòng thâm đen.

"Thực xin lỗi."

Tần Tiểu Mặc nói không nên lời, chỉ giật giật môi, dùng khẩu hình nói với Diệp Từ.

"Em sai"

Thấy Diệp Từ không có bất luận cái gì phản ứng, Tần Tiểu Mặc lại thay đổi ba chữ nói.

"Em yêu chị"

Đây đã là câu thứ ba của Tần Tiểu Mặc, Diệp Từ vẫn không phản ứng, lúc Tiểu Mặc còn băn khoăn lo lắng có phải chị Diệp không hiểu nàng nói gì hay không thì Diệp Từ ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Lần trước em đã đáp ứng chị, em sẽ chú ý bản thân mình thật tốt không để mình bị thương." Diệp Từ nói. "Em nuốt lời."

Tần Tiểu Mặc chột dạ nhìn Diệp Từ.

"Em không ngoan, chị muốn trừng phạt em." Diệp Từ thực nghiêm túc nói.

Tần Tiểu Mặc ra vẻ đáng thương nhìn Diệp Từ, tuy rằng làm sai nhận hình phạt là chuyện đương nhiên, nhưng nàng chân thành hy vọng sẽ bị trừng phạt nhẹ một chút.

"Em được ăn cháo hoa hai tháng." Diệp Từ nói xong lời này, thiếu chút nữa Tần Tiểu Mặc trợn trắng mắt ngất xỉu đi. Hai tháng ăn cháo hoa, sẽ chết người đó. < cháo hoa ~ cháo trắng, nấu bằng gạo bình thường >

"Hơn nữa... cấm dục nửa năm..." Những lời này, Diệp Từ là cúi xuống nói bên tai Tần Tiểu Mặc.

Vừa dứt lời Tần Tiểu Mặc liền run lên, này... So với cái vừa rồi còn hung ác tàn nhẫn hơn...(T^T)

Mất Tần Tiểu Mặc ngăn ngăn nước, nhìn Diệp Từ trông đáng thương vô cùng, ý đồ mềm hoá chị Diệp sau đó làm cho chị Diệp thu hồi hình phạt vừa ban ra, thoạt nhìn có lẽ thất bại rồi...

Diệp Từ quay đầu qua không thèm đoái hoài hay liếc mắt Tiểu Mặc dù chỉ một cái.

"Chị..." Tần Tiểu Mặc liếm liếm môi, muốn kêu lên chị Diệp... chính là vừa mới nói một chữ đã không còn khí lực, nằng hao tâm tổn trí mới nói ra được một chữ "chị" kia nhỏ như tiếng muỗi kêu, có khi chính mình còn không thể nghe thấy được...

Nhưng Diệp Từ lại nghe được, nghiêng đầu qua... dọa Tần Tiểu Mặc nhảy dựng.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Nước mắt chị Diệp đã muốn không kiềm được, trên mặt ẩm ướt.

Tần Tiểu Mặc trong lòng tê rần, đau đến chết.

"Đừng... Khóc..." Tần Tiểu Mặc thật vất vả nói ra hai chữ này, nước mắt Diệp Từ còn muốn rút nhanh hơn.

Tần Tiểu Mặc quỳnh lên, nghĩ muốn ngồi dậy giúp Diệp Từ lau nước mắt, chính là nằng nói liên tục còn không có khí lực để nói thì làm gì có lực mà ngồi dậy, mới cử động một chút liền không cẩn thận đụng tới miệng vết thương, toàn tâm đau đớn làm Tần Tiểu Mặc hít một hơi thật sâu.

"Em ngốc quá! Động cái gì mà động!" Diệp Từ nhỏ giọng trách Tần Tiểu Mặc một câu, sau đó đưa tay sờ mặt nằng.

Môi Tần Tiểu Mặc đã muốn trắng bệch, xem ra đau đến không nhẹ.

"Không có sao". Tần Tiểu Mặc nói.

"Không được nhúc nhích nữa, ngoan ngoãn nằm đi, chị ở đây với em." Diệp Từ cúi đầu, hôn hôn lên trán Tiểu Mặc.

"Miệng." Tần Tiểu Mặc cười nói.

Diệp Từ dúi xuống dưới, hôn lên đôi môi tái nhợt của Tiểu Mặc một cái.

"Tốt hơn chưa". Diệp Từ giận dữ liếc nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Em có thể đừng để chị lo được không, mới vừa cúp điện thoại nói là không để mình bị thương, quay lại đã đem mình biến thành như vậy, nếu không phải chị và anh em đang bàn chuyện công việc, thì giờ chắc chị còn không biết."

Tần Tiểu Mặc nhìn Diệp Từ, tỏ vẻ chính mình vô tội... cùng với chột dạ.

"Đừng ra vẻ đáng thương với chị, vô dụng thôi."

Vừa dứt lời, Diệp Từ nhìn Tiểu Mặc thấy nằng thật sự đã ý thức được sai lầm của mình, âm điệu mới mềm nhũn lại.

"Được rồi, hôm qua chị đã ra quyết định buông tay cho bọn họ quản công ty, chị ở đây ít nhất nửa năm, chuyên tâm chiều cố em." Diệp Từ cho rằng chuyện này với Tiểu Mặc mà nói là một tin tức tốt, không nghĩ tới sau khi nằng nghe được càng thêm kích động, mở to hai mắt nhìn.

"Em..."

"Đừng kích động, chị chỉ là buông tay để họ quản lý mà thôi, công ty vẫn còn là của chị, cũng sẽ không mất cái gì, nếu họ làm không tốt, chị lại bay trở qua tiếp quản cũng được." Diệp Từ nhanh đoán ra được chuyện Tiểu Mặc đang suy nghĩ, vội giải thích.

"Uhm" Tần Tiểu Mặc yên tâm hơn. Nếu bởi vì mình bị thương lần này mà làm công việc chị Diệp bị chậm trễ, chắc nằng áy náy đến chết.

Nói tới đây, Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Từ liền nghe được tiếng mở cửa.

"Tiểu Từ đến rồi à" Là Tiêu Nhuận.

"Uh, vừa tới thôi." Diệp Từ hướng hẳn gật gật đầu.

"Uh, có cô bồi nằng cũng tốt, mới vừa tỉnh còn suy yếu lắm, cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng không thể ăn". Tiêu Nhuận trừng mắt liếc Tiểu Mặc, chuyện này đều do nằng loạn ra tới, còn hại mọi người lo lắng, con bé này càng lớn càng không hiểu chuyện.

"VẬY ĂN CÁI GÌ? CHẮC NÀNG PHẢI ĐÓI RỒI?" Diệp Từ lo lắng truy vấn.

"Truyền đường gluco, chứ còn có thể làm thế nào. Bị đói..." Tiêu Nhuận tức giận nói.

"Mẹ còn chưa biết cái gì đâu, em mau khỏe lên cho anh, giấu không được bao lâu." Tiêu Nhuận nói.

"A..." Tàn Tiểu Mặc yếu yếu đáp ứng một câu. Nàng rõ ràng là anh hùng phá án, làm sao mà mới sáng sớm đã bị mắng hai lần.

Trong khoảng mười phút Tàn Tiểu Mặc đang ai oán, Trần An Khánh đã mang theo đồng sự tổ chuyên án tới cửa. Trên bàn, trên nền nhà, chất đầy giỏ trái cây, hoa tươi còn có một đồng hồ ăn vặt mà Tàn Tiểu Mặc thích. Thậm chí Tiểu Yến còn làm bánh ngọt cho nàng. Đáng tiếc nàng không thể ăn hết...

"Tiểu Mặc! Em chính là công thần! Không có em chúng tôi không thể nào bắt được bọn tội phạm này!" Tiểu Yến vừa tiến vào liền hét lên.

"Suyt... Đây là bệnh viện, cô cho là ở ngoài, muốn làm gì làm sao." Trần An Khánh giáo huấn.

"A... Tôi nhỏ giọng lại..." Tiểu Yến vội vàng cầm thanh.

"Các người là?" Tiêu Nhuận và Diệp Từ chuyển mắt qua, nhìn đám người vừa đi vào.

"Chúng tôi là đồng sự tổ chuyên án của Tiểu Mặc, đến thăm nàng." Trần An Khánh giải thích.

"A, ngồi đi. Tiểu Mặc trên cơ bản không có nguy hiểm tính mạng, nhưng là đã trúng đạn ở ngực, còn thực suy yếu. Nói không được..." Tiêu Nhuận nói với bọn họ.

"Uh, không có việc gì, chúng tôi đến thăm nàng, sẽ không quấy rầy nàng nghỉ ngơi." Trần An Khánh ngồi bên cạnh giường Tàn Tiểu Mặc.

Tàn Tiểu Mặc suy yếu cười cười nhìn hân, hốc mắt Tiểu Yến cũng đã muốn phỉếm đỏ, nàng còn chưa từng nhìn thấy bộ dáng yếu ớt như vậy của Tàn Tiểu Mặc, trong ấn tượng của nàng, Tàn Tiểu Mặc là người năng lượng bắn ra bốn phía, sức sống bùng bùng.

"Cô dưỡng bệnh cho tốt, cần phải nghe lời." Trần An Khánh trước hết mở miệng khuyên nhủ.

"Uhm" Tàn Tiểu Mặc nhỏ giọng lên tiếng.

"Mấy tên buôn ma túy đó đều bị bắt, đang thẩm tra, có lẽ mọi chuyện rất nhanh sẽ rõ ràng, cô đừng lo lắng." Trần An Khánh biết Tàn Tiểu Mặc vẫn canh cánh vụ án này, không nói qua cho nàng biết thì nàng không yên lòng.

"Xem ra chúng ta đúng là trúng kế, may mắn cô ngày đó kịp phản ứng, bằng không lại bị đùa giỡn rồi."

"Nếu không phải vấn đề ở lão Cửu, vậy thì nhất định có nội gián." Kỳ thật nội gián là ai, tất cả mọi người trong lòng đều rõ ràng, Tàn Tiểu Mặc tự nhiên cũng không hồ đồ.

"Chuyện này chánh thanh tra tiếp quản, hân rất tức giận, đoán chừng báo cáo lên cấp trên, rất nhanh sẽ có người đến điều tra chuyện nội gián này. Cấp trên rất coi trọng vấn đề này, hân trốn không thoát đâu." Mấy ngày nay đều không nhìn thấy bóng dáng phó thanh tra, Trần An Khánh dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết vấn đề là ở phó thanh tra, vậy mà bây giờ hân còn cứ nhiên bỏ trốn.

"Giúp..." Tàn Tiểu Mặc dùng sức nói ra một chữ, đang định nói chữ thứ hai, đã bị Diệp Từ hung tợn trừng mắt liếc một cái. Tàn Tiểu Mặc chột dạ, không dám tùy tiện nói ra tiếng, may mà Trần An Khánh cũng là người thông minh, Tàn Tiểu Mặc vừa nói ra chữ đầu, hân đã biết nàng đang suy nghĩ gì.

"Nhất định là có đồng lõa, chẳng qua không biết là ai, cho nên cấp trên đã phái người xuống điều tra, một là tra người kia, hai là tra đồng lõa. Người như thế ở lại trong đội ngũ cảnh sát nhân dân chính là sâu mọt." Trần An Khánh oán hận nói.

"Không hại chết chúng ta ở nhiệm vụ bên ngoài thì cũng đưa chúng ta vào viện nằm." Bác Vãn nói.

"Đúng vậy, thật không đáng làm cảnh sát." Mọi người bày mồm tám lười < ~ bon chen nói nhiều > đem tình hình cụ thể của vụ án nói cho Tàn Tiểu Mặc nghe, bởi vì sợ phiền Tàn Tiểu Mặc nghỉ ngơi, nói xong vụ án liền cáo từ.

Người vừa đi, toàn bộ phòng bệnh đều an tĩnh lại. Tàn Tiểu Mặc dời tầm mắt về trên người Diệp Từ, thì thấy chị Diệp đang thu thập lại mấy giỏ trái cây và lẵng hoa mọi người mang tới, đột nhiên có loại cảm giác "thì ra người yêu mình cũng hiền lành như vậy".

"Nhìn chị làm gì." Diệp Từ bĩu môi với Tàn Tiểu Mặc.

"Thích nhìn." Tàn Tiểu Mặc nói nhỏ.

Diệp Từ lập tức mất đi khí lực nói chuyện, người này đều nằm viện rồi, làm sao còn có thể nhàn hạ thoải mái nói lời như thế.

"Đừng nhìn, ngủ một lát, vừa rồi nhiều người đến thăm, em cũng mệt rồi" Diệp Từ dọn xong giỏ quà cuối cùng, liền đi qua cạnh Tàn Tiểu Mặc.

"Uhm" Lúc này Tàn Tiểu Mặc chỗ nào còn dám ngỗ nghịch, Diệp Từ vừa dứt lời nàng mau lên tiếng đáp ứng, sau đó ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Tiêu Nhuận ngồi ở bên cạnh, mở TV xem, mới vừa chuyển qua mấy kênh, đúng lúc thấy tin tức về chuyện cảnh sát bắt được bọn buôn ma túy, tuy rằng nói có hình ảnh bị thương, nhưng không có nói ra tên, Tiêu Nhuận vừa lòng gật gật đầu, điện thoại chợt vang lên, là bà Tần.

"Alo, mẹ, làm sao vậy?" Tiêu Nhuận nhú nhú mày, nghe điện thoại.

"A Nhuận, con ở chỗ nào a?" Giọng bà Tần tựa hồ có chút sốt ruột.

"Con ở.... công ty a, có chuyện gì vậy?" Tiêu Nhuận nhìn quanh, vẫn quyết định nói dối, bà Tần quả thật chịu không nổi kích thích.

"Công ty sao? Haizz, không có gì, chỉ là trong lòng hoang mang rối loạn, tổng cảm thấy có chuyện không may, lại không biết là chuyện gì, nên gọi hỏi con một chút." Bà Tần nói.

"Con không có chuyện gì hết, đều rất tốt. Mẹ, mẹ đừng cả ngày ở nhà lo lắng, đi công viên chơi mát chược hoặc khiêu vũ với mấy bạn già khác là tốt rồi." Tiêu Nhuận khuyên nói.

"Hôm nay không biết như thế nào, chỉ là thấy không thích hợp." Bà Tần than thở.

Kế tiếp, Tiêu Nhuận lại dỗ dành bà Tần trong chốc lát, sau đó cúp điện thoại.

"Tôi cảm thấy vẫn là nên nói cho đi Tần biết, dù sao bây giờ Tiểu Mặc cũng không nguy hiểm tính mạng, chỉ yêu cầu tĩnh dưỡng mà thôi." Diệp Từ nghĩ nghĩ, cảm thấy nói ra thì tốt hơn.

"Tôi cũng nghĩ vậy, có thể lừa gạt nhất thời không gạt được một đời, tôi bị hỏi đến sắp không chống đỡ được." Tiêu Nhuận gật đầu.

"Để chút nữa, tôi trở về nói với dì, thuận tiện an ủi đi." Diệp Từ nói.

"Được, vậy làm phiền cô rồi." Tiêu Nhuận cảm kích nhìn thoáng qua Diệp Từ, hắn đang suy nghĩ không biết nên nói thế nào với mẹ về chuyện Tiểu Mặc.

"Uh".

Diệp Từ gật gật đầu, sau đó lại chuyển hướng qua Tần Tiểu Mặc.

"Chị đi về chút, em ở đây phải ngoan, tỉnh lại sẽ thấy tôi". Diệp Từ vuốt tóc Tiểu Mặc, rồi mang túi xách đi ra.

Cảm giác thực hạnh phúc, lại gặp được chị Diệp, trong nháy mắt Tiểu Mặc cảm thấy bị thương cũng là chuyện tốt - _-!! Chính là có thể cùng chị Diệp ngày ngốc nửa năm, đến lúc đó nàng có làm gì chị Diệp chỗ nào phản kháng được.

Diệp Từ lái xe tới dưới lầu, đậu xe rồi lên nhà Tần Tiểu Mặc.

Trong nhà chỉ có một mình bà Tần, cho nên khi bà ra mở cửa nhìn thấy Diệp Từ liền kinh ngạc.

"Tiểu Từ? Con như thế nào lại đây? Không phải quay về Anh quốc sao?" Bà Tần cho Diệp Từ vào nhà.

"Có chút chuyện nên con trở lại." Diệp Từ mỉm cười, kéo bà Tần cùng ngồi trên sofa.

"Trong nhà chỉ có mình dì ở sao?" Diệp Từ hỏi.

"Đúng vậy, mấy ngày nay cháu trai và em dâu của ta đều ở đây, vừa mới trở về nhà." Bà Tần nói tới đây nhú nhú mày, cảm thấy bọn họ đều có chút lạ. Mỗi lần mình muốn xem TV bọn họ liền đoạt lấy điều khiển từ xa chuyển kênh khác.

"Dì a, thật ra là như vậy, Tiểu Mặc đi làm nhiệm vụ bị một chút tổn thương..." Diệp Từ tận lực đem sự tình nói nhẹ lại, giảm bớt lo lắng của bà Tần.

"Cái gì?!" Bà Tần quả nhiên vừa nghe đến tin này bắt đầu không bình tĩnh, mắt mở to, Diệp Từ vội lên tiếng an ủi.

"Không có sao đâu dì, đều không có chuyện gì, bây giờ A Nhuận và cữu cữu của nàng đều ở bệnh viện chiếu cố nàng, không có gì nghiêm trọng."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

"Vậy, nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Bà Tần cau mày sốt ruột hỏi.

"Đi nhiệm vụ không cẩn thận bị thương, không nguy hiểm, đi đừng gấp..."

"Nó ở đâu? Ta đi nhìn nó!" Bà Tần đứng lên.

"A, ở bệnh viện thành phố, đi trước đừng có gấp, thu thập ít đồ rồi hãy đi".

"Đứng đứng, quên mất, phải mang theo quần áo, còn có... Ta hầm canh, còn cái gì nữa nhi..." Bà Tần bắt đầu luống cuống tay chân thu gom đồ này kia.

Diệp Tử vội vàng giúp đỡ, suy nghĩ cả nửa ngày mới mang hết đầy đủ đồ vật, sau đó chở bà Tần tới bệnh viện. Khi bọn họ đi vào phòng bệnh, Tần Tiểu Mặc còn đang ngủ, ngủ rất say, hai người đi tới cũng không làm đánh thức nàng.

"Mẹ." Tiểu Nhuận đứng lên, kêu bà Tần một tiếng.

"Haizz, này, đây là làm sao.." Bà Tần ngồi bên cạnh Tần Tiểu Mặc, sờ sờ tóc Tiểu Mặc, lại sợ đánh thức nàng nên thu tay trở về.

"Không có gì, đang ngủ, mấy ngày nay rất căng co." Tiểu Nhuận nói.

"Tổn thương chỗ nào rồi? Có bị lưu lại di chứng gì hay không?"

"Trúng đạn, không có việc gì rồi, bác sĩ nói nàng tuổi trẻ, năng lực hồi phục mạnh, chăm sóc tốt thì không để lại di chứng gì." Tiểu Nhuận khoát tay, tỏ vẻ không có gì nghiêm trọng.

"Đạn!!!" Bà Tần choáng váng hít sâu một hơi.

Tiếng kêu này ngược lại đánh thức Tần Tiểu Mặc...

"Uhm..."

"Mẹ?" Tần Tiểu Mặc tỉnh ngủ có cảm giác tốt hơn rất nhiều, nói chuyện cũng có khí lực một chút, Tiểu Nhuận không khỏi yên lặng cảm khái trong lòng, tuổi trẻ thật là tốt.

"Haizz, con gái ngoan... đây là làm sao, sao lại biến thành như vậy, haizz, thật là... đau không?" Bà Tần vừa nghe Tần Tiểu Mặc gọi mình, nước mắt đều nhanh muốn rớt xuống.

"Mẹ, không có gì đâu, không đau được." Tần Tiểu Mặc đau đến hận không thể đem tim của mình cấp đi ra, nhưng nhìn thấy mẹ mình như vậy vẫn nhịn xuống xúc động.

"Ta mặc kệ công việc này, khi khoẻ rồi thì từ chức đi, cứ cữu con cũng thật là, chuyện nguy hiểm gì đều cho con đi, coi lời của ta như gió thoảng bên tai a!" Bà Tần phát hỏa, kiểu này Tần cứ cữu dính đạn rồi.

"Đừng phản bác." Diệp Tử mở miệng, nhẹ giọng nói.

Vốn là Tần Tiểu Mặc còn muốn phản bác bà Tần một chút, vừa nghe đến câu nói nhỏ nhẹ này của Diệp Tử, không biết như thế nào lời nói đột nhiên bị nghẹn tại trong cổ họng.

Tần Tiểu Mặc giương mắt nhìn nhìn Diệp Tử, gật gật đầu.

"Chờ vụ án này xong rồi, con liền từ chức." Tần Tiểu Mặc nói.

"Tốt. Nhưng là không được mạo hiểm nữa, ta kêu anh con quan sát con." Bà Tần nói.

"Dạ."

Bà Tần nói liên miên cần nhẫn rồi còn nói nhiều sự tình, mới bị Tiểu Nhuận lấy cớ "Tiểu Mặc còn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng" để đuổi về nhà.

"Diệp Tử, cô cũng trở về đi, chốc lát tôi đưa mẹ về rồi quay lại trông chừng nàng." Tiểu Nhuận cảm kích nói với Diệp Tử, chuyện Tiểu Mặc làm phiền không ít đến Diệp Tử, nếu không có cô nhất định hẳn còn tay vội chân loạn, nhưng có bà Tần ở đây cũng không tiện nói.

"Không có việc gì, anh cũng mệt mấy ngày nay rồi, đi theo đi về nghỉ ngơi đi, tôi ở trong này chiếu cố nàng."

"Chuyện này..." Tiểu Nhuận có chút chần chờ, như vậy không tốt lắm.

"Anh... Anh trở về đi. Chị Diệp sẽ chăm sóc em." Tần Tiểu Mặc tự nhiên muốn cùng Diệp Tử ở thế giới riêng hai người, vội vàng giúp đỡ Diệp Tử đuổi người.

"Rồi, vậy em ngoan ngoãn, đừng gây thêm phiền toái cho chị Diệp của em, anh đi đây. Ngày mai lại đến, mấy hôm nay làm anh mệt chết, bỏ một đồng chuyện ở công ty, còn không ngủ được, chờ em khoẻ lại coi em bồi thường anh thế nào đây." Tiểu Nhuận nói với Tần Tiểu Mặc.

"Chờ em khoẻ rồi anh muốn gì cũng được". Tàn Tiểu Mặc nói.

"Em nói đó nha."

"Uhm."

"Anh đi đây."

Chào Diệp Từ và Tiểu Mặc xong, Tiểu Nhuận chở bà Tàn về nhà. Trong phòng bệnh rớt cuộc chỉ còn lại hai con người đang yêu kia.

"Yêu oi..." Tàn Tiểu Mặc kêu Diệp Từ một tiếng.

"Huh?"

"Chị có phải hay không sợ hãi..."

"Uh."

"Em không có việc gì rồi." Tàn Tiểu Mặc nói.

"Thân thể em cường tráng, tổn thương chút ít lập tức tốt lắm."

Lời này của Tiểu Mặc hoàn toàn chọc giận Diệp Từ, nói gì vậy, không ngờ cô lo lắng như thế là phí công sao.

"Thôi, chị đi đây." Diệp Từ đứng lên cầm túi xách muốn rời đi.

Tàn Tiểu Mặc thấy tình hình không ổn, sốt ruột muốn ngồi dậy nắm tay Diệp Từ, hoàn toàn quên vết thương của mình vẫn chưa lành.

"A..." vừa cử động liền đụng tới miệng vết thương, Tàn Tiểu Mặc cảm thấy tim mình giống như bị cái gì xé rách mở ra.

Nghe được tiếng la của Tàn Tiểu Mặc, Diệp Từ cũng không thể tức giận nổi, vội quay lại nhìn nàng. Xóc chăn lên phát hiện trên áo ngực trái Tàn Tiểu Mặc đều nhuộm đầy máu bầm.

Không tốt, nhất định là miệng vết thương nứt ra rồi.

Diệp Từ vội vàng ấn chuông báo bên giường, gấp đến độ không biết nên làm gì cho tốt.

"Đừng cử động! Muốn chị đau lòng đến chết em mới cam tâm đúng không!" Diệp Từ thấp giọng quát Tàn Tiểu Mặc.

"Xin lỗi mà, chị đừng giận em, em không phải cố ý nói vậy đâu." Tàn Tiểu Mặc uỷ khuất giải thích.

"Chị không tức giận..." Diệp Từ lúc này làm gì còn tâm tư để giận, lo lắng sợ hãi đã muốn chiếm cứ toàn bộ tâm tình cô.

Rất nhanh, bác sĩ đã tới, Diệp Từ đoán đúng, động tác quá lớn làm miệng vết thương vỡ ra, vì thế Tàn Tiểu Mặc lại bị bác sĩ kéo đến phòng phẫu thuật tra tấn một phen, Diệp Từ ở bên ngoài chờ, áy náy đến nỗi hận không thể chặt hai bàn tay mình.

"Xin lỗi chị, lại làm chị lo lắng, đừng mặt mày ủ ê nữa mà, cười cái coi." Tàn Tiểu Mặc lên tiếng mỉm cười với Diệp Từ.

"Còn cười được nữa, không đau sao." Diệp Từ sờ sờ mặt Tàn Tiểu Mặc.

"Đau a, đau cũng vui vẻ, đây không phải là có tình yêu ở cùng sao." Tàn Tiểu Mặc mặt dày nói.

"Em nha, có phải thấy chị đau lòng thì hứng thú hay không?"

"Không có a, em tự trách làm chị đau lòng còn không hết." Tàn Tiểu Mặc nhìn Diệp Từ, chớp chớp đôi mắt, sau đó hướng cô chu miệng.

Diệp Từ hiểu ý, cúi đầu hôn một cái lên môi nàng.

"Còn muốn." Tàn Tiểu Mặc nói.

"Hmm."

Diệp Từ giờ lên khoe miệng, cúi đầu tiếp tục nụ hôn mềm mại lên môi Tàn Tiểu Mặc, đã lâu không gặp, cô cũng rất nhớ Tàn Tiểu Mặc, trên từng phương diện.

Hôn xong, Tàn Tiểu Mặc mới phát hiện, vừa rồi cư nhiên không nhận thấy miệng vết thương đau đớn.

"Yêu ơi, chị có công năng trấn đau à, không thấy đau chút nào..." Tần Tiểu Mặc nháy mắt nói.

"Đừng có mà" Diệp Từ cũng không thèm để ý, mỗi ngày lời ngon tiếng ngọt, không biết là thật hay là giả. Tần Tiểu Mặc chỉ cần kêu một cái ừ khuất, cô chính là đáp lại bằng biểu lộ chân tình.

"Ngủ một lát đi, khẳng định mệt lắm rồi." Diệp Từ giúp Tần Tiểu Mặc đắp chăn.

"Chị ngủ cùng em." Tần Tiểu Mặc luyện tiếc chăm sóc ôn nhu của Diệp Từ.

"Chị không buồn ngủ, em ngủ đi, chị canh em, nửa đêm nghĩ muốn đi vệ sinh hay gì đó thì gọi chị". Diệp Từ nhẹ giọng nói.

"Chính là..."

"Ngủ đi." Diệp Từ hôn lên má Tần Tiểu Mặc, nói.

"Được rồi... chị ngủ ngon."

"Ngủ ngon..."

Tần Tiểu Mặc nghĩ tới mỗi ngày, buổi sáng mở mắt có thể nhìn đến khuôn mặt Diệp Từ, liền hưng phấn, nhắm mắt lại khoe miệng còn lộ vẻ cười, cũng không sợ Diệp Từ chê cười.

"Em ngoan." Diệp Từ mỉm cười nhẹ nhàng mắng yêu Tần Tiểu Mặc một tiếng, rồi ghé đầu vào gối Tần Tiểu Mặc, nghiêm túc quan sát Tần Tiểu Mặc.

Mắt rất to, lông mi cũng đậm, vẻ mặt chính nghĩa, bộ dáng hặn không thể hướng trên mặt viết ra mấy chữ to "tôi là cảnh sát".

Kỳ thật Diệp Từ cũng không muốn làm cho Tần Tiểu Mặc từ chức, buông tha lý tưởng của mình. Nhưng so với sinh mệnh, lý tưởng có vẻ thực mờ ảo, dù sao cô muốn chính là một Tần Tiểu Mặc rõ ràng tràn đầy sức sống, chứ không phải là một người nằm dưới bia mộ khắc chữ nữ cảnh sát anh hùng. Cho nên cân nhắc rất lâu, cô mới trịnh trọng đưa ra quyết định, nói ra câu đó nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng kì thực đó là lời rất có phân lượng.

Mãi nhìn, Diệp Từ suy nghĩ đến nhiều chuyện, từ lúc các nàng bắt đầu cùng một chỗ đến hiện tại, đúng là thực không dễ dàng, thời gian gấp gáp cũng ít, nhưng không thể nói là không tốt, ít nhất tiểu biệt thắng tân hôn, làm cho tình cảm các nàng thực bền chắc.

Không có cãi nhau, cũng không quá mức triền miên, bình bình đạm đạm, nhưng chân thật hạnh phúc.

Diệp Từ nghĩ nghĩ một hồi cũng dựa đầu vào gối Tiểu Mặc ngủ quên mất, buổi sáng đánh thức cô bằng những nụ hôn khẽ kéo dài của Tần Tiểu Mặc.

"Uhhh..." Mới vừa tỉnh ngủ Diệp Từ hai mắt mông lung, giọng mũi thật mạnh, thực đáng yêu, giống một tiểu động vật lông xù và vô hại, Tần Tiểu Mặc thật sự là nhìn không được, hặn không thể một phát ăn sạch Diệp Từ vào bụng.

"Đừng làm rộn, cẩn thận miệng vết thương." Chuyện tối ngày hôm qua, Diệp Từ nghĩ lại còn hơi sợ, ngăn chặn ý đồ lộn xộn của Tiểu Mặc, giáo huấn nàng.

"A..."

"Ngaoan." Diệp Từ giống như đồ dành đứa nhỏ, đứng dậy nấu nước ấm cho Tiểu Mặc súc miệng rửa mặt, hầu hạ người khác thực là rườm rà mệt chết đi, nhưng đây là Tần Tiểu Mặc, cho nên Diệp Từ làm việc gì cũng vô cùng cẩn thận nghiêm túc, căn bản không có tâm tư nghĩ đến chuyện gì khác.

"Tình yêu... em mới vừa nhớ tới chuyện này."

"Sao?"

"Em nằm ở trong này, vấn đề ăn uống của chị giải quyết như thế nào a." Tần Tiểu Mặc lo lắng hỏi.

"Không chết đói đâu." Diệp Từ biết, nếu cô nói với Tần Tiểu Mặc mỗi bữa mình đều ở bên ngoài tùy tiện ăn cho xong, nàng khẳng định sẽ nói cô không thương bản thân mình. Nhưng Tần Tiểu Mặc vẫn nằm ở đây, cô làm sao có tâm trạng ăn ngon.

"Khẳng định không ăn thật ngon."

"Vậy em nên dưỡng thương thật tốt, mới có thể dậy làm cơm cho chị." Diệp Từ nói.

"Mỗi ngày nấu cơm cho chị, biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng, chị không đau lòng a." Sáng sớm Tần Tiểu Mặc bắt đầu khoe mẽ.

"Không đau lòng."

"A..." Tần Tiểu Mặc phát hiện tình yêu của mình gần đây chính là càng ngày càng dữ.

"Trả lại chị Diệp ôn nhu cho em..." Tần Tiểu Mặc ừ khuất nói.

"Sáng sớm lại than thở cái gì, ngốc." Diệp Tử bất đắc dĩ xoay người nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Chị coi gần đây chị càng ngày càng hung dữ, ôi chao, chị nhìn đi, mỗi ngày nhàn rỗi không việc gì liền quở mắng em, bây giờ em chính là thân tàn, hân nên được hưởng thụ đãi ngộ như khách quý, không được dữ như vậy a." Tần Tiểu Mặc lên án nói.

"A? Chẳng lẽ chị là người làm cho em tổn thương đến mức thân tàn sao."

"Không phải..." Tần Tiểu Mặc có chút chột dạ, ánh mắt bắt đầu đảo loạn.

"Em bị vậy là xứng đáng."

"Chờ em hoàn toàn lành lặn thì chị mới hoà nhã sắc mặt với em, bây giờ thì ngoan ngoãn dưỡng bệnh đi." Diệp Tử quay đầu tiếp tục làm việc trong tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Đến buổi sáng chín giờ, bắt đầu có người lục tục đến phòng bệnh Tần Tiểu Mặc, Diệp Tử liền thừa dịp có nhiều người ra vào, lặng lẽ nói tạm biệt Tiểu Mặc rồi về nhà nghỉ ngơi.

Bởi vì Tần Kỳ và Tiểu Mặc đều không muốn các đồng nghiệp biết bọn họ là thân thích, cho nên Tần Kỳ không có đến, hôm nay chỉ có anh trai và mẹ của Tần Tiểu Mặc.

"Chào dì, con là Hoàng Hạo, đồng sự của Tiểu Mặc."

"A, cậu ngồi đi." Bà Tần nhiệt tình tiếp đón bạn của con gái.

"Đội trưởng? Sao anh lại tới đây?" Tần Tiểu Mặc nhìn thấy Hoàng Hạo, có chút kinh ngạc.

"Sao tôi không thể tới, nhận được tin nên tới thăm cô một chút." Hoàng Hạo cười cười, đem hoa cắm vào trong bình.

"Cảm ơn".

"Mọi người đều biết sao?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Làm sao có thể, vụ án còn chưa có kết đâu, chỉ có tôi biết."

"Vậy là tốt rồi."

"Mà cô nữa, nghe đội trưởng Trần nói, cô đứng lên liền hưởng địa điểm gây án chạy tới, việc này rất hấp tấp a, có cái gì thì nên thương lượng trước cùng đội trưởng chứ, cho dù có đi cũng phải dẫn theo ít người, bằng không cô cũng không bị thương đến mức thế này." Hoàng Hạo khiển trách.

"Thời gian không kịp, với lại, vốn đâu có việc gì, chính là lúc cuối không phòng bị để cho tên đó đánh lên." Tần Tiểu Mặc căm giận nói, về sau đừng để nàng đụng mặt tên đó, không thì nàng đánh chết hắn.

"A đúng rồi, tên đó là võ cảnh!" Tinh thần Tần Tiểu Mặc mới tốt lên chút ít đã bắt đầu nghĩ đến vụ án.

"Uh, điều tra ra, hai tên đó đều xuất thân từ võ cảnh, vẫn là làm biên phòng." Hoàng Hạo nói.

"Cái gì! Biên phòng?! Như thế nào lại đi theo buôn ma túy..." Hoàng Hạo xác minh lời Tần Tiểu Mặc, làm cho Tần Tiểu Mặc có chút chấn kinh rồi.

"Đầu năm nay chuyện gì không có. Cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, đội trưởng các người mới biết được."

"Bất quá tôi nghe nói, là cán bộ bên tổng cục xảy ra vấn đề." Hoàng Hạo bĩu môi, chuyện này tuy rằng không có công khai tuyên bố, nhưng tin hành lang đã muốn tràn ngập toàn bộ các phân cục công an, người người cảm thấy bất an, mỗi ngày đều không ngừng đồn đại.

"Uh" Tần Tiểu Mặc đã sớm nghĩ đến.

"Được rồi, nhìn bộ dáng của cô không tệ, phòng chừng nghỉ dưỡng một tháng là không có gì, cô nghỉ ngơi đi, tôi không quấy rầy nữa." Hoàng Hạo đứng lên, tính cáo từ.

"Chưa gì đi rồi, nói chuyện chút nữa đi" bà Tần thấy Hoàng Hạo phải đi, vội đứng lên giữ người.

"Đi à đi không vội, nhưng cơ quan con còn có chuyện phải về gấp, không phiền Tiểu Mặc nữa." Hoàng Hạo cười nói với bà Tần.

"Đội trưởng anh về trước đi, chờ tôi khoẻ rồi sẽ về thăm mọi người."

"Được, dưỡng bệnh cho tốt."

Sau khi Hoàng Hạo đi rồi, bà Tần cười hề hề ngồi xuống cạnh giường.

"Tiểu Mặc, chàng trai này không tôi a, đây là ai?" Bà Tần hỏi.

"Đội trưởng bên phân cục" Tần Tiểu Mặc nói.

"Sao lại một mình chạy tới thăm con, có vẻ rất quan tâm con a." Bà Tần vừa nói có hơi không ổn, Tần Tiểu Mặc bị thương ngực chứ không có thương tổn đầu óc, ý tứ của mẹ nàng có thể nghe hiểu được.

"Mẹ, mẹ lại đoán mò cái gì đâu không..." Tần Tiểu Mặc có chút bất đắc dĩ, thì ra lúc chưa có người yêu thì không sao, giờ có chị Diệp, nàng nghe mẹ nói mấy chuyện này lại khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu.

"Đoán mò cái gì. Con cũng trưởng thành, ta quan tâm chuyện yêu đương của con cũng là bình thường thôi."

"Dạ." Tần Tiểu Mặc lên tiếng cho có lệ.

"Con đừng trả lời cho có, nói với ta một chút, con có thích chàng trai vừa rồi không." Tần Tiểu Mặc là do bà Tần sinh, bà tự nhiên biết con mình đang nói cho có.

"Không có... nửa điểm đều không có, mẹ đừng suy diễn ghép đôi quá mức."

"Được rồi, khi nào có nhớ rõ nói một tiếng, ta không can thiệp chuyện của con nhưng có thể giúp con tham mưu". bà Tần vẫn tương đối khai sáng, không tính toán can thiệp quá mức chuyện tình cảm riêng tư cũng như hôn nhân của hai đứa con mình.

"Mẹ, Tiểu Mặc còn chưa lớn đâu, mẹ gấp cái gì." Tiêu Nhuận từ bên ngoài đi tới, chợt nghe bà Tần nói, vội giúp Tiểu Mặc đỡ một câu.

"Đúng đó, vẫn chỉ có anh hiểu được chuyện này." Tần Tiểu Mặc cảm kích nói.

"Con bé này..." bà Tần thở dài, hết cách với Tần Tiểu Mặc rồi.

"Được rồi mà, mẹ nghỉ ngơi đi, anh cũng đến rồi, mẹ cứ để việc lại cho anh."

"Uh, mẹ nghỉ chút đi" Tiêu Nhuận đi tới giúp bà Tần một tay.

"Rồi rồi, con cũng dùng nhiều lời vậy, ngủ ngon đi, hôm nay nhiều người tới thăm, rất mệt." Bà Tần đau lòng giùm con gái, nói ra.

"Dạ" Tần Tiểu Mặc nghe lời nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt chị Diệp.

"Không biết lúc này chị Diệp đang làm cái gì." Tần Tiểu Mặc thầm nghĩ.

Trên thực tế Diệp Từ cũng không làm gì, về đến nhà, nấu một tô mì, tùy tiện lấp đầy bụng rồi đi ngủ, so với Tiểu Mặc nằm giường bệnh, cô càng thêm vất vả.

Sau đó vài ngày, đều là Diệp Từ mỗi ngày túc trực cả đêm, giúp Tiểu Mặc làm này làm kia, bà Tần và Tiêu Nhuận đều cảm kích cô, đồng thời cũng không khỏi có một tia nghi hoặc. Họ đều không hiểu sao Diệp Từ thật tâm thật lòng đến vậy, thậm chí buông xuống cả tập đoàn lớn, chạy đến nơi đây hầu hạ Tần Tiểu Mặc.

Ngoài thương xót, Tiêu Nhuận còn không thể tìm thêm lý do nào, là tổng tài Lạc Mạn, hẳn biết Viễn Dục có ý nghĩa thế nào với Diệp Từ, khi hẳn nghe được tin tức này, cả người đều ngây ngẩn ra.

Tần Tiểu Mặc là em gái của mình, nhưng hẳn vì bạn tâm Lạc Mạn, qua mấy ngày cũng tính quay lại Anh. Còn Tần Tiểu Mặc và Diệp Từ trừ bỏ có cảm tình tốt đẹp thì không có nửa điểm quan hệ nào khác, vậy mà Diệp Từ dám buông bỏ Viễn Dục chạy tới chiếu cố Tần Tiểu Mặc...

"Cô thật sự không tính toán quay về Anh sao?" hôm nay trùng hợp Tiêu Nhuận gặp Diệp Từ tại cửa bệnh viện, hai người cùng đi đến phòng bệnh Tiểu Mặc, dọc đường đi, Tiêu Nhuận mở miệng hỏi.

"Đương nhiên quay về, chẳng qua là tạm thời ở trong nước thêm một đoạn thời gian mà thôi." Diệp Từ cười cười, nói.

"Vì Tiểu Mặc?" Ngờ kị Tiêu Nhuận hơi chút biến hóa, Diệp Từ nghe ra được.

"Cũng không hẳn, bởi vì ở đây tôi còn chút chuyện cần xử lý, thuận tiện thì chiều có Tiểu Mặc." Diệp Tử trả lời nghi hoặc của Tiêu Nhuận, thì ra không phải vì riêng Tiểu Mặc mà lưu lại.

"Như vậy a, mỗi ngày đều lại đây có quá mệt mỏi không, thật ra có thể thuê hộ lý chăm sóc Tiểu Mặc, cô đừng sợ không có người..." Tiêu Nhuận sẵn sóc hỏi.

"A, không có gì đâu, công việc cũng không cần đích thân tôi có mặt, chỉ ở tại chỗ chờ kí tên mà thôi. Tôi vẫn là nên giúp di chăm sóc Tiểu Mặc đi, thuê người ngoài dù sao cũng không cẩn thận bằng, giai đoạn hồi phục là rất quan trọng." Diệp Tử rất ít khi giải thích nhiều như vậy, xem ra cô đã phá kỷ lục của mình rồi.

"Vậy làm phiền cô... Thật sự... Không biết nên cảm tạ cô thế nào mới tốt." Tiêu Nhuận nói.

"Không có gì, Tiểu Mặc cũng là em gái của tôi." Diệp Tử nói ra lời này mà trong lòng chột dạ, cố tình Tiêu Nhuận còn rất tin tưởng...

Diệp Tử âm thầm thở một hơi, coi như giấu được một ai.

Lúc hai người vào phòng bệnh, Tần Tiểu Mặc vừa vận tĩnh ngữ, hai mắt nhắm lung bộ dáng thực đáng yêu, Diệp Tử không khỏi hé miệng cười cười.

Nhìn thấy chị Diệp tươi cười, Tần Tiểu Mặc lập tức tỉnh táo, cũng hướng nàng ngây ngốc cười cười.

"Con bé này, ngốc cười cái gì vậy?" Nhìn thấy Tiểu Mặc ngây ngô cười với Diệp Tử, trong lòng bà Tần không biết vì sao khẽ giật, mày cũng nhíu lại, bất giác giọng có chút lớn, làm cho Tần Tiểu Mặc hoảng sợ.

Nghe được bà Tần nói, Diệp Tử thu tươi cười, có chút khỏ sở "đi Tần phát hiện cái gì rồi sao".

Tâm tư Tiểu Mặc không tinh tế bằng Diệp Tử, căn bản không phát giác mẹ mình có gì khác lạ so với bình thường, chỉ là nghe ngữ khí của mẹ không tốt lắm, làm nàng cũng không vui.

"Làm gì mẹ dữ như vậy, làm con giật cả mình." Tần Tiểu Mặc ủy khuất oán giận bà Tần. Vừa nói ánh mắt còn chạy lên người Diệp Tử, giống như hy vọng chị Diệp lại đây an ủi mình.

"Không có." Bà Tần nói.

Nếu không ai ở đây, Diệp Tử đã sớm tiến lên an ủi tiểu động vật thoát nhìn đáng thương này, nhưng mà hiện giờ cả Tiêu Nhuận và bà Tần đều có mặt, hơn nữa trên người bà Tần phát ra hơi thở làm Diệp Tử khản trương lên, tự nhiên sẽ không lo lắng cho Tần Tiểu Mặc.

Vốn là đang ủy khuất, Tần Tiểu Mặc thấy Diệp Tử không phản ứng gì hết với mình, càng thêm ủy khuất, rõ ràng khỏi xướng tính trẻ con với bà Tần, quét mồm không để ý tới mẹ nàng nữa.

Không khí cứ như vậy liên tục đến suốt trưa, Diệp Tử cảm thấy bà Tần luôn dùng dư quang trong ánh mắt nhìn chính mình, không ôn hoà giống bình thường.

"Mẹ, nhanh đến giờ cơm, chúng ta về nhà đi. Tiểu Tử ở trong này đứt nàng ăn cơm là được rồi." Giống thường ngày, tới giờ cơm, Tiêu Nhuận sẽ tới đây chờ bà Tần về nhà.

"Không được, đêm nay ta ở đây cùng với em con." Bà Tần cự nhiên cự tuyệt Tiêu Nhuận.

"Sao? Bình thường không phải đều do Tiểu Tử ở đây trông nàng sao, mẹ cũng hầu hạ một ngày rồi, rất mệt, về nghỉ ngơi thôi." Tiêu Nhuận khó hiểu, thậm chí nếu để bà Tần ở đây, lớn tuổi rồi ăn đồ ăn này sẽ không tiêu.

"Ta không sao, hôm nay ta muốn ngủ ở đây." Bà Tần thoát nhìn rất cương ngạnh.

Tần Tiểu Mặc đợi cả ngày chỉ chờ đến buổi tối được một mình ở chung với Diệp Tử, quyết định này của mẹ làm nàng bị tổn hại lợi ích nghiêm trọng, bởi vậy nàng cũng vội lên tiếng theo Tiêu Nhuận khuyên nhủ bà Tần.

"Mẹ, mẹ về đi, con không sao, có chị Diệp ở cùng mà." Tần Tiểu Mặc mở miệng nói.

"Tiểu Tử, con về đi, mấy ngày nay con cũng rất mệt, đã làm phiền con. Hiện tại nó cũng đã khá nhiều, về sau sẽ không phiền toái con gác đêm." Bà Tần không có phản ứng lại Tần Tiểu Mặc, mà nghiêng đầu sang nói với Diệp Tử.

"Dạ, vậy con về nhà. Hôm khác lại đến."

Nghe Diệp Tử nói, Tần Tiểu Mặc mở to hai mắt nhìn, không thể tin được.

"Nhưng mà..."

Tần Tiểu Mặc mới vừa mở miệng đã bị Diệp Tử cắt ngang.

"Em đừng thương cho tốt, tôi trở lại thăm em sau." Lúc nói với Tiểu Mặc, Diệp Từ dùng chút ánh mắt ra hiệu cho nàng im miệng. Còn mình thì chào tạm biệt bà Tần và Tiểu Nhuận rồi đi ra phòng bệnh.

Diệp Từ vừa đi, Tần Tiểu Mặc liền mất hết tinh thần, làm gì cũng không khá nổi.

Bà Tần biểu hiện rõ ràng như vậy, Diệp Từ nghĩ muốn giả không biết cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Đoạn thời gian rất dài kể tiếp, Tần Tiểu Mặc đều không cùng mẹ mình nói chuyện, bà Tần cũng không có mở miệng, chỉ yên lặng giúp nàng lau sạch cơ thể, sau đó dứt nàng ăn cơm tối.

Tần Tiểu Mặc chất đầy ủy khuất trong lòng, bình thường việc này đều là chị Diệp giúp nàng làm, hôm nay lại là mẹ, như thế nào đều cảm thấy không thích hợp.

"Còn ăn nữa không?" Bà Tần nhìn chén cơm đã muốn mau thấy đáy, liền mở miệng hỏi Tần Tiểu Mặc, ngữ khí cũng không tốt hơn chút nào.

Tần Tiểu Mặc lắc lắc đầu, như trước không nói gì. Hai mẹ con tựa hồ lần đầu tiên có ngăn cách, nhưng là hai người ai cũng không muốn là người đầu tiên đánh vỡ nó.

"Lắc cái gì mà lắc, bộ con bị nghẹn à." Bà Tần tức giận nói.

"Mẹ hôm nay làm gì không biết, ăn nhầm thuốc độc à" Tần Tiểu Mặc càng phát ra ủy khuất, từ nhỏ đến lớn mẹ chưa bao giờ như vậy với nàng.

"Chính con làm cái gì thì tự con biết". Bà Tần đứng lên bắt đầu dọn chén.

"Con vẫn luôn nằm ở trên giường thì có thể làm cái gì đây!"

Bà Tần nhú nhú mày, buông chén trong tay, lại ngồi xuống.

"Tiểu Mặc, chúng ta nói chuyện đi..." ngữ khí bà Tần nhu hòa hơn, nói ra.

"Dạ?" Tần Tiểu Mặc căng thẳng trong lòng, mỗi lần nghe mẹ nói như vậy, liền đại biểu rằng đã có chuyện rất nghiêm trọng xảy ra.

"Con có phải hay không..."

"Mẹ, con có chút mệt nhọc, nói sau đi." Tần Tiểu Mặc díp mắt, làm cho lời bà Tần tính nói nghẹn lại trong cổ họng.

"Haizz..." Bà Tần hít một hơi, đứng lên đi ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân của mẹ càng lúc càng xa, Tần Tiểu Mặc mới mở mắt ra, rất nhanh vươn tay lấy di động lại, tuy rằng cử động miệng vết thương có chút đau, nhưng nàng cũng không dừng lại. Di động vừa đến tay, trước hết nàng nhấn số gọi cho chị Diệp.

"Chị Diệp!"

"Huh? Sao em có thể cầm được di động." Diệp Từ vừa bắt máy, trong đầu đã hiện lên nghi vấn.

"Đưa tay lấy, mẹ của em vừa đi ra ngoài." Tần Tiểu Mặc nghe được thanh âm ôn nhu của chị Diệp, ủy khuất lập tức dâng lên, thanh âm cũng trở nên tội nghiệp.

"Làm sao rồi? Làm gì ủy khuất?" Diệp Từ đương nhiên nghe ra được, kiên nhẫn dỗ dành.

"Mẹ của em hung dữ với em một đêm." Tần Tiểu Mặc nói.

"Có phải đi biết chuyện gì rồi hay không? Chuyện của chúng ta đó." Diệp Từ đoán nói.

"Cái gì?! Mẹ em đã biết..." Tần Tiểu Mặc ngẩn người.

"Uh, hôm nay đi không cho chị lưu lại chiếu cố em. Chị cảm thấy đi đối với chị hình như... có địch ý." Diệp Từ nói.

"Trách không được! Mẹ mới vừa nói muốn tâm sự với em, bị em già vờ gạt đi rồi." Tàn Tiểu Mặc bưng tỉnh đại ngộ.

"Em có phải rất chậm tiêu hay không, chị nói thì em mới biết được." Diệp Từ trở mình xem thường, Tiểu Mặc rốt cuộc là ít suy nghĩ hay tư duy quá tri độn đây.

"Không phải là em không nghĩ tới phương diện kia đâu." Tàn Tiểu Mặc giận dữ nói.

"Biết rồi biết rồi".

"Vậy làm sao bây giờ." Tàn Tiểu Mặc suy nghĩ cẩn thận, bắt đầu luống cuống.

"Trước cho qua đi, thương thể của em còn chưa có tốt... hết thấy sự tình nên chờ khoẻ mạnh rồi lại nói được chứ." Diệp Từ đau lòng Tàn Tiểu Mặc, nhưng cũng không thể mắng nằng, chỉ có thể ôn tồn dỗ dành, không thể dùng phương pháp bình thường đối đãi với cô bé này được.

"Được rồi... Vậy lần sau mẹ nhắc tới, em liền tiếp tục giả bộ không biết gì." Tàn Tiểu Mặc nghĩ nghĩ, đáp ứng nói.

"Uh".

"Rồi mai chị có đến thăm em không?" Tàn Tiểu Mặc hỏi, thanh âm như trước mang theo ủy khuất, Diệp Từ vừa nghe ngữ điệu này liền mềm lòng, cô làm sao không muốn đáp ứng Tàn Tiểu Mặc, nhưng tình thế bây giờ rất bức bách.

"Chị cũng muốn a, có điều không thể, hiện giờ mẹ em đang nghỉ ngơi, nếu chị đi, càng phiền toái." Diệp Từ nói.

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng gì hết, sẽ đổ thêm dầu vào lửa đó." Diệp Từ cắt ngang Tàn Tiểu Mặc, cô bé này lại có ý đồ thuyết phục mình, nếu không đánh gãy, cô sợ mình thật sự sẽ đồng ý mất.

Tàn Tiểu Mặc lặng đi, chỉ là nàng quá nhớ chị Diệp mà thôi.

"Bằng không. mấy ngày nữa em với anh trai thương lượng chút đi, kêu hần nói với mẹ em, buổi tối để hần tới chiếu cố em. Như vậy, chị có thể đến thăm."

"Anh của em còn chưa biết." Diệp Từ lại bồi thêm một câu.

"Được" ánh mắt Tàn Tiểu Mặc khẽ động, làm gì phải cần mấy ngày nữa, mai nói với anh Tiêu Nhuận là được rồi.

"Không thể nói ngày mai, phải chờ mấy ngày nữa, mẹ em sẽ hoài nghi." Diệp Từ cảnh cáo, xem như nắm chặt tâm tư Tàn Tiểu Mặc.

"Làm sao chị biết em đang suy nghĩ gì..." Tàn Tiểu Mặc than thở một câu.

"Bởi vì em là tình yêu của chị. Tốt lắm, cúp máy đi, ngủ ngon." Diệp Từ nói.

"Không cần, nói thêm chút nữa thôi". Tàn Tiểu Mặc không muốn cúp điện thoại, không thể gặp mặt đã đành, hiện tại ngay cả điện thoại cũng không được gọi sao.

"Chút nữa mẹ em trở lại nhìn thấy thì em giải thích thế nào đây?"

"Em..."

"Ngaoan một chút, ngủ đi. Nhanh dưỡng vết thương mau lành... em cứ như vậy chị nhìn rất khó chịu." Diệp Từ biết Tàn Tiểu Mặc không muốn cô bị khó chịu, khẳng định sẽ ngaoan ngoan ngoãn nghe lời.

"Được rồi... thì ngủ..."

"Uh, ngủ ngon."

"Ngủ ngon... chị Diệp... Em yêu chị." Tàn Tiểu Mặc than thở một câu, cũng không biết Diệp Từ có nghe hay không, liền cúp điện thoại.

Diệp Từ mỗi lần đều là chờ Tàn Tiểu Mặc cúp điện thoại trước, tất nhiên nghe được lời than thở này.

Cô bé này... Diệp Từ mỉm cười một chút, trong lòng nổi lên cảm xúc ngọt ngào.

Ba ngày kế tiếp, Tàn Tiểu Mặc đều dị thường nhu thuận, kêu nàng làm gì nàng liền làm đó, đúng giờ thì ăn cơm, rồi ngủ say, làm trong lòng bà Tàn không khỏi cảm thấy thật không logic...

"Không phải con không ăn cà rốt sao?" Bà Tàn ngạc nhiên nhìn Tàn Tiểu Mặc nhét vài miếng cà rốt vào miệng.

"Cà rốt không phải có dinh dưỡng sao."

"Từ nhỏ đến lớn ta đều nói với con như vậy, nhưng cũng không thấy con ăn qua lần nào."

"Vậy con nhỏ ra à?"

Vết thương tốt hơn một chút, Tần Tiểu Mặc bắt đầu làm như mình thiếu thốn lắm, khi bà Tần không để ý tới, nàng lại gấp vài miếng nhét vào miệng mình.

"Mẹ biết rõ con không ăn còn nẫu." Tần Tiểu Mặc nhai cà rốt, cau mày nói.

"Gia vị, bỏ vào cho thêm ngọt."

"A..."

"Mẹ." Tần Tiểu Mặc mới vừa ăn no, Tiêu Nhuận liền từ bên ngoài vào.

"Đúng lúc quá, ta đi rửa chén, con trông em đi." Bà Tần cầm chén vào nhà vệ sinh, Tiêu Nhuận thì ngồi xuống cạnh Tiểu Mặc.

"Anh, mai một buổi tối anh tới chăm sóc em đi. Mẹ mệt chết rồi..." Tần Tiểu Mặc mở lời với Tiêu Nhuận.

"Huh? Nhưng thế thì ai lau người cho em..."

"Buổi chiều cứ để mẹ giúp em lau người trước là được."

"A, cũng tốt." Tiêu Nhuận là người đàn ông đạt chuẩn, tâm tư không quá sâu xa, em gái nói thế nào thì cứ làm vậy, dù sao hắn cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Khi bà Tần quay lại, Tiêu Nhuận liền nói ra chuyện này với mẹ mình.

"Vì cái gì chứ?"

"Còn không phải sợ mẹ mệt hay sao, mỗi ngày đều ở bệnh viện, cũng không tốt." Tiêu Nhuận khuyên nhủ.

Bà Tần đưa mắt liếc Tiểu Mặc một cái, thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, mới gật đầu đồng ý.

Trong lòng Tần Tiểu Mặc âm thầm vui sướng, nếu có thể cử động dám chừng nàng sẽ nhảy cẫng lên. Nhưng nghe theo lời chị Diệp, ngoài mặt vẫn tỏ ra thực bình tĩnh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của chị Diệp, bà Tần sau khi đồng ý còn trộm nhìn Tần Tiểu Mặc, quan sát biểu tình của nàng, thấy không có gì bất thường mới vừa lòng bắt đầu cảm báo lên xem.

Tần Tiểu Mặc lo lắng chờ đợi bầu trời tối đen, ngoài mặt còn phải giả bộ như cái gì cũng chưa phát sinh, đến mức tinh thần của nàng đều nhanh thất thường...

Thật vất vả, trời mới dần dần đen lại, dưới sự thúc giục của Tiêu Nhuận, bà Tần thu thập xong đồ đạc, đi về nhà.

Lúc này Tần Tiểu Mặc mới dám lộ ra nét mặt hưng phấn.

"Em vui vẻ như vậy làm gì." Biểu hiện Tần Tiểu Mặc trở nên rất kịch liệt, Tiêu Nhuận là người tri độn mà còn phát hiện ra.

"Không có gì đâu." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm phủ nhận.

Bà Tần mới vừa đi không lâu, cửa phòng bệnh liền mở, Diệp Từ từ bên ngoài đi vào, Tần Tiểu Mặc chăm chăm nhìn chị Diệp, giống một chú cún con nhu thuận.

"Oh, Diệp Từ cô tới rồi sao" Tiêu Nhuận ngẩng đầu chào hỏi Diệp Từ.

"Vâng".

"Vài ngày không gặp cô."

"Mấy ngày hôm trước tôi có chút vội, nay rảnh rồi mới tới được." Tiêu Nhuận nào biết rằng bà Tần và các nàng đang rơi vào tình cảnh đầy ám muội mãnh liệt. Diệp Từ cũng không tính toán cho hắn biết, vì thế tùy tiện tìm lời nói dối, cho qua chuyện.

"Chị Diệp..." Tần Tiểu Mặc kêu Diệp Từ một tiếng.

"Sao?" Diệp Từ ngồi bên giường Tần Tiểu Mặc, trong ánh mắt tràn ngập cưng chiều.

"Anh... anh đi đâu ra ngoài cho thông thả đầu óc? Tối rồi trở lại?" Tàn Tiểu Mặc chuyển hướng nhìn qua Tiêu Nhuận, nói.

"Cái này là ý đuổi anh à." Tiêu Nhuận bắt đầu dĩ cười cười. Em gái thoát nhìn thực thích Diệp Từ, đáng tiếc hẳn không thể theo đuổi được Diệp Từ.

"Ôi trời, anh phải để cho hai chúng em tâm sự chứ, dù sao mấy đề tài của con gái anh cũng không hứng thú."

"Được rồi, hai người cứ tán gẫu... vừa vặn anh cũng có hẹn với khách hàng bên này một chút." Tiêu Nhuận đương nhiên không sợ không có chỗ để đi, đứng lên tính toán rồi khỏi.

"Mấy giờ anh trở về đây?" Tàn Tiểu Mặc hỏi.

"Đại khái hơn 10 giờ, không biết bọn họ có uống rượu không, nếu uống khả năng trễ hơn." Tiêu Nhuận nghĩ nghĩ, nói.

"A, được rồi, anh đi đi." Tất nhiên Tàn Tiểu Mặc hy vọng hẳn trở về càng trễ càng tốt, nhưng lại sợ Tiêu Nhuận trên người có mùi rượu làm cho bà Tàn hoài nghi.

"Tốt nhất anh đừng có uống, nếu không trở về bị mẹ nói đó." Tàn Tiểu Mặc nhắc nhở.

"Uh". Tiêu Nhuận khoát tay, quay đầu đi ra.

Tiêu Nhuận mới vừa đi, Tàn Tiểu Mặc liền giấy dựa muốn ngồi dậy, động tác này làm Diệp Từ sợ hãi.

"Haizz, em làm gì đó!" Diệp Từ vội vàng đưa tay giúp đỡ Tàn Tiểu Mặc.

"Không có việc gì, em có thể ngồi dậy." Tàn Tiểu Mặc mấy ngày nay đã khá hơn, có thể ngồi được rồi. Do nàng trẻ tuổi thể lực tốt, chứ đổi lại là một người già, không chừng đã sớm đi gặp thượng đế.

"Vết thương lành rất nhanh." Nhìn Tàn Tiểu Mặc ngày càng khỏe hơn, Diệp Từ trong lòng cũng vui vẻ.

"Chị Diệp ơi, em có thể tưởng tượng chị cả ngày." Tàn Tiểu Mặc mới vừa ngồi vững vàng đã bắt đầu nói lời tình cảm ong bướm gì đó.

"Uh" Chị cũng muốn em a... Diệp Từ nhìn Tàn Tiểu Mặc, khóe miệng mỉm cười.

"Chị có nghĩ muốn em không."

"Em cảm thấy thế nào?"

"Khẳng định chị cũng muốn em!" Tàn Tiểu Mặc kích động nói.

"Xác định vậy sao?"

"Kia đương nhiên." Tàn Tiểu Mặc kiêu ngạo hơi hơi ngẩng đầu.

Diệp Từ cười sờ sờ mặt Tàn Tiểu Mặc, sau đó tiến lại hôn lên môi nàng.

"Thật mềm" Diệp Từ nói làm hai gò má Tàn Tiểu Mặc đỏ hồng.

"Chị lại đây sát một chút." Tàn Tiểu Mặc nói với Diệp Từ.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: (h)

Diệp Từ nghe lời đưa mặt mình lại sát vào một chút, cô cũng không biết Tàn Tiểu Mặc muốn làm cái gì, nhưng tóm lại đoán là chắc không có gì ngoài ăn đậu hũ của mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Diệp Từ, Tàn Tiểu Mặc nghiêng về trước một chút hôn lên môi Diệp Từ... đầu lưỡi khấn cấp đuổi ra, lên vào miệng chị Diệp.

Tàn Tiểu Mặc, kỹ thuật không tệ nha.. Diệp Từ vừa yên lặng oán thầm trong lòng, vừa điều chỉnh hô hấp, cẩn thận đưa đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng ném lại đầu lưỡi Tiểu Mặc, dần dần, Tiểu Mặc cũng hiểu được ý tứ của Diệp Từ, không nôn nóng nữa, chậm rãi quấn quýt nhau.

"Được rồi... chỗ này tuy tiện đều có người tiến vào." Diệp Từ đẩy Tần Tiểu Mặc ra, trên mặt ửng đỏ còn chưa tan hết.

"Chị Diệp..." Vậy mà Tiểu Mặc còn chưa thấy đủ, vẻ mặt vẫn bất mãn nhìn Diệp Từ.

"Huh?"

"Uót." Tần Tiểu Mặc đáng thương nói. 【 lời tác giả: đây không phải là ta viết, đây không phải là, đây không phải là, đây không phải là! 】

"A..." Diệp Từ không nghĩ tới Tần Tiểu Mặc trực tiếp nói vậy, sững sốt một hồi, mặt càng thêm đỏ hồng lợi hại.

"Em, em... Đáng khinh!" Diệp Từ trừ bỏ cái từ này, cũng không nghĩ ra được từ nào khác để hình dung Tần Tiểu Mặc.

"Đây là biểu lộ chân tình có được không... với lại... đã lâu rồi mình không có..."

"Tần Tiểu Mặc! Em bị thương ngày hôm sau chị liền nói với em cái gì! Cầm dục nửa năm..." Diệp Từ bật đứng lên, bắt đầu đi tới đi lui trong phòng bệnh như gà mổ thóc.

"Chị nói thiệt đó hả?" Tần Tiểu Mặc bắt đầu hoảng sợ.

"Chứ em tưởng cái gì? Nói chơi sao?" Diệp Từ liếc Tần Tiểu Mặc một cái, thì ra người này vẫn luôn cho là mình nói giỡn với nàng sao, xem ra không nghiêm túc với nàng một lần thì nửa điểm uy nghiêm của mình đều không có. Nghĩ đến đây, vẻ mặt lạnh lùng của Diệp Từ lại hiện lên, giống y như lúc cô ở công ty.

Tần Tiểu Mặc ở trong lòng kêu to không tốt, nhưng lại nhúc nhích không được, bình thường Diệp Từ nổi giận, nàng đều giống nhau trước hết vội chạy lên ôm lấy chị Diệp, sau đó hôn chị Diệp một chút, chiều này trăm lần thử đều linh nghiệm, mà bây giờ...

"Chị Diệp ~~~" Tần Tiểu Mặc có chút luống cuống.

"Không được nhúc nhích, nằm ngoan." Diệp Từ nói xong, cầm túi xách bước đi.

Tần Tiểu Mặc ngay cả thời gian níu kéo đều không có, bóng dáng chị Diệp liền không thấy đâu.

"A..." Tần Tiểu Mặc kêu lên bị phần, thật vất vả nhìn thấy chị Diệp, còn chưa có thân thiết bao lâu, đã bị mình làm cho tức giận bỏ đi.

Nhưng Tần Tiểu Mặc còn không có bị phần xong, Diệp Từ đã hùng hổ đi vào lại, Tần Tiểu Mặc phản ứng đầu tiên tự nhiên là cao hứng, nhưng kế tiếp bắt đầu sợ hãi, khí tràng chị Diệp đột nhiên trở nên thật mạnh, Tần Tiểu Mặc không biết chị Diệp muốn làm cái gì, mau mau né tránh qua một bên.

Động tác của Tần Tiểu Mặc là phí công, giường bệnh có khóa gì đâu, dù nàng có trốn thế nào, Diệp Từ cũng có thể dễ dàng bắt được.

"Chị Diệp... Chị! Chị muốn làm gì..." Tần Tiểu Mặc run giọng nói, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt...

"Vừa rồi chị đi rửa tay." Diệp Từ vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc, nói lời này làm cho Tần Tiểu Mặc không nắm bắt được.

"Rửa tay? Sao phải rửa tay?" Tần Tiểu Mặc không hiểu được Diệp Từ muốn biểu đạt cái gì.

Diệp Từ đứng lên, đi đến trước cửa phòng, khóa lại. Bởi vì phòng bệnh làm khá kín nên không phải vừa vào cửa thì có thể nhìn thấy bên trong, mà phải đi qua một đoạn ngắn, mới thấy được giường bệnh nằm trong góc, cho nên chỉ cần khóa cửa lại, Diệp Từ cũng không quá lo lắng sẽ bị người ngoài nhìn thấy.

"Không phải là em ướt sao?" Diệp Từ đi đến gần, nói ra.

"A..." Cái này ngược lại đến phiên Tần Tiểu Mặc ngượng ngùng, chân trong chăn bắt đầu run rẩy, cúi thấp đầu.

Diệp Từ hơi hơi xốc lên cái chăn che người Tần Tiểu Mặc, đưa bàn tay đi vào.

"A... Chị, chị làm gì." Tần Tiểu Mặc né tránh đôi tay của Diệp Từ, đang hướng vào giữa chân mình, khăn trương hỏi.

"Không phải ướt sao, giúp em giải quyết một chút." Diệp Từ ngẩng đầu, giờ lên khóa miệng cười cười.

"Nhưng mà..." Tần Tiểu Mặc trừng mắt nhìn, chị Diệp như thế nào đột nhiên trở nên phóng khoáng cởi mở như vậy.

Diệp Từ không muốn nghe Tần Tiểu Mặc nói chuyện, đem đầu đưa qua, dùng miệng mình ngăn chặn miệng của nàng. Đối với động tác này của Diệp Từ, Tiểu Mặc rất là hưởng thụ, nàng tổng cảm thấy miệng Diệp Từ có hương thơm, không thể nói rõ. Thở khí như lan đại khái chính là ý tứ này. < Thở khí như lan: câu đầy đủ là "Thở khí như lan, phụng thân như ngọc" - hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người. Lối miêu tả này có thể nói là hoa mỹ đến cực điểm. >

Diệp Từ đưa tay vào liên hành động xấu xa, vuốt tay đến thắt lưng Tần Tiểu Mặc, cởi quần Tiểu Mặc ra đến một nửa.

"Em, em nâng lên không được, không có khí lực..." Tần Tiểu Mặc thở gấp nói ra.

"Không quan hệ." Diệp Từ lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì, quần tụt đến một nửa là tốt rồi.

Diệp Từ trượt tay đến mặt trong đùi Tiểu Mặc, sờ sờ quần lót của nàng...

Thật đúng là, ướt a...

"Này..." Tần Tiểu Mặc kẹp chặt đùi, vốn là muốn trốn tránh không nghĩ tới lại kẹp chặt lấy bàn tay thon dài của Diệp Từ.

"Xi, thật đúng là... Chủ động nha..." Diệp Từ giật giật ngón tay, Tần Tiểu Mặc run lên, đùi lập tức mềm nhũn xuống.

"Uhm~" thanh âm nhỏ nhỏ rơi vào tai Diệp Từ lại có vẻ dị thường câu hồn.

Diệp Từ cười cười, tiếp tục cời luôn quần lót của Tiểu Mặc đến đầu gối. Sau đó lấy tay sờ lên lần nữa, phát hiện nàng không chỉ đơn giản ướt như lúc đầu.

"Bảo bối, đều nhanh ướt hết rồi." Diệp Từ hôn môi Tiểu Mặc, không ngừng động tác trong tay. Tần Tiểu Mặc nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, giống như dê con đang nằm trên thớt gỗ, hương vị thơm ngon, làm cho Diệp Từ không thể nhịn được.

Diệp Từ xoa lên tiểu đậu đậu của Tần Tiểu Mặc làm nàng "A" lên một tiếng. Rồi cô nghiêng người tiếp tục hôn môi Tiểu Mặc, tay cũng càng ngày nhanh hơn, cô vươn ngón trở dính một chút chất dịch của Tần Tiểu Mặc, trở về vị trí vuốt ve làm cho tiểu đậu đậu kia dần trở nên cứng lên.

"Em..." Tần Tiểu Mặc mở to hai mắt nhìn, nhưng miệng bị Diệp Từ kiềm lại, không cách nào phát ra âm thanh được, thật sự là vừa thống khổ vừa khoái hoạt.

Thật vất vả, Diệp Từ mới dời miệng ra, đầu lưỡi Tần Tiểu Mặc đã muốn bị mút đến tê.

"Mmm...A!" Tần Tiểu Mặc có chút hoảng sợ với cảm giác xa lạ này, nhưng lại không thể khống chế bản thân, thật sự rất bất lực, chỉ có thể vươn tay nắm chặt cánh tay kia của Diệp Từ.

Diệp Từ cảm nhận được Tần Tiểu Mặc vô lực, nên dời tay Tiểu Mặc ra, cùng nàng đan chặt năm ngón tay vào nhau, nhanh đến mức xuất mồ hôi.

Diệp Từ đưa ngón tay thăm dò, từ từ đi vào.

"A... Đau..." Tần Tiểu Mặc hô lên, càng nắm chặt tay Diệp Từ hơn.

Diệp Từ nhúu nhúu mày, rút ngón tay ra, hôn môi Tần Tiểu Mặc.

"Xin lỗi em..."

Khoé mắt Tần Tiểu Mặc còn mang theo chút nước mắt, không biết là do bị đau hay vì đang nghĩ tới điều gì.

"Lần trước... không phải chị càng đau sao... Em không biết... Em..." Tần Tiểu Mặc đau lòng cho Diệp Từ, vốn là nàng còn tưởng rằng không phải rất đau, hiện tại Diệp Từ còn chưa có đi sâu vào trong, nàng đã muốn đau đến thế, vậy thì lần trước Diệp Từ còn có bao nhiêu đau a...

"Em đứng ngốc... ngoan, chị không đi vào." Diệp Từ ôn nhu xoa xoa cửa mình Tần Tiểu Mặc, rồi tiếp tục dời ngón tay lên trên.

"Em không có sao..." Tần Tiểu Mặc cắn răng một cái, nói ra.

"Em ngốc hay là không đây, lần đầu tiên mà muốn ở trong này a..." Diệp Từ không muốn như vậy, vừa rồi cô chạy trở về là do lúc đi ngang qua hành lang nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người kia, trong đó có một người nói là với chuyện nhạy cảm này mà ghen lâu ngày thì sẽ tổn hại đến thể xác và tinh thần. <=> >

"Không phải..." Tần Tiểu Mặc hiểu được ý tứ Diệp Từ, mặt đỏ hồng.

"Uh... Tiếp tục thôi." Diệp Từ gật gật đầu, nha đầu nhà nàng có đôi khi vẫn rất ngoan.

Kế tiếp, Diệp Từ xuất ra toàn bộ kinh nghiệm, làm Tần Tiểu Mặc ửng hồng đầy mặt, hận không thể chết trong tay Diệp Từ.

"A..."

"Ng ngoan, nói nhỏ thôi." Diệp Từ nghe được thanh âm Tần Tiểu Mặc rên rỉ càng lúc càng lớn, biết nàng sắp tới, liền hôn nàng, sau đó động tác tay càng nhanh hơn.

"A!"

Tần Tiểu Mặc cảm thấy bản thân mình không khống chế được nữa, vươn tay ôm chặt thắt lưng chị Diệp, thân thể run rẩy kịch liệt, rốt cuộc... một tiếng rên rỉ thật dài qua đi, lần đầu tiên nàng đạt tới cao trào dưới tay chị Diệp.

Tần Tiểu Mặc toàn thân run rẩy, nắm tay Diệp Từ lại, không để cho chị Diệp nhìn thấy mặt mình, giống như chỉ cần chị Diệp nhìn thấy mình một chút thì mình sẽ chết.

"Thích không?" Diệp Từ mang theo ý cười xấu xa, biết rõ còn cổ hủ.

Tần Tiểu Mặc nghiêng đầu sang một bên, không thèm nhìn cũng không thèm trả lời. Diệp Từ biết, cô bé nhà nàng chẳng qua là ngạo kiều còn thẹn thùng mà thôi.

"Được rồi, em muốn để mình ghen chết sao." Diệp Từ kéo đầu Tần Tiểu Mặc quay lại.

"Chị đi làm ướt khăn mặt giúp em lau người, em ngoan đi." Diệp Từ đứng lên, rất nhanh đi đến toilet, cô không muốn Tần Tiểu Mặc bị người khác nhìn thấy trong tình trạng này. Xong xuôi, cô vội trở vào, giúp Tiểu Mặc lau sạch nửa thân dưới, lúc này tuy dư vị đã qua nhưng Tiểu Mặc vẫn rất ngại ngùng.

"Em không phối hợp chị a... bộ muốn tiếp tục như lúc nãy sao?" Diệp Từ trêu chọc.

"Mới không phải!" Tần Tiểu Mặc lập tức phản bác.

"Vậy em mở chân ra."

Tần Tiểu Mặc đành phải hơi hơi mở chân, để Diệp Từ giúp nàng lau sạch, dù sao chuyện quá phận gì cũng đã làm, không cần ngại nữa, mà hình như nàng cảm thấy mình vẫn còn muốn tiếp...

"Thoải mái sao?"

"Khụ..." gò má Tần Tiểu Mặc đỏ lên, không trả lời Diệp Từ.

Diệp Từ nở nụ cười vài tiếng, không có tiếp tục truy vấn.

"Cứ nằm đó mà e thẹn đi... chị đi giặt khăn đây". Diệp Từ thu dọn xong, giúp nàng mặc đồ ngay ngắn, lại đi vào toilet giặt khăn.

Diệp Từ rời đi, Tần Tiểu Mặc mới dám thở ra một hơi thật dài...

Vừa rồi thật sự là rất... Nàng có chút khinh bỉ chính mình, như thế nào có thể kêu thành như vậy, ngại ngùng không nói, còn tổn hại hình tượng nữa. Tần Tiểu Mặc nghĩ tới mà hối hận..chính là nàng quả thật không nhịn được.

"Em lại nghĩ lung tung cái gì đó." Diệp Từ rửa tay xong đi ra, liền nhìn thấy vẻ mặt hối hận của Tiểu Mặc, biểu tình vắn vẹo, còn không nhận thấy cô đi đến.

"Không có a." Vừa nhìn thấy Diệp Từ, Tần Tiểu Mặc khôi phục lại như bình thường.

"Đây vốn là chuyện bình thường, em không cần nghĩ nhiều làm gì..." Kiểm lòng cái gì không biết, ai cũng đều như vậy, Diệp Từ đương nhiên cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

"Uhm! Kiểm lòng không được..." Tần Tiểu Mặc cũng tìm một cái cớ cho mình.

Diệp Từ cười cười, người này đôi khi quá ngốc, thoát nhìn đặc biệt đáng yêu.

"Mệt rồi, nghỉ ngơi một chút." Diệp Từ vươn tay xoa đầu Tần Tiểu Mặc, muốn dỗ nàng ngủ say, Tần Tiểu Mặc chỗ nào đồng ý đi ngủ, thật vất vả mới nhìn thấy chị Diệp, nàng có thật nhiều chuyện muốn nói a.

"Không ngủ, thật vất vả mới nhìn thấy chị."

"Huh? Không mệt sao? Sau khi làm xong xương sống và thắt lưng đều mỏi mà." Diệp Từ luôn dùng ngữ khí bình tĩnh mà nói làm Tần Tiểu Mặc mặt đỏ tím đập, thật sự là chịu không nổi.

"Sẽ không đâu... Em... Bình thường rèn luyện tương đối nhiều." Tần Tiểu Mặc vẫn rất tự tin với thể lực của mình.

"Đâu có giống nhau?" Diệp Từ hé miệng cười cười, cùng Tần Tiểu Mặc nói chuyện cô luôn có thể bật cười, vì phương thức nàng nói chuyện quá đáng yêu, còn bởi vì mỗi lần cô thấy nàng liền không có biện pháp kiềm chế xúc động muốn mỉm cười.

"Cũng như nhau thôi mà!" Tần Tiểu Mặc không thèm để ý Diệp Từ.

"Giận rồi?" Diệp Từ đứng lên, đến trước mặt Tần Tiểu Mặc nâng mặt nàng lên hôn một cái.

"Không có giận." Tần Tiểu Mặc ngập ngừng nói.

"Chị biết, là thẹn thùng." Diệp Từ làm sao mà không biết, chỉ là cố ý muốn đùa nàng thôi.

"Uhm"

Hoan ái qua đi, là tới vấn đề nghiêm túc mà cả hai phải đối mặt.

"Chị Diệp, mẹ cũng biết rồi, tội mình làm thế nào đây..." Tần Tiểu Mặc ôm cánh tay Diệp Từ, hỏi.

"Đã biết rồi thì cứ nói cho đi thôi. Dù sao sớm muộn cũng phải nói ra không phải sao..." Lời của Diệp Từ có tác dụng chữa khỏi tâm tư Tần Tiểu Mặc, dù chuyện có lớn thế nào chỉ cần có Diệp Từ bên cạnh, nàng giống như không có gì phải sợ.

"Uhm, mẹ đã muốn tìm em ngả bài, phỏng chừng mẹ cũng không muốn giả vờ nữa."

"Đúng vậy." Tính tình bà Tần vẫn tương đối quyết liệt, điểm ấy Diệp Từ nhìn ra được, cũng hiểu được cảm thụ của bà.

"Haizz! thiếu chút nữa quên mất, em có thể tìm cữu cữu hỗ trợ." Tần Tiểu Mặc đột nhiên nhớ tới Tần Kì, người cứu mạng của nàng a.

"Đưa điện thoại cho em, nhanh lên." Tần Tiểu Mặc đẩy Diệp Từ, kêu Diệp Từ đưa di động cho mình.

"Uh".

"Hình như lâu rồi không thấy cữu cữu tới đây, không biết có phải bận việc cơ quan không nữa." Tần Tiểu Mặc nghi hoặc gọi vào số Tần Kì.

"Alo! Tiểu Mặc a." Tần Kì tiếp điện thoại, nhưng Tần Tiểu Mặc nghe ra hấn tựa hồ rất vội.

"Dạ, lão cữu. Bè bọn nhiều việc sao?"

"Uh, tương đối bận. Thân thể con thế nào rồi, khỏe chưa? Gần đây tổ chuyên án đều bận, con cũng cần nghỉ ngơi, cho nên ta kêu bọn họ đừng đến quấy rầy con."

"Tốt hơn nhiều rồi, đều có thể ngồi dậy".

"Uh, vậy là tốt rồi, ngày mai ta qua thăm con." Tần Kì vẫn rất lo lắng cho cháu gái mình, dù có bận rộn cũng phải dành chút thời gian đến thăm nàng.

"Tốt quá... Lão cữu, mẹ của con giống như nhìn ra rồi, mẹ tự nhiên hung dữ với chị Diệp". Tần Tiểu Mặc nói với Tần Kì.

"Cái gì? Bà ấy đã biết?" Tần Kì phản ứng rất lớn, tuy rằng biết Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Từ quen nhau thì comeout là chuyện tất nhiên, nhưng thật không ngờ sẽ nhanh đến vậy.

"Đúng vậy, không biết làm sao mà biết nữa. Mấy ngày hôm trước đã bắt đầu không cho chị Diệp đến thăm con, còn muốn nói chuyện với con, bị con giả vờ tránh đi." Hiện giờ Tần Tiểu Mặc sốt ruột vô cùng, chuyện này một ngày còn chưa giải quyết thì nàng không thể thoải mái.

"Xem ra là đã biết." Tần Kì nhú nhú mày, hấn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Con đừng vội cùng mẹ nói, để ta nói chuyện với mẹ con trước" Tần Kì hít một hơi, chuyện này thật là khó giải quyết.

"Tốt".

"Tránh cho chính diện giao phong, đánh không thắng thì dùng chiến lược, từ bên cạnh tiêu diệt từng bộ phận." Tần Kì hiểu biết rõ về đạo lý binh pháp. Chuyện gì cũng đều có thể, từ nhỏ Tần Tiểu Mặc bởi vì mưa dầm thấm đất mới có thể cảm thấy hứng thú với hình cảnh.

"Con hiểu được. Cảm ơn lão cữu!" Biểu tình Tần Tiểu Mặc nghiêm túc, chỉ thiếu kính lễ chào nữa thôi, Diệp Từ nhìn mà muốn buồn cười.

"Uh, nghỉ ngơi cho tốt, tranh thủ sớm ngày trở lại đội ngũ cách mạng"

"Thủ trưởng nói đúng."

Tần Tiểu Mặc mới vừa đáp lời Tần Kì thì nghe giọng mẹ nàng truyền đến bên tai, hình như có nhắc tới nàng.

"Thủ trưởng, xảy ra chuyện gì?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Thủ trưởng phu nhân nói nấu canh gà, kêu anh họ con đem đến bây giờ."

"Ồi ôi, canh gà của mợ, con muốn uống con muốn uống."

"Uh, mợ con còn làm bánh trứng, làm một đồng lớn, đều cho con hết."

"Dạ" Tần Tiểu Mặc vội không ngừng mà đáp.

"Ta cúp điện thoại đây, con nghỉ ngơi đi, chuyện vụ án đừng có gấp, chúng ta bên này đã muốn hành động, cấp trên phải thật nhiều người đến tra chuyện này, phó thanh tra bị định tội rồi, chỉ còn chờ bắt về quy án." Tần Tiểu Mặc gật đầu lo lắng về vụ án, nên nói tình hình với nàng một chút.

"Haizz, nhưng con cảm thấy trừ hấn ra hấn là còn có nội ứng khác, không có khả năng chỉ mình hấn..." Tần Tiểu Mặc nhíu mày, trực giác cho thấy không chỉ có một người, loại sâu mọt này đều sống thành đàn với nhau.

"Còn không phải đang điều tra sao, con cũng đừng quan tâm, cho dù muốn quan tâm cũng phải khoẻ lên đã"

"A..." Tần Tiểu Mặc ừm khua lên tiếng, sau đó giương mắt nhìn Diệp Tử, thấy chị Diệp đang ôn nhu nhìn mình, nhất thời lại tràn ngập năng lượng.

"Ta cho con một cái huy chương nhĩ đẳng công, chờ con trở về thì khen thưởng"

"Nhĩ đẳng công a! Thật là lợi hại..." ánh mắt Tần Tiểu Mặc sáng lên, đây thật là vinh dự.

"Đúng vậy, đều bị đạ bắn, mà còn không lập công thì còn là gì nữa."

"Còn có tiền thưởng, rất nhiều, ta giúp con thu trước."

"Cất kỹ a, đừng cho anh họ lấy được, hấn khi còn bé thích nhất gạt tiền tiêu vặt của con." Tần Tiểu Mặc bĩu môi, tuy rằng sau khi trưởng thành, anh họ đều dùng các loại phương pháp bồi thường nàng, đôi nàng cũng tốt lắm, nhưng nàng thủy chung quên không được cái chuyện anh họ lừa tiền nàng đi mua đồ chơi, đây chính là bóng ma thời thơ ấu, không thể xoá nhòa.... =_="

"Được rồi, ha ha." Tần Tiểu Mặc hiền lành cười cười. Hai người lại nói thêm vài câu, sau đó mới cúp điện thoại.

"Yêu ơi, em lập công đó nha." Tần Tiểu Mặc mới vừa cúp điện thoại liền nghiêng đầu khoe mẽ với Diệp Tử.

"Nghe được, thật là lợi hại." Diệp Tử ngữ khí giống dụ dỗ tiểu hài nhi, nhưng trong lòng vẫn tràn ngập kiêu ngạo, người này là thuộc về mình.

"Không có thưởng sao?"

"Uhm..." Tần Tiểu Mặc ngẩng đầu lên Diệp Tử biết nàng nghĩ muốn cái gì, cúi đầu cũng rất thuận thực mà cho nàng một cái hôn.

"Bẹp."

"Bẹp cái gì, ngoan ngoãn nằm xuống." Diệp Tử đỡ Tần Tiểu Mặc nằm xuống, sau đó đắp chăn cho nàng.

"Hắc hắc."

"Có người yêu thật tốt, tri kỷ."

"Uh, em giúp chị chú ý cẩn thận là tốt rồi."

"Em biết rồi mà, chị Diệp... vụ này xong rồi em sẽ không giằng co nữa, đỡ làm chị đau lòng."

"Tốt lắm"

"Mình nói chuyện phiếm đi, em không ngủ... Chút nữa anh họ em còn đến đưa đồ ăn mà." Tần Tiểu Mặc vẫn không chịu ngủ.

"Uh, ngủ không được thì không ngủ, chị cùng em trò chuyện." Diệp Tử cũng thật sự cung chịu Tần Tiểu Mặc, trên cơ bản nếu chuyện không có trái nguyên tắc, cô cũng không dây dưa.

Kế tiếp, Diệp Tử bắt đầu tám chuyện cùng Tiểu Mặc, từ chuyện nhỏ trong nhà đến tình hình thời sự thế giới, thỉnh thoảng Tiểu Mặc còn đòi một cái hôn, mấy giờ cứ êm đẹp trôi qua như thế.

Buổi tối khoảng chín giờ, anh họ Tần Tiểu Mặc mới tới, còn đem theo một đồng đồ ăn ngon, đều là kiệt tác của thủ trưởng phu nhân.

"Chị Diệp, đây là anh họ của em-" Tần Tiểu Mặc giới thiệu với Diệp Tử.

"Anh họ, Diệp Từ, đối tác làm ăn với anh Tiêu Nhuận, người... em thích nhất" Tần Tiểu Mặc chớp chớp đôi mắt.

Quả nhiên, anh họ Tần Tiểu Mặc cũng không chú ý câu nói sau của Tiểu Mặc.

"Chào cô, tôi là Tần Đức, anh họ Tần Tiểu Mặc." Tuy anh họ Tiểu Mặc cũng là đáng về phi phạm, nhưng nhìn đến cô gái xinh đẹp như Diệp Từ, ánh mắt vẫn không thể dời đi.

Tần Tiểu Mặc biết thế nào cũng vậy, có người yêu xinh đẹp cũng lo bị người trâu hoa ghẹo nguyệt.

"Khụ khụ..." Tần Tiểu Mặc ho khan hai tiếng, sau đó trừng mắt nhìn Tần Đức.

"Anh họ, canh gà còn có bánh trứng của em đâu"

"A, nơi này." Tần Đức phục hồi tinh thần, vội vàng đưa hộp giữ nhiệt cho Tần Tiểu Mặc, sau đó cầm một gói bánh to để lên mặt bàn.

"Chị Diệp, lại đây, cùng nhau ăn, mợ em nấu canh gà ngon lắm." Tần Tiểu Mặc hướng Diệp Từ ngoắc tay, kêu chị Diệp đến giúp nàng ăn canh.

"Uh" Diệp Từ cũng không có cự tuyệt, lấy trong tủ ra hai cái chén.

"A, sao có chén ở đây." Tần Tiểu Mặc ngạc nhiên nhìn Diệp Từ.

"Lần trước mang tới, tương đối thuận tiện" Diệp Từ cũng thật là chu đáo.

"A... Hắc hắc, nhanh lên mức canh ra thôi." Tần Tiểu Mặc đưa hộp giữ nhiệt cho Diệp Từ.

Diệp Từ mới vừa mở ra, Tần Tiểu Mặc liền kinh hô một tiếng, dọa Diệp Từ cùng Tần Đức nhảy dựng.

"Em kêu lên làm gì a." Tần Đức hỏi.

"Là canh gà hầm với lá trà..." Tần Tiểu Mặc nói.

"Đúng là mũi cún mà, vậy cũng ngửi ra được." Tần Đức liếc Tiểu Mặc một cái.

"Làm giết cả mình". Diệp Từ đưa chén canh cho Tần Tiểu Mặc, chỉnh nạng một câu.

"Hắc hắc." Tần Tiểu Mặc cười ngây ngô, không có nhận chén canh.

"Huhm?" Diệp Từ nghi hoặc nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Chị nhẫn tâm để người bệnh như em tự mình ăn canh sao" Tần Tiểu Mặc nói.

"Anh đến dứt cho". Tần Đức tiếp nhận chén, mức một muỗng canh đưa tới bên miệng Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc không cam tâm tình nguyện, cái tên Tần Đức này đúng là ranh rồi mà, nàng chỉ muốn chị Diệp dứt thôi..

Diệp Từ bung chén lên uống vài hớp, nhìn thấy biểu tình quý dị của Tần Tiểu Mặc, cảm thấy rất thú vị.

"Tốt lắm, để tôi dứt vậy." Diệp Từ rút cuộc nhìn xong mỹ mẫn rồi mới nói với Tần Đức.

"Không có gì đâu, tôi dứt cũng được, cô uống tiếp đi." Tần Đức từ chối.

"Anh! Anh ngồi một bên được rồi! Để chị Diệp dứt cho em..." Rút cuộc Tần Tiểu Mặc nhịn không nổi nữa, mở miệng nói.

"Aizz, em thật là!"

"Không sao, để tôi." Diệp Từ nhẹ nhàng nhận lấy cái chén, bắt đầu dứt từng muỗng cho Tiểu Mặc, lúc này Tiểu Mặc mới thành thật chịu ăn...

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

"Ủa, sao cậu lại tới đây..." Lúc Tiêu Nhuận tiến vào, liền nhìn thấy Tần Đức đang cầm chén đứng bên cạnh Diệp Tử, còn Diệp Tử thì đang ngồi đút canh cho Tiểu Mặc.

"Mẹ của em kêu em đưa canh gà đến cho Tiểu Mặc uống". Tần Đức liếc nhìn anh họ một cái, đáp lời.

"À, còn có bánh trứng nữa ha, anh đều nghe thấy mùi." Bánh trứng của vợ Tần Kì rất ngon, ngày lễ ngày tết anh em Tiểu Mặc đều được ăn.

"Uh, đem tới rất nhiều." Tần Đức đưa gói bánh thật to cho Tiêu Nhuận.

"Nhiều như vậy?! Chắc chắn... Mẹ vẫn là thương yêu con bé này nha." Tiêu Nhuận cảm khái nói.

"Đúng vậy, đến em muốn ăn mà mẹ còn không thêm làm." Tần Đức bắt đầu đi bừa mồm.

"Anh, anh đã về rồi, thật sớm..." Tần Tiểu Mặc cau cái mũi, lại có thêm một cái bóng đèn.

"Tay em cũng đâu có bị gì, làm sao phải cần chị Diệp em đút hả" Tiêu Nhuận vừa tiến đến trước hết dạy Tần Tiểu Mặc một câu, Tiểu Mặc này gần đây càng ngày càng kiêu căng.

"Không có sao, nàng bị thương vẫn còn không thuận tiện." Diệp Tử ngẩng đầu cười với Tiêu Nhuận, rồi cúi đầu tiếp tục đút Tần Tiểu Mặc.

"Hừ." Tần Tiểu Mặc đối với Tiêu Nhuận hừ một tiếng, xoay đầu lại.

"Vậy hai chị em cứ ăn trước, chúng ta đi ra ngoài tản bộ tâm sự một chút". Tiêu Nhuận và Tần Đức đã lâu không gặp, hai người quyết định ra ngoài tán gẫu.

"Tốt!" Tần Tiểu Mặc so với ai khác đồng ý đều nhanh, đây không phải ý muốn của nàng còn gì.

"Uh" Diệp Tử cũng đi theo gật gật đầu.

Tiêu Nhuận cùng Tần Đức một trước một sau ra khỏi cửa, bọn hắn ra ngoài không bao lâu, Tần Tiểu Mặc liền cười với Diệp Tử giống như một đứa ngốc.

"Làm gì mà hường chị cười như vậy." Diệp Tử nhét một miếng thịt gà vào miệng Tiểu Mặc, hỏi.

"Không có a, nhìn thấy chị thì vui vẻ." Tần Tiểu Mặc cũng không nói lên được sao mình lại cười, dù sao chính là vui vẻ.

"Ăn nhiều vào, nhanh khoẻ lên." Hiện tại Diệp Tử chỉ một lòng một dạ nghĩ đến sức khoẻ Tần Tiểu Mặc, những thứ khác cũng không nghĩ nhiều.

"Uhhh..." Tần Tiểu Mặc ngoan ngoãn, uống ngay một ngụm canh.

"Khỏe rồi thì dẫn em ra ngoài chơi". Diệp Tử bồi thêm một câu.

"Tốt! Đi chỗ nào chơi..." Vừa nghĩ tới có thể cùng Diệp Tử du lịch sông núi thần thiết này kia, trong lòng Tần Tiểu Mặc liền kích động một trận.

"Em muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó." Diệp Tử đã vớt công việc sang một bên, cũng không thiếu tiền, tất nhiên là không có gì băn khoăn, muốn đi đến đâu cũng được.

"Ừ. Em phải nhanh khoẻ lại mới được..." Tần Tiểu Mặc lập tức cảm thấy có động lực.

Chính là... sau khi khoẻ rồi còn phải qua cửa ải của bà Tần nữa a... nghĩ đến đây, Tần Tiểu Mặc lại yên lặng.

"Chị không phải cùng em sao, cừu cừu cũng đáp ứng giúp em, đừng lo lắng." Diệp Tử nhìn thấy biểu tình của Tần Tiểu Mặc là biết nàng đang lo lắng chuyện comeout.

"Uh." Tần Tiểu Mặc vui mặt vào ngực Diệp Tử, hít sâu một hơi.

"Miệng đầy mỡ". Diệp Tử cúi xuống nhìn nhìn đỉnh đầu Tần Tiểu Mặc, nhú mày. Cái áo có giá trị rất cao này xem như lại hỏng rồi.

Mấy ngày kế tiếp, dưới sự trợ giúp vô tình của Tiêu Nhuận, Tần Tiểu Mặc và Diệp Tử xem như qua được vài ngày tương đối ngọt ngào. Nhưng giờ Tiêu Nhuận lại nhận được tin nhắn của thư ký, Lạc Mạn có chút việc yêu cầu hắn về Anh xử lý, cho nên Tiêu Nhuận phải bay qua đó, bà Tần lại tiếp nhận chiếu cố Tần Tiểu Mặc, hai người xem như lại biến thành quan hệ bí mật, ngay cả thấy mặt thôi đều vạn phần gian nan. Cách một tuần Diệp Tử mới dám tới thăm Tiểu Mặc một lần, mà cũng là dưới sự giám sát của bà Tần.

"Tiểu Tử, thời gian cũng không còn sớm, con là con gái, trở về muộn quá cũng không tốt." Bà Tần cười đến thực "hiền lành".

"Dạ, cũng đúng. Vậy khi nào có rảnh con lại đến..." Diệp Tử vẫn duy trì nét mặt tươi cười, đứng lên.

Tần Tiểu Mặc ở phía sau lôi kéo tay Diệp Tử âm thầm dùng chút lực, không muốn để cho cô rời đi.

Chính là sự thật lúc nào cũng tàn nhẫn, cho dù ngay cả Diệp Tử cũng không muốn rời đi, nhưng bà Tần đã nói đến vậy, cô không đi thì không được.

Diệp Tử thoát khỏi tay Tần Tiểu Mặc, chào tạm biệt bà Tần rồi cầm túi xách đi ra cửa, sau khi ra ngoài rồi cô mới rút đi nụ cười cứng ngắc trên mặt, tình cảnh như bây giờ thật sự làm cho cô hơi mệt mỏi.

Tần Tiểu Mặc cũng không tốt hơn chỗ nào, trong lòng khó chịu, nghĩ muốn cùng mẹ nói chuyện, nhưng lại sợ nói sai cái gì, chỉ có mặt mày tái nhợt, nghiêm mặt cắn môi.

"Tốt lắm, con nhanh chóng ngủ đi, mấy ngày nữa ra viện rồi." Bà Tần đứng lên, tắt đèn, ngồi bên cạnh Tần Tiểu Mặc, im lặng không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Tần Tiểu Mặc nằm dựa lưng về phía mẹ mình, nước mắt không nhịn được chảy xuống. Chị Diệp mỗi lần đến đây thăm mình đều chịu ủy khuất lớn như vậy, nặng đau lòng, nhưng đây là mẹ của nàng, là người sinh hạ, nuôi dưỡng nàng, nàng làm gì có năng lực làm cản.

Nàng biết mẹ đang suy nghĩ gì, bởi vì hôn nhân của mẹ thất bại, nên mẹ luôn muốn tốt cho anh em nàng, có thể có một gia đình hạnh phúc ấm áp, tuy không giàu có gì, nhưng nhất định phải có cuộc sống bình yên ngày qua ngày. Đó cũng là kỳ vọng của đại đa số người lớn, mẹ nàng cũng không ngoại lệ...nhưng mà nàng yêu Diệp Tử, nàng không thể.

Nghĩ đông nghĩ tây, Tần Tiểu Mặc cũng đành mang theo nước mắt chìm vào giấc ngủ, gối đầu thấm ướt một mảng lớn.

Ba ngày sau, Tần Tiểu Mặc cuối cùng được xuất viện, coi như là ngày đáng ăn mừng của Tần gia, buổi sáng, rất nhiều đồng sự tổ chuyên án chạy tới tiếp Tần Tiểu Mặc, nhưng đều bị Tần Kỳ lấy lý do "ít người dễ làm đổ vương tay" đuổi chạy trở về, trong phòng bệnh chỉ còn bà Tần, và Tần Kỳ, một nhà ba người.

"Đến đây, mau thu dọn đồ về nhà, chút nữa đi cảm ơn bác sĩ và y tá, mấy ngày nay đã phiền toái người ta." Bà Tần nói với Tiểu Mặc.

"Dạ được" Tần Tiểu Mặc không yên lòng thu thập quần áo, mắt lại luôn bay ra ngoài cửa. Rõ ràng chị Diệp nói hôm nay đến đón nàng xuất viện, như thế nào trễ rồi mà một chút động tĩnh đều không có.

"Con nhìn cái gì?!" Bộ dáng không yên lòng của Tần Tiểu Mặc bị bà Tần thấy được, con tức trong lòng nhất thời nổi lên, con bé này là đang chờ ai, nếu bà đoán không sai, chắc là Diệp Tử rồi.

"Không nhìn ai." Tần Tiểu Mặc dời ánh mắt về mấy bộ quần áo trên giường, nhỏ giọng đáp.

"Haizz" Tần Kỳ vừa nhìn thấy có chuyện không ổn, lập tức nói vào.

"Có chuyện gì vậy a" Tần Kỳ nói.

"Nha đầu kia!" Bà Tần vừa nhìn thấy em trai, đã nghĩ mở miệng oán giận. Tần Kỳ sợ Tần Tiểu Mặc nghe bà Tần nói, nhất thời tính ngang bướng trở dậy, sợ là hai mẹ con lại cãi nhau, vì thế vội vàng lôi kéo bà Tần ra phòng bệnh.

"Chị là có chuyện gì." Rời xa phòng bệnh rồi, Tần Kỳ mới mở miệng hỏi.

"Cậu không biết đâu! Chị gần đây phát hiện Tiểu Mặc không thích hợp..." bà Tần nhe răng như vậy rốt cuộc tìm được đối tượng trút hết ra, vội vàng nói hết cho Tần Kỳ.

"Nàng cùng con bé Diệp Tử, hai người mất đi mây lại..."

"Cậu không thấy được, còn chị thật là chịu không nổi! Đây... Đây là chuyện gì xảy ra đây!" Bà Tần hít một hơi, mày cũng nhăn chặt.

"Chị... Kỳ thật em biết, Tiểu Mặc đã sớm nói cho em biết." Tần Kỳ đi theo hít một hơi, vẫn là quyết định cùng chị mình thẳng thắn thành khẩn công đạo, nói rõ ra vấn đề này.

"Cái gì!!!!!!!!!! Cậu sớm biết, mà không nói cho chị biết?!" Bà Tần nhất thời chịu không nổi kích thích, sừng sốt một chút, sau đó mới hướng về phía Tần Kỳ kêu lên.

"Suyt suyt...chị, nơi này là bệnh viện, chúng ta ra bên ngoài nói." Tần Kỳ kéo bà Tần ra khuôn viên bên ngoài, rồi thở dài một hơi.

"Cậu nói, cậu cũng biết cái gì?" Mới ra đến bà Tần liền vội vàng hỏi.

"Tiểu Mặc quả thật không quá cảm thấy hứng thú với con trai." Tần Kỳ nói thật với chị mình.

Bà Tần tròn mắt há hốc mồm, nhìn Tần Kỳ.

"Chị đừng nóng giận. Chị cũng không có thể trách cứ nó, chuyện anh rể để lại nhiều bóng ma trong lòng nó, chị cũng không tìm thêm người nào, nó như vậy..." Tần Kỳ tận lực đẩy trách nhiệm lên người khác, như vậy cũng tốt coi bớt tội cho Tần Tiểu Mặc. Đương nhiên, lời Tần Kỳ cũng là sự thật.

Bà Tần nghe xong Tần Kì nói, trầm mặc xuống, lời này là có đạo lý, con gái như vậy hiển nhiên có liên quan đến bà và Tiểu Tuấn Dật.

"Nhưng thế này là không đúng, mặc kệ là ai có lỗi, như vậy là không đúng!" Bà Tần kiên định nói. Trong quan niệm của bà, chuyện này tuyệt đối là trái đạo lý.

"Chị lập tức không tiếp thụ được cũng là bình thường, chuyện này chị từ từ sẽ hiểu, đừng nóng vội, chút nữa vừa đi vào cũng không thể liên mắng Tiểu Mặc, như vậy ai cũng chịu không nổi." Tần Kì nói.

"Không được! Chị không có khả năng giả như không biết! Nhìn lâu như vậy cũng chính là muốn chờ tổn thương của nó tốt rồi thì giải quyết, hôm nay nó xuất viện, chị vô luận như thế nào cũng phải đem chuyện này xử lý." Bà Tần không nghĩ tiếp tục giả bộ nữa, bà nhất định phải làm cho rõ chuyện này cùng Tần Tiểu Mặc.

"Vậy cũng đúng, hai người nên tâm sự, nhưng chị không thể đơn giản thô bạo mà liên..."

"Chị thô bạo chỗ nào?! Cậu nghĩ coi chuyện này đặt lên người khác thì ai có thể chịu được, ai lại nhìn con gái mình cùng một chỗ với cô gái khác, hôm nay nó đáp ứng thì tốt, không đáp ứng cũng phải chia cách với Diệp Từ, chuyện không phải do nó muốn chọn sao thì chọn." Với phương diện này, bà Tần vô cùng kiên quyết.

"Chị, chị ngàn vạn lần đừng như vậy! Chị làm thế sẽ thêm phức tạp..." Tần Kì lúc này cũng sốt ruột, hần không nghĩ tới chị mình không nghe khuyên bảo đến vậy.

Đúng lúc này, Diệp Từ hướng bọn họ đi tới, khi Tần Kì nhìn thấy Diệp Từ, trong lòng khẽ giật vài cái.

"Chào cữu cữu, di Tần" Diệp Từ cười chào bọn họ một tiếng.

Tần Kì nhìn thấy bà Tần nhũn mảy, vội vàng ở phía sau kéo hông của bà một chút.

"Chị, không ai đánh người mang khuôn mặt tươi cười, đừng như vậy..." Tần Kì nhỏ giọng nói bên tai chị mình.

"Hừ." Bà Tần nhỏ giọng hừ một tiếng, không thèm đáp lại Tần Kì.

"Tiểu Từ a, sớm như vậy đã tới rồi."

"Đúng vậy, sao mọi người lại ở đây, Tiểu Mặc đâu?" Diệp Từ nhìn nhìn phía sau bọn họ, không thấy Tiểu Mặc, lên tiếng hỏi.

"A, nó còn trong phòng thu thập quần áo, con vào trước đi, chúng ta nói chuyện một chút sẽ vào sau." Tần Kì nói xong còn nháy mắt ra hiệu cho Diệp Từ, bà Tần thì một câu cũng chưa nói.

Diệp Từ thu được ánh mắt Tần Kì, đại khái cũng đoán được chuyện gì xảy ra, vội vàng cười hướng bọn họ gật gật đầu, bước nhanh hơn về phía phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

"Tiểu Mặc." Diệp Từ đi vào phòng bệnh, kêu Tần Tiểu Mặc một tiếng.

"Chị Diệp! Chị tới rồi?" Tần Tiểu Mặc vốn đang đưa lưng về phía cửa, nghe thấy tiếng Diệp Từ, lập tức quay lại. Tần Đức thì mỉm cười gật đầu chào Diệp Từ.

"Em xếp đồ xong chưa?" Diệp Từ tiến lại, hỏi.

"Sắp rồi, mợ đang giúp em." Tần Tiểu Mặc nói.

"Đề chị." Diệp Từ đi lên giúp Tần Tiểu Mặc, mợ Tiểu Mặc quay qua thấy Diệp Từ cũng cười với cô.

Bởi vì hôm qua Tần Kì đã nói với vợ về chuyện hai nàng, cho nên mợ Tiểu Mặc cũng biết Diệp Từ. Mới vừa nghe bà cũng kinh sợ, không phải là chưa từng nghe qua chuyện đồng tính luyến ái, nhưng thật không nghĩ tới nó lại rơi lên cô cháu gái nhà mình. Bây giờ nhìn thấy Diệp Từ, bà cũng dần thấy chuyện đó bình thường, cả hai đều là những cô gái tốt và xinh đẹp...

"Mợ, giúp con thu dọn chút, con và chị Diệp có chuyện cần nói." Tần Tiểu Mặc lôi kéo Diệp Từ chạy ra bên ngoài.

"Được, hai đứa trò chuyện đi."

Tần Tiểu Mặc kéo Diệp Từ ra xa phòng bệnh, nhìn bốn phía không có ai, mới dừng lại.

"Sao vậy?" Diệp Từ khó hiểu nhìn người yêu đang hành động kì quái.

"Hôm nay buổi sáng mẹ của em lại chất vấn, có lẽ không thể nhẫn nhịn nữa, nếu không có cừu cừu ở đó kéo mẹ đi ra ngoài, em..." Tần Tiểu Mặc có chút lo lắng.

"Hèn gì..." Diệp Từ nhỏ giọng than thở.

"Sao?"

"Không có gì, vừa rồi ở bên ngoài đụng tới bọn họ, cừu cừu em nháy mắt ra hiệu với chị, chị thấy sắc mặt dì không tốt, nên nhanh chóng chạy vào nè." Diệp Từ nói.

"Vậy... Vậy làm sao bây giờ? Phải ngã bài sao?" Tần Tiểu Mặc thực sợ hãi.

"Không có gì đâu, nói rõ ràng cũng tốt, sớm hay muộn cũng phải nói rõ. Có chị ở đây... Hôm nay chị không rời em một bước, chuyện gì đều có chị cùng em." Diệp Từ cầm tay Tần Tiểu Mặc, an ủi.

"Uhm"

Tần Tiểu Mặc xoay người, kiễng chân, giơ hai tay ôm cổ chị Diệp, hai người ôm nhau thật chặt.

Phi thường không khéo chính là, vụ ôm ấp này bị bà Tần và Tần Kì mới vừa đi lên lầu thấy được. Bà Tần bộc phát cơn tức, dù sao bà cũng nhẫn nại quá lâu rồi.

Tần Kì vừa thấy, liền ở trong lòng kêu to không tốt, đây là cái gì tình huống a...

"Tần Tiểu Mặc!"

"Con buông tay ra cho mẹ!" Bà Tần tức điên kêu lên.

Chân bà cũng không nhàn rồi, rất nhanh bước đến Tần Tiểu Mặc và Diệp Từ. Tần Kì theo sau, vẻ mặt đầy lo lắng. Hai nàng đang ôm nghe đến tiếng quát to của bà Tần, tựa như điện giật lập tức buông nhau ra.

"Mẹ..." Tần Tiểu Mặc thấp giọng kêu một tiếng.

"Con đừng gọi ta!" Bà Tần đi đến trước mặt Tần Tiểu Mặc, nói với nàng.

Diệp Từ nắm chặt tay Tần Tiểu Mặc, cái gì cũng đều chưa nói. Tần Tiểu Mặc cảm nhận được lực siết của Diệp Từ, nổi lên lo lắng, chị Diệp nói không sai, loại chuyện này sớm hay muộn đều phải nói rõ ràng.

"Mẹ, kỳ thật mẹ đã sớm phát hiện phải không, con cùng chị Diệp đang quen nhau. Từ ngày mẹ thay đổi thái độ với chị Diệp, tụi con đã biết... Nhưng con vẫn luôn tránh né, trừ bỏ nguyên nhân thân thể bên ngoài chưa được khoẻ, còn một nguyên nhân lớn hơn là do con yếu đuối, sau khi quen chị Diệp, con chưa bao giờ dám nghĩ nói thẳng thắn với mẹ, chị cũng biết nhưng vẫn luôn bao dung con. Mà mấy tháng nay, mẹ cứ nhắm vào chị Diệp, chị cũng chưa bao giờ muốn từ bỏ con. Mẹ... chị Diệp không có sai, lại vì con mà chịu nhiều uỷ khuất, hôm nay con cũng không muốn tiếp tục gạt mẹ, nhưng con hy vọng mẹ có thể hiểu cho tụi con..."

"Hiểu? Hiểu cái gì? Hiểu rằng con gái của ta là một đứa biến thái sao!!!!" Bà Tần quả thật muốn giận điên, quát lên với Tần Tiểu Mặc.

"Mẹ! Chúng con không phải biến thái!" Thanh âm Tần Tiểu Mặc cũng sắc bén hơn, mẹ của nàng lại còn nói các nàng là biến thái, đây là mẹ của nàng hay sao...

"Được rồi, quan điểm của mẹ và tụi con không giống nhau, mẹ không hy vọng con của mẹ khác biệt những người khác, mẹ cho đây là biến thái, nhưng mẹ nghĩ rằng con muốn khác người sao! Mẹ cho rằng đứa con mà mẹ sinh ra khác người sao!" Tần Tiểu Mặc dùng sức nói lớn.

"Bát!" Bà Tần vurun tay tát Tiểu Mặc một cái, không hề nhẹ. Cái nhăn đeo trên tay lướt qua gò má Tiểu Mặc, để lại vệt máu thật dài.

"Tiểu Mặc!!!!"

Diệp Từ và Tần Kì đồng thời kêu lên. Con gái nhà ai trên mặt có sẹo cũng đều không tốt, Tần Kì nóng nảy, chạy tới kéo nàng đi đến phòng sơ cứu.

"Dì, chúng con không có sai, nhưng vẫn rất xin lỗi dì, đã làm dì thương tâm..." Diệp Từ nghiêm túc nói một câu với bà Tần, rồi cũng đuổi theo hai người kia.

Bà Tần thất thần đứng tại chỗ, nhìn bàn tay vừa mới tát Tần Tiểu Mặc, máu còn lưu lại trên nhẵn.

Lúc bác sĩ giúp Tần Tiểu Mặc bôi thuốc, Diệp Từ ngồi bên cạnh giúp Tiểu Mặc lau nước mắt. Tần Kì thì đứng ngoài cửa gọi điện cho vợ mình, kêu vợ mang đồ đặc và dẫn bà Tần về nhà trước, thuận tiện khuyên nhủ bà Tần làm cho tình hình dịu đi một chút.

"Haizz, con gái thật là yếu đuối, chỉ sụt nhỏ, khóc cái gì, yên tâm, sẽ không để lại sẹo..." Bác sĩ là một ông chú trung niên, cho rằng Tần Tiểu Mặc sợ dung nhan bị huỷ nên mới khóc thành như vậy.

"Tốt rồi, cảm ơn bác sĩ..." Diệp Từ nói với bác sĩ.

"Uh, xong rồi, trở về cẩn thận đi, đừng để miệng vết thương dính nước, cô là chị của nàng đúng không..."

"Vâng" Diệp Từ gật gật đầu.

"Vậy cô nhớ rõ giúp nàng thay thuốc, thay lần đầu sẽ hơi đau, nhưng lần sau nữa sẽ không còn cảm giác đau."

"Tốt, cảm ơn bác sĩ, chúng tôi đi đây."

Diệp Từ lôi kéo Tần Tiểu Mặc đi ra phòng bác sĩ, nhìn thấy Tần Kì còn cầm di động gọi ai đó.

"Không chịu đi? Em khuyên nhủ thêm đi, chuyện này cũng không thể làm loạn ở bệnh viện." Tần Kì cau mày, sự tình thật khó giải quyết, vô cùng khó giải quyết, bây giờ bà Tần gây sức ép không chịu một mình trở về, trừ khi mang Tần Tiểu Mặc theo.

"Tiểu Mặc? Hiện tại con và Tiểu Mặc tốt hơn đừng nhìn thấy nhau, mỗi người cần yên tĩnh một chút, haizz..." Tần Kì vừa quay đầu, nhìn thấy Tiểu Mặc và Diệp Từ.

"Tiểu Mặc a... Chuyện này..."

"Đi thôi, trở về nói rõ ràng với mẹ." Tần Tiểu Mặc nức nở, nhưng vẫn thực kiên định.

"Tiểu Mặc, nếu không..." Diệp Từ nhủ nhủ mày, cô cảm thấy chuyện này cũng có thể chậm rãi, nhìn vết thương trên mặt Tần Tiểu Mặc, cô đau lòng chết được, nếu bà Tần nhất thời không khống chế được, lại tát thêm cái nữa thì làm sao.

"Không sao, cần thiết nói rõ ràng, để càng lâu càng khó chịu." Tần Tiểu Mặc vui đầu vào ngực Diệp Từ, khóc một hồi, sau đó lôi kéo Diệp Từ đi đến phòng bệnh. Tần Kì theo ở phía sau, nghĩ tốt hơn hẳn nên đứng bên cạnh bà Tần, nếu bà có nhất thời xúc động nữa, hẳn sẽ lập tức giữ chặt tay lại.

Trong phòng bệnh, vợ Tiểu Mặc đang khuyên nhủ bà Tần, Tần Đức cũng mới vừa biết được chuyện này, bất quá hẳn là người trẻ tuổi, tư tưởng quan niệm cũng tương đối cởi mở, rất nhanh chọn xong lập trường của mình là đứng về phe em họ.

"A Lệ, em nói, cái này có giống ai không, làm sao chị phải gặp chuyện này chứ, nhiều năm như vậy, chị cái gì cũng theo ý nó, chỉ có chuyện này, chị kiên quyết không đồng ý." Bà Tần nói với em dâu.

"Chị dâu, chuyện của mấy đứa nhỏ người lớn cũng không quản hết được, hơn nữa.. Còn có A Nhuận mà, Tiểu Mặc cũng đâu cần phải nói dối tông đường cái gì nha..." Vợ Tiểu Mặc có thể đoán được tâm ý của bà Tần, rất có phương hướng khuyên nhủ.

"Tuy là nói như thế, nhưng mà..." Bà Tần nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng.

"Không phải là vấn đề nói dối tông đường. A Lệ, nó như vậy chính là không đúng, trái với lẽ thường, hai đứa con gái, có thể cùng sống qua ngày tháng sao?"

"Chị dâu, không thể nói vậy, chị xem chị..."

"Chị cũng không thể đánh Tiểu Mặc a, rui mà để sẹo trên mặt thì kì lắm." Vợ Tiểu Mặc đều đau lòng cho nàng.

"Cái này... Chị cũng rất hối hận, nhưng chỉ là vì nhất thời xúc động thôi." Bà Tần hít một hơi, con gái của mình mà, một bàn tay đánh nàng như vậy, bà so với ai khác đều đau hơn.

"Dì à, thật ra xã hội bây giờ đã cởi mở thoáng nhiều rồi, mấy chuyện đó..."

Tần Đức thấy mẹ hẳn không khuyên nhủ được, liền muốn thử xem sao, nhưng bà Tần làm gì có nghe lọt tai lời nào, lúc này bà chỉ một lòng một dạ nghĩ mang Tần Tiểu Mặc đi về nhà.

"Mẹ." Tần Tiểu Mặc nắm tay Diệp Từ đi tới, kêu bà Tần một tiếng.

"Theo mẹ về nhà." Bà Tần đứng lên, kéo tay Tần Tiểu Mặc muốn rời đi.

"Mẹ!" Tần Tiểu Mặc thử giằng tay ra, nhưng khí lực bà Tần rất lớn, lôi Tần Tiểu Mặc bước đi, Diệp Từ vốn cũng đang nắm tay Tiểu Mặc nhưng bị bà Tần lôi đi như vậy, cô sợ Tiểu Mặc bị thương, đành phải thả tay ra, đi theo phía sau hai người.

Trong tình thế lộn xộn, bà Tần đẩy Tiểu Mặc vào taxi, cả nhà Tần Kì thì đi cùng xe Diệp Từ lái đến nhà Tiểu Mặc.

"Tiểu Từ, mẹ của nàng tính cách cứ như vậy, con đừng để ý... Cũng không thể trách bà ấy, người lớn rất khó tiếp thu mấy loại chuyện này." Tần Kì nói với Diệp Từ.

"Không có sao, hiện giờ con chỉ lo lắng cho Tiểu Mặc, nàng..."

"A, đừng lo, tuy chuyện này khó khăn, nhưng mẹ của nàng khẳng định sẽ không đánh nữa, mới đánh một cái đã hối hận." Mẹ Tiểu Mặc an ủi.

"Dạ." Diệp Từ chạy theo sau taxi, trong lòng rối loạn, cũng không biết có nghe tiếp Tần Kì nói cái gì không nữa.

"Di!" Tới dưới lầu, Diệp Từ ngừng xe, gọi lại bà Tần lúc này đang muốn kéo Tiểu Mặc lên lầu.

"Cô đừng gọi tôi, về sau cũng xin cô đừng đến tìm Tiểu Mặc. Muốn tôi tác thành cho hai người sao." Bà Tần nói xong cũng bắt đầu rơi nước mắt.

"Di à..." Diệp Từ không biết mình nên nói cái gì đây, cô có thể cự tuyệt sao, một người lớn tuổi hơn cô nói ra chữ "xin" với cô cũng đủ cho cô biết bà Tần rất rất phản đối chuyện cô và Tiểu Mặc. Nhưng mà... cô thật sự không thể đáp ứng.

"Thật xin lỗi đi." Diệp Từ chỉ có thể lặp lại câu xin lỗi.

"Mẹ... Con xin lỗi, con... con không muốn cùng chị Diệp tách ra, mẹ đừng ép con." Tần Tiểu Mặc khóc đến nghẹn, một câu mà nói lấp một hồi mới xong.

"Hôm nay, con chọn mẹ hay chọn nó, chính con chọn đi." Bà Tần buông tay ra, đứng yên tại chỗ nói một câu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

"Mẹ... Mẹ đừng ép con..." Tần Tiểu Mặc lắc đầu, khóc đến thương tâm. Diệp Từ nhìn thấy tất nhiên đau lòng, không lo lắng nhiều, liền đi tới ôm Tần Tiểu Mặc vào trong ngực, vỗ về lưng nàng... bà Tần nhìn thấy cảnh này, con tức càng xông lên.

"Nói! Con muốn mẹ hay là nó, tự con chọn!" Bà Tần hét lớn hơn.

"Mẹ..." Tần Tiểu Mặc nức nở, vùi mặt vào vai Diệp Từ, tay thì nắm góc áo cô. Nàng không muốn lựa chọn, thật sự không muốn...

"Chị Diệp..." Tần Tiểu Mặc ngẩng đầu, nhìn vào mắt Diệp Từ. Đó giờ nàng chưa bao giờ do dự, nàng không có khả năng chia tay chị Diệp, cho dù là mẹ có bức bách nàng, nàng cũng không muốn buông bỏ tình yêu này.

"Mẹ, thật xin lỗi..." Tần Tiểu Mặc thoát khỏi cái ôm của Diệp Từ, cúi mình nghiêm cẩn chào bà Tần.

"Mẹ vĩnh viễn là mẹ của con, con rất yêu mẹ, nhưng con thật sự không thể buông bỏ chị Diệp, con xin lỗi, tội con đều không phải cố ý tổn thương mẹ, tội con chỉ là..."

"Tội con chỉ là yêu nhau mà thôi." Tần Tiểu Mặc xoay người, lôi kéo Diệp Từ rời đi.

"Con đi đi! Đi rồi không cần trở về! Mẹ coi như không có đứa con gái như con!" Bà Tần nhìn theo bóng dáng con gái, giận dữ kêu lên.

Nghe mẹ nói, Tần Tiểu Mặc bước chậm một chút, nhưng không có dừng lại, cũng không xoay người, chỉ là lúc đi qua Tần Kì, kêu hán chiếu cổ bà Tần thật tốt.

Tần Kì im lặng gật đầu, hẳn không muốn nhìn thấy loại tình huống hiện tại chút nào.

Lên xe, Tần Tiểu Mặc đã muốn khóc đến lợi hại, Diệp Từ yên lặng giúp nàng thắt dây an toàn, sau đó rút khăn tay lau nước mắt cho nàng.

"Chị Diệp..." Tần Tiểu Mặc chớp chớp đôi mắt, nước mắt lại chảy xuống.

"Uhm?" Diệp Từ hôn lên gương mặt lạnh lẽo của Tần Tiểu Mặc.

"Em yêu chị." Tần Tiểu Mặc nói, ngữ khí bất lực làm lòng Diệp Từ đau nhói.

"Chị biết." Diệp Từ không nói lại chị cũng yêu em, bởi vì khẳng định Tần Tiểu Mặc biết cô yêu nàng, hiện giờ việc cô nên làm chính là cho nàng một chỗ

dựa vững chắc.

"Không có việc gì, đừng khóc, thời gian có thể đánh bại hết thảy."

"Mặc kệ chuyện gì, mẹ mãi mãi là mẹ em, quan hệ huyết thống là không thay đổi được, với cả, di vẫn là rất thương em." Diệp Từ xoa đầu Tiểu Mặc, mỉm cười an ủi nàng.

"Ummm" Tần Tiểu Mặc gật gật đầu.

"Lại đây, đừng khóc." Diệp Từ hôn môi Tần Tiểu Mặc, hy vọng nàng đừng khóc nữa.

"Uhm" Tần Tiểu Mặc tiếp tục gật đầu.

"Tội mình về nhà được không."

"Được".

Tần Tiểu Mặc cứ trả lời từng chữ một làm Diệp Từ có chút lo lắng, bình thường Tiểu Mặc nói khá nhiều, bây giờ trạng thái này không phải tốt lắm. Diệp Từ nghĩ đến đây, mày nhanh nhủ lại.

"Em không sao, chỉ là còn chưa tỉnh lại." Nhìn thấy Diệp Từ nhủ mày, Tần Tiểu Mặc cũng mở miệng an ủi vài câu. Có Diệp Từ bên cạnh, nàng rất nhanh sẽ hồi phục thôi.

Thân thể Tần Tiểu Mặc còn chưa có khỏe hoàn toàn, lại giăng co cho tới trưa, khóc thật sự mệt, nên giờ đang ngủ trên xe, còn ngủ rất say, Diệp Từ không muốn đánh thức nàng, đành phải lấy ra cái thảm sau xe nhẹ nhàng đắp lên Tần Tiểu Mặc, cô cũng ở trong xe lẳng lặng cùng nàng ngủ say.

Lúc Tần Tiểu Mặc tỉnh lại, bầu trời đã sắp tối đen, xoay xoay cổ, nhìn thấy chị Diệp đang ngủ ngồi bên cạnh mình, nhưng cũng ngủ không an ổn, mày nhủ rất chặt.

"Chị Diệp, chị Diệp..." Tần Tiểu Mặc nhỏ giọng kêu Diệp Từ.

"Uhm?" Diệp Từ tỉnh lại, mở to mắt, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười đối diện.

Thật kì quái, giữa trưa thì khóc đến chết đi sống lại, ngủ một giấc là tốt rồi sao?!

"Dậy, mau dậy thôi, em đói quá.." Vừa tỉnh dậy, Tần Tiểu Mặc đã cảm thấy bụng mình bắt đầu sôi sục.

"Được được, chị làm cho em." Diệp Từ đứng lên, phát hiện mình ngủ dậy giờ làm xương sống và thắt lưng đều đau.

"Chị làm đó hả?" Tần Tiểu Mặc hoài nghi nhìn Diệp Từ, chị Diệp lúc nào thì biết nấu cơm?!

"Uh, không phải em không cho chị ăn ở ngoài sao, em thì nằm bệnh viện, nếu chị không làm chẳng lẽ muốn đói chết sao." Diệp Từ bắt đầu đi ra khỏi xe, thuận tiện cũng kéo Tiểu Mặc ra.

"Chị làm món gì?" Tần Tiểu Mặc hứng thú hỏi.

"... Rau xào." Diệp Từ nghĩ nghĩ, nói ra. Đây là món mà bình thường cô ăn nhiều nhất.

"Còn gì nữa"

"Miến, cháo."

"Uhm, sau đó..."

"Sùi cảo a, sùi cảo đông lạnh có sẵn, còn có bánh bao gì đó nữa..." Diệp Từ liệt kê từng cái một.

"Chị bình thường ăn mấy cái đó?" Tần Tiểu Mặc nhủ mày hỏi.

"Uh, bắt quá có nấu cơm..."

"Có điều chị làm pizza ngon lắm đó, còn có fish and chips. Chẳng qua gần đây vì chuyện của em nên không có tâm tư, tùy tiện ăn cho xong là tốt rồi." Diệp Từ vỗ nhẹ vai Tiểu Mặc, đẩy nàng vào cửa.

"Uhm... Không có dinh dưỡng." Tần Tiểu Mặc vẫn nói y như trước.

"Ăn no bụng là được rồi."

"Không dám đâu, chị đúng là quan niệm theo người Anh, người Trung Quốc chúng ta có câu cổ ngữ "dân dĩ thực vi thiên" ". Tần Tiểu Mặc lại lên giọng

giáo dục. < lời nói của quan đại phu Văn Chủng trong Đông Chu liệt quốc: "'Quốc dĩ dân vi bản dân dĩ thực vi thiên." tạm dịch: Bậc quân vương lấy dân làm điều tiên quyết để tồn tại, và dân thì lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu". Thiên: ở đây có nghĩa là cái tối quan trọng để tồn tại. >

"A..." Diệp Từ tùy ý lơ đãng gật đầu.

"Đêm nay em làm cho chị ăn ngon." Tần Tiểu Mặc nói.

"Em mới khoẻ lại, đừng có làm." Diệp Từ nhủ mày, người này vừa khoẻ đã ham hố rồi, nói không chừng lại động miệng vết thương.

"Không có gì đâu, xuất viện rồi mà, em khoẻ rồi." Tần Tiểu Mặc vỗ vỗ ngực trước mặt Diệp Từ, làm Diệp Từ sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, vội gấn cán nạng.

"Trong nhà không có nguyên liệu."

"Minh ra ngoài mua đi, đi thôi, em đã lâu không đi dạo siêu thị với chị, đi thôi đi thôi." Tần Tiểu Mặc không nói hai lời liền kéo Diệp Từ ra xe.

Diệp Từ bị buộc không còn cách nào, đành phải lái xe chở nạng đến siêu thị gần nhà.

Từ nhỏ, Tần Tiểu Mặc đặc biệt thích đi dạo siêu thị, siêu thị trong thành phố có rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon, có đôi khi cho dù không mua, đi dạo một vòng cũng tốt lắm.

"Tâm tình thoát nhìn rất tốt?" Diệp Từ thật cẩn thận hỏi Tần Tiểu Mặc.

"Đúng vậy" tính cách Tần Tiểu Mặc chính là như vậy, chuyện lớn cỡ nào chỉ cần ngủ dậy là tốt rồi, ngày mai trời lại sáng thôi.

"Vui vẻ thì tốt, đừng nghĩ nhiều quá, sẽ không có việc gì." Diệp Từ nhìn bộ dáng vui vẻ của Tần Tiểu Mặc, cô cũng vui vẻ lên, ánh mắt không tự chủ cong lại. Uhm...quả thật, cảm giác rất hạnh phúc.

"Chị Diệp, chị nhìn nè. Cua đại áp!" Tần Tiểu Mặc hưng phấn chỉ vào quầy hải sản. < Cua đại áp: một loại cua đồng (cua nước ngọt), tên khoa học tiếng Trung của cua đồng là cua còng nhưng. Loại cua này có sản lượng lớn nhất ở sông Trường Giang, nên nói cua đại áp là đặc biệt chỉ cua còng nhưng của sông Trường Giang.>

"Ừ, muốn ăn thì mua đi." Diệp Từ cảm thấy không có gì, đưa tay cầm một con bỏ vào giỏ đồ.

"A! Khoan..."

"Sao?" Diệp Từ ngừng tay, khó hiểu nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Đây là con đực."

"Cái gì? Còn phân biệt đực cái ha?"

"Chứ sao, chị nhìn vỏ cua nè, ở phía dưới, yếm to tròn ra là cua cái, con đực thì nhỏ hơn."

"Thật a..." Diệp Từ cảm thấy mình kém hiểu biết mấy khoản này.

"Tất nhiên em đã nói với chị, con cái bên trong có gạch cua, con đực không có."

"Ừ, thì sao?"

"Kết luận chính là con cái ăn ngon hơn, chị nên chọn con cái." Tần Tiểu Mặc trở mình một cái xem thường, đem con cua Diệp Từ mới cầm trong tay thả trở về, chọn lại mấy con cua cái.

"Chị khẳng định chưa từng ném qua." Tần Tiểu Mặc nói.

"Uhm, chưa có." Diệp Từ lắc lắc đầu, cô quả thật chưa có làm cua ăn bao giờ, nhìn đã thấy phiền phức.

"Chút về nấu cho chị ăn thử. Chung cách thuy là được, bỏ thêm gừng vào để khử mùi tanh." Tần Tiểu Mặc còn trôi chảy nói ra cách làm.

"Ừm, để em chung, còn chị làm cái khác đi."

"Uhm"

Hai người lại chọn một ít đồ ăn khác, Tần Tiểu Mặc thật sự mua đồ ăn cho tận hai ngày mới cảm thấy đủ.

"Được rồi, về nhà, đi một chút thôi." Tần Tiểu Mặc thúc giục Diệp Từ.

"A, khoan, chờ đã. Còn chưa mua đồ dùng hàng ngày mà." Diệp Từ thận trọng, nhớ tới Tần Tiểu Mặc ở đây thì cần mua thêm nhiều đồ lắm.

"Quên nữa ha, bàn chải đánh răng, ly súc miệng, kem đánh răng, còn khăn mặt, gì nữa nhì.." Tần Tiểu Mặc nói một hơi.

"Mấy thứ đó có rồi, lúc trước em tới ở đều có, chị không có bỏ đi, nhưng còn.. băng vệ sinh, quần áo này kia nữa, giữa trưa tại mình... chưa lấy cái gì hết." Diệp Từ nhíu mày, lần này trốn nhà đi, cái gì cũng chưa chuẩn bị.

"Em nhớ rõ lần trước em có để lại vài nội y và đồ lót, quần áo cũng còn trong tủ, có thể mặc qua vài ngày, buổi tối kêu cữu cữu về nhà trộm vài món đồ đem qua là được." Tần Tiểu Mặc cũng không quá lo lắng.

"Mua lại cũng được."

"Đừng lãng phí tiền, có tiền cũng không nên xài lung tung." Tần Tiểu Mặc sửa lại quan niệm xa xỉ của Diệp Từ, sau đó cả hai cùng đến khu đồ dùng sinh hoạt.

Hai người về đến nhà đã hơn bảy giờ tối, Tần Tiểu Mặc đẩy Diệp Từ vào phòng tắm, còn mình tiến vào bếp.

Đã lâu không có xuống bếp nấu cơm cho người yêu ăn, Tần Tiểu Mặc đứng trong bếp cảm nhận một chút tư vị tưởng niệm.

Rửa xong đồ ăn, cắt gọt các thứ, rồi nấu cơm, trên bếp thì đang chưng nấy con cua cái, hoạt động trong phòng bếp lúc nào cũng sống động như thế.

Diệp Từ tắm rửa xong, đi ra phòng tắm, đã thấy Tần Tiểu Mặc dọn thức ăn lên bàn.

"Nhanh vậy sao?" Diệp Từ ngạc nhiên nói.

"Ừ, làm muốn xong hết rồi. Mình ăn của trước đi." Tần Tiểu Mặc ngồi xuống, kẹp con cua bỏ vào chén mình, sau đó bẻ hết càng, tách cua ra làm hai, bên trong đều chứa gạch, màu rất đẹp, nghe mùi thì khỏi nói, thơm vô cùng.

"Thơm quá... chị Diệp, mau ngồi xuống." Tần Tiểu Mặc lấy đũa gấp gạch cua đưa lên miệng Diệp Từ.

"Ngon không?" Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm hỏi.

"Ừmm, rất thơm, rất ngọt." Diệp Từ rất có hảo cảm với món ăn này, hương vị thật tuyệt.

"Đúng không, gạch cua là ngon nhất. Bất quá thịt cua cũng ngon, nhưng lúc ăn hơi mệt. Chút nữa em gỡ thịt cua ra cho chị." Tần Tiểu Mặc từ nhỏ đã thích ăn con cua, nên kinh nghiệm đây mình.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Bữa cơm này, Diệp Từ ăn hai con cua, đều là Tần Tiểu Mặc lột cho cô ăn, cua ăn thật ngon, nhưng hơi phiền, nếu Diệp Từ ăn một mình, cô tuyệt đối lựa chọn không ăn. Mà Tần Tiểu Mặc cố tình là trời sinh thích tìm phiền toái, tựa như ăn lựu, ăn cua, rắc rối càng hứng thú, theo lời Tiểu Mặc nói chính là càng khó ăn thì hương vị càng ngon, Diệp Từ thì không nghĩ vậy, cô cảm thấy Tần Tiểu Mặc chỉ toàn thích mấy thứ phức tạp.

Cơm nước xong, Diệp Từ liền giúp Tần Tiểu Mặc tắm rửa, bởi vì miệng vết thương chưa khỏi hẳn, như trước không thể đụng vào nước, cho nên Diệp Từ dựa theo lời bác sĩ dặn, nửa người trên dùng nước ấm lau, nửa người dưới không sao miễn đừng để nước đụng tới miệng vết thương là được.

"Em không còi." Tần Tiểu Mặc ở trong phòng tắm nhăn nhó không chịu còi quần áo.

"Em không còi thì sao tắm" Diệp Từ bắt đầu dĩ khoanh tay đứng bên cạnh, Tần Tiểu Mặc lại bắt đầu làm loạn cái gì không biết.

"Em không còi đâu, để em tự tắm." Tần Tiểu Mặc kiên trì nói.

"Em thẹn thùng cái gì, em có chỗ nào mà chị chưa thấy đâu." Diệp Từ không hiểu cô bé này ngại làm gì, lúc cần rụt rè thì không thấy rụt rè đâu.

"Đâu có giống nhau." Tần Tiểu Mặc vờn tay đẩy Diệp Từ ra ngoài phòng tắm.

"Sợ kiểm chế không được?" Diệp Từ không chút dao động, tiếp tục hỏi.

"..." Được rồi, Tần Tiểu Mặc thừa nhận mình là có chút sợ hãi không kiểm chế được, dù sao đều lâu rồi chưa có làm, năng cũng không phải thánh nhân, người yêu sờ tới sờ lui trên người làm sao có thể không phản ứng được chứ.

Nhìn thấy Tần Tiểu Mặc không nói lời nào, Diệp Tử liền biết tám phần là mình đã đoán đúng.

"Được, dù sao cũng phải tắm rửa đi. Miệng vết thương ướt sẽ làm mủ, em không sợ đau hay sao?" Diệp Tử hơi tức giận nói, Tiểu Mặc đúng là không biết chú trọng thân thể mình.

Roi vào đường cùng, vẫn là Tần Tiểu Mặc nhượng bước, để Diệp Tử coi đồ mình ra. Dưới tình huống này, rốt cuộc là Diệp Tử giúp Tiểu Mặc tắm sạch sẽ, sau đó còn thuận tiện giúp nàng giải quyết một ít phương diện vấn đề gì đó...

Sau khi ra phòng tắm, Tần Tiểu Mặc liền giam mình trong phòng ngủ, Diệp Tử biết Tiểu Mặc còn ngại nên cũng không tiếp tục trêu đùa nàng, chỉ cười cười đem quần áo dơ bỏ vào máy giặt.

Trong phòng, Tiểu Mặc không chỉ hoàn toàn xấu hổ như Diệp Tử nghĩ, nàng cảm động gọi cho Tần Kì.

"Alo, cữu cữu."

"Alo, bà cô của ta à, sao giờ mới gọi cho ta hả!"

"Làm sao vậy? Mẹ của con, bà ấy..." Tần Tiểu Mặc vừa nghe giọng Tần Kì đã cảm thấy tình hình không ổn, nếu không cữu cữu đã không nói chuyện với nàng như thế.

"Trong nhà đều ngắt trời, mẹ con khóc đến lợi hại, cơm cũng không ăn, mợ con đang ở bên trong khuyên nhủ." Tần Kì hít một hơi, hiện tại chỉ sợ chị hấn không ăn cơm, lớn tuổi rồi, nếu đói quá sẽ ngắt xiu, lúc đó chuyện càng tệ hơn.

"Nhưng... dù sao cũng phải ăn cơm a!" Nghe thấy mẹ không ăn cơm, Tần Tiểu Mặc cũng nóng nảy.

"Cũng không phải bỏ ăn luôn, không biết mợ con khuyên nhủ thế nào rồi, chút nữa để ta đi vào xem."

"Đi vào?"

"Đúng vậy, con hại luôn cả ta a, bà ấy cảm thấy ta theo phe con, nên không cho ta đi vào, mợ và anh họ con còn có thể nói với bà ấy vài câu."

"Cữu cữu, thực xin lỗi a..." Tần Tiểu Mặc thấy mình đặc biệt có lỗi với cữu cữu, vì chuyện của nàng mà cữu cữu phải lo không ít, hiện giờ càng bị uy khuất.

"Ta không sao, ta chỉ hy vọng con có thể ổn thoả. Kỳ thật cũng không trách được mẹ con, chẳng qua lần này có chút... Không chấp nhận được." Tần Kì nói.

"Uhm, con hiểu được."

"Lúc chiều bà ấy giận lên nên nói vậy, chứ thế nào cũng là mẹ con, làm sao từ con được." Tần Kì nhấn mạnh.

"Uhhh" Tần Tiểu Mặc nhớ tới chuyện giữa trưa, cúi đầu gật gật.

"Còn có một chuyện..."

"Chuyện gì a?"

"Mẹ con gọi điện thoại nói với anh con, hấn liền mã bắt đĩnh đề bay nhanh về đây." Tần Kì nói chuyện này ra cho Tiểu Mặc, muốn nàng chuẩn bị tinh thần. < mã bắt đĩnh đề ~ ngựa không dừng vó >

Tần Tiểu Mặc không phải không biết mẹ mình sẽ nói với anh Tiêu Nhuận, nhưng nàng không nghĩ tới lại nhanh như vậy, xem ra mẹ quyết định chủ ý không cho các nàng bên nhau, bởi vậy tranh thủ con trai về phe bà.

"Được, con đã biết."

"Có lẽ một hồi anh con sẽ đến chỗ con đó. Hai đứa... aizz, đã vậy quan hệ giữa Tiểu Tử với anh con cũng có chút..." Tần Kì cảm thấy quan hệ các nàng vẫn là rất xấu hổ, Diệp Tử là người Tiêu Nhuận đơn phương yêu mến, bị ai cướp đi không nói, lại là em gái của mình, là ai cũng không cảm thấy dễ chịu.

"Uh, chúng con sẽ xử lý tốt, cữu cữu người yên tâm." Tần Tiểu Mặc tin tưởng bản thân mình, càng thêm tin tưởng chị Diệp.

"Được rồi, con cẩn thận một chút, khi nào xong chuyện bên đây ta sẽ đi tìm con."

"Cữu cữu, gặp lại sau."

Cúp điện thoại, Tần Tiểu Mặc liền vui mình trên mặt giường mềm mại, bây giờ nàng nên làm gì đây, có rất nhiều chuyện cần giải quyết lúc này.

"Cộc cộc."

"Tiểu Mặc, để chị vào đi." Còn chưa tự thương cảm bao lâu, Diệp Từ đã gõ cửa, thanh âm rất ôn nhu, Tàn Tiểu Mặc xuống giường mở cửa. Chuyện này một mình nàng thật sự không giải quyết được, nếu các nàng ở cùng một chỗ, tất nhiên việc này cả hai nên cùng nhau gánh vác, Tàn Tiểu Mặc cũng không tự cho là mình thông minh mà đứng ra đảm nhiệm hết mọi việc lên người.

Diệp Từ tiến vào, nhìn thấy bộ dáng Tàn Tiểu Mặc có chút mất mát, cũng không giống trạng thái lúc mới tắm xong. Nghĩ một chút là biết nhất định nàng vừa gọi điện cho Tàn Kì.

"Mới nói điện thoại với cữu cữu sao?" Diệp Từ muốn xác nhận lại.

"Uhm, mới vừa cúp máy."

"Làm sao vậy?"

"Mẹ của em vẫn luôn khóc, còn không chịu ăn cơm." Tàn Tiểu Mặc hít một hơi, vùi đầu vào lòng Diệp Từ, hiện giờ chỉ có người này có thể cho mình chỗ dựa.

Diệp Từ không biết nên khuyên như thế nào, đành ôm chặt Tàn Tiểu Mặc, trao đi hơi ấm của mình. Dù sao xét đến cùng, là các nàng gây thương tổn bà Tàn, tuy là nói tình yêu không có lỗi, nhưng đôi khi cũng là một loại ích kỷ, các nàng yêu nhau tổn hại tới người khác, hơn nữa người này lại là mẹ của Tàn Tiểu Mặc.

"Nhưng không sao, mọi người đang khuyên như mẹ, sẽ không để mẹ gặp chuyện gì đâu." Tàn Tiểu Mặc mở miệng.

"Ừ, từ từ sẽ ổn thôi."

"A, đúng rồi, còn nữa, cữu cữu nói mẹ em gọi điện cho anh em biết, anh đang nhanh chóng bay về đây." Tàn Tiểu Mặc nghĩ tới trọng điểm, vội nói cho Diệp Từ, nàng sợ mình quên mất.

"Anh của em đến đây?" Diệp Từ nhú mày, chuyện này thật đúng là không dễ giải quyết.

"Uhm, tại mình nên nói thế nào đây, anh Tiêu Nhuận khẳng định chịu đã kích rất lớn. Anh thích chị như vậy, kết quả chị và em lại bên nhau..." Tàn Tiểu Mặc nói đến đây, trong lòng không hiểu sao có chút... mừng thầm, haizz, nàng biết vậy có hơi không đúng, nhưng mà,... ôi trời, thật sự không dễ nói.

"Nói rõ ràng thôi, hán thích chị nhưng không có quy định chị phải thích hán, chị có quyền lợi riêng của mình, cũng không phải bán cho hán, sợ cái gì."

"Chị không sợ, nhưng đó là anh trai em... Hành động này của em làm em cảm thấy mình đã dấn thân vào chân tường." Tàn Tiểu Mặc nằm cạnh Diệp Từ, nói ra.

"Nghĩ lung tung cái gì." Diệp Từ khề đẩy Tàn Tiểu Mặc một chút, không đồng ý lời nàng mới vừa nói.

"Không có lung tung đâu... tại mình vẫn nên giấu lại ngày mai nên nói với anh ấy thế nào đi." Tàn Tiểu Mặc cúi đầu.

"Để chị nói, không cần em, chị nói là được rồi." Xem ra Diệp Từ tương đối hoài nghi năng lực của Tiểu Mặc. Tất nhiên chuyện này cũng không thể trách nàng, Tàn Tiểu Mặc tính tình thẳng thắn, không biết nói mềm mại uyển chuyển, không chừng vừa nói một câu đã tổn thương anh của nàng rồi.

"Được rồi, yêu ơi cố lên." Tàn Tiểu Mặc khuyến khích Diệp Từ.

"Uh, ngủ sớm một chút đi, chị đi tắt đèn." Diệp Từ đứng lên tắt đèn, sau đó chui vào chăn, ôm Tiểu Mặc muốn ngủ thật ngon.

"Thật hạnh phúc, rốt cuộc có thể cùng chị ôm nhau ngủ." Tàn Tiểu Mặc hít một hơi, nói ra, trong hạnh phúc còn có chua xót, nếu tất cả mọi người có thể tiếp nhận hơn nữa chúc phúc hai nàng thì cuộc sống thật là tốt đẹp biết bao.

"Uhm, chị cũng đã mơ đến ngày này thật lâu, nhất là thời gian em bị thương, em có biết chị có bao nhiêu khổ tâm không ha" Diệp Từ nói tới đây, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống.

Khi bà Tàn uỷ khuất cô, cô không khóc, khi tất cả mọi người phản đối hai nàng, cô cũng không khóc, nhưng hiện giờ lại nhịn không được, nước mắt cứ thế chảy ra, ướt cả một góc gối.

Tàn Tiểu Mặc nghe tiếng chị Diệp khóc, trong lòng tê rần, vội đưa tay lau nước mắt chị Diệp.

"Đừng khóc... em... xin lỗi..." Tàn Tiểu Mặc vừa lau nước mắt vừa nhỏ giọng nói.

"Em đừng nói xin lỗi với chị."

"Nhưng mà... ôi ôi, chị đừng khóc nữa." Tàn Tiểu Mặc không có chủ ý, chỉ biết kêu Diệp Từ đừng khóc, sau đó vẫn luôn giúp Diệp Từ lau nước mắt.

"Đừng khóc." Tàn Tiểu Mặc lặp lại.

"Không sao đâu, khóc ra được cũng tốt mà."

Khóc một hồi, Diệp Từ cũng kiềm lại, không để mình tiếp tục khóc nữa. Sau khi khóc xong, quả thật dễ chịu rất nhiều, phương thức giải tỏa của phái nữ phần lớn là khóc, khóc xong rồi sẽ có dũng khí đối mặt với chuyện kế tiếp xảy ra.

"Ngưng rồi?" Tần Tiểu Mặc không nghe thấy động tĩnh, thật cẩn thận hỏi.

"Mmm."

"Haizz.. chị đúng là muốn dọa em chết." Tần Tiểu Mặc thấy Diệp Từ thôi khóc, thở ra một hơi, hình như trừ lần nàng bị thương, nàng chưa thấy qua Diệp Từ khóc vì chuyện nào khác nữa.

"Giải tỏa một chút, khóc xong đỡ rồi."

Tần Tiểu Mặc tiến lại gần hôn môi Diệp Từ, vốn nghĩ muốn an ủi Diệp Từ một chút, không nghĩ tới hôn một cái liền không thể dừng lại được, nàng thật sự rất nhớ chị Diệp, đã lâu lắm không có hôn chị Diệp một cách trọn vẹn, ngọt ngào, ôn nhu, mềm mại này, chỉ có mình nàng biết được mà thôi...

Tần Tiểu Mặc hôn như cuồng phong mưa rào đánh úp lên Diệp Từ, mà Diệp Từ đáp lại cũng không kém, âm thanh thoát ra từ khe hở giữa hai đôi môi quyến rũ lòng người, hơn nữa còn làm cho hai nàng xúc động vì loại tình cảm đẹp đẽ này.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Hôm sau mở mắt ra, Tần Tiểu Mặc nhìn đến chính là gương mặt đang ngủ rất điềm tĩnh của Diệp Từ.

Cuộc sống thật đẹp, Tần Tiểu Mặc mở to mắt nhìn, trong lòng đột nhiên toát ra loại cảm khái này.

Quả thật, không có gì hạnh phúc hơn được ôm người yêu đi vào giấc ngủ, đến khi tỉnh giấc mở mắt ra vẫn là thấy người ấy đầu tiên. Tần Tiểu Mặc càng kiên định hơn với lựa chọn của mình ngày hôm qua, may mắn nàng không có vì nhát gan mà làm ra chuyện có thể khiến mình hối hận cả đời. Cuộc đời là của chính mình, con đường là do mình chọn, tình mẹ con tất nhiên quan trọng, nhưng có thể đi bên cạnh mình cả đời người không phải là mẹ, mẹ cũng có cuộc sống của riêng mình.

"Sáng sớm đã ngơ ra". Lúc Tiểu Mặc còn đang ngây người, Diệp Từ liền tỉnh, duỗi thẳng người ngáp một cái, sau đó nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngẩn của Tần Tiểu Mặc.

"Không phải đâu, chỉ là cảm thấy... hạnh phúc quá." Tần Tiểu Mặc ôm thắt lưng Diệp Từ mà cọ cọ, ôi... thật ấm áp.

"Vậy mình hãy luôn hạnh phúc như thế". Diệp Từ cười ngồi dậy.

"Nhưng tôi thấy mình vẫn nên đánh răng rửa mặt sau đó ăn sáng thì tốt hơn." Diệp Từ thật ra là một người tương đối thực tế.

"Em muốn ăn rau xào hay là... luộc?" Diệp Từ mặc đồ dạng hoàng xong, nghiêng đầu qua trung cầu ý kiến Tần Tiểu Mặc.

"Có lựa chọn nào khác không?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Cái này..."

"Có thể thêm trứng chứ?" Tần Tiểu Mặc lại hỏi.

"Hay là... chị không biết làm ốp la?" Tần Tiểu Mặc đúng là nhanh miệng, biết rõ chân tướng sự tình còn phải hỏi treu lại Diệp Từ mới chịu.

"Em biết còn hỏi!" Diệp Từ cảm một bộ đồ ném qua, Tiểu Mặc cười xấu xa nghiêng người tránh thoát.

"Mới ở cùng nhau ngày đầu tiên sao có thể để tình yêu làm bữa sáng chứ, vẫn là em nấu cho.." Tần Tiểu Mặc đứng lên, chọn một bộ quần áo trong tủ đồ, rồi bỏ chạy vào toilet đánh răng rửa mặt, Diệp Từ ở trong phòng nhìn Tiểu Mặc chạy qua chạy lại, trong lòng tràn đầy cảm động, mấy ngày Tiểu Mặc bị thương, cô chỉ ở nhà có một mình, trong nhà mỗi ngày chỉ có thể dùng hai chữ trống trải để hình dung, hiện giờ có Tiểu Mặc, tựa hồ hết thảy đều trở nên sống động bừng bừng... người này có đôi khi chính là thần kì như vậy...

Diệp Từ thu dọn phòng đi ra, Tần Tiểu Mặc đã làm xong bữa sáng, hai chén mì, bên trong có rau xanh, trứng ốp la, còn có thịt viên. Kỳ thật so với cô nói chỉ hơn có hai món, Diệp Từ bấu môi.

"Hắc, biểu tình của chị là không phục a."

"Chỉ có thêm thịt viên và trứng gà." Diệp Từ ngồi xuống trước bàn ăn.

"Được được... tình yêu của em cũng rất lợi hại." Tàn Tiểu Mặc theo lời Diệp Từ đưa chén mì tới trước mặt cô.

"Trứng gà của chị, lòng đào... đúng không, em nhớ rõ chị không thích ăn trứng quá chín" Tàn Tiểu Mặc nhớ rất rõ ràng.

"Ừ, lòng đào ngon mà." Diệp Từ trên mặt như trước không có biểu hiện gì, chỉ cầm lấy đôi đũa gật gật đầu. Cảm giác trong lòng chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

"Người nước ngoài thật là, luộc chín an toàn hơn chứ, em chỉ thích ăn chín kỹ."

Tàn Tiểu Mặc gấp trứng gà lên, cắn một miếng.

"Chín quá mất hết dinh dưỡng". Diệp Từ không đồng ý lời Tàn Tiểu Mặc nói.

"A, từ nhỏ tới lớn em toàn ăn chín, bây giờ không phải vẫn đầy đủ dinh dưỡng sao, đây là lời nói sai lầm." Tàn Tiểu Mặc trừng to mắt, phản bác.

Diệp Từ liếc nàng một cái, không nói thêm gì, cúi đầu yên lặng hưởng thụ bữa sáng mỹ vị của mình.

"Giận rồi sao?" Tàn Tiểu Mặc cho rằng Diệp Từ không nói lời nào là đang giận, vội nhìn mặt của Diệp Từ, thật cẩn thận hỏi, hơn nữa còn chuẩn bị tinh thần tùy cơ ứng biến an ủi người ta.

"Không dễ giận vậy đâu." Diệp Từ cũng không phải Tàn Tiểu Mặc, không nên nhiều như vậy tiểu tính tình. Chẳng qua là vốn là sẽ không yêu nói chuyện mà thôi.

Diệp Từ vừa dứt lời, Tàn Tiểu Mặc liền thở phào.

"Xém nữa em quên chị không thích nói chuyện, gần đây chị nói với em nhiều lắm, nên em quên mất." Tàn Tiểu Mặc nói.

"Uhm."

"Được rồi, ăn thôi. Không đủ thì chị đi lấy nha, trong bếp còn đó." Tàn Tiểu Mặc sợ Diệp Từ đói, mấy ngày nàng bị thương chị Diệp cũng phải chịu trận theo, vốn đã thiếu máu tụt huyết áp, nàng nên bồi dưỡng tâm bổ lại cho chị Diệp mới được.

"Ngày mai hầm canh gà cho chị nha?"

"Uhm."

"Tốt, chị phải uống nhiều vào, em không thường nấu cái đó, nhưng sẽ làm cho chị." Tàn Tiểu Mặc vừa ăn vừa than thở, Diệp Từ thì vẫn luôn gật đầu, có đôi khi cho nàng một ánh mắt, tỏ vẻ cô đang lắng nghe.

Một người thì nói luyên thuyên, một người thì không thích nói chuyện, thật là bù trừ lẫn nhau.

Thu dọn xong chén đĩa, Diệp Từ chuẩn bị dẫn Tiểu Mặc ra ngoài mua quần áo, mà chính cô cũng không có nhiều quần áo mặc thường ngày, bây giờ ở nơi này, không thể mỗi ngày đều mặc đồ tây như lúc trước đi làm.

"Cái áo thun này thế nào, nhìn nè, một cặp màu đỏ, kiểu dáng cũng dễ thương ôi chao, hai chúng ta mỗi người một cái..." Tàn Tiểu Mặc cầm áo lên khoa tay múa chân đo đo trên người Diệp Từ.

Diệp Từ nhìn cái áo trên tay Tàn Tiểu Mặc, mày liền nhăn lại.

"Lại nhũn mày, làm sao vậy? Không thích à..." Tàn Tiểu Mặc cẩn thận phát hiện biểu tình của Diệp Từ biến hoá, hỏi.

"Rất nổi".

"Màu đỏ dễ nhìn mà."

"Gây chú ý."

"Được rồi..." Tàn Tiểu Mặc nghe lời người yêu, yêu thích cái gì thì mua cái đó, đây chính là một người "sợ vợ" điển hình.

"Tiểu thư, kiểu dáng này có màu đen a, nếu cảm thấy màu đỏ quá nổi bật cũng có thể nhìn thử màu đen." Người bán hàng nghe được cuộc đối thoại giữa Tàn Tiểu Mặc và Diệp Từ, vội vàng đi tới giới thiệu.

"Màu đen có được không?" Tàn Tiểu Mặc nghiêng đầu qua hỏi Diệp Từ, nhìn thấy Diệp Từ gật gật đầu, lúc này mới dám để cho người bán hàng lấy màu đen ra thử.

Hai người gần như từ phòng thử đồ cùng đi ra, khi Tiểu Mặc nhìn thấy Diệp Tử, nàng không khỏi tán thưởng một tiếng, vóc người đẹp thật là khác nha, mặc áo thun cũng có đường cong, nhìn lại mình, rõ ràng đâu khác lắm, vậy mà mặc trên người nàng lại như thời trang trẻ em a...

"Rất được." Diệp Tử mở miệng nói.

"Ừ, chị mặc cái gì nhìn cũng đẹp." Tần Tiểu Mặc đồng ý nói.

"Chị nói em, coi được." Diệp Tử mặt không đổi sắc, nói ra, cho dù người khác cảm thấy độ tin cậy không cao, nhưng Tần Tiểu Mặc lại có thể đọc ra sự chân thành trong đôi mắt đó.

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, phỏng chừng nàng trong mắt chị Diệp cũng xinh đẹp như chị Diệp trong mắt nàng đi, Tần Tiểu Mặc không hiểu sao cảm thấy có một tia kiều ngạo trong lòng.

Trời sinh con gái đối với việc mua sắm luôn có một loại cuồng nhiệt đến khó hiểu, nhất là cả hai lại còn có điều kiện tốt. Vì thế cuối cùng khi hai người ra khỏi thương xá, có một người ôm theo cả đống túi đồ to.

Bởi vì đi dạo cả ngày, Diệp Tử sợ Tần Tiểu Mặc về nhà nấu cơm sẽ mệt, hơn nữa, cô cũng không thiếu tiền... vì thế kéo Tiểu Mặc đến khách sạn kêu một bàn toàn đồ ăn ngon mà hai nàng thích.

"Gọi nhiều lắm rồi!" Tần Tiểu Mặc nhìn bàn đồ ăn làm người ta hoa cả mắt, nói ra.

"Không nhiều đâu."

"Mình chỉ có hai người mà chị gọi tới sáu món, em ăn đến giữa trưa ngày mai cũng ăn không hết nha."

"Ăn không hết thì gói đem về nhà mai ăn tiếp." Diệp Tử không quan tâm nhiều như vậy, múc một muỗng canh tây xào tòi cho Tần Tiểu Mặc.

"Cũng phải ha, trong nhà còn có lò viba mà." Tần Tiểu Mặc đột nhiên cảm thấy mình là đứa ngốc.

"Đúng ngốc." Hai người là tâm linh tương thông, Diệp Tử vừa vặn cũng nghĩ như vậy, bất quá điểm khác nhau lớn nhất giữa cô và Tần Tiểu Mặc chính là Tiểu Mặc không nói ra còn cô nói ra mà thôi.

"Em chỉ là nhất thời không nghĩ tới!" Tần Tiểu Mặc cực lực vì mình biện giải.

"Tốt, không nghĩ tới."

"Ăn đi, chắc em đói lắm rồi." Diệp Tử cười cười nói với Tần Tiểu Mặc.

Trong cười còn có ngưng ngùng, Tần Tiểu Mặc nhìn thẳng cô như thế làm sao ăn được.

"Ngốc nhìn cái gì, không ăn lại nguội." Diệp Tử quơ quơ trước mắt Tiểu Mặc, người này ở thương xá thì ồn ào kêu đói, giờ đồ ăn đầy ra lại không ăn, chỉ biết ngốc nhìn cô.

"Chị vừa rồi cười thật đẹp." Tần Tiểu Mặc nói.

"Uhm, ăn." Diệp Tử gấp một miếng thịt gà nhét vào miệng Tần Tiểu Mặc.

Bữa ăn này làm Tiểu Mặc hết chống đỡ được, từ nhà hàng đi ra, Diệp Tử liền đem một đồng quần áo ném vào trong xe, rồi cả hai cùng đi dạo vài vòng ven sông, lúc này Tần Tiểu Mặc mới tiêu hoá được một ít đồ ăn.

"Đi dạo thật tốt."

"Đúng là tốt hơn nhiều." Tần Tiểu Mặc thở một hơi, vỗ vỗ bụng.

"Em muốn ăn lựu..." Tần Tiểu Mặc đáng thương nhìn Diệp Tử.

Diệp Tử hít một hơi, vừa mới tiêu hoá xong đã muốn ăn tiếp. Bất quá trong nhà đúng là không có trái cây, mà lựu cũng ăn không đủ no, đành chiều theo nàng.

Vì thế Diệp Tử lái xe chạy tới cửa hàng trái cây mua một đồng loại cô thích ăn, còn mua rất nhiều lựu, đều đều năm cân.

Khi xuống xe, tâm tình Tần Tiểu Mặc rất vui sướng, còn thừa dịp chị Diệp đi đến trước mặt mà hôn trộm một chút.

Thăng đến vào thang máy, bên tai Diệp Tử vẫn đổ hồng.

"Em đã nói với chị, con chó bên nhà hàng xóm trước kia của em thích em nhất, em đi đến lầu bốn, nó đã bắt đầu sủa."

"Em nuôi nó?"

"Không phải a, đôi khi em đem đồ ăn thừa buổi trưa đến cho nó ăn."

"Em thích chó sao?"

"Không phải, động vật em đều thích, nhất là loài gặm nhấm " < như sóc, chồn >

"A..." Diệp Từ như suy nghĩ ra điều gì nên a một tiếng.

Đang lúc Tần Tiểu Mặc muốn nói thêm cái gì thì cửa thang máy mở ra. Vì thế nàng liền im bất, tay trái cầm trái cây, tay phải lôi kéo chị Diệp ra khỏi thang máy.

"Tiểu Mặc!"

Nghe tiếng kêu quen thuộc, Tần Tiểu Mặc run rẩy.

Đúng vậy, người đứng trước mắt là anh trai của nàng, Tiêu Nhuận.

Kỳ thật nhìn thấy Tiêu Nhuận, Diệp Từ cũng không kinh hãi, cô không dễ quên như Tần Tiểu Mặc. Tối hôm qua dự tính Tiêu Nhuận sẽ tới vào xế chiều nay.

"Hai người..." Tiêu Nhuận từ cửa nhà Diệp Từ đi đến trước mặt hai nàng.

Hắn cũng không có như Tần Tiểu Mặc tưởng tượng, không hỗn hển thống khổ quở trách, mà là bình tĩnh và trầm ổn.. giống như có chút không biết nên mở miệng nói thế nào.

"Anh..." Ngửi khí Tần Tiểu Mặc bất giác trở nên có chút lúng túng còn có uỷ khuất.

Nghe được một tiếng này từ Tần Tiểu Mặc, vốn không quá mức tức giận nên cơn giận của Tiêu Nhuận càng không còn lại bao nhiêu, chẳng qua nội tâm không cam lòng cộng thêm lo lắng, nên chưa thể nguôi giận được.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

"Thật xin lỗi." Diệp Từ lạnh nhạt nói với Tiêu Nhuận.

Tiêu Nhuận nhìn Diệp Từ, không nói gì, trầm mặc vài giây, Tần Tiểu Mặc cảm thấy cả người không thoải mái, nàng cũng không muốn anh mình cứ nhìn chằm chằm người nàng yêu, nên bất an kéo kéo góc áo Tiêu Nhuận.

"Cô xin lỗi tôi chuyện gì?" Tiêu Nhuận cười lạnh hỏi.

"Hai chúng tôi gạt anh là không đúng, tôi... Hắn là nên tại thời điểm cự tuyệt anh mà nói rõ ràng." Diệp Từ bắt đầu dĩ nói, khi đó sinh hoạt của cô đều rối loạn, Tần Tiểu Mặc cũng vì sự nghiệp phấn đấu, cô không có tinh lực nghĩ đến việc này.

"Cho nên sao?"

"Hai người có biết ngày hôm qua khi mẹ khóc rồi gọi điện nói cho tôi biết thì tôi có cảm thụ thế nào sao, cô gái mình thích lại cùng với em gái mình, em gái... cô chính là em gái của tôi đó Tần Tiểu Mặc!" Tiêu Nhuận xoay người hô to với Tần Tiểu Mặc.

"Anh..."

"Cô đừng gọi tôi là anh." Tiêu Nhuận bỏ tay Tần Tiểu Mặc ra.

"Từ nhỏ đến lớn, tôi thương cô nhiều thế nào chính cô biết, vô luận xảy ra chuyện gì, tôi đều che phía trước cho cô, nhưng mà cô..." Thanh âm Tiêu Nhuận có chút nghẹn ngào, hắn không nói được nữa.

Ai nói đàn ông không dễ rơi nước mắt, chỉ là chưa tới lúc họ thương tâm mà thôi.

"Anh, em cũng biết, anh đừng như vậy, em biết anh đau lòng, nhưng đây là hai chuyện khác nhau, em và chị Diệp yêu nhau, em thật sự không thể buông tay chị Diệp." Tần Tiểu Mặc giữ chặt tay Tiêu Nhuận không chịu buông, nước mắt cũng bắt đầu rơi, Diệp Từ nhủ vậy, giơ tay lên lau nước mắt cho nàng, ngày hôm nay tâm tình nàng thật vất vả mới tốt hơn một chút, giờ lại bắt đầu khóc, trong lòng Diệp Từ thật ra có chút oán giận Tiêu Nhuận.

Tiêu Nhuận nhìn thấy động tác của Diệp Tử, cơn tức càng lớn, trực tiếp bỏ tay Tần Tiểu Mặc ra đi xuống lầu. Tần Tiểu Mặc vốn muốn đuổi theo, nhưng bị Diệp Tử kéo lại, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Tiêu Nhuận rời đi.

"Chị Diệp, chị để em đuổi theo anh đi..." Tần Tiểu Mặc có chút nóng nảy.

"Để hấn trở về yên tĩnh chút đi, hiện tại mình có nói cái gì cũng phí công, hấn nghe tới đâu cho là lấy cớ, cần gì chứ." Diệp Tử luôn bình tĩnh, nghĩ nhiều hơn Tần Tiểu Mặc.

"Uhm" Tần Tiểu Mặc từ trước đến nay đều nghe theo Diệp Tử, lần này cũng không ngoại lệ, gật gật đầu liền bị Diệp Tử dắt vào nhà.

Vừa đi vào, Tần Tiểu Mặc ngồi xuống sofa, ngơ ngác nhìn kệ đặt giày dép, ánh mắt như không tập trung nhìn bất cứ cái gì.

"Nha đầu ngốc." Diệp Tử ngồi ở bên cạnh Tần Tiểu Mặc, đem nạng kéo vào trong ngực.

"Anh giận rồi." Tần Tiểu Mặc nói.

"Không có gì đâu, hấn có thể nghĩ thông suốt." Diệp Tử cảm thấy Tiêu Nhuận chính là nhất thời tức giận, có một số việc giấu lại sẽ thông suốt, huống chi Tiêu Nhuận không phải người bình thường, cô chết cũng không tin hấn sẽ vẫn luôn như vậy, nếu ngay cả năng lực tiếp thu ấy mà hấn cũng không có, vậy hấn không thể nào khơi dậy được Lạc Mạn.

"Uhm" Tần Tiểu Mặc gật gật đầu, sau đó dựa vào người Diệp Tử, thật lâu thật lâu, hai người đều không có nhúc nhích...

Tần gia

"Anh, em nghĩ anh sẽ không để ý, em là người hiện đại, sao anh với mẹ anh đều cùng một loại tư tưởng, phong kiến đến vậy." Tần Đức nhận được chỉ lệnh của cha mình, ở trong phòng khai đạo cho Tiêu Nhuận.

"Thì vậy, vốn anh không để ý, nhưng người kia là Diệp Tử..." Tiêu Nhuận úp hai tay vào mặt, suy nghĩ có chút hỗn loạn.

"Không phải trước đó nàng đã nói rõ ràng cự tuyệt anh sao?"

"Uh"

"Anh cũng chết tâm đúng không?"

"Uh"

"Thì đó, cho nên bây giờ anh là bị làm sao, đã biết người nàng thích là Tiểu Mặc, còn thấy mình có cơ hội gì sao?" Tần Đức hỏi.

"Cũng không phải, chỉ là cảm thấy..."

"Không phải nói lập tức chúc phúc các nàng a, anh, em thật sự cảm thấy nếu anh nghĩ như vậy, thì không tất yếu rồi rầm rừ, dù sao nàng cũng không phải anh, cho dù không có Tiểu Mặc, nàng vẫn như trước không là của anh. Anh cần gì phải rồi rầm rừ." Tần Đức hiểu được, dù sao người ngoài cuộc luôn tỉnh táo hơn những người u mê trong cuộc.

"Theo lý đúng là như vậy, nhưng trong lòng anh vẫn còn rào cản, anh không qua được, thật sự." Tiêu Nhuận chưa xốt cười cười, thật ra chuyện này tự hấn thấy mình cũng buồn cười, có liên quan gì chứ, hấn rút cuộc lấy thân phận gì mà chạy tới trách cứ em gái mình, từ nhỏ hấn so với ai khác đều yêu thương cô em gái này, so với ai khác đều muốn nàng có được hạnh phúc, hiện giờ em gái đã có được hạnh phúc mà nàng mong muốn, hấn không phải là nên chúc phúc sao, vì cái gì lại như vậy!

"Anh tự ngẫm lại đi, em có khuyên gì cũng không tác dụng." Tần Đức thở dài, vì chuyện này mà hấn cũng lo lắng mấy ngày nay, công việc đều gác lại, nhưng trong nhà vẫn hồng hồng, giống như không có tác dụng gì.

"Nhưng có một chút chuyện em cần nói rõ với anh, anh cứ rồi rầm rừ thì kệ anh, nhưng đừng trêu chọc đến cô, đừng để Tiểu Mặc có thêm áp lực, nếu anh giận dữ đứng về phía cô, có chuyện gì không hay xảy ra chúng ta hoàn toàn nắm giữ không được, bây giờ cô chỉ có mình anh là con trai." Tần Đức nghiêm túc nói.

"Uh, anh biết." Tiêu Nhuận vẫn hiểu biết đại cục, tuy rằng hấn rồi rầm rừ, nhưng cũng tuyệt đối không đứng về phía mẹ mình làm cho bà thêm kiên định ý nghĩ của bà.

"Được, vậy anh từ từ suy nghĩ lại, em ra coi mẹ em khuyên tới đâu rồi, có việc gì cứ kêu em." Tần Đức vỗ vai Tiêu Nhuận, chuyện này thật không dễ dàng, một bên là em gái, một bên là cô gái mình thích lâu như vậy.

"Haizz" Tiêu Nhuận thở dài, tiếp tục trầm tư.

Tần Đức ra khỏi phòng, nhìn thấy mẹ và cô hẳn đang ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, biểu tình của cô đã không còn kích động như trước, ít nhất là không khóc, xem ra mẹ mình đúng là có chút tài năng nha.

"Mẹ, cô" Tần Đức gọi hai người một tiếng, sau đó đi đến ngồi xuống sofa.

"Nói chuyện với anh con xong rồi? Thế nào?" Bà Tần sốt ruột hỏi, con trai bà đến đây liền mang về mặt âm trầm, cũng không để ý đến bà, bà Tần không biết chuyện xảy ra thế nào rồi.

"Ý anh của con vẫn là muốn cô đừng nhúng tay vào chuyện em gái, nàng cũng là người trưởng thành rồi, cuộc sống sau này vẫn là của nàng, người lớn cũng vẫn có chuyện lẫn lộn của riêng mình mà, cho nàng ý kiến thì có thể chứ áp bức thì không được." Tần Đức hoàn toàn vận vẹo ý tứ của Tiểu Nhuận, nhưng hẳn nói rất tron tru một chút cũng không chột dạ.

"Chuyện này làm sao có thể mặc kệ! Dù sao cũng không phải con gái các người!" Bà Tần kích động lên.

"Haizz, chị à, sao chị nói vậy được, Tiểu Mặc làm sao không phải gái ngoan nhà chúng ta được, đó giờ em đều xem Tiểu Mặc như con gái ruột của mình, nhưng chuyện nào ra chuyện đó, vấn đề tình cảm này không tiện cho người lớn chúng ta xen vào."

"Vậy nếu một ngày A Đức nói cho cậu biết hẳn thích đàn ông, cậu nghĩ thế nào?" Bà Tần hỏi.

"Hắn mà thích..." Mẹ Tiểu Mặc nhú mày, vấn đề này đúng là có chút khó khăn.

"Nếu nhân phẩm đối phương không thành vấn đề, mà hẳn vui vẻ hạnh phúc, em cùng ba hẳn cũng sẽ không quá khó khăn vì hẳn..." Mẹ Tiểu Mặc nói.

"Em đúng là đừng nói chuyện không đau thắt lưng*" bà Tần cười lạnh một tiếng. < * ~ ý là không biết thì đừng có nói nhảm >

"Bây giờ chị đang nổi nóng, không nghe lời chúng ta nói, haizz..." Mẹ Tiểu Mặc thật sự không khuyên được nữa, thở dài một hơi.

Trong lòng trách móc chồng mình, sáng nay cơ quan gọi điện tới, nói là có việc, liền vội vàng rời đi, để cục diện rối rắm này lại cho bà và con trai.

Hai ngày sau, Tiểu Nhuận đều trốn ở trong phòng, giờ cơm cũng không ra ăn, mỗi bữa đều là bà Tần đưa cơm vào... Mới đầu bà Tần còn vì chuyện Tiểu Mặc mà tức giận, qua hai ngày bình tĩnh một ít, lại bắt đầu lo lắng cho Tiểu Nhuận.

"Con làm sao đó, cơm cũng không ăn, nói gì cũng không nói." Bà Tần thật sự hết chịu nổi, ngồi xuống giường bên cạnh Tiểu Nhuận, lo lắng hỏi.

"Không có gì đâu mẹ."

"Con như vậy mà gọi là không có gì à."

"Không có gì thật mà."

"Có phải vì chuyện em gái không tiếp thụ được không? Không tiếp thụ được cũng phải ăn cơm chứ, chết đói thì làm sao?" Bà Tần lo lắng.

"Cũng không hoàn toàn, hai ngày này chính con suy nghĩ rất nhiều. Bao gồm cả chuyện em gái, còn có... chuyện về ba."

"Con nhắc tới ông làm gì" Nhắc tới chồng mình, bà Tần theo thói quen nhăn mặt lại.

"Mẹ, chuyện em gái và ông đều có quan hệ rất lớn a..."

"Uhm" bà Tần gật đầu, không có phủ nhận.

"Mẹ không thể trách em, Tiểu Mặc ở bên Tiểu Tử cũng rất áp lực, xã hội rồi nhất là chúng ta. Trước kia con chưa thấy qua Tiểu Mặc khóc bao giờ, thật sự là vậy, đến trường bị bạn học khi dễ cũng không khóc, có chuyện gì bất bình Tiểu Mặc còn vỗ mông đứng lên cho người khác một đấm." Tiểu Nhuận nghĩ đến nước mắt ngày đó của Tiểu Mặc, hẳn liều mạng nhiều năm nay cũng vì không muốn mẹ và em gái bị khi dễ, không muốn họ rơi nước mắt, vậy mà giờ ngược lại hẳn làm Tiểu Mặc phải khóc.

"Cho nên mẹ càng không thể để hai tụi nó bên nhau, con nói đây gọi là chuyện gì, nói ra để nghe sao, hàng xóm láng giềng có thể không nói xấu sao?"

"Mẹ, cuộc sống là của các nàng. Họ cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi, con cháu đều có con cháu phúc."

"Chính là..."

"Mẹ muốn cháu gái đích tôn, không phải còn con sao, mai mốt con tìm một cô vợ xinh đẹp là được..." Tiểu Nhuận tươi cười nói với bà Tần.

"Ồi chào..." Con trai nói chuyện đúng là xuôi tai, chưa nói vài câu đã làm cho bà Tần nở nụ cười. Nhưng cười mới có vài giây, bà Tần lại nhú mày nhăn mặt.

"Đâu có giống nhau, dù sao em gái con như vậy chính là không bình thường, không đúng, tại sao nó có thể yêu con gái chứ, nó mà không chia tay Diệp Tử thì đừng nhận ta là mẹ!" Bà Tần nói xong liền bưng chén đĩa ra khỏi phòng Tiểu Nhuận.

Xem ra với vấn đề này, bà Tần đã quyết chủ ý, ai khuyên nhủ cũng không được.

Tiêu Nhuận hít một hơi, đứng lên rửa mặt chải đầu sửa soạn lại chính mình. Hai ngày này hẳn thật sự đã nghỉ đi nghỉ lại sự tình từ đầu tới đuôi, mọi chuyện đều muốn thông suốt, dù sao từ nhỏ hắn đã che chở cho Tiểu Mặc, vậy thì lần này cũng không ngoại lệ.

Ăn com no, Tiêu Nhuận phó thác mẹ mình lại cho hai mẹ con Tần Đức, còn hắn thì chạy tới nhà Diệp Từ và Tiểu Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Thời điểm Tần Tiểu Mặc và Diệp Từ đang ăn com thì Tiêu Nhuận đến, Diệp Từ là người ra mở cửa.

"Anh!" Tần Tiểu Mặc vừa nhìn thấy Tiêu Nhuận, lập tức để chén xuống, đứng lên.

"Haizz, tiếp tục ăn đi." Tiêu Nhuận cười cười, nói với cả hai.

"Anh ăn chưa? Em lấy chén cho anh." Tần Tiểu Mặc xoay người đi về phòng bếp.

"Anh mới vừa ăn ở nhà."

"Vậy ráng ăn thêm chút nha, đồ ăn em làm đó." Tần Tiểu Mặc cầm chén đi ra, đặt trước mặt Tiêu Nhuận.

"Được, nếm thử tay nghề của em vậy, đã lâu chưa ăn." Tiêu Nhuận cũng không câu nệ các nàng, cầm đũa gắp một ít đồ ăn.

"Uh, không tồi, vài năm nay tay nghề rất có tiến bộ." Tiêu Nhuận khích lệ.

"Anh... em nghĩ anh giận em..." Tần Tiểu Mặc dịch sang bên cạnh Tiêu Nhuận, ôm cánh tay hắn, uỷ khuất nói.

"Không thể nào, hai ngày này anh cũng nghiêm túc suy nghĩ, là do lòng anh còn rối, không phải lỗi hai người. Hiện giờ anh đã thông suốt. Hai người cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi, anh chúc phúc cả hai." Tiêu Nhuận buông chén, vỗ vỗ bàn tay Tần Tiểu Mặc.

"Cảm ơn anh, anh là tốt nhất!" Tần Tiểu Mặc vui vẻ cười mị mắt, sau đó hôn lên má Tiêu Nhuận một cái. Tiêu Nhuận dùng dư quang nhìn thấy nét mặt tươi cười của Diệp Từ có hơi cứng lại khi Tiểu Mặc hôn mình.

"Uh, về sau hiểu chuyện chút. Đừng tùy hứng, có ý tứ hơn để chị Diệp cưng chiều em a." Tiêu Nhuận chân thành nói.

"Chị Diệp nguyên ý." Tần Tiểu Mặc ngượng ngừng cười cười.

"Tiểu Mặc cũng không thể nào tùy hứng, chỉ là ngẫu nhiên làm nũng, còn gốc rễ." Diệp Từ cũng không biết là nói giúp Tần Tiểu Mặc hay là đang tổn hại nàng.

"Em ấy chính là từ nhỏ bị tôi làm hư."

"Anh..." Tần Tiểu Mặc tựa vào cánh tay Tiêu Nhuận, cảm thấy đặc biệt an tâm. Thật tốt, nàng giữ được tình cảm anh em.

"Em đó, haizz... Mị lực còn lớn hơn anh." Tiêu Nhuận sờ sờ tóc Tần Tiểu Mặc.

"Chứ sao" Tần Tiểu Mặc còn rất kiêu ngạo mà ngẩng đầu.

"Anh... Mẹ bên đó... Thế nào rồi?" Tần Tiểu Mặc nhớ tới bà Tần, trong lòng có chút bất an. Hiện giờ người nhà chỉ còn mẹ nàng là không đồng ý, khổ nỗi mẹ chính là nhân vật chủ chốt nhất.

"Mẹ vẫn không đồng ý, thoạt nhìn thật kiên định." Tiêu Nhuận nhún mày, em gái chọn con đường này quá gian khổ.

"..." Tần Tiểu Mặc không biết nên nói cái gì, thương tâm tựa vào người Tiêu Nhuận, không có ba mẹ chúc phúc thì vẫn có cảm giác tình yêu chưa trọn vẹn.

"Loại sự tình này cũng không phải một ngày hai ngày là tốt lên, mẹ sẽ vẫn không để ý tới em, từ từ mới được. Haizz... Anh cố bên mẹ thêm hai ngày nữa, nếu mẹ không có chuyện gì thì anh cũng cần phải về lại Anh, bên kia còn rất nhiều việc." Tiêu Nhuận an ủi.

"Tốt quá, hai ngày này anh giúp em khuyên mẹ đi."

"Uh."

"Thương thế của em tốt hơn chưa?" Tiêu Nhuận nhìn vị trí miệng vết thương của Tần Tiểu Mặc, lên tiếng hỏi.

"Mau tốt lắm, đã kết vảy." Tần Tiểu Mặc cười tủm tỉm nói.

"Vây là tốt rồi, đừng đụng đến nó nữa a, cử động của em mạnh như vậy, xuống lầu cũng nên cẩn thận hơn, rùi ngã xuống đụng miệng vết thương có thể làm em đau đến chết đó." Tiêu Nhuận dặn dò.

"Em biết rồi mà, hai ngày nay xuống lầu chị Diệp đều vịn em, sợ em té." Tần Tiểu Mặc khoát tay, mấy ngày nay chị Diệp che chở nàng cứ như che chở búp bê, lên lầu thì đi theo sau nàng để đỡ, xuống lầu thì bên cạnh lôi kéo tay nàng.

"Đây còn không phải là muốn tốt cho em sao, còn coi thường nữa hả." Tiêu Nhuận liếc nhìn em gái nhà mình, đứng lên tính rời đi.

"Nhanh như vậy đi rồi sao?" Tần Tiểu Mặc cũng đứng lên, kéo tay áo Tiêu Nhuận, có chút không muốn để anh trai đi.

"Đi sao?" Diệp Từ hỏi.

"Uh, tôi đi về trước. Mẹ còn ở nhà chờ mà, biết tôi lại đây có lẽ sẽ không mấy vui vẻ."

"Tốt, vậy anh trở về đi, có rảnh gọi điện thoại cho em." Tần Tiểu Mặc tiễn Tiêu Nhuận ra cửa.

"Uh, hai người nhớ bảo trọng."

"Cảm ơn." Trước khi Tiêu Nhuận đi, Diệp Từ trịnh trọng nói lời cảm ơn với Tiêu Nhuận, Tiêu Nhuận thì không nói gì, chỉ mỉm cười với Diệp Từ.

Tiền Tiêu Nhuận xong, Tần Tiểu Mặc đứng ở cửa nói chuyện với Diệp Từ vài câu, đang định đóng cửa lại, liền nghe được có người kêu tên mình. "Fuck*." Tần Tiểu Mặc nghe thanh âm đó, khó có khi chửi bậy một câu. < * từ gốc là Kháo ~ một từ chửi bậy của dân Tàu, giống như Fuck or đêch:!

>

Diệp Từ có chút kinh ngạc, Tần Tiểu Mặc cư nhiên cũng sẽ chửi bậy. Phương diện này Diệp Từ còn chưa thấy ở Tiểu Mặc, hoặc là nói trước mặt chị Diệp, Tiểu Mặc nhỏ bé vẫn luôn giữ bộ dáng thật biết điều, làm cho Diệp Từ cũng chưa hiểu biết được mặt khác trong con người này.

Tần Tiểu Mặc đương nhiên sẽ nói tục, mỗi ngày đi theo một đồng đội lão gia cùng nhau phá án, làm sao có thể sẽ không bậy, gặp vụ nào không hài lòng thì cũng nên có phương thức mà phát tiết.

"Đây là..." Diệp Từ nhìn qua hướng phát ra thanh âm. Có chút kinh ngạc phát hiện người tới đây cư nhiên là người cha không có trách nhiệm của Tần Tiểu Mặc, trách không được nàng như vậy.

"Tiểu Mặc! Đừng đóng cửa, là ba ba..." Ông Tần đi lên giữ chặt Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc cau mày, bọn họ đến gần, Tần Tiểu Mặc mới phát hiện, theo sau ông Tần còn có một người, thoạt nhìn cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu.

"Chúng ta đi vào rồi nói." Diệp Từ thấy cục diện giằng co, vội vàng đi tới nói.

Diệp Từ vừa dứt lời, Tần Tiểu Mặc càng nhăn mày chặt hơn, Diệp Từ biết Tần Tiểu Mặc không vui lòng, nhưng cũng không thể để người ta đứng ngoài cửa, vì thế liền kéo góc áo Tiểu Mặc không cho nàng nói chuyện.

Diệp Từ cho ông Tần và chàng trai trẻ kia vào nhà, rót nước cho họ, sau đó ngồi xuống cạnh Tần Tiểu Mặc.

"Cảm ơn." Ông Tần khách sáo nói cảm ơn, chàng trai kia cũng hướng Diệp Từ gật đầu.

"Có chuyện gì." Tần Tiểu Mặc hỏi thẳng.

"Tiểu Mặc a, đây là anh của con... Cái này..."

"Anh của tôi vừa đi, tôi chỉ có một người anh." Tần Tiểu Mặc đánh gãy lời ông Tần, khoé miệng cười lạnh. Nàng còn tưởng là ai, thì ra là con trai của ông ta và người đàn bà kia.

"Tiểu Mặc, con đừng như vậy..."

"Tôi thế nào?" Tần Tiểu Mặc cười lạnh một tiếng hỏi ngược lại.

"Hi" Lúc này, một tiếng cười đột ngột làm cho Tần Tiểu Mặc nhìn về phía người anh cùng cha khác mẹ của mình.

"Anh cười cái gì." Tần Tiểu Mặc phẫn hận hỏi.

"Không có gì, em rất đáng yêu." Tiêu Quyển hắng giọng, cười nói.

"Mắc mớ gì tới anh." Tần Tiểu Mặc tức giận trả lời một câu.

Diệp Từ nhíu mày, người này nhìn qua cũng không phải dạng người thành thật, giang hồ rất thâm, nhưng giờ còn chưa rõ là bạn hay là thù.

"Tiểu Mặc, ta cũng không có ý gì, chỉ muốn tới thăm con một chút, vừa lúc A Quyển tan tầm nghe thấy ta muốn tới tìm con nên muốn đi theo xem qua, ta..."

"A, xem qua? Có thể đi được rồi đó." Lời này rõ là ý tứ tiễn khách. Ông Tần làm sao nghe không hiểu, nhưng ông thật sự không cam lòng rồi đi nhanh vậy.

"Ta nghe nói con bị thương? Tồn thương chỗ nào? Đau không?" Ông Tần hỏi.

"Ồi chào, lúc bị thương sắp chết sao không thấy ông, hiện giờ vết thương đã muốn lành tốt lắm thì ông lại tới, quý hoá quá." Tần Tiểu Mặc vừa dứt lời, Diệp Từ cúi Tiểu Mặc một cái phía dưới, cái gì gọi là bị thương sắp chết chứ.

Diệp Từ tuy rằng không mạnh tay, nhưng Tần Tiểu Mặc vẫn cảm giác đau, nghiêng qua nhìn Diệp Từ hơi hơi phồng má.

Diệp Từ vừa nhìn thấy bộ dáng làm nũng của Tần Tiểu Mặc cũng liền thỏa hiệp, lại cúi tay xoa xoa chỗ vừa cúi, lúc này Tần Tiểu Mặc mới nở nụ cười.

Ông Tần nhìn động tác của Diệp Từ và Tần Tiểu Mặc, trong lòng khẽ giật.

"Hai đứa..."

"Đây là người yêu tôi." Tần Tiểu Mặc tuyên bố với ông Tần.

Tuy rằng vừa rồi cũng cảm giác được, nhưng lời này từ miệng Tiểu Mặc nói ra, ông Tần vẫn bị chấn kinh.

"Này... chuyện này... Đây chính là không hợp luân lý, mẹ con biết không?!"

"Bỏ vợ bỏ con không có luân lý đúng không? Ngoại tình cũng không theo quy tắc đạo lý đúng không? Vậy thì việc nhà chúng tôi không đến phiên ông quản." Tần Tiểu Mặc đứng lên đi về phòng, nhưng bị Diệp Từ kéo lại.

Diệp Từ nhìn thấy Tiểu Mặc hiện giờ đặc biệt giống một đứa nhỏ bốc đồng. Diệp Từ không khỏi đau lòng, chuyện này khẳng định gây ra thương tổn tâm lý rất lớn cho Tiểu Mặc, nếu không năng không thể nào trở thành người thoát nhìn ngày thơ nhưng hành động lại làm đau lòng người đến thế.

"Tiểu Mặc, đã bao nhiêu năm nay, con còn không chịu tha thứ cho ba sao? Nhiều năm như vậy rồi, ta thật sự rất nhớ con và anh trai con, nhưng mà... nói thật ta không có mặt mũi tới tìm các con, chỉ có thể thông qua gia gia mà ngẫu nhiên nhìn thấy ảnh chụp hai đứa, tâm nguyện lớn nhất của ta chính là hai đứa con có thể tha thứ cho ta, thật sự không thể sao..." Ông Tần nói đến đây cũng nghẹn ngào, ông lựa chọn ly hôn bà Tần tạo một gia đình khác, thương tổn hai mẹ con nằng, ông cũng lớn tuổi rồi, giữa đêm giạt mình tỉnh dậy liền tự nhiên nhớ tới hai người đã lâu không thấy mặt, không biết bọn họ sống thế nào. Trong đầu ông thường xuyên hiện ra cảnh Tiểu Mặc và Tiểu Nhuận lúc nhỏ làm nũng với mình, đáng về chúng khi cười nói, càng nghĩ càng đau lòng, bây giờ thật sự nhìn không được mới ngẫu nhiên đến nhìn Tần Tiểu Mặc, bằng không ông cũng không muốn tới quấy rầy cuộc sống các nằng.

Nghe lời ông Tần nói, Tần Tiểu Mặc làm sao có thể thấy dễ chịu, nằng cũng sớm đã khóc hết nước mắt. Diệp Từ để ý mọi chuyện giữ trong lòng, chưa làm cái gì, chỉ có thể lấy khăn tay giúp Tiểu Mặc lau nước mắt.

"Tha thứ ba đi, tha thứ cho ba ba đi, được không, con gái..."

"Tiểu Mặc." Diệp Từ nhẹ nhàng gọi Tần Tiểu Mặc.

"Đừng bước bình như vậy, em đã sớm tha thứ cho ông ấy không phải sao, chỉ vì em quá yêu ông ấy, em hận ông không ở bên cạnh em, nhưng nhiều năm rồi ông cũng không sống vui vẻ, đúng không, đừng cố chấp nữa, cứ thế thì người khó chịu nhất vẫn là em thôi." Diệp Từ cũng không phải có ý giúp ông Tần, bất quá câu nói này đúng là ý tưởng trong lòng cô, thật ra người thương tâm nhất cũng là Tần Tiểu Mặc thôi, cô không muốn thấy Tiểu Mặc của cô khó chịu nữa.

Tần Tiểu Mặc cúi đầu lau nước mắt, không nói gì. Diệp Từ quay qua ra hiệu bằng ánh mắt, ông Tần vội đi tới ôm lấy Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc thế nhưng không có cự tuyệt! Ông Tần quả thật mừng rỡ như điên.

Con gái trưởng thành thiệt nhiều, trở mã duyên dáng yêu kiều đến thế, trong lòng ông tràn ngập cảm khái

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Ngày đó Diệp Từ để ông Tần ở lại dùng cơm, có điều Tần Tiểu Mặc vẫn không nói gì, ông Tần cũng cau mày, không biết con gái rốt cuộc có tha thứ cho mình hay không.

Diệp Từ trong lúc ăn cơm vẫn luôn chú ý đến anh trai cùng cha khác mẹ của Tần Tiểu Mặc, người thanh niên này thoát nhìn không đơn giản, làm cho Diệp Từ cảm thấy hần có âm mưu gì đó, bởi vì hình như hần vẫn luôn ần ần nhìn cô mà cười, cái loại tươi cười này khiến Diệp Từ cảm thấy không thoải mái.

Mãi cho đến buổi tối đi ngủ, Tần Tiểu Mặc cũng không có nói chuyện, Diệp Từ tắm rửa lau khô tóc xong đi vào phòng, liền nhìn thấy Tần Tiểu Mặc nằm ở trên giường không biết đang suy nghĩ gì, mặt không đổi sắc.

"Nghĩ cái gì nghiêm túc như vậy?" Diệp Từ ngồi xuống, sờ sờ tóc của nàng.

"Em vẫn không cách nào tha thứ ông ta được." Tần Tiểu Mặc nói.

"Uh, nhưng mà hôm nay em cũng không còn kháng cự ông ấy."

"Đây là khả năng lớn nhất của em rồi, em không thể nào chủ động đón chào ông, không có khả năng." Tần Tiểu Mặc kiên định nói.

"Tốt, không tiếp đón thì thôi, em vui vẻ là được rồi." Diệp Từ một chút cũng không quan tâm đến ông Tần có được tha thứ hay không, miễn sao người cô yêu không vì chuyện này mà phiền muộn thì tốt rồi.

"Chỉ có chị hiểu em nhất." Tần Tiểu Mặc làm nũng nói.

"Phải không, cho nên về sau em bớt gây chuyện đi để chị bớt lo." Diệp Từ hôn lên má Tiểu Mặc, Tiểu Mặc lại nghiêng đầu qua một bên để hôn môi Diệp Từ, hai người trao nhau cái hôn mãnh liệt, tình cảm bắn ra bốn phía.

Giảng co hơn nửa đêm, ngày hôm sau rời giường Tần Tiểu Mặc cảm thấy toàn thân mình đều đau, không chữa chỗ nào, nàng không khỏi oán giận Diệp Từ.

"Đều tại chị, toàn thân đều đau nhức, không dậy nổi." Tần Tiểu Mặc xuống giường, đỡ thắt lưng đi vào phòng tắm. Diệp Từ thấy bộ dáng đáng thương của Tần Tiểu Mặc, cũng vội vàng đi theo xuống giường, giúp đỡ Tần Tiểu Mặc.

"Em còn ham hố hơn ở đó nói chị gì chứ." Diệp Từ không chừa mặt mũi cho Tần Tiểu Mặc, tuy biết nói ra lời này Tần Tiểu Mặc tất nhiên sẽ ngạo kiều*, nhưng cô vẫn nói. < * Bên ngoài làm mặt cứng nhưng bên trong xấu hổ ngại ngùng >

"Sao liên quan tới em! Rõ ràng chính là chị!" Tần Tiểu Mặc bắt mồm.

Xem đi, rõ là ngạo kiều. Diệp Từ cảm thấy gần đây không biết cô bị cái gì, nhưng cô rất thích trêu chọc Tần Tiểu Mặc.

"Rồi rồi, là chị. Nhưng ngày hôm qua em rên rĩ kêu..."

"Không cho nói! Em không có!" Tần Tiểu Mặc đỏ mặt, bỏ Diệp Từ tự mình chạy vào phòng tắm, nhanh chóng khoá cửa lại, Diệp Từ đứng ngoài cửa cười đến vẻ mặt sáng lạn.

Tần Tiểu Mặc tắm rửa xong đi ra, Diệp Từ đã làm xong bữa sáng, sở trường của cô vẫn là mì xào rau cải.

"Lại là mì xào..." Tần Tiểu Mặc vừa đi ra nhìn thấy thức ăn trên bàn liền rên rĩ không thôi. Mấy ngày nay chỉ cần là Diệp Từ nấu ăn, thì phải là món này. Không đúng, nàng cũng đã ném qua vài lần miến xào rau củ.

"Còn không ăn đi, ai kêu xương sống thắt lưng em đau nhức không nấu cơm được làm chi!" Diệp Từ cười nói.

"Khụ. Mì xào rau thì mì xào rau" Tần Tiểu Mặc ngồi xuống bắt đầu ăn.

Ăn xong bữa sáng, chị Diệp thật hiền lành thu dọn chén đĩa, còn Tần Tiểu Mặc mệt muốn chết nằm trên sofa.

"Leng keng leng keng"

"Tiểu Mặc, chuông cửa kêu kìa, mở cửa đi." Diệp Từ hô to từ phòng bếp.

"A." Tần Tiểu Mặc đỡ hông đứng dậy ra mở cửa.

"Chị Tiểu Mặc!" Tần Tiểu Mặc vừa mở cửa, Hiểu Yến liền bay về phía nàng. Tiểu Mặc bị Hiểu Yến làm cho lảo đảo, thắt lưng liền nhói lên một cái.

"Cẩn thận! Coi chừng thất lưng của tôi!" Tàn Tiểu Mặc hô lớn.

"Không phải cô bị thương ở ngực sao, làm gì dòi xuống lưng rồi." Trần An Khánh đứng phía sau, thắc mắc hỏi.

"Tổ trưởng?! Sao anh lại tới đây!" Tàn Tiểu Mặc vẻ mặt kinh hi nhìn Trần An Khánh.

"Nghe nói cô xuất viện, muốn đến thăm, địa chỉ là chánh thanh tra cho." Trần An Khánh cười nói.

"A, vào đây, mau ngồi đi, tôi rót nước cho các người." Tàn Tiểu Mặc vội vàng kêu Hiểu Yến và Trần An Khánh ngồi xuống còn nàng thì tiến vào phòng bếp rót nước.

"Ai vậy?" Diệp Từ rửa chén, thấy Tiểu Mặc đi vào liền hỏi.

"Tổ trưởng, còn có Hiểu Yến, nói là đến thăm em." Tàn Tiểu Mặc vui tươi hơn hờ rót hai ly nước mang ra.

Thăm nàng? Làm gì có khả năng nhân rồi như vậy. Diệp Từ cười lắc lắc đầu, nha đầu ngốc thật đúng là dễ tin người.

Khi Diệp Từ rửa chén xong đi ra, Trần An Khánh vừa mới mở miệng nói chuyện với Tàn Tiểu Mặc, Diệp Từ cũng không có kỵ cái gì, ngồi xuống bên cạnh Tàn Tiểu Mặc, xem ra cũng không tính toán lánh đi.

Trần An Khánh nhìn Diệp Từ, hơi có chút xấu hổ, chuyện hán nói với Tàn Tiểu Mặc không thể cho người ngoài biết.

"Này..."

"Anh nói đi, không có gì đâu, đây là đối tượng của tôi." Tàn Tiểu Mặc giới thiệu Diệp Từ cho Trần An Khánh.

Trần An Khánh và Hiểu Yến nghe Tiểu Mặc nói xong, mắt đều tròn tròn. Sự đời thật khó lường, chuyện lớn như vậy mà đến giờ hai người mới biết được...

"Khụ, chào 'chị dâu'" Hiểu Yến vẫn tương đối thông minh, kịp phản ứng kêu Diệp Từ một tiếng.

Diệp Từ nhẹ mím cười với Hiểu Yến, không nói gì.

"Được rồi, nếu đều là người một nhà, tôi sẽ không che giấu. Là như vậy, phó thanh tra đã bị bắt, trải qua thẩm vấn, hán liên tục tuôn ra vài tên đồng lõa, đám đó chức vụ đều không nhỏ a, người nhỏ nhất cũng là phó cục trưởng, chuyện này gây náo loạn lớn, cấp trên rất tức giận, nói vô luận thế nào cũng phải diệt trừ hết bọn sâu bọ này." Trần An Khánh hít một hơi, cục công an xảy ra loại sự tình này, làm bọn hán còn mặt mũi nào với người dân, dân chúng còn có thể tin nhiệm cảnh sát công an như trước kia sao, vụ án này mà không phá triệt để thì sức ảnh hưởng sẽ rất lớn.

"Đây không phải là chuyện tốt sao, diệt trừ hết đám sâu bọ đó." Tàn Tiểu Mặc không biết chuyện này có gì không tốt, nhìn về mặt Trần An Khánh rồi rầm có chút không hiểu được.

"Đây đúng là chuyện tốt nhưng mà mấy người bị khai ra không chỉ có mấy tên chúng ta bắt lần trước... mấy tên lâu la đó nhiều lắm chỉ là trung tầng lãnh đạo của tập đoàn bọn hán thôi..". Vụ này còn chưa phá xong, thì tổ chuyên án bọn họ cũng không thể giải tán.

"Cái gì?! Vậy là chúng ta vẫn phải bận rộn sao."

"Đúng vậy, cho nên tôi mới tranh thủ lại đây, muốn coi vết thương cô tốt hơn chưa, nếu tốt rồi..."

"Không được." Trần An Khánh còn chưa nói dứt lời, đã bị Diệp Từ cắt ngang. Cô nhất định sẽ không đồng ý cho Tiểu Mặc lại mạo hiểm thêm nữa, lần trước bị thương xém chết, giờ lại tiếp tục lỡ mà Tiểu Mặc bị gì, cô làm sao sống tiếp đây.

"Tiểu Mặc, chúng tôi yêu cầu cô." Trần An Khánh không để ý tới Diệp Từ, mà quay qua nghiêm túc nói với Tàn Tiểu Mặc.

"Tôi..."

Tàn Tiểu Mặc nhìn Trần An Khánh, lại nhìn đến chị Diệp mặt mày cau có, nhất thời không biết làm thế nào.

"Hôm nay tới chủ yếu vì chuyện này, toàn thể người trong tổ chuyên án đều hy vọng cô có thể trở về cùng nhau phá xong vụ này, đòi lại công lý cho dân chúng cũng như các tiền bối. Tự cô suy nghĩ đi, chúng tôi không bắt buộc." Trần An Khánh đứng lên, nói tới đây thì nhìn thoáng qua Diệp Từ.

"Được, để tôi suy nghĩ, nghĩ xong rồi thì gọi điện cho anh." Tàn Tiểu Mặc cũng đứng lên, tiễn Trần An Khánh.

Tiến khách xong, Tiểu Mặc khép cửa lại, xoay người qua nhìn Diệp Từ thấy cô thẳng tắp ngồi trên sofa, mặt mày vẫn cau có không nhìn nàng cũng không thêm nói, bộ dáng rất nghiêm túc, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Từ biểu hiện với Tiểu Mặc như vậy làm cho Tàn Tiểu Mặc có chút sợ hãi.

"Chị Diệp..." Tàn Tiểu Mặc gọi Diệp Từ một tiếng.

"Uh."

"Em..."

"Không thể đi." Diệp Tử quả quyết cự tuyệt.

"Nhưng vụ này rất quan trọng, em theo đã lâu rồi... em..." Tần Tiểu Mặc cố gắng nghĩ muốn thuyết phục Diệp Tử, không phải trước đó Diệp Tử vẫn ủng hộ công việc của mình sao, Tần Tiểu Mặc cảm thấy Diệp Tử lần này cũng sẽ thoả hiệp.

"Chị biết nó rất quan trọng với em, nhưng chị thì sao? Em có nghĩ tới cảm thụ của chị không, một lần tổn thương, hai lần tổn thương, mà lần sau càng nghiêm trọng hơn lần trước, em nghĩ coi chị làm sao yên tâm cho em tiếp tục mạo hiểm. Từ lần trước nhìn thấy em không sức sống nằm trên giường bệnh, chị liên tưởng sẽ không để em mạo hiểm nữa." Diệp Tử chết sống cũng không chịu bỏ ý định này.

Tần Tiểu Mặc cắn chặt răng, nàng không biết mình nên dùng phương thức gì để khuyên chị Diệp, nàng biết nếu mình tiếp tục làm thì chị Diệp sẽ rất thương tâm, nàng đã rất có lỗi với chị Diệp rồi, không muốn lại làm cho chị Diệp lo lắng nữa, nhưng nàng cũng thật sự muốn kết thúc vụ án này cho xong.

"Chị Diệp... Em nhớ rõ lúc ở phòng bệnh, chị đồng ý cho em phá xong vụ án này mới từ chức." Giọng Tần Tiểu Mặc mang theo điểm ủy khuất.

"Đúng, chị đáp ứng em, nhưng đó là bởi vì chị cho rằng vụ này đã xong rồi, chỉ còn lại một ít chuyện nhỏ phía sau không cần mạo hiểm nữa." Thanh âm Diệp Tử bắt đầu hơi lớn làm Tần Tiểu Mặc sợ tới mức run run.

"Nhưng mà..."

"Tốt lắm, không nói nữa, em làm gì thì làm đi." Diệp Tử hiếm khi phát hỏa với Tiểu Mặc một lần. Nổi giận xong liền cầm lấy chìa khoá xe muốn ra ngoài.

"Chị Diệp! Chị đi đâu vậy?!" Tần Tiểu Mặc cuống quýt đuổi theo.

"Đi ra ngoài dạo phố, em cứ ở nhà đi." Diệp Tử thuận tay đóng cửa lại, nhốt Tiểu Mặc trong nhà, còn cô thì đi xuống lầu.

Thấy chị Diệp thật sự tức giận, Tần Tiểu Mặc mang về mặt thất bại ngồi khóc trên sofa... Bây giờ nên làm gì đây, chẳng lẽ phải từ bỏ giấc mơ của mình sao...

"Cửu cửu..." Tần Tiểu Mặc gọi điện cho Tần Kỳ.

"Làm sao vậy? Giọng nghe kì vậy, không vui à?" Tần cửu cửu vừa nghe ngữ khí của Tần Tiểu Mặc liền biết có chuyện xảy ra.

"Vừa rồi tổ trưởng tới tìm con..."

"Nhanh vậy a." Tần cửu cửu hiển nhiên là biết chuyện này.

"Chị Diệp cũng ở đây, nàng giận rồi, không cho con đi." Tần Tiểu Mặc ủy khuất nói.

"Ta cũng đoán vậy, giận thật sao? Nói gì với con?" Tần Kỳ hỏi.

"Uhm, giận thật đó, hét lên vài câu với con rồi lấy chìa khoá xe đi ra ngoài, còn không cho con đi theo."

"Lần đầu tiên nàng giận con như vậy, làm con sợ muốn chết." Tần Tiểu Mặc bồi thêm một câu, cường điệu tầm quan trọng của việc này.

"Thật tình ta cũng không hy vọng con tiếp tục điều tra. Chỉ là con không thể không cho con đi. Diệp Tử nổi giận cũng không trách được." Tần Kỳ hít một hơi.

"Nhưng là con muốn đi."

"Ta biết con muốn, haizz.... ngày mai ta gọi cho nàng khuyên nàng nha?" Tần Kỳ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Tần Tiểu Mặc lo âu chờ đến 10 giờ tối, Diệp Tử mới mò một về.

Diệp Tử không có ấn chuông cửa, dùng chìa khoá tự mở, sau đó yên lặng đóng cửa lại, đi vào phòng khách, vừa ngừng đầu liền nhìn thấy Tần Tiểu Mặc

ngồi ở trên sofa nhìn mình, trên mặt lộ vẻ khổ tâm.

"Sao chị về trễ như vậy?" Nghe thanh âm Tiểu Mặc giống như không mấy vui vẻ, Diệp Từ ngẩn người sau đó mặt không đổi sắc đi qua ngồi bên cạnh nàng.

"Chị đi uống rượu?!" Tần Tiểu Mặc ngửi được mùi rượu trên người Diệp Từ, nhú mày. Nhìn chị Diệp như này chắc là đã uống không ít.

"Uh, có uống một chút." Diệp Từ thân nhiên nói, miệng thò ra toàn mùi rượu, Tần Tiểu Mặc cũng không phải đứa ngốc, tất nhiên không tin lời Diệp Từ.

"Đều uống đến thành thế này còn kêu một chút, để em pha trà cho chị, chị tắm đi." Tần Tiểu Mặc đứng lên, muốn đỡ Diệp Từ đi về phòng tắm.

"Nói chuyện đi." Diệp Từ nói.

"Tắm trước đã." Tần Tiểu Mặc nhú nhú mày, hơi chột dạ, mở miệng ra chính là muốn trốn tránh.

Diệp Từ chưa nói gì tiếp, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng. Tần Tiểu Mặc bị đánh bại, buông tay Diệp Từ, ngồi xuống.

"Được rồi, nói chuyện."

"Vừa rồi cứ cứ gọi điện thoại cho chị." Diệp Từ nói.

"Uhm." Tần Tiểu Mặc gật đầu, sau đó mãnh liệt kịp phản ứng, vội vàng bắt đầu biện giải: "Không phải em kêu cứ cứ đi tìm chị đâu."

"Uh."

"Cứ cứ nói với chị rất nhiều." Diệp Từ bắt đầu kể rõ.

"Về giấc mộng của em, còn có tương lai chúng ta..." Diệp Từ khẽ cười, cười thật đẹp làm mờ mắt Tần Tiểu Mặc. Xinh đẹp đến mức Tần Tiểu Mặc nguyện ý dùng hết thân thể của mình để đổi lấy nụ cười này.

Tần Tiểu Mặc cắn chặt răng.

"Yêu ơi... em không đi, vậy thì chị không cần lo lắng cho em." Tần Tiểu Mặc quyết định không đi, giữa tình yêu và mơ ước, nàng còn do dự hẳn là không công bằng với Diệp Từ. Nàng không nên ích kỷ, vẫn luôn hưởng thụ ấm áp mà chị Diệp mang đến cho nàng, rồi một lần lại một lần thương tổn chị Diệp.

"Em đi đi." Diệp Từ nói.

"Cái gì?!" Tần Tiểu Mặc có chút giật mình, nàng không có nghe lầm chứ, chị Diệp cứ nhiên chịu đồng ý.

"Em đi đi, mỗi người đều có quyền lợi theo đuổi giấc mộng của riêng mình, chị không nên cản trở em, giống như em cũng chưa bao giờ oán giận chị bởi vì chị bận rộn chuyện công ty mà xem nhẹ em vậy." Diệp Từ xoa đầu Tần Tiểu Mặc, nhìn cô gái nhỏ hơn cô vài tuổi này - người cô yêu, cô có thể cảm nhận được khát vọng cùng tình cảm mãnh liệt bắt đầu khởi động trong con tim nàng, cô không nên ngăn trở.

"Hay là em không đi." Tần Tiểu Mặc lắc đầu, chị Diệp nói như vậy thật sự là có vẻ quá mức khoan dung, nàng trong lòng không biết làm sao.

"Không có gì, chị không giận cũng không bỏ rơi em." Diệp Từ như biết được ý nghĩ của Tần Tiểu Mặc, ôn nhu an ủi, mỉm cười nhìn nàng.

"Nhưng mà..."

"Chị có điều kiện tiên quyết, em phải bảo vệ tốt chính mình, không thể để cho mình bị thương, nếu em lại để mình bị dao đâm hay trúng đạn gì đó nữa, hậu quả em tự biết đi." Diệp Từ nghiêm túc nói.

"Haizz! Em khẳng định không để cho mình bị thương!" Tần Tiểu Mặc trở nên vui vẻ, có điều Diệp Từ vẫn lo lắng như trước, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nàng nói như vậy nhưng không có nghĩa thực tế sẽ làm được. Hơn nữa, cô làm sao trừng phạt nàng được, rồi nàng đi lại luyến tiếc, cuối cùng còn không phải chịu thương tâm sao.

"Chị Diệp, chị đừng đau lòng, vụ này xong em thật sự không tham gia nữa, em thề đó." Tiểu Mặc ôm Diệp Từ, muốn giảm bớt lo lắng cho cô.

"Tốt... Em nhanh lên, đừng để chị chờ quá lâu." Diệp Từ nói.

"Ừ."

Tần Tiểu Mặc hưng phấn hôn một cái thật mạnh lên môi Diệp Từ, sau đó nhú mày.

"Mùi rượu nồng quá à."

"Đi tắm rửa được không, đi... Chúng ta tắm thôi." Tần Tiểu Mặc hưng phấn kéo Diệp Từ vào phòng tắm, còn mình thì chạy vào bếp nấu nước pha trà.

"Ta có một cái tiểu mao lư, ta cho tới bây giờ cũng không ky, có một ngày ta tâm huyết dâng trào cười đi tập hợp ~~~ trong tay của ta cầm tiểu roi da, trong lòng ta đang đắc ý ~~~" Tần Tiểu Mặc vui vẻ ca hát.

Nấu nước xong, nhàm chán nhìn hơi nước lượn lờ cửa phòng tắm, đột nhiên tâm huyết dâng trào... Tần Tiểu Mặc chạy về phòng, còi hết đồ mình sau đó im ắng đi đến cửa phòng tắm, cẩn thận mở cửa ra, thật tốt, chị Diệp không phát hiện ra nàng...

Tần Tiểu Mặc đứng ngoài cửa thủy tinh, nhìn người ở bên trong, bọt nước đang chảy dọc xuống theo đường cong hoàn mỹ của chị Diệp, hơi nước làm cho chị Diệp thoát nhìn như người bước ra từ trong tranh. Tần Tiểu Mặc nuốt nước miếng, chị Diệp thật đẹp a...

Thanh âm Tần Tiểu Mặc kinh động Diệp Từ, cô quay đầu lại, "Tiểu Mặc?"

"Chị Diệp..." Tần Tiểu Mặc hô hấp có chút khó khăn, khẩn cấp đẩy cửa thủy tinh ra, đi đến ôm lấy Diệp Từ, "Chị Diệp, em giúp chị tắm nha."

"Em còn giúp chị tắm được ha?" Thân thể Diệp Từ trong làn nước kè đến làn da Tiểu Mặc cảm giác có chút lạnh lẽo, "Chính mình còn chăm sóc không tốt nữa."

"Uhm" Tần Tiểu Mặc mặc kệ Diệp Từ chế nhạo, kiễng mũi chân hôn lên đôi môi đẹp như hoa kia.

Diệp Từ chỉ sửng sốt một giây đồng hồ, rồi cũng ôm lại Tần Tiểu Mặc, hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau trong không khí đầy hơi nước.

Bên trong độ ẩm càng ngày càng cao, Tần Tiểu Mặc cảm thấy chính mình quả thực muốn hít thở không thông, "Uhm... chị Diệp..."

Tay Diệp Từ đã muốn di chuyển lên phía trên người Tần Tiểu Mặc, "Huhm?"

"Nóng... em... uhm... quên mất... không đúng... em tới giúp chị tắm... chứ không phải..." Tần Tiểu Mặc rút cuộc cũng phản ứng được, đẩy Diệp Từ ra, thành thật tắm rửa.

Tần Tiểu Mặc ngoài miệng nói như vậy, mặt lại đỏ cả lên, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ, giống như người vừa rồi làm chuyện xấu là chính nàng.

"Tốt, tắm rửa." Diệp Từ rất phối hợp buông tay xuống.

Con đường hạnh phúc còn lâu dài, không thể nhất thời nóng lòng.

Tiểu Mặc vẫn ngại ngùng, nguyên bản ý tứ đề nghị của mình chính là thuần khiết lại nghe như có mùi 18+.

"Huh? Làm sao vậy?" Diệp Từ cúi đầu, khẽ hôn lên vành tai Tần Tiểu Mặc.

"Không có..." Tần Tiểu Mặc ngoài miệng nói không có, nhưng thanh âm run rẩy cùng bàn tay không yên phận bán đứng nàng, vuốt ve làn da bóng loáng của chị Diệp, nàng cảm thấy toàn thân mình đều như lửa đốt.

"Sao vậy chứ." Giọng Diệp Từ như là có ma lực, làm cho cả người Tần Tiểu Mặc run lên nhẹ nhẹ, "Ngoan, muốn gì thì... tắm rửa xong lại nói."

Tần Tiểu Mặc dựa đầu vào vai chị Diệp, "Em... có chút nhịn không được."

Diệp Từ nhẹ hít một hơi, "Em đừng động, chị giúp em tắm, được không?" Nhìn thấy Tiểu Mặc hơi hơi gật đầu rồi, cô mới nhỏ giọng bổ sung bên tai nàng, "Nhịn không được thì chút nữa chị giúp em."

Một câu này thôi cũng đủ làm Tần Tiểu Mặc thật vất vả áp chế đi ham muốn, mặt nàng ửng đỏ.

"Thẹn thùng?" Diệp Từ cẩn thận vừa giúp Tần Tiểu Mặc tắm vừa hỏi.

"Uhm"

"Thẹn thùng cái gì... tách chân ra, vậy thì sao tắm sạch được." Diệp Từ đưa tay tới bên đùi Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc cảm thấy chân của mình mềm nhũn, nàng cắn môi, không để cho mình rên rỉ ra thành tiếng.

"A..." Cuối cùng, Tần Tiểu Mặc vẫn không thể nào nhịn được, hiển nhiên cắn môi cũng không tác dụng.

"Đều ướt..." chị Diệp cười nói.

"Chị nói bừa! Nơi này tất cả đều là nước! Làm sao chị biết em..." Tần Tiểu Mặc đỏ mặt, khẽ đẩy Diệp Từ một chút.

"Không giống nha... Cái này tron hơn." Diệp Từ cười khẽ vài tiếng, lấy tay chạm vào.

"Aizz!" Tần Tiểu Mặc đỏ mặt bắt lấy bàn tay xấu xa của Diệp Từ.

Vụ tắm rửa này làm Tần Tiểu Mặc đỏ mặt tim đập, thật vất vả đợi Diệp Từ tắt vòi hoa sen xong, lúc này Tần Tiểu Mặc mới thở phào một hơi.

"Chị Diệp, khăn tắm thật lớn." Tần Tiểu Mặc tiếp nhận cái khăn chị Diệp đưa cho nàng, vẻ mặt thuần lương nhìn chị Diệp. "Có thể quần cả người chị luôn nè." Tần Tiểu Mặc vừa nói vừa đi đến bên cạnh Diệp Từ, bao bọc thân thể chị Diệp vào trong khăn.

"Đi, còn nghịch cái gì." Diệp Từ vỗ nhẹ Tần Tiểu Mặc một chút, "Nhanh đến trên giường đi..."

Tần Tiểu Mặc lau khô người xong, sau đó cấp tốc lôi kéo chị Diệp đang quần khăn tắm lên giường.

"Uhhh... cái này..." biểu tình Tần Tiểu Mặc hiện giờ làm Diệp Từ nhớ tới biểu tượng con khi trong QQ < giống emotion trong yahoo > rất đáng yêu, còn mang theo điểm ngưng ngừng.

"Không phải lần đầu tiên của em sao, muốn chị dạy cho em?" Diệp Từ bật cười, nghênh đón, ngăn chặn Tần Tiểu Mặc mở miệng. Bởi vì Diệp Từ đã đánh răng trước khi tắm, trong cổ họng còn mang theo hương thơm, Tần Tiểu Mặc giống như bị chạm điện, cả người run lên, tay đặt lên cổ Diệp Từ, muốn quay về giành thể chủ động. Bất quá nếu Diệp Từ quyết định chủ ý muốn khơi mào Tần Tiểu Mặc thì dễ gì để nàng chiếm thể thượng phong, hai người ôm quần nhau một hồi, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh hôn hít.

"Chị Diệp..." Tách nhau ra, nhìn đôi môi ướt của Tiểu Mặc còn có thanh âm thở dốc của nàng làm cho hình ảnh càng thêm một tầng hấp dẫn, vì thế không phụ sự mong đợi của mọi người Diệp Từ lại hôn lên tiếp. ٩(*"▽`*)ノ

Tình huống này thoát nhìn không quá lạc quan, Tần Tiểu Mặc cảm thấy chính mình hẳn là nên thanh tỉnh lại. Cấn môi Diệp Từ, Tần Tiểu Mặc có ý đồ lật người ngồi lên Diệp Từ. Đương nhiên là nàng làm được. Nhưng lúc nàng nhìn thấy chị Diệp cười đến híp cả mắt, trực giác cho nàng biết có chuyện gì không đúng đã xảy ra...

"Em cho là ngồi trên chị thì là người nằm trên à..." Diệp Từ cười xấu xa, đưa tay cầm lấy hai khóa mềm mại của Tần Tiểu Mặc, nhẹ nhàng xoa lên, thỉnh thoảng còn lướt qua đầu vú.

"Uhm" Tần Tiểu Mặc cảm thấy thân người mình mềm yếu mất một nửa, dựa sát trên người Diệp Từ.

Diệp Từ rút tay ra khỏi ngực Tần Tiểu Mặc, vòng qua sau lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trơn láng, sau đó buộc chặt cánh tay ôm Tần Tiểu Mặc.

"Bảo bối..."

"Huhm?" Tần Tiểu Mặc nhẹ giọng đáp. Mỗi lần chị Diệp gọi nàng như vậy, nàng đều cảm thấy mình như nghe được thanh âm ngọt ngào nhất thế giới này.

"Như vậy là tốt rồi, thật hạnh phúc. Em ở bên cạnh chị..." Diệp Từ nhẹ nhàng thì thầm bên tai Tiểu Mặc.

"Uh, em cũng vậy..." mặt Tần Tiểu Mặc dán lên Diệp Từ, gắn bó nhau.

"Âm ướt quá..." vào thời điểm âm áp tình cảm nhất Diệp Từ chợt tuôn ra một câu làm Tần Tiểu Mặc thiếu điều muốn học máu.

"..."

"Em ngồi trên bụng chị, ướt quá..." Diệp Từ ngây thơ vô số tội lặp lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Giữa đêm Tần Tiểu Mặc vẫn không đẩy ngã thành công, bị chị Diệp ăn sạch không thừa lại chút nào, thế nên ngày hôm sau thức dậy toàn thân đau nhức như bị xe nghiền qua...

"Đều tại chị, làm sao em đến cơ quan được đây." Tần Tiểu Mặc bất chấp tất cả, kéo áo chị Diệp ra cấn một cái lên vai để lại dấu răng nhưng không chảy máu.

"Sao chị không kêu lên vậy?" Tần Tiểu Mặc cấn xong, liền hết giận kì quái hỏi Diệp Từ.

"Không đau."

"Sao không đau được chứ, để lại dấu đây này." Tần Tiểu Mặc đương nhiên biết Diệp Từ không muốn nàng áy náy mới nói vậy, người nàng yêu đúng là hiểu rõ nàng nhất.

"Hắc hắc." Tần Tiểu Mặc cười ngây ngô hai tiếng, ôm lấy Diệp Từ.

"Em thật là giống con nít nha, mỗi một phút lại biến ra một bộ dáng khác." Diệp Từ đặc biệt thích bộ dáng ngốc nghếch của Tần Tiểu Mặc, nhìn qua một chút tâm kê cũng đều không có.

"Em còn chưa lớn mà." Tần Tiểu Mặc đỡ hông xuống giường, chút nữa nàng còn đến cơ quan, không thể không dậy, tuy nàng còn muốn nằm nướng trên giường với chị Diệp thêm một chút. Cảm giác thế này thật sự là rất sung sướng..

"Nếu không hôm nay đừng đi, nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại đi, không lại mệt." Diệp Từ cũng xuống giường, lo lắng nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Không được ~ chuyện này để qua một ngày càng phiền toái." Tần Tiểu Mặc vẫn là muốn nhanh chóng kết thúc sự tình, như vậy nàng sẽ nhanh có thời gian mỗi ngày đều bên chị Diệp.

"Uh... vậy em cẩn thận đó." Diệp Từ cau mày, thật sự không muốn Tần Tiểu Mặc về lại cơ quan làm việc.

Diệp Từ vừa dứt lời, di động Tần Tiểu Mặc liền vang lên, bởi vì đặt ở đầu giường, Diệp Từ ở gần nên cầm lên.

"Điện thoại của ai vậy?"

"Cửu cửu."

"A, giúp em nghe một chút." Tần Tiểu Mặc lười đi qua lấy điện thoại, trực tiếp vào phòng tắm, dù sao chị Diệp và cửu cửu cũng đã quen thuộc.

"Alo, cửu cửu, con là Diệp Từ."

"A.. ngày hôm qua có cùng nàng nói qua, đáp ứng nàng đi rồi. Vâng, nàng nói lập tức đi qua đó."

"Cái gì? A, tốt rồi. Được để ta nói với nàng."

"Được, không có gì đâu."

"Chào cửu cửu."

Diệp Từ mới vừa cúp điện thoại, Tần Tiểu Mặc trong phòng tắm nói vọng ra.

"Nói gì rồi?!"

"Cửu cửu nói hôm nay bên đó có một số việc, tất cả mọi người bận rộn, không đếm xỉa tới em, muốn em ngày mai hãy qua sau."

"Cái gì?!!! Cái gì gọi là không đếm xỉa tới em a, em quay về để giúp chứ có làm trở ngại gì đâu chứ." Tần Tiểu Mặc không thích nghe lời này, lập tức phản bác lại.

"Em đừng có ồn ào, có thể là có chuyện gì không tiện cho em ở đó, em ở nhà thêm một ngày cũng đâu có sao." Diệp Từ bước lên phía trước an ủi.

"Được rồi, vậy tui mình lên giường nằm tiếp thôi." Tần Tiểu Mặc cảm thấy hiện giờ lười biếng, không muốn làm gì hết, chỉ muốn nằm trên giường cùng với chị Diệp của nàng.

"Đánh răng rửa mặt xong rồi, còn ngủ sao?"

"Không ngủ, chỉ nằm thôi." Tần Tiểu Mặc kéo Diệp Từ về giường, còn nàng thì chui vào chăn, dụi dụi vào ngực chị Diệp tìm một vị trí thoải mái để nằm.

"Em không sợ ngạt chết à? Không thở được bây giờ." Diệp Từ muốn đưa tay kéo nàng ra, mà Tiểu Mặc thì bám dính không rời.

"Nè, nhanh chui ra mau." Diệp Từ bắt đắc dĩ gầm nhẹ với Tần Tiểu Mặc, người này thật sự không sợ chết ngạt mà.

"Không ra, thoải mái." Tần Tiểu Mặc nói ra bốn chữ.

Diệp Từ thật sự là bị nàng làm cho không còn cách nào, đành phải xốc chăn lên.

"Làm gì vậy a, lạnh quá." Tần Tiểu Mặc rút cuộc chịu ngẩng đầu bĩu môi nhìn Diệp Từ.

"Sợ em chết ngạt còn nói nữa, nằm ngay lại." Diệp Từ kéo Tần Tiểu Mặc nằm lên ngay ngắn rồi mới đắp chăn cho nàng.

Tần Tiểu Mặc lúc này cũng thành thật chôn mặt vào vai Diệp Từ, bất động. Diệp Từ thật vất vả thở dài một hơi, lại cảm thấy có chút không đúng, Tần Tiểu Mặc vậy mà lại dùng đầu lưỡi liếm xương quai xanh của cô.

"Này...." Diệp Từ lấy tay đẩy Tiểu Mặc ra, lại bị Tiểu Mặc nắm chặt lại, mười ngón tay lồng vào nhau.

Diệp Từ cảm thấy lòng mình nhất thời bị nàng làm mềm nhũn, cũng không chống cự nữa, để mặc cho nàng đùa nghịch trên người cô.

"Nhẹ thôi."

"Không, em muốn để lại dấu." Tần Tiểu Mặc nói xong lại nhẹ nhàng cắn vào chỗ nàng vừa mới mút.

"Nhột." Diệp Từ bị nàng gây sức ép đến mức có hơi động tình.

"Đừng nhoi nữa, bị người khác thấy nhiều không tốt." Diệp Từ cố gắng tìm về một chút lý trí, nói với Tần Tiểu Mặc.

"Ôi, chị có thường đi ra ngoài đâu, ai mà thấy a." Tuy rằng nói như thế, nhưng Tần Tiểu Mặc vẫn không tiếp tục nữa mà ngẩng đầu lên hôn Diệp Từ.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng có nhoi, tối hôm qua còn chưa đủ mệt a." Bị Tần Tiểu Mặc hôn khoảng chừng năm phút đồng hồ, Diệp Từ rốt cuộc chịu không nổi, mau mau ngăn chặn.

"Em..." Vừa nghĩ tới tình cảnh điên cuồng ngày hôm qua, Tần Tiểu Mặc vội vàng ngừng lại, nếu thêm lần nữa, nàng khẳng định chịu không nổi, phòng chừng phải ở nhà tịnh dưỡng một tuần a...

Lặng lặng mà ôm chị Diệp, cứ như vậy, thời gian trôi qua rất nhanh, Tần Tiểu Mặc còn chưa cảm thấy cái gì thì đã qua một tiếng rồi.

"Dậy đi, hôm nay mình đi ra ngoài dạo phố được không, mua ít đồ cho em, sau này không phải em cũng bận rộn sao, có lẽ cũng không có thời gian đi đâu." Diệp Từ nói.

"Uh."

"Xế chiều quay về thăm mẹ chứ?" Diệp Từ nói với Tần Tiểu Mặc.

"Sao?" Tần Tiểu Mặc có chút kinh ngạc, thật không ngờ Diệp Từ sẽ đề nghị như vậy.

Nói thật, nàng có chút sợ, khả năng sẽ mang theo tâm lý trốn tránh rất lớn, nàng cũng chưa muốn trở về, nhìn thấy mẹ, nàng sẽ bị áy náy, sẽ khó chịu. Càng sợ mẹ nói ra những lời thương tổn tới mình cũng như chị Diệp, vốn là nàng không có tính toán trở về.

"Trở về đi, không trở về mẹ càng không tiếp nhận tội mình, cũng sẽ cảm thấy là chị dụ dỗ em đi mất." Diệp Từ tương đối nhìn xa, rất cẩn trọng.

"Nhưng mà... chị không sợ mẹ làm dữ với chị à?"

"Không sợ, chẳng qua có chút khó chịu. Có điều chị lừa gạt con gái bà là sự thật cũng không thể phủ nhận điều này." Diệp Từ mỉm cười nói.

"Là con gái của bà lừa gạt chị." Tần Tiểu Mặc bấu môi hôn Diệp Từ một cái.

"Mặc kệ nói như thế nào, hẳn là nên trở về. Chị nên cảm tạ bác gái đã nuôi tốt một cô gái ngoan như vậy." Diệp Từ nhéo nhéo chóp mũi Tần Tiểu Mặc.

"Tốt thôi... trở về." Nếu Diệp Từ đã có dũng khí đối mặt thì nàng cũng không có lý do gì lùi bước, huống chi hai người cùng nhau đối mặt cảm giác thật sự không tệ.

Thương lượng xong kế hoạch hôm nay, Diệp Từ lôi Tần Tiểu Mặc rời khỏi giường, giúp nàng mặc quần áo tử tế, gấp lại chăn gối. Sau đó hai người ra khỏi nhà.

"Chị Diệp ơi! Mực viên kia!" Tần Tiểu Mặc vừa nhìn thấy đồ ăn, hai mắt liền tỏa sáng, kéo Diệp Từ chạy về phía quầy bán mực viên.

"Ông chủ, một hộp mực viên! Cảm ơn!" Tần Tiểu Mặc đưa tiền cho ông chủ, sau đó gấp một cái đưa tới trước miệng Diệp Từ.

Thật ra Diệp Từ không quá thích ăn mấy món này, bắt quá nhìn ánh mắt chờ mong của Tiểu Mặc, cô vẫn nể tình cắn một miếng.

"Ăn ngon không?" Giọng Tần Tiểu Mặc có vẻ khoe công lao làm cho Diệp Từ bật cười, mực viên này cũng có phải nàng làm đâu chứ.

"Ngon."

"Em biết mà, em thích ăn mực viên ở quán này nhất, rất vừa ăn." Tần Tiểu Mặc khoan khoái ăn xong rồi còn gọi thêm ba món.

"Bánh mì Sơn Đông loại lớn!"

"Trà sữa!"

"Chân gà rán!"

Diệp Từ hít một hơi, này thượng vàng hạ cám, tạp nham như vậy, vừa lạnh vừa nóng, dạ dày Tần Tiểu Mặc sao có thể chịu được chứ.

"Không thể ăn nữa đâu, đau dạ dày đó, quán hàng rong nhỏ cũng không vệ sinh." Sau khi Tiểu Mặc ăn xong chân gà, Diệp Tử rút cuộc nhìn không được mở miệng nói.

"Vừa vặn ăn no rồi." Tần Tiểu Mặc vỗ bụng chứng tỏ mình đã no.

Diệp Tử mở to hai mắt nhìn, không biết nói gì, nha đầu này thật là...

"Em và chị đi ăn! Đi chút đi, chị muốn ăn gì?" Tần Tiểu Mặc nói.

"Còn ăn nữa sao?"

"Em nhìn chị ăn thôi, sáng sớm chị cũng chưa ăn cái gì, không đói bụng a, tối hôm qua tiêu hao thật lớn..." Tần Tiểu Mặc bĩu môi nói.

"Được..." Cuối cùng, Diệp Tử tìm đến một nhà hàng sushi.

Tần Tiểu Mặc lập tức quên hết lời vừa mới nói, không ngừng gấp sushi cho vào miệng, mặt còn lộ vẻ nài nỉ tiêu hao thể lực khá lớn, muốn ăn nhiều một chút.

"Chị cũng không phải không cho em ăn, sợ em no quá thôi." Diệp Tử bất đắc dĩ nói.

"Ăn uống no đủ rồi, mua đồ thôi."

Tần Tiểu Mặc tính lực tốt lắm, nhất là sau khi ăn no, cùng Diệp Tử đi dạo thương xá một chút, hai người mua rất nhiều quần áo váy đầm, còn mua vài món đồ cho bà Tần.

"Chị nói coi mẹ có chịu nhận không?" Tần Tiểu Mặc hơi có chút gần hương tình khiếp*, tới cửa chung cư rồi, mới bắt đầu lo lắng. < *Gần hương tình khiếp: Đại khái là càng đến gần quê hương thì lại càng có chút cảm giác hồi hộp, lo sợ vì lâu rồi chưa về.>

"Hẳn là sẽ nhận mà, nói như thế nào cũng là tâm ý của tụi mình."

"Em đừng lo lắng, không có gì đâu." Diệp Tử vẫn an ủi Tần Tiểu Mặc, chỉ sợ nàng lâm trận bỏ chạy.

Tần Tiểu Mặc nuốt nước miếng, chuyện này làm sao không sợ được chứ.

"Leng keng leng keng." Diệp Tử nhấn chuông nhà Tiểu Mặc, còn Tần Tiểu Mặc khi chuông cửa vang lên thì bắt đầu sợ hãi, không ngừng trốn phía sau Diệp Tử.

"Ai đó" Giọng bà Tần nghe không có sức sống, không có tinh thần.

Diệp Tử không nói gì, bởi vì cô biết mình vừa mở miệng khẳng định bà Tần sẽ không mở cửa cho hai người. Sự thật chứng minh suy nghĩ của Diệp Tử là chính xác, lúc bà Tần mở cửa nhìn thấy các nàng, phản ứng đầu tiên là đóng cửa lại, may mắn Diệp Tử nhanh tay giữ cửa kịp thời.

"Mẹ..." Tần Tiểu Mặc sợ hãi từ sau lưng Diệp Tử đi ra, kêu bà Tần một tiếng.

"Con còn dám trở về? Ta không phải nói với con rồi sao, con đi với nó rồi thì về sau cũng đừng nhận ta là mẹ." Bà Tần hét lên với Tần Tiểu Mặc.

"Dì à, để chúng con vào rồi nói không được sao, bị hàng xóm nghe nhiều thì không tốt." Diệp Tử lên tiếng.

Lời này làm bà Tần không tiện phản bác, đành phải không tình nguyện mở cửa cho hai nàng đi vào.

"Mẹ, con và chị Diệp có mua vài bộ quần áo cho mẹ, mẹ nhìn xem có thích không?" Tần Tiểu Mặc để túi quần áo lên sofa, nói với mẹ nàng.

"Lấy về đi, đồ của các người ta không cần, ta cũng không thiếu quần áo." Bà Tần tức giận nói.

"Nhưng mà... đây là tâm ý của tụi con, mẹ, mẹ đừng như vậy..." Tần Tiểu Mặc nghe bà Tần nói lời này xong trong lòng khó chịu, nước mắt nhanh muốn rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

"Dì, nhận lấy đi, Tiểu Mặc cố ý chọn cho đi đó, chọn cả buổi trưa. Nàng biết dì miễn cảm với lòng dè, nên chọn bông nguyên chất, mặc vào rất ấm áp."

Diệp Tử nhìn ra được bà Tần cũng không phải thật tâm muốn cự tuyệt, liền cứng rắn nhét quần áo vào trong tay bà.

Quả nhiên, bà Tần không nói cái gì nữa, đặt quần áo lại lên sofa.

"Đi nhanh đi." Bà Tần xoay người lạnh lùng bắt đầu đuổi người. Tần Tiểu Mặc nắm áo Diệp Tử, không biết nên phản ứng thế nào.

"Dì, dì đừng nóng giận, con sẽ chăm sóc nàng thật tốt, quyết sẽ không kém hơn bất kì người đàn ông nào, tụi con có thể sống rất tốt."

"Hừ." Bà Tần cười lạnh một tiếng.

"Mẹ..." Tần Tiểu Mặc kêu mẹ mình tuy bà Tần không thèm trả lời nhưng nàng cũng không im lặng nữa mà nói tiếp: "Ngày mai con trở về cơ quan công tác."

"Cái gì?! Con lại nữa, lại trở về?! Lần trước bị thương chưa đủ nặng đúng không?!" Bà Tần phản ứng cơ hồ y chang như Diệp Tử, vừa thương vừa giận hỗn loạn, thậm chí quên mất cả chuyện đang chiến tranh lạnh với con gái, lập tức xoay người qua mắng nàng. Điều này làm cho Tần Tiểu Mặc hưng phấn lên, không phải nàng thích bị mắng, mà là so với chiến tranh lạnh, nàng tình nguyện bị mắng, mẹ quả nhiên vẫn quan tâm nàng.

"Không phải, nhiệm vụ lần này sẽ không nguy hiểm như vậy, con sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, rất nhanh kết thúc. Con đã cam đoan với chị Diệp rồi..." Tần Tiểu Mặc càng nói giọng càng nhỏ, kỳ thật nàng cũng không biết mình có bị thương nữa hay không, nhưng không biết sao cảm giác khi cam đoan với chị Diệp và khi cam đoan với mẹ lại không giống nhau.

"Quên đi, hiện tại ta cũng không quản được con, con thích làm gì thì làm đó, đi nhanh đi, đừng trở lại." Bà Tần tỉnh táo lại, nói ra.

"Nhưng mà..."

"Vậy đi oi, không quấy rầy đi nữa, tụi con đi trước, đi nhớ ăn cơm thật ngon, chăm sóc mình cho tốt." Diệp Tử lúi kéo Tần Tiểu Mặc ra cửa nhà.

Tần Tiểu Mặc không biết Diệp Tử vì cái gì không để cho mình nói hết lời, nhưng nghe theo người yêu là đúng chuẩn, vì thế chỉ có thể theo Diệp Tử rồi đi.

"Sao chị lúi em đi nhanh vậy, em còn chưa nói xong mà, mẹ giống như vẫn giận dữ." Ngồi trên xe, Tần Tiểu Mặc buồn rầu hỏi Diệp Tử.

"Mẹ em đâu có mau hết giận như vậy, em càng nói bà sẽ càng tức giận, nắm chắc một lần là ổn rồi. Từng bước từng bước làm tan con giận, em cũng không phải là không quay về nữa. Mai mốt cứ một tuần tụi mình trở về một lần." Diệp Tử mỉm cười trấn an Tần Tiểu Mặc.

"Cũng đúng ha... Chị thật thông minh nha." Tần Tiểu Mặc vui sướng nhìn Diệp Tử, chỉ cần có Diệp Tử bên cạnh thì nàng không cần lo lắng điều gì cả, phi thường an tâm.

"Em làm việc gì cũng không thêm động não a." Diệp Tử lắc lắc đầu, người cô yêu có đôi khi thật đúng là làm cho cô phát sầu.

"Đều có chị rồi em còn động não làm gì" Tần Tiểu Mặc rung đùi đắc ý, vui vẻ còn không hết.

"Hmm,...vậy về sau em khỏi cần động não."

Tần Tiểu Mặc thật sự cảm thấy hiện tại quá hạnh phúc, giống như mỗi thời mỗi khắc đều ngấm mình trong hũ mật, có người thương có người cưng chiều, có việc gì chưa cần nói ra miệng thì người ta đã biết mình nghĩ gì muốn cái gì, thật nhẹ nhàng làm sao.

Sau khi rời khỏi Tần gia, Diệp Tử lái xe dẫn Tần Tiểu Mặc đi ăn cơm chiều, nhưng lúc hỏi nàng muốn ăn cái gì, ý kiến hai người lại không hợp.

"Em muốn ăn McDonald's" Tần Tiểu Mặc nháy mắt nói.

"Ăn cái đó đâu có tốt, không phải em vẫn luôn kêu chị ăn đồ tốt cho sức khỏe sao."

Diệp Tử ý đồ hướng dẫn Tần Tiểu Mặc.

"Đâu phải mỗi ngày đều ăn, ngẫu nhiên mới ăn một lần thôi." Tần Tiểu Mặc gần đây giống như đặc biệt thường xuyên làm nũng, cũng không biết vì lâu rồi không có đi làm nên mới như vậy hay không, khí chất của người cảnh sát nhân dân trước mặt Diệp Tử dần dần trở nên hao hụt rất nhiều.

"Không phải em thích ăn đồ Trung Quốc nhất sao, hay chúng ta ăn món Quảng Đông đi?"

"Mỗi ngày ăn đến ngán luôn."

Nhìn bộ dáng Tiểu Mặc xem ra nàng đã quyết định hôm nay phải ăn McDonald's bằng được, vô luận Diệp Tử nói thế nào nàng đều phản bác.

"Uhm... vậy chị đành cùng em đi ăn một lần." Diệp Tử cảm thấy không nhúc nhích được Tần Tiểu Mặc, đành thoả hiệp, dù sao Tiểu Mặc nói cũng có lý, không phải ngày nào cũng ăn, chắc không có chuyện gì đâu.

Đi vào McDonald's, Tần Tiểu Mặc gọi tía là món, sau đó quay qua hỏi Diệp Tử muốn ăn cái gì thì nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Diệp Tử.

"Chị muốn ăn cái gì?"

"Không biết nữa." Diệp Từ thật không biết, cô là tổng tài của một tập đoàn lớn, làm sao lại ăn ở McDonald's, bữa ăn kém cỏi nhất cũng là một ly cafe Starbucks cùng một phần ăn thoạt nhìn cũng rất đắt tiền.

"Vậy ăn giống em được không?"

"Uh" Diệp Từ gật gật đầu, dù sao cô ăn cái gì cũng được, chủ yếu là Tần Tiểu Mặc. Chỉ cần nàng thích thì tốt rồi.

Lấy đồ ăn xong, Tần Tiểu Mặc liền dẫn theo Diệp Từ tìm vị trí cho hai người ngồi, rồi đưa hamburger gạ cho Diệp Từ.

"Ăn lúc còn nóng đi." Tần Tiểu Mặc mở ra phần của mình, cắn một hơi, vẻ mặt rất hưởng thụ. Hương vị này đã lâu rồi không ăn...

Nhìn thấy biểu tình Tần Tiểu Mặc, khoé miệng Diệp Từ run rẩy một chút, cái này ăn ngon vậy sao. Mang theo lòng hiếu kỳ, Diệp Từ cũng cắn một hơi.

Hình như cũng đâu ngon lắm a, vì cái gì mà Tiểu Mặc lại có thể lộ ra vẻ mặt đó nhỉ, Diệp Từ hơi không hiểu được.

"Bộ ăn ngon lắm sao?"

"Ăn ngon a..." Tần Tiểu Mặc dùng sức gật gật đầu.

"Khi còn bé trong nhà không có nhiều tiền, hạnh phúc nhất là được ăn McDonald's, nếu em thi được 100 điểm, mẹ sẽ dẫn em đến đây ăn." Tần Tiểu Mặc vui vẻ nói.

Lời này nghe vào tai, Diệp Từ không hiểu sao mà cảm thấy lòng chua xót, Tần Tiểu Mặc rốt cuộc là trải qua thời thơ ấu thế nào, ba ba không ở bên người, bà Tần chính là người thân duy nhất bên cạnh, hiện giờ vì cô mà nàng lại nguyện ý đối nghịch với mẹ của nàng.

Đối diện với cô gái nhỏ bé này, người bây giờ là tất cả của mình, Diệp Từ lại một lần nữa cảm động.

"Hiện tại em muốn ăn cái gì cũng có thể."

"Đúng vậy, không cùng hương vị với thời thơ ấu. May mắn giờ có chị ở bên em, ăn cái gì cũng đều vui vẻ." Tần Tiểu Mặc cầm một miếng khoai tây chiên, chấm sốt cà chua sau đó đưa lên miệng Diệp Từ.

Diệp Từ hé miệng cắn phân nửa, nửa còn lại Tiểu Mặc tự dứt vào miệng mình.

"Ăn rất ngon." Diệp Từ nói.

"Trước giờ chị chưa ăn sao?" Tần Tiểu Mặc kinh ngạc.

Diệp Từ lắc lắc đầu, tỏ vẻ trước kia mình quả thật chưa nếm qua.

"Cũng phải, đại tiểu thư thì làm sao ăn loại thực phẩm bình dân này được. Bây giờ theo em có phải rất ưé khuất hay không... sống qua những ngày bản dân." Tần Tiểu Mặc chớp mắt, cười hỏi Diệp Từ. Nàng biết chị Diệp sẽ trả lời mình thế nào, nhưng muốn trêu chị Diệp một chút.

"Em ngốc." Diệp Từ cầm hamburger nhét vào miệng Tần Tiểu Mặc. Sau đó xoa đầu nàng, nha đầu này lại bắt đầu vờ ngớ ngẩn.

Hai người ngọt ngào như mật ăn xong rồi McDonald's trở về nhà, bởi vì Diệp Từ không có ăn bao nhiêu, Tiểu Mặc sợ cô bị đói nên còn mua thêm một hộp sủi cào nhân tam tiên*. < * Tam tiên gồm ba loại: đậu tằm, rau dền, dưa chuột nấu chung. Có chỗ lại dùng rau dền, lúa mì, đậu tằm. Cũng có nơi dùng rau dền, đậu tằm, cộng hoa tỏi non. Đến vùng Đông Bắc, tam tiên lại biến thành khoai tây, quả cà, cây ớt xào chung một chỗ.>

Ngày hôm sau Tần Tiểu Mặc sáng sớm đã thức dậy, còn chưa đến bảy giờ. Nàng vừa xốc chăn lên, Diệp Từ cũng bị cử động này làm tỉnh giấc, mở mắt dụi mắt sau đó ngồi dậy nhìn Tần Tiểu Mặc thay quần áo rửa mặt.

"Chị tiếp tục ngủ đi, ngồi dậy làm gì." Tần Tiểu Mặc từ phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy Diệp Từ dùng ánh mắt buồn ngủ mông lung nhìn mình.

"Muốn chị đưa em đi không?" Diệp Từ xoa mắt hỏi.

"Không cần đâu, em tự đi cũng được, chị ngủ tiếp đi." Tần Tiểu Mặc đi tới hôn lên má Diệp Từ một cái khẽ nói "Bảo bối của em..." Tần Tiểu Mặc thật là thâm tình làm cho tâm Diệp Từ tan thành nước.

"Em mau đi đi." Diệp Từ đỏ mặt, nhẹ đẩy Tần Tiểu Mặc ra.

"Uh,.. tới nơi em nhắn tin cho chị." Tần Tiểu Mặc hôn thêm một cái lên môi Diệp Từ rồi mới đi khỏi.

Cái chuyện đi ra ngoài kiếm tiền nuôi người yêu cảm giác thật là tốt... Tần Tiểu Mặc ra khỏi cửa, trong đầu đã nghĩ loạn thất bát tao, vừa rồi thật là ấm áp a... buổi tối về nhà còn có thể nhìn thấy người yêu ôn nhu hiền lành làm xong một bàn đồ ăn ngon chờ đợi mình, đây mới chính là nhà.

Nghĩ đến đây, Tần Tiểu Mặc ngẩn người, sau đó nhận ra nàng suy nghĩ nhiều quá, Diệp Từ còn không có học nấu ăn, khả năng lớn nhất là trên bàn bày đặt một đĩa mì xào rau cải thiệt to mà thôi.

Bất quá như vậy cũng tốt, chỉ cần là người thương làm, nàng đều thích ăn.

Tần Tiểu Mặc vui vẻ đi đến cơ quan, ý cười vô pháp biến mất, nhìn thấy ai cũng ngây ngô cười, đồng nghiệp ở đó nhìn thấy nàng đều chỉ hỏi một câu có phải gần đây nàng đã yêu ai rồi không, cảnh xuân tràn ngập trên mặt, Tần Tiểu Mặc không phủ nhận, nhưng cũng không nói gì.

"Tổ trưởng" Tần Tiểu Mặc đi đến tổ chuyên án.

"Nghiêm, nghi."

"Tốt. Không tồi, rất có tinh thần." Trần An Khánh mỉm cười vỗ vỗ bả vai Tần Tiểu Mặc, nhìn thấy Tiểu Mặc trở lại hân rất cao hứng.

"Cô... Người đó... Đồng ý cho cô trở lại?" Trần An Khánh uyển chuyển hỏi.

"Uh, bị thanh tra khuyên nhủ xong rồi." Tần Tiểu Mặc cười gật gật đầu.

"Chắc chắn, thanh tra thật lợi hại nha, không hổ là làm công tác tư tưởng, người bình thường không so được." Trần An Khánh có thể điều tra vụ án nhưng năng lực công tác tư tưởng kém xa Tần Kì.

Tần Tiểu Mặc cười không nói, nếu không phải người nàng yêu thông tình đạt lý, với mồm mép Tần Kì chỗ nào có thể khuyên nhủ được Diệp Từ chứ.

"Tốt, trở lại là tốt rồi, từ hôm nay trở đi, cô xin ý kiến duyệt cho về đơn vị, chút nữa đi văn phòng tìm Bác Văn, kêu hắn nói cho cô nghe tình huống bữa giờ để hiểu thêm về vụ án, mấy ngày nữa chúng ta có nhiệm vụ. Lần này không thể thất bại, không thành công liền xả thân."

"Rõ."

"Lần trước bởi vì tôi sơ sẩy, làm cô bị thương, giờ ta chính thức tạ lỗi với cô. Hơn nữa hứa với cô, tôi khẳng định sẽ không để vấn đề này xảy ra nữa, không phạm lại sai lầm." Trần An Khánh nghiêm túc cúi người xin lỗi Tần Tiểu Mặc.

"Đừng, lần trước là tôi không chú ý, xem thường bọn tội phạm, tổ trưởng anh không cần như vậy." Tần Tiểu Mặc vội vàng xua tay nói.

"Có sai sẽ nhận, người biết nhận sai sửa lỗi mới là đồng chí tốt. Cô nên nhận lời xin lỗi của tôi."

"Được rồi, tôi tiếp thu. Tôi tha thứ cho anh, đồng chí tổ trưởng." Tần Tiểu Mặc biết tính cách Trần An Khánh, vì thế bắt buộc đi tiếp nhận lời xin lỗi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Đối với chuyện Tần Tiểu Mặc trở lại tổ chuyên án, nhân viên trong tổ đều bị vây bởi một loại trạng thái hưng phấn, giống như Tần Tiểu Mặc đến thì nơi đây đầy đủ như một gia đình.

"Minh thật sự là rất vô dụng, trúng một viên đạn liền nằm đến hai tháng a"

"Anh thì sao, anh thì sao? Bớt khoác lác đi, sao lúc người ta bị đạn bắn, anh kè bên không lên đỡ đạn đi." Hiểu Yến có thể nói là fan trung thành của Tần Tiểu Mặc, chỉ lo giữ gìn cho nàng.

"Hai người các người mỗi ngày đều cãi nhau ầm ĩ được a." Tần Tiểu Mặc nở nụ cười với hai đồng sự suốt ngày đầu vô mồm.

"Nhưng không phải chúng tôi thật vất vả đem chị Tiểu Mặc của anh trở lại công tác rồi sao." Bác Văn cầm một đồng tư liệu trong tay, ngoài hồ sơ còn có băng ghi hình đi đến trước mặt Tần Tiểu Mặc.

"Cho anh, lo mà coi bù lại. Hai tháng này vụ án có nhiều bước phát triển trọng đại, cấp trên điều xuống chuyên gia theo dấu chân, còn có tổ trinh sát, thẩm vấn này kia, một đồng chuyên gia nên cũng điều tra ra được một chút này." Bác Văn hiển nhiên không có cảm tình với đám chuyên gia kia, kỳ thật việc này tổ chuyên án bọn họ hoàn toàn có thể làm được, nhưng vì cấp trên muốn thể hiện rằng họ coi trọng vụ án này nên thật sự phải rất nhiều người đến hiệp trợ điều tra.

Bất quá, chuyên gia rốt cuộc vẫn là chuyên gia, bọn họ dùng một ít biện pháp giúp cho tổ chuyên án thu được ích lợi không nhỏ, ví dụ như đồng tư liệu

trên tay Bác Văn hiện giờ.

"Được, để tôi coi." Đầu tiên Tần Tiểu Mặc rút ra một băng ghi hình.

"Bác Văn, anh ở bên cạnh giải thích giúp tôi một chút, chứ tôi coi cũng vô dụng." Tần Tiểu Mặc nhét băng ghi hình vào trong máy.

"Ok."

"Đây là thời điểm phát sinh, trong công viên có nhân chứng chụp được, các người đang đánh nhau, nhìn đi, người này là người." Bác Văn chỉ chỉ vào màn hình.

"Quá anh dừng." Tần Tiểu Mặc nói giỡn khoe khoang một câu.

"Thôi đi, chút nữa còn có đoạn hi sinh anh dừng ngăn ngừa của cô kia." Bác Văn liếc Tiểu Mặc.

"Ách... vậy thì coi như xong, tôi không muốn nhìn." Tần Tiểu Mặc khoát tay, nàng thật sự không muốn nhớ lại ký ức lúc bị đạn bắn.

Nhưng cố tình không muốn nhìn thì cũng phải nhìn, Bác Văn nói cho Tiểu Mặc biết manh mối hoàn toàn nằm ở đoạn đó.

"Dù thế nào cũng phải coi?"

"Uh, phải coi."

"Được rồi." Tần Tiểu Mặc đương nhiên vẫn là thỏa hiệp.

"Dừng lại! Dừng ở chỗ này!"

"Uh."

"Nhìn nơi này, trong góc có một gã cầm súng trong tay, thấy không, góc độ rất tốt, cô bị trúng đạn là do người này. Chứ tên bảo tiêu đã sớm chạy trốn rồi." Bác Văn giải thích với Tần Tiểu Mặc.

"Cái gì, nguyên lai là hắn..." Tần Tiểu Mặc nhủ mày.

"Uh. Theo chúng tôi suy đoán...và qua lời miêu tả của mấy tên tội phạm bị sa lưới, người này chắc chắn là cấp cao trong tổ chức buôn lậu thuốc phiện của chúng." Bác Văn nói khẽ.

"Kỹ năng bắn súng không tồi. Điều tra ra là loại súng gì không?"

"Đương nhiên, có lấy đầu đạn trong người cô đi điều tra. Sau đó chúng tôi cũng đến hiện trường, chuyên gia phân tích dấu chân đã thu thập và phân tích. Kế tiếp căn cứ vào băng ghi hình, tổng cục đã tìm vài chuyên gia máy tính khôi phục lại."

"Nhưng mà hắn chỉ lộ một phần tư không nhìn đến khuôn mặt, thì khôi phục sẽ rất khó." Tần Tiểu Mặc nhủ mày, vụ này quả thật khó khăn.

"Uh, tuy khó nhưng cuối cùng vẫn tra được đến đây. Ở trong này, có mấy người, chúng ta đưa cho bọn hắn phân biệt, nhưng bọn hắn quá thận trọng, phải sớm đối diện khẩu cung, mà khẩu cung xong căn bản cũng hỏi không ra cái gì, chút manh mối cũng không lộ ra."

"Không phải có chuyên gia thẩm vấn sao?"

"Uhm có, nhưng không được."

"Lão Mã cũng thử rồi?"

"Uh, hỏi được một ít."

"Là cái gì?"

"Chính là người đứng sau bọn họ a, chỉ mỗi gã đó, không lộ ra thêm chuyện gì khác nữa, cường bức dụ dỗ gì đều không được, vốn chúng ta nghĩ dùng đến chiêu của người."

"Chiêu nào?" Tần Tiểu Mặc không hiểu chuyện gì, chẳng lẽ mình còn có chiêu gì độc nhất vô nhị sao?!

"Chính là lấy thân nhân bọn họ ra nói chuyện." Bác Văn có nghe qua đại sự tích bên phân cục của Tần Tiểu Mặc, hiện tại trong tổ chuyên án có người nào không biết Tần Tiểu Mặc có tuyệt chiêu khi thẩm vấn đâu.

"Trời, cái đó cũng đâu phải độc môn bí tịch gì, tôi học hỏi từ người đi trước thôi."

"Không quan tâm thế nào miễn hữu dụng là được."

"Uhm, rồi sau đó? Các người không phải đã dùng sao, có được không?"

"Trọng điểm ở chỗ này, chúng tôi ý đồ tìm thân nhân bọn họ, nhưng điều tra thật lâu, căn bản là tìm không thấy, một người cũng không tìm được. Bọn họ dùng giấy căn cước, hộ khẩu, danh tính cái gì cũng đều là giả, chặn đứt đường lui của chúng ta." Bác Văn thở dài một hơi, vì chuyện này mà hần mọc thêm cả đồng tóc bạc.

"Xem ra bọn hần thật đúng là đội cảm tử..." Tần Tiểu Mặc suy nghĩ nói ra.

"Cô còn có chiêu gì không?"

"Tạm thời chưa nghĩ ra, để coi lại tư liệu đã." Tần Tiểu Mặc phục hồi lại tinh thần, nói.

Vì thế cả ngày hôm nay, Tần Tiểu Mặc đều đi theo Bác Văn xem lại hết các tư liệu, văn bản, hình ảnh của vụ án trong hai tháng nay, chờ khi hai người xem xong đã là bây giờ tối, các đồng nghiệp tổ chuyên án phần lớn đều mệt nhọc nguyên ngày, nhưng bởi vì Tần Tiểu Mặc trở lại nên mọi người quyết định cùng đi giải stress một chút.

"Ăn cái gì a?" Hiểu Yên hỏi.

"Ăn lẩu đi, trời này ăn lẩu mới đúng, tôi biết con đường phía trước có một quán lẩu, vô cùng ngon." Lão Mã đề nghị.

"Uh, không tồi." Bác Văn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Các người ồn ào gì chứ, sao không hỏi xem Tiểu Mặc muốn ăn cái gì" Trần An Khánh hô.

"Đúng đúng, Tiểu Mặc cô muốn ăn cái gì?" Tất cả mọi người đưa mắt chuyển hướng về phía Tần Tiểu Mặc, trông mong nhìn nàng, tất cả mọi người đã muốn đối chịu không được.

"Tôi sao cũng được, vậy ăn lẩu đi." Tần Tiểu Mặc thấy cái nào cũng ổn.

"A a a, thật tốt quá, tôi muốn ăn thịt dê, thịt bò, còn có..."

"Rồi rồi, theo thường lệ, nồi lẩu uyên ương được không, có vị cay mới ngon." < Lẩu uyên ương: hay còn gọi là lẩu hai vị, sở dĩ có tên gọi này là vì nồi lẩu được chia làm hai phần - bên nước lẩu cay và bên không cay. >

"Không muốn không muốn, ăn lẩu suông đi, ghét nhất lẩu uyên ương, cuối cùng hai bên đều sẽ cay hết." Hiểu Yên tương đối yếu ớt, không ăn cay được.
< lẩu suông ~ chắc chắn là không có vị cay rồi >

"Một cái lẩu cay một cái lẩu suông là được rồi. Có gì mà cãi nhau..."

Một đồng người cùng nhau nói cười vui vẻ, dọc đường còn thảo luận ăn cái gì, Tần Tiểu Mặc ngồi trên xe nhưng lại nhắn tin cho chị Diệp.

【 yêu ơi, tối nay em không về nhà ăn, bọn họ rủ cùng đi ra ngoài ăn, tui em cũng lâu không gặp nên em quyết định đi theo họ một bữa. 】cuối tin nhắn còn kèm theo một emotion lấy lòng.

【 ừ, nhớ ăn no. 】

【 chị muốn ăn gì không? Em mua về cho chị? Ăn thịt dê nướng không? 】 Tần Tiểu Mặc sợ Diệp Từ bị đói.

【 chị xào rau rồi, em tự ăn là được khỏi mua. 】

Được, Tần Tiểu Mặc quả nhiên là hiểu biết Diệp Từ, nàng biết ăn chiều tất nhiên là rau xào, nhiều lắm thêm chút thịt, làm sao nàng để cho người mình yêu mỗi ngày đều ăn mì xào rau được chứ.

【 vẫn là nên mua về cho chị, mỗi ngày sao chị đều có thể không ăn thịt nhĩ, không có dinh dưỡng. 】

【 ừ, vậy thì chị không ăn no. 】 Diệp Từ không nói thêm gì, chỉ đồng ý lời Tần Tiểu Mặc. Cô biết nếu mình không đồng ý Tiểu Mặc vẫn mang đồ ăn về, một khi đã như vậy thì cứ vui vẻ tiếp nhận thôi, dù sao cũng là Tiểu Mặc muốn tốt cho cô.

Trong đoạn tình cảm này hai người không ngừng gặp khó khăn trở ngại, nhưng cũng không ngừng làm cho bản thân mình trở nên càng thích hợp với đối phương.

【 tốt, tình yêu ngoan, đến đây hôn một cái, muaizz 】 Tần Tiểu Mặc nói những lời buồn nôn thật làm người ta chịu không nổi, nhưng chiều này chỉ có tình áp dụng với Diệp Từ, nhìn thấy tin nhắn này, Diệp Từ hoàn toàn không kiềm chế được giờ lên khoe miệng mỉm cười.

Tối nay, Tần Tiểu Mặc mở cửa xe, đi xuống, các đồng nghiệp theo ở phía sau cũng lục tục đi vào quán lẩu.

"Ông chủ, mười ba người."

"A đến liền." Ông chủ nhìn thấy đông khách có lời to vội chạy tới đón chào bọn họ.

"Ông chủ, một cái lẩu suông, một lẩu cay. Lẩu suông để bên này." Trần An Khánh nói với ông chủ.

"Được được."

"Hắc, không ăn cay ngồi bên này, ăn cay thì ngồi bên kia nha." Không biết là ai rống lên một tiếng. Tần Tiểu Mặc quyết đoán chuyển qua bên chỗ ăn cay.

Hành động này của Tần Tiểu Mặc làm cho Hiểu Yên bất mãn, lập tức bĩu môi.

"Chị Tiểu Mặc, chị không ngồi với em à?"

"Tiểu nha đầu, chị Tiểu Mặc em ăn cay, đâu có giống em cứ như được nuông chiều từ bé." Tiểu Lý xấu miệng trêu chọc Hiểu Yên. Hai người này cứ ở gần là cãi nhau, mọi người đã quen rồi, cũng không thêm phản ứng, cứ để bọn họ ầm ĩ thôi, dù sao người ta cũng hay nói yêu nhau lắm cần nhau đau mà.

Chờ Hiểu Yên và Tiểu Lý ngưng chiến, đồ ăn cũng được đưa lên hết. Lẩu cay hương vị rất thơm, Tần Tiểu Mặc từ xa cũng ngửi thấy được.

"Còn khách khí cái gì, thúc đẩy mau ăn thôi." Trần An Khánh ra lệnh, mọi người mới dám động đũa.

"Cái kia cái kia, đưa nắm hương cho tôi với."

"Cho cô nè."

"Bác Vãn, hai chúng ta cùng nhau hợp tác lâu như vậy, cô cũng không thêm gấp cho tôi miếng thịt dê nữa."

"Gì chứ, anh sớm nói anh muốn ăn là được."

"Haha, muốn uống chút rượu không?" Lão Mã tương đối thích uống rượu, tại trường hợp này, bình thường cũng chỉ có hấn sẽ nhắc tới chuyện uống rượu.

"Uống rượu sao được, gần đây bận rộn như vậy, ngày mai còn có một đồng chuyện cần giải quyết nữa mà." Tần Tiểu Mặc cau mày, nói.

"Đúng vậy, cô ít uống một chút đi." Trần An Khánh gấp cù cái bỏ vào chén Lão Mã, cùng Tiểu Mặc khuyên nhủ.

"Được rồi, vậy tôi sẽ ăn cho no." Lão Mã bĩu môi, buông tha ý tưởng này.

Ăn xong bữa tối đã là hơn mười giờ, Tần Tiểu Mặc gấp gấp muốn trở về, nhưng cũng không quên đóng gói đồ ăn cho Diệp Từ, thịt dê còn có bánh bao thịt gì đó.

"Chị Tiểu Mặc, mua về cho nàng ăn sao?" Hiểu Yên lại gần hỏi.

"Uh." Tần Tiểu Mặc cười cười.

"Nàng thật hạnh phúc, chị tốt với nàng như vậy." Ngữ khí của Hiểu Yên hơi chua, như có chút hâm mộ, nhưng lại không quá giống.

"Nàng đối với tôi rất tốt, tôi cảm thấy rất có lỗi với nàng, giống như lần này trở về điều tra vụ án, kỳ thật nàng chịu rất nhiều áp lực tâm lý." Nghĩ đến chị Diệp, trong lòng Tiểu Mặc tràn đầy yêu thương cùng cảm tạ.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

"Em đã về rồi." Tần Tiểu Mặc dùng chìa khóa mở cửa nhà, sau đó đặt túi đồ ăn lên kệ để giày, cởi giày ra.

"Đã về rồi à. Tắm không, chị giúp em mở nước." Diệp Từ xoay người tính đi về phòng tắm.

"Tắm với sen thì tốt rồi, không cần phiền phức vậy, người toàn mùi dê, cả đêm bọn họ ăn bao nhiêu thịt dê chị biết không, nói ra chắc hù chết chị luôn, chặc chặc." Tần Tiểu Mặc bĩu môi.

"Em không phải cũng thích ăn sao, chắc là ăn cũng không ít ha" Diệp Từ che miệng cười cười.

"Ách... Em chỉ ăn...một hay hai đĩa thôi..."

"Vầy mà còn không nhiều..."

"Hắc hắc." Tần Tiểu Mặc ngậy ngô cười ném túi xách lên sofa, sau đó ôm chầm Diệp Từ quét qua quét lại trên miệng cô.

"Nặng mùi quá, đừng đụng chị, không hôn đâu." Diệp Từ thật là ghét bỏ Tần Tiểu Mặc, đẩy mạnh nàng vào phòng tắm.

"Được rồi, cái kia... trên kệ để giày là thức ăn em mua về cho chị, còn chưa có nguội đâu, chị mau ăn lúc nó còn nóng đi." Tần Tiểu Mặc chỉ hộp đồ ăn trên kệ.

"Uh."

Diệp Từ cầm nó đi vào bếp, gấp đồ ăn cho ra đĩa để lên bàn trà ở phòng khách vừa xem tivi vừa ăn.

Tần Tiểu Mặc tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy Diệp Từ ngồi ở sofa đang ăn, nhất thời có loại cảm giác thực hạnh phúc.

"Chị Diệp ơi, ăn ngon không?"

"Uh"

Diệp Từ gấp một miếng đưa lên miệng Tần Tiểu Mặc, nàng hé miệng cắn một hơi.

"Uh, không tệ, cho dù có hơi nguội." Tần Tiểu Mặc ngồi xuống bên cạnh, rút ra tờ khăn giấy.

Diệp Từ ngồi xem tivi mê mẩn, băng quơ đưa tay cho Tiểu Mặc.

"Chị ăn xong còn coi tin tài chính và kinh tế đến nhập thần như vậy ha" Tần Tiểu Mặc liếc nhìn Diệp Từ một cái, chịu một nhọc giúp Diệp Từ lau tay.

"Chẳng lẽ muốn chị coi - hành trình phá án - sao?" Diệp Từ không chút khách khí chỉnh lại Tiểu Mặc một câu.

Hành trình phá án là chương trình Tần Tiểu Mặc yêu thích nhất, bên trong sẽ nói toàn chuyện về những vụ án.

"Hay mà, có nhiều vụ án, coi để biết người ta phá án thế nào thôi." Tần Tiểu Mặc không cho là đúng, tranh luận.

"Uh, tin tài chính và kinh tế thì toàn nói điều vô nghĩa." So với mấy tin trên kênh truyền hình thì Diệp Từ còn chuyên nghiệp hơn.

"Vầy mà chị còn coi."

"Coi mấy cái khác càng chán hơn."

"Được rồi."

"Vẫn là nên đi rửa tay, toàn mỡ, lau không sạch." Tần Tiểu Mặc nhìn mấy ngón tay bóng mỡ của Diệp Từ, có chút buồn bực.

"Chưa có ăn xong mà." Ánh mắt Diệp Từ nhìn về khối thịt dê to trên bàn.

"Chị ăn hết rồi, còn dư lại một cái này thôi?!" Tần Tiểu Mặc có chút kinh ngạc, nàng cũng không nghĩ Diệp Từ có thể ăn hết, nàng rõ ràng mua về rất nhiều.

"Uh, ăn luôn nó." Diệp Từ cầm lên, cắn một hơi. Tần Tiểu Mặc bắt đầu có chút khiếp sợ, hình như chưa từng thấy qua chị Diệp thích món gì nhiều như vậy.

"Thích ăn thịt dê?"

"Uh, ngon mà." Diệp Từ gật gật đầu.

"Ồi giờ, sao chị không nói sớm..."

"Chưa ăn qua thịt dê Trung Quốc." Diệp Từ làm gì được nếm qua loại thịt dê này.

"Cũng tại em nữa, không nghĩ tới dẫn chị đi ăn thịt dê." Tần Tiểu Mặc vỗ cái trán, tự cho là mình sai.

"Lần sau dẫn chị đi ăn mới được."

"Ok."

"Mau ăn rồi rửa tay." Tần Tiểu Mặc nhìn Diệp Từ nhét xong miếng cuối cùng vào miệng, bật người lôi Diệp Từ đứng dậy đi rửa tay.

Rửa xong, hai người lại tay nắm tay ngồi tiếp trên sofa.

"Hôm nay chị làm gì?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Ngốc ở nhà, xử lý chút chuyện công ty." Diệp Từ thoát nhìn có lẽ vẫn chưa no, còn cầm lấy trái táo trên bàn ăn tiếp.

"Huh? Còn có chuyện gì a, em nghĩ chị không để ý chuyện công ty nữa." Tần Tiểu Mặc không quá hiểu rõ về chuyện công ty, cũng căn bản không biết bình thường Diệp Từ làm những việc gì.

"Đương nhiên phải quản chứ, chẳng qua không tự mình qua đó giải quyết, mà để cho cấp dưới, uhm... những người theo tôi thiệt nhiều năm" Hiện tại coi sóc công ty vẫn là một đám đông sự quản lý chuyên nghiệp của cô.

"Uh, rất tốt..."

"Nhưng chị không muốn bỏ nó lâu quá, vốn định thân thể em khoẻ mạnh rồi thì chị trở về, có điều bây giờ..." Hiện giờ Diệp Từ lại bởi vì chuyện Tiểu Mặc quay trở lại công tác mà trở nên không yên tâm, chỉ có thể lùi lại thời gian.

"Em biết, xong vụ này em cùng chị về Anh có được không?" Tần Tiểu Mặc kiên nhẫn dỗ người yêu.

"Tốt." Diệp Từ gật gù đầu, tựa vào vai Tần Tiểu Mặc, tiếp tục cắn táo.

"Mà giờ cũng có chuyện xảy ra, kỳ thật không thái bình yên ổn gì." Diệp Từ lo lắng thật lâu, vẫn là quyết định đem chuyện này nói với Tần Tiểu Mặc, dù gì hai người cũng là người yêu, có một số việc cần phải cùng nhau gánh vác.

"Sao? Xảy ra chuyện gì à?!" Tần Tiểu Mặc vừa nghe nói có chuyện không may, cả người đều toát ra trạng thái căng thẳng.

"Hôm nay Alma nói với chị, nhận thấy thị trường chứng khoán có chút dị thường, nàng vận dụng một ít tay chân dò xét phát hiện có người ở sau lưng thu mua cổ phần công ty Viễn Dục." Diệp Từ nhíu nhíu mày, hiện tượng này không hề tốt chút nào.

"Vậy thì làm sao, đây là tình huống gì!" Tần Tiểu Mặc nghe làm sao hiểu được, nàng muốn biết hậu quả là cái gì.

"Bây giờ còn chưa có vấn đề gì lớn, cổ phần chị nắm tương đối vẫn chiếm hơn 40%, còn lại phần lớn là phân tán, không dễ thu được, cho dù có người phía sau muốn mua lại toàn bộ cũng phải mất thời gian thật dài. Một là phải có trợ giúp, hai là tài chính của hân phải phi thường hùng hậu." Diệp Từ cười lạnh một tiếng, tài chính hùng hậu... Cô không cho là hiện tại có tập đoàn nào sẽ bỏ ra tài chính lớn như vậy để thu mua Viễn Dục.

"Nghe thật phức tạp." Tần Tiểu Mặc nhíu mày, nàng như trước không thể nào hiểu được.

"Không hiểu cũng không sao, chị sẽ giải quyết." Diệp Từ nhìn bộ dáng ngờ ngốc của Tần Tiểu Mặc, bật tiếng cười, cầm miếng táo trong tay nhét vào miệng Tiểu Mặc.

"Không thích ăn táo, chị ăn đi." Tần Tiểu Mặc cắn miếng táo rồi lại dùng miệng trực tiếp chuyển qua miệng Diệp Từ.

"Đừng làm rộn."

"Mà chuyện đó giải quyết được chứ? Nếu không chị quay về xem tình hình đi, cũng thuận tiện xử lý hơn." Tiểu Mặc tuy rằng nghe không hiểu nhưng vẫn lo lắng.

"Không sao đâu, thời đại internet phát triển như vậy, chị sẽ tìm Alma thương lượng cách giải quyết, mai chị sẽ mở cuộc họp online."

"Được, vậy em cũng tận lực sớm về nhà, nấu cơm cho chị."

"Uh. Hôm nay chị mua nhiều thức ăn lắm, đều đặt trong tủ lạnh, em không cần đi chợ mua thêm đâu."

"Tốt."

Diệp Từ không nói cho Tần Tiểu Mặc biết, tuy phần lớn cổ phần phân tán ra, nhưng cổ phần lớn nhỏ trong tay đồng sự* không sai biệt lắm cũng phải hơn 20%, nếu đối phương dụ dỗ được đồng sự, như vậy sẽ thua mua được nhiều cổ phần công ty hơn, địa vị của cô liền có nguy cơ sụp đổ. < đồng sự (là người đại diện do những người có vốn trong một công ty/xí nghiệp cổ phần bầu ra, đại diện cổ đông) Đồng sự có nhiệm vụ giám sát và chủ trương nghiệp vụ. >

Diệp Từ sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh, cô lăn lộn nhiều năm thương trường như vậy, tài chính hùng hậu trong tay cũng không dễ để cho những người khác biết lực lượng của mình.

Lại đùa giỡn một hồi, Tần Tiểu Mặc rút cuộc mệt mỏi, kéo Diệp Từ vào phòng ngủ.

"Ngủ đi." Tần Tiểu Mặc nằm xuống đắp chăn lên, ánh mắt đã muốn mơ màng.

"Chị chưa buồn ngủ, em ngủ trước đi, chị nói chuyện với Alma cái đã." Diệp Từ xuống giường, kéo chăn ngay ngắn cho Tiểu Mặc.

"Vậy chị hát ru em ngủ nha." Tần Tiểu Mặc không chịu buông tha, chính là không muốn ngủ một mình.

"Uh."

Diệp Từ chịu không được Tần Tiểu Mặc làm nũng cho nên hát một bài tiếng Anh, mà Tiểu Mặc vốn cũng đã muốn díп lắм rồi cho nên Diệp Từ mới hát chưa tới nửa bài, nàng đã ngủ mất.

Diệp Từ thấy Tần Tiểu Mặc ngủ rồi, liền mang giấy viết và laptop ra phòng khách, sợ nói chuyện với Alma làm quấy nhiễu giấc ngủ của Tiểu Mặc.

"Alma."

"Diệp tổng, đây là một ít tư liệu tôi tìm được hôm nay, gửi qua cho cô." Alma quơ quơ tư liệu trong tay cho Diệp Từ thấy, sau đó gửi cho Diệp Từ.

"Có an toàn không?" Diệp Từ lo lắng có người sẽ nghe trộm cuộc nói chuyện của các nàng.

"Cô yên tâm."

Alma là một trợ thủ đắc lực, Diệp Từ có thể nghĩ đến chuyện này, thì nàng cũng đã sớm nghĩ tới, hơn nữa còn xử lý thích đáng.

"Tốt, để tôi xem một chút."

"Đây là công ty mới, chưa đăng kí bao lâu."

"Người đứng sau lưng mới là trọng điểm."

"Phải, nhưng tôi tận dụng khí lực rất lớn cũng chưa thể điều tra ra là ai." Alma nhú mày, nàng làm nghề này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên không tra ra được tư liệu bối cảnh của người khác.

"... Người lãnh đạo?" Diệp Từ nở nụ cười, người này còn dám đặt tên như thế.

"Thật không biết xấu hổ."

"Chuyện này còn hơn cả không biết xấu hổ, trừ bỏ âm thầm thu mua cổ phần công ty chúng ta ở bên ngoài, hần còn làm không ít chuyện chằm ngoi ly gián." Alma bĩu môi.

"Sao?"

"Lạc Mạn, Hải Anh, Liên Hoa...chút nữa tôi nói rõ từng cái cho cô biết." Alma hiển nhiên là tức giận.

"Quan trọng nhất là bên phía Lạc Mạn, hai cái cuối tuần trước, hần phái chút tay chân làm cho bộ quản lý tiêu thụ của Viễn Duy chúng ta và bộ quản lý tài vụ bên Lạc Mạn phát sinh xung đột, nếu không có Tiêu tổng ra mặt, chuyện này thế nào cũng gây ồn ào rất lớn." Lúc nói ra chuyện này, Alma nhấn nhó, thời điểm xảy ra chuyện, Viễn Duy không khỏi có chút kích động, dù sao cũng là không có tổng tài ở đây, nhưng nhóm nhân viên tinh anh của Viễn Duy vẫn suốt đêm dự hội nghị khẩn cấp, thương thảo rất nhiều phương án, hơn nữa sau đó còn có Tiêu Nhuận ra mặt, sự tình coi như được giải quyết ổn thoả.

"Lạc Mạn cũng không phải do một mình Tiêu Nhuận định đoạt, sự tình dù sao đã xảy ra, hiện tại Viễn Duy cùng Lạc Mạn hợp tác cũng có tổn thất nhất định đi?"

"Không nhiều lắm, dù sao hợp tác lâu như vậy, bọn họ vẫn phải nể chút mặt mũi, mà danh dự hai nhà chúng ta luôn luôn bảo đảm, bọn họ cũng không thể lập tức đi hợp tác cùng người khác."

"Uh, hiện giờ nhìn số liệu mà nói, bên Hải Anh vẫn bị tổn thất nghiêm trọng hơn."

Diệp Từ nhìn bảng số liệu trong tay, nói.

"Đúng vậy, cho nên đã nghĩ mời tổng tài ra mặt cùng thương lượng với phía Hải Anh về chuyện này một chút." Alma gật gù đầu.

"Được, ngày mai tôi sẽ tìm tổng tài của họ bàn bạc."

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Thương lượng xong công việc, Diệp Tử im ắng bê đồ đạc laptop vào phòng, đặt trên bàn, rồi thật cẩn thận chui vào chăn, còn chưa đắp lại cho ngay ngắn, Tần Tiểu Mặc đã xoay người qua ôm cô, chân cũng không hề trì hoãn quần lấy chân cô.

Cô cười cười, nha đầu này ngủ xấu tính, đã thích ôm còn gác chân lên người cô, bắt quá cũng tốt, tại mùa đông rét lạnh thế này, cứ như có một lò sưởi kê bên.

Diệp Tử đắp kín chăn cho cả hai, rồi cũng nằm kề sát vào nàng ngủ thẳng giấc đến ngày hôm sau tỉnh dậy thì Tiểu Mặc đã rời đi, nhưng trong ổ chăn nhiệt độ cơ thể nàng vẫn còn lưu lại.

Tổng cục

"Tiểu Mặc, lệnh xuất động có chưa a?"

"Nhanh thôi, ngày mai hoặc mốt." Tần Tiểu Mặc đang bắt tay sửa sang lại văn kiện, quay qua đáp lời Bác Văn.

"Hình như là... cuối tuần xuất động thì phải?"

"Uh, khoảng đó."

"Vậy cô vội làm gì?!" Bác Văn chạy qua, đứng nhìn Tiểu Mặc bận rộn.

"Sửa sang lại chút ít tư liệu, sắp xếp phương án kế hoạch tác chiến."

"Liệu mạng vậy làm chi? Cùng lắm buổi tối tăng ca, dù sao mấy hôm nay đều là làm suốt ngày đêm, tôi cũng quen rồi, thiệt nhiều ngày chưa về nhà." Bác Văn là một quang côn*, trong nhà không ai chờ, ở đơn vị có ăn có uống, với hần mà nói còn tốt hơn ở nhà a. < *Người Tàu đọc là* "Guang-gun"*, đọc lối Việt là Quang Côn. Quang là sáng, cũng nghĩa là trống trải, như khi ta nói "phong quang, quang đãng". Côn là cây gậy dùng để đánh nhau, "Côn quyền ra sức lược thao gồm tài". Quang côn là cây gậy trơ trụi, là cành cây không lá không hoa, tiếng Anh dịch là Bare Branches ~~~ đàn ông Tàu không thể kiếm được vợ >*

Với lại hần làm hình cảnh nên sớm đã tự lập, một ngày một đêm công tác, thời gian tự do không có, hần thậm chí đã chuẩn bị tốt tâm lý cả đời đánh quang côn. Nhưng Tiểu Mặc thì không giống, nàng có Diệp Tử a...

"Không tăng ca, ban ngày làm xong hết việc để buổi tối về nhà." Tần Tiểu Mặc nghĩ đến Diệp Tử, không muốn tăng ca.

"Ồi ôi, trong nhà có người chờ ha?"

"Đúng vậy." Tần Tiểu Mặc quay qua cười với Bác Văn.

"Khó lường nha, đến đây, để người độc thân như tôi chia sẻ công việc với cô một chút." Bác Văn đưa tay muốn cầm tư liệu giúp Tiểu Mặc một tay.

"Không cần, anh giỏi về kỹ thuật máy tính, lo làm đi, không phải trên đó cũng có một đồng lớn chờ anh phân tích sao." Tần Tiểu Mặc chỉ chỉ máy tính bên cạnh.

Hiện giờ Bác Văn nhìn đến máy tính đã muốn buồn chán, cả tháng nay mỗi ngày hần đều nhìn máy tính, không phải tìm tư liệu thì cũng là phân tích, cũng do tất cả mọi người đều giao hết công việc trên máy tính cho hần.

"Đừng như vậy!"

"Tiếp tục phân tích đi a, cuối tuần mau đến lắm." Tần Tiểu Mặc khuyên nhủ.

"Thật tốt, tôi không sợ! Chờ chính là ngày đó." Bác Văn nổi giận dưng dưng nói.

"Vậy thì cũng phải làm tốt giai đoạn chuẩn bị, xui xui xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao, anh liền mờ to mắt trừng trừng nhìn tôi hy sinh a." Tần Tiểu Mặc nguyền hần một cái.

"Đừng nói bậy, hy sinh gì chứ. Ngay cả có đạn bắn tôi khẳng định sẽ che ở trước mặt cho cô."

"Hai người thôi đi, ở đây nói loạn còn không bằng chuẩn bị cho tốt, giảm bớt tỷ lệ phát sinh chuyện này, Bác Văn, anh cũng làm đi, giờ ai cũng vội vàng hết kia." Trần An Khánh nói với Bác Văn, hần đành không tình nguyện lại ngồi trước máy tính, tiếp tục sự nghiệp còn dang dở.

"Được rồi..."

Tần Tiểu Mặc mất hơn ba tiếng mới sắp xếp xong các manh mối và tư liệu.

"Xong chưa?" Trần An Khánh đi tới, Tần Tiểu Mặc đưa tư liệu trong tay cho hắn.

"Anh xem đi, sửa xong thấy mạch lạc rõ ràng hơn đó, còn có mấy lời chứng này, có thể định ra kế hoạch nhiệm vụ rồi."

"Không tồi, rất rõ ràng. Tôi quay về văn phòng nghiên cứu chút đây, các người tiếp tục công việc đi. Buổi chiều mở cuộc họp nhỏ." Trần An Khánh vừa lòng gật gù đầu.

"Mấy giờ?"

"Uhm... Ba giờ chiều đi, giữa trưa các người nghỉ ngơi một chút, tinh lực tốt thì đầu óc mới tỉnh táo."

"Rõ."

Sau khi Trần An Khánh đi rồi, mọi người quay đầu làm việc riêng của mình. Duy chỉ có Tần Tiểu Mặc tính toán tranh thủ thời gian rảnh rồi nhắn tin cho người yêu mà thôi.

【 yêu a, đang làm gì đó? 】

【 chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp qua mạng chút nữa. 】

【 có nhớ em không vậy? 】

【 có nhớ. 】 Diệp Tử trả lời vắn tắt thật làm thương tổn Tần Tiểu Mặc.

【 em thấy chị không thật sự nhớ em gì hết nha. 】 Tần Tiểu Mặc không được tự nhiên.

【 không có, nhớ em. Sợ em có việc bận. 】 câu này mới an ủi Tần Tiểu Mặc một chút, nàng biết chị Diệp thế nào cũng nhớ nàng. Hiện giờ hai người vẫn trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, có thể gọi là một ngày không thấy như cách tam thu.

【 việc hôm nay em cũng bận rộn xong rồi, đêm nay không cần tăng ca, về nhà với chị. 】

Diệp Tử vừa nhìn thấy tin nhắn liền nở nụ cười, nha đầu kia còn tranh công gì chứ.

【 thực ngoan, sớm chút trở về. 】

【 được... chị có tới đón em không? 】

【 em muốn sao? Uhm, vậy chị lái xe đến đón em. 】

【 hôm nay không muốn nấu cơm... 】

【 uh, mình đi ra ngoài ăn. 】

【 dê xiên nướng được không. 】 Tần Tiểu Mặc nhớ tới Diệp Tử yêu thích thịt dê, quyết định cùng cô đi ăn.

【 tốt. 】

Tần Tiểu Mặc vừa nghĩ tới tan tằm là có thể hẹn hò với chị Diệp, trong lòng tươi vui, nhìn ai cũng đặc biệt thuận mắt, chính là thời gian trôi qua vô cùng chậm, một buổi sáng này nàng gần như toàn nhìn đồng hồ đếm giờ.

"Anh làm gì từng mắt nhìn hoài vậy" một đồng nghiệp trong tổ chuyên án nói với Tần Tiểu Mặc.

"Tôi làm xong hết rồi nha, chờ họp thôi."

"Nhanh vậy sao, haizz, giúp tôi làm đi." Các đồng nghiệp nghe thấy Tần Tiểu Mặc làm xong việc, sôi nổi muốn đem việc trong tay mình chuyển cho nàng làm.

"Giờ chơi ha, các người tự làm đi, tôi đâu có am hiểu mấy chuyện của các người."

Tần Tiểu Mặc nói cũng đúng sự thật, đồng nghiệp tổ chuyên án ai cũng có sở trường riêng, đều có lĩnh vực chuyên môn của mình, chuyện của bọn họ Tần Tiểu Mặc không làm được, mà họ cũng không thể đảm nhiệm công việc của nàng, cho nên có thể nói trong tổ thiếu một người cũng không được, đó cũng là lý do Trần An Khánh nhất định phải gọi Tần Tiểu Mặc về đây.

Tần Tiểu Mặc chờ đến lo âu, ngay cả giờ cơm trưa ăn cũng không ngon, để cho các đồng nghiệp lấy bớt thịt trong chén nàng,

Phòng họp

"Tốt, nguyên nhân tôi kêu các người đến đây họp là gì thì các người cũng biết đi, buổi sáng Tiểu Mặc đã sửa sang xong tư liệu, manh mối bây giờ cũng rõ ràng hơn nhiều, tôi tranh thủ thời gian gộp tư liệu thành một cái PPT (powerpoint), ghi rõ ràng dòng phát triển của sự kiện, chút nữa ta phân tích cái này xong thì các người thảo luận với nhau, coi còn có khả năng bẫy rập nào bên trong không."

Mọi người gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được, vì thế Trần An Khánh bắt đầu phân tích, Tần Tiểu Mặc tập trung theo sát vụ án một lần nữa. Tuy những tài liệu này đều do nàng sửa lại nhưng trải qua phân tích của Trần An Khánh, ý nghĩ của nàng lại mở rộng không ít.

Trải qua cuộc họp, các thành viên tổ chuyên án đều kiến nghị có hệ thống và cụ thể, hình thức thảo luận làm cho mọi người khá thoải mái, không ngừng mở rộng ý nghĩ, mỗi người đều dựa vào khả năng chuyên môn của mình đưa ra góc độ phân bác riêng rồi tiến hành phân tích chia sẻ ý kiến.

"Tốt lắm, thành quả hội nghị hôm nay thật rõ rệt, nếu tất cả mọi người đều có cùng ý tưởng, vậy mấy ngày nay định rõ phương án đi, đến cuối tuần bắt đầu cấm chốt." Trần An Khánh thực vừa lòng tất PPT, nói với mọi người.

"Tan họp."

"Tiểu Mặc, chút nữa cô đi gặp thanh tra, hần có chuyện tìm cô."

"Được."

"Hiểu Yên, tôi đi đây một chút, cô về văn phòng trước đi." Tần Tiểu Mặc nói với Hiểu Yên bên cạnh, rồi đi đến văn phòng chánh thanh tra, không biết cừu cừu tìm nàng có chuyện gì nữa.

Gõ cửa, nghe Tần Ki đáp lời, Tần Tiểu Mặc mới đi vào phòng.

"Lão cừu, có chuyện gì vậy?" Lão cừu tìm nàng khẳng định không phải chuyện công việc, vào trong rồi Tiểu Mặc sẽ không gọi hần là thanh tra.

"À... mấy ngày nay con bận rộn, ở cùng một chỗ ta còn không thể thấy con."

"Đây còn không phải là do vụ án có bước đột phá trọng đại sao, tổ trưởng kêu con sửa sang lại tư liệu một chút."

"Ta biết."

"Chuyện như thế nào?"

"Chuyện mẹ con đó." Tần Ki khoát tay, rốt cuộc hần hiểu được năm đó hôn nhân của chị hần và anh rể thất bại, lỗi không phải ở một mình anh rể, khả năng chị gái cường thế nhà mình cũng có một phần lỗi trong đó.

"Mẹ của con làm sao?" Nhắc tới bà Tần, Tần Tiểu Mặc liền khản trương, sợ bà xảy ra chuyện gì.

"Con đừng vội, bà ấy không có việc gì, cũng không biết làm sao biết con phải về tổ chuyên án, gấp đến độ muốn chết, kêu ta về mắng một hồi, bảo ta khuyến khích đem con về lại, để cho ta cục diện rồi rầm thế này." Tần Ki trừng mắt nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Con không thể không nói cho mẹ biết." Tần Tiểu Mặc cũng không nhịn được.

"Cũng đúng."

"Cừu cừu, phiền toái người rồi, giúp con chiếu cố mẹ nha, hiện tại con về nhà đều bị đuổi đi, hơn nữa công tác dồn dập cũng không cách nào bận tâm đến mẹ được." Trong lòng Tiểu Mặc vẫn rất áy náy.

"Lời dư thừa, mẹ con là chị của ta, khi ta còn bé đều là mẹ con chia phần ăn cho ta, ta làm sao có thể không đối tốt với bà ấy. Yên tâm đi, trong tiểu khu có nhiều người lớn tuổi có thể làm bạn tán gẫu với mẹ con, hơn nữa mợ và biểu ca của con không có việc gì cũng sẽ đến chơi, con đừng lo."

"À, như vậy thì tốt rồi." Tần Tiểu Mặc yên tâm không ít.

"Uh, kỳ thật ta có thể nhìn ra, thái độ bà ấy đối với chuyện của con cũng không cường ngạnh lắm đâu, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt mà."

Nghe được lời cừu cừu nói, Tần Tiểu Mặc khá vui vẻ, nàng thật sự hy vọng mẹ có thể thừa nhận hơn nữa còn chúc phúc các nàng, đó cũng là nguyện vọng lớn nhất của chị Diệp.

"Được, chính con chú ý một chút, có thời gian gọi cho mẹ con nhiều hơn. Đi làm nhiệm vụ nhớ cẩn thận, đừng để giống lần trước, thiệt hủ chết người khác."

"Haizz."

"Không được rồi, ta vẫn là không yên lòng con, đến lúc đó tìm mấy người đặc chủng ở phía sau che chở con mới được." Tần Ki nói.

"Nói đùa gì vậy a, con cũng không phải tổng thống nha, phía sau còn có vệ sĩ, người không sợ người khác đâm tếu sau lưng còn con thì sợ đó." Chuyện này Tần Tiểu Mặc kiên quyết không đồng ý.

"Thì họ lãnh mặt, cũng không phải thực tế theo sát sau lưng con."

"Khỏi mà."

Trải qua một phen tận tình khuyên bảo của Tần Kì, đầu tiên đưa bà Tần ra, sau đưa chị Diệp ra, rốt cuộc Tiểu Mặc mới đồng ý thoả hiệp.

"Nhiều lắm chỉ một người thôi nha."

Tần Kì lưỡng lự một chút cũng đáp ứng Tiểu Mặc.

"Ok."

Happy Thanksgiving.

Minh sẽ x6 ngày hôm nay

đón chờ!

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Tần Tiểu Mặc thật vất vả chờ đến tan tầm, Trần An Khánh còn chưa đến tạm biệt mọi người, nàng đã khẩn cấp cầm túi xách đi ra ngoài, mới vừa tới cửa, liền nhìn thấy Diệp Từ đang ngồi trong xe đợi mình, tay vịn tay lái, quả thực đẹp đến không chịu được.

"Chị Diệp!" Tần Tiểu Mặc mở cửa xe, an vị ngồi vào vị trí phó lái.

"Tan sớm vậy, chị còn tưởng phải đợi em thêm hồi lâu nữa." Diệp Từ có chút kinh ngạc.

"Chị cho là phải chờ em? Vậy chị còn đến sớm."

"Sợ em chờ." Diệp Từ luôn ôn nhu làm Tiểu Mặc vô lực chống đỡ.

"Đi thôi, chỗ nào đâu, em chỉ đường nhé." Diệp Từ khởi động xe, đi theo phương hướng Tần Tiểu Mặc chỉ.

Tới nơi, đậu xe xong, Diệp Từ lười kéo Tiểu Mặc đi vào quán, lại không nghĩ rằng trước cửa đứng phải "người quen".

"Em gái!"

Tần Tiểu Mặc nhũn mày nhìn người trước mắt đang nhiệt tình chào hỏi với mình, hình như hơi quen quen. Nhưng sao hắn lại kêu nàng là em gái chứ.

"Anh cùng cha khác mẹ của em." Diệp Từ thấy Tần Tiểu Mặc tỏ vẻ nghi hoặc, nhẹ nhàng nhắc nhở một câu bên tai nàng.

"A." Tần Tiểu Mặc ứng Diệp Từ một tiếng, lười kéo nàng đi vào quán, không hề có ý định phản ứng lại "người quen" kia.

"Aizz, em gái sao em tới nơi này." Người nọ giống như không để tâm tới chuyện Tiểu Mặc không thèm nhìn hắn, cứ tiến lại gần.

"Tới nơi này không ăn còn có thể làm gì nữa?" Tần Tiểu Mặc dừng lại, cười lạnh đáp hắn một câu.

"Cũng phải, vậy hai người từ từ ăn, ngon miệng nha." Người kia cười nói xong, liền xoay người đi.

Diệp Từ thề là tại thời điểm hắn xoay người, cô thấy khoé miệng hắn mang theo nụ cười không rõ là ý tứ gì, còn thoáng nhìn cô một cái.

"Chị Diệp, chị ngăn ra làm gì, vào thôi." Tần Tiểu Mặc nhìn chị Diệp sững sờ trước mặt mình, không biết chị Diệp bị làm sao, muốn nổi giận cũng phải là mình giận mới đúng chứ, ăn một bữa còn gặp người đó, xui gì đâu.

"A, đi thôi."

Tuy rằng trước lúc ăn có hơi không thoải mái, nhưng Tiểu Mặc rất nhanh quăng chuyện này ra sau đầu, nhất là khi nhìn đến thực đơn.

"Cái này... Tất nhiên là dê xiên nè."

"Thịt dê nem rán! Thịt dê bánh mì! Thịt dê..." Tần Tiểu Mặc vốn đang muốn gọi, nhưng lập tức đã bị Diệp Tử ngăn trở.

"Được rồi, nhiều đó thôi." Diệp Tử trả thực đơn lại cho người phục vụ, phục vụ gật gù đầu rồi đi khỏi.

"Sao mà đủ, không phải chị thích ăn thịt dê sao?!" Tần Tiểu Mặc ngây thơ nhìn chị Diệp hỏi.

Diệp Tử bất đắc dĩ hít một hơi "Không phải bữa trước em mới ăn lẩu dê sao, hai đĩa thịt dê béo còn có rau xanh thịt viên cái gì linh tinh."

"Hắc hắc, khó được lâu lâu mới ăn lẩu một lần mà." Tần Tiểu Mặc gãi gãi đầu.

"Không phải em thường xuyên ăn ha?"

"Em nói chị, khó có lúc em biết chị thích ăn cái gì... Hơn nữa đây là lần đầu tự mình ăn lẩu chung đó nha. Quán này rất nổi tiếng về các món dê, nổi danh ngàn dặm đó chị biết không?" Tần Tiểu Mặc nói xong nước miếng đều không sai biệt lắm muốn rơi xuống hết, vốn là nàng không đến mức này đâu, nhưng giữa trưa nghĩ đến chuyện ăn thịt dê với chị Diệp mà ăn trưa hết vô, nên bây giờ đói bụng muốn chết, trong đầu hiện lên một đồng đồ ăn.

Diệp Tử cũng chiều nhìn nàng cười cười, con nghiện ăn của nha đầu kia lại nổi lên, bắt quả thịt dê quán này thiệt không kém, ngay cả mình còn thích ăn đến vậy.

Bởi vì phục vụ nhiều, đồ ăn mau chóng được đưa lên, Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Tử mới vừa ăn xong xiên dê, mấy món khác cũng bắt đầu lục tục đem lên, phục vụ giúp các nàng bắt lửa cho nồi lẩu, sau đó lui đi.

"Oh... Bỏ củ sen vào trước đi, hoài sơn, rồi tới cái này..." Tần Tiểu Mặc bỏ tùm lum thứ vào nồi lẩu, Diệp Tử vội vàng ra tay ngăn cản. < *Hoài sơn là một vị thuốc được ghi đầu tiên trong sách Bản kinh với tên Thư dự (củ khoai ăn được), Hoài sơn còn có tên khác là: Sơn dược, Khoai mài, Củ mài. Mọc khắp nơi tại các vùng rừng núi nước ta nhiều nhất ở các tỉnh Hà bắc, Hoàng liên sơn, Thanh hóa, Nghệ tĩnh và Quảng ninh. Hiện nay nước ta cũng đã trồng củ mài để chế thuốc.* >

"Lẩu thập cẩm a, mình đâu có thiếu thời gian, từ từ ăn."

"Bỏ vào hết mới nhanh chín." Tiểu Mặc giống mấy đứa nhỏ làm sai chuyện, bừa bãi để chén đĩa xuống, theo lời Diệp Tử bỏ từng thứ từng thứ vào nồi.

Sau khi chín ăn được rồi, Tần Tiểu Mặc theo thói quen gấp vào chén Diệp Tử, hơn nữa còn thúc giục cô mau ăn lúc còn nóng.

Nhìn Tần Tiểu Mặc thuần thục động tác, Diệp Tử bội cảm vui mừng, chính mình còn chưa đói nàng thật tốt, vậy mà trong lúc bụng đói thế này nàng còn nghĩ đến mình trước hết, nhiều đây cũng đủ thấy mình trong lòng nàng có bao nhiêu quan trọng.

Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Tử đều ăn muốn no căng, bụng Tần Tiểu Mặc càng khoa trương hình thành một cái núi nhỏ.

"Ba tháng." Diệp Tử sờ sờ cái bụng nhỏ của Tiểu Mặc, trêu chọc.

"Đều tại chị, nếu không có chị, em đâu có biến thành dạng này."

"A?"

"Nhất định là tối hôm qua chị làm gì mờ ám với em!" Tần Tiểu Mặc ăn uống no đủ bắt đầu đùa giỡn. Hai người dọc theo đường đi có thể nói là cười nói vui vẻ.

Buổi tối tắm rửa xong, hai người đang chuẩn bị ân ái thì di động Diệp Tử vang lên, Tần Tiểu Mặc mân mê miệng, hiển nhiên có chút không vui, vốn là Diệp Tử không định nghe máy, nhưng nhìn thấy người gọi là Alma, Diệp Tử vẫn là dễ dàng Tần Tiểu Mặc, bắt điện thoại.

"Alo."

"Tổng tài, không tốt. Thị trường chứng khoán đột nhiên rung chuyển, công ty của chúng ta..."

"Vẫn là xảy ra..." Diệp Tử thì thầm tự nói.

"Đúng vậy, tổng tài cô nhanh lên trở về đi, tôi..." Alma còn chưa nói xong Diệp Tử liền cúp điện thoại, chuyện mà cô lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra.

"Làm sao vậy?" Nhìn thấy biểu hiện của Diệp Tử, Tần Tiểu Mặc biết nhất định là đã xảy ra chuyện gì xấu rồi, còn không phải là chuyện nhỏ.

"Công ty xảy ra chuyện, chị phải quay về một chuyến thôi." Diệp Tử vội vàng mặc quần áo.

"A, được. Em không đi được nếu không cũng bay qua đó cùng chị." Tần Tiểu Mặc vội vàng tiến lên giúp chị Diệp mặc quần áo.

"Không có gì đâu, em ở đây ngoan ngoãn, xử lý xong chị trở lại với em."

"Uhm."

"Em giúp chị đặt mua vé máy bay nha." Tần Tiểu Mặc giúp Diệp Từ mặc quần áo tử tế xong liền xuống giường.

"Không cần, Alma giúp chị đặt rồi."

"A, vậy em đưa chị đi." Tần Tiểu Mặc cũng thay xong quần áo, giúp Diệp Từ thu dọn đồ đạc.

"Em sao đưa được chứ, tốt hơn chị tự bắt xe đi thôi."

"Em sẽ lái xe cho." Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt, nàng chưa nói qua với chị Diệp sao?!

Quả nhiên, Diệp Từ lộ ra biểu tình kinh ngạc, cô không biết Tần Tiểu Mặc cư nhiên còn có thể lái xe.

"Em tốt nghiệp cảnh giáo làm sao có thể không đi học lái xe chứ. Bắt quá lâu rồi không lái..."

"Ôi trời, tin tưởng em đi. Đi thôi đi thôi." Tần Tiểu Mặc thu thập hết đồ xong bỏ vào vali lôi kéo Diệp Từ ra cửa.

Đối với chuyện chị Diệp phải về Anh, Tần Tiểu Mặc không thoải mái, ngoài miệng nói tiếng an ủi chị Diệp chứ trên thực tế hốc mắt đều ngân ngấn nước.

"Em ngốc, chị rất mau trở về thôi." Diệp Từ thấy nước mắt của nàng, biết nàng so với mình còn muốn khó chịu hơn.

"Uhm."

"Ng ngoan, chờ chị trở lại."

"Được."

"Chờ chị trở lại em cũng bận rộn xong rồi ha."

"Uhm."

"Đừng để mình gặp chuyện gì, nếu không chị không tha cho em đâu." Diệp Từ nghiêm túc nói.

"Đã biết, lão cữu an bài người bảo vệ cho em, em cũng không cự tuyệt." Tuy rằng có trả giá.

"Thực ngoan, tốt lắm, chị đi đây, trở về ngủ một giấc thật ngon đi." Diệp Từ hôn lên trán Tiểu Mặc một cái, sau đó lau nước mắt giúp nàng.

Tần Tiểu Mặc tựa hồ còn chưa thỏa mãn, kéo Diệp Từ đến gần hôn thêm một cái thiết dị thường triền miên và nồng nhiệt, rồi mới đồng ý thả Diệp Từ đi.

"Chị đi nhé."

"Uhm."

Diệp Từ mới vừa xuống xe, Tần Tiểu Mặc liền đóng cửa lại, lái xe đi. Diệp Từ ở phía sau lắc lắc đầu, đứa nhỏ này ngoài miệng an ủi mình, trong lòng lại không được thoải mái lắm. Như vậy làm người ta đau lòng đến chết.

Ngày hôm sau, Tần Tiểu Mặc mang đôi mắt gấu mèo đi làm, một câu cũng không nói, mặt âm trầm, tất cả mọi người không dám tiến lên trêu chọc nàng, ngay cả Trần An Khánh cũng tránh rất xa.

Viễn Dục

"Mau, mau, hội nghị khẩn cấp, tất cả mọi người nhanh lên." Alma nhận được thông tri từ Diệp Từ, vội mời giám đốc các bộ phận họp khẩn cấp.

Diệp Từ mới vừa xuống máy bay liền đi thẳng đến công ty, ngay cả thời gian về nhà cũng không có, vô cùng mệt mỏi, ngay cả Alma đều chưa thấy qua bộ dáng chật vật này.

"Chào mọi người, hôm nay tôi mời dự họp, mục đích là gì tin tưởng mọi người cũng biết, vì cái gì lại có cục diện này, trong lòng mọi người đều rõ, nếu không phải trong công ty có người tiết lộ tư liệu ra ngoài, đối phương cho dù có lợi hại thế nào cũng không có khả năng đẩy công ty chúng ta vào khốn cảnh thế này."

Diệp Từ vừa dứt lời, tiếng nghị luận đã vang đầy bên dưới.

"Mọi người yên lặng một chút, tôi biết các vị đang ngồi đây đều vô tội."

"Tổng tài, là ai à?" Giám đốc tài vụ cau mày lớn tiếng hỏi. Chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ, cho dù hắn không phải là người phản bội, nhưng nếu người phản bội là thuộc hạ dưới tay hắn, hắn cũng khó trốn khỏi trách nhiệm, với lại bộ tài vụ là quản lý tiền bạc, tương đối miễn cảm.

"Bây giờ còn chưa thể xác định, nhưng là... bên bộ phận thiết kế." Diệp Tử trầm giọng, ánh mắt cũng tối sầm lại.

"Cái gì?" Đầu lĩnh bên nhóm thiết kế bật đứng lên, hắn suy nghĩ trăm ngàn lần cũng không nghĩ đến cư nhiên là người của mình.

"Tổng tài, có phải cô nghĩ sai rồi hay không, cấp dưới của tôi là những nhà thiết kế nổi danh lừng lẫy trong giới, không thiếu tiền cũng không lo sự nghiệp phát triển không được, làm sao có thể tiết lộ cơ mật công ty." Giám đốc thiết kế không thể tin được.

"Vừa mới bắt đầu tôi cũng không tin, nhưng quả thật... là người của các anh, đầu tiên là đem toàn bộ sơ đồ phác thảo thiết kế của nguyên serie bán cho một công ty mới mở, sau đó cơ mật của công ty cũng tuồn ra..."

"Bản phác thảo thiết kế?! Không có khả năng, bản thảo ở trong tay tôi, chưa từng rời khỏi ngăn tủ của tôi."

"Willian, bản phác thảo không thể nào chỉ có một bản."

"Này...cái này là do Corrine và Baron cộng tác thiết kế..." Tổng giám thiết kế nói.

"Không thể nào!" Nhóm giám đốc quản lý phía dưới đều nổ tung, hai người này giữ vai trò thiết kế chính, nghĩ thế nào cũng thật không ngờ lại là bọn họ.

"Alma, kêu bọn họ đến đây." Diệp Tử nói với Alma.

"Vâng." Alma lấy điện thoại ra gọi cho nhân viên phía dưới, kêu người lên đây.

"Tổng tài, Kinty nói Baron không ở công ty, từ ngày hôm qua nàng đã không thấy hắn." Alma cau mày, sự tình thoát nhìn không đơn giản chút nào.

"Willian." Diệp Tử chuyển hướng qua giám đốc thiết kế.

"Ngày hôm qua Baron xin phép tôi nghỉ việc, tôi cho rằng hắn có chuyện gì gấp, nên đã duyệt." Willian trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Trong phòng hội nghị một mảnh yên tĩnh, thẳng đến khi có người gõ vang cửa phòng họp.

"Vào đi." Diệp Tử nói.

"Tổng tài, cô tìm tôi?" Corrine không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng nàng vừa mới tiến đến thì thấy ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía mình, điều này làm cho nàng có chút sợ hãi.

"Uh, có một số việc muốn hỏi qua cô."

"Được, cô hỏi đi." Corrine lịch sự gật gù đầu.

"Bản phác thảo thiết kế là do cô và Baron cùng làm phải không?"

"Vâng, đúng vậy. Làm xong thì đưa cho giám đốc. Thiết kế chính là Baron, sau đó tôi chỉnh sửa tổng thể, suy nghĩ tuyên truyền ngữ."

"Bất quá sau đó, Baron hỏi tôi có thể đưa bản sửa chữa của tôi và tuyên truyền ngữ đưa cho hắn, hắn muốn mang về nghiên cứu thêm." Corrine bời bời thêm một câu.

"Cô cho sao?" Diệp Tử nhíu mày hỏi.

"Uhm, tất nhiên cho, hai chúng tôi hợp tác vẫn luôn như vậy."

"Tốt, cảm ơn, cô ra ngoài làm việc đi."

Corrine gật gù đầu, đi ra phòng họp.

"Alma, báo án." Corrine vừa ra khỏi cửa, Diệp Từ liền quay qua nói với Alma, Alma hiển nhiên là làm theo, cầm lấy di động đi ra ngoài phòng họp báo án.

"Nội quỷ là ai nói vậy mọi người cũng biết, chuyện kể tiếp, tôi hy vọng chúng ta có thể chung tay giải quyết, mọi người cũng đều làm tại Viễn Duy đã lâu rồi, thậm chí còn trước khi tôi đến đây, tất cả mọi người đều là nguyên lão, tin tưởng mọi người có cảm tình nhất định với Viễn Duy..." Diệp Từ kể tiếp nói một phen có thể nói là thấu tình đạt lý, cường bức lợi dụ, làm cho mấy nguyên lão đều sững sốt, tỏ vẻ sẽ tận hết sức lực cùng giải quyết chuyện này.

"Tổng tài, cảnh cục bên kia muốn cô qua đó làm ghi chép." Một lát sau, Alma mới đi tới.

"Đề tôi đi, hần là người của tôi, tôi có trách nhiệm này, tổng tài nhìn cô thật mệt mỏi, về nhà nghỉ ngơi mới có tinh lực làm việc." Đầu lĩnh nhóm thiết kế tự động xin đi giết giặc, xem ra mấy lời nói vừa rồi của Diệp Từ đã có tác dụng.

"Tốt." Diệp Từ nghiêng đầu qua, gương mặt mệt mỏi cười cười với giám đốc thiết kế. Nụ cười này làm bó mắt không ít người bên dưới, tổng tài hiếm khi cười, mà vừa rồi cười lên còn mang theo vẻ đẹp mềm yếu làm cho người ta bất giác bị cuốn hút vào.

"Tan họp thôi, hôm nay cảm ơn mọi người."

"Tổng tài cô yên tâm đi, chúng tôi sẽ không để cho Viễn Duy gặp chuyện gì không hay." Giám đốc tài vụ rống lên một tiếng, kể tiếp tất cả mọi người bắt đầu sôi nổi đồng tình.

Diệp Từ vừa lòng gật gật đầu, sau đó tiếp nhận túi xách từ Alma, tính về nhà nghỉ ngơi một chút. Lúc này cô bị sai mũi giờ còn chưa điều chỉnh lại được.

"Tổng tài, tôi kêu tài xế đón cô, cô chờ chút." Alma mở điện thoại gọi người lái xe đến chờ Diệp Từ.

"Cảm ơn." Diệp Từ bởi vì thích tự lái nên không có tài xế riêng, tài xế này có lẽ là người lái cho Alma.

"Không có gì, tổng tài cô nghỉ ngơi cho tốt." Alma mỉm cười với Diệp Từ.

Diệp Từ kéo thân thể mệt mỏi về đến nhà, vừa vào cửa liền nghe được hương vị đồ ăn thơm ngon. Giương mắt nhìn thì thấy A Mai đang đứng trước bàn ăn dọn chén đĩa.

"Tiểu thư."

"A Mai, làm sao chị biết tôi trở về?" Diệp Từ có chút ngạc nhiên, bởi vì cô trở về gấp, còn chưa báo cho A Mai biết.

"Tần tiểu thư gọi điện thoại kêu tôi chuẩn bị đồ ăn cho cô, còn có nước tắm, nói cô đã trở lại."

Nghe A Mai nói, Diệp Từ cảm thấy trong lòng lập tức ấm lên, Tần Tiểu Mặc góc kia vẫn là săn sóc cô như vậy, sợ là nàng cũng báo cho Alma qua điện thoại, ngay cả thời gian cô về nhà đều nắm rõ ràng.

"Tiểu thư, cô tắm hay là ăn trước?"

"Ăn cơm trước đi, không thôi chút nữa đồ ăn lại nguội." Diệp Từ ném túi lên sofa.

"A, được. Vậy tôi đi chuẩn bị nước tắm cho cô." A Mai lau lau tay lên tạp dề sau đó đi vào phòng tắm.

"A Mai, cảm ơn."

"Không có gì, đó là việc tôi nên làm." A Mai trong lòng vạn phần cảm khái, sau khi tiểu thư quen Tần Tiểu Mặc càng trở nên có ý tứ, cư nhiên nói lời cảm ơn mình, trước kia rất ít khi nào.

Diệp Từ ăn cơm, có thể là bởi vì đối diện không có Tần Tiểu Mặc, cô cảm thấy vị như nhai sáp. Bình thường lúc ăn cơm Tần Tiểu Mặc đều sẽ cùng cô đùa giỡn, hoặc là nói một ít câu chọc cho cô cười, hiện giờ thiếu vắng thật tình không có quen.

Vắt và mới ăn xong, Diệp Từ nhin không được, gọi một cú điện thoại cho Tần Tiểu Mặc.

"Chị Diệp? Chị cơm nước rồi chưa?" Thanh âm Tần Tiểu Mặc hớn hờ, bởi vì nhận được cuộc gọi của Diệp Từ.

"Uh, mới vừa ăn, gọi cho em xong thì đi tắm."

"Em đang nghĩ nhớ chị thì chị liền gọi cho em đó."

"Chị cũng nhớ em." Trên mặt Diệp Từ có chút phỉm hồng.

"Hắc hắc." Tần Tiểu Mặc cười ngây ngô vài tiếng, sau đó đột nhiên nhớ đến Diệp Từ trở về là có chính sự.

"Sự tình giải quyết thế nào rồi?"

"Uh, có nội quỷ, tiết lộ tư liệu công ty ra ngoài, tổn thất lần này rất lớn." Nhắc tới chuyện của công ty, Diệp Tử lại không khỏi nhíu mày.

"Nội quỷ?! Có tìm ra chưa? Là ai a? Có tay trong là chuyện nghiêm trọng, bắt không được sẽ xảy ra chuyện xấu, so với nguyên nhân từ người bên ngoài còn khủng bố hơn." Tần Tiểu Mặc đã có kinh nghiệm về chuyện này, trong lòng còn sợ hãi.

"Tìm được, Baron."

"Em biết là hấn mà! Tên đó thoát nhìn không có thiện cảm, còn có ý đồ với chị! Em sớm đã thấy khó chịu khi nhìn hấn!" Tần Tiểu Mặc nói ra một đồng lòng Diệp Tử buồn cười.

"Bắt được chưa?"

"Không có, để hấn chạy rồi. Bắt quá đã báo án, chút nữa Alma sẽ công khai tin tức, toàn ngành sản xuất sẽ chia mũi nhọn vào hấn." Diệp Tử nhẹ xoa huyệt thái dương.

"Biện pháp này tốt a, người em yêu vẫn là thông minh nhất nha." Tần Tiểu Mặc khen ngợi, ngữ khí thật giống như nàng chính là người nghĩ ra biện pháp.

"Uhm"

"Chị gọi nói em biết một tiếng, không quá rầy em chứ?" Diệp Tử liếc nhìn đồng hồ, bây giờ bên kia phải là hai giờ đêm rồi.

"Không có sao." Tần Tiểu Mặc thật ra còn nằm đợi điện thoại chị Diệp nữa mà, vẫn luôn ngồi trên sofa xem tivi rồi ngủ quên.

"Cũng không còn sớm, nhanh chóng ngủ đi, công tác của em quan trọng, còn mạo hiểm nữa, không ngủ đủ giấc là không được." Diệp Tử nhai lại câu dặn dò thường ngày.

"Rời rời rời, nghe lời chị, em ngủ đây." Tần Tiểu Mặc xốc chăn lên chui vào.

"Uh, ngoan, chị đi tắm, xong thì ngủ một chút rồi lập tức quay về công ty." Diệp Tử đem hành trình kế tiếp nói cho Tần Tiểu Mặc.

"Được, thức dậy thì nhắn cho em biết."

"Ok, ngủ ngon."

"Ngủ ngon, Muaizz " Tần Tiểu Mặc cho Diệp Tử một cái hôn rồi cúp máy.

Nghe âm thanh tit tit từ đầu dây bên kia, Diệp Tử không hiểu sao có chút mất mát, cô thật sự còn chưa muốn cúp máy, cô tưởng niệm cái người ngo ngốc kia. Cảm giác tưởng niệm xâm nhập xương cốt, chỉ nghe thấy giọng của nàng căn bản là không đủ để hoá giải loại tưởng niệm này.

Nhưng còn biện pháp nào nữa đâu, hiện tại sự nghiệp cả hai đều xảy ra chuyện không thể trốn tránh, hai nàng phải giải quyết hết vấn đề mới có tinh lực và thời gian để mà nói chuyện yêu đương.

"Vậy thì sao, giờ anh chạy tới nói với tôi là cái gì anh cũng không thuyết phục được?" Trong phòng, một người nam đưa lưng về phía Baron, cười lạnh nói.

"Tôi có thử qua, nhưng bọn hấn đều theo phía Viễn Dục, có vẻ rất là kiên định." Khẩu khí Baron có chút phẫn nộ.

"Cô ta thật có vận khí"

Baron nhíu mày, tuy rằng hấn phản bội Diệp Tử, nhưng nghe thấy người khác không tôn trọng Diệp Tử, vẫn không thể nào thoải mái được.

"Hiện tại anh bị trong ngành chia mũi dùi, cảnh sát cũng tìm anh khắp nơi, trong khoảng thời gian này đừng có chạy loạn, cứ ở căn phòng tại vùng ngoại thành kia đi, tôi đã chuẩn bị tốt cho anh rồi." Gã đàn ông lạnh lùng nói.

"Nhưng không phải anh nói là..."

"Qua khoảng thời gian này rồi nói sau." Hấn cắt ngang lời Baron.

Baron bất đắc dĩ gật gật đầu, hiện giờ hấn mất tất cả, hết thảy đều phải dựa vào người này, hấn cũng không có quyền lợi nói cái gì.

"Đi ra ngoài đi."

"Uhm".

Khi Baron đến căn phòng nơi ngoại thành kia, hấn mới biết là mình bị giam lỏng. Bên ngoài phòng khoá mật mã, còn có mấy tên đàn ông mặc đồ đen

trông coi suốt ngày đêm, hấn hoàn toàn không thoát ra ngoài được. Đúng rồi, hấn phải sớm nghĩ đến, hấn làm gì còn giá trị lợi dụng nữa kia chứ. Là do hấn ngu muội, lúc trước hành động theo cảm tính, trong lòng thầm nghĩ muốn trả thù Diệp Từ, thật không ngờ lại tự hại chính mình.

Thực lực nhân tài của Viễn Duy quả thật không thể khinh thường, Diệp Từ ngủ một giấc, bọn họ đã giải quyết sự việc gần xong hết rồi.

"Ok, đã làm phiền anh." Diệp Từ cúp điện thoại, cảnh cục nói hiện tại còn đang lùng bắt, vẫn chưa thể trả lời thuyết phục cụ thể cho cô, bắt quá bọn hấn nhất định sẽ cố hết sức.

Lúc nói chuyện với cảnh sát, Diệp Từ cũng nhớ tới tiểu nha đầu kia, không biết giờ nàng đang làm gì, có nhớ cô hay không, có lẽ đang bận rộn làm việc đi.

"Cộc cộc."

"Mời vào."

Người đi vào là giám đốc tài chính.

"Diệp tổng, bên phía chúng tôi xong rồi, không có vấn đề, đây là báo cáo đánh giá."

"Tốt lắm, phiền anh rồi."

"Là bổn phận của tôi thôi."

Kế tiếp, các giám đốc đều lục tục đến tìm Diệp Từ tiến hành báo cáo, sự tình giải quyết được không sai biệt lắm, thời gian cũng trôi qua như nước chảy, chờ Diệp Từ ngẩng đầu nhìn đồng hồ, phát hiện đã là 12 giờ đêm.

"Tổng tài, khá muộn rồi." Alma bên cạnh nhắc nhở Diệp Từ nên dừng công việc, theo một người cuồng công tác thật sự làm cho nàng khổ không thể tả, có thư ký nhà ai hơn nửa đêm còn tăng ca chứ, chắc chỉ có mình nàng quá.

Nhưng quay đầu ngẫm lại, Alma tự thấy mình thật ra cũng cuồng công tác. Nếu không có Diệp Từ, nàng thật đúng là khó tìm được chỗ nào phát huy hết giá trị bản thân.

"Tốt, cô đi ra thu dọn đồ đi, chúng ta đi ăn khuya." Diệp Từ theo thói quen ra lệnh cũng quên hỏi ý Alma, cũng may Alma cũng có thói quen này nên không cảm thấy lời này có gì không ổn.

"Chút nữa tôi chờ dưới lầu hay sao?"

"Uh, lái xe của tôi, tôi đưa cô về."

"Ok."

Hai người cuồng việc chỉ dùng một phút đồng hồ quyết định xong kế hoạch tiếp theo.

Sau khi Alma ra ngoài, Diệp Từ lấy di động trong túi xách ra, quả nhiên, nha đầu kia đã gửi cho mình mấy cái tin nhắn.

【 chắc là chị còn đang làm việc, khẳng định chị sẽ không trả lời tin nhắn này của em. 】 Diệp Từ bật cười, nàng biết vậy còn gửi tin nhắn gì chứ.

Tin nhắn tiếp theo được gửi sau một tiếng.

【 em đoán đúng rồi, chị quả nhiên không trả lời em. Em đã đoán đúng thì có được quà hay không a? 】l

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

【 uhm... vậy em muốn quà gì đây? 】 Diệp Từ hỏi âm cho Tần Tiểu Mặc. Vốn tưởng rằng cô phải chờ một lúc mới có tin trả lời, không nghĩ tới tin vừa gửi đi chưa đến một phút, chuông tin nhắn di động liền vang lên.

【 em muốn yêu của em! 】 Diệp Từ thậm chí có thể tưởng tượng đến cảnh Tần Tiểu Mặc ở trên giường lăn qua lăn lại gửi đi tin nhắn này.

【 Yêu của em cũng không chạy đi đâu. 】

【 Ai nói không có! Chạy trốn không thấy bóng dáng đâu hết T_T em muốn yêu của em.. 】 nhìn ra được Tần Tiểu Mặc là muốn Diệp Từ đến thế nào, loại khóc lóc om sòm này nàng còn nói ra lời được.

【 Được rồi, chị cũng bận rộn xong rồi, nhiều nhất thì ba ngày nữa là trở về. 】 Diệp Từ bắt đầu đi lác lác đầu, đồng ý nói.

【 thật sự a! 】 thấy được Diệp Từ ưng thuận hứa hẹn, Tần Tiểu Mặc liền kích động, chị Diệp chưa bao giờ lừa nàng, nói nhiều nhất ba ngày chính là nhiều nhất ba ngày.

【 uh, chị có lừa gạt em khi nào chưa, nhưng mấy ngày này em phải ngoan ngoãn đó. 】 Diệp Từ nói ra yêu cầu nho nhỏ.

【 em vẫn luôn thật biết điều. 】 Tần Tiểu Mặc mặt dày trả lời. Tựa như vừa rồi kẻ khóc lóc om sòm cũng không phải là nàng.

【 công tác cho tốt, ngoan ngoãn ăn cơm. 】

【 em biết... nhưng mà ngày mốt tụi em ra nhiệm vụ rồi, ôi chao, hai ngày nay đều thật khẩn trương, tất cả mọi người bận sống bận chết, em hơn một ngày không ngủ, hiện giờ nằm lên gối có thể ngủ ba ngày luôn đó. 】

Diệp Từ nhíu mày, xem ra nhiệm vụ lần này quả thật rất nặng, tuy rằng làm hình cảnh đều bận, nhưng Tần Tiểu Mặc vẫn luôn thuộc loại tranh thủ lúc rảnh rồi làm xong chuyện, lại là nữ nên số lần phải tăng ca cũng không nhiều lắm.

【 để chị tận lực ngày mốt trở về nhìn em, em nên tranh thủ thời gian ngủ đi, đến lúc đó đừng để xảy ra sự cố. 】 Diệp Từ nói.

【 uhm, chị không biết đâu, người của tụi em mai phục ở cứ điểm kia đã hai tuần rồi, là nhà xưởng, có rất nhiều hàng, vụ này cũng khó lường. Tất cả mọi người cảm thấy chuyện này dễ như trở bàn tay, lão Đại của bọn tội phạm cũng sẽ đi vào trong đó. 】 trong lời nói Tần Tiểu Mặc mang theo kích động.

【 vậy cũng cẩn thận một chút, dù gì hắn cũng là đại ca, hắn không dễ bắt đâu, mà em làm sao biết ngày đó hắn đi vào trong đó? 】 Diệp Từ nhíu nhíu mày.

【 tình báo, tụi em thả lão Cửu trở về, hắn nói đại ca không còn tin nhiệm hắn, trung tâm sự vụ đều không cho hắn biết, chính là hắn có quen biết một tên hiện giờ đang đi theo đại ca, sự tình gì tên đó cũng nói lại với hắn. 】

【 có thể tin sao? 】

【 không biết, nhưng tụi em có chuẩn bị phương án hai, không có gì đâu, chạy khỏi hoà thượng không chạy được khỏi miếu*, nhà xưởng kia lớn như vậy, đồ đạc bên trong khó dọn đi lắm, hơn nữa, người bên em vẫn quan sát mỗi ngày, có hình cảnh đều chăm chú theo dõi suốt hai ngày không ngủ, rất vất vả. 】 < *chạy đâu cũng không thoát >

【 cảnh sát nhân dân yêu nhân dân. 】 Diệp Từ mỉm cười gửi tin trả lời.

【 cảnh sát nhân dân có người yêu. 】 Tần Tiểu Mặc hồi âm lại, lời này đối đáp nghe rất thuận, nghe qua có chút hàm xúc ý tứ khiêu khích.

【 được rồi, thật vất vả có ít thời gian, mau nghỉ ngơi đi, chị và Alma đi ăn khuya. 】 Diệp Từ thương Tần Tiểu Mặc, không muốn để nàng cứ mò mẫm trong đêm nhẩn tẻ với cô.

【 yes, sir! HÓN... 】

Diệp Từ cười cười, tắt đi động cơ vào túi, khoá kỹ cửa ban công rồi đi xuống lầu. Dưới lầu, Alma đang đứng ở đại sảnh chờ Diệp Từ, nhìn thấy thân ảnh Diệp Từ, liền tiến lên đón.

"Tổng tài a, cô muộn nha." Alma cười nói.

"Có chút việc, quên nhìn đồng hồ." Diệp Từ đỏ mặt, loại lý do này thật đúng là không nói thì tốt hơn, nhưng may mắn Alma cũng không so đo, lời kéo cô đi hướng gara.

"Đi ăn chỗ nào?" Diệp Từ vừa khởi động xe vừa hỏi.

"Tùy cô, dù sao giờ này cũng không có nhiều quán mở cửa đâu." Alma không có ý kiến.

"Gần đây đi." Diệp Từ chọn một nhà hàng món Tây gần đây, không còn cách nào, giờ này mấy quán Trung Quốc đều đóng cửa hết rồi, cô chỉ có thể uỷ khuất chính mình ăn món Tây thôi.

Trong phòng ăn nhà hàng còn có hai đôi tình nhân, tựa hồ ăn cũng muốn xong rồi nhưng vẫn chưa có ý tứ rời đi, ngồi khe khẽ trò chuyện với nhau, trên mặt còn lộ ra biểu tình hạnh phúc, Diệp Từ bất giác lại nhớ tới nhà đầu ngõ kia đang ở nhà.

"Ngồi ở đây đi."

"Được".

"Hai cô gọi món gì?" Người phục vụ đưa thực đơn đặt trước mặt hai người, hỏi.

"Gà xắt lựu." Diệp Từ nhìn thoáng qua thực đơn, quyết định xong mình muốn ăn cái gì.

Chắc chắn, đáng ghét người quyết định, Alma oán thăm.

Alma nghiên cứu một lượt hết thực đơn, sau đó mới quyết định được muốn ăn gì.

"Dê xào lăn"

"Thêm trà sữa nóng". Diệp Từ nói với người phục vụ.

Phục vụ cầm thực đơn rời đi, Diệp Từ và Alma mới bắt đầu trò chuyện.

"Sao cô ăn ít vậy?" Alma hỏi.

"Không muốn ăn lắm, mệt cả ngày rồi." Diệp Từ uống một ngụm nước, nói.

"Tôi thấy cô là thích đồ ăn Trung Quốc, chứ không mất đồ Tây a."

Diệp Từ cười cười: "Ngày mốt tôi trở về."

"Cái gì?! Cô mới bay qua vài ngày lại phải bay về?!" Alma hiển nhiên không thể hiểu được, có vẻ kích động, thậm chí mặt mày còn nhăn nhó.

"Uh, không bỏ xuống được bên kia." Diệp Từ ngược lại thành thật.

"Vội lại, mấy tháng qua mọi người quản lý cũng không sai, công trạng đều bay lên, tôi ngồi mát ăn bát vàng, có gì không tốt đâu." Diệp Từ thông qua chuyện này mới hiểu được hai chữ hưởng thụ viết như thế nào.

"Đúng là vậy nhưng dưới lời nói của cô, chúng tôi mới có thể khai triển tốt nhiều công việc như thế..."

"Tôi cũng không thể luôn ở đây, mọi người nên học xử lý một ít vấn đề." Diệp Từ thở dài, vỗ vỗ vai Alma.

"Vâng". Alma coi như chấp nhận, đương nhiên, không cam chịu cũng không có biện pháp, Diệp Từ không có khả năng sẽ làm theo ý muốn của nàng.

"Cái người đứng sau màn độc thủ kia... điều tra ra chưa?" Diệp Từ hỏi.

"Uhm, ra rồi. Là người Hoa quốc tịch Anh." Alma nói.

Vừa dứt lời thì người phục vụ tới, đưa đồ ăn ra cho hai nàng sau đó lại lui đi.

"Quốc tịch Anh gốc Hoa?"

"Vâng". Alma lấy từ trong túi xách ra tư liệu hôm nay mới vừa điều tra.

"Kêu là... Tiêu..." Alma không nhìn xuống văn bản nữa, trực tiếp đưa cho Diệp Từ.

"Ảnh chụp ở phía sau." Alma nhắc nhở.

Diệp Từ lật qua mặt sau, nhìn đến ảnh chụp người nọ, mày nhíu chặt lại.

"Sao vậy?" Alma cảm thấy kỳ quái.

"Là anh cùng cha khác mẹ của Tiêu Mặc." Diệp Từ có chút không dám tin tưởng, thế giới này cũng quá nhỏ đi.

"Phải ha! Hèn gì tôi cảm thấy hơi lạ! Sao mà họ tên cha người này giống y như tên cha của Tần Tiêu Mặc." Alma bừng tỉnh, nhận ra sự việc.

"Hắn vì cái gì muốn công kích Viễn Duy nhi." Diệp Từ có nhiều thắc mắc chưa giải ra.

"Tổng tài, hắn là công kích Lạc Mạn, không phải Viễn Duy, công ty của chúng ta bởi vì quá thân cận với Lạc Mạn cho nên mới bị ảnh hưởng." Alma sửa lại lời Diệp Từ.

"Không, hắn là đang công kích Viễn Duy."

"Chắc hắn nghĩ rằng công kích Viễn Duy cũng ảnh hưởng Lạc Mạn! Cơ nghiệp chúng ta mang đến nhiều lợi ích cao hơn! Đã tâm hắn thật không nhỏ, còn muốn nuốt chửng chúng ta!" Diệp Từ vút tư liệu trên bàn, thật sự tức giận.

"Thực lực của hấn rất hùng hậu, chúng ta chưa từng nghe nói qua mấy người này, tôi vận dụng nhiều sức lực lắm mới tra ra hấn." Alma phải vận dụng đến lực lượng hắc đạo mới đào ra được gã này.

"Xem ra là tích góp từng tí một rất nhiều người, hiện tại mới bùng nổ, bởi mới nói... ba ba của Tiểu Mặc làm sao có thể một mực yên lặng sống qua những ngày bình thường, chỉ bằng việc ông ta có thể hạ Lạc Mạn cũng đủ để không thể xem thường." Diệp Tử cười lạnh hai tiếng, vừa rồi không có tâm trạng ăn uống, còn giờ hoàn toàn là buồn nôn.

Cô thật sự vì Tần Tiểu Mặc cảm thấy khổ sở, trách không được nàng không chịu tha thứ cho ông ta, xem ra thật đúng là không thể tha thứ, chuyện này nếu để anh em Tiểu Nhuận biết, không chừng cả hai sẽ bị tức đến chết.

"Điều tra cho tôi, ngày mai giúp tôi gọi đến tổng tài Lạc Mạn, nói hấn tôi qua đó một chuyến." Diệp Tử ra quyết định.

"Được."

"Để cho người trong ngành đào thải hấn, cô biết nên làm thế nào rồi chứ?"

"Vâng." Chuyện này thật ra cũng không phải Alma mới làm lần đầu, nhưng chưa từng có người nào có thể làm cho Diệp Tử tức giận đến vậy.

Diệp Tử uống ngay một hơi trà sữa nóng, bình phục lại tâm tình. Rồi mới bắt đầu ăn, dù gì cũng không thể cả ngày không ăn uống gì.

"Đúng rồi, Boss, tìm được Baron rồi." Alma vừa bỏ thịt vào miệng mình vừa nói.

"Sao? Ở đâu?"

"Tại một biệt thự vùng ngoại thành, bên ngoài còn có lính gác, thoát nhìn không giống như bảo vệ hấn, ngược lại là..."

"Giám lỏng." Diệp Tử nói.

"Đúng vậy."

"A, đương nhiên là dùng xong thì ném, hấn thật đúng là tướng mình cao quý lắm, không phải công ty nào cũng giống Viễn Dục. Chúng ta đối tốt thì hấn không cần, không muốn, còn tự đi tìm đường chết." Diệp Tử vui sướng khi người gặp họa, tên đàn ông này xem như gặp báo ứng.

"Đúng đúng" Alma sớm đã không vừa mắt hấn, hiện giờ coi như giải toả được.

Viễn Dục là đầu sỏ trong ngành này, rất nhiều chuyện đều do bọn họ định đoạt, duy chỉ có Lạc Mạn còn có thể chống đối lại, nhưng bởi vì quan hệ hai nhà tốt đẹp nên có thể nói Viễn Dục không có gì sợ hãi.

"Cảnh sát quả nhiên không đáng tin cậy..."

"Tìm một người mà lâu như vậy không tìm được." Alma nói.

"Bọn họ chỉ có thể thông qua con đường hợp pháp mà làm việc, đương nhiên sao nhanh bằng cô." Diệp Tử có chút giữ gìn thanh danh cho người ngoài, giúp đỡ hình tượng cô cảnh sát nhà mình.

"Phải phải phải..." Alma trở mình một cái xem thường. Boss nhà nàng sau khi yêu rồi hoàn toàn biến thành thê nô.

Ăn xong, Diệp Tử lái xe đưa Alma về, nhưng không ngờ dưới lầu nhà Alma, nhìn thấy cô gái duy nhất trong nhóm thiết kế của công ty mình.

"Tổng... tổng tài..." Cô gái nhìn thấy Diệp Tử và Alma cùng nhau xuống xe, ánh mắt chột lơ.

"Corrine? Sao em lại tới đây?" Alma tựa hồ có chút đau lòng Corrine, không biết nàng ở dưới lầu đợi đã bao lâu, tay đều đông lạnh.

Diệp Tử trộm cười cười, hai người này hình như không đứng lắm.

"Chúng tôi vừa mới tăng ca, cũng đã muộn, tôi đưa nàng trở về, không có... ý tứ gì khác đâu, hai người cứ từ từ trò chuyện, tôi đi trước." Diệp Tử cười giải thích, trao cho Alma một ánh mắt đầy ý vị thâm trường sau đó lên xe thông thả lái đi.

Cô thấy mình vẫn thiếu quan tâm Alma, người bên cạnh cô đã động tâm mà cô còn chưa phát hiện, Diệp Tử ngồi trong xe âm áp, mỉm cười lắc lắc đầu. Xem ra cô hấn là nên sửa lại quy định về việc nhân viên cùng công ty không thể yêu đương nhau mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Mấy ngày nay, Diệp Từ quyết tâm xử lý chuyện này, họp to họp nhỏ liên tục, đến hai mắt đỏ lên mới giải quyết tốt đẹp hết thấy.

"Chuyện đó cứ như vậy, có tình huống nào phát sinh đột ngột thì trước hết khoan gấp gấp tìm tôi, tự mình thử giải quyết trước đi, họp ban giám đốc, nếu chuyện tương đối nghiêm trọng thì mới kêu Alma gọi tôi trở về."

"Được."

"Tổng tài cô lại muốn đi sao?"

"Uh, buổi chiều bay, cũng không còn chuyện gì, ít chuyện nhỏ sót lại mọi người hẳn có thể tự mình thu phục." Diệp Từ an bài tốt mọi chuyện, tuyên bố tan họp.

Baron đã bị cảnh sát bắt được, về phần gã anh trai kia của Tiểu Mặc, Diệp Từ còn chưa tính đặng tới, trước hết về nhà thương lượng với cô cảnh sát gốc kia cái đã, dù sao chuyện này cũng có liên quan với nàng.

Nói đến chuyện này, Diệp Từ đột nhiên nhớ tới Tiểu Nhuận, vì thế quyết định trước khi bay về ghé qua Lạc Mạn một chuyến.

"Alma, giúp tôi đặt hẹn với Tiểu tổng, nói có chuyện gấp." Diệp Từ dặn dò.

"Vâng."

Rất nhanh Alma đã báo cho Diệp Từ hẹn xong rồi, Tiểu tổng nói hẳn sẽ ở văn phòng chờ cô đại giá.

"Vậy tôi đi trước, chuyện tình bên này vẫn là kính nhờ cô, tôi đi qua Lạc Mạn đây." Diệp Từ vỗ vai Alma, mang túi xách rời khỏi Viễn Dục.

Tổng công ty Lạc Mạn

"Chào cô, xin hỏi cô là Diệp tổng phải không?" Diệp Từ mới vừa bước vào Lạc Mạn, một cô thư ký xinh đẹp liền bước đến chào hỏi.

"Vâng." Diệp Từ lịch sự cười đáp.

"Tôi là thư ký riêng, Tiểu tổng dặn tôi chờ ở đây, tôi dẫn cô lên đó." Thư ký của Tiểu Nhuận cung kính dẫn Diệp Từ vào thang máy.

Xem ra có thể lên làm thư ký riêng của tổng tài cũng không phải nhân vật đơn giản, nhìn cô thư ký nhà mình là biết, còn khó chơi hơn mình, Diệp Từ âm thầm cười cười trong lòng.

"Cộc cộc"

"Tiểu tổng, Diệp tổng tới rồi!" Thư ký gõ cửa.

"Vào đi."

Thư ký đẩy cửa ra, mời Diệp Từ vào.

"Nhanh vậy sao? Cô uống gì?" Tiểu Nhuận cười chào Diệp Từ, đi tới hỏi.

"Trà." Diệp Từ cũng không khách khí với Tiểu Nhuận, cười nói.

"Tôi đi châm trà." Thư ký Tiểu Nhuận tình tứ, không chờ Tiểu Nhuận căn dặn liền tự động đi ra ngoài, đóng cửa lại.

"Thư ký không tệ, rất có năng lực." Diệp Từ khen ngợi.

"Phải không, Tiểu Mặc chọn đó, thật sự chọn người từ trong nước qua đây." Tiểu Nhuận cười ha ha.

"Cái gì?! Em ấy còn quản chuyện này sao?" Diệp Từ có chút dở khóc dở cười, tiểu cảnh sát nhà nàng cũng quản quá rộng đi.

"Cũng không biết em ấy từ chỗ nào tìm được một người vừa xinh đẹp lại còn tốt nghiệp đại học có tiếng." Tiểu Nhuận có chút bất đắc dĩ, bất quá sự thật chứng minh Tần Tiểu Mặc thực hiện vẫn rất chính xác. "Không phải nói chứ ánh mắt nàng quả thật rất tốt."

"Đương nhiên." Diệp Từ nở nụ cười, nàng là đang nghĩ tới chính mình. < tự sướng thầm vì Tiểu Mặc chọn đúng người yêu >

"Cô tìm tôi có chuyện gì a? Nghe nói còn là việc gấp?" Tiểu Nhuận cuối cùng nhớ ra đây là thời gian cho công việc, tốt hơn hai người nên nói công sự.

"A, đúng, thiếu chút nữa quên mất." Diệp Tử ngồi thẳng người, biểu tình chỉ một thoáng liền nghiêm túc lên, Tiêu Nhuận nhìn mà sửng sốt, người này thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi.

"Là như vậy, người kia... ba của anh và Tiểu Mặc sau khi tái hôn sinh một đứa con trai, chuyện này anh cũng biết phải không?" Diệp Tử cẩn thận lên tiếng, sợ chạm trúng con tim của Tiêu Nhuận.

"Biết." Nhắc tới người này, Tiêu Nhuận không tự chủ được nhú mày, nhưng lập tức lại dần ra, chuyện này cũng chẳng sao, dù gì hắn cũng không tính toán tranh gia sản gì với tên đó.

"Thật ra lúc trước ba của anh có dẫn theo người con trai kia đến tìm Tiểu Mặc." Diệp Tử chần chờ một chút, vẫn quyết định nói cho Tiêu Nhuận.

"Cái gì?!!!" Quả nhiên, Tiêu Nhuận phản ứng rất lớn, thiếu chút nữa liền nổ tung.

"Anh bình tĩnh một chút." Diệp Tử nói.

"Sau đó thì sao? Xảy ra chuyện gì? Con bé kia dám che giấu tôi, lá gan thật là lớn." Tiêu Nhuận căng thẳng là ánh mắt liền đảo quanh, thật xấu chẳng lẽ là di truyền?! Tàn Tiểu Mặc cũng có, Diệp Tử oán thầm.

"Ông ta cầu xin Tiểu Mặc tha thứ." Diệp Tử nói.

"Cái gì?! Nói đùa gì chứ, tha thứ cho ông ta?" Tiêu Nhuận cười lạnh, làm cho Diệp Tử cũng nhú mày.

"Tiểu Mặc mềm lòng..."

"Tha thứ ông rồi?!!" Thanh âm Tiêu Nhuận cao hơn, làm Diệp Tử muốn chói tai.

"Anh bình tĩnh đi, không có tha gì, chỉ là không nói chuyện, coi như mềm lòng chút thôi." Diệp Tử vội vàng nói.

"Con bé kia thật là..."

"Anh nghe tôi nói đã, đây không phải là trọng điểm..." giọng Diệp Tử ôn nhu gọi trở về một chút lý trí của Tiêu Nhuận.

"Uh, cô nói đi, tôi đang nghe."

"Lúc đó, anh cùng cha khác mẹ Tiểu Mặc nhìn tôi cười, tôi cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, mà mấy ngày trước thư ký của tôi nói tôi biết, người đứng sau sự việc kia chính là hắn." Diệp Tử nói.

"Hả? Kẻ đứng sau chơi xấu? Làm sao hắn có nhiều tài chính như vậy?" Tiêu Nhuận hiển nhiên không tin.

"Tôi cũng không biết, Alma còn đang điều tra, sợ là không phải con đường liên chính gì." Diệp Tử nhíu mày, suy đoán.

"Muốn chết mà." Tiêu Nhuận hung hăng nói.

"Anh đừng xúc động, không cần tự mình lên lút giải quyết đâu, tôi tới tìm anh chính là muốn thương lượng với anh chuyện này, coi có cách nào giải quyết không, xui rủi anh vì kiêu ngạo mà xảy ra chuyện gì thì tôi biết giải thích với Tiểu Mặc thế nào."

"Yên tâm đi, tôi không đến mức không biết nặng nhẹ."

"Mà ông ta cầu xin tha thứ gì chứ? Tôi biết ông không thể nào tốt đẹp, còn dám lừa dối hai anh em tôi."

"Tôi đoán chuyện này cũng không quan hệ nhiều đến ba anh, tôi điều tra qua, bên ông ta không có động tĩnh gì, sau khi rút lui sự nghiệp cũng chỉ ở nhà chăm sóc gia đình, nấu cơm làm đủ loại chuyện nhà. Khả năng cũng không biết con mình làm ra những việc này." Diệp Tử khách quan phân tích.

"Sao không có khả năng, con của ông ta hết tám phần cũng là nương nhờ địa vị của ông mà lên tới, ông ta không có bản lĩnh gì, nhưng thẳng con ngược lại không tôi."

"Đừng nghĩ vậy." Diệp Tử không biết nên an ủi hắn thế nào, bởi vì cô không có lĩnh hội qua loại cảm giác này, cho nên bất luận nói lời nào cũng vậy thôi.

"Được rồi, bây giờ cũng chỉ có thể biết đến đây, tôi còn phải bay về chăm cô em gái nhỏ của anh đây." Diệp Tử đứng lên nói.

"Chăm em ấy? Lại có chuyện gì sao?"

"Ngày mốt ra trận rồi, vụ án lần trước." Diệp Tử nói.

"Nguy hiểm không?"

"Đương nhiên là có nguy hiểm, nhưng cứ cữu cữu có an bài cho em ấy một bộ đội đặc chủng, sẽ không để cho em ấy gặp chuyện không may, tôi trở về nhìn coi có thể kêu thêm vài người âm thầm đi theo bảo hộ cho em ấy hay không".

"Em ấy sẽ không chịu đâu." Tiêu Nhuận vẫn rất hiểu em gái mình.

"Đương nhiên không chịu, tôi lên làm thôi." Diệp Từ cười nói.

"Phiền cô rồi, có gì muốn tôi hỗ trợ cứ nói, tôi khẳng định không nói hai lời." Tiêu Nhuận nói.

"Chúng tôi không khách khí với anh đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Diệp Từ mới vừa xuống máy bay liền có xe đang chờ cô.

"Tổng tài, bây giờ đi chỗ nào đây?" Diệp Từ mới vừa lên xe, tài xế liền quay xuống hỏi cô.

"Uhm... qua tiệm bánh ngọt bên kia đi, cách sân bay không xa, có một..." Diệp Từ nhú mày không biết nên hình dung thế nào cho tốt, Tần Tiểu Mặc thích nhất là ăn bánh matcha ở đó, cho nên mỗi lần cô trở về đều kêu lái xe đến đó. < matcha ~ mặt trà ~ bánh làm bằng bột trà xanh nguyên chất >

"A, tôi biết rồi." Tài xế nhất định từng bị phân phó đến đó, cho nên không đợi Diệp Từ nói xong đã biết cô muốn đi đâu, khởi động xe lái đi.

Đi vào tiệm bánh ngọt, Diệp Từ mua hai cái bánh matcha mà Tần Tiểu Mặc yêu thích nhất, rồi lại mua một ổ bánh gato, lúc này mới bảo tài xế lái về nhà.

Diệp Từ sợ Tần Tiểu Mặc đang ngủ, ấn chuông cửa sẽ đánh thức nàng, nên tự lấy chìa khoá mở cửa. Quả nhiên, Tần Tiểu Mặc đang nằm ngủ say trên sofa mềm mại, trong ngực còn ôm con gấu bông mà cô tặng.

Diệp Từ nhẹ nhàng bước vào, cởi giày cao gót, cầm bánh ngọt đi qua phía nàng. Nha đầu này sao lại ngủ ở phòng khách, đông lạnh thì làm thế nào, lại để người ta lo lắng một phen.

Đặt bánh ngọt lên bàn trà, Diệp Từ đi vào phòng lấy ra một cái chăn, thật cẩn thận đắp lên người Tần Tiểu Mặc, lại không nghĩ rằng nàng ngủ không quen, động tác nhỏ này cũng đánh thức nàng được.

"Chị Diệp?" Tần Tiểu Mặc mơ mơ màng màng ngồi dậy, còn dùng tay dụi mắt, mới vừa xoa nhẹ chưa tới hai cái đã bị Diệp Từ gỡ tay xuống.

"Tay không sạch, đừng dụi mắt."

"Chị Diệp, em rất nhớ chị!" Tần Tiểu Mặc ôm lấy thắt lưng Diệp Từ, vùi mặt vào ngực cô.

Diệp Từ dịu dàng cười cười, đang mở miệng muốn nói cái gì, thì Tần Tiểu Mặc đột nhiên la to, dọa cô giật cả mình.

"Bánh matcha! Chị Diệp, em yêu chị!" Trước khi cầm lấy bánh ngọt, Tiểu Mặc còn không quên hôn một cái lên má Diệp Từ.

"Nhìn thấy bánh ngọt liền quên chị." Diệp Từ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhưng cũng không có ngăn cản nàng chồm người về phía hộp bánh.

"Không có mà, em dứt chị ăn." Tần Tiểu Mặc cắn một miếng bánh, sau đó nghiêng đầu qua đưa lên miệng Diệp Từ, bánh ngọt bị đầu lưỡi hai người đẩy tới đây lui, thẳng đến khi bánh ngọt không biết như thế nào lại kì diệu biến mất, hai người mới tách ra hai đôi môi đang dính nhau vững vàng.

"Hô... Thở cũng hết được." Tần Tiểu Mặc tiếp tục ăn bánh.

"Mấy ngày nay ngoan không đó? Có ăn uống đàng hoàng không?" Diệp Từ cười hỏi.

"Có a có a, mấy ngày chị không ở đây, em đi theo bọn họ ra ngoài ăn, hơi khó ăn bắt quá còn hơn không ăn."

"Vậy là tốt rồi."

"Sao hôm nay không cần đi làm?" Diệp Từ hỏi.

"Ngày mai không phải xuất trận sao, hôm nay tụi em được về nhà ngủ lấy sức. Nhịn hai ngày cuối tuần rồi, mắt em đều thâm đen nè, tổ trưởng nói sợ đến lúc đó mọi người đều ngồi ngủ gục".

"Uh, cũng phải." Diệp Từ nghĩ nghĩ đến cảnh tượng kia, cảm thấy vô cùng có khả năng phát sinh trên người Tiểu Mặc.

"Chị Diệp, chị nói hết mọi chuyện với anh trai em a. Anh vừa gọi điện mắng em suốt nửa tiếng, một câu em cũng không nói được. Đã vậy còn gọi cước quốc tế, anh không đau lòng nhưng em thì đau đó." Tần Tiểu Mặc trở mình cái xem thường. < đau tức tiền >

"Hắn cũng là lo lắng em thôi." Diệp Từ xoa đầu Tần Tiểu Mặc.

"Được rồi, em tha thứ." Tần Tiểu Mặc ăn xong một khối bánh ngọt, vỗ bụng.

"Com chiều không cần ăn."

"Không được, chỉ là điểm tâm ngọt mà thôi, làm sao có thể không ăn com." Diệp Từ giáo huấn Tần Tiểu Mặc một chút, bữa ăn bữa không sẽ bị đau bao tử.

"Vây... em phải ráng thôi." Tần Tiểu Mặc rất thức thời mà lựa chọn nghe lời người yêu.

"Chị đi tắm cái đã, mới về mệt mỏi." Diệp Từ nói với Tiểu Mặc.

"Uh, quần áo để sẵn cho chị rồi, ở phòng tắm, em đi nấu com." Tiểu Mặc từ trên sofa nhảy dựng lên, chạy vào phòng bếp, tính toán nấu com cho Diệp Từ.

Diệp Từ ở trong phòng, tắm được một lúc thì nghe thấy mùi đồ ăn từ phòng bếp bay đến, tìm được một cô người yêu hiền lành đảm đang là cỡ nào quan trọng. Diệp Từ không khỏi cảm khái hít một hơi.

Lau khô tóc đi ra, đồ ăn đã được Tiểu Mặc làm xong rồi đang dọn ra bàn, mùi thơm ngào ngạt, còn nóng sốt.

"Sao em nấu nhanh thế nhỉ, chị mới tắm có nửa tiếng." Diệp Từ ngạc nhiên.

"Anh Tiêu Nhuận gọi điện thoại cho em, nói chị đã bay về. Cho nên em chuẩn bị sẵn nguyên liệu hết rồi, thịt cũng cắt làm xong, chỉ chờ chị về đến thì nấu thôi. Nhanh đến ăn đi." Tần Tiểu Mặc bới một chén com và múc một chén canh cho Diệp Từ.

"Canh sườn hầm đu đủ đó, giúp ngực căng tròn." Tần Tiểu Mặc cười hì hì nói.

Nụ cười trên mặt Diệp Từ cứng lại, nàng cho rằng ngực cô chưa đủ lớn sao.

"Cũng không phải chê ngực chị nhỏ đâu, chỉ là... lớn hơn chút càng tốt..." Tần Tiểu Mặc vừa nói vừa gấp thêm mấy miếng sườn bỏ vào chén Diệp Từ.

"Tần Tiểu Mặc! Hình như so với chị, em còn nhỏ hơn đó!" Diệp Từ ngồi xuống, nói với Tần Tiểu Mặc.

"A... Hình như là có chuyện này, cho nên em mới nấu canh sườn đu đủ còn gì!" Tần Tiểu Mặc cười hì hì uống ngay một hớp canh.

"Ngon lắm." Tần Tiểu Mặc chờ mong nhìn Diệp Từ.

"Uh." Diệp Từ cũng uống một ngụm, phát hiện mùi vị quả thật không tệ, không nói gì, nhưng trong lòng oán thầm. Ngực cô đâu tính rất nhỏ a, cúp B mà, hơn nữa bởi vì hình dáng, thoát nhìn còn lớn hơn cúp B một chút.

< CUP A: những bộ ngực tự nhiên, số lượng những bộ ngực khiêm tốn này chủ yếu lại là các ca sĩ.

CUP B: bộ ngực tự nhiên ở mức vừa phải

CUP C: bộ ngực lớn vừa phải được hầu hết các sao nữ và chị em ao ước

CUP D: được coi là ngực khủng

CUP E, F, G, K: hết chịu nổi, đa số là mấy chị gái người Nhật.>

Ăn xong com chiều, hai người không thềm rửa chén, trực tiếp lăn lên giường, ôm nhau vật vã hơn hai tiếng, Tần Tiểu Mặc mới lười biếng ghé vào người Diệp Từ, mân mê ngón tay cô.

"Mặc quần áo vào đi, sẽ cảm lạnh." Diệp Từ đẩy Tần Tiểu Mặc.

"Không cần, không phải còn có chăn sao. Hơn nữa, quần áo kia phải ra phòng khách giặt, trần trụi chạy ra mới có thể bị cảm lạnh." Tần Tiểu Mặc vẫn luôn có nhiều lý do hơn, Diệp Từ nói không lại nàng, đành phải từ bỏ.

"À, có chuyện này cần nói với em." Diệp Từ đột nhiên nhớ tới cô chưa cùng Tần Tiểu Mặc thương lượng về gã anh trai kia.

"Uh, chị nói đi..." Tần Tiểu Mặc còn chưa nâng mắt, dựa vào người Diệp Từ không nhúc nhích, loại vận động này thật sự quá mệt mỏi, nếu ngày mai đi nhiệm vụ mà cả người nàng mềm nhũn thì chị Diệp nhất định phải chết, hừ hừ.

"Chuyện là... công ty chị mấy hôm trước gặp chuyện, Alma tra xét thật nhiều ngày, tìm ra được... kẻ đứng sau là anh cùng cha khác mẹ của em làm." Diệp Từ nói.

"Cái gì?!" Tần Tiểu Mặc phản ứng không khác gì Tiêu Nhuận, nhanh bật người dậy, thần tình kinh ngạc.

"Em bình tĩnh lại, đại khái không quan hệ gì với ba em, chị không tra ra được ông ta có hành động gì, nhưng người anh kia của em thì hình như có ý đồ xấu với Viễn Duy và Lạc Mạn, công ty vừa nổi lên đã ra tay ác như vậy." Diệp Từ cau mày nói.

Từ khi cô tiếp nhận Viễn Duy còn chưa trải qua loại chuyện gì khó giải quyết thế này.

"Hắn muốn làm gì?!" Tần Tiểu Mặc nghe được tin này, thói quen nghề nghiệp lập tức trời dậy, chuyện thứ nhất làm chính là hỏi mục đích tội phạm.

"Không biết, chị không nhớ đã đắc tội hắn lúc nào. Đại khái... là tâm lý biến thái chăng? Ba của em nhiều năm nhớ thương hai anh em như vậy, không đủ yêu thương hắn cho nên mới biến thành như bây giờ? Nghĩ muốn trả thù em và Tiêu Nhuận?"

Tần Tiểu Mặc cau mày tự hỏi một chút, cũng không nghĩ ra được gì khác, vì thế gật đầu đồng ý với suy đoán của Diệp Từ.

"Vậy hắn làm sao có nhiều tiền nhỉ?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Chị với anh em nghi là tiền đen, khẳng định không phải chính đạo, công tác mặt ngoài của hắn chỉ là một quản lý công ty." Diệp Từ nói.

"Rất có khả năng, chị định tra theo đường nào?" Diệp Từ có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tần Tiểu Mặc là một cảnh sát nhân dân gặp được loại sự tình này cũng không định điều tra theo con đường chính quy.

"Chị kinh ngạc cái gì, em cũng không phải ngu ngốc, thân phận của hắn đều che giấu hoàn hảo, mình làm gì điều tra được, loại sự tình này thì chị Alma tương đối có kinh nghiệm rồi." Tần Tiểu Mặc cắn cánh tay Diệp Từ một chút.

"Thì ra em cũng không phải ngốc đến mức tận cùng." Diệp Từ gật gật đầu.

"Nè!" Tần Tiểu Mặc trừng mắt nhìn Diệp Từ liếc mắt một cái.

"Tốt lắm tốt lắm, không giận nữa." Diệp Từ vội vàng trấn an con mèo nhỏ trên người cô.

"Vậy chị tính toán đối đầu với hắn thế nào a?" Tần Tiểu Mặc tiếp tục hỏi.

"Không biết, vốn là tính thương lượng với anh trai em một chút, bắt quá cả hai đều muốn hỏi qua suy nghĩ của em, nên chị trở lại, không cần nôn nóng, hắn chạy không thoát đâu."

"Em không ý kiến, hai người tự lo liệu đi, haizz... đừng gây sức ép dồn hắn đến chết là được, nói thế nào thì cũng có quan hệ huyết thống."

"Uh," Diệp Từ xoa đầu Tần Tiểu Mặc, cô bé này rất thiện lương, mặc kệ người khác có khi dễ nàng thế nào, nàng cũng không xuống tay tàn nhẫn với họ được.

"Nhanh ngủ thôi, ngày mai em phải dậy sớm, xong trận này sẽ cùng chị về Anh" Tần Tiểu Mặc lắc lắc tay Diệp Từ, sau đó tìm một chỗ nằm thoải mái trong ngực cô, nhắm hai mắt lại.

"Đừng động em, ngày mai chân em mềm nhũn là em tính sổ với chị đó." Tiểu Mặc vuốt ve cánh tay đang có ý đồ của Diệp Từ, tiếp tục ngủ.

Diệp Từ cười cười, nha đầu này thật dễ trêu chọc, tùy tiện đùa chút liền cắn câu, cũng không biết bình thường khi làm việc nàng sẽ thế nào, đừng nói là để cho tội phạm đùa giỡn xoay vòng đi.

Diệp Từ mới vừa nhắm mắt lại, nhớ tới trong phòng khách còn quần áo vứt lung tung, nhưng cúi đầu nhìn đến Tiểu Mặc đang nằm ngủ say trong lòng cô, Diệp Từ vẫn là quyết định mai dậy rồi thu dọn sau.

Ngày hôm sau Tần Tiểu Mặc thức dậy rất sớm, lục đục cũng làm Diệp Từ bị tỉnh giấc theo.

"Mấy giờ?" Diệp Từ mơ hồ hỏi.

"5 giờ rồi." Tần Tiểu Mặc đang mặc quần bên giường, trả lời.

"Mới 5 giờ, em dậy sớm như vậy làm chi?"

"5:30 em phải đến cơ quan, chị ngủ tiếp đi. Em tự đi tới đó."

"Sớm như vậy có xe không?"

"Có rồi có rồi. Hôm qua em có nói tài xế rồi, hắn chờ em bên ngoài."

"Tốt, em cẩn thận đó."

"Uhm, chị ngủ tiếp đi, hôm nay em không làm bữa sáng cho chị được a, trong tủ lạnh còn đồ ăn, chị hâm nóng lên là được." Tần Tiểu Mặc bận rộn vẫn không quên lo lắng cho bữa sáng của Diệp Từ.

"Chị biết rồi." Diệp Từ trở người, tiếp tục ngủ, tối hôm qua Tần Tiểu Mặc mệt chết như nào thì cô cũng mệt chết như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Tần Tiểu Mặc vừa đi, Diệp Từ liền từ trên giường ngồi dậy, lấy điện thoại di động ra không biết là gọi cho ai.

"Ngày hôm qua chuyện tôi nói với anh làm đến đâu rồi?"

"Bộ đội đặc chủng xuất ngũ? Uhm, được vài người à?"

"Tốt lắm, cứ như vậy, bảo vệ nàng cho tốt."

"Đã làm phiền anh. Uh, cảm ơn.""

Cúp điện thoại, Diệp Từ hít một hơi, cô còn có thể làm được gì nữa không nhỉ, không biết thế nào mới có thể bảo vệ nàng thật tốt. Khả năng nàng biết mình làm mấy chuyện này sẽ giận cho coi, nhưng vẫn phải làm thôi.

Diệp Từ nghĩ rằng, nếu nàng tức giận, vậy cứ "gần gũi" nàng đi, thế thì nàng sẽ không giận nữa.

Tổng cục

"Sao các người đến sớm vậy?" Tần Tiểu Mặc ngạc nhiên nhìn các thành viên tổ chuyên án trong phòng làm việc, hình như còn thiếu mỗi mình nàng là đủ.

"Ôi trời, toàn là quang côn, công tác đặt lên hàng đầu. Dáng vẻ không có tiêu sái được như cô đâu." Mọi người sôi nổi cười nhạo Tần Tiểu Mặc vài câu, sau mới bắt đầu công việc.

Trần An Khánh đứng ở chính giữa, tất cả mọi người vây quanh hần, nghe hần lặp lại một lần nữa kế hoạch an bài.

"Bác Văn, anh dẫn người theo hướng này. Chỗ này có lùm cỏ tương đối cao, có thể núp bên trong."

"Được".

"Tiểu Mã. Nơi này là góc chết, anh thủ tại chỗ này. Rất quan trọng, phải cẩn thận một chút"

"Rõ."

Trần An Khánh an bài hết thấy, Tần Tiểu Mặc mới phát hiện hần không nói gì đến nàng.

"Tổ trưởng, còn tôi đâu, anh còn chưa sắp xếp cho tôi." Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Trước hết cô không cần tiến vào, cô và Hiểu Yến ở bên cạnh chờ sưu tập bằng chứng." Trần An Khánh chỉ chỉ vào một vị trí trên bản đồ.

"Cái gì? Tôi thu thập chứng cứ? Không cần, tôi muốn cùng đi bắt tội phạm, thân thù của tôi tốt lắm a." Hôm trước rõ ràng không phải an bài thế này, làm sao đến lúc ra trận tổ trưởng lại thay đổi công tác chứ.

"Tần Tiểu Mặc! Cô kỳ thị công việc thu thập chứng cứ sao? Tổ chuyên án chúng ta là một chính thể, thu thập chứng cứ cũng là công việc quan trọng hàng đầu, không có chứng cứ làm sao khởi tố?!" Quả nhiên, Tần Tiểu Mặc vừa nói xong đã bị Trần An Khánh giữa cho một trận.

Tần Tiểu Mặc cau mày nghĩ nghĩ, tổ trưởng nói cũng đúng, là do mình quá mức bướng bỉnh. Đã xảy ra sự tình lần trước, hiện tại mọi người đều sợ nàng lại xảy ra chuyện gì.

"Được rồi." Tần Tiểu Mặc bắt đầu đi đồng ý.

"Uh, vậy thì được rồi. Thu thập chứng cứ cũng là công việc kỹ thuật, cô và Hiểu Yến nên học hỏi, còn nữa... bởi vì không chỉ có mỗi chúng ta coi trọng chứng cứ mà bọn tội phạm cũng vậy, cho nên đánh nhau là không thể tránh được, cô có thể đối phó, nhưng Hiểu Yến không được, nàng luôn làm vãn án, trước kia ở cảnh giáo cũng cái học cái không, nên nhiệm vụ khác của cô chính là bảo vệ Hiểu Yến. Còn chuyện đánh nhau kia có mấy đại lão gia chúng tôi còn sợ chưa đủ sao." Trần An Khánh làm công tác tư tưởng cũng rất tốt a.

"Được, cứ giao Hiểu Yến cho tôi, cho dù kẻ bên thương tử cũng sẽ không để nàng bị tổn thương gì." Tần Tiểu Mặc cam đoan nói.

"Nói bừa!" Hiểu Yến bất mãn đánh Tần Tiểu Mặc một chút.

Lúc này, điện thoại Trần An Khánh vang lên. Mọi người yên tĩnh trở lại, để tránh quấy rầy hấn.

"Alo."

"Uh, cái gì?! Uh, được. Chúng ta lập tức đến đó." Trần An Khánh ít ỏi nói vài câu liền cúp điện thoại, mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

"Tổ trưởng, làm sao vậy?" Mọi người sôi nổi hỏi.

"Sự tình có biến, bọn họ giống như muốn dời nhà xưởng, không biết có phải là chúng ta bị bại lộ rồi không." Trần An Khánh cau mày nói.

"Vậy giờ sao? Làm thế nào đây?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Án binh bất động. Điều tra viên đã đi theo sau, xem bọn hấn muốn đi đâu."

"Nhưng mà tổ trưởng, vì cái gì không trực tiếp bắt hết một lưới."

"Tên đại ca không có xuất hiện, chúng ta mà động thủ sẽ đá thảo kinh xà." Trần An Khánh ngồi xuống."

"Đi thôi, giờ chúng ta đi qua đó xem sao, nên che giấu cho tốt, đừng kinh động bọn họ."

"Rõ."

"Bác Văn, các người để lại vài người chờ tin tức từ chúng tôi, Tiểu Mặc và lão Mã có thể đi theo tôi."

"Được."

Trần An Khánh mang theo Tần Tiểu Mặc cùng lão Mã lên xe, đi ra hướng bến tàu theo lời điều tra viên.

"Đây là đường đến bến tàu?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Uh, bọn chúng hình như muốn đến bến tàu. Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, chỗ bến tàu lần trước." Trần An Khánh rít điều thuốc một hơi.

"Tổ trưởng, không thích hợp, khẳng định có bẫy gì đó, chỗ bến tàu không thể giấu đồ đó được." Tần Tiểu Mặc nói.

"Tôi nghĩ cũng đúng, đám hải quan kia rốt cuộc thu được ưu đãi gì mà rõ như ban ngày dám bao che cho chúng."

"Tổ trưởng, nếu bọn họ mua được hải quan, công tác của chúng ta không phải rất khó khai triển sao."

"Tôi vừa gọi điện thoại cho cấp trên, yên tâm đi, chuyện này cấp trên sẽ giúp chúng tôi giải quyết, bất quá có lẽ phải chờ thêm một chút."

"Tiếp tục quan sát, trước hết phải tìm ra hang ổ bọn chúng." Tần Tiểu Mặc nói.

"Đúng, bước tiếp theo nên tính toán như vậy."

"Thật phiền toái, vất vả lắm mới tìm ra, giờ lại như vậy." Tần Tiểu Mặc hít một hơi.

"Tôi nhận đi, điều tra là sở trường công tác của tôi, cấm chốt thôi." Lão Mã mở miệng.

"Được, vậy nhiệm vụ này giao cho cậu. Trong vòng một tuần phải tìm ra hang ổ của chúng." Trần An Khánh vốn cũng tính toán như vậy, nếu lão Mã tự nói ra thì càng tốt hơn...

"Tối rồi." Ba người chọn một nơi tương đối bí mật ngừng xe lại, nhưng không có xuống xe, mà ngồi trên xe nhìn.

"Là bọn hấn sao? Lén lút thế kia." Tần Tiểu Mặc chỉ chỉ một gã đang lén lút đi bên ven đường.

"Thoạt nhìn rất giống."

Trần An Khánh xuất ra bộ đàm hỏi điều tra viên.

"Uh, đây là một tên trong số chúng, hình như còn quản lý cái gì nữa." Trần An Khánh nói với bọn họ.

"Xuống xe thôi." Lão Mã nói với Tần Tiểu Mặc.

"Được."

"Chỗ lùm cây này cũng rất rậm rạp, ngay mai tìm người theo dõi trong này, điểm bí mật, đừng làm cho chúng phát hiện." Trần An Khánh bắt đầu quan sát địa hình xung quanh.

"Được."

"Nhìn kia! Hắn vào chòi gác bảo vệ! Hắn vào đó để làm chi?" Tần Tiểu Mặc vỗ vỗ Trần An Khánh, kêu hắn chú ý một chút.

"Không biết, nhìn đi."

Bọn họ ở chỗ này chờ nửa tiếng, người nọ cũng không có đi ra, Tần Tiểu Mặc cảm thấy có chút kỳ quái.

"Không đúng lắm a tổ trưởng..."

Tần Tiểu Mặc mới vừa mở miệng, có một người từ trong đi ra, cũng không phải gã vừa rồi.

"Tổ trưởng! Có một người đi ra, không phải tên kia! Cái chòi gác nhỏ vậy sao có thể chứa hai người, bọn họ làm gì bên trong chứ?" Lão Mã nói ra nghi hoặc trong lòng.

Vừa dứt lời, phía sau tên đàn ông đó có vài người lục tục đi ra, hình như là bảo tiêu.

"Tiên sư bố mày." Tần Tiểu Mặc thình lình tuôn ra một câu chửi tục, làm Trần An Khánh và lão Mã sợ hãi.

"Cô làm sao vậy?" Trần An Khánh hỏi.

"Người kia... giống như tôi nhận thức qua..." Tần Tiểu Mặc nhú mày nói.

"Cái gì?" Trần An Khánh quay đầu lại, cau mày. Nhìn Tần Tiểu Mặc xuất ra camera chụp lại người nọ, sau đó mới lên tiếng hỏi.

"Cô như thế nào nhận thức hắn."

"Anh cùng cha khác mẹ, gần đây gặp qua vài lần." Tần Tiểu Mặc nói.

"A? nói như vậy..."

"Hắn quả thật có chút vấn đề, tổ trưởng chờ trở về tôi sẽ nói với anh cụ thể, mấy ngày nay cứ cho người trước theo dõi hắn, tôi biết hắn ở chỗ nào."

"Được, trở về thôi." Trần An Khánh lái xe rất có kỹ thuật, tránh đi vài cái đèn xanh đèn đỏ, mau chóng trở về tổng cục.

Tổng cục

"Về rồi sao?" Bác Văn đứng lên.

"Uh."

"Kêu mấy người khoa kỹ thuật lại đây. Đúng rồi, Tiểu Mặc, cô cũng lại đây." Trần An Khánh ngay cả nước miếng còn chưa nuốt đã kêu Tần Tiểu Mặc vào văn phòng.

Thời gian kế tiếp, Trần An Khánh an bài xong hết thấy công việc theo sự hiểu biết của Tần Tiểu Mặc rồi mới thả cho Tiểu Mặc về nhà.

Tần Tiểu Mặc thu dọn đồ đạc chạy ra văn phòng, nhìn thấy Diệp Từ ngồi trên xe. Bảo vệ gác cửa đã sớm nhận thức Diệp Từ, nên cũng không ngăn cản cô tiến vào.

Diệp Từ thấy Tần Tiểu Mặc, ngạc nhiên mở to miệng.

"Kính ngạc cái gì, không phải chị biết hôm nay tình huống có biến mới đến chờ em sao?" Tần Tiểu Mặc lên xe, nói với Diệp Từ.

"Không phải a, chị không biết em làm nhiệm vụ ở đâu nên cứ tới đây chờ em, nghĩ xong nhiệm vụ em khẳng định sẽ về đây. Xảy ra chuyện gì sao?" Diệp Từ không hiểu chuyện gì.

"A, về rồi nói với chị. Mau lái xe đi. Em đói chết rồi." Tần Tiểu Mặc nói.

"Uh."

Dọc theo đường đi, Diệp Từ cau mày, cũng không nói chuyện. Tần Tiểu Mặc phát hiện không ổn, vì thế cẩn thận lên tiếng: "Chị Diệp, chị bị sao vậy?"

"Tần Tiểu Mặc, em không biết chị đang lo lắng sao?"

"Em.. Em biết mà..."

"Vậy hôm nay không có hành động sao em không báo chị biết?"

"Em.. Nhất thời quên..." Tần Tiểu Mặc trong lòng chợt nhói, nàng thật không có nghĩ tới chuyện này.

"A, Tần Tiểu Mặc, chị không quan trọng so với công tác của em đúng không, chị cũng đâu có làm chậm trễ công tác của em, em chỉ cần bỏ ra vài giây đồng hồ gửi một cái tin nhắn hoặc gọi điện báo một câu thì có thể ảnh hưởng sao?" Diệp Từ nghĩ đến liền tức giận, cô ở nhà lo lắng ăn ngủ không yên, ngược lại nàng huy bỏ nhiệm vụ cũng không nói một tiếng.

"Em không phải, chỉ là em không nghĩ tới..." Tần Tiểu Mặc bị Diệp Từ nói đến trong lòng khó chịu muốn chết, đúng vậy, sao nàng không nghĩ tới chuyện nhắn tin cho chị Diệp vậy nè, đã biết rõ ràng chị Diệp rất lo cho nàng.

"Được rồi." Diệp Từ không để cho Tần Tiểu Mặc nói nữa, ảm ức trong lòng không dễ dàng cởi bỏ như vậy.

Chị Diệp lần đầu tiên dùng loại này ngữ khí cùng loại vẻ mặt này đối với mình, Tần Tiểu Mặc kích động đến không biết nên làm cái gì cho tốt bây giờ, hốc mắt lập tức đỏ lên, mở miệng ra muốn nói, nhưng lại không biết có thể nói cái gì, giải thích cũng không ích gì, vừa rồi chị Diệp cũng đã nói rồi, đúng là lỗi của mình.

Diệp Từ lái xe đến nhà hàng Quảng Đông mà các nàng thường ăn, đậu vào bãi xe.

"Xuống xe ăn cơm." Nói xong lời này, Diệp Từ đi xuống xe. Tần Tiểu Mặc cũng xuống xe, ở sau lưng nàng, nhắm mắt theo đuôi.

"Chào cô, xin hỏi đi mấy người ạ?"

"Hai người."

"Vâng, bên này."

Ngồi xuống, Diệp Từ không thèm nhìn đến thực đơn, theo thói quen gọi vài món Tiểu Mặc thích ăn, sau đó ngồi yên một câu cũng không nói.

"Chị Diệp... em..."

"Chị đừng giận em, là em sai..." Tần Tiểu Mặc thành khẩn nhận sai.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

"Chị không có giận." Diệp Từ lắc lắc đầu, cô không quá giận, chỉ là có chút khó chịu mà thôi.

"Chị như vậy làm em cũng thật khó chịu..." Tần Tiểu Mặc thật sự không biết nên nói gì cho tốt. Chị Diệp rất ít khi làm nger, không để ý đến nàng như thế.

Diệp Từ vẫn không nói gì, thẳng đến khi đồ ăn được mang lên, mới nói với Tiểu Mặc đúng một câu "Ăn cơm đi". Nhưng giờ thì Tần Tiểu Mặc làm gì còn tâm tình ăn cơm.

"Chị Diệp... Mai mốt em không vậy nữa, chị không cần im im vậy nha, em không biết nên làm sao cho tốt." Tần Tiểu Mặc vừa nói vừa rút nước mắt, Diệp Từ làm sao chịu được, con giận lập tức liền tan một nửa.

"Tốt rồi, đừng khóc, chị cũng vì lo em xảy ra chuyện gì thôi, hiện tại không có gì là tốt rồi, đói bụng thì mau ăn cơm đi." Diệp Từ kéo ghế qua ngồi cạnh Tiểu Mặc, cầm giấy ăn giúp nàng lau nước mắt, từng giọt nước mắt này đều làm cô đau lòng chết được.

"Chị, chị không giận nữa sao?" Tần Tiểu Mặc nghẹn ngào hỏi.

"Uh, không giận, về sau có việc gì em phải nói với chị một tiếng, chị thì không có gì chỉ là lo lắng em, lúc trước em xảy ra chuyện, có nghĩ qua sẽ làm khó chịu cũng như đau lòng những người thương yêu quan tâm em hay không?" Diệp Tử tiếp tục đưa tay lau nước mắt cho nàng, Tiểu Mặc rõ ràng mặc kệ xung quanh liền vùi đầu vào ngực Diệp Tử. Diệp Tử vỗ nhẹ lưng nàng, nha đầu này còn mặc cảnh phục mà dám úp vào lòng cô trước bàn dân thiên hạ thế này, cũng không sợ người khác nói gì a...

"Sau này em sẽ không bao giờ vậy nữa, mỗi ngày có chuyện gì đều báo cáo với chị" Tần Tiểu Mặc cam đoan nói.

"Không cần, em có chuyện của em thì cứ làm, chị nói là nếu có tình huống gì bất ngờ như hôm nay thì em mới cần nói cho chị biết."

"Uhhh". Tần Tiểu Mặc nín khóc mỉm cười, thừa dịp không ai chú ý các nàng, hướng lên mặt Diệp Tử hôn một cái.

"Hmm tốt lắm, về nhà hôn tiếp, giờ ăn cơm đã, đói bụng nửa ngày rồi còn gì." Diệp Tử gấp một miếng thịt vịt cho Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc nhìn Diệp Tử cười ngây ngô vài tiếng, bắt đầu nâng đũa ngoan ngoãn ăn cơm, bận việc cả ngày đúng là đói bụng.

Ăn cơm no, Diệp Tử chở Tiểu Mặc về nhà, đúng như người ta nói "tiểu sảo di tình", mới vừa đến cửa nhà, Tần Tiểu Mặc liền khấn cấp hôn lên mặt Diệp Tử. < *Tiểu sảo di tình ~ Một trận cãi cọ nhỏ làm tăng tình cảm* >

"Em gấp cái gì, vào cửa." Diệp Tử cau mày đẩy Tần Tiểu Mặc vào nhà.

"Cởi giày! Tần Tiểu Mặc!!!" Diệp Tử bị Tần Tiểu Mặc cuốn lấy không có biện pháp, mới vừa ném túi xách ra, ngay cả giày còn chưa kịp cởi, đã bị nàng đảo điên. May mắn phía sau là sofa, nếu không thất lưng già yếu của cô cũng tiêu tùng.

"Tần Tiểu Mặc, em muốn đẩy chị té chết a" Diệp Tử bắt đắc dĩ vỗ lên cánh tay Tiểu Mặc đang vuốt ve người cô.

"Đâu phải em cố ý..." Tần Tiểu Mặc ủy khuất nhẹ cắn xuong quai xanh Diệp Tử, quả nhiên nghe được thanh âm Diệp Tử hơi hơi thờ dốt.

Tần Tiểu Mặc là một kẻ nghiện xuong quai xanh, mà xuong quai xanh của chị Diệp thì rất đẹp, mỗi lần nhìn đến là nàng không cách nào kiềm chế được, thế nào cũng phải để lại dấu vết trên đó. Người nàng yêu hoàn hảo, người nàng yêu xinh đẹp tuyệt trần, người nàng yêu chói sáng rực rỡ, ông anh già của nàng phải hâm mộ đến chết thôi.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Tần Tiểu Mặc bắt giác tươi cười, mà dưới ánh mắt Diệp Tử, cái cười này xem ra không phải có ý tứ tốt đẹp gì.

"Tần Tiểu Mặc em đang đoán mò cái gì xấu xa đó."

"Không có đâu... Yêu à, chị suy nghĩ nhiều quá, tập trung chuyên môn đi..." Tần Tiểu Mặc không biết là nhắc nhở chị Diệp hay là nhắc nhở chính mình, nói xong liền cúi đầu tiếp tục cày cày.

"Có thể quay về giường hay không, sofa nhỏ quá." Diệp Tử nói ra đề nghị của bản thân.

"Chị không biết là ân ái trên sofa có cảm xúc hơn sao..." Tần Tiểu Mặc chớp chớp mắt nói ra.

"Không biết sao chứ chị không có cảm giác an toàn chút nào, có chấn mền vẫn tương đối... an toàn hơn..." Diệp Tử cũng không biết vì sao lại nghĩ đến chuyện này, dù sao ở đâu cô cũng đều bị ăn sạch sẽ, cô quả thật không nên để ý là ở trên giường hay trên sofa, nhưng cô chính là cảm thấy cái chấn sẽ tạo cảm giác an toàn hơn.

Tần Tiểu Mặc thấy Diệp Tử rất duy trì quan điểm, cũng không nói gì. Tự mình đứng lên trước, sau đó kéo chị Diệp đứng lên, ôm chị Diệp bay nhanh vào phòng ngủ.

Đúng là trên giường vẫn thoải mái nha, Tần Tiểu Mặc hít một hơi, tiếp tục công tác vừa rồi.

"Đau." Diệp Tử hít sâu, hơi đẩy Tần Tiểu Mặc ra. Nha đầu này dám dùng răng...

"Mềm..."

"Dùng cấn."

"Uhm..."

Tần Tiểu Mặc dán vào người Diệp Tử, hôn lên ốc nhĩ, đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng còn vói vào đùa nghịch. < *ốc nhĩ ~ Tai trong có hình ốc sên, gọi là ốc nhĩ, các tế bào trong đó truyền âm thanh cảm giác cho dây thần kinh* >

"uhm... A..." toàn thân Diệp Tử không khống chế được mà run rẩy, tiếng rên cũng tràn ra khỏi miệng.

"Có cảm giác sao?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Uh" mặt Diệp Tử phỉm hồng, gật gật đầu.

"Hehe..." Lại tìm được một chỗ mẫn cảm nữa rồi, trong lòng Tần Tiểu Mặc có chút vui sướng.

"Chị Diệp, chị thật là mẫn cảm nha..."

"Lúc này em có thể không nói lời nào được không vậy?" Diệp Tử bị Tần Tiểu Mặc chọc cho hận không thể quẩn cả người vào trong chăn, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Được rồi." Dù sao miệng của nàng bây giờ cũng không nhân rồi, không nói thì không nói.

Tần Tiểu Mặc chuyên tâm mà hầu hạ người yêu. Trận mây mưa ước chừng sẽ kéo dài khoảng một tiếng, loại vận động này làm cho thời gian đặc biệt qua mau, đây là cảm thụ chung của hai con người này.

"Chị Diệp, chị nằm xuống được không, nằm xuống đi." Tần Tiểu Mặc nói.

"Sao?" Diệp Tử toát ra nghi vấn, nhưng thân thể lại nghe theo lời Tần Tiểu Mặc nằm xuống. Tần Tiểu Mặc nhanh chóng nằm úp vào giữa hai chân Diệp Tử.

"Đừng, không cần đâu..." Diệp Tử bắt lấy Tần Tiểu Mặc, tổng cảm thấy làm vậy sẽ ury khuất nàng.

"Có chút bẩn. Không cần." Diệp Tử nói.

"Không sao, em thích mà, mỗi lần theo cách này, em sẽ cảm thấy cả người chị đều thuộc về em." Tần Tiểu Mặc cười tùm tùm nói.

Diệp Tử nhìn thấy Tần Tiểu Mặc tươi cười, cũng không tiếp tục kiên trì, nàng thích thì cứ để nàng làm thôi.

"A..."

"Như vậy thì được không?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Uhm"

"Như vậy thì sao?"

"Cũng được, em đừng hỏi chị nữa." Diệp Tử thật có cảm giác muốn đạp Tần Tiểu Mặc xuống giường.

"Em đừng cần, tề..."

Thời điểm cao trào, Diệp Tử ôm đầu Tần Tiểu Mặc, nhỏ giọng gọi tên Tiểu Mặc. Nghe thấy thanh âm chị Diệp, Tần Tiểu Mặc cũng cảm thấy mình sắp không nhịn được, trong lòng tan thành một mảnh, cô gái này chính là người mà nàng muốn có được và nguyện lòng che chở cả đời.

Toàn thân Diệp Tử không tự chủ được, run run, cầm lấy tay Tần Tiểu Mặc không cho nàng cử động trong người cô nữa.

"Đừng nhúc nhích... Đừng..."

Tần Tiểu Mặc giống một kẻ phản nghịch, Diệp Tử không cho, nàng càng làm ngược lại, tiếp tục động tác vừa rồi, không nghĩ tới người chị Diệp càng run, nơi đó càng khít chặt hơn.

"Tần Tiểu Mặc!" Diệp Tử hô to tên Tần Tiểu Mặc tựa như muốn khóc, người này không nghe lời đúng là đáng ghét mà.

"Huhm..."

Tần Tiểu Mặc ứng Diệp Tử một tiếng, ngẩng đầu, sau đó lại tiếp tục hôn lên Diệp Tử.

"Em có thể... lau khô cho sạch rồi lại hôn chị hay không..."

"Cũng đã làm rồi chị nói có ích lợi gì." Tần Tiểu Mặc dờ khóc dờ cười.

Quấn nhau hơn hai tiếng, đến khi cả hai đều mệt không động dậy nổi mới ngừng lại.

"Đi tắm." Diệp Tử đẩy Tần Tiểu Mặc.

"Không có sức, không động dậy." về mặt Tần Tiểu Mặc cầu xin.

"Đi đi, tắm cho sạch." Diệp Tử đỡ hông đứng lên, xuống giường, sau đó đưa tay kéo cái người đang nằm giống bãi bùn kia ngồi dậy, lê người vào phòng tắm.

"Chân... Mở ra." Diệp Tử nói với Tần Tiểu Mặc.

"A..." Tần Tiểu Mặc ngoan ngoãn mở chân ra để Diệp Từ giúp nàng rửa sạch, sau đó thuận tiện hôn trộm lên môi Diệp Từ.

Diệp Từ hé miệng cười cười.

"Chị cười cái gì?" Tần Tiểu Mặc khó hiểu.

"Cũng chỉ có chị cúi xuống thì em mới hôn chị được" Diệp Từ cười nói.

"Nè! Chị là đang cười nhạo chiều cao của em sao!" Tần Tiểu Mặc không có hình tượng khề quát Diệp Từ.

"Không có a, chỉ là chân em hơi ngắn chút thôi."

"Chị rõ là đang cười nhạo!"

Diệp Từ đứng thẳng thân mình, Tần Tiểu Mặc ôm lấy cổ Diệp Từ, kiễng chân.

Quả nhiên... vẫn không thể nào hôn đến được.

Tần Tiểu Mặc thiếu điều muốn khóc, Diệp Từ nhìn thấy biểu tình của Tần Tiểu Mặc, bắt đầu cười ha ha.

"Cười cười cười, một chút cũng không buồn cười nha".

"Nhìn nè, chị hôn em là khoẻ nhất". Diệp Từ cúi đầu, hôn môi Tần Tiểu Mặc.

Trong phòng tắm thỉnh thoảng lại truyền đến thanh âm hai người vui đùa ầm ĩ, còn có... tiếng thờ dốc khi hôn.

Tắm rửa xong, Diệp Từ lau khô cho cả hai người, sau đó lôi kéo nàng nằm lên giường.

"Mệt rồi, hôm nay đi ngủ sớm một chút." Diệp Từ nói với Tiểu Mặc.

"Bây giờ mới....có 8 giờ."

"Nó đùa lâu như vậy, em không mệt sao?"

"Mệt. Chính là không muốn ngủ."

"Vậy thì tâm sự ha" Diệp Từ nói.

"Uhm, đúng rồi, em còn có chính sự cần nói cho chị, xem nữa quên rồi." Tần Tiểu Mặc vỗ đầu, nhớ tới còn có việc muốn nói với Diệp Từ.

"Em nói đi".

"Hôm nay đứng ra tụi em hành động, nhưng buổi sáng nhận được tin bọn chúng đã sớm dời ỏ, bởi vì tên đại ca không có ra mặt nên toàn đội sợ dả thảo kinh xà, không thực thi theo đúng kế hoạch, tổ trưởng dẫn theo em và lão Mã ra bến tàu."

"Bến tàu?"

"Uh, bọn chúng dọn qua hướng đó."

"Sau đó thế nào?"

"Chị biết không, lúc sau em nhìn thấy cái tên kia cư nhiên ở đó."

"Ai?"

"Cái tên mà ba em sinh ra" Tần Tiểu Mặc thờ phỉ phỉ nói.

"Hắn?!" Diệp Từ mở to hai mắt, cô thật không nghĩ tới chính là hắn.

"Đúng vậy, phía sau còn có mấy tên bảo tiêu đi theo, em đoán hắn là kẻ đứng sau tất cả." Tần Tiểu Mặc nói.

"Chị nói rồi mà, tiền của hắn không phải trong sạch, nhưng chị thật không nghĩ tới hắn có liên quan đến vụ án này." Diệp Từ nói.

"Vậy cũng tốt, bắt hắn coi như có ơn lớn với công ty chị ha" Tần Tiểu Mặc đùa.

"Phải phải phải..." Diệp Từ cung chiều vỗ về Tần Tiểu Mặc, phụ họa theo.

"Có thể giúp được chị, em cảm thấy rất vui về."

"Có thể được em giúp, chị cảm thấy thực vinh hạnh."

"Rất cuộc em có thể bảo hộ cho người mình thương."

"Uh"

"Chuyện còn chưa tới đâu, em cao hứng cái gì không biết, thiệt tình"

"Nhất định có thể, chị tin tưởng em".

"Uh!"

Tần Tiểu Mặc chui vào dưới chăn, ôm thắt lưng Diệp Từ, mỗi ngày vào buổi tối nàng đều cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, yên bình tốt đẹp, sợ là có rất nhiều người phải hâm mộ đi.

Tiểu Mặc: (*" ▽ `*)

Minh: (๑' 3 ๑)

Reader: (≡ ▮ ▮ ▮) hoặc (ˊ - ˋ) hoặc (*~ ⇒)

Chị Diệp: (^ ^)!

lol, just kidding!

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Từ thương lượng một đêm, quyết định trước hết theo dõi cái tên anh trai ngang hông kia rồi tính tiếp.

"Chị tìm người cùng theo dõi hần sao, không tốt a... Hay để em kêu tổ trưởng.." Tần Tiểu Mặc nghĩ nghĩ, vẫn là cảm thấy chuyện này để Diệp Từ làm thì không quá thỏa đáng.

"Cũng đúng, vẫn nên thương lượng một chút với đội trưởng của em, nếu cần chị hỗ trợ thì cứ nói với chị." Diệp Từ biết bọn họ có nguyên tắc riêng, cô trợn lăn tiến vào thì không tốt lắm, nên cũng không miễn cưỡng.

"A... có phải chị nghĩ đến hần là khó chịu liền muốn bắt hần không a?" Tần Tiểu Mặc đẩy người Diệp Từ, hỏi.

Diệp Từ chỉ cười, không trả lời Tần Tiểu Mặc.

"Vậy chị cũng có thể tự mình ra tay a, em đâu có thấy được." Tần Tiểu Mặc nháy mắt, nói.

"Uh". Diệp Từ chưa cùng Tần Tiểu Mặc nói cô muốn làm cái gì, Tần Tiểu Mặc cũng không có hỏi, đại khái đây là... ăn ý!?

Ngày hôm sau, Tần Tiểu Mặc kéo thân thể mỏi mệt đi đến cơ quan, tất cả mọi người đã làm việc đến khí thế ngất trời.

"Tổ trưởng, này này, xảy ra chuyện gì, các người làm việc mà không gọi chị a." Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Sao vậy được, có việc cho cô đây!" Trần An Khánh kéo Tiểu Mặc vào văn phòng, trong phòng còn có hai cô gái xinh đẹp đang đứng, thoạt nhìn không có chút lực sát thương nào.

"Tổ trưởng, đây là..."

"Giới thiệu với cô một chút, Tiểu Vương, Tiểu Lưu". Tần Tiểu Mặc mỉm cười cùng các nàng bắt tay chào hỏi.

"Tiểu Vương và Tiểu Lưu là người bên bộ đội đặc chủng, hôm nay cô mang theo hai người bọn họ đi theo dõi." Trần An Khánh cười nói.

"Cái gì?!" Tần Tiểu Mặc có chút kinh ngạc, hai cô gái nhỏ nhắn nhìn yếu đuối này là bộ đội đặc chủng sao?! Nàng không nghe lầm chứ.

Tiểu Vương cùng Tiểu Lưu cười cười, không nói gì.

"Cô đừng nghĩ hai nàng yếu ớt. Không thì các người thử đấu nhau coi sao?" Trần An Khánh thấy Tần Tiểu Mặc có vẻ không tin tưởng, nên đề nghị.

"Ok, có thể sao?" Tần Tiểu Mặc đồng ý, sau đó quay qua nhìn các nàng. Tiểu Vương và Tiểu Lưu đều gật đầu, không có từ chối.

"Đi, đi ra ngoài mà đấu, đừng phá huỷ văn phòng nhỏ bé của tôi, không có tiền sửa đâu."

Vừa nghe đến có đấu nhau tranh tài, cơ hồ mọi người trong phòng làm việc đều nóng lòng muốn thử, cho dù không đấu cũng muốn đi theo hóng hót.

"Nhìn cái gì, lo làm xong việc của mình đi, ở đó mà vô góp vui." Trần An Khánh liếc bọn họ một cái, cả đám nhất gan quay đầu tiếp tục làm chuyện của mình, có mấy người không sợ Trần An Khánh vẫn xẹt theo Tần Tiểu Mặc muốn xem cuộc chiến.

Ra ngoài, Tần Tiểu Mặc cời áo khoác, ném qua tay một đồng sự.

"Đánh kiểu nào?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Có gì đấu đó, chiêu thức nào cũng có thể. Nhưng có điều, chúng ta đấu hữu nghị hai trận, điểm đến thì thôi*." Tiểu Vương lên tiếng. < * người nào rơi vào thế thua thì người kia lập tức ngừng tay, không đấu nhau đến bị thương >

"Được" Tần Tiểu Mặc không có ý kiến, vốn là các nàng sẽ là cộng sự của nhau, không tính đã thương nhau làm gì.

"Một chọi một sao?" Tần Tiểu Mặc tiếp tục hỏi.

"Uh, để Tiểu Lưu đánh với cô đi, công phu quyền cước của nàng là số một trong nhóm chúng tôi đó." Tiểu Vương mỉm cười nói.

"Cô nhân hạ quá ha". Tiểu Lưu liếc Tiểu Vương một cái, nhưng cũng không cự tuyệt, chuẩn bị tư thế, chờ Trần An Khánh ra hiệu.

"Tốt. Đếm đến ba thì các người bắt đầu."

"Một, hai, ba!" Trần An Khánh hô bắt đầu, Tần Tiểu Mặc và Tiểu Lưu đều dùng tốc độ nhanh nhất ra đòn, các đồng nghiệp đứng vây một bên thỉnh thoảng lại ồn ào cổ vũ, nhưng phần lớn đều mờ to mắt nhìn hai nữ đồng chí mềm yếu kia tranh tài.

"Tiên sư, đây là làm sao vậy, để tôi đấu khẳng định chống đỡ không đến hai chiêu". Lão Mã cầm áo khoác Tần Tiểu Mặc, nói.

"Cậu vô nghĩa, cậu làm điều tra mà. Bất quá cái này... quả thật... có chút... lợi hại." Các đồng nghiệp vừa nhìn vừa xôm tụ phát biểu cảm nghĩ của mình.

"Không hổ là xuất thân từ bộ đội đặc chủng, nhìn có vẻ nhu nhược mà đánh nhau thật sự là làm người ta không muốn sống. Chắc chắn..."

"Tiểu Mặc của chúng ta cũng không kém, cậu xem..."

Thời điểm chỉ mành treo chuông, Tiểu Lưu khoá lại bả vai Tần Tiểu Mặc, hai người lúc này mới dừng lại cuộc đấu.

"Cam bái hạ phong*." Tần Tiểu Mặc cười nói với Tiểu Lưu. < * chịu thua tâm phục khẩu phục >

"Cô, không tồi." Tiểu Lưu cũng cười trả lời một câu. Trong lòng hai người đại khái đều có cùng ý nghĩ, sẽ làm bạn bè, coi như giao định rồi.

"Tần Tiểu Mặc, cái này thua chưa" Trần An Khánh cũng đi tới, cười hỏi.

"Phục, lợi hại."

"Ha ha ha, tốt, công phu hai nàng đều giỏi, phương diện giữ bí mật cũng là cường hạng, cả hai đi theo cô là chuẩn rồi." Trần An Khánh vỗ vai Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc nhin không được trở mình xem thường.

"Ba người các cô đi nhanh đi, cảnh sát bên kia theo dõi sát sao đến độ sắp điên rồi." Trần An Khánh thúc giục.

"Lái xe đi?"

"Uh, lái xe nhưng không phải xe cảnh sát, yên tâm đi."

"Tốt."

Tần Tiểu Mặc cùng Tiểu Vương, Tiểu Lưu lái xe đi đến cửa nhà ông Tiêu*, nhìn thấy gã anh trai từ trong nhà đi ra, bên người không có mấy người bảo tiêu kia. < ông Tiêu = ông Tần, chương này tác giả kêu là ông Tiêu vì là ba Tiêu Quyển >

"Mục tiêu của chúng ta kia, trải qua chỉ điểm của phần tử tội phạm thì đây là đại ca của bọn chúng". Tần Tiểu Mặc giải thích qua cho Tiểu Vương và Tiểu Lưu.

"Uh, hiểu được."

Đi theo bên người hắn là ông Tiêu và người đàn bà kia, Tần Tiểu Mặc nhìn đến cảnh tượng này, cười lạnh vài tiếng.

"Sao vậy?" Tiểu Vương nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, chúng ta đến gần quan sát đi" Tần Tiểu Mặc đề nghị.

"Được, đi qua từ bên kia, vòng qua sân, Vương Lệ, anh đi đầu." Tiểu Lưu đẩy Tiểu Vương.

Ba người khom lưng, mang giày đặc chế, thật cẩn thận di chuyển, bởi vì cả ba đều có tập luyện còn khéo léo nên cả nhóm đều không bị phát hiện, hoàn hảo chui vào phía sau bụi cỏ rồi, ba người mới vênh tai bắt đầu nghe trộm cuộc nói chuyện của bọn hắn.

"Ba, năm ngày sau con muốn đi về Anh."

"Lại qua đó? Con mới vừa trở về không lâu mà". Ông Tiêu nhíu mày.

"Uhm, có chút việc."

"Vậy con... có thể nhìn thấy A Nhuận không, có gì giúp ta chú ý một chút, hắn ở bên kia cũng không biết sống thế nào." Nghe xong lời ông Tiêu nói, trong lòng Tần Tiểu Mặc đau xót, cắn răng không để phát ra tiếng, tiếp tục nghe.

"Nói sau đi." Tên đó nhíu mày, tựa hồ không hề vui vẻ, ngữ khí cũng là cho có.

"Mỗi lần đều là câu này, gọi con lo liệu một chút việc gì cũng kéo dài ngày này qua ngày nọ..." Ông Tiêu bắt đầu nói liên miên cẩn thận, quả trách gã anh trai kia của Tiểu Mặc.

"Được rồi, ông đừng nói nó nữa. Từ nhỏ nói đến lớn, hiện giờ nó cũng rất có tiền đồ mà." Người đàn bà kia giống như nghe không vô con mình bị mắng, vội mở miệng nói vài câu.

"Đều do bà nuông chiều dung túng nó! Thời điểm A Nhuận bằng tuổi nó đã tiếp quản công ty."

"Ông chỉ biết đến con của cô ta! Nó không phải con ông sinh ra sao! Có khi nào ông quan tâm đến nó không!" Người đàn bà cũng có chút tức giận, quát ông Tiêu vài câu.

"Bà thì biết cái gì, tốt lắm tốt lắm, đi nhanh đi." Ông Tiêu khoát tay, vào nhà.

Tần Tiểu Mặc không thể quên thần sắc phẫn hận trên mặt gã anh trai lúc này, xem ra chị Diệp đoán đúng rồi, đại khái từ nhỏ hắn đều sống dưới bóng ma của anh em nàng đi, thoát nhìn tựa hồ rất đáng thương. Tần Tiểu Mặc lại động lòng trắc ẩn.

Bất quá hình như hắn cũng quen rồi, nên không có phản ứng gì quá khích, chỉ tạm biệt mẹ hắn rồi lái xe rời đi.

"Chúng ta đi thôi, đuổi theo" Tần Tiểu Mặc nói.

"Uh".

Các nàng dựa theo đường cũ trở lại, Tiểu Lưu lái xe ra hướng quốc lộ. Tần Tiểu Mặc thì xuất ra bộ đàm thông báo tình huống cho Trần An Khánh.

"Tổ trưởng, hắn hướng qua bến tàu, chúng ta đang đi theo".

"Uh, đừng theo sát quá, không thôi hắn sẽ phát hiện được".

"Rõ".

"Tiểu Lưu lái chậm hơn, không cần theo sát, hắn là đang hướng ra bến tàu".

"Uh".

Tần Tiểu Mặc chuyển đạt ý của Trần An Khánh, sau đó suy nghĩ bước kế tiếp.

"Tiểu Vương, anh mở khóa được không?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Loại khoá nào?"

"Tôi cũng không rõ lắm, dù sao nơi đó nhất định là có khoá, phỏng chừng là mật mã, hoặc là vân tay." Tần Tiểu Mặc nói.

"Cấp cao như vậy? Tôi chỉ mở được loại truyền thống thôi". Tiểu Vương nhủ vậy, nàng thật đúng là không làm được nhiệm vụ này.

Tần Tiểu Mặc hít một hơi, lấy điện thoại ra, tính toán nói chuyện với Trần An Khánh.

"Tổ trưởng, không được rồi, chúng tôi sẽ không mở khóa. Cái gì? Sao không nói sớm a, được rồi được rồi. Cúp đây, tôi nhanh đến." Tần Tiểu Mặc cúp điện thoại.

"Tổ trưởng nói ở đó đã có vài nhân viên tổ kỹ thuật, còn có tổ điều tra, còn có... Dù sao cái gì đều có, cũng không biết bảo chúng ta qua đó để làm chi."

"Bảo chúng ta qua đó hộ giá, nếu sự tình có biến, đánh nhau. Ba người chúng ta đều có năng lực tác chiến, có thể đấu được cả chục người, huống chi... kỹ năng bắn súng của Tiểu Vương rất là chuẩn nha" Tiểu Lư nói.

"Không có súng thì thuật bắn súng chuẩn có ích lợi gì..." Tần Tiểu Mặc bĩu môi.

"Ai nói với cô không có súng." Tiểu Vương và Tiểu Lư cùng bật cười.

"Cái gì?! Có súng? Ở chỗ nào?" Tần Tiểu Mặc mở to hai mắt nhìn, các nàng là đang làm cái gì, đều gạt chính mình a.

"Ai kêu cô không hỏi. Dưới chỗ cô ngồi đó." Tiểu Vương chỉ chỉ phía dưới ghế ngồi, Tần Tiểu Mặc đưa tay sờ, quả nhiên là có súng.

Tần Tiểu Mặc đột nhiên nhớ tới trên người mình cũng có súng, lần trước cứu cứu cho nàng, vẫn còn chưa dùng tới, nàng đều mang ở trên người.

"Đã đến lúc tôi phát huy tài năng a" Tần Tiểu Mặc hít một hơi, nói.

"Chị Tần à, lúc này mới ngày đầu tiên, không biết khi nào thì sẽ đánh nhau, nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị mọi khả năng cho thật tốt." Tiểu Lư nói.

Tần Tiểu Mặc bị người khác kêu là chị, cảm giác đó thật rất kỳ diệu.

"Cũng phải, bên kia hiện giờ cũng không biết tình hình thế nào, nghe nói còn phái đến đội phòng ngừa bạo lực, nhiều người như vậy, sao mà che giấu được chứ" Tần Tiểu Mặc có chút sầu lo.

"Bọn họ tự có biện pháp, cũng không đến chúng ta quản."

"Uh, đúng vậy".

Nghe theo chỉ thị của Trần An Khánh, Tần Tiểu Mặc kêu Tiểu Lư đậu xe ở ven đường cách bến tàu rất xa, các nàng thì chạy vào trong rừng cây.

"Giờ tôi mới biết chỗ này còn có rừng cây, có thể giấu người được". Tần Tiểu Mặc nói.

"Bọn họ đều phân tán ở bên cạnh, cô xem, bên này. Còn có nơi đó..." Tiểu Vương vừa đi vừa chỉ cho Tần Tiểu Mặc nhìn.

Tần Tiểu Mặc có chút kinh ngạc, nếu Tiểu Vương không chỉ cho nàng, nàng quả thật không cách nào phát hiện ra tung tích của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

"Tiểu Vương! Bên này..." Các nàng mới vừa đi gần lên phía trước, đã có người hướng các nàng kêu lên, Tần Tiểu Mặc nhìn qua phía thanh âm, là một người nam có trang bị đầy đủ, có lẽ là bộ đội đặc chủng.

"Suyt..." Tiểu Vương liếc nhìn hẩn một cái, làm cho hẩn nhỏ giọng lại, sau đó kéo Tiểu Mặc đi qua đó.

"Thế nào rồi?" Tiểu Vương hỏi.

"Uhm.. này giờ chỉ có bốn, năm người đi đến, mấy người trước hình như chỉ là công nhân lao động bình thường, người vào cuối thì giống như là ông chủ." Người nam nói.

"Uh, người của tổ điều tra thì ở đâu?" Tần Tiểu Mặc nghĩ nghĩ, hỏi.

"Bên kia." Người nam chỉ chỉ bên phải, Tần Tiểu Mặc thật miễn cưỡng mới phát hiện một đồng sự tổ trinh sát, bọn họ trốn ở sâu trong đám cây cối, mũ và quần áo trên người đều là màu xanh.

"Cảm ơn." Tàn Tiểu Mặc đi qua hướng bên kia, Tiểu Vương cùng Tiểu Lưu cũng vội vàng đi theo.

"Lão Mã." Tàn Tiểu Mặc nhỏ giọng gọi một tiếng.

"A, cô tới rồi." Lão Mã nhìn thấy Tàn Tiểu Mặc, vội vàng cười cười với nàng.

"Anh mai phục ở đây đêm hôm qua rồi phải không, thế nào?" Tàn Tiểu Mặc hỏi.

"Bước đầu dự đoán đại khái có 8 người, bọn chúng đến tối sẽ đi ra, sau đó để một tên ở ngoài canh gác, và một tên đứng thủ phía dưới." Lão Mã đem kết quả điều tra nói cho Tàn Tiểu Mặc.

"Chỉ hai người?" Tàn Tiểu Mặc nhíu mày, có chút không tin.

"Chỉ hai thôi, quá càn rỡ." Lão Mã cũng không tin nổi, nhưng kết quả bọn hắn điều tra được chính là như vậy.

"A, rất có tự tin, phỏng chừng là bỏ ra rất nhiều tiền mua chuộc hải quan và người của bến tàu". Tàn Tiểu Mặc cười thầm hai tiếng, gã anh trai kia vừa nhìn thấy chính là một tên tự kỷ, không biết đến một ngày nào đó hắn có hối hận vì mình tự kỷ hay không nữa.

"Cũng chỉ có thể đoán vậy". Lão Mã gật gật đầu.

"Vừa rồi Tiêu Quyển đi vào, chúng ta dùng thiết bị nghe trộm, nghe nói hắn còn có thể đến vào ngày mai".

"Vậy hiện giờ tính thế nào?" Tàn Tiểu Mặc hỏi.

"Tổ trưởng nói nghe lời cô, chúng tôi đều chờ cô, cô nhiều chủ ý, mau suy nghĩ một chút."

"Chuyện này nên tốc chiến tốc thắng, chờ càng lâu thì mọi người tiêu hao tinh lực càng nhanh, huống hồ Tiêu Quyển mới vừa nói ngày mai lại đến thì có lẽ sau đó sẽ không đến nữa, tối nay và ngày mai là có thể đem chuyện này giải quyết, anh nói tổ trưởng thừa dịp hôm nay bầu trời tối đen, phái nhiều người đến đây." Tàn Tiểu Mặc nói.

"Được"

"Cụ thể thì... đề tôi cùng mọi người thương lượng một chút."

"Ok"

Tàn Tiểu Mặc triệu tập mấy người tổ điều tra, tổ kỹ thuật, gồm cả Tiểu Vương và Tiểu Lưu. Cả đám nằm sấp núp sau bụi cỏ, bắt đầu thương lượng sự tình.

"Lão Mã, gọi điện thoại cho tổ trưởng, kêu hắn thu phục cho xong người của bến tàu và hải quan, không cần kinh động bên này, tay chân nhẹ nhàng một chút, hắn biết nên làm thế nào".

"Uh" Lão Mã nhận được mệnh lệnh, lập tức đi liên hệ Trần An Khánh.

"Như vậy đi, đêm nay có hai tên canh gác, thời điểm rạng sáng, hạ gục hai tên đó, cái này không thành vấn đề chứ?" Tàn Tiểu Mặc hỏi.

"Chỉ Tàn, đề đó cho hai chúng ta, tôi và Tiểu Lưu nhanh nhạy mà loại chuyện này cũng làm nhiều rồi" Tiểu Vương và Tiểu Lưu ăn ý nháy mắt với nhau.

"Được, vậy hai người. Đừng bút dây động rừng, bọn chúng đều ở bên kia, cách không xa đâu".

"Yên tâm" Tiểu Vương ra hiệu Ok.

"Tổ kỹ thuật, vấn đề mở khoá, các người có thể chứ?" Tàn Tiểu Mặc hỏi.

"Không thành vấn đề, loại khóa tiên tiến nhất cũng ngăn không được chúng tôi" người bên tổ kỹ thuật thoát nhìn rất tự tin, tất nhiên Tàn Tiểu Mặc cũng hiểu được Trần An Khánh sẽ không an bài mấy tên phế vật đến đây.

"Hạ xong hai tên lính canh thì các người liền đi mở khoá, để Tiểu Vương và Tiểu Lưu vào thu phục mấy gã trong kia, sau đó...chúng ta sẽ vào thu thập chứng cứ, mang thêm vài người, thu xong chứng cứ thì để Lão Mã mang đi trước, mấy người chúng ta ở phía dưới chờ Tiêu Quyển ra mặt" Tàn Tiểu Mặc nói.

"Vậy bên ngoài..."

"Bên ngoài đương nhiên xếp đặt nhiều người, chờ tất cả bọn chúng vào hết rồi thì bao vây nơi này, bọn chúng có chấp cánh cũng không trốn được". Tàn Tiểu Mặc nói.

"Kế hoạch này, có phải quá đơn giản hay không?" Có người nêu ra ý kiến.

"Đây cũng không phải kịch bản phim truyền hình, bắt được người là xong rồi" Bác Văn nói.

"Sẽ được, theo tôi đi vào, chọn vài người có thể đánh nhau". Tàn Tiểu Mặc cười cười, nói.

"Người bên chúng ta có thể đánh rất tốt." Tiểu Vương chỉ chỉ mấy người bộ đội đặc chủng phía sau.

"Tôi không lo lắng chuyện này, có hai người các anh hẳn là không sao, chọn giúp ta vài người thông minh nha." Tàn Tiểu Mặc nói.

"Ok"

Lúc này, Lão Mã cùng Trần An Khánh cũng tán gẫu xong rồi, hần vội vàng lại báo cáo cho Tiểu Mặc.

"Tổ trưởng nói chuyện đó không thành vấn đề, khi nào cô bàn xong kế hoạch nói cho mọi người biết cũng nói hần biết một tiếng". Lão Mã truyền đạt lời tổ trưởng.

"Được. Tôi sẽ nói với tổ trưởng".

"Bác Văn anh nói lại kế hoạch cho Lão Mã nghe đi, nếu khả thi, chút nữa tôi sẽ nói cho mọi người biết."

"Hiểu rồi".

Tàn Tiểu Mặc gọi điện thoại cho Trần An Khánh, nói ra kế hoạch, trên tổng thể là được đồng ý, chỉ sửa thêm vài chi tiết, Tàn Tiểu Mặc cảm thấy Trần An Khánh nói có lý, có chút phương diện nâng không có được kinh nghiệm như Trần An Khánh, còn phải học hỏi nhiều.

"Tổ trưởng, anh thực hiểu biết tâm lý tội phạm a." Tàn Tiểu Mặc nói.

"Tôi làm nghề này nhiều năm như vậy mà còn không biết thì hết nói nổi".

"Cũng phải."

"Nếu làm lâu cô cũng có thể như tôi, hiện giờ đừng nói nhiều lời vô nghĩa, cô an bài qua cho bọn họ đi".

"Tôi lập tức đi nói."

"Uh".

"Cô nhớ đêm nay cho người đến ứng nha" Tàn Tiểu Mặc lại một lần nữa dặn dò.

"Dong dài, yên tâm đi." Trần An Khánh cúp điện thoại. Tàn Tiểu Mặc nhìn di động hít một hơi, đi qua phía đồng nghiệp nói lại phương án sau khi sửa đổi, bọn họ đồng ý rồi Tàn Tiểu Mặc mới báo kế hoạch hết cho mọi người.

"Nhớ kỹ, chút nữa cô nhớ giấu tên kia đi, bịt miệng hần lại rồi hãy hành động tiếp, đừng để hần phát ra âm thanh." Tàn Tiểu Mặc dặn dò Tiểu Vương.

"Được".

"Sau đó... Tiểu Vương, anh..." Tàn Tiểu Mặc muốn hỏi Tiểu Vương chọn ai đi vào với nàng, nhưng lại ngại hỏi ra ngoài miệng, giống như mình đang kỳ thị người khác.

"A, Tường Đại, cậu lại đây, còn có..." Tiểu Vương chỉ vài người, kêu bọn họ qua bên này, thoạt nhìn đều sáng sủa, Tàn Tiểu Mặc cũng hiểu là họ không tệ.

"Được, vậy các người theo tôi đi vào thôi, có mặc áo chống đạn chưa, tôi sợ Tiêu Quyển và bọn bảo tiêu bên cạnh hần có mang súng" Tàn Tiểu Mặc hỏi.

"Chị Tàn, chị đừng lo lắng chuyện này, đội ngũ chúng tôi tuyệt đối mang trang bị đầy đủ, cô nhìn lại mình kia, cái gì cũng chưa chuẩn bị." Tiểu Vương nói xong liền lấy bộ áo chống đạn đưa cho Tàn Tiểu Mặc.

"Của chị đây".

"Cảm tạ! Thật là có tâm..." Tàn Tiểu Mặc lộ ra tươi cười.

"Không có gì, chị có súng chưa?"

"Có, không cần cho tôi." Tàn Tiểu Mặc sờ sờ khẩu súng bên hông, mỉm cười, nàng còn bảo bôi cát giấu mà.

"Vậy quyết định thế nhé, kế tiếp... các người qua bên kia, chỗ đó đó, từ đó đi qua." Tàn Tiểu Mặc chỉ điểm.

Thời gian trôi qua cũng rất nhanh, sau khi ăn uống no đủ rồi, Tần Tiểu Mặc an tâm chờ đợi bộ đội bên ngoài đến viện trợ.

Trần An Khánh quả nhiên giữ lời, còn chưa đến mười giờ, người đầu đến đông đủ. Tần Tiểu Mặc nhìn đến hoa mắt, đây cũng quá lỗ đi, 30 người sao?!

"Các người tới đây sao không có động tĩnh gì vậy?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Xe đậu tốt bên kia, sợ gây chú ý, nên chúng tôi đi bộ tới." Đội trưởng trong nhóm trả lời Tần Tiểu Mặc.

"Vất vả cho các người rồi." Tần Tiểu Mặc chân thành nói.

"Không có gì, vì nhân dân phục vụ thôi." Đội trưởng là một người chuyên nghiệp, nở nụ cười hiền lành.

"Được rồi, phiền toái các người tìm chỗ ẩn mình, khi nào đến thời cơ các người cũng biết chứ?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Uh, biết, đến lúc đó chúng tôi sẽ bao vây kín bên ngoài, yên tâm, hấn trốn không thoát đâu". Đội trưởng vỗ ngực cam đoan với Tiểu Mặc.

"Tôi tin các người." Các nàng là đoàn đội tác chiến, kiên kị nhất chính là không tin nhiệm, Tần Tiểu Mặc cho đội hữu của mình nguyên vẹn tin nhiệm, nàng tin tưởng nàng cùng mọi người sẽ hợp tác với nhau thật ăn ý.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người ở bên trong tựa hồ cũng lực tực đi ra, bao gồm cả Tiêu Quyển. Tần Tiểu Mặc nhìn hấn lái xe thông thả rời đi, phát thệ nhất định phải đem hấn ra trước pháp luật, chị Diệp còn ở nhà chờ đợi mình trở về còn gì.

"Mọi người nghỉ ngơi một chút đi, giữ thể lực để rạng sáng khởi công." Bác Văn nói.

"Uhm nghỉ ngơi chút đi, đừng ngủ say như chết là được, không chú ý liền dễ dàng gặp chuyện không may." Tần Tiểu Mặc nói thêm vào.

Trời đã muốn khuya, mấy người công nhân canh gác tựa hồ cũng bắt đầu buồn ngủ, Tần Tiểu Mặc nhìn chăm chăm mấy tên đó, tìm kiếm thời cơ ra tay.

Chờ đến rạng sáng 4 giờ, đám người đó mới ngủ, còn phát ra vài tiếng ngáy to, mọi người sớm đã nóng lòng muốn hành động, Tần Tiểu Mặc nhìn đồng hồ thấy đến lúc rồi, liền đẩy người Tiểu Vương.

"Tiểu Vương, bắt đầu động thủ đi, nhớ cẩn thận, anh có thể làm được". Tần Tiểu Mặc vỗ vỗ bả vai của nàng.

"Yên tâm" Tiểu Vương tự tin cười cười, từ sau rừng cây tiến ra.

Tất cả mọi người gất gao nhìn chăm chăm bóng dáng Tiểu Vương rời đi.

Tiểu Vương đến phía sau tên canh gác, hấn quả thật ngủ rất say, hoàn toàn không ý thức có nguy hiểm đến gần. Chỉ thấy Tiểu Vương giơ tay bịt miệng hấn, hấn thậm chí không kịp phản ứng, đã bị Tiểu Vương làm cho bất tỉnh.

"Thành công, tổ kỹ thuật! Mau, mở khoá." Tần Tiểu Mặc thúc giục.

"Rõ." Ba người tổ kỹ thuật cầm công cụ hướng đi ra.

"Này, đèn nè!" Lão Mã cầm đèn pin đuổi theo phía sau, các đồng nghiệp đều nhin cười, Tần Tiểu Mặc càng là nhin không được cười lên tiếng, không khí nhất thời thoải mái chút ít.

"Tôi đi qua xem, ổn thì gọi các người" Tần Tiểu Mặc quay qua nói với Tiểu Lưu.

"Được, cầm đèn ra hiệu là tôi biết".

"Uh".

Tần Tiểu Mặc đứng lên, từ phía sau lên đến chòi canh gác, nhìn người tổ kỹ thuật mở khoá.

Tần Tiểu Mặc mở to mắt nhìn, đây là khoá vân tay, thoát nhìn kiểu dáng rất tân tiến.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

"Có thể không?" Tần Tiểu Mặc đứng phía sau người mở khoá, hỏi.

"Không thành vấn đề, cái thứ này, 800 năm trước đã chạm qua..."

"Đừng chém gió, nhanh mở đi". Lão Đại bên tổ kỹ thuật vỗ đầu người kia, kêu hắn làm mau lên.

"Đừng phát ra tiếng, phía dưới còn có người mà, đừng kinh động". Tần Tiểu Mặc sợ có người nghe được động tĩnh thông báo cho Tiêu Quyển, nếu vậy mọi chuyện càng phiền toái.

"Thâm..."

"Sao rồi?" Tần Tiểu Mặc khẩn trương, vội vàng đến gần hỏi.

"Cái khoá này... rất hiện đại, không chỉ có vân tay, còn có mật mã..." tên kỹ thuật viên vẻ mặt đau khổ, không biết nên làm gì bây giờ.

"Vậy phá từng tầng một thì sao, phá vân tay chưa?" lão Đại hỏi.

"Phá rồi, nhưng mật mã thì tôi phá không được, cái này, rất phức tạp..." Hắn có chút buồn bực.

"Để tôi, khóa mật mã là sở trường của tôi." lão Đại nói.

"Không được a lão Đại, anh xem, loại này giống như tủ sắt vậy, nếu anh thử ba lượt mà không được thì nó sẽ tự động cảnh báo". Nghe nói thế, thần kinh mọi người đều căng thẳng lên, nhất là Tần Tiểu Mặc, vốn chuyện đang dễ như trở bàn tay cứ nhiên đụng phải phiền phức.

"Cái này, không thể phá sao?" Tần Tiểu Mặc hỏi lại một lần.

"Tôi thì không được, lão Đại có khả năng có thể."

"Để tôi thử xem, không cần kỹ thuật, dùng kinh nghiệm và cảm giác." lão Đại cười cười, nằm sấp, đưa lỗ tai tới gần ổ khoá, lắc lắc từng chút một.

"Lạch cạch, lạch cạch." Thanh âm này bọn Tần Tiểu Mặc nghe không được, chỉ có lỗ tai linh mẫn của lão Đại mới có thể cảm nhận đến một chút.

"3, 8, 6, 9, 0, 6..." mỗi lần đạt được lão Đại sẽ nhỏ giọng đọc ra miệng, người còn lại rất ăn ý xuất giấy bút ra ghi chép.

"7..." Tựa hồ là số cuối cùng, nhưng cửa lại không mở, ngược lại đèn chớp một cái, nhắc nhở mật mã đưa vào đã sai một lần.

"Lão Đại..." Kỹ thuật viên nhú mày, coi như mất đi một lần cơ hội.

"Mấy số cuối sai, không sao, thử lại" lão Đại luôn là lão Đại, bình tĩnh hơn đàn em, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Cậu đọc lại dãy số kia một lần coi".

Hắn đọc lại từng con số khi nãy, đến thời điểm mấy số cuối, lão Đại lần thứ hai tới gần khóa cửa, nghe thanh âm thật nhỏ bên trong.

"Tôi biết rồi, là hai số lộn, đúng cáo già...."

"17..."

"Lạch cạch!" Vài số cuối xoay chuyển, cửa mở ra, mọi người kiểm chế tâm tình vui sướng, kiên trì không phát ra âm thanh.

Tần Tiểu Mặc ý thức được hiện tại mình nên phát ra mệnh lệnh, vội vàng từ trong khoá cảm tình lại, cầm đèn pin hướng rừng cây quơ quơ, ý cho Tiểu Vương và mấy người bộ đội đặc chủng biết mở khoá xong rồi.

"Tắt đèn." Tần Tiểu Mặc nhỏ giọng nhắc nhở mấy người tổ kỹ thuật và lão Mã bên cạnh tắt đèn pin trong tay, sợ bị người bên trong phát hiện.

"Lão Mã, mang mấy người bọn họ trở ra. Tôi và bọn Tiểu Vương đi vào, nếu xử xong đám bên trong, tôi sẽ cho người báo anh." Tần Tiểu Mặc nói với lão Mã.

"Uh" lão Mã vội lên tiếng.

"Lúc anh được báo đi xuống dưới thì mau thu chứng cứ đưa cho bên Bác Văn mang về tổng cục. Tôi ở trong này chờ Tiêu Quyển, biết chưa" Tần Tiểu Mặc nói.

"Vì cái gì, chuyện này không được đâu!" Lão Mã phản đối.

"Chuyện bây giờ lửa sém lông mày gấp lắm rồi, anh nghe theo tôi đi, khi đó cứ cầm chứng cứ đi trước, đừng để bị phát hiện".

"Này..."

"Đừng kéo dài nữa, đi mau." Tần Tiểu Mặc nhìn thấy Tiểu Vương đã mau tới đây, vội vàng đẩy lão Mã ra phía ngoài.

"Được rồi". Lão Mã nghiêng răng nghiêng lợi đồng ý, chờ vụ này xong rồi thì tính sổ với Tiểu Mặc sau, hiện giờ không còn thời gian, một tiếng nữa sẽ hùng đông, 6 giờ tất cả mọi người sẽ gặp nhau.

"Tiểu Vương, chuẩn bị tốt chưa?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

Tiểu Vương ra dấu ok với Tần Tiểu Mặc.

"Anh đi đâu." Tần Tiểu Mặc nói với Tiểu Vương.

"Uh". Tiểu Vương đi tuốt ở đằng trước, Tần Tiểu Mặc đi theo sau nàng, phía sau nữa còn có mấy người bộ đội đặc chủng.

Tiểu Vương nhẹ nhàng đẩy ra cửa mật mã, bên trong là tầng hầm ngầm còn lộ ra chút ánh sáng nhạt, không quá rõ ràng. Phía dưới không có động tĩnh gì.

Tiểu Vương từng bước một đi xuống bậc thang, không phát ra bất luận thanh âm nào.

Xuống thang được một nửa, Tần Tiểu Mặc cảm thấy phía sau đi nhiều người dễ dàng bại lộ liền dùng tay ra hiệu chỉ đề cho Tiểu Vương và nàng hai người đi xuống, những người khác lưu ở phía sau.

Hai người đi xuống dưới, càng đi tìm đập càng nhanh, ánh sáng cũng càng lúc càng lớn.

Đột nhiên, Tần Tiểu Mặc bắt lấy tay Tiểu Vương, làm cho nàng ngừng lại, Tiểu Mặc tự mình đi trước, cúi nhìn xuống. Cái thứ trắng bóng này không phải bạch phiến thì là gì nữa, ngoài bạch phiến còn đủ loại cổ quái gì đó, đều là hàng mới, có loại ngay cả Tần Tiểu Mặc còn chưa nhìn thấy qua, vài thành phẩm còn đang dở trên bàn, xem ra chưa kịp chế thành. Nhìn xuống dưới nữa, Tần Tiểu Mặc thấy một tên canh gác, hần ngũ say như chết, không ý thức được có người tiến vào, có vẻ bọn chúng rất tin tưởng vào ổ khoá mật mã kia, cũng khó trách, loại khoá này, trừ nhóm kỹ thuật được điều tới của các nàng, thì không có bao nhiêu người có thể mở được.

Tiểu Vương nhìn thoáng qua Tần Tiểu Mặc, thấy nàng ra hiệu cho mình, liền gật đầu đi xuống. Từ phía sau kéo hần lên, thừa dịp trước khi hần tỉnh lại liền đánh gục, bịt miệng hần lại. Sau đó nghiêng đầu qua cười cười với Tần Tiểu Mặc.

"Xong rồi! Các người nhanh lên xuống dưới đây hỗ trợ." Tần Tiểu Mặc hướng mấy người bộ đội đặc chủng phía sau, hô lên

Nghe được tiếng Tần Tiểu Mặc, tất cả mọi người đợi chỗ cầu thang chạy xuống dưới, ai bắt người thì bắt ai thu thập vật chứng thì thu, rất nhanh làm xong ổn thoả.

"Tiểu Vương, nhanh đi lên kêu bọn họ xuống đây. Mấy thứ này cũng đủ để Tiêu Quyển chết rồi." Tần Tiểu Mặc cười hai tiếng, nói ra.

"Được" Tiểu Vương nhanh nhẹn chạy lên trên, lại qua 5 phút, các đồng nghiệp trong tổ chuyên án cũng theo xuống.

"Tần Tiểu Mặc ngoan ngoãn, lúc này lập công lớn a." Lão Mã cảm khái nói.

"Tất nhiên" Tần Tiểu Mặc cũng không khiêm tốn.

"Hiệu Yến, Bác Văn, nhanh lên, thời gian không còn kịp rồi. Thấy cái gì lấy được thì lấy!" Tần Tiểu Mặc thúc giục nói.

"Sao cô nói giống đang chia của vậy a, không phải là lấy chứng cứ thôi sao". Bác Văn liếc Tiểu Mặc một cái, nhưng tay thì không dừng lại, làm rất hăng say.

Lấy chứng cứ không phải việc khó gì, rất nhanh đã xong.

"Tốt lắm tốt lắm, còn một khắc nữa là 6 giờ rồi, các người nhanh lái xe về đi, đừng gây chú ý." Tần Tiểu Mặc đẩy Bác Văn.

"Cô nghĩ rằng chúng tôi là mấy tên ngốc a, còn gây chú ý." Lão Mã trừng mắt nhìn Tần Tiểu Mặc, lôi kéo Hiệu Yến đi ra ngoài, những người khác cũng đều đi theo, Hiệu Yến lo lắng Tần Tiểu Mặc gặp chuyện không may, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn nàng, Tần Tiểu Mặc trao cho Hiệu Yến một ánh mắt yên tâm, rồi bắt đầu làm chuyện của mình.

Toàn bộ tầng hầm ngầm đã muốn bị thành viên tổ chuyên án dọn hết, tang vật nhiều lắm, lần đầu Tần Tiểu Mặc nhìn thấy nhiều tang vật như vậy, Tiêu Quyển mà bị các nàng bắt được, chắc chạy không thoát án tử hình.

"Chắc chắn." Tần Tiểu Mặc có chút cảm khái, trong lòng không hiểu sao có một tia khó chịu, nói thế nào cũng là có huyết thống, nàng thật đúng là không quá nhẫn tâm.

"Đừng khổ sở, lưới trời tuy thưa mà khó lọt, hần xứng đáng bị vậy." Tiểu Vương nhìn ra Tần Tiểu Mặc không vui, vội vàng an ủi.

"Uh." Tần Tiểu Mặc miễn cưỡng hướng nàng cười cười, mọi người tiếp tục chờ Tiêu Quyển đến.

Thời gian lạch cách lạch cách trôi qua, rất nhanh đã tới 6 giờ.

Tiểu Lưu ở bên ngoài dùng bộ đàm truyền tin tức cho Tần Tiểu Mặc.

"Chị Tần, Tiêu Quyển sắp đến rồi, đám thuộc hạ cũng lục tục từ ký túc xá đi ra." Tiểu Lưu nói.

"Thu được."

"Nhanh lên, đến đây." Tần Tiểu Mặc quay qua nói với bọn Tiểu Vương.

"Uh, chuẩn bị tốt."

"Tiểu Lưu mới nói Tiêu Quyển và bọn bảo tiêu sắp đến, phía này giao cho các người, đừng để một ai thoát." Tần Tiểu Mặc nói.

"Được, chị Tần yên tâm".

"Uh, có anh tôi yên tâm". Tần Tiểu Mặc vỗ vỗ bả vai Tiểu Vương.

"Chúng tôi nhiều bộ đội đặc chủng như vậy còn không đối phó được một gã trói gà không chặt cùng vài tên bảo tiêu sao" Tiểu Vương cười cười.

"Tiểu Vương, đừng khinh địch... mấy tên bảo tiêu đó không đơn giản đâu, Tiêu Quyển cũng vậy".

"Uh, chúng tôi sẽ cẩn thận". Vừa dứt lời, Tần Tiểu Mặc chợt nghe tiếng la của Tiểu Lưu truyền ra từ bộ đàm.

"Chị Tần, hấn vào rồi".

Tần Tiểu Mặc lập tức đóng bộ đàm, ý bảo Tiểu Vương và bọn người Tương Đại giấu mình cho tốt.

Tiêu Quyển không phát hiện có điểm gì bất ổn, giống thường ngày đi xuống dưới, thẳng đến khi hấn nhìn thấy toàn bộ hầm ngầm đều trống không, mới ý thức có nguy hiểm.

"Đi mau!" Tiêu Quyển hô lên với bọn bảo tiêu phía sau.

"Muộn rồi!" Tần Tiểu Mặc chạy đến, cảm súng hướng về phía Tiêu Quyển, hai tên bảo tiêu cũng phản ứng, nhanh rút súng hướng vào Tần Tiểu Mặc.

Bọn người Tiểu Vương từ phía sau lao tới, làm động tác như nhau.

"Thúc thủ chịu trói, tôi sẽ không thương tổn anh." Tần Tiểu Mặc nói.

"A? Em gái?" Tiêu Quyển mỉm cười nhìn Tần Tiểu Mặc.

"Thứ không biết xấu hổ, đừng ép tôi nổ súng, đầu hàng đi, anh chạy không thoát, thẳng thắn từ khoan, kháng cự từ nghiêm*" "Tiểu Mặc nói một câu. < *thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị>

"Đúng vậy, tôi chạy không thoát, nhưng lấy tôi một mạng đổi em một mạng cũng đáng a, theo tôi cùng chết thì như thế nào." Tiêu Quyển ngửa đầu cười to.

Tất cả mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, Tiểu Vương ở bên cạnh nghe được hận không thể một phát bắn chết hấn, nhưng Tần Tiểu Mặc đã sớm dặn qua nàng, làm cảnh sát, nếu trong tình huống tội phạm không có thương tổn bọn họ thì bọn họ không thể nổ súng trước, bắt giữ mới là mục tiêu quan trọng nhất của các nàng.

"A? Vậy phải xem thuật bắn súng của ai chuẩn hơn" Tần Tiểu Mặc kéo dài thời gian, chờ cứu viện.

"Kéo dài thời gian sao" Tiêu Quyển nhìn thấu ý tưởng của Tần Tiểu Mặc. Phất phất tay, hai tên bảo tiêu nhận được mệnh lệnh, bóp cò súng, hai viên đạn đồng thời phóng tới Tần Tiểu Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: (Hoàn)

Tần Tiểu Mặc theo bản năng né người qua bên phải, đồng thời cũng nhắm bắn một phát vào đùi Tiêu Quyển, tuy nàng né được một viên đạn nhưng không né được viên thứ hai.

Mà ở thời điểm bảo tiêu nổ súng bắn Tần Tiểu Mặc, Tiểu Vương và một bộ đội đặc chủng khác không chút suy nghĩ cùng lúc đưa tay bắn hai tên bảo tiêu, mỗi người một viên, không bắn chỗ nguy hiểm, nhưng khẳng định cũng làm bọn chúng không dễ chịu.

"Á!" Viên đạn không hề trì hoãn, tiếp xúc da thịt Tần Tiểu Mặc, nghe được tiếng gào của Tần Tiểu Mặc, Tiểu Vương buông súng hai ba bước chạy nhanh đến đỡ nàng.

"Chị Tần!!"

"Không sao, sát thương ngoài da thôi". Tần Tiểu Mặc cười cười với Tiểu Vương, buông cánh tay bị bắn ra. Tuy viên đạn không đi vào trong thịt, nhưng uy lực cũng khá lớn, nhìn tay Tần Tiểu Mặc chảy đầy máu cũng biết, lỗ hồng khẳng định không nhỏ. Nhưng Tiểu Vương vẫn thờ phảo một hơi, vết thương thoát nhìn có vẻ khủng bố, trên thực tế cũng chỉ là bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, không thương tổn xương cốt, rất nhanh sẽ khỏi thôi.

Về phần ba tên tội phạm kia, sớm đã bị vài bộ đội đặc chủng thân thủ mạnh mẽ còng tay lại, đại thể đã mất.

"Ha ha ha... Em thắng, cho tới bây giờ tôi vẫn không thắng được em". Tiêu Quyển cười lớn dọa Tần Tiểu Mặc và Tiểu Vương hoảng sợ.

"Nếu ông ta không cần anh, sẽ không bỏ rơi anh em tôi, lựa chọn ở bên mẹ con các người.... anh trai à". Tần Tiểu Mặc nói.

Nghe được Tần Tiểu Mặc gọi mình là anh trai, Tiêu Quyển ngẩn người, hốc mắt lập tức đỏ lên.

"Thật xin lỗi."

"Anh không cần xin lỗi tôi, đây là công tác của tôi, anh nên xin lỗi chính là những cảnh sát đã bị anh hại chết, còn có những người bởi vì thuốc phiện của anh mà tan nhà nát cửa."

"Tốt lắm, còn lại lời gì thì để dành lên toà nói đi". Tần Tiểu Mặc nhún vai.

"Chúng ta lên trên xem đi, không biết mấy người Tiểu Lưu thế nào rồi" Tần Tiểu Mặc quay qua nói với Tiểu Vương.

"Không động tĩnh gì, hẳn là bắt xong rồi, thân thủ của Tiểu Lưu không tồi, mà những người trên đó chắc cũng không có súng, nên không có gì nguy hiểm đâu".

"Uh".

"Chị Tần, lên đó tôi giúp chị băng bó một chút, không để máu chảy hoài được". Tiểu Vương nhún nhún mày, tổn thương không nghiêm trọng, nhưng mất máu quá nhiều thì không ổn.

"Được, đi thôi" Tần Tiểu Mặc và Tiểu Vương đi ở phía trước, Tiêu Quyển bị bọn họ áp giải phía sau. Về phần hai tên bảo tiêu kia, cũng chỉ có thể nằm đó chờ đợi cứu viện.

Lúc Tiểu Vương giúp đỡ Tần Tiểu Mặc ra tới ngoài, mọi chuyện gần như xong rồi, người cần bắt đều bị bắt, thành khẩn ngồi xổm ôm đầu, Tiểu Lưu đứng đó nhìn bọn chúng chằm chằm, sợ có người muốn chạy trốn.

"Tiểu Lưu, lấy thuốc cầm máu lại đây." Tiểu Vương đi ra liền gọi Tiểu Lưu.

"Cái gì? Chị Tần bị làm sao vậy?!!!" Tiểu Lưu sốt ruột chạy tới, ngay cả thuốc cầm máu cũng quên mang.

"Không có gì, viên đạn xẹt qua thôi, không trọng thương" Tần Tiểu Mặc nói.

"Chảy nhiều máu quá, chờ, tôi đi lấy thuốc" Tiểu Lưu chạy về lấy, Tiểu Vương thì giúp đỡ Tần Tiểu Mặc ngồi xuống.

"Đến đây đến đây." Tiểu Lưu mang hộp y tế chạy tới.

"Kéo, bông gòn, dung dịch ô-xy già."

"A"

Trước hết Tiểu Vương cắt bỏ mảnh áo bên cạnh miệng vết thương, sau đó dùng dung dịch ô-xy già giúp Tiểu Mặc khử trùng.

"A...." lúc rửa thuốc khử trùng, Tần Tiểu Mặc đau đến hít thật sâu. Đau quá...

"Tiểu Vương, anh nhẹ chút " Tiểu Lưu ở bên cạnh nhìn mà sốt ruột, vội vàng nói.

"Tốt rồi, chị Tần, chị kiên nhẫn chút nữa, lập tức xong rồi"

"Được... tôi lúc nào mà không kiên cường, viên đạn đều kê bên, cái này thì tính là gì" Tần Tiểu Mặc miễn cưỡng cười đùa.

"Aizz, chị đừng nói bị đạn xẹt qua cũng không đau nha"

"Kia cũng vậy,...đều thật đau..." Tần Tiểu Mặc nhíu mày, tận lực phân tán tinh lực, thật vất vả mới khử trùng xong.

Sau đó Tiểu Vương giúp Tần Tiểu Mặc đắp thuốc, rồi dùng băng gạc băng lại miệng vết thương.

"Tốt lắm, cảm ơn anh nha Tiểu Vương".

"Chuyện nhỏ mà".

"Chúng ta đi thôi, xong việc rồi, áp giải bọn họ đi, tôi trở về tổng cục báo cáo". Tần Tiểu Mặc nói.

"Uh".

Tin tức đã sớm truyền đến tổng cục, chỉ chốc lát sau xe cảnh sát từng chiếc hú còi kéo đến, đề bọn tội phạm lên xe áp giải đi. Máy người Tần Tiểu Mặc cũng theo lên xe.

Ở trên xe, Tần Tiểu Mặc lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Từ báo bình an.

"Chị Diệp..."

"Haizz! Làm chị lo chết, chờ điện thoại em cả một ngày, sao rồi, có bị gì không?" Diệp Từ vừa nghe máy đã nói một hơi, nghe giọng cũng biết cô đang rất sốt ruột, Tần Tiểu Mặc biết Diệp Từ lo cho nàng, trong lòng rất hạnh phúc.

"Không có việc gì không có việc gì, đều bắt hết rồi, tận diệt, chút nữa em quay về tổng cục báo cáo một chút sau đó mới về nhà được". Tần Tiểu Mặc nói.

"Vậy thì tốt, chị yên tâm rồi, sợ em xảy ra chuyện gì" Biết Tần Tiểu Mặc không sao, Diệp Từ thở ra nhẹ nhõm.

Tần Tiểu Mặc lại bắt đầu âu sầu, nếu như bị chị Diệp biết nàng bị thương mà không thêm nói, chắc nàng sẽ gặp rắc rối lớn.

"Tốt lắm, em làm đi, chị làm đồ ăn chờ em về".

"Ừ".

Nói xong, Diệp Từ liền cúp điện thoại, có lẽ lo đi chuẩn bị cơm trưa cho Tần Tiểu Mặc.

Trở lại tổng cục, Tần Tiểu Mặc vừa đi vào văn phòng, đập vào mắt là một cái bánh kem thật lớn và một chai rượu đỏ.

"Công thần đã trở lại" Trần An Khánh nói.

"Chị Tiểu Mặc!" Hiểu Yến đứng lên gọi nàng một tiếng, mấy người tổ chuyên án đều xông tới.

"Các người đang làm gì vậy..."

"Ăn mừng a, vụ án này xem như phá rồi, tổ chuyên án chúng ta lập công lớn, cũng không được mở tiệc mừng chút sao". Trần An Khánh nói.

"A, cái bánh này chính là tôi gấp rút chạy ra tiệm bánh mua, không phải vì chờ chị trở về sao". Tiểu Nguyên chớp mắt vài cái với Tiểu Mặc.

"Công lao chính là mọi người, công tác hậu cần rất quan trọng." Tần Tiểu Mặc khiêm tốn nói.

"Được rồi, mau cắt bánh kem đi, tôi đều đói đến ngất xỉu" Bác Văn kêu lên.

"Phải phải, cắt bánh đi".

Ăn mừng xong, Tần Tiểu Mặc khẩn cấp chạy về nhà, vượt qua sinh tử càng tưởng niệm đến người nàng yêu, tuy rằng nàng rời khỏi chị Diệp còn chưa đến một ngày.

"Chị Diệp, em đã trở về!"

"Về rồi a? Mau tắm rửa rồi ăn..." Diệp Từ từ phòng bếp đi ra, trong tay còn cầm chén, đang muốn kêu nàng tắm rửa ăn cơm, thì nhìn thấy cánh tay quấn băng gạc của nàng.

"Em bị thương?!!!!!!" Diệp Từ cầm chén chạy tới Tiểu Mặc.

"Không có sao, chỉ là thương tổn ngoài da". Tần Tiểu Mặc không muốn làm cho Diệp Từ lo lắng, vội vàng giải thích.

"Thật chứ? Băng kín như vậy..."

"Tiểu Vương băng cho em đó, cũng không phải đến bệnh viện, nên đâu cần thận trọng, chứ không có gì đâu" Tần Tiểu Mặc cường điệu.

"Đau không?" Diệp Tử vẫn là đau lòng, cho dù là vết thương ngoài da cũng đau lòng.

"Lúc bôi thuốc có chút đau, hiện tại không đau nữa." Tần Tiểu Mặc nói.

"Vây là tốt rồi." Diệp Tử cau mày, hôn lên trán Tần Tiểu Mặc.

"Chị Diệp, em lợi hại không, bắt được hán, em có thể bảo hộ dân chúng, có thể bảo hộ chị". Tần Tiểu Mặc ngẩng đầu, khoe công với Diệp Tử.

"Lợi hại, Tiểu Mặc của chị là lợi hại nhất." Diệp Tử ôn nhu nói.

"Hehe... Hôn một cái?"

"Uhh"

Nói xong, Diệp Tử liền cho Tần Tiểu Mặc một cái hôn sâu triền miên, đến khi không thở nổi hai người mới dừng lại.

"Thật hạnh phúc, cảm giác mọi chuyện sáng tỏ, em có thể cùng chị quay về Anh rồi." Tần Tiểu Mặc ôm Diệp Tử, nói.

"Nếu em muốn ở lại đây, chị sẽ theo em". Diệp Tử nói.

Tần Tiểu Mặc lắc đầu. "Không đâu, sự nghiệp chị còn ở bên Anh, huống hồ anh trai em cũng ở đó, quay lại em cũng sẽ mang mẹ qua theo".

"Uhm tốt rồi" Diệp Tử nghĩ nghĩ, cũng hiểu được quay về Anh tương đối thoải mái, dù sao thế lực của cô cũng ở bên kia, ở chỗ này gò bó tay chân, làm việc gì cũng không thuận tiện.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Tiểu Mặc dành thời gian cáo biệt các đồng nghiệp và tham dự lễ khen thưởng, có rất nhiều lãnh đạo cấp cao đến dự, cũng trao cho nàng huy chương nhất đẳng công, chuyện này đối với nàng mà nói là vinh dự lớn lao, trọng điểm là... người yêu nàng cũng có mặt ở đó. Đối với chuyện Tiểu Mặc từ chức, mọi người đều có phản ứng rất lớn, không ai hy vọng nàng rời đi, ngoại trừ Tần Kì. Nhưng Tần Tiểu Mặc đã quyết ý rồi, cho nên xin từ chối ý tốt muốn giữ nàng lại của mọi người.

"Ngày mai đi rồi, chút nữa ghé qua chỗ mẹ em một chuyến đi" Diệp Tử nói.

"Uhm". Nhắc tới bà Tần, Tiểu Mặc liền không cười nổi, rầu rĩ ngồi trên sofa.

Diệp Tử quay qua nhìn thấy khuôn mặt u sầu của nàng, đành phải buông quần áo trong tay, đi đến an ủi nàng.

"Không có gì đâu mà".

"Uh. Không biết khi nào thì mẹ mới có thể tha thứ em..." Tần Tiểu Mặc hít một hơi, tựa vào vai Diệp Tử.

"Yên tâm đi, bác gái vẫn luôn yêu thương em, làm sao để em khổ sở được".

"Tốt lắm, giữ vững tinh thần, giúp tôi thu thập quần áo rồi đi."

"Được".

Tần Tiểu Mặc giúp Diệp Tử thu dọn xong quần áo, hai người liền nắm tay ra cửa, lái xe hướng về Tần gia.

"Leng keng leng keng" Tần Tiểu Mặc run rẩy gõ chuông cửa.

"Đến liền." Là thanh âm bà Tần, nghe ra tâm tình không phải rất tệ, Tần Tiểu Mặc nuốt nước miếng, hơi khấn khatur.

Bà Tần mở cửa, nhìn thấy Tần Tiểu Mặc và Diệp Tử đứng bên ngoài, chính là sửng sốt một chút.

"Vào đi." Bà Tần xoay người đi vào.

Diệp Tử hướng Tần Tiểu Mặc chớp mắt vài cái, vậy cũng là có tiến bộ, ít nhất không có bỏ các nàng ngoài cửa.

"Mẹ, con làm xong nhiệm vụ rồi..." Tần Tiểu Mặc nói.

"Ta biết, coi TV có thấy, a, không nghĩ tới... ba của con thật là hay, tốn nhiều năm như vậy nuôi lớn một tên trùm ma túy". Bà Tần châm chọc cười cười.

"Uhm..."

"Ngày hôm qua ông ấy tới tìm ta." Bà Tần nói.

"Cái gì?!! Không phải ông ta đáp ứng anh em con không tới tìm mẹ sao!" Tần Tiểu Mặc vừa nghe liền nổ tung.

"Hắn nói... hy vọng con và cữu cữu con có thể giúp Tiêu Quyển."

"Không thể nào, nói ông ta hết hy vọng đi, loại tình huống này, vô luận như thế nào đều là tử hình. Hơn nữa... ông ta dựa vào cái gì cho rằng con muốn giúp chứ".

"Đúng vậy, ta cũng nói với hắn như thế, khi con trai hắn hại con gái của ta bị thương sao không thấy có người đến thăm hỏi câu nào đâu chứ" bà Tần cúi đầu hé miệng cười cười.

"Mẹ!" Tần Tiểu Mặc vui sướng gọi bà Tần một tiếng, rốt cuộc mẹ đã thừa nhận mình là con gái của mẹ rồi.

"Uh".

"Mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ mẹ..." Tần Tiểu Mặc nhào vào trong ngực bà Tần, không ngừng kêu lên.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng gọi nữa, không biết xấu hổ" bà Tần vỗ nhẹ Tần Tiểu Mặc, trong lời nói tất cả đều là cưng chiều.

"Hai đứa con đó, phải thật tốt với nhau". Bà Tần nhìn thoáng qua Diệp Từ, này giờ vẫn luôn đứng nín cười, thâm tình nói.

"Yên tâm đi, mẹ." Diệp Từ lên tiếng.

"Mẹ... con xong việc ở đây rồi, ngày mai cùng chị Diệp bay về Anh tìm anh Tiêu Nhuận" Tần Tiểu Mặc nói.

"Qua bên kia ở luôn sao?"

"Dạ, mẹ cũng qua đó được không, anh và gia gia đều rất nhớ mẹ" Tần Tiểu Mặc làm nũng nói.

"Để ta suy nghĩ đã, con cứ qua trước, nghĩ xong rồi ta sẽ gọi điện cho con biết". Bà Tần hình như không còn kháng cự về chuyện qua Anh sống như hồi trước nữa.

Nhiều năm như vậy, cái gì cần buông cũng nên buông, còn lại nửa đời người, liền hưởng thụ cuộc sống thật tốt thôi.

"Tốt quá, mẹ nghĩ nhanh lên nha. Đến lúc đó con và anh bay về đón mẹ".

"Uh".

Buổi chiều, Tần Tiểu Mặc cùng Diệp Từ mang theo bà Tần đi ra ngoài ăn cơm, sau đó chở bà về nhà, lúc này hai người mới rời đi.

Khi đi ngang qua thị cục, Tần Tiểu Mặc kêu Diệp Từ ngừng xe.

"Xuống xe thôi!" Tần Tiểu Mặc hưng phấn nói với Diệp Từ.

"Sao?"

"Phía sau thị cục có con đường, hai bên đều là hoa tử kinh**, hiện tại đang mùa hoa nở, mình đi dạo một chút".

"Được." Diệp Từ tự nhiên nghe theo Tần Tiểu Mặc, tùy ý để nàng kéo cô đi.

Phía sau thị cục đúng như Tiểu Mặc miêu tả, có một con đường nhỏ yên tĩnh lại xinh đẹp với đầy hoa tử kinh, sắc hồng phủ kín, đi vào đường nhỏ thậm chí có thể ngửi được hương hoa thơm ngát.

"Đẹp không?"

"Đẹp lắm"

Trong tình cảnh này, với giai nhân đang ở trước mắt, Diệp Từ không nhìn được, dựa vào thân cây ôm Tần Tiểu Mặc trao một cái hôn thật dài.

Thị cục vẫn còn vẫn phòng sáng đèn, Tần Tiểu Mặc tựa vào người Diệp Từ, ngửa đầu nhìn vẫn phòng đó.

"Bọn họ là những người rất vất vả, cảnh sát nhân dân yêu nhân dân". Tần Tiểu Mặc nói.

"Cảnh sát nhân dân có người yêu..." Diệp Từ nhẹ nhàng thì thầm bên tai Tần Tiểu Mặc.

"Đương nhiên, em có người yêu thật xinh đẹp." Tần Tiểu Mặc được dịp nói.

"Em hạnh phúc chứ?" Diệp Từ hỏi.

"Hạnh phúc."

"Vậy mình vẫn luôn hạnh phúc như vậy nha".

-----HOÀN CHÍNH VĂN-----

****Hoa Từ Kinh hay Dương Từ Kinh - loài hoa được chọn là biểu tượng của Hồng Kông năm 1965. Kể từ năm 1997, nó đã trở thành loài hoa biểu tượng cho đặc khu hành chính Hồng Kông của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và nó xuất hiện trên lá cờ của Hồng Kông, cũng như trên các đồng đô la Hồng Kông.**

Cánh hoa tương tự như hoa Phong Lan, có mùi thơm thông thường có kích thước cỡ 10 - 15cm, nở từ tháng 11 năm trước đến cuối tháng 3 năm sau. Đôi khi nó còn được gọi là Lan Hồng Kông.

Hình dáng của lá lưỡng thùy tương tự như hình trái tim, với kẽ nứt phân chia phần đỉnh phiến lá, người Hồng Kông gọi lá này là thông minh điệp - lá thông minh, và coi nó như là biểu tượng của sự thông minh.

Có kèm hình.

Ôi đã xong

ta thấy mình cũng nên được trao huy chương nhất đẳng công...(= ▽ =)

chào tạm biệt. (☺'■'☺)ﾉ.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát Có Người Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Ngoại Truyện (Hết)

"Bảo bối... Rời giường đi làm..." Tần Tiểu Mặc mơ màng lắc lắc, vỗ vỗ cô nàng ngủ say bên cạnh, thuận tay tắt đi đồng hồ báo thức đang kêu inh ỏi.

"Không cần, tối hôm qua mệt mỏi quá..." Diệp Từ than thở chuyển người lại, cuộn đi chần mền trên người Tần Tiểu Mặc, cuối cùng bị Tần Tiểu Mặc làm phiền đến mức rõ ràng trườn hết chần mền lên kín đầu, dù sao thì nghe không được tâm không phiền.

"Lại như vậy." Tần Tiểu Mặc thở dài một hơi, thuận thực lấy ra một cái mền trong tủ quần áo bên cạnh rồi cũng cuộn mình vào đó, sau mới cảm đi động gọi một cú điện thoại cho Alma.

"Chào buổi sáng, tổng tài." Thanh âm của Alma cao quý và lãnh diễm.

"Alma là tôi đây, tổng tài nhà chị dậy không nổi, cần nghỉ làm một ngày." Động tác này của Tần Tiểu Mặc hơi có vẻ thuận thực, Alma phản ứng cũng rất là bình tĩnh.

"Nàng đã ba lần không đến, tiền lương liền bị khấu trừ hết".

"Khấu trừ đi khấu trừ đi, tiêu tiền mua giấc ngủ, tôi cũng xa xỉ một hồi." Tần Tiểu Mặc nói.

"Tiền lương chuyển vào bỗng lộc cho chúng ta đó nha." Alma nhân cơ hội đánh cướp.

"Tôi cùng nàng thương lượng cái đã, chị chờ một chút." Nói xong, Tần Tiểu Mặc liền chặn lại tai nghe, dùng chân quắp lấy... cái người trườn kín mít như bánh chưng bên cạnh.

"Yêu ơi, yêu à, Alma nói muốn lấy tiền lương chị chuyển thành tiền thưởng cho các nàng".

"uhm..." Thanh âm Diệp Từ mơ mơ màng màng, không biết là có đồng ý hay không.

"Chị là đồng ý hay không đồng ý a?" Tần Tiểu Mặc hỏi.

"Tùy ý em!" Diệp Tử bị phiền chịu không nổi, rống lên một câu với Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc trong lòng lặng lẽ an ủi chính mình một câu, cầm lấy điện thoại nói với Alma là có thể, sau đó cúp máy. Chị Diệp lại có thể rống nàg, Tần Tiểu Mặc có điểm ủy khuất, có điều vừa nghĩ tới mình là một tiểu công ôn nhu, uỷ khuất liền chữa khỏi. Nhưng cũng không ngủ tiếp được.

Ngủ không được coi như xong, rõ ràng nên đứng lên làm chút gì đó đi. Tần Tiểu Mặc chịu phạt bất hạnh vén chăn đứng lên rửa mặt, từ trong phòng tắm đi ra liền chứng kiến chị Diệp đá mền, lộ ra cặp đùi bóng loáng, còn có kia... một thân trần trụi.

Trời à, hôm qua các nàg... này kia xong không mặc quần áo đi ngủ a... Tần Tiểu Mặc vội vàng chạy tới, rút cuộc ở dưới giường phát hiện được nội y của chị Diệp, Tần Tiểu Mặc không chút suy nghĩ, nâng chân chị Diệp lên bắt đầu giúp chị Diệp mặc vào, Diệp Tử may là còn chưa ngủ đến chết, thỉnh thoảng nhấc mông lên để Tiểu Mặc giúp cô cho dễ.

"Được, chị tiếp tục ngủ, em đi chuẩn bị bữa sáng cho chị." Tần Tiểu Mặc vỗ vỗ mông Diệp Tử một phát, rồi đứng lên.

"A Mai..."

"A Mai trở về thăm con nàg rồi, xin nghỉ phép thật nhiều ngày, chị quên rồi à"

"uhm..."

"Ngoan, ngủ đi, em không gọi chị." Tần Tiểu Mặc hôn hôn người Diệp Tử một chút, mới đi vào phòng bếp.

Hình tượng hiền thê lương mẫu sống động hiện ra trước mắt, Tần Tiểu Mặc đột nhiên cảm giác mình rất lợi hại.

"Bữa sáng làm gì đây nhì... A Mai làm dưa muối... Nấu cháo vậy, mình tiếp tục chiến hai cái trứng." Tần Tiểu Mặc làm bầm lâu bàu quyết định xong bữa sáng ngày hôm nay.

Làm trứng quá dễ, nấu cháo thì cần chút thời gian, Tần Tiểu Mặc bắt nước, bắt đầu vo gạo. Vừa mới xong, di động liền vang lên.

"Alo".

"Anh, uhm, đúng vậy a, chị ấy còn đang ngủ".

"Em đang làm bữa sáng."

"Nấu cháo, trứng, còn có dưa muối."

"Cái gì? Anh lại đây để làm chi? Không đi làm a?"

"A, được. Chút nữa gặp". Tần Tiểu Mặc cúp điện thoại, thờ dài một hơi, Tiêu Nhuận gọi điện thoại đến báo hôm nay hiếm khi được nghỉ phép, nên qua thăm các nàg, nàg có cảm giác anh trai qua đây như là để ăn ké bữa sáng a...

Tần Tiểu Mặc mở TV, muốn coi tin tức một chút, sau khi mở lên mới phát hiện trình tiếng Anh của mình vẫn chưa thể lưu loát nghe rõ cô gái xinh đẹp trong TV kia đang nói cái gì. Đây cũng là một trong những khuyết điểm khi nàg sang Anh cùng chị Diệp, nàg cần phải nỗ lực học thêm tiếng Anh thôi.

Cháo nấu nửa tiếng thì tốt rồi, Tần Tiểu Mặc vốn không muốn đánh thức Diệp Tử, nhưng cháo để lâu sẽ bị đặc, vì thế nàg nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định kéo chị Diệp ra khỏi chăn mền ấm áp, giữa trưa cũng có thể tiếp tục ngủ mà.

"Cunggggg, rời giường đi, ăn sáng nè, chút nữa anh của em đến đó." Tần Tiểu Mặc nhảy lên giường, lôi kéo tay Diệp Tử muốn kéo cô dậy.

"Không... chị muốn ngủ..."

"Ngoan, giữa trưa ngủ tiếp." Tần Tiểu Mặc thuận thực giúp Diệp Tử mặc quần áo, sau đó ôm người còn buồn ngủ kia ra khỏi cái giường ấm áp.

"Em có nói Alma nghỉ làm chưa vậy?" Diệp Tử đánh răng xong, lộ ra ngoài rống lên một câu với Tần Tiểu Mặc.

"Vừa rồi em không phải đã nói với chị sao, chị còn đáp lời em nữa."

"A, hình như có chút ấn tượng". Diệp Tử gật gật đầu, lại rút trở về.

Bởi vì có Tiêu Nhuận sắp đến, cho nên Diệp Tử cố tình ăn mặc đẹp một phen, Tần Tiểu Mặc ở bên cạnh tám tác phát ra âm thanh, còn không ngừng đổi tới đổi lui nhìn chăm chăm Diệp Tử.

"Nhìn cái gì." Diệp Tử rút cuộc chịu không nổi ánh mắt đánh giá của Tần Tiểu Mặc, quay đầu hỏi.

"Nhìn người em yêu trẻ trung xinh đẹp."

Diệp Tử bị Tần Tiểu Mặc chọc cho bật cười, sau đó ngượng ngùng liếc nàg một cái.

"Bối mới nói... vì cái gì anh trai em đến thì chị liền ăn mặc xinh đẹp như vậy, thời gian ở cạnh em cũng không thấy chị ăn mặc xinh đẹp nha".

"Em thì khác". Diệp Từ nói.

"Phải rồi". Tàn Tiểu Mặc cười hi hi ngồi xuống bên cạnh Diệp Từ, đưa tay ôm lấy cô.

"Lại làm nũng." Diệp Từ buồn cười xoa nhẹ đầu Tàn Tiểu Mặc, sau đó cũng vòng tay ôm nàng, người này tuổi cũng không còn nhỏ, chính là trước mặt mình lại y hệt như trẻ con, thỉnh thoảng còn làm nũng.

"Yêu ơi, em thật là yêu chị". Tàn Tiểu Mặc ngẩng đầu hôn một cái lên mặt Diệp Từ.

"Uh, chị biết".

"Chị phải nói chị cũng yêu em mới đúng chứ" Tàn Tiểu Mặc bĩu môi không vui.

"Chị cũng yêu em".

"He he." Tàn Tiểu Mặc ngây ngô cười.

"Phấn trên mặt bị em làm rớt hết". Diệp Từ quay qua lại đánh thêm chút phấn lên mặt.

Diệp Từ trang điểm xong không bao lâu, Tiêu Nhuận đã đến ấn vang chuông cửa. Tàn Tiểu Mặc dắt tay Diệp Từ đi mở cửa, bên ngoài có hai người đang đứng chính là Tiêu Nhuận và gia gia của Tàn Tiểu Mặc.

Tàn Tiểu Mặc thề lười, nàng không nghĩ tới Tiêu Nhuận sẽ dẫn gia gia đến, trước đó nàng cùng Diệp Từ chạy tới thẳng thẩn cùng gia gia, chính là bị đánh đuổi ra.

"Gia gia... anh..." Tàn Tiểu Mặc lễ phép kêu một tiếng, lại thừa dịp gia gia không chú ý hung hăng trừng mắt liếc Tiêu Nhuận một cái.

Tiêu Nhuận thật sự cảm thấy mình quá vô tội, hấn bắt kể cái gì cũng chưa làm, vừa rồi lúc ra cửa bị gia gia gọi lại, biết được hấn muốn đến chỗ Tàn Tiểu Mặc, liền muốn đi theo.

"Khụ khụ." Gia gia ho khan một tiếng.

"Gia gia vào đi, ăn sáng chưa a?" Diệp Từ hiển nhiên có nhãn lực hơn so với Tàn Tiểu Mặc, lập tức buông tay Tiểu Mặc ra, đi đỡ gia gia.

"Còn chưa có ăn đâu." Gia gia thật ra không có vẻ tức giận gì với Diệp Từ, chỉ là trừng mắt nhìn Tàn Tiểu Mặc.

"Tiểu Mặc có nấu cháo, gia gia ăn chút cháo nha."

"Cũng tốt."

"Em đi làm thêm hai cái trứng." Tàn Tiểu Mặc nói xong muốn đi vào phòng bếp, gia gia thật sự là quá kinh khủng.

"Đề chị đi, em cứ ngồi với gia gia". Diệp Từ trước một bước hướng phòng bếp đi đến, cô nhìn ra được lão nhân gia muốn một mình cùng Tàn Tiểu Mặc tâm sự.

Tiêu Nhuận giúp đỡ gia gia ngồi lên sofa, lấy cốc muốn dùng máy tính trong phòng Tàn Tiểu Mặc một lát, cũng tránh người đi. Trong phòng khách chỉ còn lại Tàn Tiểu Mặc và gia gia.

"Nha đầu a." Gia gia mở miệng nói.

"Dạ".

"Lần trước chỗ bị đánh còn đau không?"

"Không đau, chỉ vài ngày, con sớm khoẻ rồi." Tàn Tiểu Mặc cười hi hi, gia gia vẫn là rất quan tâm đến mình.

"Gia gia hai ngày này đã nghỉ rất kỹ, cũng có gọi điện cho mẹ con..."

"Mẹ sẽ qua đây sao?!" Tàn Tiểu Mặc gấp gấp hỏi.

"Uh, mấy ngày nữa sẽ tới". Gia gia rút cuộc mỉm cười, Tàn Tiểu Mặc nghe được tin tức này cũng rất vui vẻ, cuối cùng mẹ nàng đã nghỉ thông suốt.

"Được rồi, gia gia với mẹ con hàn huyên tán gẫu, đều không có ý định phản đối con cùng Tiểu Từ." Gia gia cười vỗ vỗ bàn tay Tàn Tiểu Mặc.

"Thật sự sao gia gia!?" Tàn Tiểu Mặc vui sướng hỏi.

"Uh, hai đứa cũng không dễ dàng. Chúng ta là người thân nhất, người thân nhất cũng không thể tha thứ thì ai còn có thể chứa hai con đây. Cuộc sống của mình, mình mở tâm là tốt rồi."

"Gia gia, con yêu người!" Tần Tiểu Mặc ôm hôn gia gia một cái.

"Dù sao ta với mẹ con vốn cũng hiểu được Tiểu Tử không sai, muốn cho nàng làm vợ anh con, hiện tại dù sao cũng là con đoạt được, không tồi."

"Tất nhiên, chị ấy tốt lắm..." Tần Tiểu Mặc nhìn không được ở trước mặt gia gia thôi phồng một câu cho Diệp Tử.

"Biết... Không tốt thì làm sao con với anh con đều có thể thích nàng".

"Haizz... Gia gia đừng nói chuyện này, con cũng đâu có thoải mái gì, anh của con cũng thích chị Diệp." Chân mày Tần Tiểu Mặc cau lại.

"Không gì đâu, anh của con a..." Gia gia che miệng cười cười.

"Sao a sao a?" Tần Tiểu Mặc ngửi được có mùi, liền nhiều chuyện.

"Anh của con hai ngày này rạng rỡ, giống như có biến." Gia gia nói trộm bên tai Tần Tiểu Mặc.

"Thật sự a?!" Tần Tiểu Mặc kinh hi hỏi.

"Đương nhiên, cái dạng hớn hờ kia con không có thấy được đâu..."

"Là ai a?"

"Ta không biết, hôm nay tới tìm con không phải muốn để con giúp đỡ sao" gia gia nháy mắt nhìn Tần Tiểu Mặc.

Tần Tiểu Mặc ra hiệu Ok với gia gia, tỏ vẻ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Trên bàn cơm, Tần Tiểu Mặc cùng gia gia một người một câu, làm cho Tiêu Nhuận xấu hổ vô cùng, cuối cùng thừa nhận hân cùng thư ký của hân tốt lắm.

"A!!! Anh theo đuổi được nàng tới tay a, không tệ không tệ, vẫn là do em giúp anh đó nhe, thế nào, ánh mắt em gái anh không sai đi." Tần Tiểu Mặc vừa dứt lời đã cảm thấy đùi bị đập một cái, là chị Diệp.

Tần Tiểu Mặc cười híp mắt, chị Diệp nhất định là ghen tị.

"Vâng, vâng, phải rồi..." Tiêu Nhuận bị em gái làm cho bất đắc dĩ đến cực điểm, không ngớt lời thừa nhận.

Ăn xong bữa sáng, Tiêu Nhuận chờ gia gia trở về. Hai người vừa ra cửa, Tần Tiểu Mặc liền sôi nổi đem tin tức vừa rồi gia gia thông báo nói cho Diệp Tử nghe.

"Cung ới, thật vui vẻ, mẹ em và gia gia đều không tức giận... chị chính thức nhập môn là người nhà rồi..." Tần Tiểu Mặc ôm Diệp Tử, hét lên.

"Thật tốt." Diệp Tử cũng vui vẻ, không có chuyện gì hạnh phúc hơn là được người thân trong gia đình chúc phúc.

Hiện tại mỗi ngày vừa mở mắt có thể nhìn thấy Tần Tiểu Mặc, không cần lo lắng an nguy của nàng, cũng không có chuyện gì cần phiền lòng, ăn, mặc, ở, đi lại càng không cần lo, những ngày sau này xem như viên mãn, hân là còn có thể rất tốt đẹp.

Nhìn ra khuôn viên, thấy cây hồng hoa cùng cây nho đằng Tần Tiểu Mặc vì cô mà trồng, nghe thanh âm riu rít của Tần Tiểu Mặc bên tai, Diệp Tử cười cong ánh mắt.

Hiểu thêm về cây hồng hoa: <http://thaomoc.com.vn/tin-tuc/item/170-tan-man-hong-hoa>

Đặc biệt cảm ơn em Amekage đã đóng góp file word. ♪("•••")/

Thân ái và quyết thắng.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt Có Người Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.